

مرکز تحقیقات اسلامی

اصفهان

گامی

عمران
علیهما السلام

www. **Ghaemiyeh** .com
www. **Ghaemiyeh** .org
www. **Ghaemiyeh** .net
www. **Ghaemiyeh** .ir

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ترجمه کامل الزیارات

نویسنده:

ابن قولویه ، محمد بن جعفر بن موسی

ناشر چاپی:

پیام حق

ناشر دیجیتال:

مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان

فهرست

- فهرست ۵
- ترجمه کامل الزیارات ۱۰
- مشخصات کتاب ۱۰
- مقدمه مترجم ۱۰
- ۱ - باب اول ثواب زیارت پیغمبر اکرم و امیر المومنین و حسنین صلوات الله عليهم اجمعین ۱۱
- ۲ - باب دوم ثواب زیارت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم ۱۴
- ۳ - باب سوم زیارت قبر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و خواندن دعاء نیز بر آن ۱۹
- ۴ - باب چهارم فضیلت خواندن نماز در مسجد رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و ثواب و اجر آن ۲۸
- ۵ - باب پنجم زیارت حضرت حمزه عموی گرامی رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و قبور شهداء ۳۱
- ۶ - باب ششم فضیلت و ثواب زیارت مشاهد مشرفه در مدینه ۳۴
- ۷ - باب هفتم وداع قبر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم ۳۷
- ۸ - باب هشتم فضیلت نماز خواندن در مسجد کوفه و مسجد سهله و ثواب آن ۳۹
- ۹ - باب نهم روشن نمودن و تعیین کردن مکان قبر امیر المومنین علیه السلام ۴۸
- ۱۰ - باب دهم ثواب زیارت امیر المومنین علیه السلام ۵۵
- ۱۱ - باب یازدهم زیارت قبر امیر المومنین علیه السلام و کیفیت زیارت و خواندن دعا در آنجا ۵۸
- ۱۲ - باب دوازدهم وداع قبر امیر المومنین علیه السلام ۶۵
- ۱۳ - باب سیزدهم فضیلت آب فرات و نوشیدن و غسل نمودن در آن ۶۶
- ۱۴ - باب چهاردهم در بیان محبت حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم به حضرت امام حسن و امام حسین علیهما السلام و امر نمودن حضرت ۷۴
- ۱۵ - باب پانزدهم زیارت حضرت حسن بن علی علیهما السلام و قبور ائمه معصومین علیهم السلام در قبرستان یقیع ۷۴
- ۱۶ - باب شانزدهم در بیان خبر دادن جبرئیل علیه السلام از شهادت حضرت حسین بن علی علیهما السلام ۷۶
- ۱۷ - باب هفدهم سخن جبرئیل با رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و اینکه امت بعد از شما حسین علیه السلام را می‌کشند و نشان دادن سرزمینی ر ۷۶
- ۱۸ - باب هیجدهم آیاتی که در باره شهادت حضرت امام حسین علیه السلام نازل شده و بیان انتقام حق تعالی از قاتلین اگر چه در زمانی بس متأخر باشد ۷۶
- ۱۹ - باب نوزدهم آگاه بودن انبیاء از شهادت حضرت حسین بن علی علیهما السلام ۹۰

- ۲۰ - [باب بیستم آگاهی فرشتگان از شهادت حضرت حسین بن علی علیهما السلام ۹۳]
- ۲۱ - [باب بیست و یکم در بیان لعنت نمودن حق تبارک و تعالی و انبیاء عظام در حق قاتلین حسین بن علی علیهما السلام ۹۵]
- ۲۲ - [باب بیست و دوم در بیان کلام رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم بعد از من امت من حسین علیه السلام را می‌کشند ۹۷]
- ۲۳ - [باب بیست و سوم گفتار امیر المومنین علیه السلام راجع به شهادت امام حسین علیه السلام و مقاله امام حسین علیه السلام و جواب آن حضرت ۲ ۱۰۹]
- ۲۴ - [باب بیست و چهارم نشانه‌ها و علامت‌هایی که در بلاد وجود داشته و به آنها بر شهادت حسین بن علی علیهما السلام استدلال شده ۱۰۹]
- ۲۵ - [باب بیست و پنجم آنچه در باره کشنده امام حسین و یحیی بن زکریا علیهم السلام وارد شده ۱۱۲]
- ۲۶ - [باب بیست و ششم گریستن تمام مخلوقات بر حضرت حسین بن علی علیهما السلام ۱۱۵]
- ۲۷ - [باب بیست و هفتم گریستن فرشتگان بر حضرت حسین بن علی علیهما السلام ۱۲۰]
- ۲۸ - [باب بیست و هشتم گریستن آسمان و زمین بر شهادت حضرت حسین علیه السلام و یحیی بن زکریا علیهما السلام ۱۲۷]
- ۲۹ - [باب بیست و نهم نوحه‌سرای طائفه جنّ بر حسین بن علی علیهما السلام ۱۳۴]
- ۳۰ - [باب سی‌ام نفرین و لعنت نمودن کبوتران در حق قاتلین حضرت امام حسین علیه السلام ۱۴۰]
- ۳۱ - [باب سی و یکم نوحه‌سرای و ذکر مصیبت نمودن جغد بر حضرت امام حسین علیه السلام ۱۴۱]
- ۳۲ - [باب سی و دوم ثواب کسی که بر حضرت حسین بن علی علیهما السلام گریه کند ۱۴۳]
- ۳۳ - [باب سی و سوم ثواب کسی که بواسطه گفتن شعر در مصیبت حضرت امام حسین علیه السلام گریه کند و دیگران را بگریاند ۱۵۰]
- ۳۴ - [باب سی و چهارم ثواب کسی که آب نوشیده و یاد امام حسین علیه السلام نموده و کشنده آن حضرت را لعنت کند ۱۵۴]
- ۳۵ - [باب سی و پنجم گریستن حضرت علی بن حسین بر حسین بن علی سلام الله علیهم ۱۵۵]
- ۳۶ - [باب سی و ششم حضرت امام حسین علیه السلام کشته اشگ بوده و هیچ موعمنی او را یاد نمی‌کند مگر آنکه برایش می‌گرید ۱۵۷]
- ۳۷ - [باب سی و هفتم در بیان روایاتی که دلالت دارند بر اینکه حضرت امام حسین علیه السلام سید الشهداء می‌باشند ۱۵۹]
- ۳۸ - [باب سی و هشتم زیارت انبیاء علیه السلام حضرت حسین بن علی علیهما السلام را ۱۶۳]
- ۳۹ - [باب سی و نهم زیارت فرشتگان حسین بن علی علیهما السلام را ۱۶۶]
- ۴۰ - [باب چهلم دعاء نمودن رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و امیر المومنین و فاطمه و ائمه علیهم السلام در حق زائرین امام حسین علیه السلام ۱۷۳]
- ۴۱ - [باب چهلم و یکم دعاء فرشتگان در حق زائرین قبر امام حسین علیه السلام ۱۷۳]
- ۴۲ - [باب چهلم و دوم فضیلت و اجر نماز فرشتگان برای زائرین قبر حضرت امام حسین علیه السلام ۱۷۶]
- ۴۳ - [باب چهلم و سوم وجوب زیارت حضرت امام حسین علیه السلام بر هر مرد و زن مسلمان و عهد و فرض بودنش برای آن جناب و جمیع ائمه صلوات ۱۷۶]

- ۴۴ - باب چهل و چهارم ثواب کسی که به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام رفته یا دیگری را به زیارت آن حضرت بفرستد ۱۷۹
- ۴۵ - باب چهل و پنجم ثواب کسی که با ترس و هراس به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام برود ۱۸۴
- ۴۶ - باب چهل و ششم اجر و ثواب آنچه شخص در زیارت حضرت امام حسین علیه السلام انفاق می‌کند ۱۸۷
- ۴۷ - باب چهل و هفتم در بیان آنچه مکروه است اتخاذ و همراه بردنش برای زیارت حضرت حسین بن علی علیهما السلام ۱۹۱
- ۴۸ - باب چهل و هشتم در بیان اینکه واجب است زائر حضرت حسین بن علی علیهما السلام چه گونه باشد ۱۹۳
- ۴۹ - باب چهل و نهم ثواب کسی که سواره یا پیاده به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام برود و خواندن و مناجات حق تعالی زائر قبر مطهر را ۱۹۵
- ۵۰ - باب پنجاهم کرامت خداوند تبارک و تعالی در حق زوار حضرت حسین بن علی صلوات الله علیهما ۱۹۹
- ۵۱ - باب پنجاه و یکم ایام زیارت حضرت حسین بن علی علیهما السلام جزء عمر زائر شمرده نمی‌شود ۲۰۱
- ۵۲ - باب پنجاه و دوم زائرین امام حسین علیه السلام همسایه رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و حضرت علی و فاطمه علیهما السلام می‌باشند ۲۰۲
- ۵۳ - باب پنجاه و سوم زائرین امام حسین علیه السلام قبل از همه مردم وارد بهشت می‌شوند ۲۰۴
- ۵۴ - باب پنجاه و چهارم ثواب کسی که زیارت امام حسین علیه السلام را نموده در حالی که عارف به حق آن بزرگوار باشد ۲۰۵
- ۵۵ - باب پنجاه و پنجم در بیان اجر کسی که بخاطر حبّ به رسول خدا و امیر المومنین و فاطمه سلام الله علیهم اجمعین به زیارت حضرت امام حسین ۲۱۲
- ۵۶ - باب پنجاه و ششم ثواب کسی که از روی شوق به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام برود ۲۱۲
- ۵۷ - باب پنجاه هفتم ثواب کسی که به امید اجر از خدا به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام برود ۲۱۵
- ۵۸ - باب پنجاه و هشتم زیارت حضرت امام حسین علیه السلام افضل اعمال می‌باشد ۲۱۸
- ۵۹ - باب پنجاه و نهم کسی که حضرت امام حسین علیه السلام را زیارت کند مثل کسی است که در عرش خدا را زیارت کرده و او را در اعلیٰ علین قرار ۲۲۴
- ۶۰ - باب شصتم زیارت حضرت امام حسین و ائمه هدی سلام الله علیهم اجمعین معادل با زیارت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم می‌باشد ۲۲۴
- ۶۱ - باب شصت و یکم زیارت حضرت امام حسین علیه السلام عمر را طولانی و روزی را فراخ نموده و ترک آن عمر را کوتاه و روزی را تنگ می‌کند ۲۲۶
- ۶۲ - باب شصت و دوم زیارت امام حسین علیه السلام گناهان را محو می‌کند ۲۲۸
- ۶۳ - باب شصت و سوم زیارت حضرت امام حسین علیه السلام معادل یک عمره می‌باشد ۲۳۱
- ۶۴ - باب شصت و چهارم زیارت حضرت امام حسین علیه السلام معادل یک حج می‌باشد ۲۳۴
- ۶۵ - باب شصت و پنجم در بیان اینکه زیارت حضرت امام حسین علیه السلام معادل یک حج و یک عمره می‌باشند ۲۳۷
- ۶۶ - باب شصت و ششم زیارت حضرت امام حسین علیه السلام معادل چند حج می‌باشد ۲۴۳
- ۶۷ - باب شصت و هفتم زیارت حضرت امام حسین معادل با آزاد کردن بندگان می‌باشد ۲۴۸

- ۶۸ - باب شصت و هشتم زوّار حضرت امام حسین علیه السلام شفاعت دیگران را می‌کنند ۲۴۹
- ۶۹ - باب شصت و نهم زیارت حضرت امام حسین علیه السلام غم و اندوه را بر طرف کرده و به واسطه‌اش حوائج بر آورده می‌شود ۲۵۱
- ۷۰ - باب هفتادم ثواب زیارت امام حسین علیه السلام در روز عرفه ۲۵۵
- ۷۱ - باب هفتاد و یکم ثواب کسی که در روز عاشورا امام حسین علیه السلام را زیارت کند ۲۶۰
- ۷۲ - باب هفتاد و دوّم ثواب زیارت حضرت امام حسین علیه السلام در نیمه شعبان ۲۶۷
- ۷۳ - باب هفتاد و سوّم ثواب کسی که حضرت امام حسین علیه السلام را در رجب زیارت کند ۲۷۱
- ۷۴ - باب هفتاد و چهارم ثواب کسی که حضرت امام حسین علیه السلام را در غیر روز عید و عرفه زیارت کند ۲۷۲
- ۷۵ - باب هفتاد و پنجم ثواب کسی که در فرات غسل کرده و به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام برود ۲۷۴
- ۷۶ - باب هفتاد و ششم جواز ترک غسل برای زیارت امام حسین علیه السلام ۲۷۷
- ۷۷ - باب هفتاد و هفتم در بیان اینکه زائرین حضرت امام حسین علیه السلام که به حق آن حضرت عارف هستند فرشتگان به مشایعت و استقبالشان رفت ۲۸۳
- ۷۸ - باب هفتاد و هشتم در باره کسانی که زیارت حضرت امام حسین علیه السلام را ترک می‌کنند ۲۸۳
- ۷۹ - باب هفتاد و نهم در نقل زیارات وارده برای حضرت حسین بن علیّ علیهما السلام ۲۸۵
- ۸۰ - باب هشتادم کیفیت خواندن نماز نزدیک قبر حضرت امام حسین علیه السلام ۳۲۸
- ۸۱ - باب هشتاد و یکم قصر شدن نماز واجب و رخصت در خواندن نماز مستحبی در حائر و تمام مشاهد مشرفه ۳۳۰
- ۸۲ - باب هشتاد و دوّم تمام خواندن نماز کنار قبر حضرت امام حسین علیه السلام و تمام مشاهد مشرفه ۳۳۳
- ۸۳ - باب هشتاد و سوّم نماز فریضه در حرم امام حسین علیه السلام معادل حج و نماز نافله معادل عمره محسوب می‌شود ۳۳۶
- ۸۴ - باب هشتاد و چهارم وداع با قبر حضرت حسین بن علی صلوات الله علیهما ۳۳۸
- ۸۵ - باب هشتاد و پنجم زیارت قبر حضرت عباس بن علی علیهما السلام ۳۴۱
- ۸۶ - باب هشتاد و ششم وداع با قبر حضرت عباس بن علی علیهما السلام ۳۴۳
- ۸۷ - باب هشتاد و هفتم وداع با قبور شهداء علیهم السلام ۳۴۴
- ۸۸ - باب هشتاد و هشتم فضیلت کربلاء و زیارت امام حسین علیه السلام ۳۴۵
- ۸۹ - باب هشتاد و نهم فضیلت حائر حسینی علیه السلام و حرمت آن ۳۵۸
- ۹۰ - باب نودم حائر حسینی علیه السلام از مواضعی است که دعاء در آن محبوب خدا می‌باشد ۳۶۰
- ۹۱ - باب نود و یکم شفاء بودن تربت قبر حضرت امام حسین علیه السلام و مقدار مستحب بودن آن ۳۶۳

- ۹۲ - باب نود و دوم تربت قبر حضرت امام حسین علیه السلام شفاء و امان می‌باشند ۳۶۹
- ۹۳ - باب نود و سوم مکان و کیفیت اخذ تربت قبر حضرت امام حسین علیه السلام ۳۷۱
- ۹۴ - باب نود و چهارم آنچه شخص هنگام تناول نمودن تربت می‌گوید ۳۷۷
- ۹۵ - باب نود و پنجم حرمت خوردن تمام تربت‌ها مگر تربت قبر امام حسین علیه السلام زیرا شفاء هر دردی می‌باشد ۳۷۸
- ۹۶ - باب نود و ششم کیفیت زیارت نمودن کسی که منزل و وطنش از قبر حضرت سید الشهداء دور می‌باشد ۳۸۰
- ۹۷ - باب نود و هفتم مکروه بودن جفاء نسبت به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام ۳۸۵
- ۹۸ - باب نود و هشتم کمترین مدتی که در آن حضرت امام حسین علیه السلام را می‌باید زیارت کرد و حدّ اکثری که زیارت آن جناب را غنی و فقیر می‌ت ۳۹۶
- ۹۹ - باب نود و نهم ثواب زیارت قبر حضرت ابی الحسن موسی بن جعفر و محمّد بن علی الجواد علیه السلام در بغداد ۳۹۶
- ۱۰۰ - باب صد در بیان زیارت‌نامه حضرت ابی الحسن موسی بن جعفر و ابی جعفر حضرت محمّد بن علی الجواد علیهم السلام ۴۰۰
- ۱۰۱ - باب صد و یکم ثواب زیارت حضرت ابی الحسن علی بن موسی الرضا علیه السلام در طوس ۴۰۲
- ۱۰۲ - باب صد و دوم زیارت قبر حضرت ابی الحسن الرضا علیه السلام ۴۰۷
- ۱۰۳ - باب صد و سوم زیارت‌نامه حضرت ابی الحسن علی بن محمّد الهادی و حضرت ابی محمّد الحسن بن علی العسکری علیهم السلام در سامراء ۴۱۲
- ۱۰۴ - باب صد و چهارم زیارت‌نامه جمیع ائمه علیهم السلام «زیارت جامعه» ۴۱۴
- ۱۰۵ - باب صد و پنجم فضیلت زیارت مومنین و کیفیت آن ۴۱۸
- ۱۰۶ - باب صد و ششم فضیلت زیارت حضرت فاطمه دختر موسی بن جعفر صلوات الله علیه در شهر قم ۴۲۴
- ۱۰۷ - باب صد و هفتم فضیلت زیارت قبر حضرت عبد العظیم بن عبد الله الحسنی در ری ۴۲۵
- ۱۰۸ - باب صد و هشتم زیارت نادره ۴۲۶
- درباره مرکز ۴۴۳

ترجمه کامل الزیارات

مشخصات کتاب

- سرشناسه: ابن قولویه، جعفر بن محمد، - ۳۶۸ق.
- عنوان قراردادی: کامل الزیارات. فارسی - عربی. برگزیده
- عنوان و نام پدیدآور: ترجمه کامل الزیارات / مولف ابی القاسم جعفر بن محمد بن جعفر بن موسی بن قولویه القمی؛ مترجم محمدجواد ذهنی تهرانی.
- مشخصات نشر: تهران: پیام حق، ۱۳۷۷.
- مشخصات ظاهری: ۱۰۲۴ ص.
- شابک: ۲۲۵۰۰ ریال: ۹۶۴-۵۹۶۲-۱۰-۲؛ ۷۶۰۰۰ ریال (چاپ ششم)؛ ۱۶۰۰۰ ریال (چاپ هفتم)؛ ۳۷۶۵۰۰ ریال (چاپ هشتم)
- وضعیت فهرست نویسی: برون سپاری
- یادداشت: این کتاب بنام "جامع الزیارات" و "الزیارات" نیز مشهور است.
- یادداشت: چاپ چهارم: ۱۳۸۴.
- یادداشت: چاپ ششم: ۱۳۸۷.
- یادداشت: چاپ هفتم: ۱۳۸۹.
- یادداشت: چاپ هشتم: ۱۳۹۲.
- عنوان دیگر: کامل الزیارات.
- عنوان دیگر: جامع الزیارات.
- عنوان دیگر: زیارات.
- موضوع: حسین بن علی (ع)، امام سوم، ۴ - ۶۱ق -- زیارت‌نامه‌ها
- موضوع: حسین بن علی (ع)، امام سوم، ۴ - ۶۱ق -- احادیث
- موضوع: ائمه اثناعشر -- زیارت‌نامه‌ها
- موضوع: احادیث شیعه -- قرن ۴ق.
- موضوع: زیارت‌نامه‌ها
- شناسه افزوده: ذهنی تهرانی، سیدمحمدجواد، ۱۳۲۶ - ۱۳۸۱. مترجم
- رده بندی کنگره: BP۲۷۱/الف ۲ک ۲۰۴۲۱۴ ۱۳۷۷
- رده بندی دیویی: ۲۹۷/۷۷۷
- شماره کتابشناسی ملی: م ۷۷-۱۳۶۶۸

مقدمه مترجم

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حمد و سپاس خالق را که بهترین و کامل‌ترین شرایع را برای ما قرار داد و اکمل و اشرف انبیاء عظام را هادی ما نمود و اعظم و اعلم اوصیاء را ولّی و قائد ما گرداند.

بهترین تهنیت و خالص‌ترین تحیت ما بر وجود مبارک خاتم الانبیاء حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم و بر سید الاوصیاء اعلی حضرت علوی صلوات الله و سلامه علیه و ابناء طیبین و طاهرینش که جملگی اختران تابناک آسمان ولایت و اعلام بارزه سبیل هدایت می‌باشند.

و لعنت ابدی و نفرین سرمدی بر اعداء و غاصبین حقوق این خاندان آمین یا رب العالمین.

محضر سروران و خوانندگان محترم می‌رساند که بهترین و ارزشمندترین سرمایه‌های معنوی مسلمین بالخصوص طائفه حقه امامیه اثنی عشریه دعاء و توسل به اذیال پرفیض و سائط بین خالق و مخلوق و انوار درخشان مظاهر کامله حضرت احدیت یعنی ذوات مقدسه حضرات چهارده معصوم سلام الله علیهم اجمعین می‌باشد.

لازم به تذکر است که عالی‌ترین نوع توسل و تقرب جستن به درگاه حق عزّ و جلّ ذکر مصائب و گریستن بر مظلومیت‌های عزیزترین موجودات نزد خداوند تبارک و تعالی یعنی معصومین علیهم السلام بالخصوص حضرت سید الشهداء سلام الله علیه می‌باشد و در این نحو از توسل و تقرب فرقی نیست بین اقامه عزاء و شرکت در مجالسی که به همین منظور به پا می‌شود یا به منظور زیارتشان به مشاهده مشرفه کوچ کردن و رنج سفر به خود وارد نمودن چه آنکه همه این توسیلات دارای اجر و فضیلت بوده و بر طبق روایات صحیح‌های که از طرق معتبره به ما رسیده جملگی موجب نجات و فلاح انسان می‌باشند.

در طول غیبت حجت بالغه حق سلام الله علیه علماء ریّانی و دانشمندان صمدانی کتبی در این زمینه به رشته تألیف و تصنیف درآورده‌اند که اقدم و استوارترین آنها کتاب شریف «کامل الزیارات» تألیف فقیه ماضی و محدث نامی أبو القاسم جعفر بن محمد بن جعفر بن موسی بن قولویه القمی می‌باشد که به تصدیق ارباب فن از بهترین مسفوراتی است که در این باره تألیف و تصنیف شده است و چون طبق معمول این کتاب به زبان عربی است و فارسی‌زبانانی که از علوم عربیه بی‌بهره هستند نمی‌توانند از آن استفاده کنند بر حسب پیشنهاد مکرر بسیاری از دوستان و آشنایان و تشویق کثیری از سروران و اعزّه و لطف و عنایتی که به این حقیر دارند داعی تصمیم گرفتم آن را به زبان فارسی سلیس ترجمه کرده و از هر گونه شرح و توضیحی در ذیل آن امساک نموده تا موجب تطویل و تکبیر کتاب نشده و بدین وسیله برای خوانندگان موجب ملال و سبب کلال نباشد، بحمد الله این تصمیم از مرحله طرح به مرتبه اجراء و از قوه به فعل مبدل گشت و اکنون تمام کتاب من البدو الی الختم به زبان فارسی برگردانده شده و آماده بهره‌برداری گردیده است و از آنجایی که قرعه سعادت بنام انتشارات پیام حق درآمده از این رو کتاب حاضر توسط این انتشارات و با هزینه پر برکت آن تحت مدیریت آقایان حاج فخر الدین جواهریان و فاضل محترم حاج محمد جاسبی ایدهما الله طبع و تکثیر و منتشر می‌شود خداوند مّیان به تمام اهل خیر و بانیان علم و فضیلت توفیق دهد که مال و عمر عزیزشان را صرف آنچه ترویج دین و مذهب در آن است نمایند که خیر دنیا و آخرت در آن می‌باشد.

قم: سید محمد جواد ذهنی تهرانی

۱] - باب اول ثواب زیارت پیغمبر اکرم و امیر المؤمنین و حسنین صلوات الله علیهم اجمعین

۱- أَخْبَرَنَا أَبُو الْقَاسِمِ جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ قَوْلَوَيْهِ الْقُمِّيُّ الْفَقِيهُ قَالَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي خَلْفِ الْأَشْعَرِيِّ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدِ الْبَرْقِيِّ عَنْ قَاسِمِ بْنِ يَحْيَى عَنْ جَدِّهِ الْحَسَنِ بْنِ رَاشِدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ بَيْنَمَا الْهُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ (عليهما السلام) فِي حَجْرِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) إِذْ رَفَعَ رَأْسَهُ فَقَالَ لَهُ يَا أَبَتِ مَا لِمَنْ زَارَكَ بَعْدَ مَوْتِكَ فَقَالَ يَا بُنَيَّ مَنْ أَتَانِي زَائِرًا بَعْدَ مَوْتِي فَلَهُ الْجَنَّةُ وَمَنْ أَتَى أَبَاكَ زَائِرًا بَعْدَ مَوْتِهِ فَلَهُ الْجَنَّةُ وَمَنْ أَتَى أَخَاكَ زَائِرًا

بَعْدَ مَوْتِهِ فَلَهُ الْجَنَّةُ وَمَنْ أَتَاكَ زَائِرًا بَعْدَ مَوْتِكَ فَلَهُ الْجَنَّةُ

ابو القاسم جعفر بن محمد بن قولویه قمی فقیه می گوید:

پدرم رحمه الله علیه از سعد بن عبد الله بن ابی خلف اشعری و او از احمد بن محمد بن عیسی و او از محمد بن خالد برقی و او از قاسم بن یحیی، و او از جدش حسن بن راشد و او نیز از عبد الله بن سنان و او از حضرت ابی عبد الله امام صادق علیه السّلام نقل نمود که آن جناب فرمودند:

حضرت حسین بن علی علیهما السّلام در دامن پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم بودند، سپس سر مبارک بالا نموده و عرضه داشت: ای پدر ثواب کسی که پس از رحلتان شما را زیارت کند چیست؟ پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

پسرم، کسی که من را پس از رحلت زیارت کند مستحق بهشت بوده و در صورتی که بعد از ارتحال پدرت او را زیارت نماید به بهشت داخل می گردد و اگر برادرت را پس از ممات زیارت نماید بهشت حق او بوده و آن کس که بعد از شهادت تو را زیارت کند بهشت از آن او می باشد.

۲- عَنْهُ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَشْبَاطٍ عَنْ عُثْمَانَ بْنِ عِيسَى عَنِ الْمُعَلَّى بْنِ أَبِي شَهَابٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قَالَ الْحُسَيْنُ (صلى الله عليه وآله) لِرَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) مَا جَزَاءُ مَنْ زَارَكَ - فَقَالَ يَا بَنِيَّ مَنْ زَارَنِي حَيًّا أَوْ مَيِّتًا أَوْ زَارَ أَبَاكَ أَوْ زَارَ أَخَاكَ أَوْ زَارَكَ كَانَ حَقًّا عَلَيَّ أَنْ أَزُورَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حَتَّى أُخْلَصَهُ مِنْ ذُنُوبِهِ

از سعد بن عبد الله و او از احمد بن محمد بن عیسی، و او از علی بن اسباط، و او از عثمان بن عیسی، و او از معلی بن ابی شهاب و او از حضرت ابی عبد الله علیه السّلام نقل نمود که آن حضرت فرمودند: حضرت ابی عبد الله الحسین صلوات الله علیه به جناب رسول صلی الله علیه و آله و سلم عرض کردند:

پاداش کسی که شما را زیارت کند چیست؟ پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

پسرم، کسی که من را در حال حیات و بعد از آن زیارت کند یا به زیارت تو و برادرت آید بر من لازم است که در روز قیامت به زیارتش رفته تا او را از عذاب گناهانش برهانم.

۳- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَمُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ عَمَّنْ ذَكَرَهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ رَفَعَهُ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) يَا عَلِيُّ مَنْ زَارَنِي فِي حَيَاتِي أَوْ بَعْدَ مَوْتِي أَوْ زَارَكَ فِي حَيَاتِكَ أَوْ بَعْدَ مَوْتِكَ أَوْ زَارَ ابْنِيكَ فِي حَيَاتِهِمَا أَوْ بَعْدَ مَوْتِهِمَا ضَمِنْتُ لَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَنْ أُخْلَصَهُ مِنْ أَهْوَالِهَا وَشَدَائِدِهَا حَتَّى أُصِيرَهُ مَعِيَ فِي دَرَجَتِي

پدرم علیه الرحمه و محمد بن یعقوب از احمد بن ادریس نقل نمودند و او از شخصی که یادش نموده و وی از محمد بن سنان و او از محمد بن علی به طور مرفوعه نقل نموده که رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند: یا علی، کسی که من را در حال حیات یا پس از آن زیارت کند یا به زیارت تو و دو فرزندت در حال حیات و پس از آن آید من ضامنم که در روز قیامت او را از وحشتها و سختیهای آن روز رهانیده تا جایی که از نظر درجه و مقام با من باشد.

۴- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ قَالَ حَدَّثَنِي عِدَّةٌ مِنْ أَصْحَابِنَا مِنْهُمْ أَحْمَدُ بْنُ إِدْرِيسَ وَمُحَبُّ بْنُ حَبِيبٍ عَنِ الْعَمْرِكِيِّ بْنِ عَلِيٍّ عَنْ يَحْيَى وَكَأَخَادِمًا لِأَبِي جَعْفَرِ الثَّانِي (عليه السلام) عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا رَفَعَهُ إِلَى مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ الْحُسَيْنِ (عليهم السلام) قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) مَنْ زَارَنِي أَوْ زَارَ أَحَدًا مِنْ ذُرِّيَّتِي زُرْتُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَأَنْقَذْتَهُ مِنْ أَهْوَالِهَا

محمد بن یعقوب برایم چنین نقل نمود:

عده‌ای از اصحاب ما که از جمله ایشان: احمد بن ادریس و محمد بن یحیی هستند از عمر کی بن علی و او از یحیی که خادم حضرت ابی جعفر ثانی علیه السّلام است و وی از برخی اصحاب ما به طور مرفوعه از حضرت محمد بن علی بن الحسین علیهم السّلام نقل نموده که آن جناب فرمودند:

پیغمبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

کسی که من یا یکی از فرزندانم را زیارت کند روز قیامت به زیارت او آمده و وی را از هول و وحشت‌های آن روز می‌رهانم.
 ۵- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنْ أَبِيهِ الْحَسَنِ عَنْ أَبِيهِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارَ قَالَ حَدَّثَنَا عُثْمَانُ بْنُ عِيسَى عَنِ الْمُعَلَّى بْنِ أَبِي شَهَابٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قَالَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ (عليهما السلام) لِرَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) يَا أَبَتَاهُ مَا جَزَاءُ مَنْ زَارَكَ فَقَالَ (صلى الله عليه و آله) يَا بُنْتَى مَنْ زَارَنِي حَيًّا أَوْ مَيِّتًا أَوْ زَارَ أَبَاكَ أَوْ زَارَ أَخَاكَ أَوْ زَارَكَ كَانَ حَقًّا عَلَيَّ أَنْ أَزُورَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَأَخْلَصَهُ مِنْ ذُنُوبِهِ

پدرم حسن از پدرش علی بن مهزیار، وی گفت:

عثمان بن عیسی از معلی بن ابی شهاب نقل نمود و وی از حضرت ابی عبد الله علیه السلام که آن جناب فرمودند:

حضرت حسین بن علی علیهما السلام به رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم عرض نمود:

ای پدر، پاداش کسی که شما را زیارت کند

چیست؟ پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

فرزندم، کسی که من را در حال حیات و بعد از آن زیارت کند یا به زیارت پدر و برادر تو و شما بیاید بر من است که او را در روز قیامت زیارت کرده و از گرفتاری گناهانش برهانمش.

[۲] - باب دوم ثواب زیارت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنْ أَبِيهِ عَنِ السَّدُوسِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) مَنْ أَتَانِي زَائِرًا كُنْتُ شَفِيعَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

پدرم علیه الرحمه از سعد بن عبد الله و او از احمد بن محمد بن عیسی و او از حسن بن محبوب و او از ابان و او از سدوسی و او از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل می کند که آن جناب فرمودند: رسول اکرم صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

کسی که به زیارت من آید روز قیامت من شفیع او هستم.

۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنِ ابْنِ أَبِي نَجْرَانَ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي جَعْفَرِ الثَّانِي (عليه السلام) جُعِلْتُ فِدَاكَ مَا لِمَنْ زَارَ رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) مُتَعَمِّدًا قَالَ لَهُ الْجَنَّةُ

محمد بن حسن بن احمد علیه الرحمه از محمد بن حسن صفار نقل نموده و او از احمد بن محمد بن عیسی و او از ابن ابی نجران وی میگوید:

محضر مبارک حضرت ابی جعفر ثانی علیه السلام عرض کردم:

فدایت شوم ثواب و پاداش کسی که با قصد به زیارت رسول خدا برود چیست؟ حضرت فرمودند: بهشت برای او است.

۳- حَدَّثَنِي جَمَاعَةٌ مِنْ مَشَائِخِنَا عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ حُكَيْمٍ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي نَجْرَانَ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا جَعْفَرٍ (عليه السلام) عَمَّنْ زَارَ قَبْرَ النَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) قَاصِدًا قَالَ لَهُ الْجَنَّةُ

جماعتی از مشایخ ما از محمد بن یحیی نقل نموده‌اند و او از احمد بن محمد بن عیسی و او از معاویه بن حکیم و او از عبد الرحمن ابن ابی نجران نقل کرده که گفت:

از حضرت ابا جعفر علیه السلام پرسیدم: پاداش کسی که قبر نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم را با قصد زیارت کند چیست؟ حضرت فرمودند:

بهشت برای اوست.

۴- حَدَّثَنِي جَمَاعَةٌ مِنْ مَشَائِخِنَا بِهَذَا الْإِسْنَادِ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي نَجْرَانَ عَنْ أَبِي جَعْفَرِ الثَّانِي (عليه السلام) قَالَ قُلْتُ مَا لِمَنْ زَارَ رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) مُتَعَمِّدًا قَالَ يُدْخِلُهُ اللَّهُ الْجَنَّةَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ

جماعتی از مشایخ ما با همین سندی که در حدیث قبل نقل شد از عبد الرحمن بن ابی نجران حدیث نموده‌اند و او از حضرت ابی جعفر ثانی چنین نقل کرده، میگوید:

محضر مبارک امام علیه السلام عرضه داشتم:

پاداش کسی که از روی قصد و عمد به زیارت حضرت نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم برود چیست؟ حضرت فرمودند:

اگر خدا بخواهد او را به بهشت وارد می نماید.

۵- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنِ عَلِيِّ بْنِ الْحَكَمِ عَنْ سَيْفِ بْنِ عَمِيرَةَ عَنْ أَبِي بَكْرِ الْخَضْرَمِيِّ قَدْ أَمَرَنِي أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) أَنْ أَكْثِرَ الصَّلَاةَ فِي مَسْجِدِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) مَا اسْتَطَعْتُ وَقَالَ إِنَّكَ لِمَا تَقْدِرُ عَلَيْهِ كُلَّمَا شِئْتَ وَقَالَ لِي تَأْتِي قَبْرَ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) فَقُلْتُ نَعَمْ فَقَالَ أَمَا إِنَّهُ يَسْمَعُكَ مِنْ قَرِيبٍ وَيُبَلِّغُهُ [يُبَلِّغُهُ] عَنْكَ إِذَا كُنْتَ نَائِبًا

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری از پدرش و او از احمد بن محمد بن عیسی و او از علی بن حکم و او از سیف ابن عمیره و او از

ابو بکر حضرمی نقل نمود که وی گفت:

حضرت ابا عبد الله علیه السلام به من امر فرمودند که آنچه در توان و قدرت داری در مسجد رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم نماز بگذار و فرمودند:

این طور نیست که هر وقت اراده کنی در آنجا نماز بگذار بر آن قادر باشی پس فرصت را غنیمت بشمار سپس به من فرمودند:

آیا نزد قبر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم می آئی و زیارتش می کنی؟

عرض کردم: بلی فرمودند:

حقاً این طور است که زیارت تو را حضرت از نزدیک شنیده و اگر هم دور باشی از تو به حضرتش می‌رسانند.

۶- وَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ سَيْفِ بْنِ عَمِيرَةَ عَنْ عَامِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) إِنِّي زِدْتُ جَمَالِي دِينَارَيْنِ أَوْ ثَلَاثَةً عَلَيَّ أَنْ يَمُرَّ بِي إِلَى الْمَدِينَةِ فَقَالَ قَدْ أَحْسَيْتُ أَمَا مَا أَيْسَرُ هَذَا تَأْتِي قَبْرَ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) أَمَا إِنَّهُ يَسْمَعُكَ مِنْ قَرِيبٍ وَ يُبَلِّغُهُ عَنْكَ مِنْ بَعِيدٍ

حمیری به اسناد سابقش از سیف بن عمیره، از عامر بن عبد الله، وی می گوید:

محضر حضرت ابی عبد الله علیه السلام عرضه داشتم:

به ساریان خود دو یا سه دینار اضافه دادم تا من را به مدینه ببرد.

حضرت فرمودند:

بسیار کار خوبی کردی، سهل و آسان است زیرا با این عمل قبر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم را زیارت نمودی، حقاً این طور است که زیارت تو را حضرت از نزدیک شنیده و اگر هم دور باشی از تو به حضرت می‌رسانند.

۷- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي نَجْرَانَ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي جَعْفَرِ الثَّانِي (عليه السلام) جُعِلَتْ فِدَاكَ مَا لِمَنْ زَارَ قَبْرَ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) مُتَعَمِّدًا قَالَ يُدْخِلُهُ اللَّهُ الْجَنَّةَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ

محمد بن الحسن بن احمد بن ولید، از محمد بن الحسن الصفار، از احمد بن محمد بن عیسی، از عبد الرحمن بن ابی نجران وی می گوید:

محضر امام ابی جعفر ثانی علیه السلام عرضه داشتم: فدایت شوم پاداش کسی که با قصد و عمد به زیارت قبر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم برود چیست؟ حضرت فرمودند:

اگر خداوند بخواهد او را داخل بهشت می کند.

۸- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ عَنْ عَدِّهِ مِنْ رِجَالِهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي نَجْرَانَ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي جَعْفَرِ الثَّانِي (عليه السلام) جُعِلَتْ فِدَاكَ مَا لِمَنْ زَارَ قَبْرَ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) مُتَعَمِّدًا قَالَ لَهُ الْجَنَّةُ

محمد بن یعقوب، از عده‌ای از رجالش، از احمد بن محمد بن عیسی، از عبد الرحمن بن ابی نجران، وی می گوید: محضر امام ابی جعفر ثانی علیه السلام عرضه داشتم: فدایت شوم پاداش کسی که با قصد و عمد به زیارت قبر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم برود چیست؟

حضرت فرمودند:

بهشت از آن او است.

۹- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ الْوَلِيدِ وَ مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ بُنْدَارَ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ إِسْحَاقَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سُلَيْمَانَ الدَّيْلَمِيِّ عَنْ أَبِي حُجْرٍ الْأَشْلَمِيِّ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) مَنْ أَتَى مَكَّةَ حَاجًّا وَ لَمْ يَزُرْنِي بِالْمَدِينَةِ جَفَوْتُهُ

يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَمَنْ زَارَنِي زَائِرًا وَجَبَتْ لَهُ شَفَاعَتِي وَمَنْ وَجَبَتْ لَهُ شَفَاعَتِي وَجَبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ وَمَنْ مَاتَ فِي أَحَدِ الْحَرَمَيْنِ مَكَّةَ أَوْ الْمَدِينَةَ لَمْ يُعْرَضْ إِلَى الْحِسَابِ وَمَاتَ مُهَاجِرًا إِلَى اللَّهِ وَحُشِرَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَعَ أَصْحَابِ بَدْرٍ

محمّد بن الحسن بن احمد بن وليد و محمّد بن يعقوب، از علی بن محمّد بن بندار، از ابراهیم بن اسحاق، از محمد بن سلیمان دیلمی، از ابی حجر اسلمی، ویمی گوید:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

هر کسی که برای اعمال حج به مکه رفته و سپس من را در مدینه زیارت نکند من نیز در روز قیامت به او جفا خواهم کرد و کسی که من را زیارت نماید شفاعت من نصیبتش می‌گردد و کسی که از شفاعت من بهره‌مند شود بهشت بر او واجب می‌گردد، سپس فرمود:

و کسی که در یکی از دو حرم (مکه و مدینه) از دنیا برود او را در موقف حساب نیاورده و مهاجر الی الله محسوب شده و روز قیامت با اصحاب بدر محشور می‌گردد.

۱۰- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَجْبُوبٍ عَنْ أَبَانَ عَنِ السَّدُوسِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) مَنْ أَتَانِي زَائِرًا كُنْتُ شَفِيعَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

حسن بن عبد الله بن محمد بن عیسی از پدرش و او از حسن بن محبوب و او از ابان و او از سدوسی و او از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل نموده که آن جناب فرمودند:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

کسی که به زیارت من آید من در روز قیامت شفیع او خواهم بود.

۱۱- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ عَنْ سَلْمَةَ بْنِ الْخَطَّابِ قَالَ حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ سَيْفٍ قَالَ حَدَّثَنِي الْفَضْلُ بْنُ مَالِكٍ النَّخَعِيُّ قَالَ حَدَّثَنِي إِبْرَاهِيمُ بْنُ أَبِي يَحْيَى الْمَدَنِيُّ عَنْ صَفْوَانَ بْنِ سُلَيْمٍ عَنْ أَبِيهِ عَنِ النَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) قَالَ مَنْ زَارَنِي فِي حَيَاتِي أَوْ بَعْدَ مَوْتِي كَانَ فِي جَوَارِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ

حکیم بن داود بن حکیم، از سلمه بن خطاب و او از علی بن سیف و او از فضل بن مالک نخعی و او از ابراهیم بن ابی یحیی مدنی و او از صفوان بن سلیم و او از پدرش و او از پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم نقل نموده که آن حضرت فرمودند:

کسی که یا در حال حیات و یا بعد از ممات من را زیارت کند روز قیامت در جوار و همسایگی من خواهد بود.

۱۲- وَعَنْهُ عَنِ سَلْمَةَ عَنْ عَلِيِّ بْنِ سَيْفٍ قَالَ حَدَّثَنِي سُلَيْمَانُ بْنُ عُمَرَ النَّخَعِيُّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْحَسَنِ عَنْ أَبِيهِ عَنِ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ (عليهم السلام) قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) مَنْ زَارَنِي بَعْدَ وَفَاتِي كَانَ كَمَنْ زَارَنِي فِي حَيَاتِي وَكُنْتُ لَهُ شَهِيدًا وَشَافِعًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ

حکیم بن داود بن حکیم از سلمه، از علی بن سیف از سلیمان بن عمر نخعی، از عبد الله بن حسن، از پدرش از مولانا علی بن ابی طالب علیه السلام نقل نموده

که آن حضرت فرمودند:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

کسی که بعد از حیات من را زیارت کند گویا من را در حال حیاتم زیارت کرده و من در روز قیامت برای وی شاهد و شافع خواهم بود.

۱۳- عَنْهُ عَنِ سَلْمَةَ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ بَشِيرٍ عَنْ أَبَانَ بْنِ عُثْمَانَ عَنِ السَّدُوسِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ ص مَنْ أَتَانِي زَائِرًا كُنْتُ لَهُ شَفِيعًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ

حکیم بن داود بن حکیم از سلمه، از جعفر بن بشیر، از ابان بن عثمان، از سدوسی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل نموده که آن حضرت فرمودند:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

کسی که به زیارت من آید روز قیامت من شفیع او خواهم بود.

۱۴- وَعَنْ سَلْمَةَ قَالَ حَدَّثَنِي زَيْدُ بْنُ أَبِي زَيْدِ الْهَرَوِيِّ عَنْ قُتَيْبَةَ [بْنِ سَعِيدٍ] قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ) مَنْ أَتَانِي زَائِرًا فِي الْمَدِينَةِ مُحْتَسِبًا كُنْتُ لَهُ شَفِيعًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ

حکیم بن داود بن حکیم از سلمه، از زید بن ابی زید الهروی و قتیبه بن سعید نقل نموده، وی گفت: رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

کسی که به امید ثواب و اجر در مدینه به زیارت من آید روز قیامت شفیع او خواهم بود.

۱۵- حَدَّثَنِي جَمَاعَةٌ مِنْ مَشَائِخِي رَحِمَهُمُ اللَّهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى وَ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ جَمِيعًا عَنْ سَلْمَةَ قَالَ حَدَّثَنِي بَعْضُ أَصْحَابِنَا بِهَذَا الْحَدِيثِ عَنْ ابْنِ أَبِي نَجْرَانَ قَالَ قُلْتُ لَهُ مَا لِمَنْ زَارَ رَسُولَ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ) مُتَعَمِّدًا قَالَ يُدْخِلُهُ اللَّهُ الْجَنَّةَ

جماعتی از مشایخم رحمه الله عليهم از محمد بن یحیی و احمد بن ادريس جميعا از سلمه نقل کرده‌اند که وی گفت: برخی از اصحاب ما این حدیث را از ابن ابی نجران نقل کرده که وی گفت:

محضر مبارکش عرضه داشتم:

پاداش کسی که به زیارت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم رفته و قصدش صرفاً زیارت بوده چیست؟ فرمود:

خداوند او را در بهشت داخل می‌کند.

۱۶- حَدَّثَنِي أَبِي وَ جَمَاعَةٌ مَشَائِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنْ أَبَانَ عَنِ السَّدُوسِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عَلَيْهِ السَّلَام) قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ) مَنْ أَتَانِي زَائِرًا كُنْتُ شَفِيعَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ

پدر و جماعتی از مشایخ من از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از پدرش، از حسن بن محبوب، از ابان، از سدوسی از حضرت ابا عبد الله علیه السلام نقل نموده که آن جناب فرمودند: رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

کسی که به زیارت من آید روز قیامت شفیع او خواهم بود.

۱۷- حَدَّثَنِي أَبُو الْفَضْلِ مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ سُلَيْمَانَ عَنْ مُوسَى بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ مُوسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْأَشْعَثِ قَالَ حَدَّثَنَا أَبُو الْحَسَنِ مُوسَى بْنُ إِسْمَاعِيلَ بْنِ مُوسَى بْنِ جَعْفَرٍ قَالَ حَدَّثَنَا أَبِي عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ (عَلَيْهِمُ السَّلَام) قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ) مَنْ زَارَ قَبْرِي بَعْدَ مَوْتِي كَانَ كَمَنْ هَاجَرَ إِلَيَّ فِي حَيَاتِي فَإِنْ لَمْ تَسْتَطِيعُوا فَابْعَثُوا إِلَيَّ السَّلَامَ فَإِنَّهُ يُبَلِّغُنِي

الحسن موسی بن اسماعیل بن موسی بن

جعفر علیهما السلام می‌گوید:

پدرم (یعنی اسماعیل) از پدرش (یعنی حضرت موسی بن جعفر علیهما السلام) از جدش (یعنی از جد پدرم) حضرت جعفر بن محمد، از پدرش، از حضرت علی بن الحسین علیهم السلام فرمودند:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

کسی که بعد از حیاتم قبر من را زیارت کند مانند کسی است که در زمان حیاتم بطرف من هجرت کرده و به زیارت آمده باشد، بنا بر این اگر نتوانستید به زیارت من آید از همان مکان دور سلام فرستید که به من خواهد رسید.

۱۸- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ عُثْمَانَ بْنِ عِيسَى عَنِ الْمُعَلَّى بْنِ أَبِي

شَهَابٌ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قَالَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ (عليهما السلام) لِرَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) يَا أَبَتَاهُ مَا جَزَاءُ مَنْ زَارَكَ فَقَالَ (صلى الله عليه وآله) يَا بُنَيَّ مَنْ زَارَنِي حَيًّا أَوْ مَيِّتًا كَانَ حَقًّا عَلَيَّ أَنْ أَزُورَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَأُخَلِّصَهُ مِنْ ذُنُوبِهِ

پدرم از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از حسین بن سعید، از عثمان بن عیسی، از معلی بن ابی شهاب، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل می‌کند که آن جناب فرمودند:

حضرت حسین بن علی علیهما السلام به رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم عرض کرد:

پدرم: پاداش کسی که شما را زیارت کند چیست؟

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

پسر، کسی که در حال حیات و مماتم من را زیارت کند بر من است که روز قیامت به زیارتش رفته و او را از گرفتاری گناهانش برهانم.

۱۹- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَجُوبٍ عَنْ جَمِيلِ بْنِ صَالِحٍ عَنِ الْفَضْلِ بْنِ يَسَارٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ زِيَارَةَ قَبْرِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) تَعْدِلُ حِجَّةً مَعَ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَ آله (مَبْرُورَةً)

محمد بن جعفر رزاز (از محمد بن حسین بن ابی الخطاب، از حسن بن محبوب، از جمیل بن صالح، از فضیل بن یسار، از حضرت ابی جعفر علیه السلام نقل می‌کند که آن جناب فرمودند:

زیارت قبر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم معادل و مساوی حج مقبولی است که با آن حضرت بجا آورده شود.

۲۰- وَعَنْهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ زَيْدِ الشَّحَامِ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَا لِمَنْ زَارَ قَبْرَ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) قَالَ كَمَنْ زَارَ اللَّهَ فِي عَرْشِهِ

محمد بن جعفر، از محمد بن الحسن، از محمد بن اسماعیل، از صالح بن عقبه، از زید شحام نقل نموده، وی می‌گوید: بمحضر ابی عبد الله علیه السلام عرضه داشتم:

ثواب و پاداش کسی که قبر رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم را زیارت کند چیست؟
حضرت فرمودند.

وی مانند کسی است که خدا را در عرشش زیارت نموده باشد.

۲۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ أَبَانَ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ

پدرم رحمه الله علیه از حسین بن حسن بن ابان، از حسین بن سعید باسنادش مثل همین حدیث را نقل نموده

[۳] - باب سوّم زیارت قبر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و خواندن دعاء نیز بر آن

۱- حَدَّثَنِي أَبِي وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ أَبِي بَانَ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ فَضَالَةَ بْنِ أَيُّوبَ وَالْحُسَيْنِ عَنِ صَفْوَانَ عَنِ ابْنِ أَبِي عَمِيرٍ جَمِيعاً عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ عَمَّارٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِذَا دَخَلْتَ الْمَدِينَةَ فَاعْتَسِلْ قَبْلَ أَنْ تَدْخُلَهَا أَوْ حِينَ تُرِيدُ أَنْ تَدْخُلَهَا- ثُمَّ تَأْتِي قَبْرَ النَّبِيِّ (صلى الله عليه و آله) فَتَسْلِمُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) ثُمَّ تَقُومُ عِنْدَ الْأُسْطُوَانَةِ الْمُقَدَّمَةِ عَنْ جَانِبِ الْقَبْرِ الْأَيْمَنِ عِنْدَ رَأْسِ الْقَبْرِ وَأَنْتَ مُسْتَقْبِلُ الْقِبْلَةِ وَمَنْكِبُكَ الْأَيْسَرُ إِلَى جَانِبِ الْقَبْرِ وَمَنْكِبُكَ الْأَيْمَنُ مِمَّا يَلِي الْمَنْبَرِ فَإِنَّهُ مَوْضِعُ رَأْسِ النَّبِيِّ (صلى الله عليه و آله) وَتَقُولُ- أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ وَأَشْهَدُ أَنَّكَ رَسُولُ اللَّهِ وَأَنَّكَ مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ وَأَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ بَلَغْتَ رِسَالَاتِ رَبِّكَ وَنَصَحْتَ لِأُمَّتِكَ وَجَاهَدْتَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَعَبَدْتَ اللَّهَ حَتَّى آتَاكَ الْيَقِينَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةَ الْحَسَنَةَ وَأَدَّيْتَ الَّذِي عَلَيْكَ مِنَ الْحَقِّ وَأَنَّكَ قَدْ رَوَّعْتَ بِالْمُؤْمِنِينَ وَغَلَطْتَ عَلَى الْكَافِرِينَ فَبَلَغَ اللَّهُ بِكَ أَفْضَلَ شَرَفٍ مَحَلِّ الْمُكْرَمِينَ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي اسْتَنْقَذَنَا بِكَ مِنَ الشُّرْكِ وَالضَّلَالَةِ- اللَّهُمَّ اجْعَلْ صِلَوَاتِكَ وَصَلَوَاتِ مَلَائِكَتِكَ الْمُفْرَبِينَ وَعِبَادِكَ الصَّالِحِينَ وَأَنْبِيَائِكَ الْمُرْسَلِينَ وَأَهْلِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِينَ وَمَنْ سَبَّحَ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ مِنَ الْأُولِينَ وَالْآخِرِينَ عَلَى مُحَمَّدٍ عَبْدِكَ وَرَسُولِكَ وَنَبِيِّكَ وَأَمِيَّتِكَ وَنَجِيَّتِكَ [نَجِيَّتِكَ] أَوْ حَبِيبِكَ وَصَفِيِّكَ وَصَفْوَتِكَ وَخَاصَّتِكَ وَخَيْرَتِكَ مِنْ خَلْقِكَ اللَّهُمَّ وَأَعْطِهِ الدَّرَجَةَ وَالْوَسِيلَةَ مِنَ الْجَنَّةِ وَابْعَثْهُ مَقَامًا فِي مَسْجِدِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) وَثَوَابِ ذَلِكَ نَبِيِّكَ مُشْتَرَفًا تَائِبًا مِنْ ذُنُوبِي- وَإِنِّي أَتَوَجَّهُ إِلَيْكَ بِنَبِيِّكَ نَبِيِّ الرَّحْمَةِ مُحَمَّدٍ (صلى الله عليه و آله) يَا مُحَمَّدُ إِنِّي أَتَوَجَّهُ إِلَى اللَّهِ رَبِّي وَرَبِّكَ بِكَ لِيُغْفِرَ لِي ذُنُوبِي وَإِنْ كَانَتْ لَكَ حَاجَةٌ- فَاجْعَلْ قَبْرَ النَّبِيِّ (صلى الله عليه و آله) خَلْفَ كَتِفَيْكَ وَاسْتَقْبِلِ الْقِبْلَةَ وَارْفَعْ يَدَيْكَ [يَدَيْكَ] وَاسْأَلْ حَاجَتَكَ فَإِنَّكَ أُخْرَى أَنْ تُقْضَى إِنْ شَاءَ اللَّهُ

پدرم و محمد بن الحسن، از حسین بن حسن بن ابان، از حسین بن سعید، از فضاله بن ایوب و حسین از صفوان و ابن ابی عمیر جمیعاً از معاویه بن عمار، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده‌اند آن جناب فرمودند:

هنگامی که به مدینه وارد شدی پیش از ورود یا وقتی اراده ورود کردی غسل کن و پس از آن نزد قبر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم برو و بر آن جناب سلام کن سپس نزدیک ستونی که از جانب راست قبر جلو قرار گرفته برو و بالای سر قبر در حالی که رو به قبله قرار گرفته‌ای و شانه چپ تو به جانب قبر و شانه راستت بطرف منبر می‌باشد بایست که آنجا مکان سر مبارک رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم است و بگو: اشهد ان لا اله الا الله وحده لا شریک له: شهادت می‌دهم خدائی نیست مگر خداوند متعال که تنها بوده و انباز و شریکی ندارد.

و اشهد ان محمدا عبده و رسوله: و شهادت می‌دهم حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم بنده و فرستاده او است.

و اشهد انک رسول الله و انک محمد بن عبد الله: و شهادت می‌دهم تو فرستاده خدا هستی و تو جناب محمد بن عبد الله می‌باشی.

و اشهد انک قد بلغت رسالات ربک: و شهادت می‌دهم تو رساندی پیام‌های پروردگارت را.

و نصحت لا یتک: و ائت خود را پند و اندرز دادی.

و جاهد فی سبیل الله: و در راه خدا جهاد نمودی.

و عبدت الله حتی آتاک الیقین: و پرستیدی حق تعالی را تا هنگامی که موت تو را دریافت.

بالحکمة و الموعظة الحسنه: ائت خود را با حکمت و اندرزهای پسندیده نصیحت نمودی.

و ادیت الذی علیک من الحق: و حقی که بر عهده داشتی اداء نمودی.

و انک قد رأفت بالمؤمنین و غلظت علی الکافرین: و شهادت می‌دهم که نسبت به اهل ایمان رئوف و مهربان، و بر اهل کفر غلیظ

و خشن بودی.

فبلغ الله بك افضل شرف محل المکرمین: پس خداوند رساند تو را به بالاترین مرتبه اهل اکرام.

الحمد لله الذي استتقنا بك من الشرك والضلالة: حمد و ستایش می‌کنیم خدائی را که بوسیله تو ما را از شرک و گمراهی رها نمود. اللهم اجعل صلواتك و صلوات ملائكتك المرقبين و عبادك الصالحين و انبيائك المرسلين و اهل السموات و الارضين من سبح لرب العالمين من الاولين و الآخرين: خداوندا درود خود و فرشتگان مقربت و بندگان شایستهات و پیامبران فرستادهات و نیز درود اهل آسمانها و زمین و موجودات قدیم و جدیدی که پروردگار عالم را تسیح و تنزیه نموده‌اند را قرار بده ... علی محمد عبدك و رسولك و نبيك و امينك و نجيبك و حبيبك و صفيك و صفوتك و خاصتك و خيرتك من خلقك: بر حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم که بنده و فرستاده و پیامبر و امین و نیکو نژاد و محبوب و خالص و برگزیده شده و اختصاص داده شده و انتخاب شده تو از میان مخلوقات می‌باشد.

اللهم و اعطه الدرجه و الوسيله من الجنة و ابعثه مقاما محمودا يغبطه به الاولون و الآخرون: خداوندا مقام و منزلت در بهشت به آن حضرت اعطاء بفرما و بر انگیز آن جناب را در حالی که مقام و درجه‌ای پسندیده داشته به طوری که خلق اولین و آخرین غبطه آن را بخورند.

اللهم انك قلت و لو انهم اذ ظلموا انفسهم جاؤك فاستغفروا الله و استغفر لهم الرسول لوجدوا الله تواباً رحيماً: خداوندا خودت در قرآن فرموده‌ای:

اگر گروه گناه کاران بواسطه گناه بر خود ستم کنند و سپس نزد تو آیند (ای پیامبر) پس بواسطه تو از خدا طلب آمرزش کنند و تو از خدا طلب مغفرت کنی البته خواهند دید که خداوند توبه ایشان را پذیرفته و به آنها ترحم می‌نماید.

و انى اتيت نبيك مستغفرا تائباً من ذنوبي: و من در حالی که طلب آمرزش کرده و از گناهانم توبه می‌کنم به پیامبرت پناهنده شده‌ام.

و انى اتوجه اليك نبي الزحمة محمد صلی الله علیه و آله و سلم: و من به توسط پیامبرت آن پیامبر رحمت یعنی حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم به تو روی می‌آورم.

يا محمد انى اتوجه الى الله ربى و ربك ليغفر لي ذنوبي: ای محمد صلی الله علیه و آله و سلم من به خدا متوجه شده و روی می‌آورم همان خدای من و تو تا گناهانم را ببخشد.

و اگر حاجت داری قبر مطهر را پشت سر قرار بده و رو به قبله بایست و دو دستت را بلند نما و سپس حاجتت را از خدا بخواه که ان شاء الله مستجاب خواهد شد.

۲- حَدَّثَنِي جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ إِبْرَاهِيمَ الْمَوْسَوِيُّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نَهَيْكٍ عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ عَمَارٍ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) إِذَا فَرَعْتَ مِنَ الدُّعَاءِ عِنْدَ الْقَبْرِ فَاتِّمِرْ وَ امْسَحْهُ بِيَدِكَ وَ خُذْ بِرُمَانِيَّتِهِ وَ هُمَا السُّفْلَاوَانِ - وَ امْسَحْ وَجْهَكَ وَ عَيْنَيْكَ بِهِ فَإِنَّهُ يُقَالُ إِنَّهُ شِفَاءٌ لِلْعَيْنِ وَ قُمْ عِنْدَهُ فَاحْمِدِ اللَّهَ وَ أَثْنِ عَلَيْهِ وَ سَلْ حَاجَتَكَ فَإِنَّ رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) قَالَ مَا بَيْنَ مِثْبَرِي وَ قَبْرِي [بَيْتِي] رَوْضَةٌ مِنْ رِيَاضِ الْجَنَّةِ وَ إِنَّ مِثْبَرِي عَلَى تَرْعِيهِ مِنْ تَرْعِ الْجَنَّةِ وَ قَوَائِمُ الْمِثْبَرِ رُتَبٌ فِي الْجَنَّةِ وَ التَّرْعَةُ هِيَ الْبَابُ الصَّغِيرُ ثُمَّ تَأْتِي مَقَامَ النَّبِيِّ (صلى الله عليه و آله) فَصَلِّ فِيهِ مَا يَدَا لَكَ فَإِذَا دَخَلْتَ الْمَسْجِدَ فَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِهِ وَ إِذَا خَرَجْتَ فَافْعَلْ ذَلِكَ وَ أَكْثِرْ مِنَ الصَّلَاةِ فِي مَسْجِدِ النَّبِيِّ ص

جعفر بن محمد بن ابراهیم موسوی، از عبد الله بن نهیک، از ابن ابی عمیر، از معاویه بن عمار نقل نموده، وی می‌گوید:

حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

هر گاه از خواندن دعاء سر قبر فارغ شدی نزدیک منبر برو و دو قبه پائین آن را بگیر و صورت و دیده گانت را به منبر مسح نما زیرا موجب شفاء چشمان می‌باشد و نزد منبر بایست و خدا را حمد نما و ثناء بگو و سپس حاجت خود را بخواه چه آنکه رسول خدا

صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ فرمودند:

بین منبر و قبر من بستانی است از بساتین بهشت و منبر من روی دربی از درب‌های بهشت قرار گرفته و چهار پایه‌اش در بهشت نهاده شده است.

کلمه «ترعه» به ضم «تاء» و سکون راء و فتح عین، که در حدیث آمده یعنی درب کوچک سپس به مقام نبی صلی الله علیه و آله و سلم برو و هر چه خواستی در آنجا نماز بخوان و هنگامی که به مسجد داخل شدی بر محمّد و آل محمد صلوات فرست چنان که هنگام خروج از آن نیز به آن مبادرت نما و توجه داشته باش که در مسجد رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم بسیار نماز بخوان.

۳- حَدَّثَنِي أَبُو عَبْدِ الرَّحْمَنِ مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ الْحَسَنِ الْعَسْكَرِيُّ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ مَهْزِيَارٍ عَنْ أَبِيهِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ عُمَرَ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ أَبِيهِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارٍ عَنْ أَبِيهِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ جَعْفَرِ بْنِ جَعْفَرٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ (عليهم السلام) قَالَ كَانَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ (عليهما السلام) يَقِفُ عَلَى قَبْرِ النَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) وَيُسَلِّمُ وَيَشْهَدُ لَهُ بِالْبَلَاغِ وَيَدْعُو بِمَا حَضَرَهُ ثُمَّ يُسَيِّدُ ظَهْرَهُ إِلَى قَبْرِ النَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) إِلَى الْمَرْمَرَةِ الْخَضِرَاءِ الدَّقِيقَةِ الْعَرْضِ مِمَّا يَلِي الْقَبْرَ وَ يَلْتَرِقُ بِالْقَبْرِ وَيُسَيِّدُ ظَهْرَهُ إِلَى الْقَبْرِ وَيَسْتَقْبِلُ الْقِبْلَةَ وَيَقُولُ اللَّهُمَّ إِلَيْكَ الْجَأْتُ أَمْرِي وَإِلَى قَبْرِ مُحَمَّدٍ (صلى الله عليه وآله) عَبْدِكَ وَرَسُولِكَ أَسَيَّدْتُ ظَهْرِي وَالْقِبْلَةَ الَّتِي رَضَيْتَ لِمُحَمَّدٍ (صلى الله عليه وآله) اسْتَقْبَلْتُ اللَّهُمَّ إِنِّي أَصْبَحْتُ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي خَيْرَ مَا أَرْجُو لَهَا وَلَا أَدْفَعُ عَنْهَا شَرًّا مَا أَحْذَرُ عَلَيْهَا وَأَصِيبُحَتِ الْأُمُورُ بِيَدِكَ وَلَا فَاقِرٌ أَفْقَرُ مِنِّي إِنِّي لِمَا أَنْزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ اللَّهُمَّ أَرْدِنِي مِنْكَ بِخَيْرٍ فَلَا رَادَّ لِفَضْلِكَ اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ أَنْ تُبَدِّلَ اسْمِي أَوْ أَنْ تُغَيِّرَ جِسْمِي أَوْ تُزِيلَ نِعْمَتَكَ عَنِّي اللَّهُمَّ زَيِّنِي بِالتَّقْوَى وَجَمِّلْنِي بِالنِّعَمِ وَاعْمُرْنِي بِالْعَافِيَةِ وَأَرْزُقْنِي شُكْرَ الْعَافِيَةِ

ابو عبد الرحمن محمد بن احمد بن الحسن العسكري از حسن بن علی بن مهزیار، از پدرش علی بن مهزیار، از علی بن الحسین بن علی بن عمر بن علی بن الحسین بن علی بن ابی طالب، از علی بن جعفر بن محمد از برادرش ابی الحسن موسی بن جعفر، از پدرش، از جد بزرگوارش علیهم السلام، فرمودند:

حضرت علی بن الحسین علیهما السلام معمولاً نزدیک قبر نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم می‌ایستادند، ابتداء به آن جناب سلام می‌دادند و پس از آن شهادت به بلاغ داده و بدنالش به آنچه صلاح و صواب می‌دانستند دعاء می‌فرمودند و سپس به سنگ سبز باریکی که نزدیک قبر می‌باشد تکیه داده و خود را باین نحو به قبر می‌چسبانند، پشت به قبر داده و روی مبارک به قبله می‌فرمودند و این دعا می‌خواندند:

اللَّهُمَّ إِلَيْكَ الْجَأْتُ أَمْرِي: بار خدایا قصدم را به جانب تو معطوف داشتم.

و بدنالش به آنچه صلاح و صواب می‌دانستند دعاء می‌فرمودند و سپس به سنگ سبز باریکی که نزدیک قبر می‌باشد تکیه داده و خود را به این نحو به قبر می‌چسبانند، پشت به قبر داده و روی مبارک به قبله می‌فرمودند و این دعا را می‌خواندند:

اللَّهُمَّ إِلَيْكَ الْجَأْتُ أَمْرِي: بار خدایا قصدم را به جانب تو معطوف داشتم.

و الی قبر نبیک محمد صلی الله علیه و آله و سلم عبدک و رسولک اسندت ظهري: و پشتم را به قبر پیامبرت حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم که بنده و فرستاده تو است تکیه دادم.

و القبلة التي رضيت لمحمد صلی الله علیه و آله و سلم استقبلت: و قبله‌ای را که برای حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم پسندیدی مقابل خود قرار داده‌ام.

اللَّهُمَّ إِنِّي أَصْبَحْتُ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي خَيْرَ مَا أَرْجُو لَهَا: بار خدایا صبح نموده‌ام در حالی که خیر آنچه را که برای خود آرزو دارم مالک نیستم.

و لا ادفع عنها شرًّا ما احذر عليها: و نه می‌توانم شرّ و بدی آنچه را که بر نفس خود می‌ترسم از آن دفع نمایم.

و اصیحت الامور کلها بیدک: و صبح نموده‌ام در حالی که تمام امور و کارها بدست تو می‌باشد.

و لا فقیر افقر منی: و نیازمندی محتاج تر از من وجود ندارد.

إِنِّي لِمَا أَنْزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ: به طور مسلم و قطع من به آن خیری که تو برایم منظور داشته‌ای محتاج نیازمند هستم.

اللهم أردني منك بخير و لا راد لفضلك: بار خدایا خیر را از ناحیه خودت به من باز گردان در حالی که احدی نیست فضل و خیر تو را به من برگرداند.

اللهم انی أعود بك من ان تبدل اسمی او تغیر جسمی او تزیل نعمتک عنی: بار خدایا همانا به تو پناه می‌برم از اینکه نامم را مبدل ساخته یا جسمم را

تغییر داده یا نعمتت را از من زائل نمائی.

اللهم زیني بالتقوى و جمّلي بالنعم و اغمرني بالعافية و ارزقني شكر العافية: بار خدایا من را به تقوی مزین نما و به نعمتهایت بیارا و به عافیت غوطه ورم گردان و به من توفیق ده که شکر عافیت را به جای آورم.

۴- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي نَجْرَانَ وَ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ وَ غَيْرِ وَاحِدٍ عَنْ حَمَادِ بْنِ عِيسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مَسْعُودٍ قَالَ رَأَيْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) انْتَهَى إِلَى قَبْرِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) فَوَضَعَ يَدَهُ عَلَيْهِ وَقَالَ أَسْأَلُ اللَّهَ الَّذِي اجْتَبَاكَ وَ اخْتَارَكَ وَ هَدَاكَ وَ هَدَى بِكَ أَنْ يُصَلِّيَ عَلَيْكَ ثُمَّ قَالَ إِنَّ اللَّهَ وَ مَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَ سَلِّمُوا تَسْلِيمًا

پدرم از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از عبد الرحمن بن ابی نجران و حسین بن سعید و جماعتی از حماد بن عیسی از محمد بن مسعود نقل نموده‌اند که وی گفت:

حضرت ابی عبد الله علیه السلام را دیدم که به قبر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم رسیدند، پس دست مبارکشان را روی قبر گذارده و فرمودند:

أَسْأَلُ اللَّهَ الَّذِي اجْتَبَاكَ وَ اخْتَارَكَ وَ هَدَاكَ وَ هَدَى بِكَ أَنْ يُصَلِّيَ عَلَيْكَ: از خدائی که تو را برگزید و اختیار نمود و هدایت کرد و بواسطه‌ات دیگران را راهنمائی نمود می‌خواهم که بر تو درود و رحمت بفرستد.

إِنَّ اللَّهَ وَ مَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَ سَلِّمُوا تَسْلِيمًا: همانا خداوند و فرشتگانش بر نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم صلوات می‌فرستند، ای کسانی که ایمان آورده‌اید بر پیامبر صلوات فرستاده و تسلیم شوید تسلیم شدنی.

۵- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِيهِ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ أَبِي الْبَلَادِ قَالَ قَالَ لِي أَبُو الْحَسَنِ (عليه السلام) كَيْفَ تَقُولُ فِي التَّسْلِيمِ عَلَى النَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) قُلْتُ الَّذِي تَعْرِفُهُ وَ رُوِيَانَهُ وَقَالَ أَوْ لَا أَعْلَمُكَ مَا هُوَ أَفْضَلُ مِنْ هَذَا قُلْتُ نَعَمْ جُعِلَتْ فِدَاكَ فَكَتَبَ لِي وَ أَنَا قَاعِدٌ بِخَطِّهِ وَ قَرَأَهُ عَلَيَّ إِذَا وَقَفْتَ عَلَى قَبْرِهِ (صلى الله عليه وآله) فَقُلْ أَشْهَدُ أَنْ لَمَّا إِلَهُ إِلَّا اللَّهُ وَ خَيْرُهُ لَمْ يَكُنْ لَهُ وَ أَشْهَدُ [أَنَّكَ رَسُولُ اللَّهِ] أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَ رَسُولُهُ وَ أَشْهَدُ أَنَّكَ مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ وَ أَشْهَدُ أَنَّكَ خَاتَمُ النَّبِيِّينَ وَ أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ بَلَغْتَ رِسَالَاتِ رَبِّكَ وَ نَصَيْحَتِ لَأُمَّتِكَ وَ جَاهَدْتَ فِي سَبِيلِ رَبِّكَ وَ عَبْدتَهُ حَتَّى أَتَاكَ الْيَقِينُ وَ أَدَيْتَ الَّذِي عَلَيْكَ مِنَ الْحَقِّ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدِ عَبْدِكَ وَ رَسُولِكَ وَ نَجِّيكَ [وَ نَجِّيكَ] وَ أَمِينِكَ وَ صَفِيِّكَ وَ خَيْرَتِكَ مِنْ خَلْقِكَ أَفْضَلُ مَا صَلَّيْتَ عَلَى أَحَدٍ مِنْ أَنْبِيَائِكَ وَ رُسُلِكَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ وَ امْنُنْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا مَنَنْتَ عَلَى مُوسَى وَ هَارُونَ وَ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَ آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ تَرَحَّمْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ اللَّهُمَّ رَبِّ الْبَيْتِ الْحَرَامِ وَ رَبِّ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَ رَبِّ الرُّكْنِ وَ الْمَقَامِ وَ رَبِّ الْبَلَدِ الْحَرَامِ وَ رَبِّ الْجِلِّ وَ الْحَرَامِ وَ رَبِّ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ بَلِّغْ رُوحَ نَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ (صلى الله عليه وآله) مِنِّي السَّلَامَ

حسن بن عبد الله، از محمد بن عیسی، از پدرش، از ابراهیم بن ابی البلاد نقل نموده که وی گفت: حضرت ابو الحسن علیه السلام به

من فرمودند:

چگونه به نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم سلام می‌دهی؟ عرض کردم: به همان نحو که شما آگاه بوده و از طریق روایت به ما رسیده.

و نیز به من فرمودند:

آیا عبارتی افضل و برتر از این به تو یاد ندهم؟ عرض داشتم: چرا فدایت شوم.

پس در حالی که خدمتش نشسته بودم به خط مبارکشان نوشته و بر من قرائت کردند، فرمودند: هر گاه نزد قبر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم ایستادی بگو:

أشهد ان لا اله الا الله وحده لا شريك له: شهادت می‌دهم که خدائی نیست مگر خداوند متعال که تنها بوده و انباز و شریکی ندارد. و اشهد أن محمدا عبده و رسوله: و شهادت می‌دهم که حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم بنده و فرستاده او است.

و اشهد أنك محمد بن عبد الله: و شهادت می‌دهم که تو حضرت محمد بن عبد الله هستی.

و اشهد أنك خاتم النبیین: و شهادت می‌دهم که تو آخرین پیامبر می‌باشی.

و أشهد أنك قد بلغت رسالاتك ربك: و شهادت می‌دهم که تو رساندی پیامهای پروردگارت را.

و نصحت لأمتك: و ائت خود را پند و اندرز دادی.

و جاهدت فی سبیل ربك: و در راه خدا جهاد نمودی.

و عبدته حتى اتاك اليقين: و پرستیدی حق تعالی را تا هنگامی که موت تو را دریافت.

و اذيت الذي عليك زمن الحق: و حقی که بر عهده داشتی ادا نمودی.

اللهم صلی علی محمد عبدك و رسولك و نجيبك و امينك و صفيك و خيرتك من خلفك افضل ما صليت علی احد من انبيائك و رسلك: بار خدایا بر حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم که بنده و فرستاده و نیکو نژاد و امین و خالص و برگزیده تو از میان مخلوقات است درود و رحمت فرستاد آنهم برترین رحمتی که بر هر یک از پیامبران و رسولانت ارزانی داشتی.

اللهم سلم علی محمد و آل محمد كما سلمت علی نوح فی العالمین:

خداوندا همان طوری که نعمت سلامتی را در عالم نصیب جناب نوح علیه السلام نمودی حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم را از آن بهره‌مند گردان.

و امن علی محمد و آل محمد كما مننت علی موسى و هارون: خداوندا همان طوری که بر موسی و هارون نعمت دادی بر حضرت محمد و آلش صلوات الله عليهم انعام نما.

و بارك علی محمد و آل محمد كما باركت علی ابراهيم و آل ابراهيم أنك حميد مجيد: همان طوری که نعمت‌هایت را بر ابراهیم و آلش مداوم قرار دادی بر حضرت محمد و آل ایشان صلوات الله عليهم نیز نعمتهایت را دائمی و مستمر گردان بدرستی که تو ستایش شده و بزرگ می‌باشی.

اللهم صل علی محمد و آل محمد و ترحم علی محمد و آل محمد:

خداوندا بر محمد و آل محمد درود فرست و ترحم نما.

اللهم رب البيت الحرام و رب المسجد الحرام و رب الركن و المقام و رب البلد الحرام و رب الحلّ و الحرام و رب المشعر الحرام بلغ روح نبيك محمد صلی الله علیه و آله و سلم مني السلام: خداوندا که صاحب بیت الحرام و مسجد الحرام و رکن و مقام و بلد حرام و حل و حرم و مشعر الحرام هستی از طرف من سلام به روح پیامبرت حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم برسان.

۶- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ الْكَلْبِيِّ عَنْ عِدَّةٍ مِنْ أَصْحَابِنَا عَنْ سَهْلِ بْنِ زِيَادٍ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي نَصِيرٍ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي الْحَسَنِ

(علیه السلام) كَيْفَ السَّلَامُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) عِنْدَ قَبْرِهِ - فَقَالَ السَّلَامُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حَبِيبَ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا صِفْوَةَ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَمِينَ اللَّهِ أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ نَصَيْتَ لِأُمَّتِكَ وَ جَاهَدْتَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَ عَبَدْتَهُ مُخْلِصاً حَتَّى أَتَاكَ الْيَقِينُ فَجَزَاكَ اللَّهُ أَفْضَلَ مَا جَزَى نَبِيًّا عَنْ أُمَّتِهِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ أَفْضَلَ مَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَ آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ سلام مولانا ابی الحسن موسی بن جعفر الکاظم (صلی الله علیه و آله) علی جده رسول الله ص محمّد بن یعقوب کلینی از عده‌ای اصحاب، از سهل بن زیاد، از احمد بن محمد بن ابی نصر نقل نموده، وی می گوید: محضر مبارک حضرت ابی الحسن علیه السلام عرض کردم:

وقتی در مقابل قبر مطهر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم می ایستیم چگونه به حضرتش سلام دهیم؟ حضرت فرمودند: کیفیت آن چنین است:

السَّلَامُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ: سلام بر فرستاده خدا.

السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حَبِيبَ اللَّهِ: سلام بر تو ای محبوب خدا.

السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا صِفْوَةَ اللَّهِ: سلام بر تو ای برگزیده خدا.

السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَمِينَ اللَّهِ: سلام بر تو ای امین خدا.

اشهد أنّك قد نصحت لأمتك: شهادت می‌دهم که تو اّمت را پند و اندرز دادی.

وَ جَاهَدَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ: در راه خدا سعی و کوشش نمودی.

و عبده مخلصا حتى أتاك اليقين: و او را خالص از هر شائبه شرکی پرستیدی تا موت تو را دریافت.

فجزاك الله افضل ما جزى نبيا عن اّمة: پس برترین و بالاترین پاداشی که حق تعالی به هر پیامبری عوض اّمتش می‌دهد به تو بدهد.

اللهم صلّ على محمد افضل ما صلّيت على ابراهيم و آل ابراهيم أنّك حميد مجيد: خداوندا بالاتر و بهتر از رحمتی که بر ابراهیم و

آلش فرستادی بر حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم بفرست بدرستی که تو ستایش شده و بزرگ می‌باشی.

کیفیت سلام حضرت موسی بن جعفر علیهما السلام بر جدّ خود حضرت رسول اکرم صلی الله علیه و آله و سلم

*** **

۷- يَأْسِرُنَادِهِ عَنْ سَهْلٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ حَسَّانَ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا قَالَ حَضَرْتُ أَبَا الْحَسَنِ الْأَوَّلَ (عليه السلام) وَ هَارُونَ الْخَلِيفَةَ وَ عَيْسَى بْنَ جَعْفَرٍ وَ جَعْفَرَ بْنَ يَحْيَى بِالْمَدِينَةِ وَ قَدْ جَاءُوا إِلَى قَبْرِ النَّبِيِّ (صلى الله عليه و آله) فَقَالَ هَارُونَ لِأَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) تَقَدَّمَ فَأَبَى فَتَقَدَّمَ هَارُونَ فَسَلَّمَ وَ قَامَ نَاحِيَهُ فَقَالَ عَيْسَى بْنُ جَعْفَرٍ لِأَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) تَقَدَّمَ فَأَبَى - فَتَقَدَّمَ عَيْسَى بْنُ جَعْفَرٍ فَسَلَّمَ وَ وَقَفَ مَعَ هَارُونَ فَقَالَ جَعْفَرُ لِأَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) تَقَدَّمَ فَأَبَى فَتَقَدَّمَ جَعْفَرُ فَسَلَّمَ وَ وَقَفَ مَعَ هَارُونَ وَ تَقَدَّمَ أَبُو الْحَسَنِ (عليه السلام) فَقَالَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَتِ اللَّهِ الَّذِي أَضِي طِفَاكَ وَ اجْتَبَاكَ وَ هَدَاكَ وَ هَدَى بِكَ أَنْ يُصِلِّيَ عَلَيْكَ فَقَالَ هَارُونَ لِعَيْسَى سَمِعْتَ مَا قَالَ قَالَ نَعَمْ فَقَالَ هَارُونَ أَشْهَدُ أَنَّ أَبُوهُ حَقًّا

محمد بن یعقوب به اسنادش، از سهل، از علی بن حسان از برخی اصحاب، وی می گوید: حضرت ابا الحسن اول علیه السلام (امام کاظم علیه السلام) و هارون الرشید خلیفه و عیسی بن جعفر و جعفر بن یحیی در مدینه بوده و باتفاق بطرف قبر نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم رفتند و وقتی نزدیک قبر رسیدند هارون به امام هفتم علیه السلام عرض کرد:

شما سبقت گرفته و ابتداء به سلام نمائید:

حضرت امتناع فرمود لذا هارون جلو رفت و سلام نمود و سپس به گوشه‌ای رفت و ایستاد پس عیسی بن جعفر به حضرتش عرض نمود:

شما سبقت گرفته و ابتداء به سلام نمائید:

حضرت ابا نموده لذا عیسی بن جعفر جلو رفت و سلام نمود و سپس در جنب هارون ایستاد.

پس جعفر به آن جناب عرض کرد:

شما سبقت گرفته و ابتداء به سلام نمائید.

حضرت نپذیرفته فلذا جعفر جلو رفت و سلام نمود و سپس نزدیک هارون ایستاد. آن گاه حضرت ابا الحسن جلو رفته و چنین سلام دادند:

السَّلَامُ عَلَیْكَ يَا أَبَتِ: سلام بر تو ای پدر من.

اسأل الله الذی اصطفاک و اجتباک و هداک و هدی بک ان یصلی علیک: از خدائی که تو را برگزید و راهنمائی نمود و بواسطه تو دیگران را هدایت کرد می‌خواهم که تو را مشمول رحمتش قرار دهد.

۸- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ مَهْرِيَارَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ عَلِيِّ بْنِ مَهْرِيَارَ عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ الْعَلَوِيِّ بْنِ عَلِيِّ بْنِ عُمَرَ بْنِ عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي طَالِبٍ (عليهم السلام) عَنْ عَلِيِّ بْنِ جَعْفَرٍ عَنْ أَخِيهِ مُوسَى عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ قَالَ كَانَ أَبِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ يَقِفُ عَلَى قَبْرِ النَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) فَيَسَلُّمُ عَلَيْهِ وَيَشْهَدُ لَهُ بِالْبَلَاغِ وَيَدْعُو بِمَا حَضَرَهُ ثُمَّ يُسْنِدُ ظَهْرَهُ إِلَى قَبْرِ النَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) إِلَى الْمَرْمَرَةِ الْخَضْرَاءِ الدَّقِيقَةِ الْعَرُضِ مِمَّا يَلِي الْقَبْرَ وَيَلْتَزِقُ بِالْقَبْرِ وَيُسْنِدُ ظَهْرَهُ إِلَى الْقَبْرِ وَيَسْتَقْبِلُ الْقِبْلَةَ فَيَقُولُ اللَّهُمَّ إِلَيْكَ أَلْجَأْتُ أَمْرِي وَإِلَى قَبْرِ نَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ (صلى الله عليه وآله) عَبْدِكَ وَرَسُولِكَ أَشْنَدْتُ ظَهْرِي وَالْقِبْلَةَ الَّتِي رَضَيْتَ لِمُحَمَّدٍ (صلى الله عليه وآله) وَإِلَى أَسْتَقْبَلْتُ اللَّهُمَّ إِنِّي أَصِيبُحْتُ وَلَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي خَيْرَ مَا أَرْجُو لَهَا وَلَا أَدْفَعُ عَنْهَا شَرًّا مَا أَحْذَرُ عَلَيْهَا وَأَصْبَحَتِ الْأُمُورُ كُلُّهَا بِيَدِكَ وَلَا فَاقِرٌ أَفْقَرُ مِنِّي إِنِّي لِمَا أَنْزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ اللَّهُمَّ أَرِدْنِي مِنْكَ بِخَيْرٍ وَلَا رَادَّ لِفَضْلِكَ اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ أَنْ تُبَدِّلَ اسْمِي أَوْ تُغَيِّرَ جِسْمِي أَوْ تُزِيلَ نِعْمَتَكَ عَنِّي اللَّهُمَّ زَيِّنِي بِالتَّقْوَى وَجَمِّلْنِي بِالنَّعَمِ - وَاعْمُرْنِي [وَاعْمُرْنِي بِالْعَافِيَةِ وَارْزُقْنِي شُكْرَ الْعَافِيَةِ

محمد بن حسن مهزيار، از پدرش، از جدش علی بن مهزيار، از علی بن حسین علوی بن علی بن عمر بن علی بن حسین بن علی بن ابی طالب علیهم السّلام، از علی بن جعفر، از برادر بزرگوارش حضرت موسی بن جعفر علیهما السّلام از پدر بزرگوارش از جد امجدش علیه السّلام، فرمود:

پدر بزرگوارم حضرت علی بن الحسین علیهما السّلام معمولاً نزدیک قبر نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم می‌ایستادند ابتداء به آن جناب سلام می‌دادند و پس از آن شهادت به بلاغ داده (یعنی می‌فرمودند:

اشهد أنّك قد بلغت رسالات ربك: و به دنبالش به آنچه صلاح و صواب می‌دانستند دعاء می‌فرموده و سپس به سنگ سبز باریکی که نزدیک قبر می‌باشد تکیه داده و خود را به این نحو به قبر می‌چسبانند، پشت به قبر داده و روی مبارک به قبله می‌فرمودند و این دعاء را می‌خواندند:

اللهم اليك الجأت امری: بار خدای قصدم را به جانب تو معطوف داشتم.

و الی قبر نبیک محمد صلی الله علیه و آله و سلم عبدک و رسولک اسندت ظهري: و پشتم را به قبر پیامبرت حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم که بنده و فرستاده تو است تکیه دادم.

و القبلة التي رضيت لمحمد صلی الله علیه و آله و سلم استقبلت: و قبله‌ای را که برای حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم پسندیدی مقابل خود قرار دادم.

اللهم إِنِّي أَصْبَحْتُ لَا- أملك لِنَفْسِي خَيْرَ مَا أَرْجُو لَهَا: بار خدایا صبح نموده‌ام در حالی که خیر آنچه را که برای خود آرزو دارم مالک نیستم.

و لا ادفع عنا شريما ما احذر عليها: و نه می‌توانم شرّ و بدی آن چه را که بر نفس خود می‌ترسم از آن دفع کنم.

و اصبحت الامور كلها بيدك: و صبح نموده‌ام در حالی که تمام امور و کارها به دست تو می‌باشد.

و لا فقير افقر مني: و نیازمندی محتاج تر از من وجود ندارد.

إِنِّي لِمَا أَنْزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ: به طور مسلم و قطع من به آن خیری که تو برایم منظور داشته‌ای محتاج و نیازمند هستم.

اللهم اردني منك بخير و لا راد لفضلك: بار خدایا خیر را از ناحیه خودت به من باز گردان در حالی که احدی نیست فضل و خیر تو را به من برگرداند.

اللهم اني أعوذ بك من ان تبدل اسمي او تغير جسمي او تزيل نعمتك عني: بار خدایا همانا به تو پناه می‌برم از اینکه نامم را مبدل ساخته یا جسمم را تغییر داده یا نعمت را از من زائل نمائی.

اللهم زيني بالتقوى و جمّلي بالنعمة و اغمرني بالعافية و ارزقني شكر العافية: بار خدایا من را به تقوی مزین نما و به نعمت‌های بی‌پایا و به عافیت غوطه‌ورم گردان و به من توفیق داده که شکر عافیت را به جای آورم.

ما يجب أن يدعى به عند قبر سيدنا رسول الله (صلى الله عليه و آله) تخرج في المناسك

آنچه واجب است در نزد قبر مطهر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم خوانده شود

۹- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى بْنِ عُبَيْدٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ زَكَرِيَّا الْمَوْءُ مِنْ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ نَاجِيَةَ عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ عَمَّارٍ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) عَلَّمَنِي تَسْلِيمًا خَفِيًّا عَلَى النَّبِيِّ (صلى الله عليه و آله) قَالَ قُلْ أَسْأَلُ اللَّهَ الَّذِي أَنْتَجِبُكَ وَ اصْطَفَاكَ وَ اخْتَارَكَ وَ هَدَاكَ وَ هَدَى بِكَ - أَنْ يُصَلِّيَ عَلَيْكَ صَلَاةً كَثِيرَةً طَيِّبَةً

علی بن حسین از علی بن ابراهیم بن هاشم، از محمد بن عیسی بن عبید، از ابی عبد الله زکریا موءمن، از ابراهیم ابن ناحیه، از اسحق بن عمار، وی می‌گوید:

محضر مبارک امام صادق علیه السلام عرضه داشتم: از میان سلام‌هایی که به رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم داده می‌شود سلام کوتاهی به من تعلیم بفرمائید:

حضرت فرمودند:

بگو:

أَسْأَلُ اللَّهَ الَّذِي أَنْتَجِبُكَ وَ اصْطَفَاكَ وَ اخْتَارَكَ وَ هَدَاكَ وَ هَدَى بِكَ ان يُصَلِّيَ عَلَيْكَ صَلَاةً كَثِيرَةً طَيِّبَةً.

از خدائی که ترا برگزید و اختیار نمود و هدایتت کرد بواسطه تو دیگران را

راهنمائی نمود در خواست می‌کنم که بر تو رحمت فراوان و پاکیزه بفرستد.

پدرم رحمه الله علیه از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی و یعقوب بن یزید و موسی بن عمر، از احمد بن محمد بن ابی

نصر، از حضرت ابی الحسن الرضا

علیه السلام، وی می‌گوید:

محضر مبارک آن حضرت عرضه داشتم: هنگامی که نزد قبر مطهر رسول

خدا صلی الله علیه و آله و سلم رسیدیم چگونه به آن جناب سلام دهیم؟

حضرت فرمودند:

بگو:

السَّلَامُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ: سلام بر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم.

السَّلَامُ عَلَيْكَ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ: سلاما ما و رحمت و برکات خدا بر تو باد.

السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ: سلام بر تو ای فرستاده خدا.

السّلام علیک یا محمّد بن عبد الله: سلام بر تو ای حضرت محمّد بن عبد الله.

السّلام علیک یا خیره الله: سلام بر تو ای برگزیده خداوند متعال.

السّلام علیک یا حبیب الله: سلام بر تو ای محبوب خداوند متعال.

السّلام علیک یا صفوة الله: سلام بر تو ای افتخار شده خداوند متعال.

السّلام علیک یا امین الله: سلام بر تو ای امین خداوند متعال.

السّلام اَنتَک رسول الله: شهادت می‌دهم که تو فرستاده خداوند متعال هستی.

و أشهد اَنتَک محمّد بن عبد الله: و شهادت می‌دهم که تو حضرت محمّد بن عبد الله می‌باشی.

و أشهد اَنتَک قد نصحت لامتک: و شهادت می‌دهم که تو امت را اندرز دادی.

و جاهدت فی سبیل ربّک: و در راه خدا کوشش و سعی نمودی.

و عبده حتّی اُتاک الیقین: و خدا را پرستیدی تا زمانی که موت شما را دریافت.

فجزاک الله أفضل ما جزى نبیا عن امته: پس خداوند به شما برترین پاداشی را که بهر یک از انبیاء عوض امتش داده بدهد.

اللهم صلّ علی محمّد و آل محمّد: خداوندا رحمتت را بر محمّد و آل محمّد بفرست.

أفضل ما صلّیت علی ابراهیم و آل ابراهیم: برترین رحمتی که بر ابراهیم و آلش فرستادی.

إنّک حمید مجید: همانا تو ستایش شده و بزرگ می‌باشی.

۴ - باب چهارم فضیلت خواندن نماز در مسجد رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و ثواب و اجر آن

پدرم و محمد بن حسن بن احمد بن ولید از محمد بن حسن صفار، از احمد بن حسن بن علی بن فضال، از عمرو بن سعید از مصدق بن صدقه، از عمار بن موسی ساباطی، از ابی عبد الله علیه السلام، وی می گوید:
از آن حضرت پرسیدم:

آیا نماز در مسجد رسول صلی الله علیه و آله و سلم مانند نماز در شهر مدینه می باشد؟
حضرت فرمودند:

خیر، زیرا نماز در مسجد رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم معادل با هزار نماز بوده و نماز در شهر مدینه مانند نماز در سایر شهرها است.

۲- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي خَلْفِ الْقَمِيِّ الْأَشْعَرِيِّ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ مُوسَى بْنِ الْقَاسِمِ الْبَجَلِيِّ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ مُرَازِمٍ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) عَنِ الصَّلَاةِ فِي مَسْجِدِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) فَقَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) فِي صَلَاةٍ فِي مَسْجِدِي تَعْدِلُ أَلْفَ صَلَاةٍ فِي غَيْرِهِ وَ صَلَاةٌ فِي مَسْجِدِ الْحَرَامِ تَعْدِلُ أَلْفَ صَلَاةٍ فِي مَسْجِدِي ثُمَّ قَالَ إِنَّ اللَّهَ فَضَّلَ مَكَّةَ وَ جَعَلَ بَعْضَ مَا أَفْضَلَ مِنْ بَعْضٍ فَقَالَ وَ اتَّخِذُوا مِنْ مَقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلًّى وَ قَالَ إِنَّ اللَّهَ فَضَّلَ أَقْوَامًا وَ أَمَرَ بِاتِّبَاعِهِمْ وَ أَمَرَ بِمَوَدَّتِهِمْ فِي الْكِتَابِ

پدرم از سعد بن عبد الله بن ابی خلف قمی اشعری، از احمد بن محمد بن عیسی، از موسی بن قاسم بجلي، از کسی که برایش نقل نموده، از مرزم، وی می گوید:
رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

یک نماز در مسجد من معادل و مساوی با هزار نماز در غیر آن بوده و نماز در مسجد الحرام مساوی با هزار نماز در مسجد من می باشد، سپس فرمودند:

حق تعالی مکه را بر سایر بقاع تفضیل داد و برخی از نواحی آن را بر بعضی دیگر برتر قرار داد فرمود: مقام ابراهیم را جایگاه پرستش خدا قرار دهید.
و نیز فرمود:

حق تعالی گروهی را بر دیگران تفضیل داد و امر نمود که سایرین از آنها پیروی کنند و در کتاب عزیزش دستور داد که مودت و محبت آن گروه را در دل داشته باشند.

۳- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مُوسَى بْنِ بَابُوَيْهٍ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَزِيْعٍ عَنْ أَبِيهِ إِسْمَاعِيلَ عَنِ ابْنِ مُسْكَانَ عَنْ أَبِي الصَّامِتِ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) صَلَاةٌ فِي مَسْجِدِ النَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) تَعْدِلُ عَشْرَةَ أَلْفِ صَلَاةٍ

علی بن حسین بن موسی بن بابویه، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد بن اسماعیل بن بزیع، از پدرش اسماعیل، از ابن مسکان، از ابی الصامت، وی می گوید:
حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

نماز در مسجد رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم مساوی با ده هزار نماز می باشد.

۴- حَدَّثَنِي جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ مَهْرِيَّارَ عَنْ أَخِيهِ عَلِيِّ عَنِ الْحَسَنِ [الْحُسَيْنِ] ابْنِ سَعِيدٍ عَنْ صَفْوَانَ بْنِ يَحْيَى وَ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ وَ فَضَالَهٔ بْنِ أَيُّوبَ جَمِيعًا عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ عَمَّارٍ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) لِابْنِ أَبِي يَعْفُورٍ أَكْثَرُ

مِنَ الصَّلَاةِ فِي مَسْجِدِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
فَإِنَّهُ [فَإِنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ] قَالَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي مَسْجِدِي هَذَا كَأَلْفِ صَلَاةٍ فِي مَسْجِدٍ غَيْرِهِ إِلَّا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ فَإِنَّ صَلَاةً فِي مَسْجِدِ الْحَرَامِ تَعْدِلُ أَلْفَ صَلَاةٍ فِي مَسْجِدِي

جماعتی از مشایخ و اساتیدم، از عبد الله بن جعفر حمیری، از ابراهیم بن مهزیار، از برادرش علی، از حسین بن سعید، از صفوان بن یحیی و ابن ابی عمیر و فضاله بن ایوب جملگی از معاویه بن عمار نقل کرده‌اند که وی گفت:

حضرت ابو عبد الله علیه السلام به ابن ابی یعفور فرمودند:

در مسجد رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم زیاد نماز بخوان زیرا حضرتش صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند: یک نماز در مسجد من مانند هزار نماز در مساجد دیگری می‌باشد مگر مسجد الحرام زیرا یک نماز در این مسجد مساوی با هزار نماز در مسجد من می‌باشد.

۵- مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ سَلْمَةَ وَ حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ عَنْ سَلْمَةَ بْنِ الْخَطَّابِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ سَيْفٍ عَنْ جَمِيلِ بْنِ دَرَّاجٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي مَسْجِدِي تَعْدِلُ أَلْفَ صَلَاةٍ فِي غَيْرِهِ

محمّد بن حسن، از سلمه و حکیم بن داود بن حکیم از سلمه بن خطاب، از علی بن سیف از جمیل بن درّاج نقل نموده که وی گفت:

شنیدم که حضرت ابا عبد الله علیه السلام می‌فرمودند:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

یک نماز در مسجد من مساوی با هزار نماز در غیر آن می‌باشد.

۶- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ عَنْ سَلْمَةَ بْنِ الْخَطَّابِ عَنْ مُصَدِّقِ بْنِ صَدَقَةَ عَنْ عَمَّارِ بْنِ مُوسَى السَّاباطِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَأَلْتُهُ عَنِ الصَّلَاةِ فِي مَسْجِدِ الرَّسُولِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ (عليه السلام) قَالَ لَأَنَّ الصَّلَاةَ فِي مَسْجِدِ الرَّسُولِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِأَلْفِ صَلَاةٍ وَالصَّلَاةُ بِالْمَدِينَةِ مِثْلُ الصَّلَاةِ فِي سَائِرِ الْأَمْصَارِ

حکیم بن داود بن حکیم، از سلمه بن خطاب، از مصدّق بن صدقه، از عمار بن موسی ساباطی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل نموده، وی می‌گوید:

از خواندن نماز در مسجد رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم سوال کرده و عرضه داشتم:

آیا نماز در مسجد رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم مساوی با نماز در مدینه می‌باشد؟

حضرت فرمودند:

خیر: زیرا نماز در مسجد رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم معادل با هزار نماز بوده و نماز در مدینه مانند نماز در سائر شهرها است.

۷- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ عَنْ سَلْمَةَ عَنْ عَلِيِّ بْنِ سَيْفٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ دَاوُدَ بْنِ فَرْقَدٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي مَسْجِدِي تَعْدِلُ أَلْفَ صَلَاةٍ فِي غَيْرِهِ

حکیم بن داود از حکیم، از سلمه، از علی بن سیف، از پدرش، از داود بن فرقد، وی می‌گوید: از حضرت ابا عبد الله علیه السلام شنیدم که می‌فرمودند:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

یک نماز در مسجد من مساوی با هزار نماز در غیر آن می‌باشد.

۸- وَ عَنْهُ عَنْ سَلَمَةَ عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ جَعْفَرٍ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِهِ عَنْ مُرَازِمٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ صَلَاةٌ فِي مَسْجِدِ الْمَدِينَةِ أَفْضَلُ مِنْ أَلْفِ صَلَاةٍ فِي غَيْرِهِ مِنَ الْمَسَاجِدِ

حکیم بن داود از سلمه، از اسماعیل بن جعفر، از برخی اصحابش، از مرازم، از حضرت ابا عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند: یک نماز در مسجد مدینه بالاتر از هزار نماز در سایر مساجد می‌باشد.

۵ - باب پنجم زیارت حضرت حمزه عمومی گرامی رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و قبور شهداء

۱- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ عَنْ سَلَمَةَ بْنِ الْخَطَّابِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَحْمَدَ عَنْ بَكْرِ بْنِ صَالِحٍ عَنْ عَمْرِو بْنِ هِشَامٍ عَنْ رَجُلٍ مِنْ أَصْحَابِنَا عَنْهُمْ (عليهم السلام) قَالَ وَيَقُولُ عِنْدَ قَبْرِ حَمْزَةَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا عَمَّ رَسُولِ اللَّهِ وَخَيْرِ الشُّهَدَاءِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَسَدَ اللَّهِ وَأَسَدَ رَسُولِهِ أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ جَاهَدْتَ فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ وَنَصَحْتَ لِلَّهِ وَرَسُولِهِ [وَنَصَحْتَ لِرَسُولِ اللَّهِ] أَوْ جُدْتَ بِنَفْسِكَ وَطَلَبْتَ مَا عِنْدَ اللَّهِ وَرَغِبْتَ فِيمَا وَعَدَ اللَّهُ ثُمَّ ادْخُلْ فَصَلِّ وَلَا تَسْتَقْبِلِ الْقَبْرَ عِنْدَ صَلَاتِكَ فَإِذَا فَرَغْتَ مِنْ صَلَاتِكَ فَانْكَبْ عَلَى الْقَبْرِ وَقُلِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ اللَّهُمَّ إِنِّي تَعَرَّضْتُ لِرَحْمَتِكَ بِلُزُوقِي بِقَبْرِ عَمِّ نَبِيِّكَ صَلَوَاتِكَ عَلَيْهِ وَعَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ لِتَجِيرَنِي مِنْ نَقَمَتِكَ وَ سَخَطِكَ وَمَقْتِكَ وَمِنَ الْإِزْلَالِ فِي يَوْمٍ تَكْثُرُ فِيهِ الْأَصْوَاتُ وَالْمَعْرَاتُ وَتَشْتَغِلُ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا قَدَّمَتْ وَتُجَادِلُ كُلُّ نَفْسٍ عَنْ نَفْسِهَا فَإِنْ تَرَحَّمْنِي الْيَوْمَ فَلِمَا خُوفٌ عَلَيَّ وَلَا حُزْنٌ وَإِنْ تَعَاقَبَ فَمَوْلَايَ لَهُ الْقُدْرَةُ عَلَى عِبَادَةِ اللَّهِ فَلِمَا تُحْيِينِي الْيَوْمَ وَلَا تُضِيرُنِي بِغَيْرِ حَاجَتِي فَقَدْ لَزِقْتُ بِقَبْرِ عَمِّ نَبِيِّكَ وَتَقَرَّبْتُ بِهِ إِلَيْكَ ابْتِغَاءً لِمَرْضَاتِكَ [ابْتِغَاءً مَرْضَاتِكَ] أَوْ رَجَاءً رَحْمَتِكَ فَتَقَبَّلْ مِنِّي وَعُدْ بِحِلْمِكَ عَلَيَّ جَهْلِي وَ بَرَأْفَتِكَ عَلَيَّ جِنَائِي نَفْسِي فَقَدْ عَظُمَ جُرْمِي وَمَا أَخَافُ أَنْ تَظْلِمَنِي وَلَكِنْ أَخَافُ سُوءَ يَوْمِ الْحِسَابِ فَانْظُرْ الْيَوْمَ تَقَلُّبِي [إِلَى تَقَلُّبِي] عَلَيَّ قَبْرِ عَمِّ نَبِيِّكَ صَلَوَاتِكَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَأَهْلِ بَيْتِهِ فِيهِمْ فَكُنْ لِي [فُكْنِي] أَوْ لِمَا تُحْيِي سَعْيِي وَ لِمَا يَهُونُ [وَلِمَا يَهُونُ] عَلَيَّ كَ ابْتِهَالِي وَلَا تَحْجُبْ مِنِّي صَوْتِي وَلَا تَقْلِبْنِي بِغَيْرِ حَوَائِجِي يَا غِيَاثَ كُلِّ مَكْرُوبٍ وَمَخْرُوجٍ يَا مُفْرَجٍ [مُفْرَجًا عَنِ الْمَلْهُوفِ الْخَيْرَانَ الْغَرِيبِ - الْحَرِيقِ الْمُسْرِفِ عَلَى الْهَلَكَةِ] صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَأَهْلِ بَيْتِهِ الطَّاهِرِينَ وَانْظُرْ إِلَيَّ نَظْرَةً لَا أَشْقَى بَعْدَهَا أَبَدًا وَارْحَمْ تَضَرُّعِي وَغُرْبَتِي وَانْفِرَادِي فَقَدْ رَجَوْتُ رِضَاكَ وَتَحَرَّيْتُ الْخَيْرَ الَّذِي لَا يُعْطِيهِ أَحَدٌ سِوَاكَ وَلَا تُرَدِّ أَمَلِي وَحَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ سَلَمَةَ مِثْلَهُ وَحَدَّثَنِي أَبِي عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى وَ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ جَمِيعًا عَنْ سَلَمَةَ مِثْلَهُ

حکیم بن داود بن حکیم از سلمه بن خطاب، از عبد الله بن احمد از بکر بن صالح، از عمرو بن هشام از شخصی از اصحاب ما از معصومین علیهم السلام، وی می گوید:

زائر نزد قبر جناب حمزه بگوید:

السلام عليك يا عم رسول الله وخير الشهداء: سلام بر تو ای عموی رسول خدا و بهترین شهداء.

السلام عليك يا اسد الله و اسد رسوله: سلام بر تو ای شیر خدا و شیر رسول خدا.

اشهد أنك قد جاهدت في الله حق جهاده: شهادت می دهم که تو در راه خدا آن طوری که باید جهاد کنی جهاد کردی.

و نصحت لله و لرسوله: و شهادت می دهم که برای خدا و رسول خدا به دیگران اندرز داده و نصیحت نمودی.

وجدت بنفسك و طلبت ما عند الله و رغبت في ما وعد الله: و نفست را ایثار کرده و رضای خدا را طلب نموده و در آنچه خدا وعده داده رغبت و میل نشان دادی.

سپس داخل شو و صلوات فرست ولی هنگام صلوات قبر را مقابل خود قرار مده و پس از فراغت از صلوات خود را روی قبر بیانداز و بگو:

اللهم صل على محمد و على اهل بيته: خداوندا بر محمد و اهل بیتش رحمت فرست.

اللهم انى تعرضت لرحمتك بلزوقي بقبر عم نبيك صلواتك عليه و على اهل بيته لتجيرني من نعمتك و سخطك و مقتك و من الازلال في يوم تكثر فيه الاصوات و المعرات و تشتغل كل نفس بما قدمت و تجادل كل نفس عن نفسها: خداوندا من با چسباندن خویش را به قبر عمومی گرامی پیامبرت که رحمت تو بر او و بر اهل بیتش باد خود را در معرض رحمت قرار داده تا زندهم داده و بدین وسیله من را از عتاب و خشم و دشمنی خودت بر حذر داشته و در روزی که در آن فریادها بسیار و بدنهای عریان بی شمار

بوده و هر کس سرگرم اعمالی است که در دنیا مرتکب شده و جمله نفوس در مقام دفاع از خود هستند پناهم دهی. فان ترحمنی الیوم فلا خوف علی و لا حزن: پس اگر در آن روز به من ترحم فرمائی دیگر نه خوفی داشته و نه حزنی. و ان تعاقب فمولای له القدره علی عبده: و اگر من را عقاب و عذاب کنی باکی نیست زیرا تو مولا و آقای من بوده و آقا بر عبد و بنده‌اش تسلط و قدرت دارد.

اللهم فلا تخبینی الیوم و لا تصرفین بغیر حاجتی: خداوندا در این روز من را ناامید نکرده و بدون حاجت روا شده بر مگردان. فقد لزقت بقبر عمّ نبیک و تقربت به الیک ابتغاء مرضاتک و رجاء رحمتک: زیرا خود را به قبر عمومی گرامی پیامبرت چسبانده و به واسطه‌اش به تو تقرّب جسته و رضایت را بدین وسیله طالب بوده و امید رحمت را دارم.

فتقبل منی و عد بحلمک علی جهلی و برأفتک علی جنایة نفسی فقد عظم جرمی: پس از من بپذیر و حلمت را بر جهل و نادانی من و عطوفت و مهربانیت را بر جنایتم مسلط و غالب گردان چه آنکه جرم و گناهم بسیار گشته است.

و ما اخاف ان تظلمنی و لکن اخاف سوء یوم الحساب: و از اینکه به من ظلم کنی هراسی ندارم- یعنی می‌دانم که ظلم نمی‌کنی ولی از زشتی اعمالم در روز حساب خائف و بیمناکم.

فانظر الیوم تقلبی علی قبر عمّ نبیک صولاتک علی محمّد و اهل بینه فیهم فکّنی و لا- تخبیب سعیی و لا یهوننّ علیک ابتهالی و لا تحجب منک صوتی و لا تقلبنی بغیر حوائجی.

پس در امروز بنگر که من جا به جا شده و خود را بر سر قبر عمومی پیامبرت رسانده‌ام درود و رحمت بر حضرت محمّد و اهل بیتش باد، پس به واسطه ایشان من را آزاد نما و سعی و کوششم را ناکام مگذار و مبادا زاری من بر تو سهل و آسان آید و صدایم را از خود محجوب و نهان مدار و البته بدون حاجت روا شده من را بر مگردان.

یا غیاث کلّ مکروب و محزون یا مفرّج عن الملهوف الحیران الغریب الغریق المشرف علی الهلکة صلّ علی محمّد و اهل بینه الطّاهری. ای پناه‌گاه هر اندوهگین و صاحب حزنی، ای برطرف‌کننده اندوه از غم زده‌ای که سرگردان و غریب و سوخته دل و نزدیک به هلاکت گشته، بر حضرت محمّد صلی الله علیه و آله و سلم و خاندان پاکیزه‌اش رحمت و درود بفرست.

و انظر الی نظرة لا اشقی بعدها ابدا: نظر نما به من نظری که بعد از آن هرگز به شقاوت نگیریم.

و ارحم تصرّعی و غربتی و انفرادی فقد رجوت رضاک و تحرّیت الخیر الذی لا بعطیه احد مسواک و لا تردّ املی. به زاری و غربت و تنهائی من رحم نما، همانا من به خشنودی تو از خویش امیدوار بوده و همواره آن خیری را طالبم که کسی غیر از تو آن را اعطاء نمی‌نماید و از تو می‌خواهم که آرزوی من را ناکام و نافرجام نگذاری.

ترجمه:

محمّد بن حسن از محمد بن حسن صفّار از سلمه مثل حدیث اول را برایم نقل نموده.

ترجمه:

پدرم از محمد بن یحیی و احمد بن ادریس جملگی از سلمه مثل حدیث اول را برایم نقل نمودند.

۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ هَلَالٍ عَنْ عُقْبَةَ عَنْ أَبِي عَزِيدٍ اللَّهُ (عليه السلام) فِي حَدِيثٍ لَهُ طَوِيلٍ قَالَ ثُمَّ مَرَرْتُ بِقَبْرِ حَمْرَةَ بْنِ عَزِيدِ الْمُطَّلِبِ فَسَلَّمْتُ عَلَيْهِ ثُمَّ مَرَرْتُ بِقُبُورِ الشُّهَدَاءِ فَقُمْتُ عِنْدَهُمْ فَقُلْتُ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَهْلَ الدِّيَارِ أَنْتُمْ لَنَا فَرَطٌ وَإِنَّا بِكُمْ لَأَحِقُونَ تَمَّ تَأْتِي الْمَسِيحُ جَدَّ الَّذِي فِي الْمَكَانِ الْوَاسِعِ إِلَى جَنْبِ الْجَبَلِ عَنْ يَمِينِكَ حَتَّى تَدْخُلَ أُحُدٌ [أُحُدًا فَتَصِلَ لِي فِيهِ فَعِنْدَهُ خَرَجَ النَّبِيُّ (صلى الله عليه و آله) إِلَى أُحُدٍ حَيْثُ لَقِيَ الْمُشْرِكِينَ فَلَمْ يَبْرُحُوا حَتَّى حَضَرَتِ الصَّلَاةُ فَصَلَّى فِيهِ ثُمَّ مَرَّ أَيْضًا

حَتَّى تَرْجِعَ فَصَلِّ عِنْدَ قُبُورِ الشُّهَدَاءِ مَا كَتَبَ اللَّهُ لِمَكَ ثُمَّ امْضِ عَلَيَّ وَجْهَكَ حَتَّى تَأْتِيَ مَسْجِدَ الْأَحْزَابِ فَتَصَلِّ لِي فِيهِ فَإِنَّ رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) دَعَا فِيهِ يَوْمَ الْأَحْزَابِ وَقَالَ يَا صِرِيخَ الْمَكْرُوبِينَ وَيَا مُجِيبَ دَعْوَةِ الْمُضْطَرِّينَ وَيَا غِيَاثَ الْمَلْهُوفِينَ اكْشِفْ هَمِّي وَكَرْبِي وَغَمِّي فَقَدْ تَرَى حَالِي وَحَالَ أَصْحَابِي

محمد بن حسن بن احمد از محمد بن حسن صفار از محمد بن حسين، از محمد بن عبد الله بن هلال از عقبه، از مولانا ابی عبد الله عليه السلام در حدیث طولانی فرمودند:

سپس به قبر حمزه بن عبد المطلب گذر نما پس به آن جناب سلام نما و بعد از آن به قبور شهداء عبور نما پس نزد قبور ایشان بایست و بگو:

السلام عليكم يا اهل الدار انتم لنا فرط و انا بكم لاحقون: و انا بكم لاحقون: سلام بر شما ای اهل دیار مردگان شما جلوتر از ما کوچ کرده و ما هم از دنبال به شما ملحق خواهیم شد.

سپس به مسجدی که در مکان وسیعی نزدیک کوه سمت راست قرار گرفته برو تا اینکه داخل احد شوی پس در آن نماز بگذار چه آنکه پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم از همین مکان به احد تشریف بردند و آن در وقتی بود که با مشرکین مواجه شدند و آنها در آنجا بوده و از آن مکان دور نشدند تا زمانی که وقت نماز فرا رسد و آن جناب نماز خواندند.

سپس از احد بگذر تا برگشته و مراجعت نمائی و وقتی نزدیک قبور شهداء رسیدی نمازی را که حق تعالی در وظیفه تو قرار داده بخوان سپس به راه مقابلت

ادامه بده تا به مسجد احزاب برسی پس در آن جا نماز بگذار چه آنکه رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم در روز احزاب در این مسجد دعاء خوانده و فرمودند:

يا صريخ المكروبين و يا مجيب دعوة المضطرين و يا غياث الملهوفين اكشف همي و كربي و غمي فقد ترى حالي و حال اصحابي.
ای فریادرس اندوهگینان و ای اجابت کننده دعای بی چارگان و ای پناه گاه غمگینان غصه و اندوه من را برطرف کن زیرا حال من و حال یارانم را دیده و از آن مطلع می باشی.

[۶] - باب ششم فضیلت و ثواب زیارت مشاهد مشرفه در مدینه

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارٍ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ صَفْوَانَ بْنِ يَحْيَى وَابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ وَفَضَالَةَ بْنِ أَيُّوبَ جَمِيعاً عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ عَمَّارٍ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) لَا تَدْعُ إِثْيَانَ الْمَشَاهِدِ كُلِّهَا وَ مَسْجِدِ قُبَا فَإِنَّهُ الْمَسْجِدُ الَّذِي أُسِّسَ عَلَى التَّقْوَى مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ وَ مَشْرَبَهُ أُمُّ إِبْرَاهِيمَ وَ مَسْجِدِ الْفَضِيحِ وَ قُبُورِ الشُّهَدَاءِ وَ مَسْجِدِ الْأَحْزَابِ وَ هُوَ مَسْجِدُ الْفَتْحِ وَ بَلَّغْنِي أَنَّ النَّبِيَّ (صلى الله عليه و آله) كَانَ إِذَا أَتَى قُبُورَ الشُّهَدَاءِ قَالَ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنَعَمْ عُقْبَى الدَّارِ وَ لِيَكُنْ فِيمَا تَقُولُ فِي مَسْجِدِ الْفَتْحِ يَا صَبِيحَ الْمَكْرُوبِينَ وَ يَا مُجِيبَ دَعْوَةِ الْمُضْطَرِّينَ اكْشِفْ عَنِّي غَمِّي وَ كَرْبِي وَ هَمِّي - كَمَا كَشَفْتَ عَنِّيكَ (صلى الله عليه و آله) هَمَّهُ وَ غَمَّهُ وَ كَرْبَهُ وَ كَفَيْتَهُ هَوْلَ عِدْوِهِ فِي هَذَا الْمَكَانِ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ جَمِيعاً عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هِشَامٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَعْقُوبَ وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ إِسْمَاعِيلَ عَنِ الْفَضْلِ بْنِ شَادَانَ عَنْ صَفْوَانَ بْنِ يَحْيَى وَ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ عَمَّارٍ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ ذَكَرَ مِثْلَهُ

محمد بن حسن بن علی بن مهزیار، از پدرش، از جدش علی بن مهزیار، از حسن بن سعید، از صفوان بن یحیی و ابن ابی عمیر و فضاله بن ایوب جملگی از معاویه بن عمار، وی می گوید:

امام صادق علیه السلام فرمودند:

مبادا زیارت مشاهد مشرفه و مسجد قبا را ترک کنی چه آنکه این مسجد همان مسجدی است که حق تعالی در قرآن فرموده: لَمَسْجِدٍ أُسِّسَ عَلَى التَّقْوَى مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ ...

و نیز در این مسجد ما در، جده ابراهیم (مقصود ابراهیم فرزند رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم می باشد) مکان داشت و نیز به زیارت مسجد فضیخ و قبور شهداء و مسجد احزاب که همان مسجد فتح باشد مبادرت نما و شنیده ام که پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم هر گاه به قبور شهداء احد عبور می کردند می فرمودند:

سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنَعَمْ عُقْبَى الدَّارِ: سلام بر شما بواسطه صبر و تحملی که نمودید، پس خانه آخرت خوب خانه ای است. سپس حضرت فرمودند:

شایسته است در ضمن دعاهائی که در مسجد فتح می خوانی بگویی:

یا صریخ المکروبین و یا مجیب دعوة المضطربین اکشف عنی غمی و کربی و همی کما کشفت عن نبتک صلی الله علیه و آله و سلم همّه و غمّه و کربه و کفیته هول عدوّه فی هذا المكان.

ای فریادرس اندوهگینان و ای اجابت کننده دعای بی چارگان غم و اندوه و حزن من را بر طرف کن همان طوری که غم و اندوه و حزن را از پیامبرت صلی الله علیه و آله و سلم بر طرف نمودی و او را از هول و وحشت دشمنش در این مکان کفایت فرمودی.

۲- حَدَّثَنِي أَبِي وَ مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ مَهْزِيَارٍ عَنْ أَخِيهِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارٍ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ يَحْيَى عَنْ حَرِيْزِ عَمَّنْ أَخْبَرَهُ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) مَنْ أَتَى مَسْجِدِي مَسْجِدَ قُبَا فَصَلَّى فِيهِ رَكَعَتَيْنِ رَجَعَ بِعُمْرَةٍ (آله)

پدرم و محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری علیه الرحمه از عبد الله بن جعفر حمیری، از ابراهیم بن مهزیار از برادرش علی بن مهزیار، از حسن، از عبد الله بن یحیی از حریز از کسی که به وی خبر داده، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن جناب فرمودند:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

کسی که به مسجد من یعنی مسجد قبا داخل شده و دو رکعت نماز در آن بخواند ثواب یک عمره برایش منظور می کنند.

۳- حَدَّثَنِي جَمَاعَةٌ مِنْ مَشَائِخِنَا عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ مَهْزِيَارٍ عَنْ أَخِيهِ عَلِيِّ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ صَفْوَانَ بْنِ يَحْيَى وَابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ وَفَضَالَةَ بْنِ أَيُّوبَ جَمِيعًا عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ عَمَّارٍ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) لِابْنِ أَبِي يَعْفُورٍ وَلَا تَدَعَنَّ أَنْ تَأْتِيَ الْمَشَاهِدَ كُلَّهَا وَ مَسْجِدَ قُبَا فَإِنَّهُ الْمَسْجِدُ الَّذِي أُسِّسَ عَلَى التَّقْوَى مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ وَ مَشْرَبَةُ أُمِّ إِبْرَاهِيمَ وَ مَسْجِدَ الْفَضِّ يَخِ وَ قُبُورَ الشُّهَدَاءِ وَ مَسْجِدَ الْأَخْزَابِ وَ هُوَ مَسْجِدُ الْفَتْحِ

جماعتی از مشایخ و اساتید ما از عبد الله بن جعفر حمیری، از ابراهیم بن مهزیار، از برادرش علی از حسن بن سعید، از صفوان بن یحیی و ابن ابی عمیر و فضاله بن ایوب جملگی از معاویه بن عمار نقل کرده که گفت:
حضرت ابو عبد الله عليه السلام به ابن ابی یعفور فرمودند:

زیارت مشاهد و مسجد قبا را البته ترک مکن زیرا مسجدی که حق تعالی در آیه شریفه:

لَمَسْجِدٍ أُسِّسَ عَلَى التَّقْوَى مِنْ أَوَّلِ يَوْمٍ، آورده همین مسجد قبا بوده مضافا به اینکه این مسجد مأوی و غرفه ما در ما جده ابراهیم (فرزند رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم) بوده.

و نیز به زیارت مسجد فضیخ و قبور شهداء و مسجد احزاب که همان مسجد فتح است رفته و آنها را ترک مکن.

۴- وَ رَوَى عَنْ بَعْضِهِمْ قَالَ إِذَا كَانَ لَكَ مَقَامٌ بِالْمَدِينَةِ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ فَاتِمِّ الصَّلَاةَ وَ كَذَلِكَ أَيْضًا بِمَكَّةَ وَ إِنْ أَقَمْتَ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ فَاتِمِّ الصَّلَاةَ وَ إِذَا كَانَ لَكَ مَقَامٌ بِالْمَدِينَةِ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ صُمْتَ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ صُمْتَ يَوْمَ الْأَرْبَعَاءِ وَ صَلَّى لَيْلَةَ الْأَرْبَعَاءِ عِنْدَ أُسْطُوَانَةِ التَّوْبَةِ وَ هِيَ أُسْطُوَانَةُ أَبِي لُبَابَةَ الَّتِي كَانَ رَبَطَ إِلَيْهَا نَفْسُهُ حَتَّى نَزَلَ عُذْرُهُ مِنَ السَّمَاءِ وَ تَقَعُدُ عِنْدَهَا يَوْمَ الْأَرْبَعَاءِ ثُمَّ تَأْتِي لَيْلَةَ الْخَمِيسِ الَّتِي تَلَاهَا مِمَّا يَلِي مَقَامَ النَّبِيِّ (صلى الله عليه و آله) فَتَقَعُدُ عِنْدَهَا لَيْلَتَكَ وَ يَوْمَكَ وَ تَصُومُ يَوْمَ الْخَمِيسِ ثُمَّ تَأْتِي الْأُسْطُوَانَةَ الَّتِي تَلَى مَقَامَ النَّبِيِّ (صلى الله عليه و آله) لَيْلَةَ الْجُمُعَةِ فَتَصِلِي عِنْدَهَا لَيْلَتَكَ وَ يَوْمَكَ وَ تَصُومُ فِيهِ يَوْمَ الْجُمُعَةِ فَإِنْ اسْتَطَعْتَ أَنْ لَا تَتَكَلَّمِ بِشَيْءٍ فِي هَذِهِ الثَّلَاثَةِ أَيَّامٍ إِلَّا مَا لَا بُدَّ لَكَ مِنْهُ وَ لَا تَخْرُجَ مِنَ الْمَسْجِدِ إِلَّا لِحَاجَةٍ وَ لَا تَنَامَ فِي اللَّيْلِ وَ لَا فِي النَّهَارِ [فِي لَيْلٍ وَ نَهَارٍ] فَافْعَلْ فَإِنَّهُ أَفْضَلُ [فَإِنَّ ذَلِكَ مِمَّا تُعَدُّ فِيهِ الْفَضْلُ] ثُمَّ أَحْمِدِ اللَّهَ فِي يَوْمِ الْجُمُعَةِ وَ أَثْنِ عَلَيْهِ وَ صِلِّ عَلَى النَّبِيِّ وَ سَلِّ حَاجَتِكَ وَ لِيَكُنْ فِيهِمَا تَقُولُ اللَّهُمَّ مَا كَانَتْ لِي إِلَيْكَ مِنْ حَاجَةٍ سَارَعْتُ أَنَا فِي طَلِبِهَا وَ الْيَمَاسَةِ هَا- أَوْ حَاجَةٍ لَمْ أُسْرِعْ سَأَلْتُكَهَا [أَوْ لَمْ أَسْأَلْكَهَا] فَإِنِّي أَتَوَجَّهُ إِلَيْكَ بِنَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ (صلى الله عليه و آله) نَبِيِّ الرَّحْمَةِ فِي قَضَاءِ حَوَائِجِي صَغِيرِهَا وَ كَبِيرِهَا

از برخی معصومین علیهم السلام منقول است که فرمودند:

هر گاه در مدینه طیبه سه روز اقامه نمودی نماز را تمام بخوان و همچنین است حکم مکه معظمه و نیز اگر در مدینه سه روز اقامه کردی هر سه روز را روزه بگیر و کیفیت آن چنین است.

سه روز را از چهارشنبه شروع کن منتهی شب چهارشنبه (یعنی شبی که فردای آن روز چهارشنبه است) نزدیک ستون توبه (و آن ستون ابی لبابه است که وی به منظور توبه از گناهی که کرده بود خود را به آن بست و به تضرع پرداخت تا جبرئیل امین به پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم نازل شد و خبر داد که حق تعالی توبه وی را پذیرفت) نماز بگذار و روز چهارشنبه نیز با حالت روزه نزدیک آن بنشین و پس از اتمام روز و فرارسیدن شب پنجشنبه (یعنی شبی که فردای آن روز پنجشنبه است) نزدیک ستون بعدی که پهلوی ستون ابی لبابه و در کنار مقام نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم است برو و در آن شب و روز بعد آن (روز پنجشنبه) آنجا بنشین و روز پنجشنبه را روزه بگیر و آن را به اتمام برسان سپس شب جمعه (شبی که فردای آن روز جمعه می باشد) نزدیک ستونی که پهلوی مقام نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم است برو و آن شب و روز بعدش در آنجا نماز بخوان و روز جمعه را روزه بگیر و آن را به اتمام برسان.

قابل توجه است که اگر بتوانی در این سه روز سخن نگوئی، با کس سخن مگو مگر به مقدار ضرورت و نیز تا محتاج نشدی از مسجد خارج نشو و همچنین در شب و روز نخواب.

در روز جمعه خدا را حمد و ثناء گو و بر پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم صلوات فرست و پس از آن حاجت را از خدا بخواه و در بین دعاهائی که می‌کنی این دعاء را نیز بخوان:

اللَّهُمَّ مَا كَانَتْ لِي الْيَكِّ مِنْ حَاجَةٍ سَارَعَتْ أُنَا فِي طَلِبِهَا وَ التَّمَا سَهَا أَوْ حَاجَةٌ لَمْ أَسْرِعْ سَأَلْتُكَهَا فَأَنْتَ اتَوَجَّهَ إِلَيْكَ بِتَيْبِكَ مُحَمَّدٌ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَ آلِهِ وَ سَلَّمَ نَبِيَّ الرَّحْمَةِ فِي قَضَاءِ حَوَائِجِي صَغِيرِهَا وَ كَبِيرِهَا.

خداوندا هر حاجتی که به تو داشته باشم در طلب و خواستنش از تو سریعاً اقدام می‌کنم و اگر در سوءال آن از تو تسریع نکنم به واسطه پیامبرت حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم که پیامبر رحمت است بطرف تو متوجه شده و در بر آمدن حاجاتم چه حاجات کوچک و چه بزرگ آن حضرت را واسطه قرار می‌دهم.

۵- حَدَّثَنِي جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ هِلَالٍ عَنْ عُقْبَةَ بْنِ خَالِدٍ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) أَنِّي آتَيْتُ الْمَسَاجِدَ الَّتِي حَوْلَ الْمَدِينَةِ فَبِأَيِّهَا أُبْدَأُ قَالَ ابْدَأْ بِقُبَا فَصَلِّ فِيهِ وَ أَكْثِرْ فَإِنَّهُ أَوَّلُ مَسْجِدِ صِلَى فِيهِ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) فِي هَذِهِ الْعَرِضَةِ ثُمَّ أَنْتِ مَشْرَبَةٌ أُمَّ إِبْرَاهِيمَ فَصَلِّ فِيهَا فَإِنَّهُ مَسْكَنُ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) وَ مُصَلَّاهُ ثُمَّ تَأْتِي مَسْجِدَ الْفَضِيخِ فَتُصَلِّي فِيهِ رَكَعَتَيْنِ فَقَدْ صَلَّى فِيهِ نَبِيِّكَ فَإِذَا قَضَيْتَ هَذَا الْجَانِبَ فَأَنْتِ جَانِبُ أُحُدٍ فَأَبْدَأْ بِالْمَسْجِدِ الَّذِي دُونَ الْحَرَّةِ فَصَلِّ فِيهِ ثُمَّ مَرِّتِ بِقَبْرِ حَمْزَةَ وَ الْحَدِيثِ طَوِيلٌ

گروهی از مشایخ و اساتید من از محمد بن یحیی و او نیز از محمد بن حسن صفار، از محمد بن عبد الله بن هلال و او نیز از عقبه بن خالد نقل کرده که وی گفت:

از حضرت ابا عبد الله علیه السلام پرسیدم:

من به مساجدی که اطراف مدینه است می‌روم به کدام یک از آنها آغاز کنم؟

حضرت فرمودند:

ابتداء به مسجد قبا برو پس در صحن آن بسیار نماز بخوان چه آنکه قبا اول مسجدی است که پیامبر خدا صلی الله علیه و آله و سلم در آن نماز گزاردند.

سپس به عرفه مادر ابراهیم برو و در آن نماز بخوان زیرا این مکان مسکن رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و جای نماز آن حضرت بوده.

پس از آن به مسجد فضیخ برو و در آن دو رکعت نماز بخوان زیرا پیغمبر شما در آن نماز خوانده و وقتی تکالیف این طرف را اداء کردی به طرف احد برو و پس ابتداء در مسجدی که در جنب حرّه است نماز بخوان پس بر سر قبر حضرت حمزه برو ... و این حدیث طولانی است و دنباله دارد.

[۷] - باب هفتم وداع قبر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ مَهْزِيَارٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ عَلِيِّ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ صِفْوَانَ بْنِ يَحْيَى وَابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ وَفَضَالَةَ عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ عَمَّارٍ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) إِذَا أَرَدْتَ أَنْ تَخْرُجَ مِنَ الْمَدِينَةِ فَاعْتَسِلْ ثُمَّ انْتِ قَبْرَ النَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) بَعِيدَ مَا تَفْرُغُ مِنْ حَوَائِجِكَ فَوَدِّعْهُ وَاصْبِرْ مِثْلَ مَا صَبَّغْتَ عِنْدَ دُخُولِكَ - وَقُلِ اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْهُ آخِرَ الْعَهْدِ مِنْ زِيَارَتِي قَبْرِ نَبِيِّكَ (صلى الله عليه وآله) فَإِنْ تَوَفَّيْتَنِي قَبْلَ ذَلِكَ فَإِنِّي أَشْهَدُ فِي مَمَاتِي عَلَى مَا أَشْهَدُ عَلَيْهِ فِي حَيَاتِي أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ وَأَنْ مُحَمَّدًا عَبْدُكَ وَرَسُولُكَ

محمد بن حسن بن علی بن مهزیار، از پدرش، از جدش علی، از حسن بن سعید، از صفوان بن یحیی و ابن ابی عمیر و فضاله از معاویه بن عمار نقل کرده که وی گفت:
حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

بعد از آنکه از حوائج و خواسته‌های خود فارغ شدی و قصد نمودی از مدینه خارج شوی ابتداء غسل کن و بعد نزد قبر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم برو و با قبر وداع کن و آنچه هنگام داخل شدن به روضه مطهره انجام دادی اکنون نیز به جای آور و بگو:

اللَّهُمَّ لا- تجعله آخر العهد من زیارتی قبر نبيك صلى الله عليه و آله و سلم: خداوندا زیارتی که من قبر پیغمبرت را نمودم آخرین زیارت من قرار مده.

فان توفيتني قبل ذلك فاني اشهد في مماتي على ما اشهد عليه في حياتي أن لا إله إلا أنت و ان محمدا عبدك و رسولك پس اگر من را قبل از زیارت دیگر می‌راندی بطور قطع و حتم در حال مرگم به آنچه در هنگام حیات و زنده بودنم شهادت می‌دادم، شهادت می‌دهم و آن اینست که می‌گویم:

نیست معبودی مگر تو و شهادت می‌دهم که حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم بنده و فرستاده تو می‌باشد.

۲- حَدَّثَنِي جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنِ الْحَسَنِ بْنِ فَضَالٍ عَنْ يُونُسَ بْنِ يَعْقُوبَ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) عَنْ وَدَاعِ قَبْرِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) فَقَالَ تَقُولُ صِلَمَى اللَّهُ عَلَيْكَ السَّلَامَ عَلَيْكَ لَا جَعَلَهُ اللَّهُ آخِرَ تَسْلِيمِي عَلَيْكَ

گروهی از مشایخ و اساتید من از سعد بن عبد الله و او از احمد بن محمد بن عیسی و او از حسن بن فضال و او از یونس بن یعقوب نقل کرده که گفت:

از حضرت ابا عبد الله علیه السلام راجع به الفاظ وداع قبر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم سؤال کردم:
حضرت فرمودند:

بگو: صلی الله علیه و آله و سلم: درود و رحمت فرستد حق تعالی بر تو.

السلام عليك: سلام و تهنیت بر تو باد.

لا جعله الله آخر تسليمي عليك: خداوند متعال این سلام را آخرین سلام من بر تو قرار ندهد.

۳- وَيَا سَيِّدَانِدِهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ فَضَالٍ قَالَ رَأَيْتُ أَبَا الْحَسَنِ (عليه السلام) وَهُوَ يُرِيدُ أَنْ يُوَدِّعَ لِلْخُرُوجِ إِلَى الْعُمْرَةِ فَأَتَى الْقَبْرَ مِنْ مَوْضِعِ رَأْسِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) بَعِيدَ الْمَغْرِبِ فَسَلَّمَ عَلَى النَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) وَكَرَّمَ بِالقَبْرِ ثُمَّ أَتَى الْمُنْبِرَ ثُمَّ انْصَرَفَ حَتَّى أَتَى الْقَبْرَ فَقَامَ إِلَى جَانِبِهِ فَصَلَّى وَالزُّرْقُ مَنْكِبُهُ الْأَيْسَرَ بِالقَبْرِ قَرِيبًا مِنَ الْأُسْطُوَانَةِ الَّتِي دُونَ الْأُسْطُوَانَةِ الْمُحَلَّقَةِ الْمُحَلَّقَةَ عِنْدَ رَأْسِ النَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) فَصَلَّى سِتَّ رَكَعَاتٍ أَوْ ثَمَانَ رَكَعَاتٍ فِي نَعْلَيْهِ - قَالَ فَكَانَ مِقْدَارُ رُكُوعِهِ وَسُجُودِهِ ثَلَاثَ تَسْبِيحَاتٍ أَوْ

أَكْثَرَ فَلَمَّا فَرَغَ مِنْ ذَلِكَ سَجَدَ سَجْدَةً أَطَالَ فِيهَا السُّجُودَ حَتَّى بَلَ عَرْقُهُ الْحَصِي قَالَ وَ ذَكَرَ بَعْضُ أَصِيحَابِنَا أَنَّهُ رَأَهُ أَلْصَقَ خَدَّهُ بِأَرْضِ الْمَسْجِدِ

سعد بن عبد الله باسنادش از حسن بن علی بن فضال نقل کرده که وی گفت:

حضرت ابا الحسن علیه السلام را دیدم که قصد وداع قبر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم را داشته و می‌خواستند که از آنجا به عمره بروند، حضرت علیه السلام بعد از مغرب به طرف قبر مطهر تشریف برده و نزدیک سر مبارک رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم ایستاده، ابتداء بر پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم سلام نموده و سپس به قبر چسبیدند و بعد از آن به طرف منبر رفتند و سپس برگشته تا به قبر رسیدند و در کنار آن ایستاده و شانه چپ را به قبر چسبانده و در حالی که نزدیک ستونی که در جنب ستون حلقه‌دار واقع در نزدیکی سر مبارک می‌باشد ایستادند و نعلین‌های عربی به پای مبارکشان بود شش یا هشت رکعت نماز خواندند.

راوی می‌گوید:

مقدار رکوع و سجود آن حضرت به قدر گفتن سه تسبیح یا بیشتر بود و وقتی از نمازها فارغ شدند به سجده رفته و آن قدر سجده را طول دادند تا ریگ‌ها از عرق بدن آن حضرت مرطوبی شدند.

راوی می‌گوید:

بعضی از اصحاب گفته‌اند: که آن حضرت را دیده که صورت مبارکشان روی زمین مسجد نهاده بودند.

۸ - باب هشتم فضیلت نماز خواندن در مسجد کوفه و مسجد سهله و ثواب آن

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مَتِّ الْجَوْهَرِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ يَحْيَى بْنِ عِمْرَانَ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَدِيدِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانَ عَنْ عَمْرِو بْنِ خَالِدٍ عَنْ أَبِي حَمْزَةَ الثَّمَالِيِّ أَنَّ عَلِيَّ بْنَ الْحُسَيْنِ (عليهما السلام) أَتَى مَسْجِدَ الْكُوفَةِ عَمْدًا مِنَ الْمَدِينَةِ فَصَلَّى فِيهِ رَكَعَتَيْنِ ثُمَّ جَاءَ حَتَّى رَكِبَ رَاحِلَتَهُ وَأَخَذَ الطَّرِيقَ

محمد بن حسین بن مت جوهری از محمد بن احمد بن یحیی بن عمران، از احمد بن حسن، از محمد بن حسین از علی بن حدید از محمد بن سنان، از عمرو بن خالد، از ابو حمزه ثمالی نقل کرده که گفت:

حضرت علی بن الحسین علیه السلام با قصد و نیت از مدینه خارج شده و به مسجد کوفه داخل شدند پس در آن دو رکعت نماز خوانده سپس از مسجد بیرون رفته تا بر مرکب خود سوار شده و طی طریق فرمودند.

۲- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَرِيْعٍ عَنْ مَنْصُورِ بْنِ يُوْنُسَ عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ زَائِدٍ مَوْلَى طَرْبَالٍ وَغَيْرِهِ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) نَفَقَهُ دَرَاهِمٌ بِالْكَوْفَةِ تُحْسَبُ بِمِائَةِ [دِرْهَمٍ فِيمَا سِوَاهُ] وَ رَكَعَتَانِ فِيهَا تُحْسَبُ بِمِائَةِ رَكَعَةٍ

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله و او از محمد بن حسین و او از محمد بن اسماعیل بن بزیع و او از منصور بن یونس و او از سلیمان بن مولی طربال و غیر او نقل کرده که گفت:

حضرت ابو عبد الله عليه السلام فرمودند:

یک درهم در کوفه خرج نمودن معادل با دویست درهم در غیر آن بوده و دو رکعت نماز در آن مساوی با صد رکعت نماز در غیر آن می‌باشد.

۳- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ الصَّفَّارُ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ فَضَالٍ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ الْفَضْلِ بْنِ زَكَرِيَّا عَنْ نَجْمِ بْنِ حُطَيْمٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ لَوْ يَعْلَمُ النَّاسُ مَا فِي مَسْجِدِ الْكُوفَةِ لَأَعَدُّوا لَهُ الرَّادَّ وَالرَّاحِلَةَ مِنْ مَكَانٍ بَعِيدٍ وَقَالَ صَلَاةٌ فَرِيضَةٌ فِيهِ تَعْدِلُ حِجَّةً وَ نَافِلَةٌ فِيهِ تَعْدِلُ عُمْرَةً

محمد بن حسن صفار از احمد بن محمد بن حسن بن علی بن فضال از ابراهیم بن محمد، از فضل بن زکریا از نجم بن حطیم از حضرت ابی جعفر علیه السلام نقل کرده که آن جناب فرمودند:

اگر مردم به فضیلتی که در مسجد کوفه است واقف بودند از راه دور توشه برداشته و بر مرکب سوار شده و به آنجا می‌رفتند و سپس فرمودند:

یک فریضه در آن به جا آوردن مساوی با یک حج بوده و یک نافله در آن خواندن معادل با یک عمره می‌باشد.

۴- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْجَمَيْرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي هَاشِمٍ عَنْ دَاوُدَ بْنِ فَرْقَدٍ عَنْ أَبِي حَمْزَةَ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ صَلَاةٌ فِي مَسْجِدِ الْكُوفَةِ الْفَرِيضَةُ تَعْدِلُ حِجَّةً مَقْبُولَةً وَ التَّطَوُّعُ فِيهِ تَعْدِلُ عُمْرَةً مَقْبُولَةً

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری از پدرش از کسی که برای او حدیث را نقل نموده از عبد الرحمن بن ابی هاشم، از داود ابن فرقد، از حضرت ابی جعفر علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

یک نماز واجب در مسجد کوفه معادل با یک حج مقبول بوده و یک نماز مستحبی در آن برابر با یک عمره قبول شده می‌باشد.

۵- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ الْحَسَنِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَبَلَةَ عَنْ سَلَامٍ بْنِ أَبِي عُمَرَ عَنْ سَعْدِ بْنِ طَرِيفٍ عَنْ الْأَصْبَغِ بْنِ نُبَاتَةَ عَنْ عَلِيِّ (عليه السلام) قَالَ النَّافِلَةُ فِي هَذَا الْمَسْجِدِ تَعْدِلُ عُمْرَةً مَعَ النَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) وَ الْفَرِيضَةُ فِيهِ تَعْدِلُ حِجَّةً مَعَ النَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) وَ قَدْ صَلَّى فِيهِ أَلْفُ نَبِيٍّ وَ أَلْفُ وَصِيِّ

حسن بن عبد الله بن محمد از پدرش، از حسن بن محبوب، از عبد الله بن جبلة، از سلام بن ابی عمره، از سعد بن طریف، از اصبع بن نباته از مولانا علی علیه السلام نقل نموده که حضرت فرمودند:

نماز نافله در این مسجد معادل با انجام عمره در معیت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم بوده و ناز واجب در آن مساوی با انجام حج با رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم می‌باشد، در این مسجد هزار پیغمبر و هزار وصی پیامبر نماز خوانده‌اند.

۶- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ عَمْرِو بْنِ عُثْمَانَ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ هَارُونَ بْنِ خَارِجَةَ قَالَ قَالَ أَبُو عَازِمَةَ (عليه السلام) أَتَصَلِّي الصَّلَاةَ كُلَّهَا فِي مَسْجِدِ الْكُوفَةِ قُلْتُ لَا قَالَ أَمَا لَوْ كُنْتُ بِحَضْرَتِهِ لَرَجَوْتُ أَنْ لَا تَفُوتَنِي فِيهِ صَلَاةٌ قَالَ وَتَدْرِي مَا فَضَّلَهُ قُلْتُ لَا قَالَ مَا مِنْ عَزِيدٍ صَالِحٍ وَلَا نَبِيٍّ إِلَّا وَقَدْ صَلَّيَ فِي مَسْجِدِ الْكُوفَانِ حَتَّى إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) لَمَّا أُسْرِيَ بِهِ قَالَ لَهُ جَبْرِئِيلُ (عليه السلام) أَتَدْرِي أَيْنَ أَنْتَ السَّاعَةَ يَا مُحَمَّدُ قَالَ لَا قَالَ أَنْتَ مُقَابِلُ مَسْجِدِ كُوفَانَ فَقَالَ اسْتِأْذِنْ رَبِّكَ حَتَّى أَهْبِطَ فَأَصِلَّيَ فِيهِ فَاسْتِأْذَنْ فَأَذِنَ لَهُ فَهَبَطَ فَصَلَّيَ فِيهِ رَكَعَتَيْنِ وَإِنَّ الصَّلَاةَ الْمَكْتُوبَةَ فِيهِ تَعْدِلُ بِأَلْفِ صَلَاةٍ وَإِنَّ النَّافِلَةَ فِيهِ تَعْدِلُ بِخَمْسِ مَائَةِ صَلَاةٍ وَإِنَّ مُقَدَّمَهُ [قَبْلَتَهُ] الرُّوضَةَ مِنْ رِيَاضِ الْجَنَّةِ وَإِنَّ مَيْمَنَتَهُ رَوْضَةَ مِنْ رِيَاضِ الْجَنَّةِ وَإِنَّ مَيْسَرَتَهُ رَوْضَةَ مِنْ رِيَاضِ الْجَنَّةِ وَإِنَّ مُوَعَّزَتَهُ رَوْضَةَ مِنْ رِيَاضِ الْجَنَّةِ وَإِنَّ الْجُلُوسَ فِيهِ بِغَيْرِ صَلَاةٍ وَلَا ذِكْرِ لِعِبَادَةٍ وَ لَوْ عَلِمَ النَّاسُ مَا فِيهِ لَأَتَوْهُ وَ لَوْ حَبُوءًا

محمد بن حسن از محمد بن الحسن الصفار، از احمد بن محمد بن عیسی، از عمرو بن عثمان از کسی که برای او حدیث را نقل نموده از هارون بن خارجه، وی می‌گوید:

حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

آیا تمام نمازهایت را در مسجد کوفه می‌خوانی؟

عرض کردم: خیر حضرت فرمودند:

من اگر در آنجا حاضر باشم امیدوارم که هیچ نمازی از من در آن مسجد فوت نشود و سپس فرمودند:

آیا فضیلت نماز در این مسجد را می‌دانی عرض کردم: خیر.

حضرت فرمودند:

هیچ بنده صالح و پیامبری نبوده مگر آنکه در مسجد کوفه نماز گزارده است

حتی رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم وقتی به معراج رفتند جبرئیل علیه السلام به ایشان عرض نمود:

آیا نمی‌دانی در این ساعت به کجا آمده‌ای؟

حضرت فرمودند: خیر عرضه داشت: شما در مقابل مسجد کوفه قرار گرفته‌اید.

حضرت فرمودند: از پروردگارت اذن بگیر تا به آن فرود آمده و در آن نماز بگذارم. پس جبرئیل از حق تعالی استیذان نمود و حق تعالی هم به او اذن داد.

پس پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم به مسجد فرود آمده و در آن دو رکعت نماز خواندند.

باید توجه داشت که یک نماز واجب در آن معادل با هزار نماز در جاهای دیگر است و یک نماز نافله در آن مساوی با پانصد نمازی است که در اماکن دیگر خوانده شود.

قبله این مسجد بستانی است از بساتین بهشت و نیز قسمت راست آن بستان دیگری است که از بساتین بهشت چنانچه طرف چپ آن نیز بستان دیگری محسوب می‌شود از بساتین بهشت نشستن در این مسجد بدون اینکه نماز بخوانند یا ذکر بگویند عبادت می‌باشد و اگر مردم فضیلتی را که در این مسجد است می‌دانستند مسلماً به آن حاضر گشته اگر چه به روش اطفال روی دست و شکم راه رفته و خود را روی زمین بکشند.

۷- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارٍ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ ظَرِيفِ بْنِ نَاصِحٍ عَنْ خَالِدِ الْقَلَانِسِيِّ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ صَلَاةٌ فِي مَسْجِدِ الْكُوفَةِ بِأَلْفِ صَلَاةٍ

محمد بن الحسن بن علی بن مهزیار از پدرش، از جدش علی بن مهزیار از حسن بن سعید، از ظریف بن ناصح، از خالد قلانسی، وی می گوید:

از امام صادق علیه السلام شنیدم که می فرمودند:

یک نماز در مسجد کوفه معادل است با هزار نماز.

*** **

*** **

۸- وَبِهَذَا الْإِسْنَادِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَكَّةُ حَرَمٌ لِلَّهِ وَحَرَمٌ رَسُولِهِ وَحَرَمٌ عَلَيَّ الصَّلَاةُ فِيهَا بِمِائَةِ أَلْفِ صَلَاةٍ وَالذَّرْهَمُ فِيهَا بِمِائَةِ أَلْفِ دِرْهَمٍ وَالْمَدِينَةُ حَرَمٌ لِلَّهِ وَحَرَمٌ رَسُولِهِ (صلى الله عليه وآله) وَحَرَمٌ عَلَيَّ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) الصَّلَاةُ فِيهَا أَلْفُ صَلَاةٍ بِعَشْرَةِ أَلْفِ صَلَاةٍ وَالذَّرْهَمُ فِيهَا بِعَشْرَةِ أَلْفِ دِرْهَمٍ وَالْكَوْفَةُ حَرَمٌ لِلَّهِ وَحَرَمٌ رَسُولِهِ (صلى الله عليه وآله) وَحَرَمٌ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيَّ (عليه السلام) الصَّلَاةُ فِي مَسْجِدِهَا بِأَلْفِ صَلَاةٍ

با همین اسنادی که گذشت از حضرت امام صادق علیه السلام نقل شده که فرمودند:

مکه حرم خدا و رسول او و مولانا علی بن ابی طالب علیه السلام می باشد، یک نماز در آن معادل با صد هزار نماز بوده و یک درهم در آن انفاق کردن برابر با صد هزار درهم می باشد.

و مدینه منوره حرم خدا و رسولش صلی الله علیه و آله و سلم و حرم امیر المؤمنین علیه السلام می باشد یک نماز در مسجد آن معادل با ده هزار نماز بوده و یک درهم انفاق کردن در آن برابر با ده هزار درهم می باشد.

و کوفه حرم خدا و رسولش صلی الله علیه و آله و سلم و حرم امیر المؤمنین علی علیه السلام می باشد، یک نماز در مسجد آن معادل با هزار نماز می باشد.

۹- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مَتِّ الْجَوْهَرِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ يَحْيَى عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ أَبِي مُحَمَّدٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَسْبَاطٍ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ حَدُّ مَسْجِدِ السَّهْلَةِ الرَّوْحَاءِ

محمد بن الحسین بن مت الجوهری، از محمد بن احمد بن یحیی، از احمد بن محمد بن محمد، از ابی محمد، از علی بن اسباط، از برخی اصحابمان، از مولانا ابی عبد الله علیه السلام فرمودند:

حد مسجد سهله روحاء می باشد.

حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَسْبَاطٍ مِثْلَهُ

محمد بن حسن بن احمد بن ولید، از محمد بن حسن صفار، از محمد بن حسین، از علی بن اسباط مثل روایت سابق را نقل کرده است.

۱۰- حَدَّثَنِي أَخِي عَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ قَوْلُوَيْهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ بْنِ أَحْمَدَ عَنْ عِمْرَانَ بْنِ مُوسَى عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مُوسَى الْخَشَّابِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ حَسَّانَ عَنْ عَمِّهِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ كَثِيرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ لِأَبِي حَمْزَةَ الثَّمَالِيِّ يَا أَيُّهَا حَمْزَةُ هَلْ شَهِدْتَ عَمِّي لَيْلَةَ خَرْجٍ قَالَ نَعَمْ قَالَ فَهَلْ صَلَّيْتُ فِي مَسْجِدِ سَهْلِيلٍ قَالَ وَ أَيْنَ مَسْجِدُ سَهْلِيلٍ لَعَلَّكَ تَعْنِي مَسْجِدَ السَّهْلَةِ قَالَ نَعَمْ قَالَ أَمَا إِنَّهُ لَوْ صَلَّيْتُ فِيهِ رَكَعَتَيْنِ - ثُمَّ اسْتِجَارَ اللَّهُ لَأَجَارَهُ سِنَّةً فَقَالَ لَهُ أَبُو حَمْزَةَ يَا أَبَى أَنْتَ وَ أُمِّي هَذَا مَسْجِدُ السَّهْلَةِ قَالَ نَعَمْ فِيهِ بَيْتٌ إِبْرَاهِيمَ الَّذِي كَانَ يَأْتِي مِنْهُ إِلَى الْعَمَالِقَةِ وَ فِيهِ بَيْتٌ إِدْرِيسَ الَّذِي كَانَ يَخِيطُ فِيهِ وَ فِيهِ مَنَاحُ الرَّاكِبِ وَ فِيهِ صِخْرَةٌ خَضْرَاءُ فِيهَا صُورُ الْأَنْبِيَاءِ [صُورَةٌ جَمِيعِ النَّبِيِّينَ] أَوْ تَحْتَ الصَّخْرَةِ الطَّيْبَةِ الَّتِي خَلَقَ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ مِنْهَا النَّبِيِّينَ وَ فِيهَا الْمِعْرَاجُ وَ هُوَ الْمَسَارُوقُ الْمَأْظَمُ مَوْضِعٌ مِنْهُ وَ هُوَ مَمَرٌ

النَّاسِ وَ هُوَ مِنْ كَوْفَانَ وَ فِيهِ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ وَ إِلَيْهِ الْمَحْشَرُ يُحْشَرُ مِنْ جَانِبِهِ سَبْعُونَ أَلْفًا - يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ ... بِغَيْرِ حِسَابٍ أَوْلَيْكَ الَّذِينَ أَفْلَحَ [أَفْلَحَ اللَّهُ حُجَّجَهُمْ وَ ضَاعَفَ نِعْمَتَهُمْ فَإِنَّهُمْ الْمُسْتَبِقُونَ الْفَائِزُونَ الْقَانِتُونَ يُحِبُّونَ أَنْ يَدْرَأُوا عَنْ أَنْفُسِهِمُ الْمَفْخَرَ وَ يُحَلِّوْنَ بِعَدْلِ اللَّهِ عَنْ لِقَائِهِ وَ أَسْرِعُوا فِي الطَّاعَةِ فَعَمِلُوا وَ عَلِمُوا أَنَّ اللَّهَ بِمَا يَعْمَلُونَ بَصِيرٌ لَيْسَ عَلَيْهِمْ حِسَابٌ وَ لَا عَذَابٌ يُذْهَبُ الضُّغْنُ يُطَهَّرُ الْمُؤْمِنِينَ وَ مِنْ وَسْطِهِ سَارَ جَبَلُ الْأَهْوَاِ وَ قَدْ آتَى عَلَيْهِ زَمَانٌ وَ هُوَ مَعْمُورٌ

برادرم علی بن محمد بن قولویه، از احمد بن ادریس بن احمد، از عمران بن موسی، از حسن بن موسی الخشاب از علی بن حسان، از عمویش عبد الرحمن بن کثیر، از ابی عبد الله علیه السّلام، وی می گوید از امام صادق علیه السّلام شنیدم که به ابی حمزه ثمالی می فرمودند:

ای ابا حمزه آیا شاهد بودی عمومی شب خارج گردید؟

ابو حمزه گفت: بلی.

حضرت فرمودند:

آیا وی در مسجد سهیل نماز گذارد؟

ابو حمزه گفت: مسجد سهیل کجا است؟ شاهد مقصودتان مسجد سهله است حضرت فرمودند.

بلی، سپس فرمودند:

حقاً اگر وی (یعنی عمومی امام صادق علیه السّلام که زید بن علی بن الحسین علیهما السّلام باشد) در آن مسجد دو رکعت نماز می خواند سپس از خداوند پناه می خواست حقتعالی او را برای یک سال پناه می داد.

ابو حمزه محضر مبارکش عرض کرد:

پدر و مادرم فدایت شوند، این مسجدی که توصیفاتش را بیان فرمودید آیا مسجد سهله است؟ حضرت فرمودند:

بلی، در آن مسکن و منزل جناب ابراهیم علیه السّلام بوده که از آن بطرف عمالقه می رفت و ایشان را ارشاد می فرمود و نیز در آن منزل ادریس علیه السّلام است که در آن به خیاطت و دوزندگی اشتغال داشت و همچنین در آن استراحت گاه سواران و سنگ سبزی که در آن صورت و شمایل انبیاء نقش بسته شده می باشد و در زیر این سنگ گلی هست که خداوند عزّ و جل انبیاء را از آن آفریده و از این مکان و بمنزل معراج صورت گرفته و آن مکان به فاروق اعظم نامیده شده و آن محلّ عبور و مرور مردم به طرف محشر بوده و از کوفه محسوب می شود و دمیدن در صور در همین مکان واقع می شود و از همین مکان به محشر راه پیدا شده و هفتاد هزار نفر محشور گشته و از همین مکان به طرف بهشت بدون حساب رهسپار گردیده و داخل آن می شوند، ایشان کسانی هستند که حقتعالی آنها را رستگار نموده و نعمتهایش بر ایشان را مضاعف کرده است، ایشان در ورود به بهشت بر یک دیگر سبقت و پیشی می گیرند، رستگاران و امیدواران به رحمت حق بوده، دوست دارند فخر و کبر را از خود دور کنند، ایشان کسانی هستند که عدل حق تعالی آنها را از ملاقات پروردگارشان ترسان و خائف نموده، دیگر از اوصاف ایشان آن است که در طاعت و فرمان برادری حق شتاب نموده و طریق عمل را پیش گرفته و می دانند که خداوند متعال به آنچه انجام می دهند بصیر و آگاه است، حسابی بر ایشان نبوده چنانچه عذاب و موءاخذه‌ای متوجه ایشان نمی باشد.

این مکان کینه را از دل‌ها برده و موءمنین را از هر گونه آلودگی پاک می نماید، و از وسط آن کوه اهواز (در برخی نسخ «اهوان» ضبط شده) رد شده و روزگاری بر آن گذشته که در طی آن این مکان معمور و آباد بوده است.

مترجم گوید:

همان طوری که مرحوم علامه مجلسی عطر الله مرقده در بحار فرموده الفاظ این حدیث از غلط و سقم خالی نمی باشد.

۱۱- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الرَّازِيِّ الْجَامُورَانِيِّ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَيْفِ بْنِ عَمِيرَةَ عَنْ

أَبِيهِ سَيْفٍ عَنْ أَبِي بَكْرٍ الْخَضْرَمِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) أَوْ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ قُلْتُ لَهُ أَيُّ بَقَاعِ الْأَرْضِ أَفْضَلُ بَعْدَ حَرَمِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ وَحَرَمِ رَسُولِهِ (صلى الله عليه وآله) فَقَالَ الْكُوفَةُ يَا أَبَا بَكْرٍ هِيَ الزَّكِيَّةُ الطَّاهِرَةُ فِيهَا قُبُورُ النَّبِيِّينَ الْمُرْسَلِينَ وَقُبُورُ غَيْرِ الْمُرْسَلِينَ وَالْأَوْصِيَاءِ الصَّادِقِينَ وَفِيهَا مَسْجِدُ سَهِيلٍ الَّذِي لَمْ يَبْعَثِ اللَّهُ نَبِيًّا إِلَّا وَقَدْ صَلَّى فِيهِ وَمِنْهَا يَطْهَرُ عَدْلُ اللَّهِ وَفِيهَا يَكُونُ قَائِمُهُ وَالْقَوْمُ مِنْ بَعْدِهِ وَهِيَ مَنَازِلُ النَّبِيِّينَ وَالْأَوْصِيَاءِ وَالصَّالِحِينَ

پدرم از سعد بن عبد الله و او از ابی عبد الله محمد بن ابی عبد الله رازی جامورانی و او از حسین بن سیف بن عمیره و او از پدرش سیف و او از ابی بکر خضرمی و او از حضرت ابی عبد الله علیه السلام یا ابو جعفر علیه السلام نقل نموده، می گوید: محضر مبارکش عرضه داشتیم: بعد از حرم خداوند عز و جل و حرم رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم چه مکانی از زمین از امکانه دیگر برتر و اشرف می باشد؟ حضرت فرمودند:

ای ابو بکر، آن زمین کوفه می باشد، این زمین پاک و پاکیزه بوده و در آن قبور انبیاء مرسل و غیر مرسل و اوصیاء انبیاء بوده و در آن مسجد سهیل قرار دارد، از خصوصیات این مسجد آن است که حق تعالی هیچ پیغمبری را مبعوث نفرموده مگر آنکه وی در آن نماز خوانده است و نیز از آن عدل الهی ظاهر و آشکار می گردد و در آن قائم حق تعالی قیام نموده و پس از آن عدالت را بر پای می فرماید، در این زمین منازل انبیاء و اوصیاء صالح می باشد.

۱۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزَبَانَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ حَيْدَةَ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنْ حَنَانِ بْنِ سَدِيرٍ قَالَ كُنْتُ عِنْدَ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) فَدَخَلَ عَلَيْهِ رَجُلٌ فَسَلَّمَ وَجَلَسَ فَقَالَ لَهُ أَبُو جَعْفَرٍ (عليه السلام) مِنْ أَيِّ الْبِلَادِ أَنْتَ فَقَالَ الرَّجُلُ أَنَا مِنْ أَهْلِ الْكُوفَةِ وَأَنَا لَكَ مُحِبٌّ مَوَالٍ قَالَ فَقَالَ لَهُ أَبُو جَعْفَرٍ (عليه السلام) أَتُصَلِّي فِي مَسْجِدِ الْكُوفَةِ كُلَّ صَلَاةٍ قَالَ الرَّجُلُ لَا فَقَالَ أَبُو جَعْفَرٍ (عليه السلام) إِنَّكَ لَمَحْرُومٌ مِنَ الْخَيْرِ قَالَ ثُمَّ قَالَ أَبُو جَعْفَرٍ (عليه السلام) أَتُغْتَسِلُ كُلَّ يَوْمٍ مِنْ فُرَاتِكُمْ مَرَّةً قَالَ لَا- قَالَ فَفِي كُلِّ جُمُعَةٍ فَقَالَ لَمَّا قَالَ فَفِي كُلِّ شَهْرٍ قَالَ لَمَّا قَالَ فَفِي كُلِّ سَنَةٍ قَالَ لَمَّا قَالَ فَفِي كُلِّ سَنَةٍ قَالَ لَمَّا قَالَ أَبُو جَعْفَرٍ (عليه السلام) إِنَّكَ لَمَحْرُومٌ مِنَ الْخَيْرِ

محمد حسن بن علی بن مهزیار، از پدرش، از جدش، از حسن بن محبوب، از حنان بن سدير نقل نموده، وی می گوید: محضر مبارک حضرت ابی جعفر علیه السلام بودم که شخصی داخل شد و به آن جناب سلام نمود و نشست حضرت به او فرمودند: از کدام دیار هستی؟

عرض کرد: از اهل کوفه بوده و دوست دار شما می باشم.

راوی می گوید: حضرت به او فرمودند:

آیا تمام نمازهایت را در مسجد کوفه می خوانی؟

عرض کرد: خیر.

حضرت فرمودند:

حقا که از خیر محروم هستی، سپس فرمودند:

آیا هر روز یک مرتبه از فرات غسل می کنی.

عرض کرد: خیر.

حضرت فرمودند:

آیا در هر جمعه چه طور؟

عرض کرد: خیر.

حضرت فرمودند: در هر ماه چطور، عرض کرد: خیر.

حضرت فرمودند: در هر سال چه طور؟

عرض کرد: خیر حضرت فرمودند: در هر ماه چطور؟

عرض کرد: خیر حضرت فرمودند:

حقا که از خیر محروم می‌باشی.

راوی می‌گوید: حضرت سپس به او فرمود:

آیا قبر حضرت امام حسین علیه السلام را در هر جمعه زیارت می‌نمائی؟

عرض کرد: خیر.

حضرت فرمودند:

در هر ماه چه طور؟

عرض کرد: خیر.

حضرت فرمودند:

در هر سال چه طور؟

عرض کرد: خیر.

حضرت فرمودند:

حقا که از خیر محروم می‌باشی.

۱۳- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ رَبَّابٍ عَنْ أَبِي عُيَيْدَةَ الْحَدَّاءِ قَالَ قَالَ أَبُو جَعْفَرٍ (عليه السلام) لَا تَدْعُ يَا أَبَا عُيَيْدَةَ الصَّلَاةَ فِي مَسْجِدِ الْكُوفَةِ وَ لَوْ أَتَيْتَهُ حَبْوًا فَإِنَّ الصَّلَاةَ فِيهِ بِسَبْعِينَ صَلَاةً فِي غَيْرِهِ مِنَ الْمَسَاجِدِ

محمد بن حسن بن علی بن مهزیار، از پدرش، از جدش علی بن مهزیار، از حسن بن محبوب، از علی بن رباب از ابی عبیده حداء، وی می‌گوید:

حضرت ابو جعفر علیه السلام فرمودند:

ای ابو عبیده نماز در مسجد کوفه را ترک مکن و حتما به آن مسجد برو و در آن اداء نماز کن اگر چه به روش اطفال روی دست و شکم حرکت کرده و خود را روی زمین بکشی چه آنکه یک نماز در آن معادل و مساوی با هفتاد نماز در مساجد دیگری می‌باشد.

۱۴- حَدَّثَنِي أَبُو عَبْدِ الرَّحْمَنِ مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ الْحُسَيْنِ الْعَسِيكِرِيُّ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ قَالَ سَمِعْتُ الرَّضَا (عليه السلام) يَقُولُ الصَّلَاةُ فِي مَسْجِدِ الْكُوفَةِ فُرَادَى أَفْضَلُ مِنْ سَبْعِينَ صَلَاةً فِي غَيْرِهِ جَمَاعَةً

ابو عبد الرحمن محمد بن احمد بن حسین عسکری از حسن بن علی بن مهزیار، از پدرش، از حسن بن سعید، از محمد بن سنان نقل کرده که وی گفت:

از حضرت رضا علیه السلام شنیدم که می‌فرمودند:

یک نماز فرادی در مسجد کوفه خواندن برتر و با فضیلت تر از هفتاد نماز بطور جماعت خواندن در غیر آن می‌باشد.

۱۵- وَ عَنْهُ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنْ أَبِيهِ عَنِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ طَرِيفِ بْنِ نَاصِحٍ عَنْ خَالِدِ الْقَلَانِسِيِّ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ الصَّلَاةُ فِي مَسْجِدِ الْكُوفَةِ بِأَلْفِ صَلَاةٍ

ابو عبد الرحمن محمد بن احمد بن حسین عسکری از حسن بن علی، از پدرش علی بن مهزیار از پدرش، از حسن بن سعید، از ظریف بن ناصح، از خالد قلانسی نقل کرده که وی گفت:

از امام صادق علیه السلام شنیدم که می‌فرمود:

یک نماز در مسجد کوفه معادل با هزار نماز در غیر آن می‌باشد.

۱۶- حَدَّثَنِي أَبِي وَمُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ جَمِيعًا عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنْ أَخِيهِ عَلِيِّ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَكَمِ عَنْ فَضِيلِ الْأَعْوَرِ عَنْ لَيْثِ بْنِ أَبِي سَلِيمٍ قَالَ اسْتَقْبَلْتُهُ وَقَدْ صَلَّى النَّاسُ الْعَصِيرَ - فَقَالَ إِنِّي لَمْ أَصَلِّ الظُّهْرَ بَعْدُ فَلَا تَحْسِبْنِي وَآمُضِ رَاشِدًا قَالَ قُلْتُ لِمَ أَخَّرْتَهَا إِلَى السَّاعَةِ قَالَ كَأَنَّ لِي حَاجَةً فِي الشُّوقِ فَأَخَّرْتُ الصَّلَاةَ حَتَّى أَصَلِّيَ فِي الْمَسْجِدِ - لِلْفَضْلِ الَّذِي بَلَغَنِي فِيهِ قَالَ فَرَجَعْتُ فَقُلْتُ أَيُّ شَيْءٍ رُؤِيتَ فِيهِ قَالَ أَخْبَرَنِي فُلَانٌ عَنْ فُلَانٍ عَنْ عَائِشَةَ قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) يَقُولُ عُرِجَ بِي إِلَى السَّمَاءِ وَإِنِّي هَبْتُ إِلَى الْأَرْضِ فَأُهْبِطُ إِلَى مَسْجِدِ أَبِي نُوحٍ (عليه السلام) وَأَبِي إِبْرَاهِيمَ وَهُوَ مَسْجِدُ الْكُوفَةِ فَصَلَّيْتُ فِيهِ رَكَعَتَيْنِ قَالَ ثُمَّ قَالَتْ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) إِنَّ الصَّلَاةَ الْمَفْرُوضَةَ فِيهِ تَعْدِلُ حِجَّةً مَبْرُورَةً وَ النَّافِلَةَ تَعْدِلُ عُمْرَةً مَبْرُورَةً

پدرم و محمد بن عبد الله جمیعا از عبد الله بن جعفر حمیری، از ابراهیم بن مهزیار، از برادرش علی، از حسن بن سعید از علی بن حکم، از فضیل اعور، از لیث بن ابی سلیم نقل کرده که وی می‌گفت:

نزد او رفتم در حالی که مردم نماز عصر را خوانده بودند، وی فرمود:

من هنوز نماز ظهر را نخوانده‌ام پس مرا معطل مکن و از خواندن نماز باز مدار و برو ان شاء الله موفق باشی.

راوی می‌گوید:

عرض کردم چرا نمازتان را به تأخیر انداخته و تا این ساعت نخوانده‌اید؟

فرمود:

در بازار کاری داشتم لذا خواندن نماز را به تأخیر انداخته تا آن را در این مسجد نخوانم زیرا فضیلتی که راجع به خواندن نماز در این مسجدت به سمع رسیده بود مرا بر این داشت.

راوی می‌گوید:

دو مرتبه به سوال و پرسش برگشته و عرض کردم:

چه روایتی در این زمینه به شما رسیده؟

فرمود:

فلانی از فلانی از عائشه به من خبر داد که وی گفت:

از رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم شنیدم که می‌فرمودند.

زمانی که من را به آسمان عروج می‌دادند بنامش به زمین فرود آیم پس من به مسجد ابی نوح علیه السلام و ابی ابراهیم که همان مسجد کوفه است نزول نموده و در آن دو رکعت نماز خواندم ...

سپس راوی می‌گوید عائشه گفت:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

یک نماز واجب در آن مسجد خواندن معادل با حج مقبول بوده و یک نافلة خواندن در آن مساوی با یک عمره قبول شده می‌باشد.

۱۷- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنْ عُثْمَانَ بْنِ عِيسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَجَلَانَ عَنْ مَالِكِ بْنِ ضَمْرَةَ الرَّوَاسِيِّ [الْعَبْرِيِّ] قَالَ قَالَ لِي أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) أ تَخْرُجُ إِلَى الْمَسْجِدِ الَّذِي فِي ظَهْرِ دَارِكَ تَصِلُ لِي فِيهِ فَقُلْتُ لَهُ يَا

أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ ذَاكَ مَسْجِدٌ تُصَلِّي فِيهِ النَّاسُ [النَّسَاءُ] فَقَالَ لِي يَا مَالِكَ ذَاكَ مَسْجِدٌ مَا أَتَاهُ مَكْرُوبٌ قَطُّ فَصَلِّ لِي فِيهِ فَدَعَا اللَّهَ إِلَّا فَرَجَ اللَّهُ عَنْهُ - وَأَعْطَاهُ حَاجَتَهُ فَقَالَ مَالِكُ فَوَ اللَّهُ مَا أَتَيْتُهُ وَلَا صَلَّيْتُ فِيهِ فَلَمَّا كَانَ لَيْلَةً أَصَابَنِي أَمْرٌ اغْتَمَمْتُ مِنْهُ فَذَكَرْتُ قَوْلَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) وَقُمْتُ فِي اللَّيْلِ وَانْتَعَلْتُ فَيَوْضَاتٍ وَخَرَجْتُ فَإِذَا عَلَيَّ يَا بِي مِصْبَاحٌ فَمَرَّ قُدَّامِي وَمَرَزْتُ حَتَّى انْتَهَيْتُ إِلَى الْمَسْجِدِ فَوَقَفَ بَيْنَ يَدَيَّ وَكُنْتُ أَصَلِّي فَلَمَّا فَرَعْتُ انْتَعَلْتُ وَانْصَرَفْتُ - فَمَرَّ قُدَّامِي حَتَّى انْتَهَيْتُ إِلَى الْبَابِ فَلَمَّا أَنْ دَخَلْتُ ذَهَبَ فَمَا خَرَجْتُ لَيْلَةً بَعْدَ ذَلِكَ إِلَّا وَجَدْتُ الْمِصْبَاحَ عَلَيَّ يَا بِي وَقَضَى اللَّهُ حَاجَتِي

محمد بن حسن بن مهزیار از پدرش از جدش علی بن مهزیار، از عثمان بن عیسی، از محمد بن عجلان، از مالک بن ضمیره روای (عبری نسخه بدل) نقل نموده که وی گفت:

امیر المومنین علیه السلام به من فرمودند:

آیا به مسجدی که پشت خانهات هست می‌روی و نماز در آن می‌خوانی؟

محضر مبارک عرض کردم:

یا امیر المومنین در آن مسجد زنان نماز می‌گذارند.

حضرت فرمودند:

ای مالک محزون و غمگینی هرگز به این مسجد داخل نشده که در آن نماز خوانده و برای رفع حزن و غمش دعاء نموده باشد مگر آنکه حق تعالی حزنش را بر طرف و غمش را زائل کرده و خواسته‌اش را به او عطا فرموده.

مالک می‌گوید: به خدا قسم به آن مسجد نرفته و در آن نماز نخواندم تا شبی که گرفتار ناراحتی شده و بخاطر آن غم و اندوه مرا فرا گرفت پس فرموده امیر المومنین علیه السلام بیاد آمد لا جرم در همان وقت شب بر خواسته و نعلینی به پا کرده و وضوء ساخته و از منزل خارج گشتم ناگهان درب منزل چراغی دیدم روشن که جلو من در حرکت است و من نیز در روشنائی آن گام برداشته تا به مسجد رسیدم در این هنگام چراغ از حرکت ایستاد و در جلو من متوقف گردید من به مسجد داخل شده و در آن نماز گزاردم و پس از فراغت از آن نعلین‌ها را به پا کرده و به منزل برگشتم در مراجعت همچنان چراغ را روشن و جلو خود در حرکت دیدم در پرتو آن قدم برداشته تا به درب منزل رسیدم و چون داخل خانه شدم چراغ از نظرم محو گشت و از آن شب به بعد هر شبی که به مسجد می‌رفتم چراغ را در منزل روشن می‌دیدم و حق تعالی حاجت و خواسته من را بر آورده فرمود.

۱۸- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَدِيٍّ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى قَالَ حَدَّثَنِي أَبُو يُوسُفَ يَعْقُوبُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ مِنْ وُلْدِ أَبِي فَاطِمَةَ عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ زَيْدِ بْنِ مَوْلَى عَبْدِ اللَّهِ بْنِ يَحْيَى الْكَاهِلِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ جَاءَ رَجُلٌ إِلَى أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) وَهُوَ فِي مَسْجِدِ الْكُوفَةِ فَقَالَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ وَرَحِمَهُ اللَّهُ وَبَرَكَاتُهُ - فَرَدَّ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَقَالَ جُعِلْتُ فِدَاكَ إِنِّي أَرَدْتُ الْمَسْجِدَ الْأَقْصَى فَأَرَدْتُ أَنْ أَسَلِّمْ عَلَيْكَ وَأُودِّعَكَ فَقَالَ أَيُّ شَيْءٍ أَرَدْتَ بِذَلِكَ فَقَالَ الْفَضْلُ جُعِلْتُ فِدَاكَ قَالَ فَبِعِ رَاحِلَتِكَ وَكُلِّ زَادِكَ وَصَلِّ فِي هَذَا الْمَسْجِدِ فَإِنَّ الصَّلَاةَ الْمَكْتُوبَةَ فِيهِ حِجَّةٌ مَبْرُورَةٌ وَالنَّافِلَةُ عُمْرَةٌ مَبْرُورَةٌ وَالْبِرْكَةُ مِنْهُ عَلَى اثْنَيْ عَشَرَ مِائًا يَمِينُهُ يُمْنٌ وَيَسْرَاهُ مَكْرٌ وَفِي وَسْطِهِ عَيْنٌ مِنْ دُهْنٍ وَعَيْنٌ مِنْ لَبْنٍ وَعَيْنٌ مِنْ مَاءٍ شَرَابًا لِلْمُؤْمِنِينَ وَعَيْنٌ مِنْ مَاءٍ طَهُورٌ لِلْمُؤْمِنِينَ مِنْهُ سَارَتْ سَفِينَةُ نُوحٍ وَكَانَ فِيهِ نَسْرٌ وَيَعُوثٌ وَيَعُوقٌ وَصَلَّى فِيهِ سَبْعُونَ نَبِيًّا وَسَبْعُونَ وَصِيًّا أَنَا أَحَدُهُمْ وَقَالَ بِيَدِهِ فِي صَدْرِهِ مَا دَعَا فِيهِ مَكْرُوبٌ بِمَسْأَلَةٍ فِي حَاجَةٍ مِنَ الْحَوَائِجِ إِلَّا أَجَابَهُ اللَّهُ وَفَرَجَ عَنْهُ كَرْبَهُ

پدرم علیه الرحمه از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی نقل نموده، وی گفت:

ابو یوسف یعقوب بن عبد الله که از فرزندان ابی فاطمه است برایم نقل نمود از اسماعیل بن زید که مولای عبد الله بن یحیی کاهلی است و او از حضرت ابی عبد الله علیه السلام روایت کرد که آن جناب فرمودند:

شخصی محضر مبارک امیر المومنین علیه السلام رسید در حالی که آن حضرت در مسجد کوفه نزول اجلال داشتند بر حضرتش

سلام کرد و گفت:

السّلام علیک یا امیر المؤمنین و رحمۃ الله و برکاته.

حضرت جواب سلامش را دادند.

وی عرض کرد: فدایت شوم عازم مسجد اقصی بودم گفتم ابتداء خدمت شما آمده سلام عرض کرده و با شما وداع نمایم.

حضرت فرمودند:

قصدت از رفتن به آن مسجد چیست؟

عرضه داشت: فدایت شوم درک فضیلت آن مسجد.

حضرت فرمودند:

مرکبت را بفروش و توشه‌ات را تناول کن و در همین مسجد نماز بگذار و نیازی به آن مسجد نیست زیرا یک نماز واجب در اینجا خواندن معادل با یک حجّ قبول شده بوده و یک نماز نافله گزاردن مساوی و برابر است با یک عمره مقبول، برکتی که از این مسجد ناشی می‌باشد تا فاصله دوازده میلی آن منتشر می‌باشند، جانب راست آن نیک بختی و برکت بوده و طرف چپش تزویر و فریب و در وسطش چشمه‌ای از روغن و چشمه‌ای از شیر و چشمه‌ای از آبی که شراب است برای مومنین و چشمه‌ای است از آب که برای اهل ایمان طهور و پاکیزه می‌باشد از همین مکان کشتی نوح علیه السّلام حرکت نمود و در همین مسجد بت‌های سه‌گانه یعنی: نسر و یغوث و یعوق بودند و در همین مسجد هفتاد و پیغمبر و هفتاد وصی که یکی از آنها من هستم نماز خوانده‌اند.

سپس در حالی که با دست مبارک اشاره می‌نمودند فرمودند:

در این مسجد هیچ محزون و مکروبی برای حاجتی از حوائجش دعاء نکرده مگر آنکه حق تعالی حزنش را بر طرف و غمش را زائل و حاجتش را روا ساخته است.

مترجم گوید:

اینکه حضرت فرمودند: بت‌های سه‌گانه یعنی: نسر و یغوث و یعوق در این مسجد بودند نه به ملاحظه شرافت مسجد از این رهگذر باشد بلکه اشاره به قدمت آن است که خود فضیلت و اعتباری محسوب می‌گردد.

[۹] - باب نهم روشن نمودن و تعیین کردن مکان قبر امیر المومنین علیه السلام

۱- حَدَّثَنِي أَبِي وَ أَخِي وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ رَحِمَهُمُ اللَّهُ جَمِيعاً عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي خَلْفٍ عَنْ أَحْمَدِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَكَمِ عَنْ صَفْوَانَ الْجَمَالِ قَالِ كُنْتُ وَ عَامِرُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جُدَاعَةَ الْأَزْدِيُّ عِنْدَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَقَالَ لَهُ عَامِرُ إِنَّ النَّاسَ يَزْعُمُونَ أَنَّ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) دُفِنَ بِالرَّحْبَةِ فَقَالَ لِمَا قَالَ فَأَيُّ دُفْنٍ قَالَ إِنَّهُ لَمَّا مَاتَ حَمَلَهُ الْحَسَنُ (عليه السلام) فَأَتَى بِهِ ظَهْرَ الْكُوفَةِ قَرِيباً مِنَ النَّجْفِ يَسِرَّةً عَنِ الْغُرَى يَمْنَةً عَنِ الْحِيرَةِ فَدُفِنَ بَيْنَ ذِكْوَاتٍ بِيضٍ قَالَ فَلَمَّا كَانَ بَعْدَ ذَهَبَتْ إِلَى الْمَوْضِعِ فَتَوَهَّمْتُ مَوْضِعاً مِنْهُ ثُمَّ أَتَيْتُهُ فَأَخْبَرْتُهُ فَقَالَ أَصَبْتَ أَصَبْتَ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ رَحِمَكَ اللَّهُ [أَصَبْتَ رَحِمَكَ اللَّهُ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ]

پدر و برادر و علی بن حسین و محمد بن حسن رحمه الله عليهم جملگی از سعد بن عبد الله بن ابی خلف نقل نموده‌اند و او از احمد بن محمد بن عیسی و او از علی بن حکم و او از صفوان جمال حکایت کرده که وی گفت: من و عامر بن عبد الله بن جداعه از دی محضر امام صادق علیه السلام بودیم، ناقل می گوید:

عامر به امام عرض نمود: مردم گمان دارند که امیر المومنین علیه السلام در «رحبه» مدفون هستند حضرت فرمودند: خیر، این طور نیست.

راوی می گوید: عرضه داشتم پس آن حضرت در کجا مدفون می باشند؟

حضرت فرمودند:

وقتی امیر المومنین علیه السلام رحلت فرمودند امام حسن علیه السلام ایشان را به پشت کوفه در مکانی که نزدیک نجف و در چپ غری و راست حیره بود انتقال داده سپس بین ریگهای سفید و روشن آن حضرت را دفن نمودند.

راوی می گوید:

بعد از این به مکانی رفته و پنداشتم آن مکان مدفون حضرت امیر المومنین علیه السلام است و سپس که محضر مبارک امام صادق علیه السلام مشرف شدم از پندار خود به آن جناب خبر داده و از صحت و سقم آن جویا شدم، حضرت سه مرتبه فرمودند: خداوند تو را رحمت کند در پندارت به صواب رفتی.

۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنِ الْحُسَيْنِ الْخَلَّالِ عَنْ جَدِّهِ قَالَ قُلْتُ لِلْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (صلى الله عليه وآله) أَيُّنَ دَفَنْتُمْ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) قَالَ خَرَجْنَا بِهِ لَيْلًا حَتَّى مَرَرْنَا عَلَى مَسْجِدِ الْأَشْعَثِ حَتَّى خَرَجْنَا إِلَى ظَهْرِ نَاحِيَةِ الْغُرَى

محمد بن حسن، از محمد بن حسن صفار، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد بن ابی عمیر، از حسین خلل از جدش نقل نموده، وی گفت:

محضر حسین بن علی صلوات الله علیهما عرض کردم: امیر المومنین علیه السلام را در کجا دفن نمودید؟

حضرت فرمودند:

بیکر مطهر آن جناب را شب بیرون برده تا به مسجد اشعث رسیده و از آن گذشته تا به پشت ناحیه غری منتقلش نمودیم.

۳- حَدَّثَنِي جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ سِتَّانٍ قَالَ أَتَانِي عَمْرٌ [عَمْرُو] ابْنُ يَزِيدٍ فَقَالَ لِي ارْكَبْ فَرَكِبْتُ مَعَهُ فَمَضَيْنَا حَتَّى نَزَلْنَا مَنْزِلَ حَفْصِ الْكُنَاسِيِّ فَاسْتَخْرَجَهُ فَرَكَبَ مَعَنَا فَمَضَيْنَا حَتَّى أَتَيْنَا الْغُرَى فَانْتَهَيْنَا إِلَى قَبْرِ فَقَالَ انزِلُوا هَذَا الْقَبْرَ قَبْرَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) فَقُلْنَا لَهُ مِنْ أَيُّنَ عَرَفْتَ هَذَا قَالَ أَتَيْتُهُ مَعَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) حَيْثُ كَانَ فِي الْحِيرَةِ غَيْرَ مَرَّةٍ وَ خَبَرَنِي أَنَّهُ قَبْرُهُ

گروهی از مشایخ من، از محمّد بن یحیی و او از احمد بن محمّد و او از ابن ابی عمیر و او از قاسم بن محمّد و او از عبد الله بن سنان نقل کرده که وی گفت:

عمرو بن یزید نزد من آمد و بمن گفت: سوار شو، من با او سوار شده و حرکت کردیم تا به منزل حفص کناسی رسیده و او را به بیرون خواندیم وقتی از منزل خارج شد با ما سوار گشته و هر سه حرکت کردیم تا به غری رسیده و از آنجا به حرکت خود ادامه دادیم تا منتهی به قبری شدیم عمرو بن یزید گفت فرود آئید این قبر، قبر امیر المومنین علیه السلام است. به او گفتیم: از کجا دانستی.

گفت: زمانی که حضرت ابی عبد الله علیه السلام در حیره بودند مکرّر با آن جناب به اینجا آمده و فرمودند: این قبر، قبر امیر المومنین علیه السلام می باشد.

۴- حَدَّثَنِي أَبِي وَمُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ يَحْيَى بْنِ زَكَرِيَّا عَنْ يَزِيدَ بْنِ عُمَرَ بْنِ طَلْحَةَ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَهُوَ بِالْحِيرَةِ أَمَا تُرِيدُ مَا وَعَدْتُكَ قَالَ قُلْتُ بَلَى يَغْنَى الدَّهَابَ إِلَى قَبْرِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) قَالَ فَرَكِبَ وَرَكِبَ إِسْمَاعِيلُ ابْنُهُ مَعَهُ وَرَكِبْتُ مَعَهُمْ حَتَّى إِذَا جَازَ التُّوَيْهَ وَكَانَ بَيْنَ الْحِيرَةِ وَالتَّنَجِفِ عِنْدَ ذِكْوَاتِ بَيْضِ نَزَلَ وَنَزَلَ إِسْمَاعِيلُ وَنَزَلَتْ مَعَهُمْ فَصَلَّى إِسْمَاعِيلُ وَصَلَّيْتُ فَقَالَ لِإِسْمَاعِيلَ قُمْ فَسَلِّمْ عَلَيَّ جَدِّكَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) فَقُلْتُ جُعِلَتْ فِدَاكَ أَلَيْسَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) بِكَوْبَلَاءَ فَقَالَ نَعَمْ وَلَكِنْ لَمَّا حُمِلَ رَأْسُهُ إِلَى الشَّامِ سَرَفَهُ مَوْلَى لَنَا فَدَفَنَهُ بِجَنْبِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ ع

پدرم و محمّد بن یعقوب از علی بن ابراهیم بن هاشم و او از پدرش و او از یحیی بن زکریا و او از یزید بن عمر بن طلحه نقل کرده که وی گفت:

زمانی که امام صادق علیه السلام در حیره بودند به من فرمودند:

آیا اراده آنچه به تو وعده داده بودم را نداری؟

روای می گوید: عرضه داشتم چرا (یعنی رفتن به زیارت قبر المومنین علیه السلام).

سپس راوی می گوید: امام علیه السلام سوار مرکب شده و فرزندشان اسماعیل نیز با آن جناب سوار گشته و من نیز با ایشان سوار شدم و حرکت کردیم تا از وادی ثویه گذشته و بین حیره و نجف جنب ریگ‌های سفید و روشن حضرت پیاده شدند و اسماعیل نیز از مرکب به زیر آمد و من هم از مرکب پائین آمدم، حضرت نماز گزاردند و اسماعیل نیز با آن حضرت نماز خواند من هم نماز گزاردم سپس حضرت به اسماعیل فرمودند:

بایست و بر جدت حسین بن علی علیهما السلام، سلام بده.

من عرض کردم: فدایت شوم: آیا حضرت حسین علیه السلام در کربلاء نیستند؟

فرمودند:

بلی ولی هنگامی که سر مطهر آن حضرت را به شام آوردند یکی از دوستان ما آن را ربود و در جنب امیر المومنین علیه السلام دفن نمود.

۵- حَدَّثَنِي أَبِي وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ جَمِيعًا عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَتِيْلٍ عَنْ سَهْلِ بْنِ زِيَادٍ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ عُقْبَةَ عَنِ الْحَسَنِ الْخَزَّازِ الْوَشَّاءِ عَنْ أَبِي الْفَرَجِ عَنْ أَبِيانِ بْنِ تَغْلِبَ قَالَ كُنْتُ مَعَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَمَرَّ بِظَهْرِ الْكُوفَةِ فَنَزَلَ وَصَلَّى رَكَعَتَيْنِ - ثُمَّ تَقَدَّمَ قَلِيلًا فَصَلَّى رَكَعَتَيْنِ ثُمَّ سَارَ قَلِيلًا فَنَزَلَ فَصَلَّى رَكَعَتَيْنِ ثُمَّ قَالَ هَذَا مَوْضِعُ قَبْرِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ قُلْتُ جُعِلَتْ فِدَاكَ فَمَا الْمَوْضِعُ عَيْنِ اللَّذَيْنِ صَلَّيْتَ فِيهِمَا قَالَ مَوْضِعُ رَأْسِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ مَوْضِعُ مَنِيرِ الْقَائِمِ (عليه السلام)

پدرم و محمد بن حسن جملگی از حسن بن متیل، و او از سهل بن زیاد و او از ابراهیم بن عقبه و او از حسن خزّاز و او از ابو الفرج و او از ابان بن تغلب نقل کرده که وی گفت:

در معیت حضرت ابی عبد الله علیه السلام بودم که آن حضرت از پشت کوفه عبور فرموده و سپس از مرکب به زیر آمده و دو رکعت نماز خواندند و بعد اندکی جلو رفته و دو رکعت دیگر خوانده سپس کمی حرکت فرموده و باز پیاده شدند و دو رکعت نماز خوانده سپس فرمودند:

این جا، قبر امیرالمؤمنین علیه السلام است.

عرض کردم: فدایت شوم پس آن دو مکان که در آن نماز خواندید چه بود؟

حضرت فرمودند:

یکی مکان سر مطهر حضرت حسین علیه السلام بود و دیگری جای منبر قائم علیه السلام می باشد.

۶- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مُوسَى الْخَشَّابِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَشْبَاطٍ رَفَعَهُ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) إِنَّكَ إِذَا أَتَيْتَ الْغُرَى رَأَيْتَ قَبْرَيْنِ قَبْرًا كَبِيرًا وَقَبْرًا صَغِيرًا فَأَمَّا الْكَبِيرُ فَقَبْرُ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَأَمَّا الصَّغِيرُ فَرَأْسُ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ ع

پدرم از سعد بن عبد الله و او از حسن بن موسی الخشاب و او از علی بن اسباط به طور مرفوعه نقل نموده و گفت:

امام صادق علیه السلام فرمودند:

وقتی به غری وارد شده دو قبر می بینی: قبر بزرگ و قبر کوچک.

اما قبر بزرگ آن قبر امیرالمؤمنین علیه السلام است.

و اما قبر کوچک: آن محل دفن سر مطهر حضرت حسین بن علی علیه السلام می باشد.

۷- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْكُوفِيِّ عَنْ مُوسَى بْنِ عِمْرَانَ النَّخَعِيِّ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ يَزِيدَ قَالَ قَالَ حَدَّثَنَا صَفْوَانُ بْنُ مِهْرَانَ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ (عليهما السلام) قَالَ سَارَ وَأَنَا مَعَهُ مِنَ الْقَادِسِيَّةِ حَتَّى أَشْرَفَ عَلَى النَّجْفِ فَقَالَ هُوَ الْجَبَلُ الَّذِي اعْتَصَمَ بِهِ ابْنُ حِزْدَى نُوحَ (عليه السلام) فَقَالَ سَأْوِي إِلَى جَبَلٍ يَعِصَمُنِي مِنَ الْمَاءِ فَأَوْحَى اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى إِلَيْهِ بِالنَّجْفِ أَيْعَتَصَمَ بِكَ مِنِّي فَعَبَابٌ فِي الْأَرْضِ - وَتَقَطَّعَ إِلَى قَبْلِ الشَّامِ ثُمَّ قَالَ اعْوِذْ بِنَا فَعِدَلْتُ فَلَمْ يَزَلْ سَائِرًا حَتَّى أَتَى الْغُرَى فَوَقَفَ عَلَى الْقَبْرِ فَسَاقَ السَّلَامَ مِنْ آدَمَ عَلَى نَبِيِّ وَنَبِيِّ ع وَأَنَا أُسُوقُ مَعَهُ حَتَّى وَصَلَ السَّلَامَ إِلَى النَّبِيِّ (صلى الله عليه و آله) ثُمَّ خَرَّ عَلَى الْقَبْرِ فَسَلَّمَ عَلَيْهِ وَعَلَّا نَحْيِيهِ ثُمَّ قَامَ فَصَلَّى أَرْبَعَ رَكَعَاتٍ وَصَلَّيْتُ مَعَهُ وَقُلْتُ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ مَا هَذَا الْقَبْرُ فَقَالَ هَذَا قَبْرُ جَدِّي عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ ع

محمد بن عبد الله، از محمد بن ابی عبد الله کوفی و او از موسی بن عمران نخعی و او از حسین بن یزید نقل نموده که وی گفت:

صفوان بن مهران از حضرت جعفر بن محمد علیهما السلام حدیثی را این طور نقل کرد:

صفوان می گوید: امام علیه السلام از سرزمین قادسیه حرکت کردند در حالی که من نیز همراه ایشان بودم تا به نجف رسیدیم، حضرت فرمودند:

این کوه همان کوهی است که فرزند جدّم نوح علیه السلام به آن پناه برد و گفت:

سَأْوِي إِلَى جَبَلٍ يَعِصُمُنِي مِنَ الْمَاءِ.

خداوند تبارک و تعالی به کوه خطاب نمود:

آیا او از من به تو پناه می برد؟! پس از این خطاب کوه در زمین نهان گشت و رشته اش تا قبل از سرزمین شام بریده و منهدم گردید سپس به من فرمود:

به موازات من حرکت کن.

پس من به موازات حضرتش حرکت نمودم و پیوسته آن جناب مرکب می رانند تا به غری رسیده پس بالای قبری توقف فرمود و سپس شروع نمودند به سلام دادن به یک یک از انبیاء از حضرت آدم علیه السلام آغاز نموده و نام هر کدام را جداگانه برده و به آنها سلام می کردند و من نیز به متابعت از آن حضرت به هر یک از انبیاء سلام می دادم تا رسیدند به سلام بر نبی اکرم صلی الله

علیه و آله و سلم و پس از سلام به آن حضرت صورت مبارک را بر قبر مطهر نهاده و بر صاحب قبر سلام نمودند و پس از آن صدا به گریه بلند نمودند و بعد از آن ایستاده و چهار رکعت نماز خواندند و من نیز با آن حضرت نماز گزاردم و پس از فراغ از نماز محضر مبارکش عرض کردم: ای پسر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم این قبر کیست؟ فرمودند: این قبر جدّم علی بن ابی طالب علیه السلام می‌باشد.

۸- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ يَعْقُوبَ عَنِ عَلِيِّ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ فَضَّالٍ عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ الْجَهْمِ بْنِ بَكْرِ قَالَ ذَكَرْتُ لِأَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) يَحْيَى بْنَ مُوسَى وَ تَعَرَّضَهُ لِمَنْ يَأْتِي قَبْرَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) وَ أَنَّهُ كَانَ يَنْزِلُ مَوْضِعًا كَانَ يُقَالُ بِهِ التَّوَيَّةُ يَنْزِعُهُ إِلَيْهِ أَلَا وَ قَبْرُ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) فَوْقَ ذَلِكَ قَلِيلًا وَ هُوَ الْمَوْضِعُ الَّذِي رَوَى صِفْوَانُ الْجَمَّالُ أَنَّ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ وَصَفَهُ لَهُ قَالَ لَهُ فِيمَا ذَكَرَ إِذَا انْتَهَيْتَ إِلَى الْغُرَى ظَهَرَ الْكُوفَةُ فَاجْعَلْهُ خَلْفَ ظَهْرِكَ وَ تَوَجَّهْ خَلْفَ النَّجْفِ وَ تَيَامُنْ قَلِيلًا فَإِذَا انْتَهَيْتَ إِلَى الذِّكْوَاتِ الْبَيْضِ وَ الثَّيْبَةِ أَمَامَهُ فَذَلِكَ قَبْرُ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) وَ أَنَا أَتَيْتُهُ كَثِيرًا وَ مِنْ أَصْحَابِنَا مَنْ لَا يَرَى ذَلِكَ وَ يَقُولُ هُوَ فِي الْمَسْجِدِ وَ بَعْضُهُمْ يَقُولُ هُوَ فِي الْقَصِيرِ فَأَرَدْتُ عَلَيْهِمْ أَنَّ اللَّهَ لَمْ يَكُنْ لِيُجْعَلْ قَبْرُ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) فِي الْقَصِيرِ فِي مَنَازِلِ الظَّالِمِينَ وَ لَمْ يَكُنْ يُدْفَنُ فِي الْمَسْجِدِ وَ هُمْ يُرِيدُونَ سَتْرَهُ فَأَيُّنَا أَصَوَّبُ قَالَ أَنْتَ أَصَوَّبُ مِنْهُمْ أَخَذَتْ بِقَوْلِ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ (عليهما السلام) قَالَ ثُمَّ قَالَ لِي يَا أَبَا مُحَمَّدٍ مَا أَرَى أَحَدًا مِنْ أَصْحَابِنَا يَقُولُ بِقَوْلِكَ وَ لَا يَذْهَبُ مَذْهَبَكَ فَقُلْتُ لَهُ جُعِلَتْ فِدَاكَ أَمَا ذَلِكَ شَيْءٌ مِنَ اللَّهِ قَالَ أَجَلٌ إِنَّ اللَّهَ يُؤَفِّقُ مَنْ يَشَاءُ وَ يُؤْخِرُ مَنْ يَشَاءُ فَقُلْتُ ذَلِكَ بِتَوْفِيقِ اللَّهِ وَ أَحْمَدُهُ عَلَيْهِ

محمد بن احمد بن علی بن یعقوب، از علی بن حسن بن علی بن فضال و از پدرش و او از حسن بن جهم بن بکیر نقل نموده که وی گفت: محضر مبارک ابی الحسن علیه السلام از یحیی بن موسی یاد کرده و عرضه داشتم که وی متعرض کسانی که به زیارت قبر امیر المؤمنین علیه السلام می‌آیند می‌شود و در مکانی که آن را ثویه می‌خوانند فرود آمده و آنجا را تفریح گاه خود قرار داده منتهی قبر امیر المؤمنین علیه السلام اندکی بالاتر از آنجا است و آن همان موضعی است که صفوان جمّال از امام صادق علیه السلام روایت کرده و حضرت برایش آنجا را توصیف فرموده، حضرت در ضمن اوصافی که برای آن موضع ذکر فرمودند خاطر نشان نمودند:

وقتی به غری که پشت کوفه واقع شده منتهی گشتی آنجا را پشت خود قرار بده و رو به پشت نجف نما و کمی به طرف راست مایل شو و وقتی به ریگ‌های سفید و روشن منتهی گشتی و ثیبه جلو آن واقع شد همان جا قبر امیر المؤمنین علیه السلام می‌باشد. راوی (حسن بن جهم) می‌گوید: من به این مکان بسیار آمده‌ام. سپس محضر امام علیه السلام (حضرت ابی الحسن) عرض کرد:

بعضی از اصحاب ما را ایشان غیر از این بوده و معتقدند که قبر در مسجد است و برخی دیگر آن را در قصر می‌دانند ولی من در ردّ ایشان می‌گویم:

خداوند متعال هرگز قبر امیر المؤمنین علیه السلام را در قصر که منزل ظالمین است قرار نمی‌دهد چنانچه هیچ گاه نمی‌گذارد پیکر مطهر آن جناب در مسجد دفن شود با اینکه قصد ظالمین پوشاندن و مخفی نگاه داشتن آن می‌باشد سپس محضر امام علیه السلام عرض می‌کند:

کدام یک از ما در این اعتقاد به صواب هستیم؟

حضرت فرمودند:

اعتقاد تو صحیح است، زیرا که تو کلام جعفر بن محمد علیهما السلام را اخذ نموده‌ای.

راوی می‌گوید:

سپس امام علیه السلام به من فرمودند:

ای ابا محمد احدی از اصحاب را نمی‌بینم که اعتقاد تو را داشته و به قول تو مایل باشد.

محضرش عرض کردم:

آیا این عنایت و لطفی از جانب حق تعالی می‌باشد؟

فرمودند:

بلی، خداوند به هر کس بخواهد توفیق داده و وی را امین قرار می‌دهد پس تو این عقیده را به توفیق حق تعالی بدان و او را در مقابل آن ستایش نما.

۹- وَ حَدَّثَنِي بِهِ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ وَ مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ الْحُسَيْنِ جَمِيعًا عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ مَهْرِيَّارَ عَنْ أَبِيهِ عَلِيِّ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ فَضَالٍ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ الْجَهْمِ بْنِ بُكَيْرٍ قَالَ ذَكَرْتُ لِأَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ بِطَوْلِهِ

محمد بن حسن و محمد بن احمد بن حسین جمیعا از حسن بن علی بن مهزیار، از پدرش علی، از حسن بن علی بن فضال، از حسن بن جهم بن بکیر نقل نموده که وی گفت:

محضر مبارک حضرت ابی الحسن علیه السلام یادی نمودم از ... و همان حدیث قبلی را تماما نقل کرده است.

۱۰- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ وَ مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ الْحُسَيْنِ جَمِيعًا عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ مَهْرِيَّارَ عَنْ أَبِيهِ عَلِيٍّ قَالَ حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ أَشِيْمَ عَنْ رَجُلٍ عَنْ يُونُسَ بْنِ ظَبْيَانَ قَالَ كُنْتُ عِنْدَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) بِالْحِيرَةِ أَيَّامَ مَقْدَمِهِ عَلَيَّ أَبِي جَعْفَرٍ فِي لَيْلِهِ صَيْحَانِيَهُ مُقَمَّرَةً قَالَ فَنَظَرُ إِلَى السَّمَاءِ فَقَالَ يَا يُونُسُ أَمَا تَرَى هَذِهِ الْكُوكَبَ مَا أَحْسَنَ نَهْجَهَا أَمَا إِنَّهَا أَمَانٌ لِأَهْلِ الْأَرْضِ ثُمَّ قَالَ يَا يُونُسُ فَمَنْ يَأْسِرُ رَاجِ الْبُغْلِ وَ الْحِمَارِ فَلَمَّا أُشِيرَ جَا قَالَ يَا يُونُسُ أَيُّهُمَا أَحَبُّ إِلَيْكَ الْبُغْلُ أَوْ الْحِمَارُ قَالَ فَظَنَنْتُ أَنَّ الْبُغْلَ أَحَبُّ إِلَيْهِ لِقُوَّتِهِ فَقُلْتُ الْحِمَارُ فَقَالَ أَحَبُّ أَنْ تُوْءَ تُونِي بِهِ قُلْتُ قَدْ فَعَلْتُ فَرَكِبْتُ وَ رَكِبْتُ وَ لَمَّا خَرَجْنَا مِنَ الْحِيرَةِ قَالَ تَقَدَّمَ يَا يُونُسُ قَالَ فَاقْبَلْ يَقُولُ تَيَّامَنُ تَيَّاسِرٌ فَلَمَّا انْتَهَيْنَا إِلَى الذِّكْوَاتِ الْحُمْرِ قَالَ هُوَ الْمَكَانُ قُلْتُ نَعَمْ تَيَّامَنُ ثُمَّ قَصَدَ إِلَى مَوْضِعٍ فِيهِ مَاءٌ وَ عَيْنٌ فَتَوَضَّأَ ثُمَّ دَنَا مِنْ أَكْمِهِ فَصَلَّى عِنْدَهَا ثُمَّ مَالَ عَلَيْهَا وَ بَكَى ثُمَّ مَالَ إِلَى أَكْمِهِ دُونَهَا فَفَعَلَ مِثْلَ ذَلِكَ - ثُمَّ قَالَ يَا يُونُسُ أَفَعَلَ مِثْلَ مَا فَعَلْتُ فَفَعَلْتُ ذَلِكَ فَلَمَّا تَفَرَّغْتُ قَالَ لِي يَا يُونُسُ تَعْرِفُ هَذَا الْمَكَانَ فَقُلْتُ لَا فَقَالَ الْمَوْضِعُ الَّذِي صَيَّيْتُ عِنْدَهُ أَوَّلًا هُوَ قَبْرُ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) وَ الْأَكْمَةُ الْأُخْرَى رَأْسُ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ (عليهما السلام) أَنَّ الْمَلْعُونَ عَيَّبُوا اللَّهَ بْنَ زِيَادٍ لَعَنَهُ اللَّهُ لَمَّا بَعَثَ رَأْسَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) إِلَى الشَّامِ رَدًّا إِلَى الْكُوفَةِ فَقَالَ أَخْرِجُوهُ عَنْهَا لَا يُفْتَنُ بِهِ أَهْلُهَا فَصَيَّرَهُ اللَّهُ عِنْدَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) فَالرَّأْسُ مَعَ الْجَسَدِ وَ الْجَسَدُ مَعَ الرَّأْسِ

محمد بن حسن و محمد بن احمد بن حسین جمیعا از حسن بن علی بن مهزیار و او از پدرش علی بن مهزیار نقل نموده که وی می‌گفت:

علی بن احمد بن اشیم برایم نقل نمود از شخصی و او از یونس بن ظبیان حکایت کرد که وی گفت: در ایامی که حضرت ابو عبد الله علیه السلام در حیره بر ابی

جعفر وارد شده بودند شبی که هوا صاف و خالی از ابر بود و ماه در آسمان می‌درخشید من محضر مبارک امام علیه السلام بودم آن جناب به آسمان نظر نموده و فرمودند:

یونس، می‌بینی که این ستارگان چه قدر زیبا هستند!؟

توجه داشته باش که این کرات نورانی امان برای اهل آسمان هستند همان طوری که ما امان برای اهل زمین می‌باشیم، سپس فرمودند:

ای یونس، قاطر و الاغی را زمین کن و بیاور.

وقتی هر دو زمین شده و آماده گشتند حضرت فرمودند:

ای یونس، کدام یک را دوست داری. قاطر یا الاغ را؟

یونس می‌گوید: گمان کردم آن جناب قاطر را به خاطر نیرو و قوه‌ای که دارد بیشتر دوست دارند سوار شوند لذا در جواب آن حضرت عرض کردم: من الاغ را بیشتر دوست دارم. حضرت فرمودند:

دوست دارم الاغ را به من دهی.

عرض کردم: من الاغ را سوار شدم.

به هر صورت حضرت بر قاطر و من نیز بر الاغ سوار شده و حرکت کردیم و وقتی از حیره بیرون رفتیم حضرت به من فرمودند:

ای یونس: جلو برو یونس می‌گوید: جلو رفتم حضرت می‌فرمود: به سمت راست و به سمت چپ برو (یعنی پیوسته آن جناب من را راهنمایی نموده گاهی می‌فرمودند به سمت راست برو و زمانی دستور می‌دادند که به چپ برو) و وقتی به ریگ‌های سرخ رسیدیم فرمودند: این همان مکان است.

من نیز حضرت را تصدیق کردم سپس آن جناب به سمت راست آن مکان

رفته و مقصودشان جایی بود که در آن آب و چشمه باشد و وقتی به چنین موضعی رسیدند از چشمه وضوء گرفته سپس به مکانی که بلند به نظر می‌رسید نزدیک شدند و در آنجا نماز خواندند و پس از نماز روی آن مکان خم شده و زمانی گریستند و سپس به مکان بلند دیگری که نزدیک آن بود رفته و عینا اعمال سابق را بجا آوردند و بعد فرمودند:

ای یونس آنچه را من عمل کردم تو نیز به جای آور.

پس من آنچه حضرت انجام داده بودند را به جای آوردم و بعد از فراغت به من فرمودند:

ای یونس دانستی این چه مکانی است؟

عرض کردم: خیر.

فرمودند: جایی که اول نماز خواندم آن قبر امیر المومنین علیه السلام است و مکان دوم محل دفن سر مطهر حضرت حسین بن علی بن ابی طالب علیهما السلام می‌باشد،

پس از آن اضافه نموده و فرمودند:

زمانی که عبید الله بن زیاد ملعون سر مبارک حضرت را به شام فرستاد از شام آن را به کوفه بر گرداندند وی به اصحابش گفت:

این سر را از این شهر بیرون ببرید و باعث فتنه و آشوب بین اهل این شهر نشوید و بدین ترتیب خداوند متعال سر مبارک آن جناب را نزد امیر المومنین قرار داد و از آن پس سر به جسد ملحق شد و بدن با سر متصل گردید.

۱۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ الزِّيَّاتِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ جَرِيرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنِّي لَمَّا كُنْتُ بِالْحَيْرَةِ عِنْدَ أَبِي الْعَبَّاسِ كُنْتُ آتِي قَبْرَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) لَيْلًا وَهُوَ بِنَاحِيَةِ النَّجْفِ إِلَى جَانِبِ الْغُرَى النَّعْمَانِ فَأُصَلِّيَ عِنْدَهُ صَلَاةَ اللَّيْلِ وَأَنْصَرَفَ قَبْلَ الْفَجْرِ

محمد بن جعفر رزاز از محمد بن حسین بن ابی خطاب زیات و او از حسن بن محبوب و او از اسحق بن جریر نقل کرده که وی گفت:

امام صادق علیه السلام فرمودند:

هنگامی که در حیره نزد ابی العباس بودم شب‌ها به زیارت قبر امیر المومنین علیه السلام می‌رفتم، قبر آن حضرت در ناحیه نجف به جانب غری النعمان می‌باشد به هر صورت نزد قبر نماز شب را خوانده و پیش از طلوع فجر از آنجا بر می‌گشتم.

۱۲- وَ عَنْهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنِ الْحَجَّالِ عَنْ صَيْفُوَانَ بْنِ مَهْرَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَأَلْتُهُ عَنْ مَوْضِعِ قَبْرِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) قَالَ فَوَصَفَ لِي مَوْضِعَهُ حَيْثُ دَكَادِكُ الْمِيلِ - قَالَ فَأَتَيْتُهُ فَصَلَّيْتُ عِنْدَهُ ثُمَّ عُذْتُ إِلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام)

(السلام) مِنْ قَابِلٍ فَأَخْبَرْتُهُ بِذَهَابِي وَصَلَاتِي عِنْدَهُ فَقَالَ أَصَبْتَ فَمَكَثْتُ عِشْرِينَ سَنَةً أَصَلِّي عِنْدَهُ مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ رَزَّازٍ، از مُحَمَّدُ بْنُ حَسِينٍ وَ او از حَجَّالٍ وَ او از صفوان بن مهران وَ او از مولانا ابی عبد الله علیه السلام نقل می کند، وی می گوید: راجع به مکان قبر امیر المومنین علیه السلام از آن حضرت پرسیدم؟ حضرت وصف آن مکان را برایم بیان فرموده و اظهار داشتند: موضعی است که ریگ‌ها به روی هم انباشته شده و پشته‌ای ساخته‌اند. راوی می گوید:

به آن مکان رفته و در آنجا نماز خوانده سپس به محضر مبارک امام علیه السلام بعداً مراجعت کرده و ایشان را از رفتن و نماز خواندنم در آنجا اطلاع دادم. حضرت فرمودند: عمل صحیحی انجام دادی.

بعد از آن مدت بیست سال در آنجا توقف کرده و به خواندن نماز مشغول گردیدم.

۱۳- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي نَصْرِ قَالَ سَأَلْتُ الرَّضَا (عليه السلام) فَقُلْتُ أَيْنَ مَوْضِعَ قَبْرِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) فَقَالَ الْغُرَى فَقُلْتُ لَهُ جُعِلَتْ فِدَاكَ إِنَّ بَعْضَ النَّاسِ يَقُولُونَ دُفِنَ فِي الرَّحْبَةِ قَالَ لَا وَ لَكِنَّ بَعْضَ النَّاسِ يَقُولُ دُفِنَ بِالْمَسْجِدِ پدروم از سعد بن عبد الله و او از احمد بن محمد بن عیسی و او از احمد بن محمد بن ابی نصر نقل کرده که وی گفت: از حضرت رضا علیه السلام پرسیدم: جای قبر امیر المومنین علیه السلام کجا است؟ حضرت فرمودند: غری.

محضرش عرضه داشتم: فدایت شوم برخی می گویند آن حضرت در رحبه دفن شده‌اند؟ حضرت فرمودند: خیر ولی پاره‌ای معتقدند که آن جناب در مسجد دفن گردیده است.

*** **

*** **

۱۰ - باب دهم ثواب زیارت امیر المومنین علیه السلام

۱- حَدَّثَنِي أَبِي وَمُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ عَنْ حَمْدَانَ بْنِ سُلَيْمَانَ النَّيْسَابُورِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدٍ الْيَمَانِيِّ عَنْ مَنِيعِ بْنِ الْحَجَّاجِ عَنْ يُونُسَ عَنْ أَبِي وَهْبِ الْبُصَيْرِيِّ قَالَ دَخَلْتُ الْمَدِينَةَ فَأَتَيْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَقُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ أَتَيْتُكَ وَ لَمْ أَرُ قَبْرَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) قَالَ بِنَسْ مَا صَنَعْتَ لَوْ لِمَا أَنْتَ مِنْ شَيْعَتِنَا مَا نَظَرْتُ إِلَيْكَ أَلَا تَزُورُ مَنْ يَزُورُهُ اللَّهُ تَعَالَى مَعَ الْمَلَائِكَةِ وَيَزُورُهُ الْأَنْبِيَاءُ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ [وَيَزُورُهُ الْمُؤْمِنُونَ] قُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ مَا عَلِمْتُ ذَلِكَ قَالَ فَاعْلَمْ أَنَّ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) أَفْضَلُ عِنْدَ اللَّهِ مِنَ الْأَيُّمَةِ كُلِّهِمْ وَلَهُ ثَوَابُ أَعْمَالِهِمْ وَعَلَى قَدْرِ أَعْمَالِهِمْ فَضَّلُوا

پدرم و محمد بن یعقوب، از محمد بن یحیی عطّار و او از حمدان بن سلیمان نیشابوری و او از عبد الله بن محمد یمان‌ی و او از منیع بن حجّاج و او از یونس و او از ابی وهب بصری نقل کرده که وی گفت:

داخل مدینه شده نزد حضرت ابا عبد الله علیه السلام مشرف شده محضرش عرضه داشتم:

فدایت شوم خدمت شما رسیدم ولی به زیارت قبر امیر المومنین علیه السلام نرفته‌ام.

حضرت فرمودند:

بد کاری کردی اگر از شیعیان ما نبودی به تو نگاه نمی‌کردم، چرا زیارت نکردی کسی را که خداوند با فرشتگانش زیارتش می‌کند، انبیاء و مومنین زیارتش می‌نمایند؟

عرض کردم: فدایت شوم به این امر واقف نبودم.

حضرت فرمودند:

بدان که امیر المومنین علیه السلام نزد حق تعالی از تمام ائمه علیهم السلام افضل و برتر بوده و ثواب اعمال ایشان برای آن حضرت منظور می‌شود (یعنی غیر از اینکه در قبال اعمال خود آن جناب حق تعالی ثواب لحاظ می‌کند اعمال ائمه هدی علیهم السلام نیز موجب حصول ثواب برای حضرتش می‌باشد) در حالی که حضرات ائمه علیهم السلام به مقدار اعمال صادره از خودشان فضیلت و برتری عائدشان می‌شود.

۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ عَنْ أَبِي عَلِيٍّ الْأَشْعَرِيِّ عَمَّنْ ذَكَرَهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ قَالَ حَدَّثَنِي ابْنُ سِنَانٍ قَالَ حَدَّثَنِي الْمُفْضَلُ بْنُ عَمْرٍو قَالَ دَخَلْتُ عَلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَقُلْتُ إِنِّي أَشْتَاقُ إِلَى الْغُرَى قَالَ فَمَا شَوْقُكَ إِلَيْهِ قُلْتُ لَهُ إِنِّي أُحِبُّ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) وَ أُحِبُّ أَنْ أَرُورَهُ قَالَ فَهَلْ تَعْرِفُ فَضْلَ زِيَارَتِهِ قُلْتُ لِمَا يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ - فَعَرَّفَنِي ذَلِكَ قَالَ إِذَا أَرَدْتَ زِيَارَةَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) فَاعْلَمْ أَنَّكَ زَائِرٌ عِظَامِ آدَمَ وَ بَدَنِ نُوحٍ وَ جِسْمِ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ (عليهما السلام) قُلْتُ إِنَّ آدَمَ هَبَطَ بِسَرْنَدِيبٍ فِي مَطْلَعِ الشَّمْسِ وَ زَعَمُوا أَنَّ عِظَامَهُ فِي بَيْتِ اللَّهِ الْحَرَامِ فَكَيْفَ صَارَتْ عِظَامُهُ بِالْكُوفَةِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى أَوْحَى إِلَى نُوحٍ (عليه السلام) وَ هُوَ فِي السَّفِينَةِ أَنْ يَطُوفَ بِالْبَيْتِ أُسْبُوعًا فَطَافَ كَمَا أَوْحَى اللَّهُ إِلَيْهِ ثُمَّ نَزَلَ فِي الْمَاءِ إِلَى رُكْبَتَيْهِ فَاسْتَخْرَجَ تَابُوتًا فِيهِ عِظَامُ آدَمَ فَحَمَلَ التَّابُوتَ فِي جَوْفِ السَّفِينَةِ حَتَّى طَافَ بِالْبَيْتِ مَا شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى أَنْ يَطُوفَ - ثُمَّ وَرَدَ إِلَى بَابِ الْكُوفَةِ فِي وَسْطِ مَسْجِدِهَا فَفِيهَا قَالَ اللَّهُ لِلْأَرْضِ اْبْلَعِي مَاءَ كِ فَبَلَعَتْ مَاءَهَا مِنْ مَسْجِدِ الْكُوفَةِ كَمَا يَدَأُ الْمَاءُ مِنْ مَسْجِدِهَا وَ تَفَرَّقَ الْجَمْعُ الَّذِي كَانَ مَعَ نُوحٍ فِي السَّفِينَةِ - فَأَخَذَ نُوحُ التَّابُوتَ فَدَفَنَهُ بِالْغُرَى وَ هُوَ قِطْعَةٌ مِنَ الْجَبَلِ الَّذِي كَلَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ مُوسَى تَكْلِيمًا وَ قَدَّسَ عَلَيْهِ عِيسَى تَقْدِيسًا وَ اتَّخَذَ عَلَيْهِ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا وَ اتَّخَذَ عَلَيْهِ مُحَمَّدًا حَبِيبًا وَ جَعَلَهُ لِلنَّبِيِّينَ مَسْجِدًا وَ اللَّهُ مَا سِيكُنَ فِيهِ أَحَدٌ بَعْدَ آبَائِهِ الطَّاهِرِينَ - آدَمَ وَ نُوحَ أَكْرَمُ مِنْ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) فَإِذَا أَرَدْتَ جَانِبَ النَّجْفِ فَزُرْ عِظَامَ آدَمَ وَ بَدَنَ نُوحٍ وَ جِسْمَ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ (عليهما السلام) فَإِنَّكَ زَائِرٌ الْأَبَاءِ الْأَوَّلِينَ وَ مُحَمَّدًا (صلى الله عليه و آله) حَاتَمَ النَّبِيِّينَ وَ عَلِيًّا سَيِّدَ الْوَصِيِّينَ فَإِنَّ زَائِرَهُ تُفْتَحُ لَهُ أَبْوَابُ السَّمَاءِ عِنْدَ دَعْوَتِهِ فَلَا تُكُنْ مِنَ الْخَيْرِ نَوَامًا

محمد بن یعقوب از ابو علی اشعری و او از کسی که نامش را برده و او از محمد بن سنان. و نیز محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری، از پدرش و او از محمد بن حسین بن ابی الخطاب نقل کرده که وی گفت:

ابن سنان گفته است: مفضل بن عمر برایم چنین حکایت نمود:

گفت: محضر امام صادق علیه السلام داخل شده عرض کردم: مایل و مشتاقم که به غری بروم حضرت فرمودند: چه اشتیاقی به آن داری؟

عرض کردم: امیر المومنین علیه السلام را دوست داشته و به زیارتش علاقمند هستم. حضرت فرمودند:

آیا فضیلت زیارت آن حضرت را می‌دانی؟

عرضه داشتم: خیر ای فرزند رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم، من را از آن آگاه و مطلع بفرمائید. حضرت فرمودند:

هر گاه اراده زیارت امیر المومنین علیه السلام را نمودی بدان که در واقع استخوان‌های حضرت آدم علیه السلام و بدن نوح علیه السلام و جسم امیر المومنین علیه السلام را زیارت می‌کنی. عرض کردم:

حضرت آدم در سرندیب محل طلوع آفتاب هبوط نمود و عموم معتقدند استخوان‌هایش در بیت الله الحرام دفن شده پس چطور می‌فرمائید در کوفه می‌باشد؟! حضرت فرمودند:

خداوند متعال به حضرت نوح علیه السلام در حالی که در کشتی بود وحی فرمود که هفت بار طواف بیت نماید، آن جناب طبق آنچه به وی وحی شده بود طواف نمود سپس از کشتی بیرون آمد و تا زانوهایش در آب فرورفت، تابوتی که در آن استخوان‌های حضرت آدم بود را از آب بیرون آورده و آن را به داخل کشتی حمل فرمود و بدن‌بال آن مطابق خواسته حق تعالی دور بیت طواف نمود و پس از آن وارد درب کوفه که در وسط مسجد کوفه هست گردید در این وقت بود که حق تعالی به زمین فرمود: آبی که در برداری فرو ببر، پس زمین آبش را از مسجد کوفه فرو برد همان طوری که قبلاً از همین مسجد ظاهر ساخته بود و به هر صورت گروهی که با نوح در سفینه بودند متفرق گشته سپس جناب نوح تابوت را در غری دفن کرد (غری قطعه‌ای از کوهی است که موسی علیه السلام در آن با خدا تکلم نمود و عیسی در آن تقدیس گردید و ابراهیم در آن به منصب خلیلی نصب گردید و حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم در آن حبیب خدا خوانده شد و همین کوه بود که حق تعالی آن را مسکن انبیاء قرار داد).

سپس حضرت فرمودند:

به خدا قسم بعد از آباء طاهرین پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم یعنی حضرت آدم و نوح علیهما السلام احدی کریم‌تر از امیر المومنین علیه السلام در آن سکونت اختیار نکرده.

سپس فرمودند:

و بدین ترتیب هر گاه اراده کردی نجف را، پس استخوان‌های آدم و بدن نوح و جسم علی بن ابی طالب علیه السلام را زیارت کن که زائر آباء اول و گذشته (آدم و نوح علیهما السلام) و حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم که خاتم انبیاء است و حضرت علی علیه السلام که سید

اوصیاء بوده می‌باشی و باید توجه داشته باشی که برای زائر آن حضرت درب‌های آسمان گشوده می‌شود پس از این خیر عظیم غافل مباش.

۳- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنْ عُثْمَانَ بْنِ عِيسَى عَنِ الْمُعَلَّى بْنِ أَبِي شَهَابٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قَالَ الْحَسَنُ لِرَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) يَا أَبَتِ مَا جَزَاءُ مَنْ زَارَكَ قَالَ بَنِي مَنْ زَارَنِي حَيًّا أَوْ مَيِّتًا أَوْ زَارَ أَبَاكَ - كَانَ حَقًّا عَلَى اللَّهِ عِزًّا وَجَلًّا أَنْ أَزُورَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَأَخْلَصَهُ مِنْ ذُنُوبِهِ

علی بن حسین از علی بن ابراهیم بن هاشم و او از عثمان بن عیسی و او از معلی بن ابی شهاب و او از مولانا ابی عبد الله علیه السلام نقل نموده، وی می گوید:

امام صادق علیه السلام فرمودند:

حضرت امام حسن علیه السلام محضر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم عرضه داشت:

ای پدر پاداش کسی که شما را زیارت کند چیست؟

حضرت فرمودند:

فرزندم! کسی که من را زیارت کند در زمان حیات یا بعد از ممات یا پدر تو را زیارت کند بر خداوند عزّ و جلّ است که او را در روز قیامت زیارت کرده و از گناهانش برهاند.

۱۱ - باب یازدهم زیارت قبر امیر المومنین علیه السلام و کیفیت زیارت و خواندن دعا در آنجا

۱- حَدَّثَنِي أَبُو عَلِيٍّ أَحْمَدُ بْنُ عَلِيٍّ بْنِ مَهْدِيٍّ قَالَ حَدَّثَنِي أَبِي عَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ مُوسَى قَالَ حَدَّثَنِي أَبِي مُوسَى بْنُ جَعْفَرٍ (عليهما السلام) عَنْ أَبِيهِ جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ زَارَ زَيْنُ الْعَابِدِينَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ (عليهما السلام) قَبْرَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ (عليهما السلام) وَوَقَفَ عَلَى الْقَبْرِ فَبَكَى ثُمَّ قَالَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ وَرَحِمَهُ اللَّهُ وَبَرَكَاتُهُ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَمِينَ اللَّهِ فِي أَرْضِهِ وَحُجَّتَهُ عَلَى عِبَادِهِ [السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ] أَشْهَدُ أَنَّكَ جَاهَدْتَ فِي اللَّهِ

حَقَّ جِهَادِهِ وَعَمِلْتَ بِكِتَابِهِ وَاتَّبَعْتَ سُنَنَ نَبِيِّهِ (صلى الله عليه وآله) حَتَّى دَعَاكَ اللَّهُ إِلَى جِوَارِهِ وَقَبَضَكَ إِلَيْهِ بِاخْتِيَارِهِ وَأَلَزَمَ أَعْدَاءَكَ الْحُجَّةَ فِي قَتْلِهِمْ إِيَّاكَ مَعَ مَا لَكَ مِنَ الْحُجَجِ الْبَالِغَةِ عَلَى جَمِيعِ خَلْقِهِ اللَّهُمَّ فَاجْعَلْ نَفْسِي مُطْمَئِنَّةً بِقَدْرِكَ - رَاضِيَةً بِقَضَائِكَ مُوَلَّغَةً بِبِدْرِكَ وَدُعَائِكَ مُجَبَّةً لِحُجَّتِهِ أَوْلِيَايَكَ مَحْبُوبَةً فِي أَرْضِكَ وَسَمَائِكَ صَابِرَةً عَلَى نُزُولِ بَلَائِكَ شَاكِرَةً لِفَوَاضِلِ نِعْمَائِكَ ذَاكِرَةً لِسَوَابِغِ آلَائِكَ مُسْتَأَقَّةً إِلَى فَوْحِهِ لِقَائِكَ مُتَزَوِّدَةً التَّقْوَى لِيَوْمِ جَزَائِكَ مُسْتَبْتَةً بِسُنَنِ أَوْلِيَائِكَ [أَنْبِيَائِكَ] مُفَارِقَةً لِأَخْلَاقِ أَعْدَائِكَ مَشْغُولَةً عَنِ الدُّنْيَا بِحَمْدِكَ وَثَنَائِكَ ثُمَّ وَضَعَ خَدَّهُ عَلَى الْقَبْرِ وَقَالَ اللَّهُمَّ إِنَّ قُلُوبَ الْمُخْتَبِينَ إِلَيْكَ وَالْهَمَّ وَسُبُلَ الرَّاعِينَ إِلَيْكَ شَارِعَةٌ وَأَعْلَامُ الْقَاصِدِينَ إِلَيْكَ وَاصْحَةٌ وَأَفْنَدَةُ الْعَارِفِينَ مِنْكَ فَارِعَةٌ وَأَصْوَاتُ الدَّاعِينَ إِلَيْكَ صَاعِدَةٌ وَأَبْوَابُ الْبِجَابِ لَهُمْ مُفْتَحَةٌ وَدَعْوَةٌ مَنْ نَجَاكَ مُسْتَجَابَةٌ وَتُوبَةٌ مَنْ أَنَابَ إِلَيْكَ مَقْبُولَةٌ وَعَبْرَةٌ مَنْ بَكَى مِنْ خَوْفِكَ مَرْحُومَةٌ وَالْإِعَانَةُ لِمَنِ اسْتَعَانَ بِكَ مَوْجُودَةٌ وَالْإِعَانَةُ لِمَنِ اسْتَعَانَ بِكَ مَبْدُولَةٌ وَعِدَاتِكَ لِعِبَادِكَ مُنْجِرَةٌ وَزَلٌّ مَنْ اسْتَفَالَكَ مُقَالَةٌ وَأَعْمَالُ الْعَامِلِينَ لَدَيْكَ مَحْفُوظَةٌ وَأَرْزَاقُكَ إِلَى الْخَلَائِقِ مِنْ لَدُنْكَ نَازِلَةٌ وَعَوَائِدُ الْمَزِيدِ لَهُمْ مُتَوَاتِرَةٌ وَذُنُوبُ الْمُسْتَغْفِرِينَ مَغْفُورَةٌ وَخَوَائِجُ خَلْقِكَ عِنْدَكَ مَفْضِيَةٌ وَجَوَائِزُ السَّائِلِينَ عِنْدَكَ مُؤَفَّورَةٌ وَعَوَائِدُ الْمَزِيدِ إِلَيْهِمْ وَاصِلَةٌ وَمَوَائِدُ الْمُسْتَطْعِمِينَ مُعِيدَةٌ وَمَنَاهِلُ الطَّمَاءِ لَدَيْكَ مُتْرَعَةٌ اللَّهُمَّ فَاسْتَجِبْ دُعَائِي وَاقْبَلْ ثَنَائِي وَاعْطِنِي رَجَائِي [جَزَائِي] أَوْ اجْمَعْ بَيْنِي وَبَيْنَ أَوْلِيَائِي بِحَقِّ مُحَمَّدٍ وَعَلِيٍّ وَفَاطِمَةَ وَالْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ (عليهم السلام) إِنَّكَ وَلِيُّ نَعْمَائِي وَمُنْتَهَى رَجَائِي وَغَايَةُ مَنَائِي فِي مُنْقَلَبِي وَمَثْوَايَ أَنْتَ إِلَهِي وَسَيِّدِي وَمَوْلَايَ اغْفِرْ لِي وَلِأَوْلِيَائِنَا وَكُفِّ عَنَّا أَعْدَاءَنَا وَاشْغَلْهُمْ عَنَّا أَذَانًا وَأَطْهِرْ كَلِمَةَ الْحَقِّ وَاجْعَلْهَا الْعُلْيَا وَأَذْهِضْ كَلِمَةَ الْبَاطِلِ وَاجْعَلْهَا السُّفْلَى - إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

ابو علی احمد بن علی بن مهدی می گوید:

ابو علی بن صدقه رقی برایم نقل نموده و گفت:

علی بن موسی علیه السلام برایم نقل نموده و گفت:

پدرم حضرت موسی بن جعفر علیهما السلام از پدر بزرگوارش حضرت جعفر علیه السلام نقل فرمود که آن جناب فرمودند:

حضرت زین العابدین علیه السلام قبر امیر المومنین علی بن ابی طالب علیه السلام را به این کیفیت زیارت کردند:

ابتداء بالای قبر توقف نموده و فصلی گریسته و بعد از آن فرمودند:

سلام بر تو ای امیر مومنان و رحمت و برکات خداوند بر تو باد، سلام بر تو ای امین خدا در روی زمین و حجتش بر بنده گان، سلام بر تو ای امیر مومنان، شهادت می‌دهم که تو در راه خدا آن طور که شاید و باید جهاد نموده و به کتاب خدا عمل و سنن و احکام پیامبرش صلی الله علیه و آله و سلم را پیروی کردی تا حق تعالی تو را به جوار خودش خواند و به اختیار خویش قبض روح فرمود و به واسطه کشتنت دشمنان را در حالی که حجت‌ها و براهین بالغه الهی بر جمیع خلائق در دست تو بود حق تعالی بر دشمنان اتمام حجت نمود، بار خدایا نفس من را به تقدیرات خود مطمئن و به قضائت راضی و خشنود و به یاد و خواندنت حریص و نسبت به برگزیده گان از دوستانت محب و علاقه‌مند قرار بده، خداوندا من را در زمین و آسمان محبوب دیگران نما و بر نزول بلا و گرفتاری‌ها شکبیا و در مقابل نعمتهای بزرگت شاکر و نسبت به نعمتهای تامه و کاملهات ذاکر و متوجه و به سرور و شادی ملاقات مشتاق گردان.

خداوندا تقوی و پرهیزکاری را زاد و توشه‌ام قرار بده برای روز جزایت، و موءذّبم کن به آداب دوستانت و بر حذر دار از اخلاق و سجایای دشمنانت، خداوندا از تو می‌خواهم که بواسطه حمد و ستایشت از دنیا منصرفم نمائی.

سپس آن حضرت صورت مبارک بر قبر نهاده و عرضه داشت:

بار خدایا دل‌های خاشعین در گاهت واله تو است، و طرق و راه‌های مایلین به تو گشاده و باز و نشانه‌های قاصدین تو روشن و آشکار و دل‌های عارفین از تو به فرع آمده، و صدای خوانندگان بلند و درهای اجابت دعاهایشان گشوده و دعای کسانی که تو را می‌خوانند مستجاب و توبه بازگشت کنندگان به تو پذیرفته می‌باشد.

بار خدایا اشک گریه کنندگان از خوفت مورد ترحم تو واقع شده و کمک تو نسبت به آنان که از تو طلب کمک کرده‌اند در خارج تحقق یافته و پناهت به پناهندگان به تو بذل و اعطاء گردیده و وعده‌هایت به بندگان تحقق پیدا کرده و لغزش کسانی که از تو طلب عفو کرده‌اند معفو قرار داده شده و اعمال عمل کنندگان نزد تو محفوظ بوده و ارزاق بندگان از نزد تو به ایشان نازل گشته، و احسان‌ها و نیکی‌های فراوان بر بندگان پشت سر هم بوده و گناهان استغفار کنندگان بخشیده شده و حاجت‌های مخلوقات به تو برآورده شده و پاداش‌های درخواست کنندگان از تو فراوان و نیکی‌های زیاد به آنها رسیده و خوان‌های طالبین طعام آماده و گسترده و آب‌خورگاه تشنگان نزد تو مملو و پر می‌باشد.

بار خدایا دعای من را مستجاب فرما و ستایش من را قبول نما و به من امید ببخش و بین من و دوستانم جمع فرما به حق محمّد و علی و فاطمه و حسن و حسین علیهم السلام، همانا تو ولی نعمت من و نهایت امیدم در برگشتن و درنگ نمودنم می‌باشی، توئی خدا و آقا و ولی من، من و دوستان ما را ببخش و شر دشمنان را از ما بازدار و ایشان را از اذیت به ما روی گردان، کلمه حق را آشکار و آن را مرتفع و افراشته نما و کلمه باطل را نابود و خوار گردان چه آنکه تو بر هر چیزی قادر و توانا هستی.

۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ الْوَلِيدِ رَحِمَهُ اللَّهُ فِيمَا ذَكَرَ مِنْ كِتَابِهِ الَّذِي سَمَّاهُ كِتَابَ الْجَامِعِ رَوَى عَنْ أَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) أَنَّهُ كَانَ يَقُولُ عِنْدَ قَبْرِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَلِيَّ اللَّهِ أَشْهَدُ أَنَّكَ [أَنْتَ] أَوَّلُ مَظْلُومٍ وَأَوَّلُ مَنْ غُصِبَ حَقُّهُ- صَبْرًا وَاحْتَسَبَتْ حَتَّى أَتَاكَ الْيَقِينُ وَأَشْهَدُ أَنَّكَ لَقِيتَ اللَّهَ وَأَنْتَ شَهِيدٌ عَذَّبَ اللَّهُ فَاتِلَكَ بِأَنْوَاعِ الْعَذَابِ وَجَدَّ عَلَيْهِ الْعَذَابُ جِثَّتَكَ عَارِفًا بِحَقِّكَ مُشْتَبِرًا بِشَأْنِكَ مُعَادِيًا لِأَعْدَائِكَ وَمَنْ ظَلَمَكَ أَلْقَى عَلَى ذَلِكَ رَبِّي إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى إِنَّ لِي ذُنُوبًا كَثِيرَةً فَاشْفَعْ لِي عِنْدَ رَبِّكَ يَا مَوْلَايَ فَإِنَّ لَكَ عِنْدَ اللَّهِ جَاهًا عَظِيمًا وَشَفَاعَةً وَقَدْ قَالَ اللَّهُ تَعَالَى - وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنْ أَرْتَضَى وَيَقُولُ عِنْدَ قَبْرِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) أَيْضًا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَكْرَمَنِي بِمَعْرِفَتِهِ وَمَعْرِفَةِ رَسُولِهِ (صلى الله عليه وآله) وَمَنْ فَرضَ اللَّهُ طَاعَتَهُ رَحِمَهُ مِنْهُ لِي وَتَطَوُّعًا مِنْهُ عَلَيَّ وَمَنْ عَلَيَّ بِالْإِيمَانِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي سَيَّرَنِي فِي بِلَادِهِ وَحَمَلَنِي عَلَى دَوَائِهِ وَطَوَى لِي الْبُعِيدَ وَدَفَعَ عَنِّي الْمَكْرُوهَ حَتَّى أَدْخَلَنِي حَرَمَ أَحْي [رَسُولِهِ وَآبِيهِ وَآرَانِيهِ فِي عَاقِبَتِهِ- الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي جَعَلَنِي مِنْ زُورَارِ قَبْرِ وَصِيِّ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْ لَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ- جَاءَ بِالْحَقِّ مِنْ عِنْدِهِ وَأَشْهَدُ أَنَّ عَلِيًّا عَبْدُ اللَّهِ وَأَخُو رَسُولِهِ اللَّهُمَّ عَبْدُكَ وَزَائِرُكَ يَتَقَرَّبُ إِلَيْكَ بِزِيَارَةِ قَبْرِ أَحْي نَبِيِّكَ [رَسُولِكَ] أَوْ عَلَى كُلِّ مِيَاتِي حَقٌّ لِمَنْ آتَاهُ وَزَارَهُ وَأَنْتَ خَيْرُ مِيَاتِي وَأَكْرَمُ مَزُورٍ وَأَسْأَلُكَ يَا اللَّهُ يَا رَحْمَانُ يَا رَحِيمُ يَا جَوَادُ يَا وَاحِدُ يَا أَحَدُ يَا فَزْدُ يَا صَمَدُ يَا مَنْ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَأَهْلِ بَيْتِهِ وَأَنْ تَجْعَلَ تُحْفَتَكَ إِيَّايَ مِنْ زِيَارَتِي فِي مَوْفِي هَذَا فَكَأَنَّكَ رَقَبَتِي مِنَ النَّارِ وَاجْعَلْنِي مِمَّنْ يُسَارِعُ فِي الْخَيْرَاتِ وَيَدْعُوكَ رَهْبًا وَرَغْبًا- وَاجْعَلْنِي لَكَ مِنَ الْخَاشِعِينَ اللَّهُمَّ إِنَّكَ بَشَرْتَنِي عَلَى لِسَانِ نَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ (صلى الله عليه وآله) فَقُلْتُ وَبَشَرِ الَّذِينَ آمَنُوا أَنْ لَهُمْ قَدَمٌ صِدْقٍ عِنْدَ رَبِّهِمْ. اللَّهُمَّ فَإِنِّي بِكَ مُؤْمِنٌ وَبِجَمِيعِ أَنْبِيَائِكَ مُوقِنٌ فَلَا تُؤَفِّقْنِي بَعْدَ مَعْرِفَتِهِمْ مُؤَفِّقًا تَفْضَحْنِي بِهِ عَلَى رُءُوسِ الْأَشْهَادِ بَلْ أَوْفِقْنِي مَعَهُمْ وَتُؤَفِّقْنِي عَلَى التَّصَدِيقِ بِهِمْ فَإِنَّهُمْ عَيْدُكَ وَأَنْتَ خَصَصْتَهُمْ بِكَرَامَتِكَ وَأَمَرْتَنِي بِاتِّبَاعِهِمْ ثُمَّ تَدُونُوا مِنَ الْقَبْرِ وَتَقُولُ السَّلَامُ مِنَ اللَّهِ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ أَمِينِ اللَّهُ عَلَيَّ وَحِيَّهِ وَعَزَائِمِ أَمْرِهِ وَمَعِيدِنِ الْوَحْيِ وَالتَّنْزِيلِ وَالْحَاثِمِ لِمَا سَبَقَ وَالْفَاتِحِ

لَمَّا اسْتَقْبَلَ وَ الْمُهَيَّمِينَ عَلَى ذَلِكَ كُلِّهِ وَ الشَّاهِدَ عَلَى خَلْقِهِ وَ السَّرَاجَ الْمُنِيرَ وَ السَّلَامَ عَلَيْهِ وَ رَحْمَةَ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ أَهْلِ بَيْتِهِ الْمَظْلُومِينَ أَفْضَلَ وَ أَكْمَلَ وَ أَرْفَعَ وَ أَشْرَفَ مَا صَلَّيْتَ عَلَى أَحَدٍ مِنْ أَنْبِيَائِكَ وَ رُسُلِكَ وَ أَضْفِيَانِكَ - اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى عَلِيِّ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَبْدِكَ وَ خَيْرِ خَلْقِكَ بَعْدَ نَبِيِّكَ وَ أَخِي رَسُولِكَ وَ وَصِيِّهِ [وَ وَصِيِّ رَسُولِكَ] الَّذِي انْتَجَبْتَهُ مِنْ خَلْقِكَ بَعْدَ نَبِيِّكَ وَ الدَّلِيلِ عَلَى مَنْ بَعَثْتَهُ بِرِسَالَتِكَ وَ دِيَانِ الدِّينِ بَعْدِكَ وَ فَضِيلِ قَضَائِكَ بَيْنَ خَلْقِكَ - وَ السَّلَامُ عَلَيْهِ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى الْأَثَمَةِ مِنْ وُلْدِهِ الْقَوَامِينَ بِأَمْرِكَ مِنْ بَعْدِهِ الْمُطَهَّرِينَ الَّذِينَ ارْتَضَيْتَهُمْ أَنْصَارًا لِدِينِكَ وَ حَفَظَهُ لِسِرِّكَ وَ شَهَدَاءَ عَلَى خَلْقِكَ وَ أَعْلَامًا لِعِبَادِكَ وَ تَصَلَّى عَلَيْهِمْ مَا اسْتَطَعْتَ السَّلَامُ عَلَى الْأَثَمَةِ الْمُسْتَوْدَعِينَ السَّلَامُ عَلَى خَالِصِهِ اللَّهُ مِنْ خَلْقِهِ السَّلَامُ عَلَى الْأَثَمَةِ الْمُتَوَسِّمِينَ السَّلَامُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ قَامُوا بِأَمْرِكَ وَ وَازَرُوا أَوْلِيَاءَ اللَّهِ وَ خَافُوا بِخَوْفِهِ [لِخَوْفِهِ] السَّلَامُ عَلَى مَلَائِكَةِ اللَّهِ الْمُقَرَّبِينَ ثُمَّ تَقُولُ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حَبِيبَ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا صِفْوَةَ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَلِيَّ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ - السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا عَمُودَ الدِّينِ وَ وَارِثَ عِلْمِ الْأَوَّلِينَ وَ الْآخِرِينَ وَ صَاحِبَ الْمَيْسَمِ وَ الصِّرَاطِ الْمُسْتَقِيمِ أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ أَقَمْتَ الصَّلَاةَ وَ آتَيْتَ الزَّكَاةَ وَ أَمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ وَ نَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَ اتَّبَعْتَ الرُّسُولَ وَ تَلَوْتَ الْكِتَابَ حَقَّ تِلَاوَتِهِ وَ جَاهَدْتَ فِي اللَّهِ حَقَّ جِهَادِهِ وَ نَصَحْتَ لِلَّهِ وَ لِرَسُولِهِ وَ جُدْتَ بِنَفْسِكَ صَابِرًا مُحْتَسِبًا - مُجَاهِدًا عَنِ دِينِ اللَّهِ مُوقِفًا لِرَسُولِ اللَّهِ طَالِبًا مَا عِنْدَ اللَّهِ رَاغِبًا فِيمَا وَعَدَ اللَّهُ وَ مُضِيَّتَ لِلَّذِي كُنْتَ عَلَيْهِ شَهِيدًا وَ شَاهِدًا وَ مَشْهُودًا فَجَزَاكَ اللَّهُ عَنِ رَسُولِهِ وَ عَنِ الْإِسْلَامِ وَ أَهْلِهِ أَفْضَلَ الْجَزَاءِ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ قَتَلَكَ وَ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ خَالَفَكَ وَ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ افْتَرَى عَلَيْكَ وَ ظَلَمَكَ وَ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ غَصَبَكَ حَقَّكَ وَ مَنْ بَلَغَهُ ذَلِكَ فَرَضِي بِهِ إِنَّا إِلَى اللَّهِ مِنْهُمْ بَرَاءٌ لَعَنَ اللَّهُ أُمَّةً خَالَفَتْكَ وَ أُمَّةً جَحَدَتْ وَ لَايَتَّكَ وَ أُمَّةً تَظَاهَرَتْ عَلَيْكَ وَ أُمَّةً قَتَلَتْكَ وَ أُمَّةً حَادَتْ [حَالَتْ] عَنكَ وَ خَدَلَتْكَ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي جَعَلَ النَّارَ مَثْوَاهُمْ - وَ بَسَّسَ الْوَرْدَ الْمُرُودُ وَ بَسَّسَ وَرْدَ الْوَارِدِينَ وَ بَسَّسَ دَرَكُ الْمُدْرِكِ اللَّهُمَّ الْعَنْ قَتْلَةَ أَنْبِيَائِكَ وَ أَوْصِيَاءِ أَنْبِيَائِكَ بِجَمِيعِ لَعْنَاتِكَ وَ أَصْلِحْ لَهُمْ حَرَّ نَارِكَ اللَّهُمَّ الْعَنْ الْجَوَائِبَ وَ الطَّوَاعِيَتَ - وَ الْفِرَاعِنَةَ وَ اللَّاتَ وَ الْعُرَى وَ الْجَبْتَ وَ كُلَّ نِدٍّ يُدْعَى مِنْ دُونِ اللَّهِ وَ كُلَّ مُفْتَرٍ عَلَى اللَّهِ اللَّهُمَّ الْعَنْهُمْ وَ أَشْيَاعَهُمْ وَ اتَّبَاعَهُمْ وَ أَوْلِيَاءَهُمْ وَ أَعْوَانَهُمْ وَ مُحِبِّيهِمْ لَعْنًا كَثِيرًا وَ تَقُولُ اللَّهُمَّ الْعَنْ قَتْلَةَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) ثَلَاثًا اللَّهُمَّ الْعَنْ قَتْلَةَ الْحَسَنِ وَ الْحُسَيْنِ (عليهما السلام) ثَلَاثًا اللَّهُمَّ عَذِّبْهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا لَا تَعْدُبُهُ أَحَدًا مِنَ الْعَرَالِمِينَ وَ ضَاعِفْ عَلَيْهِمْ عَذَابَكَ كَمَا شَاقُّوا وُلَاةَ أَمْرِكَ وَ أَعِدْ لَهُمْ عَذَابًا لَمْ تُحَلِّهِ بِأَحَدٍ مِنْ خَلْقِكَ اللَّهُمَّ وَ أَدْخِلْ عَلَى قَتْلِهِ أَنْصَارِ رَسُولِكَ وَ قَتْلِهِ أَنْصَارِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَ عَلَى قَتْلِهِ أَنْصَارِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ قَتْلِهِ مَنْ قُتِلَ فِي وَ لَايَةِ آلِ مُحَمَّدٍ أَجْمَعِينَ عَذَابًا مُضَاعَفًا فِي أَسْفَلِ دَرَكٍ مِنَ الْجَحِيمِ وَ لَمَّا تَخَفَّفَ عَنْهُمْ مِنْ عَذَابِكَ [مِنْ عَذَابِهَا] وَ هُمْ فِيهِ [فِيهَا] مُبْلِسُونَ مَلْعُونُونَ - نَاكِسُوا رُؤُوسَهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ قَدْ عَيَّبُوا النَّدَامَةَ وَ الْحِزَى الطَّوِيلَ بِقَتْلِهِمْ عِزَّةَ أَنْبِيَائِكَ وَ رُسُلِكَ وَ اتَّبَاعَهُمْ مِنْ عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ اللَّهُمَّ الْعَنْهُمْ فِي مُسْتَسِرِّ السَّرِّ وَ ظَاهِرِ الْعَلَانِيَةِ فِي أَرْضِكَ وَ سَمَائِكَ اللَّهُمَّ اجْعَلْ لِي لِسَانَ صَادِقٍ فِي أَوْلِيَائِكَ وَ حَبِّبَ إِلَيَّ مَشَاهِدَهُمْ حَتَّى تُلْحِقَنِي بِهِمْ وَ تَجْعَلَنِي لَهُمْ تَبَعًا فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ ثُمَّ اجْلِسْ عِنْدَ رَأْسِهِ (عليه السلام) وَ قُلْ سَلَامُ اللَّهِ وَ سَلَامُ مَلَائِكَتِهِ الْمُقَرَّبِينَ وَ الْمُسَلِّمِينَ لَكَ بِقُلُوبِهِمْ وَ النَّاطِقِينَ بِفَضْلِكَ وَ الشَّاهِدِينَ عَلَى أَنَّكَ صَادِقٌ [أَمِينٌ] صَادِقٌ عَلَيْكَ يَا مَوْلَايَ السَّلَامُ مِنَ اللَّهِ عَلَيْكَ وَ عَلَى رُوحِكَ وَ بَدَنِكَ - أَشْهَدُ أَنَّكَ طَهَّرَ طَاهِرًا مُطَهَّرًا وَ أَشْهَدُ لَكَ يَا وَلِيَّ اللَّهِ وَ وَلِيَّ رَسُولِهِ - بِالْبَلَاغِ وَ الْأَدَاءِ وَ أَشْهَدُ أَنَّكَ جُنُبُ اللَّهِ وَ أَنَّكَ بَابُ اللَّهِ وَ أَنَّكَ وَجْهُ اللَّهِ الَّذِي مِنْهُ يُوَعَّى وَ أَنَّكَ خَلِيلُ اللَّهِ وَ أَنَّكَ عَبْدُ اللَّهِ وَ أَخُو رَسُولِهِ - وَ قَدْ أَتَيْتَكَ وَافِدًا لِعَظِيمِ حَالِكَ وَ مَنَزَلَتِكَ عِنْدَ اللَّهِ وَ عِنْدَ رَسُولِهِ أَتَيْتَكَ زَائِرًا مُتَقَرِّبًا إِلَى اللَّهِ بِزِيَارَتِكَ طَالِبًا خَلَاصَ نَفْسِي مُتَعَوِّدًا بِكَ مِنْ نَارِ اسْتِحْقَاقِهَا مِثْلِي بِمَا جَنَيْتُهُ عَلَى نَفْسِي أَتَيْتَكَ انْقِطَاعًا إِلَيْكَ وَ إِلَى وُلْدِكَ الْخَلْفِ مِنْ بَعْدِكَ عَلَى بَرَكَهِ [بِرَبِّيهِ] الْحَقِّ قَلْبِي لَكَ مُسَلِّمٌ وَ أَمْرِي لَكَ مُتَّبِعٌ وَ نُصْرَتِي لَكَ مُعَدَّةٌ وَ أَنَا عَبْدُ اللَّهِ وَ مَوْلَاكَ فِي طَاعَتِكَ وَ الْوَافِدُ إِلَيْكَ أَلْتَمِسُ بِذَلِكَ كَمَالَ الْمَنَزَلَةِ عِنْدَ اللَّهِ وَ أَنْتَ يَا مَوْلَايَ مَنْ أَمَرَنِي اللَّهُ بِطَاعَتِهِ [بِصَلَاتِهِ] وَ حَتَّى عَلَى بَرِّهِ وَ دَلَّنِي عَلَى فَضْلِهِ وَ هَدَانِي لِحُبِّهِ وَ رَعَّبَنِي فِي الْوَفَادَةِ إِلَيْهِ وَ إِلَى طَلَبِ الْحَوَائِجِ عِنْدَهُ أَنْتُمْ أَهْلُ بَيْتٍ يَسْبَعُ مَنْ تَوَلَّاهُمْ وَ لَا يَخِيبُ مَنْ أَتَاهُمْ وَ لَا يَخْسِرُ مَنْ يَهْوَاهُمْ وَ لَا يَسْبَعُ مَنْ عَادَاهُمْ لَا أَجِدُ أَحَدًا أَفْرَعُ إِلَيْهِ خَيْرًا لِي مِنْكُمْ أَنْتُمْ أَهْلُ بَيْتِ الرَّحْمَةِ وَ دَعَائِمِ الدِّينِ وَ أَرْكَانِ الْمَارِضِ وَ الشَّجَرَةِ الطَّيِّبَةِ - اللَّهُمَّ لِمَا تُحِبُّ تَوَجَّهِي إِلَيْكَ بِرَسُولِكَ وَ آلِ

رَسُولِكَ اللَّهُمَّ أَنْتَ مَنْتَ عَلَيَّ بِزِيَارَةِ مَوْلَايَ وَوَلَايَتِهِ وَمَعْرِفَتِهِ فَاجْعَلْنِي مِمَّنْ تَنْصُرُهُ وَتَنْصُرُ بِهِ [يُنْتَصِرُ بِهِ وَيَنْصُرُهُ] أَوْ مَنْ عَلَيَّ بِنَصْرِكَ لِدِينِكَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ اللَّهُمَّ أَحْيِنِي عَلَيَّ مَا حَيَّيْتَ عَلَيَّ عَلِيَّ بْنَ أَبِي طَالِبٍ (عليهما السلام) وَ أَمِتْنِي عَلَيَّ مَا مَاتَ عَلَيَّ عَلِيَّ بْنَ أَبِي طَالِبٍ ع

محمد بن حسن بن ولید رحمه الله علیه در کتابی که نامش را «کتاب الجامع» نهاده می گوید:

از حضرت ابی الحسن علیه السلام روایت شده که آن جناب هنگام زیارت قبر امیر المومنین علیه السلام می فرمودند:

سلام بر تو ای ولی خدا، شهادت می دهم که تو اولین مظلوم و اولین کسی که حقیقت غصب شده می باشی، صبر و تحمل نمودی تا هنگامی که اجل تو را دریافت و شهادت می دهم که خدا را ملاقات نمودی در حالی که شهید بودی، عذاب کند خداوند متعال کشنده تو را به انواع عذابها و تجدید نماید بر او، آن به آن، عذاب را، نزد تو آمدم در حالی که به حقیقت عارف و به شأن و مقاومت مستبصر و نسبت به دشمنان و ظالمین دشمن می باشم ان شاء الله، خداوند را با همین مرام و عقیده ملاقات خواهم نمود، بدرستی که گناهان زیادی بر عهده من است پس ای مولای من نزد پروردگارت شفیع من باش چه آنکه نزد خدا برای شما مقام و مرتبه ای معلوم و مشخصی بوده و جاه و جلال عظیمی ثابت می باشد و خود خداوند فرموده: وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنْ ارْتَضَى.

و نیز حضرت هنگام زیارت قبر امیر المومنین علیه السلام می فرمودند:

حمد سزاوار خداوندی است که به واسطه معرفت پیدا کردن به او و به رسولش صلی الله علیه و آله و سلم و به کسانی که حق تعالی طاعتشان را واجب گرداند، بر من اکرام نمود و این رحمتی است از ناحیه حضرتش بر من و فضیلتی است که نصیب فرموده و همچنین ستایش شایسته ذات مقدسش بوده که به واسطه ایمان بر من منت نهاد، حمد و ثناء خداوندی را سزد که من را در شهرهای روی زمینش سیر داد و بر پشت حیواناتش سوار نمود و راههای دور را برای من درهم پیچید و هر گونه گزند و ناراحتی را از من دور ساخت تا به حرم برادر رسول گرامیش داخل نمود و آن را به من نشان داد در حالی که با عافیت و سلامتی می باشم، حمد سزاوار خداوندی است که من را از زائرین قبر وصی رسولش صلی الله علیه و آله و سلم قرار داد، حمد شایسته ذاتی است که من را به این معنا هدایت فرمود و اگر او هدایت نمی کرد ابدًا به آن راه نمی یافتم.

شهادت می دهم که معبودی غیر از حق تعالی که تنها و بدون شریک است وجود ندارد و شهادت می دهم که حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم بنده و فرستاده او است حق را از ناحیه خدا آورده است و شهادت می دهم که حضرت علی علیه السلام بنده خدا و برادر رسول او است.

بار خدایا، بندهات و زائرت به واسطه زیارت قبر برادر پیغمبرت به سوی تو تقرّب می جوید در حالی که بر هر مزور و زیارت شده ای حقی است که باید آن را نسبت به زائر اداء کند و تو بهترین و کریم ترین مزورها می باشی، و از تو در خواست می کنم ای الله و ای رحمان و ای رحیم و ای جواد و ای واحد و ای احد و ای فرد و ای صمد و ای کسی که نمی زاید و زائیده نشده و احدی همتایش نیست اینکه رحمتت را بر محمد و آل محمد و اهل بیتش نصیب گردانی و اینکه پاداشی که در قبال این زیارت به من می دهی آزادی من از آتش جهنم باشد، خداوند من را از کسانی قرار بده که در کارهای خیر شتاب کرده و در حال خوف و رجاء تو را می خواند، خدایا من را از خاشعین در گاهت قرار بده، خداوند تو با لسان پیامبرت به من بشارت داده و فرموده ای:

وَبَشِّرِ الَّذِينَ آمَنُوا أَنَّ لَهُمْ قَدَمَ صِدْقٍ عِنْدَ رَبِّهِمْ.

بار خدایا من به تو ایمان داشته و به تمام فرستادگانت یقین دارم از این رو انتظار دارم بعد از معرفت داشتن به ایشان من را در جایی نگه نداری که به طور علنی و آشکار مقابل خلایق رسوایم نمائی بلکه تقاضایم این است که با این ذوات محترم من را نگاه داشته و در حالی که آنها را تصدیق دارم از دنیا ببری چه آنکه انبیاء عظام بنده گان تو بوده و تو ایشان را به کرامت خود اختصاص داده و به من امر کرده ای که اطاعتشان کنم سپس به قبر نزدیک شو و بگو:

سلام از خدا به تو و سلام بر محمد بن عبد الله که امین خدا است بر وحی و امور لازمه او از قبیل احکام واجبه و محرمه و مرکز وحی و نزل آیات و پایان دهنده گذشتگان و گشاینده آیندگان است، قائم بر تمام اینها و شاهد بر تمام خلق بوده و چراغی فروزان و فروزنده می‌باشد سلام و رحمت و برکات خدا بر او باد.

بار خدایا رحمت و اسعوات را بر محمد و اهل بیتش که مظلومین در این سرا هستند بفرست رحمتی برتر و کامل‌تر و بالاتر و گران‌قدرتر از هر رحمتی که بر انبیاء و فرستادگان و برگزیدگان فرستادی.

خداوندا رحمت خود را بر حضرت علی امیر المومنین علیه السلام بفرست، وجود مبارکی که بنده تو و بهترین مخلوقات بعد از نبی و برادر رسول گرامیت و جانشین آن حضرت است، آقا و سروری که بعد از پیامبرت از میان مخلوقات انتخاب نموده و حضرتش را دلیل و نشان بر کسی که مسئول رساندن پیام‌هایت به خلق است قرار دادی، رهبری که سیاست‌مدار دین با عدالت تو بوده و فرجام و پایان دهنده داوری تو است در بین خلق، سلام و رحمت و برکات حقتعالی بر او باد.

خداوندا رحمت و اسعه خود را بر پیشوایانی که فرزندان امیر المومنین علیه السلام هستند نصیب گردان، ایشان پس از حضرتش علیه السلام متصدی امر تو می‌باشند، آنان پاکیزه‌گانی هستند که تو به عنوان انصار دین و حافظین سر و شاهدین بر خلق و شاخص‌ها برای بنده گانت انتخابشان نمودی، بار خدایا به مقداری که قدرت و توان داری رحمت را بر ایشان نازل گردان، سلام بر پیشوایانی که امین‌ها محسوب می‌گردند، سلام بر آنان که انتخاب‌شده‌گان خداوند متعال از میان خلق می‌باشند، سلام بر پیشوایانی که صاحبان فراست هستند، سلام بر مومنینی که به امر تو قیام نموده و دوستان خدا را نصرت و کمک کرده و بواسطه خوف آنها ایشان نیز خائف هستند سلام بر فرشتگان مقرب خداوند.

سپس بگو:

سلام و رحمت و برکات خدا بر تو ای امیر مومنان، سلام بر تو ای دوست خدا، سلام بر تو ای برگزیده خدا، سلام بر تو ای ولی خدا، سلام بر تو ای حجت خدا، سلام بر تو ای ستون دین و وارث علم گذشتگان و آینده‌گان و دارنده وسیله گذاردن داغ و نشان و صاحب راه مستقیم. شهادت می‌دهم که تو نماز را پیاداشته و زکات را اداء نموده و به معروف امر و از منکر نهی فرموده و رسول را متابعت کرده و کتاب خدا را آن طور که شایسته است تلاوت و در راه خدا به جهاد برخاسته و حق آن را اداء کرده و برای رضاء خدا و رسولش نصیحت نموده‌ای.

شهادت می‌دهم که نفس شریف و جان عزیزت را در راه خدا ایثار کرده در حالی که بر بلایا و سختی‌ها صابر و فرازا را آزموده و رسول خدا را حافظ و نگهدار و خواستار آنچه رضاء خدا است بوده و در آنچه باری تعالی وعده داده خود را مایل و راغب قرار داده و در طریق حق و صوابی که بودی گام برداشتی و در این راه شهید گشته در حالی که بر آنچه از امت صادر گردیده شاهد و ناظر بوده و حقتعالی و رسول گرامیش و فرشتگان نیز شهادت می‌دهند که راه تو حق بوده و آنچه می‌باید اداء می‌کردی، اداء نمودی پس خداوند منان به خاطر رسول عزیزش و اسلام و اهل آن را به تو جزاء دهد آن هم برترین جزاها را.

خداوند متعال لعنت کند کسی را که تو را کشت و آنکه مخالفت تو را نمود و همچنین لعنت کند کسی که بر تو بهتان بست و به تو ظلم و ستم نمود و نیز لعنت کند کسی را که حق تو را غضب نمود و آنکه وقتی این خبر به او رسید خشنود گردید، خدایا شاهد باش که من از ایشان متنفر و بی‌زارم.

خداوند متعال لعنت کند امت و گروهی را که با تو مخالفت کردند و طائفه‌ای را که ولایت تو را منکر شدند و قومی را که بر علیه تو تظاهر نمودند و جماعتی را که تو را کشتند و دسته‌ای را که از تو روی برتافته و خواریت نمودند، حمد و سپاس خدا را که دوزخ را جای گناه ایشان قرار داد و محققاً محل ورود ایشان به موضعی است و محل ورود واردین نیز بد مکانی بوده و درک که طبقه زیرین دوزخ است و جایگاه ایشان می‌باشد نیز جایگاه بسیار بدی است.

خداوند قاتلین انبیاء و اوصیاء ایشان را با تمام انحاء لعن، لعنت کن و گرمای آتش دوزخ را به ایشان برسان، خداوند اجبت‌ها (بت‌ها و ساحرها و کاهن‌ها) و طاغوت‌ها (شیطان‌ها) و فرعون‌ها و لات و عزی و جبت و هر رقیب و ضدّ خداوندی که به جای حق تعالی خوانده می‌شود و تمام آنان که بر خداوند افتراء بسته‌اند لعنت نما، خداوند تمام ایشان و تابعین آنها و پیروان و دوستان و کمک‌کنندگان و علاقه‌مندان ایشان را لعنت فراوان نما و بگو:

خداوند قاتلین امیر المومنین علیه السلام را لعنت بفرما (سه بار).

خداوند ایشان را عذابی دردناک نما که احدی را چنین عذابی نکرده باشی، و عذاب خود را بر ایشان دو چندان کن همان طوری که اولیاء امورت را به مشقت و رنج انداختند و عذابی را که بر هیچ کس نکردی بر ایشان آماده نما.

خداوند بر قاتلین انصار رسولت و کشتندگان انصار امیر المومنین و قاتلین انصار امام حسن و امام حسین علیهم السلام و کشتندگان کسانی که در راه ولایت و دوستی آل محمد علیهم السلام کشته شده‌اند عذابی وارد نما که برابر دو چندان عذاب دیگران بوده و آنها را در جایگاه زیرین جهنم قرار بده و هرگز در عذابشان تخفیف مده در حالی که به شدت در حسرت بوده و از رحمت به دور مانده و نزد پروردگارش سر افکنده هستند، ایشان به واسطه کشتن عترت انبیاء و پیامبران و بندگان صالح ندامت و ذلت طولانی را معاینه حسّ خواهند نمود.

خداوند ایشان را در اخفی الخفاء و اظهر الظهور، در زمینت و آسمانت لعنت نما.

خداوند نسبت به دوستان برای من زبانی صادق و راستگو قرار بده و حب و دوستی زیارت مشاهدهشان را نصیبم گردان تا اینکه به ایشان ملحقم نموده و در دنیا و آخرت تابع و دنباله رو آنها قرارم دهی ای مهربان‌تر از هر مهربانی.

سپس بالای سر آن حضرت بنشین و بگو:

سلام خدا و سلام فرشتگان و سلام آنان که با قلبشان تسلیم تو بوده و به فضل تو گویا و مقرّ بوده و شهادت می‌دهند که تو راست گو و بسیار راستگو می‌باشی، بر تو ای آقای من، سلام خدا بر تو و بر روح و جسم تو، شهادت می‌دهم که تو پاکیزگی و پاک و پاک شده می‌باشی.

شهادت می‌دهم ای ولیّ خدا و ولیّ رسولش که تو آنچه را مأمور به رساندنش بودی رساندی و امانتی که نزدت بود اداء کردی و شهادت می‌دهم که تو نزدیک‌ترین خلق به خدا بوده و باب الله (یعنی از راه تو باید به خدا نزدیک شد) هستی و وجه الله می‌باشی (یعنی اگر کسی بخواهد روی به خدا کند باید به تو روی نماید) و شهادت می‌دهم که تو دوست خالص خدا و بنده او و برادر رسولش می‌باشی.

همانا از راه دور به نزد تو آمده‌ام زیرا حال و منزلتت نزد خدا و رسولش بسیار عظیم و عالی است.

به نزدت آمده‌ام به حال زیارت در حالی که بواسطه این زیارت به حق تعالی تقرّب جسته و رهائی نفسم از زندان شهوات را طلب نموده و از آتش دوزخی که همچون من به واسطه جنایت بر نفس و ظلم بر خود استحقاقش را دارم به تو پناه می‌برم.

به نزدت آمده‌ام در حالی که از دیگران جدا و به تو و فرزندان که در هدایت مردم و رفع شبهات و ازاله جهل از ایشان جانشینان بعد از تو هستند متصل و مایلم لذا دل و قلبم تسلیم و افعال و اعمال تابع و کمک و نصرتم برای تو آماده می‌باشد و من بنده خدا و در طریق طاعت و فرمان برداری غلامت بوده و در کوچ و سفر نمودن توجّهم به تو می‌باشد و بواسطه این معنا کمال منزلت و نهایت مرتبه را در نزد خدا طلب می‌کنم ای آقای من تو آن کسی هستی که حق تعالی فرمان به اطاعتش را به من داده و بر احسان به او وادارم کرده و بر فضل و شرافتش دلالت و به حبّ و دوستیش هدایتم نموده و در پیمودن راه به سویش و نیز به طلب حوائج نزدش ترغیب کرده‌ای، شما خاندانی هستید که آن کس که شما را دوست بدارد سعادت‌مند گشته و آنکه نزدتان آید را ناامید نکرده و کسی که هوای شما را داشته باشد زیان ننموده و آنکه با شما دشمنی کند سعادت‌مند نمی‌گردد، هرگز سراغ ندارم کسی

را که خیر رساننده‌تر باشد از شما به من، شما خاندان رحمت و ستون‌های دین و رکن‌های زمین و شجره طیبه می‌باشید.

خداوندا امیدی که از ناحیه تو جهم به تو به واسطه رسول و آل او می‌باشد را به ناامیدی مبدل مکن.

خداوندا به واسطه زیارت آقام و دوستی و معرفتش بر من منت نهاده‌ای پس من را از کسانی قرار بده که او را کمک کرده‌ای.

خداوندا با کمک نمودن دین خود را بر من در دنیا و آخرت منت بگذار.

خداوندا من را زنده بدار بر آنچه علی بن ابی طالب علیه السلام بر آن زنده بود و بمیران بر آنچه علی بن ابی طالب علیه السلام بر آن از دنیا رحلت فرمود.

۳- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ سَهْلِ بْنِ زِيَادٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَوْرَمِيَةَ وَ حَدَّثَنِي أَبِي عَنِ الْحَسَنِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ أَبَانَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَوْرَمِيَةَ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنِ الصَّادِقِ (عليه السلام) أَوْ أَبِي الْحَسَنِ الثَّالِثِ (عليه السلام) قَالَ تَقُولُ عِنْدَ قَبْرِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَلِيَّ اللَّهِ أَنْتَ أَوَّلُ مَظْلُومٍ وَ أَوَّلُ مَنْ غُصِبَ حَقُّهُ صَبْرَتْ وَ اخْتَسَبَتْ حَتَّى أَتَاكَ الْيَقِينُ وَ أَشْهَدُ أَنَّكَ لَقَيْتَ اللَّهَ وَ أَنْتَ شَهِيدٌ عَذَبَ اللَّهُ قَاتِلَكَ بِأَنْوَاعِ الْعَذَابِ وَ حَدَّدَ عَلَيْهِ الْعَذَابَ جُنْحَكَ عَارِفًا بِحَقِّكَ مُشْتَبِعًا رَأً بِشَأْنِكَ مُوَالِيًا لِأَوْلِيَائِكَ مُعَادِيًا لِأَعْدَائِكَ وَ مَنْ ظَلَمَكَ أَلْقَى عَلَى ذَلِكِ رَبِّي إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى إِنْ لِي ذُنُوبًا كَثِيرَةً فَاشْفَعْ لِي إِلَى رَبِّكَ فَإِنَّ لَكَ عِنْدَ اللَّهِ مَقَامًا مَعْلُومًا وَ إِنْ لَكَ عِنْدَ اللَّهِ جَاهًا وَ شَفَاعَةً وَ قَالَ لَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنْ ارْتَضَى وَ هُمْ مِنْ خَشِيَّتِهِ مُشْفِقُونَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ الْقُرَشِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى بْنِ عُبَيْدٍ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا عَنْ أَبِي الْحَسَنِ الثَّالِثِ مِثْلَهُ

محمد بن یعقوب از کسی که برایش نقل کرده و او از سهل بن زیاد و او از محمد بن اورمه و نیز پدرم از حسین بن حسن بن ابان و او از محمد بن اورمه و او از کسی که برایش نقل نموده و او از امام صادق علیه السلام یا از حضرت ابی الحسن الثالث علیه السلام نقل نموده که آن حضرت فرمودند:

نزد قبر امیر المؤمنین علیه السلام بگو:

سلام بر تو ای ولی خدا، تو اول مظلوم و اول کسی هستی که حقتش غصب شده، صبر نموده و تحمل کردی تا موت تو را دریافت و شهادت می‌دهم که خدا را ملاقات نمودی در حالی که شهید بودی، خدا قاتل و کشنده تو را به انواع عذاب‌ها معذب نموده و آن را بر او تجدید نماید، به نزد آمده در حالی که به حقت آگاه و به شأن و مرتبهات مطلع و نسبت به دوستان دوست و دشمنان و آنان که به تو ظلم کرده‌اند دشمن می‌باشم، خدا را با همین حال ملاقات خواهم نمود ان شاء الله تعالی.

همانا گناهان زیادی در عهده من بوده پس نزد پروردگارت من را شفاعت فرما زیرا برای تو نزد او مقام و مرتبه‌ای معلوم بوده و در درگاهش شوکتی عظیم و حق شفاعت داری و خداوند خود در قرآن کریمش فرموده:

وَلَا يَشْفَعُونَ إِلَّا لِمَنْ ارْتَضَى وَ هُمْ مِنْ خَشِيَّتِهِ مُشْفِقُونَ.

محمد بن جعفر رزاز قرشی از محمد بن عیسی بن عبید و او از برخی اصحاب و او از حضرت ابی الحسن ثالث علیه السلام مثل همین زیارت را نقل نموده.

[۱۲] - باب دوازدهم وداع قبر امیر المومنین علیه السلام

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ الْوَلِيدِ فِي كِتَابِ الْجَامِعِ يَزُوي عَنْ أَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) قَالَ إِذَا أَرَدْتَ أَنْ تُودَعَ قَبْرَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) فَقُلِ السَّلَامُ عَلَيْكَ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَسْتَوِدُّعُكَ اللَّهُ وَأَسْتَرْعِيكَ وَأَقْرَأُ عَلَيْكَ السَّلَامَ- آمَنَّا [إِيْمَانًا] بِاللَّهِ وَبِالرَّسُولِ [بِالرَّسُولِ] وَبِمَا جَاءَتْ بِهِ وَدَعْتُ إِلَيْهِ وَدَلْتُ عَلَيْهِ- فَكُتِبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْهُ آخِرَ الْعَهْدِ مِنْ زِيَارَتِي إِيَّاهُ فَإِنْ تَوَفَّيْتَنِي قَبْلَ ذَلِكَ فَإِنِّي أَشْهَدُ فِي مَمَاتِي عَلَى مَا كُنْتُ [شَهِدْتُ] عَلَيْهِ فِي حَيَاتِي أَشْهَدُ أَنَّكُمْ الْأَيُّمَةُ- وَتَسَيِّمِهِمْ وَاحِدًا بَعْدَ وَاحِدٍ وَأَشْهَدُ أَنَّ مَنْ قَتَلَهُمْ وَحَارَبَهُمْ مُشْرِكُونَ وَمَنْ رَدَّ عَلَيْهِمْ وَرَدَّ عَلَيْهِمْ فِي أَسْفَلِ دَرْكٍ مِنَ الْجَحِيمِ وَأَشْهَدُ أَنَّ مَنْ حَارَبَهُمْ لَنَا أَعْدَاءٌ وَنَحْنُ مِنْهُمْ بَرَاءٌ وَأَنَّهُمْ حَزْبُ الشَّيْطَانِ وَعَلَى مَنْ قَتَلَهُمْ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ وَمَنْ شَرِكَ فِيهِمْ وَمَنْ سَرَّهُ قَتْلَهُمْ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بَعْدَ الصَّلَاةِ وَالتَّسْلِيمِ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَلِمَا تَجْعَلُهُ آخِرَ الْعَهْدِ مِنْ زِيَارَتِهِ فَإِنْ جَعَلْتَهُ فَاحْشُرْنِي مَعَ هَؤُلَاءِ الْمُسَيِّئِينَ الْأَيُّمَةَ اللَّهُمَّ وَذَلَّلْ قُلُوبَنَا لَهُمْ بِالطَّاعَةِ- وَالْمُنَاصَحَةِ وَالْمَحَبَّةِ وَحُسْنِ الْمَوَازَرَةِ

محمد بن الحسن بن احمد بن وليد در كتاب جامع از حضرت ابو الحسن عليه السلام روايت نموده كه آن جناب فرمودند: هنگامی كه خواستی قبر امير المومنين عليه السلام را وداع كنى بگو:

سلام و رحمت و بركات خداوند بر تو باد، تو را به خدا سپرده و از او خواستار نگاهبانی توام سلام بر تو می‌نمایم، به خدا و به رسولانش و به آنچه آورده و مردم را به آن دعوت کرده‌اند ایمان دارم پس ما را در زمره گواهان به این حقائق بنویس. خدایا این زیارت را آخرین زیارتم قرار مده پس اگر مرا قبل از آن (زیارت دیگر) میراندی محققا در حال مردنم به آنچه در حال حیات شهادت دادم، شهادت می‌دهم. شهادت می‌دهم كه شما ائمه و پیشوایان من هستيد (در اینجا نام ائمه طاهرين سلام الله عليهم را يکي پس از دیگری بپر).

و شهادت می‌دهم کسانی كه ایشان را كشته و با آنها به حرب برخاسته‌اند مشرك می‌باشند و شهادت می‌دهم به اینکه هر كس ایشان را رد کرده جای گاهش در پست‌ترین طبقات دوزخ می‌باشد.

و شهادت می‌دهم به اینکه هر كس با ایشان به حرب برخاست دشمن ما است و ما از او تنفر و دوری می‌جوئیم و قطعا در زمره حزب شیطان می‌باشد و بر کسانی كه از ایشان را كشتند، لعنت خدا و فرشتگان و جمیع مردم باد و نیز لعنت خدا و فرشتگان و جمیع خلائق بر کسانی كه در خون ایشان شریك شده و همچنین بر کسانی كه از كشته شدن آنان مسرور و خوشحال شدند.

بار خدایا پس از درود قلبی و زبانی از تو می‌خواهم كه بر محمد و آل محمد رحمت فرستی و این زیارت را آخرین زیارتم قرار ندهی و اگر آن را آخر زیارت من قرار دادی پس مرا با این امامان نامبرده محشور نما.

بار خدایا دل‌های ما را رام ایشان و برای اطاعتشان و خیر خواهی و محبت و نیکو پشتیبانی نمودن قابل گردان.

*** **

*** **

[۱۳] - باب سیزدهم فضیلت آب فرات و نوشیدن و غسل نمودن در آن

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ عِيسَى بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عُمَرَ بْنِ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ (عليهما السلام) عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ عَنْ عَلِيِّ (عليه السلام) قَالَ الْمَاءُ سَيِّدُ شَرَابِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ - وَأَرْبَعَةُ أَنْهَارٍ فِي الدُّنْيَا مِنَ الْجَنَّةِ الْفُرَاتُ وَالنَّيْلُ وَسَيْحَانُ وَجَيْحَانُ الْفُرَاتِ الْمَاءُ وَالنَّيْلُ الْعَسَلُ وَسَيْحَانُ الْخَمْرُ وَجَيْحَانُ اللَّبَنُ

پدرم علیه الرحمه از سعد بن عبد الله و او از احمد بن محمد بن عیسی و او از عیسی بن عبد الله بن محمد بن عمر بن علی بن ابی طالب علیه السلام و او از پدرش و او از جدش و او از حضرت علی علیه السلام نقل نموده که آن جناب فرمودند: آب سرور مایعات دنیا و آخرت می باشد و چهار نهر در دنیا هستند که از بهشت می باشند و آنها عبارتند از: فرات، نیل، سیحان و جیحان.

فرات آب بوده و نیل عسل و سیحان خمر و جیحان شیر می باشند.

۲- وَعَنْهُ عَنْ أَبِي جَمِيلَةَ عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ هَارُونَ أَنَّهُ سَمِعَ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ مَنْ شَرِبَ مِنْ مَاءِ الْفُرَاتِ وَحَنَّكَ بِهِ فَهُوَ مُحِبُّنَا أَهْلَ الْبَيْتِ

سعد بن عبد الله، از ابو جمیله و او از سلیمان بن هارون نقل کرده که وی از حضرت ابا عبد الله علیه السلام شنید که آن حضرت می فرمودند:

کسی که از آب فرات بنوشد و با آن تحنیک کند دوستدار ما خاندان خواهد بود.

۳- وَيَسْنَادُهُ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ عُثْمَانَ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِي الْجَارُودِ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ لَوْ أَنَّ بَيْنَنَا وَبَيْنَ الْفُرَاتِ كَذَا وَكَذَا مِيلًا لَدَهَبْنَا إِلَيْهِ وَاسْتَشْفَيْنَا بِهِ

سعد بن عبد الله به اسنادش از احمد بن محمد، از عثمان بن عیسی، از ابی الجارود، از حضرت ابی جعفر علیه السلام آن حضرت فرمودند:

اگر فاصله بین ما و بین فرات فلان و فلان مقدار میل می بود همانا این راه را طی می کرده و به آن آب خود را می رسانده و بواسطه اش استشفاء می جستیم.

۴- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ فَضَّالٍ عَنْ ثَعْلَبَةَ بْنِ مَيْمُونٍ عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ هَارُونَ الْعِجْلِيِّ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ مَا أَظُنُّ أَحَدًا يُحَنِّكَ بِمَاءِ الْفُرَاتِ إِلَّا أَحَبَّنَا أَهْلَ الْبَيْتِ وَسَأَلَنِي كَمْ بَيْنَكَ وَبَيْنَ مَاءِ الْفُرَاتِ فَأَخْبَرْتُهُ فَقَالَ لَوْ كُنْتُ عِنْدَهُ لَأَحْبَبْتُ أَنْ آتِيَهُ طَرْفِي النَّهَارِ

محمد بن حسن بن احمد بن ولید، از محمد بن حسن صفّار، از احمد بن محمد بن عیسی، از حسن بن علی بن فضال، از ثعلبه بن میمون، از سلیمان بن هارون عجلی، وی می گوید:

از حضرت ابا عبد الله علیه السلام شنیدم که می فرمود:

گمان نمی کنم کسی با آب فرات تحنیک کند مگر آنکه دوست دار ما اهل بیت می باشد، سپس فرمود: فاصله بین تو و آب فرات چه مقدار می باشد؟

پس محضرش خیر داده و فاصله مزبور را بیان کردم.

حضرت فرمودند:

اگر من در این فاصله می بودم دوست می داشتم دو طرف روز (صبح و غروب) به فرات بروم.

۵- وَحَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مُوسَى عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَكَمِ عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ نَهْيَكٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ

اللَّهِ (علیه السلام) فِي قَوْلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ - وَ آوَيْنَاهُمَا إِلَى رَبْوَةٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَ مَعِينٍ قَالَ الرَّبُّوَةُ نَجْفُ الْكُوفَةِ وَ الْمَعِينُ الْفُرَاتُ
 علی بن حسین بن موسی از علی بن ابراهیم بن هاشم از پدرش، از علی بن حکم از سلیمان بن نهیک، از حضرت ابی عبد الله علیه
 السلام نقل کرده که آن حضرت در ذیل فرموده خداوند عز و جل:
 وَ آوَيْنَاهُمَا إِلَى رَبْوَةٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَ مَعِينٍ.
 فرمودند:

مقصود از «ربوه» نجف کوفه و از «معین» فرات می‌باشد.

۶- وَ حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ بْنِ عِيسَى عَنْ عِيسَى بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عُمَرَ
 عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ عَنْ عَلِيٍّ (علیه السلام) قَالَ الْفُرَاتُ سَيِّدُ الْمِيَاهِ فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ

علی بن حسین رحمه الله علیه از سعد بن عبد الله و او از احمد بن محمد بن عیسی و او از عیسی بن عبد الله بن محمد بن عمر و او
 از پدرش از جد وی و او از حضرت علی علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند: فرات در دنیا و آخرت سرور آب‌ها است.

۷- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِيهِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِيهِ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ حَنَانِ بْنِ سَدِيرٍ
 عَنْ أَبِيهِ عَنْ حَكِيمِ بْنِ حُبَيْرٍ قَالَ سَمِعْتُ عَلِيَّ بْنَ الْحُسَيْنِ يَقُولُ إِنَّ مَلَكًا يَهْبِطُ كُلَّ لَيْلَةٍ مَعَهُ ثَلَاثُ مَنَاقِيلَ مَسِيكٍ مِنْ مَسِيكِ الْجَنَّةِ
 فَيَطْرُقُهَا فِي الْفُرَاتِ وَ مَا مِنْ نَهْرٍ فِي مَشْرِقٍ وَ لَا فِي مَغْرِبٍ [فِي شَرْقٍ وَ لَا غَرْبٍ] أَعْظَمَ بَرَكَهَ مِنْهُ

محمد بن عبد الله از پدرش عبد الله بن جعفر حمیری، از احمد بن ابی عبد الله، از پدرش، از کسی که برای او حدیث گفته، از
 حنان بن سدیر، از پدرش، از حکیم بن جبیر، وی می‌گوید:

از حضرت علی بن الحسین علیهما السلام شنیدم که می‌فرمود:

فرشته‌ای در هر شب به زمین فرود می‌آید در حالی که با سه مثقال مشک از مشک‌های بهشتی است پس آن را در فرات می‌ریزد و
 هیچ نهری در شرق و غرب نیست که برکتش بیشتر از آن باشد.

۸- وَ حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنِ قَوْلَوَيْهِ عَنِ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنِ ابْنِ فَضَّالٍ عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنِ
 الْحُسَيْنِ بْنِ عَثْمَانَ عَمَّنْ ذَكَرَهُ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (علیه السلام) قَالَ تَقَطَّرُ فِي الْفُرَاتِ كُلَّ يَوْمٍ قَطْرَاتٌ مِنَ الْجَنَّةِ

علی بن محمد بن قولویه، از احمد بن ادريس، از احمد بن محمد بن عیسی، از ابن فضال، از ابن ابی عمیر، از حسین بن عثمان از
 کسی که یادش نموده، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

هر روز در فرات قطراتی از بهشت می‌ریزد.

۹- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ عَلِيٍّ بْنِ الْحَكَمِ عَنْ رَبِيعِ
 بْنِ مُحَمَّدِ الْمُسَلَمِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ سُلَيْمَانَ قَالَ لَمَّا قَدِمَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (علیه السلام) الْكُوفَةَ فِي زَمَنِ أَبِي الْعَبَّاسِ فَجَاءَ عَلِيٌّ دَائِبَةً فِي ثِيَابِ
 سَفْرِهِ - حَتَّى وَقَفَ عَلَى جَسْرِ الْكُوفَةِ ثُمَّ قَالَ لِعُلَامِيهِ اشْرَبُوا مَاءَ الْكُوفَةِ فَخَرَّ كُوزٌ مَلَّاحٌ فَعَرَفَ لَهُ بِهِ فَأَشْرَبَهُ فَشَرِبَ وَ الْمَاءُ يَسِيلُ مِنْ شِدْقَيْهِ وَ عَلِيٌّ
 لِحَيْتِهِ وَ ثِيَابِهِ ثُمَّ اسْتَرَادَهُ فَرَادَهُ فَحَمَدَ اللَّهُ ثُمَّ قَالَ نَهْرٌ مِيَاءٍ مَا أَعْظَمَ بَرَكَتَهُ أَمَا إِنَّهُ يَسْقُطُ فِيهِ كُلَّ يَوْمٍ سَبْعُ قَطْرَاتٍ مِنَ الْجَنَّةِ أَمَا لَوْ عَلِمَ
 النَّاسُ مَا فِيهِ مِنَ الْبَرَكَهَ لَضْرَبُوا الْأَحْيَاءَ عَلَى حَافَتَيْهِ أَمَا لَوْ لَأَ مَا يَدْخُلُهُ مِنَ الْخَاطِئِينَ مَا اغْتَمَسَ فِيهِ دُوَّ عَاهِهِ إِلَّا بَرَأَ

محمد بن حسن بن علی بن مهزیار از پدرش، از جدش علی بن مهزیار از حسن بن سعید، از علی بن حکم، از ربیع بن محمد مسلمی،
 از عبد الله بن سلیمان، وی می‌گوید:

در زمان ابی العباس وقتی حضرت ابی عبد الله علیه السلام به کوفه تشریف آوردند سوار مرکب بوده در حالی که لباسهای سفر به
 تن داشتند، حضرت روی پل کوفه

حضرت به محبت داشتن و ثواب محبت به آن دو بزرگوار

توقف فرموده سپس به غلام فرمودند:

به من آب بده.

غلام کوزه کشتیانی را گرفت و در آن آب ریخت و سپس به حضرت آب داد.

آن جناب آب را نوشیدند در حالی که آب از دو گوشه دهانشان جاری بود و بر محاسن شریف و لباسهای آن حضرت می‌ریخت سپس دو باره آب طلبیدند و غلام به حضرتش آب داد حضرت حمد و ستایش حق تعالی به جای آورده سپس فرمودند:

فرات نهر آبی است و چقدر برکتش زیاد می‌باشد در این آب هر روز هفت قطره از بهشت می‌ریزد و اگر مردم به برکتی که در این آب هست واقف بودند مسلماً در اطراف آن خیمه می‌زدند و از آن توشه برمی‌داشتند.

سپس حضرت فرمودند:

اگر گناه کاران در آن داخل نشده بودند به طور قطع و جزم هر مریض و آفت زده‌ای که داخلش می‌شد و در آن فرو می‌رفت مرضش بهبود می‌یافت و آفتش برطرف می‌گشت.

۱۰- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ مَهْرِيَارَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ عَلِيِّ بْنِ مَهْرِيَارَ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنِ عَلِيِّ بْنِ الْحَكَمِ عَنْ عَرَفَةَ عَنْ رَبِيعِي قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) شَاطِئُ وَادِي [الْوَادِي الْأَيْمَنِ الَّذِي ذَكَرَهُ تَعَالَى فِي كِتَابِهِ هُوَ الْفُرَاتُ وَالْبُقْعَةُ الْمُبَارَكَةُ هِيَ كَرْبَلَاءُ وَالشَّجْرَةُ هِيَ مُحَمَّدٌ ص

محمد بن حسن بن علی بن مهزیار از پدرش و او از جد وی یعنی علی بن مهزیار و او از حسن بن سعید و او از علی بن حکم و او از عرفه و او از ربیع، وی می‌گوید:

امام صادق علیه السلام فرمودند:

کنار وادی ایمن که حق تعالی در قرآن فرموده همان فرات بوده و مقصود از «بقعه مبارکه» کربلا و از «شجره» وجود مقدس حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم می‌باشد.

۱۱- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ مَهْرِيَارَ عَنْ أَحِيهِ عَلِيِّ بْنِ مَهْرِيَارَ عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عُثْمَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَمُحَمَّدِ بْنِ أَبِي حَمْزَةَ عَمَّنْ ذَكَرَهُ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَا أَظُنُّ أَحَدًا يُحَنِّكُ بِمَاءِ الْفُرَاتِ إِلَّا كَدَانَ لَنَا شَيْعَةً - قَالَ قَالَ ابْنُ أَبِي عُمَيْرٍ وَلَا أَعْلَمُهُ ابْنَ سِتَانٍ إِلَّا وَقَدْ رَوَاهُ لِي وَرَوَى ابْنُ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا قَالَ يَجْرِي فِي الْفُرَاتِ مِزَابَانِ مِنَ الْجَنَّةِ

پدرم از سعد بن عبد الله و او از ابراهیم بن مهزیار و او از برادرش علی بن مهزیار و او از ابن ابی عمیر و او از حسین بن عثمان و او از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل نموده

و محمد بن ابی حمزه از کسی که یادش نموده و او از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل نموده که آن جناب فرمودند: گمان نمی‌کنم احدی به آب فرات تحنیک کند مگر آنکه شیعه و تابع ما خواهد شد.

راوی می‌گوید: ابن ابی عمیر گفته است این روایت را ابن سنان برایم نقل نموده.

و نیز ابن ابی عمیر از برخی اصحاب نقل کرده که گفته است. دو ناودان از بهشت در آب فرات جاری می‌باشد.

۱۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ مَعْرُوفٍ عَنِ عَلِيِّ بْنِ مَهْرِيَارَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ حَنَانَ بْنِ سَدِيرٍ عَنْ حَكِيمِ بْنِ جُبَيْرِ الْأَسَدِيِّ قَالَ سَمِعْتُ عَلِيَّ بْنَ الْحُسَيْنِ (عليهما السلام) يَقُولُ إِنَّ اللَّهَ يُهْبِطُ مَلَكًا كُلَّ لَيْلَةٍ مَعَهُ ثَلَاثُ مَثَاقِيلَ مِنْ مِسْكِ الْجَنَّةِ فَيَطْرَحُهُ فِي فُرَاتِكُمْ هَذَا وَمَا مِنْ نَهْرٍ فِي شَرْقِ الْأَرْضِ وَلَا فِي غَرْبِهَا أَعْظَمَ بَرَكَهً مِنْهُ

محمد بن حسن از محمد بن حسن صفار، از عباس بن معروف، از علی بن مهزیار، از محمد بن اسماعیل، از حنان بن سدید از حکیم بن جبیر اسدی، وی می‌گوید:

از حضرت علی بن الحسین علیهما السلام شنیدم که می‌فرمود:

خداوند متعال در هر شب فرشته‌ای نازل می‌کند که با او سه مثال از مشک بهشتی است پس آن فرشته مشک را در فرات (همین فرات) می‌ریزد و هیچ نهری در شرق و غرب زمین با برکت‌تر از فرات نمی‌باشد.

۱۳- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مُوسَى بْنِ بَابُوَيْهِ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنِ ابْنِ فَضَالٍ عَنْ ثَعْلَبَةَ بْنِ مَيْمُونٍ عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ هَارُونَ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَا أَظُنُّ أَحَدًا يُحَنِّكُ بِمَاءِ الْفُرَاتِ إِلَّا أَحَبَّنَا أَهْلَ الْبَيْتِ

علی بن حسین بن موسی بن بابویه، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از ابن فضال، از ثعلبه بن میمون، از سلیمان بن هارون، می‌گوید:

حضرت ابو عبد الله عليه السلام فرمودند:

گمان نمی‌کنم احدی با آب فرات تحنیک کند مگر آنکه ما اهل بیت پیامبر را دوست می‌دارد.

۱۴- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ الْبُرْقِيِّ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ حَمَادِ الْكُوفِيِّ قَالَ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مُحَمَّدِ الْحَجَّالِ عَنْ غَالِبِ بْنِ عُثْمَانَ عَنْ عُقْبَةَ بْنِ خَالِدٍ قَالَ ذَكَرَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) الْفُرَاتَ قَالَ أَمَا إِنَّهُ مِنْ شِيعَةِ عَلِيٍّ (عليه السلام) وَمَا حُنِّكَ بِهِ أَحَدٌ إِلَّا أَحَبَّنَا أَهْلَ الْبَيْتِ

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری از پدرش، از احمد بن محمد برقی از عبد الرحمن بن حماد کوفی، وی می‌گوید: عبد الله بن محمد حجاج، از غالب بن عثمان و او از عقبه بن خالد نقل کرده، وی می‌گوید: حضرت ابو عبد الله عليه السلام نامی از فرات بردند سپس فرمودند:

فرات در زمره شیعیان علی عليه السلام بوده و احدی با آن تحنیک نمی‌کند مگر آنکه ما اهل بیت را دوست دارد.

۱۵- حَدَّثَنِي أَبِي عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَتَيْلٍ عَنْ عِمْرَانَ بْنِ مُوسَى عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْجَامُورَانِيِّ الرَّازِيِّ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي حَمْزَةَ عَنْ سَيْفِ بْنِ عَمِيرَةَ عَنْ صَنْدَلٍ عَنْ هَارُونَ بْنِ خَارِجَةَ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَا أَحَدٌ يَشْرَبُ مِنْ مَاءِ الْفُرَاتِ وَيُحَنِّكُ بِهِ إِذَا وُلِدَ إِلَّا أَحَبَّنَا لِأَنَّ الْفُرَاتَ نَهْرٌ مَوْءٍ مِنْ

پدرم، از حسن بن متیل، از عمران بن موسی، از عبد الله جامورانی رازی، از حسن بن علی بن ابی حمزه، از سیف بن عمیره، از صندل از هارون من خارجه، وی می‌گوید:

حضرت ابو عبد الله عليه السلام فرمودند:

احدی نیست که هنگامی تولد از آب فرات بنوشد و با آن تحنیک نماید مگر آنکه ما را دوست می‌دارد زیرا فرات نهر موء من می‌باشد.

۱۶- وَ يَأْتِيَنَاهُ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي حَمْزَةَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِي بَصِيرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالِ نَهْرَانِ مَوْءٍ مَنَانٍ وَ نَهْرَانِ كَافِرَانِ - نَهْرَانِ كَافِرَانِ نَهْرٌ بَلْخٌ وَ دِجْلَةٌ وَ الْمَوْءُ مَنَانٍ نَيْلٌ مِصْرَ وَ الْفُرَاتُ فَحَنُّكُوا أَوْلَادَكُمْ بِمَاءِ الْفُرَاتِ

پدرم به اسنادش از حسن بن علی بن ابی حمزه، از پدرش، ابی بصیر، از حضرت ابی عبد الله عليه السلام. نقل کرده که آن جناب فرمودند:

دو نهر موء من و دو نهر کافر می‌باشند.

دو نهر کافر عبارتند از: نهر بلخ و نهر دجله.

دو نهر موء من عبارتند از: رود نیل و رود فرات.

پس فرزندان‌تان را، با آب فرات تحنیک نمائید.

۱۴ - باب چهاردهم در بیان محبت حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم به حضرت امام حسن و امام حسین علیهما السلام و امر نمودن حضرت به محبت داشتن و ثواب محبت به آن دو بزرگوار

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي خَلْفٍ وَ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ وَ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ جَمِيعاً عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَكَمِ وَ غَيْرِهِ عَنْ جَمِيلِ بْنِ دَرَّاجٍ عَنْ أَخِيهِ نُوحِ بْنِ الْأَجْلَحِ عَنْ سَلْمَةَ بْنِ كَهَيْلٍ عَنْ عَبْدِ الْعَزِيزِ عَنْ عَلِيٍّ (عليه السلام) قَالَ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) يَقُولُ يَا عَلِيُّ لَقَدْ أَذْهَلَنِي هَذَانِ الْغُلَامَانِ يَغْنِي الْحَسَنُ وَ الْحُسَيْنُ (عليهما السلام) أَنْ أُحِبَّ بَعْدَهُمَا أَحَدًا أَبَدًا إِنَّ رَبِّي أَمَرَنِي أَنْ أُحِبَّهُمَا وَ أُحِبَّ مَنْ يُحِبُّهُمَا

پدرم رحمه الله عليه از سعد بن عبد الله بن ابی خلف و عبد الله بن جعفر حمیری و محمد بن یحیی عطّار جملگی از احمد بن محمد بن عیسی و او از علی بن حکم و غیر محمد بن یحیی عطّار از جمیل بن درّاج و او از برادرش نوح و از اجلح و او از سلمه بن کهیل و او از عبد العزیز و او از حضرت علی علیه السّلام نقل نمود که آن جناب فرمودند: رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

ای علی (علیه السّلام) این دو کودک یعنی حسن و حسین علیهما السّلام من را منصرف کرده‌اند از اینکه کسی بعد از ایشان را دوست داشته باشیم، پروردگام مرا امر فرمود که ایشان و کسی ایشان را دوست دارد، دوست داشته باشم.

۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ إِبْرَاهِيمَ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ الزُّيْدِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ عَبَّاسٍ وَ عَبْدِ السَّلَامِ بْنِ حَرْبٍ جَمِيعاً قَالَ حَدَّثَنَا مَنْ سَمِعَ بَكْرَ بْنَ عَبْدِ اللَّهِ الْمُزَنِّيَّ عَنْ عِمْرَانَ بْنِ الْحُصَيْنِ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) لِي يَا عِمْرَانُ إِنَّ لِكُلِّ شَيْءٍ مَوْقِعًا مِنَ الْقَلْبِ وَ مَا وَقَعَ مَوْقِعَ هَيْدَيْنِ الْغُلَامَيْنِ مِنْ قَلْبِي شَيْءٌ قَطُّ فَقُلْتُ كُلُّ هَيْدَا يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ يَا عِمْرَانُ وَ مَا خَفِيَ عَلَيْكَ أَكْثَرُ إِنَّ اللَّهَ أَمَرَنِي بِحُبِّهِمَا

محمد بن احمد بن ابراهیم از حسین بن علی زیدّی و او از پدرش و او از علی بن عباس و عبد السّلام بن حرب جمیعا نقل کرده، عبد السّلام بن حرب می گوید:

کسی که حدیث را از بکر بن عبد الله مزنی شنیده برایم از عمران بن حصین نقل نموده که وی گفت: رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم به من فرمودند:

ای عمران:

هر چیزی در قلب جایگاهی دارد ولی جای گاه این دو کودک از قلب من هرگز مکان خاصی نیست.

عمران می گوید: عرض کردم ای رسول خدا تمام قلب شما جای گاه این دو است؟

حضرت فرمودند:

ای عمران: آنچه بر تو مخفی مانده بیش از آن است که دانسته‌ای، خداوند متعال من را به محبت ایشان امر فرموده است.

۳- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ سُفْيَانَ الْجَرِيرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِي رَافِعٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ عَنْ أَبِي ذَرِّ الْغِفَارِيِّ قَالَ أَمَرَنِي رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) بِحُبِّ الْحَسَنِ وَ الْحُسَيْنِ (عليهما السلام) فَأَنَا أُحِبُّهُمَا وَ أُحِبُّ مَنْ يُحِبُّهُمَا لِحُبِّ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) إِيَّاهُمَا

پدرم از سعد بن عبد الله و او از محمد بن حسین بن ابی الخطّاب و او از کسی که برایش حدیث کرده و او از سفیان جریر و او از پدرش و او از ابی رافع و او از پدرش و او از جدّ وی و او از ابو ذر غفاری نقل کرده که فرمود:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم من را به محبت امام حسن و امام حسین علیهما السّلام امر فرمود پس من ایشان و کسی که آنها را دوست داشته باشد دوست دارم زیرا رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم ایشان را دوست دارد.

۴- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ قَالَ حَدَّثَنِي رَجُلٌ نَسِيْتُ اسْمَهُ مِنْ أَصْحَابِنَا عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ مُوسَى عَنْ مُهْلِلِ الْعَبْدِيِّ عَنْ أَبِي هَارُونَ الْعَبْدِيِّ عَنْ رِبِيعَةَ السَّعِدِيِّ عَنْ أَبِي ذَرِّ الْغِفَارِيِّ قَالَ رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) يَقْبَلُ الْحَسْنَ وَالْحُسَيْنَ (عليهما السلام) وَهُوَ يَقُولُ مَنْ أَحَبَّ الْحَسْنَ وَالْحُسَيْنَ (عليهما السلام) وَذَرَيْتَهُمَا مُخْلِصًا لَمْ تَلْفَحِ النَّارَ وَجْهَهُ وَ لَوْ كَانَتْ ذُنُوبُهُ بِعَدَدِ رَمْلِ عَالِجٍ إِلَّا أَنْ يَكُونَ ذَنْبًا يُخْرِجُهُ مِنَ الْإِيمَانِ
پدرم از عبد الله بن جعفر حمیری نقل نموده که وی گفت:

مردی که نامش را فراموش کرده‌ام و از اصحاب ما بود از عبید الله بن موسی و او از مهلهل عبدی و او از ابی هارون عبدی و او از ربیعه السعدی و او از ابی ذر غفاری نقل کرد که وی فرمود: رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم را دیدم که حسن و حسین علیهما السلام را می‌بوسید و می‌فرمود:

کسی که حسن و حسین علیهما السلام و ذریه این دو را دوست داشته و ایشان را خالصانه بخواد آتش دوزخ هرگز صورتشان را نسوزاند اگر چه گناهان آنها به مقدار ریگ‌های بیابان باشد مگر آنکه گناهانشان ایشان را از ایمان خارج کرده باشند.

۵- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ الْقُرَشِيُّ قَالَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَجْبُوبٍ عَمَّنْ ذَكَرَهُ عَنْ عَلِيِّ بْنِ عَابِسٍ عَنِ الْحَجَّالِ عَنْ عَمْرِو بْنِ مَرْةٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ سَلَمَةَ عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ سَلَمَةَ عَنْ عُبَيْدَةَ السَّلْمَانِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ قَالَ قَالَ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) يَقُولُ مَنْ كَانَ يُحِبُّنِي فَلْيُحِبِّ ابْنِي هَذَا فَإِنَّ اللَّهَ أَمَرَنِي بِحُبِّهِمَا
محمد بن جعفر رزاز قرشی می‌گوید:

محمد بن حسین بن خطاب از حسن بن محبوب از کسی که نامش را برده، از علی بن عابس، از حجال، از عمرو بن مرّه از عبد الله بن سلمه از عبیده سلمانی، از عبد الله بن مسعود نقل کرده که وی گفت:
از رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم شنیدم که می‌فرمودند:

کسی که مرا دوست دارد باید این دو کودک (امام حسن و امام حسین) را هم دوست باشد چه آنکه خداوند من را به دوست داشتن این دو امر فرموده است.

۶- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِيهِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمُغِيرَةِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سَلِيمَانَ الْبَزَّازِ عَنْ عَمْرِو بْنِ شَمْرٍ عَنْ جَابِرٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) مَنْ أَرَادَ أَنْ يَتَمَسَّكَ بِعُرْوَةِ اللَّهِ الْوُثْقَى الَّتِي قَالَ اللَّهُ تَعَالَى فِي كِتَابِهِ فَلْيُؤَالَ [فَلْيَتَوَلَّ] عَلِيَّ بْنَ أَبِي طَالِبٍ وَالْحَسْنَ وَالْحُسَيْنَ (عليهم السلام) فَإِنَّ اللَّهَ يُحِبُّهُمَا مِنْ فَوْقِ عَرْشِهِ
پدرم از سعد بن عبد الله و او از احمد بن محمد بن عیسی و او از پدرش و او از محمد بن عیسی و او از عبد الله بن مغیره و او از محمد بن سلیمان بزّاز و او از عمرو بن شمر و او از جابر و او از حضرت ابی جعفر علیه السلام نقل نموده که آن جناب فرمودند:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:
کسی که می‌خواهد به ریسمان محکم خدا که حضرتش در قرآن از آن یاد کرده چنگک بزند باید علی بن ابی طالب علیه السلام و حسن و حسین علیهما السلام را دوست بدارد چه آنکه خداوند متعال از فوق عرش این دو را دوست دارد.

۷- وَعَنْهُ وَعَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ أَبِيهِ وَعَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي نَجْرَانَ عَنْ رَجُلٍ عَنْ عَبَّاسِ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) مَنْ أَبْغَضَ الْحَسْنَ وَالْحُسَيْنَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَ لَيْسَ عَلَيَّ وَجْهَهُ لَحْمٌ وَ لَمْ تَنْلُهُ شَفَاعَتِي
پدرم از سعد بن عبد الله و او از احمد بن محمد و او از پدرش و نیز عبد الرحمن بن ابی نجران از شخصی و او از عباس بن ولید و او از پدرش و او از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل نموده که حضرت فرمودند:

رسول خدا صلی اللہ علیہ و آلہ و سلم فرمودند:

کسی کہ نسبت بہ امام حسن و امام حسین علیہما السلام بغض داشته باشد روز قیامت خواهد آمد در حالی کہ گوشت در صورت نداشته و شفاعت من شاملش نمی‌شود.

۸- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ أَبِي الْمُعْرَاءِ عَنْ أَبِي بصيرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) قَرَّةُ عَيْنِي النَّسَاءُ وَ رِيحَانَتِي رِيحَانَتَايَ الْحَسَنُ وَ الْحُسَيْنُ ع

ترجمہ: محمد بن جعفر رزازی، از محمد بن حسین بن ابی الخطاب، از محمد بن اسماعیل از ابی المغری، از ابی بصیر، از حضرت ابی عبد اللہ علیہ السلام نقل نموده کہ آن جناب فرمودند:

رسول خدا صلی اللہ علیہ و آلہ و سلم می‌فرمودند:

نور چشم زنان بوده و گل خوش بوی من حسن و حسین علیہما السلام می‌باشند.

۹- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَمَّنْ ذَكَرَهُ عَنْ عَلِيِّ بْنِ عَبَّاسٍ عَنِ الْمِثَالِ بْنِ عُمَرَ وَ عَنِ الْأَصْبَغِ عَنْ زَادَانَ قَالَ سَمِعْتُ عَلِيَّ بْنَ أَبِي طَالِبٍ (عليهما السلام) فِي الرَّحْبِ يَقُولُ الْحَسَنُ وَ الْحُسَيْنُ رِيحَانَتَا رَسُولِ اللَّهِ ص حسن بن عبد الله بن محمد بن عيسى از پدرش و او از حسن بن محبوب و او از کسی که نامش را برده و او از علی بن عباس و او از منہال بن عمرو، و او از اصبغ و او از زاذان نقل کرده کہ وی گفت:

شنیدم حضرت صادق علیہ السلام در قریہ رحبہ می‌فرمودند:

حسن و حسین علیہما السلام دو ریحانہ (گل خوش بو) رسول خدا صلی اللہ علیہ و آلہ و سلم می‌باشند.

۱۰- حَدَّثَنِي جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي مِنْهُمْ أَبِي وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ جَمِيعًا عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي خَلْفٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى بْنِ عُبَيْدِ الْيَقْطِينِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ زَكَرِيَّا الْمَوْءَمِنِ عَنْ أَبِي مُسْكَانَ عَنْ زَيْدِ مَوْلَى ابْنِ هُبَيْرَةَ قَالَ قَالَ أَبُو جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) خُذُوا بِحُجْرَةِ هَذَا الْأَنْزَعِ فَإِنَّهُ الصَّدِيقُ الْأَكْبَرُ وَ الْهَادِي لِمَنْ اتَّبَعَهُ وَ مَنْ سَبَقَهُ مَرَقَ مِنْ دِينِ اللَّهِ وَ مَنْ خَذَلَهُ مَحَقَهُ اللَّهُ وَ مَنْ اِعْتَصَمَ بِهِ فَقَدْ اِعْتَصَمَ بِاللَّهِ [اِعْتَصَمَ بِحَبْلِ اللَّهِ] أَوْ مَنْ أَخَذَ بِوَلَايَتِهِ هَدَاهُ اللَّهُ وَ مَنْ تَرَكَ وَايَتَهُ أَضَلَّهُ اللَّهُ وَ مِنْهُ سَبَطَا أُمَّتِي الْحَسَنُ وَ الْحُسَيْنُ وَ هُمَا ابْنَايَ وَ مَنْ وُلِدَ الْحُسَيْنِ الْأَنْثَمَةُ الْهَدَاةُ وَ الْقَائِمُ الْمَهْدِيُّ فَأَجِبُوهُمْ وَ تَوَالَوْهُمْ وَ لَا تَتَّخِذُوا عَدُوَّهُمْ وَ لِيَجَهَّ مِنْ دُونِهِمْ فَيَجِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبٌ مِنْ رَبِّكُمْ وَ ذَلَّ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَ قَدْ خَابَ مَنْ افْتَرَى

دسته‌ای از مشایخ و اساتیدم از جمله: پدرم و محمد بن حسن و علی بن حسین جمیعاً از سعد بن عبد الله بن ابی خلف از محمد بن عیسی بن عبید یقطینی و او از ابی عبد الله زکریا مومنین و او از ابی مسکان و او از زید مولای ابن هبیره نقل کرده کہ گفت:

حضرت ابو جعفر علیہ السلام فرمودند:

رسول خدا صلی اللہ علیہ و آلہ و سلم فرمودند:

بگیرید میان (جایی کہ کمر بسته می‌شود) این مرد انزع (به کسی گویند کہ موی‌های دو طرف پیشانی او ریخته باشد) را زیرا او صدیق اکبر بوده و تابعین خود را هدایت می‌کند و کسی کہ بر او سبقت گیرد از دین خدا خارج شود و آن کس کہ او را مخذول و ذلیل نماید خداوند نابودش می‌نماید و کسی کہ به او متصل شود به خدا متصل شده و آن کس کہ به ولایتش اخذ نماید خدا هدایتش نموده و هر کس کہ ولایت او را ترک نماید خداوند گمراهش کند و دو سبط امت من یعنی حسن و حسین علیہما السلام کہ دو فرزندان من هستند از ایشان می‌باشند و امام و پیشوایان کہ هادیان خلقند و همچنین حضرت قائم مهدی علیہ السلام از فرزندان حسین علیہ السلام هستند، بنا بر این ایشان را دوست بدارند و با دشمنانشان دوستی نکنید کہ در این صورت غضب پروردگار متوجه شما شده و در زندگانی دنیا ذلیل و خوار خواهید شد.

۱۱- حَدَّثَنِي الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ الزُّعْفَرَانِيُّ بِالرِّيِّ قَالَ حَدَّثَنَا يَحْيَى بْنُ سُلَيْمَانَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُثْمَانَ بْنِ خَثِيمٍ عَنْ سَعِيدِ بْنِ أَبِي رَاشِدٍ عَنْ يَعْلَى بْنِ مُرَّةَ قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) حُسَيْنٌ مِنِّي وَ أَنَا مِنْ حُسَيْنٍ أَحَبَّ اللَّهُ مَنْ أَحَبَّ حُسَيْنًا حُسَيْنٌ سِبْطٌ مِنَ الْأَسْبَاطِ حُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ زَعْفَرَانِي فِي رِيٍّ لِي بِرَأْسِ نَقْلِ نَمُودِ، وَ يِ كُفْتُ:

یحیی بن سلیمان، از عبد اللہ بن خثیم و او از سعید بن ابی راشد و او از یعلی بن مرہ نقل کرده، وی گفت:
رسول خدا صلی اللہ علیہ و آلہ و سلم فرمودند:

حسین از من و من از حسین هستم، کسی کہ حسین را دوست بدارد خدا او را دوست دارد، حسین سبطی است از اسباط (یعنی همان طوری کہ حضرت یعقوب ۱۲ اسباط داشت و هر کدام سبطی از اسباط بودند، پیامبر اکرم صلی اللہ علیہ و آلہ و سلم نیز ۱۲ اسباط داشت کہ حضرت سید الشهداء علیہ السلام سبطی از این اسباط بودند).

۱۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَبِي سَعِيدِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ زَكَرِيَّا الْعَدَوِيِّ الْبَصْرِيِّ قَالَ حَدَّثَنَا عَبْدُ الْأَعْلَى [اللَّهُ] ابْنُ حَمَادِ الْبُرْسِيِّ قَالَ حَدَّثَنَا وَهْبٌ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُثْمَانَ عَنْ سَعِيدِ بْنِ أَبِي رَاشِدٍ عَنْ يَعْلَى الْعَامِرِيِّ أَنَّهُ خَرَجَ مِنْ عِنْدِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) إِلَى طَعَامٍ دُعِيَ إِلَيْهِ فَإِذَا هُوَ بِحَسَيْنٍ (عليه السلام) يَلْعَبُ مَعَ الصَّبِيَّانِ فَاسْتَقْبَلَهُ النَّبِيُّ (صلى الله عليه و آله) أَمَامَ الْقَوْمِ ثُمَّ بَسَطَ يَدَيْهِ فَطَفَرَ الصَّبِيَّانِ هَاهُنَا مَرَّةً وَ هَاهُنَا مَرَّةً وَ جَعَلَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) يُضَاحِكُهُ حَتَّى أَخَذَهُ فَجَعَلَ إِخِيْدِي يَدَيْهِ تَحْتِ دَقْبِهِ وَ الْأُخْرَى تَحْتِ قَفَائِهِ وَ وَضَعَ فَاهُ عَلَى فِيهِ وَ قَبَلَهُ ثُمَّ قَالَ حُسَيْنٌ مِنِّي وَ أَنَا مِنْ حُسَيْنٍ أَحَبَّ اللَّهُ مَنْ أَحَبَّ حُسَيْنًا حُسَيْنٌ سِبْطٌ مِنَ الْأَسْبَاطِ

محمد بن عبد اللہ بن جعفر حمیری، از ابی سعید حسن بن علی بن زکریا عدوی بصری نقل کرده، وی گفت: عبد الاعلی بن حماد البرسی برایم نقل نمود کہ وهب از عبد اللہ بن عثمان، از سعید بن ابی راشد از یعلی العامری، وی می گوید:
از محضر رسول خدا صلی اللہ علیہ و آلہ و سلم بیرون آمده و بہ صرف طعامی کہ مدعوّ بودم حاضر شدم در آن مجلس حضرت حسین علیہ السلام را دیدم کہ با اطفال بازی می کردند، پیامبر اکرم صلی اللہ علیہ و آلہ و سلم دو دست مبارک را باز کرده و او را بہ پیش خواندند، طفل (حضرت حسین علیہ السلام) شروع بہ پریدن بہ این طرف و آن طرف نمود و پیامبر صلی اللہ علیہ و آلہ و سلم از این حرکات می خندیدند تا بالاخره او را گرفتند سپس یک دست مبارک را زیر چانه اش و دست دیگر را پشت سرش قرار داد و دهان مبارک را روی دهانش گذارد و او را بوسید و سپس فرمود:

حسین از من و من از حسینم، خداوند دوست دارد کسی را کہ حسین را دوست دارد، حسین سبطی است از اسباط.

۱۳- وَ عَنْهُ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ قَالَ حَدَّثَنَا نَصْرُ بْنُ عَلِيٍّ قَالَ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ أَخِيهِ مُوسَى بْنِ جَعْفَرٍ (عليهما السلام) قَالَ أَخَذَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) يَدَيْ الْحَسَنِ وَ الْحُسَيْنِ فَقَالَ مَنْ أَحَبَّ هَذَيْنِ الْعُلَمَائِينَ وَ آبَاهُمَا وَ أُمَّهُمَا- فَهُوَ مَعِي فِي دَرَجَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ

از محمد بن عبد اللہ بن جعفر حمیری، از ابی سعید منقول است کہ گفت:

نصر بن علی گفت: علی بن جعفر از برادرش حضرت موسی بن جعفر علیهما السلام نقل نمود کہ آن جناب فرمودند:

رسول خدا صلی اللہ علیہ و آلہ و سلم دست حسن و حسین را گرفته سپس فرمودند:

کسی کہ این دو طفل و پدر و مادرشان را دوست بدارد در روز قیامت با من ہم درجه خواهد بود.

۱۵ - باب پانزدهم زیارت حضرت حسن بن علی علیهما السلام و قبور ائمه معصومین علیهم السلام در قبرستان بقیع

۱- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ قَالَ حَدَّثَنِي سَلْمَةُ بْنُ الْخَطَّابِ عَنْ عُمَرَ بْنِ عَلِيٍّ عَنْ عَمِّهِ عَنْ عُمَرَ بْنِ يَزِيدَ بْنِ بِيَّاعِ السَّابِرِيِّ رَفَعَهُ قَالَ كَانَ مُحَمَّدُ بْنُ عَلِيٍّ ابْنُ الْحَنْفِيَّةِ يَأْتِي قَبْرَ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) فَيَقُولُ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ [يَا بَقِيَّةَ الْمُؤْمِنِينَ] وَأَبْنَ أَوَّلِ الْمُسْلِمِينَ وَكَيْفَ لَا تَكُونُ كَذَلِكَ وَأَنْتَ سَلِيلُ الْهُدَى وَحَلِيفُ التَّقْوَى وَخَامِسُ أَهْلِ الْكِسَاءِ غَدَتْكَ يَدُ الرَّحْمَةِ وَرُبِّيتَ فِي حَجْرِ الْإِسْلَامِ وَرَضَعْتَ مِنْ ثَدْيِ الْإِيمَانِ - فَطَبَّتْ حَيًّا وَطَبَّتْ مَيِّتًا غَيْرَ أَنَّ النَّفْسَ غَيْرَ رَاضِيَةٍ بِهِ [الْأَنْفَسَ غَيْرَ طَيِّبَةٍ] بِفِرَاقِكَ وَ لَا شَاكَةَ فِي حَيَاتِكَ يَزْحَمُكَ اللَّهُ ثُمَّ التَّفَتَ إِلَى الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقَالَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ فَعَلَى أَبِي مُحَمَّدٍ السَّلَامُ حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ مِي گويد:

سلمه بن خطاب، از عمر بن علی و او از عمویش و او از عمر بن یزید که

جامه‌های نیکو می فروخت نقل کرده و وی حدیث را به طور مرفوعه بیان نموده می گوید:

محمد بن علی بن حنفیه به سر قبر حضرت حسن بن علی علیهما السلام حاضر می شد و می گفت:

سلام بر تو ای فرزند امیر مومنان و فرزند اولین نفر از مسلمین، و چگونه این طور نباشد و حال آنکه تو فرزند هدایت و هم قسم با تقوی و پنجمین نفر از اصحاب کساء می باشی، دست رحمت خدا تو را پرورش داده، و در دامن اسلام رشد نموده‌ای و از پستان ایمان شیر خورده‌ای، پس در حال حیات و ممات خوشا به حالت، منتهی نفس از فراق و جدائی تو خوشنود نبوده و تردیدی در حیات و زنده بودن تو ندارد.

سپس توجه به امام حسین علیه السلام نمود و گفت:

ای ابا عبد الله بر ابو محمد علیه السلام رحمت و سلام باد.

۲- وَعَنْهُ عَنْ سَلْمَةَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَحْمَدَ عَنْ بَكْرِ بْنِ صَالِحٍ عَنْ عَمْرِو بْنِ هِشَامٍ [هَاشِمٍ] عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا عَنْ أَحَدِهِمْ [أَحَدِهِمَا] قَالَ إِذَا أَتَيْتَ قُبُورَ الْأَئِمَّةِ بِالْبَقِيْعِ فَقِفْ عِنْدَهُمْ وَاجْعَلِ الْقِبْلَةَ خَلْفَكَ وَالْقَبْرَ بَيْنَ يَدَيْكَ ثُمَّ تَقُولُ - السَّلَامُ عَلَيْكُمْ أَيْمَةَ الْهُدَى السَّلَامُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الْبِرِّ وَ التَّقْوَى السَّلَامُ عَلَيْكُمْ الْحَجِيْحُ عَلَى أَهْلِ الدُّنْيَا السَّلَامُ عَلَيْكُمْ الْقَوَامُونَ فِي الْبَرِيَّةِ بِالْقِسْطِ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الصَّفْوَةِ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا آلَ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) السَّلَامُ عَلَيْكُمْ أَهْلَ النَّجْوَى أَشْهَدُ أَنَّكُمْ قَدْ بَلَّغْتُمْ وَ نَصَحْتُمْ وَ صَبَرْتُمْ فِي ذَاتِ اللَّهِ وَ كُذِّبْتُمْ وَ أَسِيءَ إِلَيْكُمْ فَغَفَرْتُمْ وَ أَشْهَدُ أَنَّكُمْ الْأَئِمَّةُ الرَّاشِدُونَ الْمُهْتَدُونَ [وَأَنَّ طَاعَتَكُمْ مَفْرُوضَةٌ] - وَ أَنَّ قَوْلَكُمْ الصِّدْقُ وَ أَنْتُمْ دَعَوْتُمْ فَلَمْ تُجَابُوا وَ أَمَرْتُمْ فَلَمْ تُطَاعُوا وَ أَنْتُمْ دَعَائِمُ الدِّينِ وَ أَرْكَانُ الْأَرْضِ لَمْ تَزَالُوا بَعَيْنَ اللَّهِ يَنْسِيخُكُمْ فِي أَصْيَابِ كُلِّ مُطَهَّرٍ وَ يَنْقُلُكُمْ مِنْ أَرْحَامِ الْمُطَهَّرَاتِ لَمْ تُدْنِسْكُمْ الْجَاهِلِيَّةُ الْجَهْلَاءُ وَ لَمْ تَشْرِكْ فِيكُمْ فِتْنُ الْأَهْوَاءِ - طَبَّتُمْ وَ طَابَتْ مِنْتُمْ مَنْ بِيكُمْ عَلَيْنَا دِيَانُ الدِّينِ فَجَعَلَكُمْ فِي بِيُوتِ أَدْنِ اللَّهِ أَنْ تُرْفَعَ وَ يُذَكَّرَ فِيهَا اسْمُهُ وَ جَعَلَ صِلَاوَاتِنَا عَلَيْكُمْ رَحْمَةً لَنَا وَ كَفَّارَةً لِدُنُوبِنَا - إِذَا اخْتَارَكُمْ اللَّهُ لَنَا وَ طَيَّبَ خَلْقَنَا بِمَا مَنَّ بِهِ عَلَيْنَا مِنْ وَ لَاتِيَّتُمْ وَ كُنَّا عِنْدَهُ مُسَمِّينَ لِعِلْمِكُمْ مُعْتَرِفِينَ بِتَصَدِيقِنَا إِيَّاكُمْ وَ هَذَا مَقَامٌ مِنْ أَسْرَفٍ وَ أَخْطَأٍ وَ اسْتِكَانٍ وَ أَقْرَبُ بِمَا جَنَى وَ رَجَى بِمَقَامِهِ الْإِخْلَاصُ وَ أَنْ يَسْتَنْقِذَ بِكُمْ مُسْتَنْقِذَ الْهَلَكَى مِنَ الرَّدَى فَكُونُوا لِي شُفَعَاءَ فَقَدْ وَفَدْتُ إِلَيْكُمْ إِذْ رَغَبَ عَنْكُمْ أَهْلُ الدُّنْيَا وَ اتَّخَذُوا آيَاتِ اللَّهِ هُزُؤًا وَ اسْتَكْبَرُوا عَنْهَا يَا مَنْ هُوَ قَائِمٌ لَا يَسْهُو وَ دَائِمٌ لَا يَلْهُو وَ مُحِيطٌ بِكُلِّ شَيْءٍ - وَ لَكَ الْمَنْ بِمَا وَفَّقْتَنِي وَ عَزَّفْتَنِي أَيْمَتِي وَ بِمَا أَقَمْتَنِي عَلَيْهِ إِذْ صَدَّ عَنْهُ عِبَادُكَ وَ جَهَلُوا مَعْرِفَتَهُ وَ اسْتَحَقُّوا بِحَقِّهِ وَ مَالُوا إِلَى سِوَاهُ فَكَانَتْ الْمِنَّةُ مِنْكَ عَلَيَّ مَعَ أَقْوَامٍ خَصَّصْتَهُمْ بِمَا خَصَّصْتَنِي بِهِ فَلَكَ الْحَمْدُ إِذْ كُنْتُ عِنْدَكَ فِي مَقَامٍ مَذْكُورًا مَكْتُوبًا فَلَا تَحْرِمْنِي مَا رَجَوْتُ وَ لَا تُخَيِّبْنِي فِيَمَا دَعَوْتُ فِي مَقَامِي

هَذَا بِحُزْمَةِ مُحَمَّدٍ وَ آلِهِ الطَّاهِرِينَ وَ ادْعُ لِنَفْسِكَ بِمَا أَحْبَبْتَ

از حکیم بن داود بن حکیم از سلمه، از عبد الله بن احمد، از بکر بن صالح از عمرو بن هشام از برخی اصحاب، از احد الصادقین

علیهما السَّلام نقل نموده که آن حضرت فرمودند:

هر گاه در بقیع به قبور ائمه علیهم السَّلام حاضر شدی بایست و قبله را پشت سر و قبر را در مقابل قرار بده سپس بگو:

سلام بر شما پیشوایان هدایت، سلام بر شما اهل نیکی و پرهیزکاری، سلام بر شما که حجت‌های خدا هستید بر اهل دنیا، سلام بر شما که در زمین به عدالت حکم می‌فرمائید، سلام بر شما که برای برگزیده شدن لایق و شایسته هستید، سلام بر شما ای دودمان رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم سلام بر شما ای اهل راز و سرّ، شهادت می‌دهم که شما احکام خدا را تبلیغ کرده و به مردم اندرز گفته و به خاطر خداوند متحمل مصائب و مشکلات گردیده و مورد تکذیب دیگران واقع شده و به شما بدی کرده‌اند پس آنها را بخشیده و خلافشان را نادیده فرض نمودید، و شهادت می‌دهم که شما پیشوایان هدایت‌کننده و هدایت شده ما بوده و اطاعت شما بر ما واجب و کلامتان راست و مطابق با واقع است، مردم را خواندید ولی شما را اجابت نکردند. آنها را به معروف امر کردید ولی اطاعتتان را نکردند و شهادت می‌دهم که شما اسطوانه‌های دین و رکن‌های روی زمین هستید، پیوسته خداوند شما را در صلب‌های پاکیزه منتقل فرموده و از ارحام پاک نقلتان داده و هرگز نادانی نادانان شما را آلوده نکرده و شریک و همتای شما نشده است فتنه‌هایی که از خواهش‌های نفس پیدا می‌شود، پاکیزه‌اید و محلّ نشو و نمای شما نیز پاک و پاکیزه می‌باشد، خداوند قهار بواسطه شما بر ما منت نهاده پس شما را در منازلی قرار داده که اذن داده است در آن منازل اسمش با صدای بلند برده شود و صلوات ما بر شما را رحمت برای ما و کفّاره گناهانمان قرار داده زیرا حق تعالی شما را برای ما برگزیده و خلقت و آفرینش ما را با آنچه بر ما منت نهاد یعنی ولایت و دوستی شما پاک و طاهر نمود و ما نزد او علم و آگاهی شما را یاد کرده در حالی که اعتراف می‌کنیم شما را تصدیق داریم و اینجا که ایستاده‌ام مکان و محل کسی است که در گناه زیاده روی کرده و مرتکب خطاء و اشتباه شده و خوار و ذلیل گشته و به آنچه جنایت نموده اقرار کرده و امید دارد به برکت این مکان شریف از تبعات گناهانش خلاص و رها گشته و به کمک شما حق تعالی او را نجات داده نظیر نجات دادن هلاک‌شوندگان را از هلاک و مرگ، پس درخواست من این است که شفیع من باشید، چه آنکه من به سوی شما پناه آورده زمانی که اهل دنیا از شما روی تافته و آیات الهی را به استهزاء گرفته و از آنها سر باز زدند، ای کسی که سر پا بوده و اشتباه نمی‌کنی و دائم و همیشگی بوده و به لهُو و باطل نمی‌پردازی و به هر چیز احاطه داری به واسطه توفیقی که به من داده و پیشوایانم را به من شناساندی بر من منت نهادی، و به آنچه من را بر آن به پا داشتی در هنگامی که بندگانت از آن روی گردانده و به آن جاهل شده و حَقّش را سبک شمردند و به غیر آن میل ورزیدند منت تو بر من با جماعتی که ایشان را به آن چه من را به آن اختصاص دادی، مختصّ ساختی پس حمد و ستایشم اختصاص به تو دارد زمانی که در مقام و مکانی یاد گشته و ثبت شده نزد تو می‌باشم پس از آنچه امیدوارم من را ناامید مکن و از آنچه در این مقام من را به آن دعوت فرموده‌ای محروم مساز به حق حرمت و عظمت محمد و آل طاهرین آن حضرت.

و سپس برای خودت به آنچه دوست داری دعاء کن.

۳- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ غَيْرُهُ عَنِ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنِ أَبِيهِ عَنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي نَجْرَانَ عَنْ يَزِيدَ بْنِ إِسْحَاقَ الْأَشْعَرِيِّ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَطِيَّةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ تَقُولُ عِنْدَ قَبْرِ عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ مَا أُحِبُّبَت

علی بن الحسین و غیر او از علی بن ابراهیم بن هاشم، از پدرش، از عبد الرحمن بن ابی نجران، از یزید بن إسحاق اشعری از حسن بن عطیه، از حضرت ابی عبد الله علیه السَّلام، حضرت فرمودند:

در مقابل قبر علی بن الحسین علیهما السَّلام هر چه خواستی بگو.

۱۶ - باب شانزدهم در بیان خبر دادن جبرئیل علیه السلام از شهادت حضرت حسین بن علی علیهما السلام

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ الْقُرَشِيُّ الْكُوفِيُّ قَالَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ سَعِيدِ بْنِ يَسَارٍ أَوْ غَيْرِهِ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ لَمَّا أَنْ هَبَطَ جَبْرَائِيلُ (عليه السلام) عَلَى رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) بِقَتْلِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) أَخَذَ بِيَدِ عَلِيٍّ فَخَلَمَ بِهِ مَلِيًّا مِنَ النَّهَارِ فَعَلَبْتُهُمَا الْعَبْرَةَ فَلَمْ يَتَفَرَّقَا حَتَّى هَبَطَ عَلَيْهِمَا جَبْرَائِيلُ (عليه السلام) أَوْ قَالَ رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ فَقَالَ لَهُمَا رَبُّكُمْمَا يُقْرَوُ كَمَا السَّلَامُ وَيَقُولُ عَزَمْتُ عَلَيْكُمَا لَمَّا صَبَرْتُمَا قَالَ فَصَبِرًا [فَصَبِرًا حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ سَعِيدِ بْنِ يَسَارٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ مِثْلَهُ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعِيدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ يَعْقُوبَ بْنِ يَزِيدَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ سَعِيدِ بْنِ يَسَارٍ مِثْلَهُ مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ قُرَشِيٌّ كُوفِيٌّ مِي كُوَيْدُ:

محمد بن الحسين بن ابی الخطاب از محمد بن سنان، از سعید بن یسار یا غیر او نقل کرده، وی گفت:

از حضرت ابا عبد الله علیه السلام شنیدم که می فرمود:

هنگامی که جبرئیل علیه السلام خبر شهادت حضرت ابا عبد الله الحسین علیه السلام را به پیامبر خدا صلی الله علیه و آله و سلم رساند آن جناب دست امیر المومنین علی علیه السلام را گرفته و مقدار زیادی از روز را با هم خلوت کرده و هر دو گریستند، و از یک دیگر جدا نشدند مگر آنکه جبرئیل علیه السلام بر ایشان نازل شد و عرضه داشت:

پروردگارتان سلامتتان می رساند و می فرماید: صبر نمودن را بر شما واجب و لازم نمودم.

سپس حضرت فرمودند: هر دو صبر کرده و بی تابی نکردند.

ترجمه:

محمد بن حسن بن ولید، از محمد بن حسن صفار، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد بن سنان، از سعید بن یسار نقل نموده که گفت:

از امام صادق علیه السلام شنیدم که مثل نقل قبلی را فرمودند:

پدرم رحمه الله علیه از سعد بن عبد الله و او از یعقوب بن یزید و او از محمد بن سنان و او از سعد بن یسار نیز مثل روایت قبلی را نقل نموده.

۲- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعِيدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ الْوَشَّاءِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ عَائِدٍ عَنْ أَبِي سَلَمَةَ سَالِمِ بْنِ مَكْرَمٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ لَمَّا حَمَلَتْ فَاطِمَةُ بِالْحُسَيْنِ جَاءَ جَبْرَائِيلُ (عليه السلام) إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ص فَقَالَ إِنَّ فَاطِمَةَ سَتِئِدُ وَلَدًا تَقْتُلُهُ أُمَّتُكَ مِنْ بَعِيدِكَ فَلَمَّا حَمَلَتْ فَاطِمَةُ بِالْحُسَيْنِ كَرِهَتْ حَمْلَهُ وَحِينَ وَضَعَتْهُ كَرِهَتْ وَضَعَهُ ثُمَّ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) هَلْ رَأَيْتُمْ فِي الدُّنْيَا أُمَّةً تَلِدُ غُلَامًا فَتَكْرَهُهُ وَلَكِنَّهَا كَرِهَتْهُ لِأَنَّهَا عَلِمَتْ أَنَّهُ سَيُقْتَلُ قَالَ وَفِيهِ نَزَلَتْ هَذِهِ الْآيَةُ - وَصَيَّنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا حَمَلَتْهُ أُمُّهُ كُرْهًا وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا وَحَمَلَهُ وَفِصَالُهُ ثَلَاثُونَ شَهْرًا

پدرم از سعد بن عبد الله و او از احمد بن محمد بن عیسی و او از حسین بن علی الوشاء و او از احمد بن عائذ و او از ابی سلمه سالم بن مکرم و او از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

زمانی که حضرت فاطمه علیها السلام به حضرت سید الشهداء سلام الله علیه باردار شدند جبرئیل علیه السلام به رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم نازل شد و عرضه داشت:

حضرت فاطمه سلام الله علیهما عنقریب فرزندی بیاورد که بعد از شما امتت او را می کشند، پس هنگامی که حضرت فاطمه علیها السلام به حضرت سید الشهداء علیه السلام باردار شد از حملشان کراهت داشته و زمانی که حمل را وضع نمودند از وضع آن نیز

کراهت داشتند، سپس امام صادق علیه السلام می‌فرماید:

آیا در دنیا مادری را دیده‌اید که فرزندی بزاید و از آن کراهت داشته باشد، البته این کراهت به خاطر این بود که حضرت می‌دانستند که این مولود عنقریب کشته خواهد شد و در همین مورد آیه شریفه «وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ إِحْسَانًا حَمَلَتْهُ أُمُّهُ كُرْهًا وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا وَحَمْلُهُ وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا وَفِصَالُهُ ثَلَاثُونَ شَهْرًا»

۳- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنِ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ حَمَادٍ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ حَمَادٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِيهِ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ أَتَى جَبْرَيْلُ (عليه السلام) إِلَى رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) فَقَالَ لَهُ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مُحَمَّدُ أَلَمْ أَبَشِّرْكَ بِغُلَامٍ تَقْتُلُهُ أُمَّتُكَ مِنْ بَعْدِكَ فَقَالَ لَا حَاجَةَ لِي فِيهِ قَالَ فَاتَّهَضَ إِلَى السَّمَاءِ ثُمَّ عَادَ إِلَيْهِ الثَّانِيَةَ فَقَالَ لَهُ مِثْلَ ذَلِكَ فَقَالَ لَا حَاجَةَ لِي فِيهِ فَانْعَرَجَ إِلَى السَّمَاءِ ثُمَّ انْقَضَ إِلَيْهِ الثَّلَاثَةَ فَقَالَ مِثْلَ ذَلِكَ فَقَالَ لِي فِيهِ فَقَالَ إِنَّ رَبَّكَ جَاعِلُ الْوَصِيَّةِ فِي عَقِبِهِ فَقَالَ نَعَمْ أَوْ قَالَ ذَلِكَ ثُمَّ قَامَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) فَمَدَّحَلَ عَلَى فَاطِمَةَ (عليها السلام) فَقَالَ لَهَا إِنَّ جَبْرَيْلَ (عليه السلام) أَتَانِي فَبَشِّرَنِي بِغُلَامٍ تَقْتُلُهُ أُمَّتِي مِنْ بَعْدِي فَقَالَتْ لَا حَاجَةَ لِي فِيهِ فَقَالَ لَهَا إِنَّ رَبِّي جَاعِلُ الْوَصِيَّةِ فِي عَقِبِهِ فَقَالَتْ نَعَمْ إِذْنًا قَالَ فَأَنْزَلَ اللَّهُ تَعَالَى عِنْدَ ذَلِكَ هَذِهِ الْآيَةَ - حَمَلَتْهُ أُمُّهُ كُرْهًا وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا لِمَوْضِعِ إِعْلَامِ جَبْرَيْلَ إِيَّاهَا بِقَتْلِهِ فَحَمَلَتْهُ كُرْهًا بِأَنَّهُ مَقْتُولٌ وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا لِأَنَّهُ مَقْتُولٌ

پدرم رحمه الله علیه از سعد بن عبد الله و او از محمد بن حماد و او از برادرش احمد بن حماد و از محمد بن عبد الله از پدرش نقل نموده که گفت:

از امام صادق علیه السلام شنیدم که فرمودند:

جبرئیل علیه السلام محضر مبارک رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم مشرف شد و عرضه داشت:

ای محمد صلی الله علیه و آله و سلم سلام بر تو، آیا تو را به فرزندی که امتت بعد از تو او را می‌کشند بشارت ندهم؟! حضرت فرمودند: من را به آن نیازی نیست.

امام صادق علیه السلام فرمودند: جبرئیل به آسمان رفت سپس برای بار دوم نازل شد و نزد حضرت آمد و به آن جناب همان گفتار اولی را عرض نمود.

حضرت فرمودند: من را به آن نیازی نیست.

پس جبرئیل به آسمان عروج کرد و بعد برای بار سوم محضر حضرتش مشرف شد و همان گفتار را تکرار کرد.

حضرت فرمودند: من را به آن نیازی نیست.

جبرئیل عرض کرد: پروردگارت اوصیاء را در نسل او قرار می‌دهد.

حضرت فرمودند: بسیار خوب پذیرفتم.

یا پس از آنکه جبرئیل گفتار مزبور را ایراد کرد سپس پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم ایستادند و تشریف بردند تا بر حضرت فاطمه علیها السلام وارد شدند و فرمودند:

جبرئیل علیه السلام نزد من آمد و مرا به فرزندی که پس از من اتمت او را می‌کشند بشارت داد.

حضرت فاطمه علیها السلام عرض کردند: من را به او نیازی نیست.

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند: پروردگام اوصیاء را در نسل او قرار می‌دهد.

حضرت فاطمه علیها السلام عرضه داشتند: بسیار خوب پذیرفتم.

امام صادق علیه السلام فرمودند:

در این هنگام حق تعالی این آیه را نازل کرد: حَمَلَتْهُ أُمُّهُ كُرْهًا وَوَضَعَتْهُ كُرْهًا (زیرا جبرئیل اعلام به کشتن آن فرزند نمود) فحمله

کرها (یعنی کراهت داشت از اینکه کشته می شود) و وضعته کرها (زیرا جبرئیل خبر داد که او کشته می شود)

۴- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ قَالَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ سَعِيدِ الزِّيَّاتِ قَالَ حَدَّثَنِي رَجُلٌ مِنْ أَصْحَابِنَا عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) أَنَّ جَبْرَائِيلَ (عليه السلام) نَزَلَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ (صلى الله عليه و آله) فَقَالَ يَا مُحَمَّدُ إِنَّ اللَّهَ يُقْرَأُ عَلَيْكَ السَّلَامُ وَ يُبَشِّرُكَ بِمَوْلُودٍ يُوَلَّدُ مِنْ فَاطِمَةَ (عليها السلام) تَقْتُلُهُ أُمَّتُكَ مِنْ بَعْدِكَ فَقَالَ يَا جَبْرَائِيلُ وَ عَلَيَّ رَبِّي السَّلَامُ لَأَحَاجَهُ لِي فِي مَوْلُودٍ يُوَلَّدُ مِنْ فَاطِمَةَ تَقْتُلُهُ أُمَّتِي مِنْ بَعْدِي قَالَ فَعَرَجَ جَبْرَائِيلُ (عليه السلام) إِلَى السَّمَاءِ ثُمَّ هَبِطَ فَقَالَ لَهُ مِثْلَ ذَلِكَ فَقَالَ يَا جَبْرَائِيلُ وَ عَلَيَّ رَبِّي السَّلَامُ لَأَحَاجَهُ لِي فِي مَوْلُودٍ تَقْتُلُهُ أُمَّتِي مِنْ بَعْدِي فَعَرَجَ جَبْرَائِيلُ إِلَى السَّمَاءِ ثُمَّ هَبِطَ فَقَالَ لَهُ يَا مُحَمَّدُ إِنَّ رَبَّكَ يُقْرِئُكَ السَّلَامَ وَ يُبَشِّرُكَ أَنَّهُ جَاعِلٌ فِي ذُرِّيَّتِهِ الْإِمَامَةَ وَ الْوَلَايَةَ وَ الْوَصِيَّةَ - فَقَالَ قَدْ رَضِيْتُ ثُمَّ أُرْسِلَ إِلَيَّ فَاطِمَةَ (عليها السلام) إِنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُنِي بِمَوْلُودٍ يُوَلَّدُ مِنْكَ تَقْتُلُهُ أُمَّتِي مِنْ بَعْدِي فَأُرْسِلَتْ إِلَيْهِ أَنْ لَا حَاجَةَ لِي فِي مَوْلُودٍ يُوَلَّدُ مِنِّي تَقْتُلُهُ أُمَّتُكَ مِنْ بَعْدِكَ فَأُرْسِلَ إِلَيْهَا إِنَّ اللَّهَ جَاعِلٌ فِي ذُرِّيَّتِهِ الْإِمَامَةَ وَ الْوَلَايَةَ وَ الْوَصِيَّةَ - فَأُرْسِلَتْ إِلَيْهِ إِنِّي قَدْ رَضِيْتُ فَحَمَلْتُهُ كُرْهًا وَ وَضَعْتُهُ كُرْهًا - وَ حَمَلُهُ وَ فِصَالُهُ ثَلَاثُونَ شَهْرًا حَتَّى إِذَا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَ بَلَغَ أَرْبَعِينَ سَنَةً قَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَ عَلَيَّ وَالِدِي وَ أَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَ أَصِيحَّ لِي فِي ذُرِّيَّتِي فَلَوْ أَنَّهُ قَالَ أَصِيحَّ لِي ذُرِّيَّتِي لَكَانَتْ ذُرِّيَّتُهُ كُلُّهُمْ أُمَّةً وَ لَمْ يَرْضَعْ الْحَسَيْنُ مِنْ فَاطِمَةَ وَ لَا مِنْ أَنْثَى - لَكِنَّهُ كَانَ يُوَدِّعُنِي بِهِ النَّبِيُّ (صلى الله عليه و آله) فَيَضَعُ إِبْهَامَهُ فِي فِيهِ فَيَمِصُّ مِنْهَا مَا يَكْفِيهِ الْيَوْمَيْنِ وَ الثَّلَاثَةَ فَنَبَتَ لَحْمُ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) مِنْ لَحْمِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) وَ دَمُهُ مِنْ دَمِهِ وَ لَمْ يُوَلَّدْ مَوْلُودًا لِسِتَّةِ أَشْهُرٍ إِلَّا عَيْسَى ابْنُ مَرْيَمَ وَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ (صلى الله عليه و آله) وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنِ سَعِيدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ عَلِيِّ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ عَيْسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ سَعِيدِ الزِّيَّاتِ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ

*** **

*** **

محمد بن جعفر رزازی می گوید: محمد بن الحسین بن الخطاب از محمد بن عمرو بن سعید زیات نقل کرده که گفت:

شخصی از اصحاب برایم نقل نمود که امام صادق علیه السلام فرمودند:

جبرئیل علیه السلام بر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم نازل شد پس عرض کرد:

یا محمد صلی الله علیه و آله و سلم خداوند سلام می رساند و بشارت می دهد شما را به فرزندی که از حضرت فاطمه علیهما السلام متولد شده و امت پس از شما او را می کشند.

حضرت فرمودند:

ای جبرئیل به پروردگار سلام من را برسان و عرض کن احتیاجی به چنین فرزندی که از فاطمه سلام الله علیها متولد شود و بعد از من امتم او را بکشند ندارم.

امام صادق علیه السلام فرمودند:

جبرئیل علیه السلام به آسمان بالا رفت و سپس به زمین فرود آمد و محضر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم مشرف شد و همان گفتار را تکرار کرد.

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

ای جبرئیل به پروردگار سلام من را برسان و عرض کن احتیاجی به چنین فرزندی که از فاطمه سلام الله علیها متولد شود و بعد از من امتم او را بکشند ندارم.

پس جبرئیل علیه السلام به آسمان بالا رفت و سپس به زمین فرود آمد و محضر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم مشرف شد و عرض کرد.

ای محمد صلی الله علیه و آله و سلم: پروردگارت به تو سلام می‌رساند و بشارت می‌دهد که امامت و ولایت و وصایت را در نسل این مولود قرار می‌دهد.

پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: راضی و خشنود شدم.

سپس حضرت برای فاطمه سلام الله علیها خبر فرستاد .. و اظهار نمودند که:

خداوند به من بشارت داده که فرزندی از شما متولد گشته و پس از من ائمت او را می‌کشند.

حضرت فاطمه سلام الله علیها برای پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم خبر فرستاده و اظهار کردند که:

به فرزندی که امت بعد از شما او را بکشند نیازی ندارم.

پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم خبر فرستادند که:

خداوند امامت و ولایت و وصایت را در نسل این فرزند قرار داده.

حضرت فاطمه سلام الله علیها برای رسول خدا خبر فرستادند که راضی شدم.

پس در حالی که از مقتول واقع شدن آن فرزند کراحت داشت به او باردار گردید و سپس در حالی که از اخبار جبرئیل به مقتول واقع شدن آن مولد کراحت داشت بار حمل را بر زمین نهاد و مجموع دوران حمل و شیرخوارگی آن طفل سی ماه بود تا آنکه به سن بلوغ و سپس به چهل سالگی رسید و به درگاه الهی عرضه داشت: بار خدایا من را بر نعمتی که به من و پدر و مادرم عطاء فرمودی شکر، بیامرز، و به کار شایسته‌ای که خشنودی تو در آن است موفق نما و فرزندان من را صالح گردان.

قابل توجه آنکه: اگر جناب سید الشهداء به جای «اصلح فی ذریّتی» عبارت «اصلح لی ذریّتی» را ایراد می‌کردند به طور قطع و حتم تمام ذریّه آن جناب از پیشوایان می‌شدند.

لازم به تذکر است که آن حضرت نه از حضرت فاطمه سلام الله علیها شیر خوردند و نه از خانم دیگری بلکه حضرتش را نزد نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم می‌آوردند و آن جناب انگشت ابهامشان را در دهان او می‌گذاشتند و سید الشهداء علیه السلام به مقدار غذای دو و سه روزشان را از انگشت حضرت می‌مکیدند پس گوشت حضرت امام حسین علیه السلام از گوشت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و خونشان از خون حضرت تکوین یافت و هیچ مولودی در شش ماهگی متولد نگشته مگر حضرت عیسی بن مریم و حضرت امام حسین علیهما السلام.

و پدرم رحمه الله از سعد بن عبد الله و او از اسماعیل بن عیسی و او از محمد بن عمرو بن سعید زیّات به اسنادش مثل همین خبر را نقل کرده است.

۵- حَدَّثَنِي أَبِي وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ جَمِيعًا عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنِ ابْنِ فَضَّالٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بُكَيْرٍ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ دَخَلْتُ فَاطِمَةَ (عليها السلام) عَلَى رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَعَيْنَاهُ تَدْمَعُ فَسَأَلْتُهُ مَا لَكَ - فَقَالَ إِنَّ جَبْرَائِيلَ (عليه السلام) أَخْبَرَنِي أَنَّ أُمَّتِي تَقْتُلُ حَسَيْنًا فَجَزَعْتُ وَشَقَّ عَلَيَّهَا فَأَخْبَرَهَا بِمَنْ يَمْلِكُ مِنْ وُلْدِهَا فَطَابَتْ نَفْسُهَا وَسَكَتَتْ

پدرم و محمد بن الحسن جملگی از محمد بن الحسن الصفّار، از احمد بن محمد بن عیسی، از ابن فضال، از عبد الله بن بکیر از بعضی اصحاب از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که ایشان فرمودند:

حضرت فاطمه سلام الله علیها بر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم داخل شده در حالی که چشمان آن جناب اشک بار بود.

حضرت فاطمه سلام الله علیها از آن جناب پرسیدند: شما را چه می‌شود؟

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند: جبرئیل علیه السلام به من خبر داده که ائمت عنقریب حسین را می‌کشند.

پس فاطمه علیها السلام به جزع آمده و جامه خود را پاره کرده.

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم که حال را مشاهده نمودند به آن حضرت خبر دادند که یکی از فرزندان این مولود مالک امور گشته و انتقام از قاتلین خواهد گرفت.

پس از این خبر حضرت فاطمه سلام الله علیها خشنود گشته و نفس مبارکش آرام

۶- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ صَفْوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي غُنْدَرٍ عَنْ عَمْرِو بْنِ شَمْرٍ عَنْ جَابِرٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ قَالَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ (صلى الله عليه وآله) زَارَنَا رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَقَدْ أَهْدَتْ لَنَا أُمُّ أَيْمَنَ لَبْنًا وَ زُبْدًا وَ تَمْرًا فَقَدَّمْنَا مِنْهُ فَأَكَلَ ثُمَّ قَامَ إِلَى زَاوِيَةِ الْبَيْتِ فَصَلَّى لِي رَكَعَاتٍ [رَكَعَتَيْنِ فَلَمَّا كَانَ فِي آخِرِ سُجُودِهِ بَكَى بُكَاءً شَدِيدًا فَلَمْ يَسْأَلْهُ أَحَدٌ مِنَّا إِجْلَالًا وَ إِعْظَامًا لَهُ فَقَامَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) وَ قَعَدَ فِي حَجْرِهِ فَقَالَ يَا أَبَتِ لَقَدْ دَخَلَتْ بَيْنَنَا فَمَا شِيرْزَنَا بِشَيْءٍ كَسِيْرُورِنَا بِدُخُولِكَ ثُمَّ بَكَتْ بُكَاءً عَمَّنَا فَمَا أَبْكَكَ فَقَالَ يَا بُنَيَّ أَنَا نِي جَبْرِيْلُ (عليه السلام) أَنِفًا فَأَخْبَرَنِي أَنَّكُمْ قَتَلْتُمْ وَ أَنَّ مَصَارِعَكُمْ شَتَّى فَقَالَ يَا أَبَتِ فَمَا لِمَنْ زَارَ قُبُورَنَا عَلَى تَشْتِيْتِهَا فَقَالَ يَا بُنَيَّ أَوْلِيكَ طَوَائِفُ مِنْ أُمَّتِي يَزُورُونَكَمْ فَيَلْتَمِسُونَ بِذَلِكَ الْبُرْكَهَ وَ حَقِيْقُ عَلَيَّ أَنْ آتِيَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حَتَّى أَخْلَصَهُمْ مِنْ أَهْوَالِ السَّاعَةِ وَ مِنْ ذُنُوبِهِمْ وَ يُسْكِنَهُمُ اللَّهُ الْجَنَّةَ

محمد بن حسن بن احمد بن وليد، از سعد بن عبد الله، از محمد بن عيسى، از صفوان بن يحيى، از حسين بن ابى غندر، از عمرو بن شمر، از جابر، از حضرت ابى جعفر عليه السلام نقل نموده که آن جناب فرمودند:

حضرت امير المومنين عليه السلام فرمودند:

پيامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم به زیارت ما آمدند و قبلاً امّ ایمن برای ما شیر و سر شیر و خرما هدیه داده بود لذا به منظور پذیرائی از حضرت، آنها را مقابلش نهادیم، حضرت میل فرموده سپس ایستادند و به گوشه‌ای از خانه تشریف برده و چند رکعت نماز خواندند و در آخرین سجده به شدت گریستند و احدی از ما به منظور اجلال و تعظیم از آن وجود مبارک سوال نکرد که سبب گریستن شما چیست ولی حضرت حسين عليه السلام ایستاد و سپس در دامن رسول خدا نشست عرض نمود:

ای پدر به منزل ما وارد شدی و هیچ چیز ما را این مقدار مسرور ننمود سپس گریستی بطوری که ما را مغموم و محزون کردی، سبب گریستن شما چیست؟

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: پسر من هم اکنون جبرئیل علیه السلام نزد من آمد و به من خبر داد که شما را می‌کشند و قبور شما متفرق و پراکنده است.

را که امام مظلوم علیه السلام در آن کشته می‌شود به رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم

حضرت سید الشهداء سلام الله علیه عرض کرد: ای پدر چه ثوابی است برای کسی که این قبور متفرق و پراکنده را زیارت کند؟

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند: پسر من زائرین شما گروهی از امت من بوده که درخواستشان از زیارت شما حصول برکت می‌باشد و سزاوار است که من روز قیامت به نزدشان رفته و آنها را از هول و وحشت قیامت رهانیده و از گناهانی که کرده‌اند خلاصشان بنمایم و سپس حقتعالی آنها را در بهشت جای می‌دهد.

۷- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ الْوَلِيدِ قَالَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي الْقَاسِمِ مَا جِيلَوِيهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ الْقُرَشِيِّ عَنْ عُبَيْدِ بْنِ يَحْيَى الثَّوْرِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ عَنْ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ (عليهم السلام) قَالَ زَارَنَا رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) ذَاتَ يَوْمٍ فَقَدَّمْنَا إِلَيْهِ طَعَامًا وَ أَهْدَتْ إِلَيْنَا أُمُّ أَيْمَنَ صِخْفَةً مِنْ تَمْرٍ وَ قَعْبًا مِنْ لَبْنٍ وَ زُبْدًا فَقَدَّمْنَا إِلَيْهِ فَأَكَلَ مِنْهُ فَلَمَّا فَرَغَ قُمْتُ وَ سَكَبْتُ عَلَى يَدَيْ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) مَاءً فَلَمَّا غَسَلَ يَدَيْهِ مَسَحَ وَجْهَهُ وَ لِحْيَتَهُ بِلَبْلَةٍ يَدِيهِ ثُمَّ قَامَ إِلَى مَسْجِدِ فِي جَانِبِ الْبَيْتِ وَ صَلَّى وَ خَرَّ سَاجِدًا فَبَكَى وَ أَطَالَ الْبُكَاءَ ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ فَمَا اجْتَرَأَ مِنَّا أَهْلَ الْبَيْتِ أَحَدٌ يَسْأَلُهُ عَنْ شَيْءٍ فَقَامَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) يَدْرُجٌ حَتَّى صَعِدَ عَلَى فِخْدَى رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) فَأَخَذَ بِرَأْسِهِ إِلَى صَدْرِهِ وَ وَضَعَ ذَقْنَهُ عَلَى رَأْسِ رَسُولِ اللَّهِ

(صلی الله علیه و آله) ثُمَّ قَالَ يَا أَبَتِ مَا يُبْكِيكَ فَقَالَ لَهُ يَا بَنِيَّ إِنِّي نَظَرْتُ إِلَيْكُمْ الْيَوْمَ فَسِرَرْتُ بِكُمْ سُورًا لَمْ أُسَرِّ بِكُمْ قَبْلَهُ مِثْلَهُ فَهَبَطَ إِلَيَّ جِبْرَائِيلُ فَأَخْبَرَنِي أَنَّكُمْ قَتَلْتُمْ وَأَنْ مَصَارِعَكُمْ شَتَّى فَحَمَدْتُ اللَّهَ عَلَى ذَلِكَ وَ سَأَلْتُ لَكُمْ الْخَيْرَةَ فَقَالَ لَهُ يَا أَبَتِ فَمَنْ يَزُورُ قُبُورَنَا وَ يَتَعَاهَدُهَا عَلَى تَشْتِيهَا قَالَ طَوَائِفُ مِنْ أُمَّتِي يُرِيدُونَ بِذَلِكَ بَرِّي وَ صِلَتِي - أَتَعَاهَدُهُمْ فِي الْمَوْقِفِ وَ آخِذٌ بِأَعْضَادِهِمْ فَأَنْجَاهُمْ مِنْ أَهْوَالِهِ وَ شَدَائِدِهِ

محمد بن حسن بن احمد بن وليد می گوید:

محمد بن ابی القاسم ماجیلویه، از محمد بن علی القرشی، از عید بن یحیی ثوری، از محمد بن حسین بن علی بن الحسین از پدر بزرگوارشان، از جدشان، از علی بن ابی طالب علیهم السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم روزی به زیارت ما آمدند پس طعامی نزد آن جناب نهادیم و کاسه خرما و ظرف شیر و سر شیری که ام ایمن برای ما هدیه آورده بود را نیز در مقابل حضرت نهادیم، آن جناب تناول فرموده و پس از فراغت ایشان از طعام ایستادم و آب روی دو دست مبارک ایشان ریخته و پس از آنکه حضرت دو دست خویش را شستند، دست‌های مرطوبی خود را به صورت و محاسن شریف کشیده سپس ایستادند و به مسجدی که در یک طرف خانه بود تشریف برده و نماز گزارده و در آخر به سجده رفته پس در آن گریه طولانی نموده سپس سر از آن برداشتند و از ما اهل بیت احدی جرأت نکرد سب گریه آن حضرت را بپرسد، پس حضرت امام حسین علیه السلام ایستاده و آهسته آهسته جلو رفت تا خود را به آن جناب رساند و از حضرتش بالا رفت تا به روی ران‌های حضرت قرار گرفت پس سر به سینه رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم، چانه را روی سر آن جناب نهاد سپس عرضه داشت:

ای پدر چرا گریستی؟

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند: امروز به شما نگریستم بسیار مسرور و خوشحال شدم به طوری که پیش از آن چنین سرور و نشاطی در من پیدا نشده بود، پس جبرئیل بر من نازل شد و خبر داد که شما کشته خواهید شد و قبورتان پراکنده خواهد بود پس خدا را حمد و ستایش کرده و از خدا خیر شما را درخواست نمودم.

حضرت سید الشهداء علیه السلام عرض کرد: ای پدر چه کسی قبور ما را زیارت می کند و با اینکه از هم جدا و متفرقند به سر آنها خواهد آمد؟

حضرت فرمودند: جماعتی از امتم، و قصدشان از زیارت این قبور احسان به من می باشد و من نیز در قیامت به نزدشان حاضر شده و بازوهایشان را گرفته و آنها را از هول و وحشت و گرفتاری آن روز می رهانم.

۱۷] - باب هفدهم سخن جبرئیل با رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و اینکه امت بعد از شما حسین علیه السلام را می‌کشند و نشان دادن سرزمینی را که امام مظلوم علیه السلام در آن کشته می‌شود به رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ تَعَالَى قَالَ حَدَّثَنِي سَعْدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي خَلْفٍ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنِ النَّضْرِ بْنِ سُوَيْدٍ عَنْ يَحْيَى الْحَلْبِيِّ عَنْ هَارُونَ بْنِ خَارِجَةَ عَنْ أَبِي بَصِيرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ جَبْرَائِيلَ (عليه السلام) أَتَى رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَالْحُسَيْنِ (عليه السلام) يَلْعَبُ بَيْنَ يَدَيْهِ فَأَخْبَرَهُ أَنَّ أُمَّتَهُ سَيَقْتُلُهُ قَالَ فَجَزَعُ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) عَلَيْهِ وَآلِهِ فَقَالَ أَلَا أُرِيكَ التُّوبَةَ الَّتِي يُقْتَلُ فِيهَا قَالَ فَخَسَفَ مَا بَيْنَ مَجْلِسِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَإِلَى الْمَكَانِ الَّذِي قُتِلَ فِيهِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) حَتَّى التَّقَتَا الْقِطْعَتَانِ فَأَخَذَ مِنْهَا وَدَحِيثٌ فِي أُسْرَعٍ مِنْ طَرْفِهِ عَيْنٍ فَخَرَجَ وَهُوَ يَقُولُ طُوبَى لَكَ مِنْ تُوْبَةٍ وَطُوبَى لِمَنْ يُقْتَلُ حَوْلِكَ قَالَ وَكَذَلِكَ صَبَحَ صَاحِبُ سُلَيْمَانَ تَكَلَّمَ بِاسْمِ اللَّهِ الْأَعْظَمِ فَخَسَفَ مَا بَيْنَ سِرِيرِ سُلَيْمَانَ وَبَيْنَ الْعَرْشِ مِنْ سُهُولَةٍ الْأَرْضِ وَخُزُونَتِهَا- حَتَّى التَّقَتَا الْقِطْعَتَانِ فَاجْتَرَّ الْعَرْشَ قَالَ سُلَيْمَانُ يُخَيَّلُ إِلَيَّ أَنَّهُ خَرَجَ مِنْ تَحْتِ سِرِيرِي- قَالَ وَدَحِيثٌ فِي أُسْرَعٍ مِنْ طَرْفِهِ الْعَيْنِ

پدرم رحمه الله علیه می گوید:

سعد بن عبد الله بن ابی خلف، از احمد بن محمد بن عیسی، از حسین بن سعید، از نضر بن سدید، از یحیی حلبی، از هارون بن خارجه، از ابی بصیر، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند جبرئیل علیه السلام نزد پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم آمد در حالی که امام حسین علیه السلام در مقابل آن حضرت بازی می کرد پس به رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم خبر داد که عنقریب امت شما حسین را خواهند کشند.

امام صادق علیه السلام می فرمایند:

پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم از این خبر به جزع و ناله آمدند.

جبرئیل علیه السلام محضر مبارکش عرضه داشت:

مایل هستید سرزمینی که حسین علیه السلام در آن کشته می شود به شما نشان دهم؟

امام صادق علیه السلام می فرماید:

در این هنگام فاصله بین مکان رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و جایی که حضرت سید الشهداء علیه السلام در آن کشته شدند فرو رفته بطوری که دو مکان مزبور با هم ملاقات کرده سپس حضرت مقداری از تربت و خاک آن مکان را برداشتند و سریع تر از چشم به هم زدن زمین گسترده شد پس جناب رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم از آن مکان خارج شده در حالی که می فرمودند:

خوشا به تو از خاکی که دارای، خوشا به حال کسی که در اطراف و حوالی تو کشته می شود.

امام صادق علیه السلام می فرمایند:

صاحب و وزیر سلیمان نیز چنین کرد یعنی به کمک اسم اعظم باری تعالی در زمین خسف پدید آورد و بین تخت سلیمان علیه السلام و عرش فرو رفت و تمام پستی و بلندی های آن پائین رفت به طوری که این دو قطع از زمین (جای تخت و عرش) با هم ملاقی شدند پس عرش چنان کشیده شد که تصور نمودم از زیر تخت من خارج گشت.

امام صادق علیه السلام می فرمایند:

سریع تر از چشم به هم زدن زمین گسترده شد.

۲- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الْحَمِيدِ الْعَطَّارِ عَنْ أَبِي جَمِيلَةَ الْمُفَضَّلِ بْنِ صَالِحٍ عَنْ أَبِي أُسَامَةَ

زَيْدِ الشَّحَامِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ نَعَى جَبْرِئِيلُ (عليه السلام) الْحُسَيْنَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) فِي بَيْتِ أُمِّ سَلَمَةَ فَدَخَلَ عَلَيْهِ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) وَجَبْرِئِيلُ عِنْدَهُ فَقَالَ إِنَّ هَذَا تَقْتُلُهُ أُمَّتُكَ - فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) أَرِنِي مِنَ التُّرْبَةِ الَّتِي يُشْفِكُ فِيهَا دَمُهُ فَتَنَاوَلَ جَبْرِئِيلُ (عليه السلام) قَبْضَةً مِنْ تِلْكَ التُّرْبَةِ فَإِذَا هِيَ تُرْبَةُ حَمْرَاءَ

پدرم رحمه الله عليه از سعد بن عبد الله، از محمد بن عبد الحميد عطار، از ابی جميله مفضل بن صالح، از ابی اسامه زيد شحام، از حضرت ابی عبد الله عليه السلام نقل نموده که حضرت فرمودند:

جبرئیل علیه السلام در خانه ام سلمه خبر شهادت حضرت امام حسین علیه السلام را به رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم داد و شرح آن چنین است:

حضرت امام حسین علیه السلام در خانه ام سلمه بر پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم وارد شد در حالی که جبرئیل علیه السلام در محضر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم بود، جبرئیل عرضه داشت:

اُمّت شما این (امام حسین علیه السلام) را خواهند کشت.

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

از آن خاکی که خون او در آن می‌ریزد مقداری را به من نشان بده.

جبرئیل علیه السلام یک مشت از آن را برداشت و وقتی به آن حضرت خواست نشان دهد خاک قرمز گردید.

۳- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ تَعَالَى عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ عَيْسَى وَمُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ وَإِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنْ عُثْمَانَ بْنِ عَيْسَى عَنْ سَمَاعَةَ بْنِ مِهْرَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مِثْلَهُ وَزَادَ فِيهِ فَلَمْ تَزَلْ عِنْدَ أُمِّ سَلَمَةَ حَتَّى مَاتَتْ رَحِمَهَا اللَّهُ

پدرم رحمه الله عليه از سعد از علی بن اسماعیل بن عیسی و محمد بن الحسین بن ابی الخطاب و ابراهیم بن هاشم، از عثمان بن عیسی، از سماعة بن مهران، از مولانا ابی عبد الله علیه السلام حدیثی مثل حدیث گذشته را نقل کرده منتهی در آن این فقره را افزوده:

این تربت پیوسته نزد ام سلمه بود تا از دنیا رفت رحمه الله علیها.

۴- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْوَلِيدِ الْخَزَّازِ عَنْ حَمَادِ بْنِ عُثْمَانَ عَنْ عَبْدِ الْمَلِكِ بْنِ أَعْيَنَ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) كَانَ فِي بَيْتِ أُمِّ سَلَمَةَ وَعِنْدَهُ جَبْرِئِيلُ (عليه السلام) فَدَخَلَ عَلَيْهِ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) فَقَالَ لَهُ جَبْرِئِيلُ إِنَّ أُمَّتَكَ تَقْتُلُ ابْنَكَ هَذَا أَلَا أُرِيكَ مِنْ تُرْبَةِ الْأَرْضِ الَّتِي يُقْتَلُ فِيهَا فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) عَلَيْهِ وَآلِهِ نَعَمْ فَأَهْوَى جَبْرِئِيلُ (عليه السلام) بِيَدِهِ وَقَبِضَ قَبْضَةً مِنْهَا فَأَرَاهَا النَّبِيُّ ص

پدرم رحمه الله عليه از سعد بن عبد الله و او از محمد بن ولید خزّاز و او از حماد بن عثمان و او از عبد الملك بن اعین نقل کرده که گفت:

از امام صادق علیه السلام شنیدم که می‌فرمودند:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم در خانه ام سلمه بودند و جبرئیل علیه السلام در محضر آن حضرت حضور داشت پس حضرت حسین علیه السلام داخل شد، جبرئیل علیه السلام عرضه داشت:

اُمّت شما فرزندان حسین را خواهند کشت، آیا از خاک زمینی که او را روی آن می‌کشند به شما مقداری را نشان بدهم.

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند: بلی.

پس جبرئیل دستش را دراز نمود و مستی از آن خاک را برداشت و سپس به رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم نشان داد.

۵- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الْقُرَشِيِّ الرَّزَّازُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ هَارُونَ بْنِ خَارِجَةَ عَنْ أَبِي بَصِيرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ بَيْنَمَا الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ (عليهما السلام) عِنْدَ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) إِذِ أَتَاهُ جَبْرِئِيلُ (عليه

السلام) فَقَالَ يَا مُحَمَّدُ أَتُحِبُّهُ فَقَالَ نَعَمْ فَقَالَ أَمَا إِنَّ أُمَّتَكَ سَيُقْتَلُ قَالَ فَحَزِنَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) حُزْنًا شَدِيدًا فَقَالَ لَهُ جَبْرِئِيلُ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَتُرِيدُ [أَيْ سِرُّكَ] أَنْ أُرِيكَ التُّرْبَةَ الَّتِي يُقْتَلُ فِيهَا فَقَالَ نَعَمْ فَخَسَفَ مَا بَيْنَ مَجْلِسِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) إِلَى كَرْبَلَاءَ حَتَّى التَّفْتَا لِقُطْعَتَانِ هَكَذَا ثُمَّ جَمَعَ بَيْنَ السَّبَابَتَيْنِ ثُمَّ تَنَاوَلَ بِجَنَاحِهِ مِنَ التُّرْبَةِ وَ نَاوَلَهَا رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) ثُمَّ رَجَعَتْ أَسْرَعَ مِنْ طَوْفِهِ عَيْنٍ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) طُوبَى لَكَ مِنْ تُرْبَةٍ وَ طُوبَى لِمَنْ يُقْتَلُ فِيكَ

محمد بن جعفر قریشی رزاز از محمد بن حسین، از محمد بن سنان، از هارون بن خارجه، از ابی بصیر، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده، وی می‌گوید:

شنیدم از حضرت امام صادق علیه السلام که می‌فرمودند:

هنگامی که حضرت حسین بن علی علیهم السلام نزد رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم بودند جبرئیل بر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم داخل گشت و عرضه داشت:

ای محمد صلی الله علیه و آله و سلم آیا وی را دوست می‌داری.
 حضرت فرمودند: بلی.

عرض کرد: این حتمی است که امت شما عنقریب او را خواهند کشت.

امام صادق علیه السلام فرمودند:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم شدیداً محزون و غمگین شدند.

پس جبرئیل علیه السلام عرضه داشت: یا رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم آیا می‌خواهی تربت و خاکی که وی روی آن کشته می‌شود را ببینی؟

حضرت فرمودند: بلی.

پس فاصله بین مجلس رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و کربلا فرو رفت به طوری که این قطعه با هم متصل شد به این نحو (سپس امام صادق علیه السلام برای تصویر کردن اتصال دو قطعه زمین دو انگشت سبابه دست‌ها را به هم متصل فرمودند).

پس از آن جبرئیل با بالش مقداری از تربت کربلا را برداشت و رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم آن را از وی گرفتند سپس جبرئیل به کمتر از چشم به هم زدن برگشت.

و بعد از آن رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

چه خوش تربتی هستی و چه خوش کسی است که در تو کشته می‌شود.

۶- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ الْوَشَّاءِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ عَائِدٍ عَنْ أَبِي خَدِيجَةَ سَالِمِ بْنِ مُكْرَمِ الْجَمَّالِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ لَمَّا وَلَدَتْ فَاطِمَةُ الْحُسَيْنَ (عليهما السلام) جَاءَ جَبْرِئِيلُ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ص فَقَالَ لَهُ إِنَّ أُمَّتَكَ تَقْتُلُ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) مِنْ بَعْدِكَ ثُمَّ قَالَ أَلَا أُرِيكَ مِنْ تُرْبَتِهِ فَضَرَبَ بِجَنَاحِهِ فَأَخْرَجَ مِنْ تُرْبَتِهِ كَرْبَلَاءَ وَ أَرَاهَا إِيَّاهُ ثُمَّ قَالَ هَذِهِ التُّرْبَةُ الَّتِي يُقْتَلُ عَلَيْهَا

پدرم علیه الرحمه از سعد بن عبد الله و او از احمد بن محمد بن عیسی و او از حسن بن علی و او از احمد بن عائد و او از ابی خدیجه بن مکرم جمال و او از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

زمانی که حضرت حسین علیه السلام از فاطمه سلام الله علیها متولد شد جبرئیل علیه السلام محضر مبارک رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم مشرف شد و عرض

کرد:

امت شما حسین علیه السلام را بعد از شما می‌کشند سپس اظهار داشت:

آیا تربت او را به شما نشان دهم؟! پس بال زد و مقداری از خاک کربلا را برداشت و آن را به رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم نشان داده سپس گفت:

این تربتی است که حسین علیه السلام روی آن کشته می‌شود.

۷- حَدَّثَنِي أَبِي عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ الرَّعْفَرَانِيِّ قَالَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَمْرٍو الْأَسْلَمِيُّ قَالَ حَدَّثَنِي عَمْرُو بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْسَةَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو عَنْ أَبِيهِ عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ قَالَ الْمَلِكُ الَّذِي جَاءَ إِلَى مُحَمَّدٍ (صلى الله عليه وآله) يُخْبِرُهُ بِقَتْلِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) كَانَ جَبْرِئِيلَ (عليه السلام) الرُّوحَ الْأَمِينَ مَنْشُورَ الْأَجْنِحَةِ بَاكِئًا صَارِحًا قَدْ حَمَلَ مِنْ تَرْبِيَةِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَهِيَ تَفُوحُ كَالْمِسْكِ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَتَفْلِحُ أُمَّتِي تَقْتُلُ فَرْحِي أَوْ قَالَ فَرْحَ ابْنَتِي فَقَالَ جَبْرِئِيلُ يَضْرِبُهَا اللَّهُ بِالْاِخْتِلَافِ فَتَحْتَلِفُ قُلُوبُهُمْ

پدرم از حسین بن علی زعفرانی نقل نمود که وی گفت:

محمد بن عمرو اسلمی برایم نقل کرده که عمرو بن عبد الله بن عبسه، از محمد بن عبد الله بن عمرو از پدرش، از ابن عباس نقل نمود که وی گفت:

فرشته‌ای که محضر مبارک رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم مشرف شد و به آن جناب از شهادت حضرت امام حسین علیه السلام خبر داد جبرئیل روح الامین بود در حالی که بال‌هایش را باز کرده و می‌گریست و فریاد می‌نمود مقداری از تربت حضرت سید الشهداء علیه السلام را که همچون مشک بویش منتشر بود با خود حمل می‌کرد.

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

آیا امتی که جوجه من را می‌کشند رستگار خواهند شد؟

یا فرمودند:

آیا امتی که جوجه دختر من را می‌کشند رستگار می‌گردند؟

جبرئیل عرض کرد:

خداوند متعال آنها را از هم پراکنده نموده و سپس دل‌هایشان نیز با هم نبوده و همواره بینشان اختلاف می‌باشد.

۸- حَدَّثَنِي النَّاقِدُ أَبُو الْحُسَيْنِ أَحْمَدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَلِيٍّ قَالَ حَدَّثَنِي جَعْفَرُ بْنُ سُلَيْمَانَ عَنْ أَبِيهِ عَنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْعَنَوِيِّ عَنْ سُلَيْمَانَ قَالَ وَهَلْ بَقِيَ فِي السَّمَاوَاتِ مَلَكٌ لَمْ يَنْزِلْ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) يُعَزِّبُهُ بِوَلَدِهِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَيُخْبِرُهُ بِثَوَابِ اللَّهِ إِيَّاهُ وَيَحْمِلُ إِلَيْهِ تَرْبَتَهُ مَضْرُوعًا عَلَيْهَا مَذْبُوحًا مَقْتُولًا جَرِيحًا طَرِيحًا مَخْذُولًا فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) اللَّهُمَّ اخْذُلْ مَنْ خَذَلَهُ وَاقْتُلْ مَنْ قَتَلَهُ وَادْبَحْ مَنْ ذَبَحَهُ وَ لَا تُمَتِّعْهُ بِمَا طَلَبَ قَالَ عَبْدُ الرَّحْمَنِ فَوَ اللَّهُ لَقَدْ عُوِجِلَ الْمَلْعُونُ يَزِيدُ وَ لَمْ يَتَمَتَّعْ بَعْدَ قَتْلِهِ بِمَا طَلَبَ -

قَالَ عَبْدُ الرَّحْمَنِ وَ لَقَدْ أَخَذَ مَنَاقِصَهُ [مُغَافَصَةً] بَاتَ سَكْرَانَ وَ أَصْبَحَ مَيِّتًا مُتَغَيِّرًا كَأَنَّهُ مَطْلِيٌّ بِقَارٍ أَخَذَ عَلَى أَسْفِ وَ مَا بَقِيَ أَحَدٌ مِمَّنْ تَابَعَهُ عَلَى قَتْلِهِ أَوْ كَانَ فِي مُحَارَبَتِهِ إِلَّا أَصَابَهُ جُنُونٌ أَوْ جَذَامٌ أَوْ بَرَصٌ وَ صَارَ ذَلِكَ وَرَائَهُ فِي نَسْلِهِمْ

ناقد ابو الحسين احمد بن عبد الله بن علی می‌گوید:

جعفر بن سلیمان، از پدرش و او از عبد الرحمن غنوی و او از سلیمان نقل کرده که وی گفت:

آیا در آسمان‌ها فرشته‌ای ماند که به رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم نازل نشود و به آن جناب راجع به شهادت فرزندش حضرت امام حسین علیه السلام تسلیت نگوید و از ثواب دادن حق تعالی به او وی را با خبر نکند و از تربت آن شهید در حالی که آن

جناب به روی آن با سر بریده و کشته شده و با بدنی پر از جراحت و بدون یار و یاور افتاده به نزد رسول خدا حمل نماید؟

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

بار خدایا کسانی که او را یاری نکردند یاری مکن و آنان که او را کشتند بکش و آنها که او را سر بریدند سرشان را ببر و از آنچه

طالب هستند بهره‌مند مساز.

عبد الرحمن می گوید:

به خدا قسم یزید ملعون مهلت نیافت و پس از کشتن آن جناب آنچه را که طالب بود نیافت و از آن بهره‌مند نشد، شب با حالتی مست و خارج از حال طبیعی خوابید و صبح کرد در حالی که مرده‌ای بود متغیر گویا او را قیر اندود کرده‌اند، با حالتی غمگین و حسرت و حزن مرد و احدی از آنان که در کشتن سید الشهداء سلام الله علیه از او تبعیت کرده یا در محاربه و جنگ با آن سرور مقابل شدند باقی نماندند مگر آنکه یا مبتلا به دیوانگی و یا جذام و یا برص گردیدند و این امراض در نسل ایشان به ارث باقی ماند خداوند همه آنها را لعن و از رحمت و اسعاهش دور نماید.

۹- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ بْنِ أَبِي نَصْرِ بْنِ عَبْدِ الْكَرِيمِ بْنِ نَصْرِ بْنِ عَبْدِ الْكَرِيمِ بْنِ عَمْرِو بْنِ الْمُعَلَّى بْنِ خُنَيْسٍ قَالِ كَمَا أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ) أَضْبَحَ صَبَاحًا فَرَأَتْهُ فَاطِمَةُ بِأَكْبَا حَزِينًا فَقَالَتْ مَا لَكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ فَأَبَى أَنْ يُخْبِرَهَا فَقَالَتْ لَا أَكُلُ وَلَا أَشْرَبُ حَتَّى تُخْبِرَنِي فَقَالَ إِنَّ جَبْرِيْلَ (عَلَيْهِ السَّلَام) أَتَانِي بِالتُّرْبَةِ الَّتِي يُقْتَلُ عَلَيْهَا غُلَامٌ لَمْ يُحْمَلْ بِهِ بَعْدُ وَ لَمْ تَكُنْ تَحْمِلُ بِالْحُسَيْنِ (عَلَيْهِ السَّلَام) وَ هَذِهِ تُرْبَتُهُ حَدَّثَنِي عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ الْفَضْلِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ هِلَالٍ قَالَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَمِيرَةَ الْأَسْلَمِيُّ قَالَ حَدَّثَنِي عَمْرُو بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْسَةَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرِو عَنْ أَبِيهِ عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ مِثْلَ حَدِيثِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الزَّعْفَرَانِيِّ سَوَاءً حَدَّثَنِي عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ الْفَضْلِ قَالَ حَدَّثَنِي جَعْفَرُ بْنُ سُلَيْمَانَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْغَنَوِيِّ عَنْ سُلَيْمَانَ وَ ذَكَرَ مِثْلَ حَدِيثِ أَبِي الْحُسَيْنِ النَّاقِدِ سَوَاءً

پدرم رحمه الله علیه، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد، از احمد بن محمد بن ابی نصر، از عبد الکریم بن عمرو، از معلى بن خنیس نقل کرده که وی گفت:

در صبح روزی حضرت فاطمه علیها السلام رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم را گریان و محزون دیده پس عرضه داشت: ای رسول خدا شما را چه می‌شود؟

پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم از خبر دادن به ایشان امتناع نمودند.

حضرت فاطمه علیها السلام عرض کرد: نه غذا خورده و نه آب می‌آشامم تا به من خبر دهید.

پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: جبرئیل خاکی را برایم آورده که بر روی آن جوانی که هنوز مادرش به او باردار نشده کشته خواهد شد و این همان تربت و خاک است (این واقعه زمانی بود که هنوز حضرت فاطمه علیها السلام به حسین علیه السلام باردار نشده بودند).

عبید الله بن فضل بن محمد بن هلال می گوید:

محمد بن عمیره اسلمی برایم نقل نمود، وی گفت: عمرو بن عبد الله بن عبسه، از محمد بن عبد الله بن عمرو، از پدرش و او از ابن عباس نقل کرده که وی حدیث را نظیر حدیث ابی عبد الله زعفرانی (حدیث هفتم همین باب) نقل نموده:

و عبید الله بن فضل برایم نقل نمود، وی گفت: جعفر بن سلیمان، از پدرش، از عبد الرحمن غنوی، از سلیمان نقل کرد که وی حدیث را نظیر حدیث ابی الحسین الناقد (حدیث هشتم) حکایت نمود.

۱۸ - باب هیجدهم آیتی که در باره شهادت حضرت امام حسین علیه السلام نازل شده و بیان انتقام حق تعالی از قاتلین اگر چه در زمانی بس متأخر باشد

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الْقُرَشِيِّ الرَّزَّازُ قَالَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُوسَى بْنِ سَعْدَانَ الْحَنَاطِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ قَاسِمِ الْخَضْرَمِيِّ عَنْ صَالِحِ بْنِ سَهْلٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي قَوْلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ - وَقَضَيْنَا إِلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ فِي الْكِتَابِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ مَرَّتَيْنِ قَالَ قَتَلَ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) وَطَعَنَ الْحَسَنَ بْنَ عَلِيٍّ (عليهما السلام) وَكَتَعَلْنَ عَلَواً كَبِيراً قَتَلَ الْحُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ (عليهما السلام) فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ أَوْلَاهُمَا قَالَ إِذَا جَاءَ نَصِيرُ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَاداً لَنَا أُولَى بَأْسٍ شَدِيدٍ فَجَاسُوا خِلَالَ الدِّيَارِ قَوْمًا يَجْعَتُهُمُ اللَّهُ قَبْلَ قِيَامِ الْقَائِمِ (عليه السلام) لَا يَدْعُونَ وَتَرَأَى لِآلِ مُحَمَّدٍ إِلَّا الْأَحْرَقُوهُ - وَكَانَ وَعْدًا مَفْعُولًا مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ قُرَشِي رَزَّازٌ مِي كُؤِيد:

محمد بن حسين بن ابی الخطاب، از موسی بن سعدان حنط، از عبد الله بن قاسم حصرمی، از صالح بن سهل از ابی عبد الله علیه السلام نقل نموده که آن حضرت در ذیل آیه شریفه:

وَقَضَيْنَا إِلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ فِي الْكِتَابِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ مَرَّتَيْنِ، فرمودند:

مقصود از مرتین یکی قتل و شهید نمودن امیر المؤمنین علیه السلام بوده و دیگری طعن و زخم زبان‌هائی بود که به حسن بن علی علیهما السلام زده شد.

و مراد از «لَتَعْلَنَّ عَلَواً كَبِيراً» شهادت حسین بن علی علیهما السلام است.

و منظور از «فإذا جاء وعد اولیها» اینست که وقتی فرا رسید زمان خون‌خواهی حضرت امام حسین علیه السلام و یاری کردن آن جناب.

و تفسیر «بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَاداً لَنَا أُولَى بَأْسٍ شَدِيدٍ فَجَاسُوا خِلَالَ الدِّيَارِ» اینست که:

خداوند متعال قبل از قیام قائم علیه السلام گروهی را برانگیزد که آنها احدی را بر آل محمد صلی الله علیه و آله و سلم واگذارند مگر آنکه او را آتش می‌زنند و این وعده خدا حتماً بوقوع می‌پیوندد.

۲- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِتَّانٍ عَنْ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي حَمْرَةَ عَنْ أَبِي بَصِيرٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ تَلَا هَذِهِ الْآيَةَ إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَ الَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَ يَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهَادُ قَالَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ مِنْهُمْ وَ لَمْ يُنْصَرُ بَعْدُ ثُمَّ قَالَ وَ اللَّهُ لَقَدْ قَتِلَ قَتْلُهُ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ لَمْ يُطَلَبْ بِدَمِهِ بَعْدُ

پدرم رحمه الله علیه از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد بن سنان، از علی بن ابی حمزه، از ابی بصیر، از حضرت ابی جعفر علیه السلام نقل نموده که آن حضرت آیه:

«إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا وَ الَّذِينَ آمَنُوا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَ يَوْمَ يَقُومُ الْأَشْهَادُ» را تلاوت نموده سپس فرمودند:

حضرت حسین بن علی علیهم السلام از جمله این دسته بود و مورد کمک و نصرت قرار نگرفت پس از آن فرمود:

به خدا سوگند کشندگان حسین بن علی علیهما السلام جملگی کشته شدند در حالی که کسی خون آن حضرت را از ایشان طلب نکرد.

۳- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ يَعْقُوبَ بْنِ يَزِيدَ وَ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي عَمِيرٍ عَنْ بَعْضِ رِجَالِهِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي قَوْلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ وَ إِذَا الْمُؤَوَّدَةُ سُئِلَتْ. بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ قَالَ نَزَلَتْ فِي الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ ع

پدرم رحمه الله علیه از سعد بن عبد الله، از یعقوب بن یزید و ابراهیم بن هاشم، از محمد بن ابی عمیر، از برخی رجالش از حضرت ابی عبد الله علیه السلام در ذیل فرموده خداوند عز و جل:

وَ إِذَا الْمَوْءُودَةُ سُئِلَتْ، بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ.

فرمودند:

این آیه در شأن حسین بن علی علیهما السلام نازل شده.

۴- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ مَعْرُوفٍ عَنْ صَفْوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنْ حَكَمِ الْحَنَاطِ عَنْ ضَمْرِيسَ عَنْ أَبِي خَالِدِ الْكَابُلِيِّ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ فِي قَوْلِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ أُولَئِكَ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ بِاللَّذِينَ ظَلَمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ قَالَ عَلِيُّ وَ الْحَسَنُ وَ الْحُسَيْنُ ع

پدرم رحمه الله عليه از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از عباس بن معروف، از صفوان بن یحیی، از حکم حنّاط، از ضریس، از ابی خالد کابلی، از حضرت ابی جعفر علیه السلام نقل نموده که گفت:

از آن جناب شنیدم که در ذیل فرموده حق عزّ و جلّ:

أُولَئِكَ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ بِاللَّذِينَ ظَلَمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ.

فرمودند:

ایشان علی و حسن و حسین علیهم السلام می باشند.

۵- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ أَحْمَدَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ مَعْرُوفٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ رَجُلٍ قَالَ سَأَلْتُ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي قَوْلِهِ تَعَالَى - وَ مَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيهِ سُلْطَانًا فَلَا يُشِيرَفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنصُورًا قَالَ ذَلِكَ قَائِمُ آلِ مُحَمَّدٍ يَخْرُجُ فَيَقْتُلُ بِدَمِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَلَوْ قَتَلَ أَهْلَ الْأَرْضِ لَمْ يَكُنْ مُشِيرَفًا وَقَوْلُهُ فَلَا يُشِيرَفُ فِي الْقَتْلِ لَمْ يَكُنْ لِيُصْنَعَ شَيْئًا يَكُونُ سَرَفًا ثُمَّ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقْتُلُ وَاللَّهِ ذَرَارِيَّ قَتَلَهُ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) بِفَعَالِ آبَائِهَا

محمد بن الحسن بن احمد، از محمد بن الحسن الصفّار، از عباس بن معروف، از محمد بن سنان، از شخصی نقل نموده که وی گفت:

از حضرت ابی عبد الله علیه السلام از تفسیر آیه شریفه:

وَ مَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيهِ سُلْطَانًا فَلَا يُشِيرَفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنصُورًا.

پرسیدم، حضرت فرمودند:

مقصود از «ولی» قائم آل محمد صلی الله علیه و آله و سلم بوده که خروج نموده پس به خون خواهی حضرت سید الشهداء علیه السلام شروع به کشتن می نماید بطوری که اگر اهل زمین را بکشد اسراف نکرده است.

و در ذیل این فقره از آیه «فلا یشرّف فی القتل» می فرماید:

حضرت قائم علیه السلام اقدام به چیزی که اسراف محسوب شود نمی کنند.

سپس امام صادق علیه السلام فرمودند:

به خدا قسم حضرت قائم علیه السلام اعقاب کشتگان سید الشهداء علیه السلام را بواسطه عمل آباء و اجدادشان را خواهد کشت.

۶- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ عُثْمَانَ بْنِ عِيسَى عَنْ سَمَاعَةَ بْنِ مِهْرَانَ عَنْ

أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي قَوْلِهِ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ قَالَ أَوْلَادُ قَتَلَهُ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ إِبرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ وَ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ عُثْمَانَ بْنِ عِيسَى عَنْ سَمَاعَةَ بْنِ مِهْرَانَ مِثْلَهُ

محمد بن جعفر رزّاز، از محمد بن الحسین، از عثمان بن عیسی، از سماعه بن مهران، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام در ذیل فرموده حق تبارک و تعالی:

فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ.

فرمودند:

مقصود از «ظالمین» فرزندان کشتندگان امام حسین علیه السلام می‌باشد.

ترجمه:

پدرم رحمه الله علیه، از سعد بن عبد الله، از ابراهیم بن هاشم و محمد بن الحسین، از عثمان بن عیسی از سماعه بن مهران مثل حدیث قبل را نقل نموده.

۷- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الْكُوفِيِّ الرَّزَّازُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُوسَى بْنِ سَعْدَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَنِ الْقَاسِمِ الْخَضْرَمِيِّ عَنْ صَالِحِ بْنِ سَهْلٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي قَوْلِ اللَّهِ تَبَارَكَ وَتَعَالَى - وَقَضَيْنَا إِلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ فِي الْكِتَابِ لِنُفْسِدَنَّ فِي الْأَرْضِ مَرَّتَيْنِ قَالَ قَتُلْ عَلِيًّا وَطَعْنُ الْحَسَنِ وَتَغْلُنْ عُلوًّا كَبِيرًا قَالَ قَتُلُ الْحُسَيْنِ ع

محمد بن جعفر کوفی رزاز، از محمد بن الحسین بن ابی الخطاب، از موسی بن سعدان، از عبد الله بن القاسم الحضرمی از صالح بن سهل، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام در ذیل فرموده حق تبارک و تعالی: وَقَضَيْنَا إِلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ فِي الْكِتَابِ لِنُفْسِدَنَّ فِي الْأَرْضِ مَرَّتَيْنِ.

نقل نموده که آن جناب فرمودند:

مقصود از «مرتین» یکی کشتن حضرت علی علیه السلام بوده و دیگری زخم زبان زدن به امام حسن علیه السلام می‌باشد.

و مراد از «وَلَتَغْلُنَّ عُلوًّا كَبِيرًا» کشتن حضرت امام حسین علیه السلام می‌باشد.

[۱۹] - باب نوزدهم آگاه بودن انبیاء از شهادت حضرت حسین بن علی علیهما السلام

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ قَالَ حَدَّثَنِي سَعْدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي خَلْفٍ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى وَ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ وَيَعْقُوبَ بْنَ يَزِيدَ جَمِيعاً عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِتَّانٍ عَمَّنْ ذَكَرَهُ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ إِسْمَاعِيلَ الَّذِي قَالَ اللَّهُ تَعَالَى فِي كِتَابِهِ - وَ أَذْكَرُ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَ كَانَ رَسُولًا نَبِيًّا لَمْ يَكُنْ إِسْمَاعِيلُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ (عليهما السلام) كَانَ نَبِيًّا مِنَ الْأَنْبِيَاءِ بَعَثَهُ اللَّهُ إِلَى قَوْمِهِ فَأَخَذُوهُ فَسَلَّحُوا فِرْعَوْنَ رَأْسَهُ وَ وَجْهَهُ - فَأَتَاهُ مَلَكٌ مِنَ اللَّهِ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى فَقَالَ إِنَّ اللَّهَ بَعَثَنِي إِلَيْكَ فَمُرْنِي بِمَا شِئْتَ فَقَالَ لِي أُسْوَةٌ بِمَا يُصْنَعُ بِالْحُسَيْنِ ع
 پدرم رحمه الله عليه فرمود:

سعد بن عبد الله بن ابی خلف از احمد بن محمد بن عیسی و محمد بن حسین بن ابی الخطاب و یعقوب بن یزید، جملگی از محمد بن سنان، از کسی که یادش نموده از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل نمود که آن جناب فرمودند:

اسماعیلی که حق تعالی در کتاب عزیزش در باره او فرموده:

وَ أَذْكَرُ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَ كَانَ رَسُولًا.

اسماعیل بن ابراهیم علیهما السلام نبوده بلکه مقصود از وی پیامبری از پیامبران عظام بوده که حق تعالی وی را به طرف قومش مبعوث داشت قومش او را گرفته و پوست سر و صورتش را کردند پس فرشته‌ای از جانب حق تبارک و تعالی نزدش آمد، عرضه داشت:

خداوند متعال من را به سوی تو فرستاده و امر کرده که به تو عرض کنم هر چه می‌خواهی از او بخواه.

او فرمود:

من خواستارم که آنچه به حضرت حسین علیه السلام از بلا و محنت می‌رسد پیرو آن حضرت بوده و به من نیز آنها متوجه گردد.

۲- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْهُمَا جَمِيعاً عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِتَّانٍ عَنْ عَمَّارِ بْنِ مَرْوَانَ عَنْ سَمَاعَةَ بْنِ مِهْرَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّهُ كَانَ لِلَّهِ رَسُولًا نَبِيًّا تَسَلَّطَ عَلَيْهِ قَوْمُهُ فَفَشَرُوا جِلْدَهُ وَ وَجْهَهُ وَ فِرْعَوْنَ رَأْسَهُ - فَأَتَاهُ رَسُولٌ مِنَ رَبِّ الْعَالَمِينَ فَقَالَ لَهُ رَبُّكَ يُفَرِّتُكَ السَّلَامَ وَ يَقُولُ قَدْ رَأَيْتُ مَا صُنِعَ بِكَ وَ قَدْ أَمَرَنِي بِطَاعَتِكَ فَمُرْنِي بِمَا شِئْتَ فَقَالَ يَكُونُ لِي بِالْحُسَيْنِ أُسْوَةٌ

پدرم رحمه الله عليه از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی و ابن ابی الخطاب و ابن یزید، جملگی از محمد بن سنان، از عمار بن مروان، از سماعه بن مهران از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن جناب فرمودند:

خداوند متعال رسول و پیامبری داشت که قومش بر او مسلط شده و پوست صورت و سر او را کردند رسولی از رسولان پروردگار عالمیان نزد او آمد و گفت:

پروردگارت به تو سلام می‌رساند و می‌فرماید:

آنچه به تو وارد شد را دیدم و به من امر فرمود که تو را اطاعت نمایم حال آنچه می‌خواهی به من بفرما.

وی فرمود: من خواستارم که آنچه به حضرت حسین علیه السلام از بلا و محنت رسید پیرو آن حضرت باشم.

۳- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ وَ أَحْمَدَ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ فَضَالٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ مَرْوَانَ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ بُرَيْدِ بْنِ مُعَاوِيَةَ الْعَجَلِيِّ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ أَخْبِرْنِي عَنْ إِسْمَاعِيلَ الَّذِي ذَكَرَهُ اللَّهُ فِي كِتَابِهِ حَيْثُ يَقُولُ - وَ أَذْكَرُ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَ كَانَ رَسُولًا نَبِيًّا أَمْ كَانَ إِسْمَاعِيلُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ (عليهما السلام) فَإِنَّ النَّاسَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُ إِسْمَاعِيلُ بْنُ إِبْرَاهِيمَ فَقَالَ (عليه السلام) إِنَّ إِسْمَاعِيلَ مَيَاتٌ قَبِيلِ إِبْرَاهِيمَ وَ إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ حُجَّةً لِلَّهِ كُلِّهَا [قَائِمًا] [صَاحِبَ شَرِيعَةٍ] فَإِلَى مَنْ أُرْسِلَ إِسْمَاعِيلُ إِذَنْ فَقُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ فَمَنْ كَانَ قَالَ (عليه السلام) ذَاكَ إِسْمَاعِيلُ بْنُ حَزْقِيلَ النَّبِيِّ (عليهما

(السلام) بَعَثَهُ اللَّهُ إِلَى قَوْمِهِ فَكَذَّبُوهُ فَتَقْتُلُوهُ وَ سَلِّحُوا وَجْهَهُ فَغَضِبَ اللَّهُ لَهُ عَلَيْهِمْ فَوَجَّهَ إِلَيْهِ أَسْطَاطَائِلَ مَلَكَ الْعَذَابِ فَقَالَ لَهُ يَا إِسْمَاعِيلُ أَنَا أَسْطَاطَائِلُ مَلَكَ الْعَذَابِ وَجَّهَنِي إِلَيْكَ رَبُّ الْعِزَّةِ لِأَعَذَّبَ قَوْمَكَ بِأَنْوَاعِ الْعَذَابِ إِنْ شِئْتُمْ فَقَالَ لَهُ إِسْمَاعِيلُ لَا حَاجَةَ لِي فِي ذَلِكَ فَأَوْحَى اللَّهُ إِلَيْهِ فَمَا حَاجَتُكَ يَا إِسْمَاعِيلُ فَقَالَ يَا رَبُّ إِنَّكَ أَخَذْتَ الْمِيثَاقَ لِنَفْسِكَ بِالرُّبُوبِيَّةِ وَ لِمُحَمَّدٍ بِالشُّبُوهِ وَ لِأَوْصِيَاءِهِ بِالْوَلَايَةِ وَ أَخْبَرْتَ خَيْرَ خَلْقِكَ بِمَا تَفْعَلُ أُمَّتَهُ بِالْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) مِنْ بَعْدِ نَبِيِّهَا وَ إِنَّكَ وَعَدْتَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) أَنْ تَكْرَهُهُ إِلَى الدُّنْيَا حَتَّى يَنْتَقِمَ بِنَفْسِهِ مِمَّنْ فَعَلَ ذَلِكَ بِهِ فَحَاجَتِي إِلَيْكَ يَا رَبُّ أَنْ تَكْرَنِي إِلَى الدُّنْيَا حَتَّى أَنْتَقِمَ مِمَّنْ فَعَلَ ذَلِكَ بِي كَمَا تَكْرَهُ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) فَوَعَدَ اللَّهُ إِسْمَاعِيلَ بْنِ حَزْقِيلَ ذَلِكَ فَهُوَ يُكْرَهُ مَعَ الْحُسَيْنِ ع

محمد بن جعفر رزاز از محمد بن حسین بن ابی الخطاب و احمد بن حسن بن علی بن فضال از پدرش از مروان بن مسلم از برید بن معاویه العجلی نقل کرده که گفت: محضر امام صادق علیه السلام عرض کردم:

ای پسر رسول خدا: خبر دهید به من از اسماعیل که حق تعالی در کتاب خودش از او یاد کرده و فرموده:
وَ اذْكَرُ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَ كَانَ رَسُولًا نَبِيًّا.

آیا مقصود از او اسماعیل بن ابراهیم علیهما السلام است چه آنکه مردم این طور می‌پندارند که وی اسماعیل بن ابراهیم می‌باشد. امام علیه السلام فرمودند:

اسماعیل پیش از حضرت ابراهیم از دنیا رفت و جناب ابراهیم علیه السلام حجت قائم حق تعالی و صاحب شریعت بود و مع ذلك اسماعیل با چنین موقعیتی به جانب چه کسانی می‌توانست مبعوث باشد؟! راوی می‌گوید: محضر مبارکش عرض کردم:
پس اسماعیل در آیه مذکور چه کسی است؟
حضرت فرمودند:

وی اسماعیل بن حزقیل پیغمبر می‌باشد که خداوند متعال او را به جانب قومش مبعوث نمود و آنها وی را تکذیب کرده و کشتند و سپس پوست صورتش را کردند پس خداوند به ایشان غضب نمود و سطااطیل را که فرشته عذاب است بر او نازل کرد، فرشته عرضه داشت:

ای اسماعیل من سطااطیل بوده که فرشته عذاب می‌باشم پروردگار متعال من را نزد شما فرستاده تا قوم شما را به انواع عذاب‌ها معذب نمایم و در صورتی که نخواهی ایشان را به بلاها و گرفتاری‌ها مبتلا سازم.
اسماعیل به او فرمود:
به این امر نیاز و احتیاجی ندارم.

پس حق تعالی وحی فرستاد: ای اسماعیل حاجت تو چیست؟

عرض کرد: پروردگارا از بندگانت عهد و میثاق گرفتی که تو را رب و پروردگار دانسته و حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم را پیغمبر و اوصیاء کرامش را ولی بدانند و به بهترین مخلوقات خبر دادی که امتش با حسین بن علی علیهما السلام بعد از پیامبر چه خواهند نمود و به حسین علیه السلام وعده دادی که به دنیا برگردانده می‌شود تا خودش از آن قوم جفا کار انتقام بگیرد و حاجت من به تو ای پروردگارم آن است که من را نیز به دنیا برگردانی تا انتقام خود را از ظالمین بگیرم همان طوری که حسین علیه السلام را به دنیا بازگردانیدی، پس حق تعالی به اسماعیل بن حزقیل وعده داد او را با حسین بن علی سلام الله علیهما به دنیا برگرداند.

۴- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزَبَانَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ حَيْدَةَ عَلِيِّ بْنِ مَهْزَبَانَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سَبْتَانَ عَمَّنْ ذَكَرَهُ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ إِسْمَاعِيلَ الَّذِي قَالَ اللَّهُ تَعَالَى فِي كِتَابِهِ - وَ اذْكَرُ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ أُخِذَ فَسَلِّحَتْ فِرْوَةً وَجْهَهُ وَ رَأْسَهُ فَأَتَاهُ مَلَكَ فَقَالَ إِنَّ اللَّهَ بَعَثَنِي إِلَيْكَ فَمُرْنِي بِمَا شِئْتَ فَقَالَ لِي أُسْوَةٌ بِالْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ ع

محمد بن الحسن بن علی بن مهزیار از پدرش از جدش علی بن مهزیار، از محمد بن سنان از کسی که ذکرش نموده نقل کرد که گفت امام صادق علیه السلام فرمودند:

اسماعیلی که حق تعالی در کتاب عزیزش از او یاد کرده و فرموده:

وَ اذْکُرْ فِی الْکِتَابِ اِسْمَاعِیلَ اِنَّهُ کَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ.

گرفتار قومش شد و او را گرفته پوست صورت و سرش را کردند پس فرشته‌ای نزد او آمد عرضه داشت:

خداوند متعال من را نزد تو فرستاده اکنون آنچه می‌خواهی به من دستور بده.

اسماعیل فرمود:

من پیرو حسین بن علی علیهما السلام می‌باشم.

*** **

*** **

۴- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَمَّنْ ذَكَرَهُ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ إِسْمَاعِيلَ الَّذِي قَالَ اللَّهُ تَعَالَى فِي كِتَابِهِ - وَ اذْکُرْ فِی الْکِتَابِ اِسْمَاعِیلَ اِنَّهُ کَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ اُخِذَ فَسَلِخَتْ فَرْوُهُ وَجْهَهُ وَ رَأْسَهُ فَاتَاهُ مَلَكٌ فَقَالَ إِنَّ اللَّهَ بَعَثَنِي إِلَيْكَ فَمُرْنِي بِمَا شِئْتَ فَقَالَ لِي أُسْوَةٌ بِالْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ ع

محمد بن الحسن بن علی بن مهزیار از پدرش از جدش علی بن مهزیار، از محمد بن سنان از کسی که ذکرش نموده نقل کرد که گفت امام صادق علیه السلام فرمودند:

اسماعیلی که حق تعالی در کتاب عزیزش از او یاد کرده و فرموده: وَ اذْکُرْ فِی الْکِتَابِ اِسْمَاعِیلَ اِنَّهُ کَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ. گرفتار قومش شد و او را گرفته پوست صورت و سرش را کردند پس فرشته‌ای نزد او آمد عرضه داشت: خداوند متعال من را نزد تو فرستاده اکنون آنچه می‌خواهی به من دستور بده. اسماعیل فرمود: من پیرو حسین بن علی علیهما السلام می‌باشم.

۲۰ - باب بیستم آگاهی فرشتگان از شهادت حضرت حسین بن علی علیهما السلام

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ الْقُرَشِيُّ الرَّزَّازُ الْكُوفِيُّ قَالَ حَدَّثَنِي خَالِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ قَالَ حَدَّثَنِي مُوسَى بْنُ سَعْدَانَ الْحَنَاطُ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْقَاسِمِ الْحَضْرَمِيِّ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ شُعَيْبِ الْمِثْمِيِّ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ إِنَّ الْحُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ (عليهما السلام) لَمَّا وُلِدَ أَمَرَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ جَبْرَائِيلَ (عليه السلام) أَنْ يَهْبِطَ فِي أَلْفٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ فَيَهْنَيْ رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) مِنَ اللَّهِ وَ مِنْ جَبْرَائِيلَ (عليه السلام) قَالَ وَ كَانَ مَهْبُطُ جَبْرَائِيلَ (عليه السلام) عَلَى جَزِيرَةٍ فِي الْبَحْرِ فِيهَا مَلَكٌ يُقَالُ لَهُ فُطْرُسُ كَانَ مِنَ الْحَمَلَةِ فَبِعِثَ فِي شَيْءٍ فَأَبْطَأَ فِيهِ فَكَبَّرَ جَنَاحَهُ وَ أَلْقَى فِي تِلْكَ الْجَزِيرَةِ يُعْبُدُ اللَّهُ فِيهَا سِتِّمِائَةَ عَامٍ حَتَّى وُلِدَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) فَقَالَ الْمَلَكُ لِجَبْرَائِيلَ (عليه السلام) أَيْنَ تُرِيدُ- قَالَ إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى أَنْعَمَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ (صلى الله عليه و آله) وَ بِنِعْمَتِهِ أَهْنَيْتُهُ مِنَ اللَّهِ وَ مِنِّي فَقَالَ يَا جَبْرَائِيلُ احْمِلْنِي مَعَكَ لَعَلَّ مُحَمَّدًا (صلى الله عليه و آله) يَدْعُو اللَّهَ لِي قَالَ فَحَمَلَهُ فَلَمَّا دَخَلَ جَبْرَائِيلُ عَلَيَّ النَّبِيِّ (صلى الله عليه و آله) وَ هَنَأَهُ مِنَ اللَّهِ وَ هَنَأَهُ مِنْهُ وَ أَخْبَرَهُ بِحَالِ فُطْرُسَ فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) يَا جَبْرَائِيلُ أَدْخَلَهُ فَلَمَّا أَدْخَلَهُ أَخْبَرَ فُطْرُسُ النَّبِيَّ (صلى الله عليه و آله) بِحَالِهِ فَدَعَا لَهُ النَّبِيُّ (صلى الله عليه و آله) وَ قَالَ لَهُ تَمَسَّحْ بِهَذَا الْمَوْلُودِ وَ عُدْ إِلَى مَكَانِكَ قَالَ فَتَمَسَّحَ فُطْرُسُ بِالْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ ارْتَفَعَ وَ قَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) أَمَا إِنَّ أُمَّتَكَ سَتَقْتُلُهُ- وَ لَهُ عَلَيَّ مَكَا فَاهُ أَنْ لَا يَزُورَهُ زَائِرٌ إِلَّا بَلَّغْتُهُ عَنْهُ وَ لَا يُسَلِّمَ عَلَيْهِ مُسَلِّمٌ إِلَّا بَلَّغْتُهُ سَلَامَهُ وَ لَا يُصَلِّيَ عَلَيْهِ مُصَلٍّ إِلَّا بَلَّغْتُهُ عَلَيْهِ صَلَاتَهُ قَالَ ثُمَّ ارْتَفَعَ مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ قَرِيشِي رَزَّازُ كُوفِي مِي كُويد:

از دائی ام محمد بن الحسين بن ابی الخطاب گفت:

موسی بن سعدان حنّاط از عبد الله بن قاسم حضرمی، از ابراهیم بن شعیب میثمی نقل کرد که گفت:

شنیدم امام صادق علیه السلام فرمودند:

هنگامی که حسین بن علی علیهما السلام متولد شدند حق تعالی به جبرئیل امر فرمود که در ضمن هزار فرشته دیگر به زمین فرود آید و از طرف خدا و خودش به رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم تهنیت بگوید.

حضرت فرمودند:

محل فرود آمدن جبرئیل جزیره ای بود در میان دریائی و در آن جزیره فرشته ای می زیست بنام فطرس که از جمله عرش محسوب می شد و حق تعالی او را بر انجام کاری مبعوث نمود و چون وی در بجا آوردن آن سستی نمود بالش شکسته شد و او در آن جزیره افتاد و مدت ششصد سال خداوند را عبادت می کرد تا حضرت حسین بن علی علیهما السلام متولد شدند به هر صورت فطرس به جبرئیل عرضه داشت:

اراده کجا داری؟ جبرئیل فرمود: خداوند متعال بر حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم نعمتی عنایت فرموده و من را برای گفتن تهنیت از جانب خودش و خودم به نزد آن جناب فرستاده اکنون محضر مبارک آن حضرت می روم.

فطرس عرضه داشت: ای جبرئیل من را با خودت ببر شاید حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم برای من دعاء فرماید.

حضرت فرمودند:

جبرئیل فطرس را با خود برد و هنگامی که به مکان رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم رسید فطرس را بیرون گذارد و خودش محضر مبارک آن جناب مشرف گردید و از ناحیه خدا و خود به حضرتش تهنیت گفت و سپس حال فطرس را گزارش داد.

حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

ای جبرئیل او را داخل کن.

جبرئیل او را داخل نمود و وی حال خود را برای آن جناب بازگو نمود.

پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم برایش دعاء نموده و فرمودند:
بال شکسته خودت را به این مولود بکش و به جای خودت برگردد.
حضرت فرمودند:

هر سلام کننده‌ای که به حضرتش سلام کند، سلامش را به محضرش ابلاغ نموده و هر کسی که به جنابش تهنیت گوید آن را به حضورش عرضه نمایم این بگفت و به آسمان پرواز کرد.

۲۱ - باب بیست و یکم در بیان لعنت نمودن حق تبارک و تعالی و انبیاء عظام در حق قاتلین حسین بن علی علیهما السلام

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى بْنِ عَبْدِ الْيَقْطِينِي عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ أَبِي سَعِيدِ الْقَمَاطِ عَنِ ابْنِ أَبِي يَغْفُورٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ بَيْنَمَا رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) فِي مَنْزِلِ فَاطِمَةَ (عليها السلام) وَالْحُسَيْنِ فِي حَجْرِهِ إِذْ بَكَى وَخَرَّ سَاجِدًا ثُمَّ قَالَ يَا فَاطِمَةُ يَا بِنْتَ مُحَمَّدٍ إِنَّ الْعَلِيَّ الْأَعْلَى تَرَاى لِي فِي بَيْتِكَ هَذَا فِي سَاعَتِي هَذِهِ فِي أَحْسَنِ صُورَةٍ وَأَهْنَأِ هَيْئَةٍ وَقَالَ لِي يَا مُحَمَّدُ أَ تُحِبُّ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) فَقُلْتُ نَعَمْ قُرَّةُ عَيْنِي وَرِيحَانَتِي - وَثَمَرَةُ فُؤَادِي وَجِلْدَةٌ مَا بَيْنَ عَيْنَيْ فَقَالَ لِي يَا مُحَمَّدُ وَوَضَعَ يَدَهُ عَلَى رَأْسِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) بُورِكَ مِنْ مَوْلُودٍ عَلَيْهِ بَرَكَاتِي وَصَلَوَاتِي وَرَحْمَتِي وَرِضْوَانِي. وَلَعْنَتِي وَ سَخَطِي وَعَذَابِي وَخَزْيِي وَنَكَالِي عَلَى مَنْ قَتَلَهُ وَنَاصَبَهُ وَنَاوَاهُ وَنَازَعَهُ أَمَا إِنَّهُ سَيُذُّ الشُّهَدَاءِ مِنَ الْأُولِيِّينَ وَالْآخِرِينَ - فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَذَكَرَ الْحَدِيثَ

پدرم رحمه الله عليه از سعد بن عبد الله، از محمد بن عیسی بن عبید یقطینی از محمد بن سنان از ابی سعید قماط از ابن ابی یغفور از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل نمود که آن جناب فرمودند:

روزی رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم در منزل حضرت فاطمه سلام الله علیها تشریف داشته در حالی که حضرت امام حسین علیه السلام در دامن آن جناب بودند، حضرت گریسته و به سجده رفته سپس فرمودند:

ای فاطمه، ای دختر محمّد! در این ساعت و در همین مکان خداوند علی اعلی در بهترین صورت و زیباترین شکل خود را به من نشان داد و گفت:

ای محمد آیا حسین را دوست داری؟

گفتم: بلی، نور دیده و گل خوشبو و میوه دل و پرده ما بین دیده گان من است.

در حالی که دست بر سر حسین علیه السلام نهاده بود به من فرمود:

ای محمّد: برکت حاصل می شود از مولودی که بر او برکات و رحمت و رضوان من می باشد و لعنت و غضب و عذاب و ذلّت و عقوبت من بر کسی که او را کشته و نصب عداوتش نموده و با او دشمنی کرده و با وی به حرب برخاسته است. بطور حتم و قطع او سرور شهداء است از اولین و آخرین در دنیا و آخرت

۲- وَ حَدَّثَنِي أَبُو الْحُسَيْنِ مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَلِيٍّ النَّاقِدُ قَالَ حَدَّثَنِي أَبُو هَارُونَ الْعَيْسِيُّ [الْعَبْسِيُّ] عَنْ أَبِي الْأَشْهَبِ جَعْفَرِ بْنِ حَنَانٍ [حَيَّانَ] عَنْ خَالِدِ الرَّبِيعِيِّ قَالَ حَدَّثَنِي مَنْ سَمِعَ كَعْبًا يَقُولُ أَوَّلُ مَنْ لَعَنَ قَاتِلَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) إِبْرَاهِيمُ خَلِيلُ الرَّحْمَنِ لَعْنَهُ وَ أَمْرٌ وَوَلَدُهُ بِذَلِكَ وَ أَخَذَ عَلَيْهِمُ الْعَهْدَ وَ الْمِيثَاقَ ثُمَّ لَعَنَهُ مُوسَى بْنُ عِمْرَانَ وَ أَمْرٌ أُمَّتُهُ بِذَلِكَ ثُمَّ لَعَنَهُ دَاوُدُ وَ أَمْرٌ بَنِي إِسْرَائِيلَ بِذَلِكَ ثُمَّ لَعَنَهُ عِيْسَى وَ أَكْثَرُ أَنْ قَالَ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ الْعُنُوقَا قَاتِلَهُ وَ إِنْ أَدْرَكْتُمْ أَيَّامَهُ فَلَا تَجْلِسُوا عَنْهُ فَإِنَّ الشَّهِيدَ مَعَهُ كَالشَّهِيدِ مَعَ الْأَنْبِيَاءِ مُقْبِلٍ غَيْرِ مُدْبِرٍ [مُقْبِلًا غَيْرِ مُدْبِرٍ وَ كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى بُعْتِهِ وَ مَا مِنْ نَبِيٍّ إِلَّا وَ قَدْ زَارَ كَرْبَلَاءَ وَ وَقَفَ عَلَيْهَا وَ قَالَ إِنَّكَ لِبُعْتِهِ كَثِيرَةٌ الْخَيْرِ فِيكَ يُدْفَنُ الْقَمَرُ الْأَزْهَرُ

ابو الحسین محمد بن عبد الله بن علی الناقد می گوید:

ابو هرون عیسی، از ابی الاشهب جعفر بن حیّان از خالد ربعی نقل نمود و گفت:

کسی که از کعب شنیده بود گفت: اولین کسی که قاتل حضرت حسین بن علی علیهما السلام را لعن نمود حضرت ابراهیم خلیل الرحمن بود، آن جناب قاتل حضرت سید الشهداء را لعن نمود و به فرزندانشان نیز امر فرمودند که چنین نمایند و از آنها عهد و پیمان گرفت بر آن و سپس حضرت موسی بن عمران قاتل آن جناب را لعن کرد و امتش را به آن مأمور ساخت پس از ایشان حضرت داود قاتل آن حضرت را لعن کرده و به بنی اسرائیل امر نمود که ایشان نیز لعن کنند و سپس حضرت عیسی به آن مبادرت

نمود و بیشترین گفتار آن حضرت این بود که ای بنی اسرائیل قاتل حسین بن علی علیهما السلام را لعنت کنید و اگر زمان آن حضرت را درک نمودید مباد او را تنها گذارده و در رکابش حاضر نشوید زیرا کسی که با آن جناب شهید شود همچون شهید با انبیاء است، او روی آورنده است نه

پشت کننده، گویا به جایگاه او نظر کرده و آن را می بینم، و نیست پیغمبری مگر آنکه کربلاء را زیارت کرده و بر آن ایستاده و گفته است:

تو جایگاهی پرخیر بوده، در تو ماه درخشنده و نور افشان دفن می گردد.

۳- حَدَّثَنِي الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيِّ الزَّعْفَرَانِيُّ بِالرِّيِّ قَالَ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عُمَرَ النَّصِيبِيُّ عَنْ هِشَامِ بْنِ سَعْدٍ قَالَ أَخْبَرَنِي الْمَشِيخَةُ أَنَّ الْمَلِكَ الَّذِي جَاءَ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَأَخْبَرَهُ بِقَتْلِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) كَانَ مَلِكًا الْبَحَارِ وَ ذَلِكَ أَنَّ مَلَكًا مِنْ مَلَائِكَةِ الْفِرْدَوْسِ نَزَلَ عَلَى الْبَحْرِ فَنَشَرَ أَجْنِحَتَهُ عَلَيْهَا ثُمَّ صَاحَ صَيْحَةً وَقَالَ يَا أَهْلَ الْبَحَارِ الْبُسُوءُ أَثْوَابَ الْخُزْنِ فَإِنَّ فَوْخَ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) مَذْبُوحٌ ثُمَّ حَمَلَ مِنْ تُرْبَتِهِ فِي أَجْنِحَتِهِ إِلَى السَّمَاوَاتِ فَلَمْ يَبْقَ مَلِكٌ فِيهَا إِلَّا شَمَّهَا وَ صَارَ عِنْدَهُ لَهَا أَثَرٌ وَ لَعَنَ قَتْلَهُ وَ أَشْيَاعَهُمْ وَ أَتْبَاعَهُمْ

حسین بن علی زعفرانی در ری برایم نقل نمود وی گفت:

محمد بن عمر نصیبی از هشام بن سعد حکایت کرد و گفت:

اساتید و شیوخ ما به من خبر دادند فرشته‌ای که نزد رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم آمد و خبر شهادت حضرت حسین بن علی علیهما السلام را گزارش داد فرشته دریاها بود و شرح آن این است که:

فرشته‌ای از فرشته‌های بهشت بر دریا نازل شد و بال‌هایش را روی سطح آب گسترانید سپس فریادی بلند زد و گفت:

ای اهل دریا لباس‌های حزن و اندوه بپوشید زیرا فرزند رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم را سر بریده‌اند سپس از تربت آن حضرت در بال‌هایش نهاد و به آسمان‌ها پرواز کرد و فرشته‌ای نبود در آسمان‌ها مگر آن را بوئید و در وی اثر گذارد و کشنده‌گان آن حضرت و تابعین آنها را لعنت نمود.

۲۲ - باب بیست و دوم در بیان کلام رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم بعد از من امت من حسین علیه السلام را می‌کشند

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى بْنِ عُبَيْدٍ عَنْ صِفْوَانَ بْنِ يَحْيَى وَ جَعْفَرِ بْنِ عِيسَى بْنِ عُبَيْدِ اللَّهِ قَالَا حَدَّثَنَا أَبُو عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنُ بْنُ أَبِي غُنْدَرٍ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ كَانَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ (عليهما السلام) ذَاتَ يَوْمٍ فِي حَجْرِ النَّبِيِّ (صلى الله عليه و آله) يُلَاعِبُهُ وَيُضَاحِكُهُ فَقَالَتْ عَائِشَةُ يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا أَشَدَّ إِعْجَابَكَ بِهَذَا الصَّبِيِّ فَقَالَ لَهَا وَيْلَكَ وَ كَيْفَ لَا أُحِبُّهُ وَ لَا أُعْجِبُ بِهِ وَ هُوَ ثَمَرَةٌ فُوءَادِي وَ قُرَّةٌ عَيْنِي أَمَا إِنَّ أُمَّتِي سَيَتَقْتَلُهُ فَمَنْ زَارَهُ بَعْدَ وَفَاتِهِ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ حِجَّةً مِنْ حَجَجِي قَالَتْ يَا رَسُولَ اللَّهِ حِجَّتَيْنِ مِنْ حَجَجِكَ قَالَ نَعَمْ حِجَّتَيْنِ مِنْ حَجَجِي قَالَتْ يَا رَسُولَ اللَّهِ حِجَّتَيْنِ مِنْ حَجَجِكَ قَالَ نَعَمْ وَ أَرْبَعَةً قَالَ فَلَمْ تَزَلْ تَزَادُهُ [تُرَادُهُ وَ يَزِيدُ وَ يُضَعِفُ حَتَّى بَلَغَ تِسْعِينَ حِجَّةً مِنْ حَجَجِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) بِأَعْمَارِهَا

پدرم رحمه الله عليه و محمد بن الحسن بن ولید، از سعد بن عبد الله، از محمد بن عیسی بن عبید، از صفوان بن یحیی و جعفر بن عیسی بن عبید الله گفتند:

برای ما حدیث گفت ابو عبد الله الحسین بن ابی غندر از کسی که برایش از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل نمود وی گفت: روزی حسین بن علی علیهما السلام در دامن نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم نشسته بود و با آن حضرت بازی می‌کرد و هر دو می‌خندیدند.

عایشه گفت: یا رسول الله، چه قدر علاقه و محبت شما به این طفل زیاد است؟! حضرت فرمودند: وای بر تو! چه گونه او را دوست نداشته و به او محبت نداشته باشم در حالی که میوه دل من و نور چشمم می‌باشد، این امر قطعی است که عنقریب امت من او را خواهند کشت و کسی که بعد از شهادتش او را زیارت کند خداوند برای او ثواب یک حج از حج‌های من را می‌نویسد.

عایشه عرض کرد: یا رسول الله حجی از حج‌های شما؟!

حضرت فرمودند: بلی، دو حج از حج‌های من.

عایشه عرضه داشت: یا رسول الله دو حج از حج‌های شما؟!

حضرت فرمودند: بلی، چهار حج از حج‌های من.

راوی می‌گوید: پیوسته حضرت به تعداد حج‌ها اضافه کردند و آن را بالا بردند تا به نود حج با عمره از حج‌ها و عمره‌های خودشان صلی الله علیه و آله و سلم رسانند.

۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنِ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادِ الْبُضَيْرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ عَنْ مِسْعَمِ بْنِ عَبْدِ الْمَلِكِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ كَانَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) مَعَ أُمِّهِ تَحْمِلُهُ فَأَخَذَهُ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) فَقَالَ لَعَنَ اللَّهُ قَاتِلِيكَ وَ لَعَنَ اللَّهُ سَالِيكَ وَ أَهْلَكَ اللَّهُ الْمُتَوَازِرِينَ عَلَيْكَ وَ حَكَمَ اللَّهُ بَيْنِي وَ بَيْنَ مَنْ أَعْيَانَ عَلَيْكَ فَقَالَتْ فَاطِمَةُ يَا أَبَتِ أَيُّ شَيْءٍ تَقُولُ قَالَ يَا بِنْتَاهُ ذَكَرْتُ مَا يُصِيبُهُ بَعِيدِي وَ بَعِيدِكَ مِنَ الْأَذَى وَ الظُّلْمِ وَ الْعُدْرِ وَ الْبَغْيِ وَ هُوَ يَوْمَئِذٍ فِي عَضِيْبِهِ كَمَا نَهَمُ نُجُومُ السَّمَاءِ يَتَهَادُونَ إِلَى الْقَتْلِ وَ كَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى مُعْشِرِهِمْ - وَ إِلَى مَوْضِعِ رِحَالِهِمْ وَ تُزَيِّبُهُمْ فَقَالَتْ يَا أَبَتِ وَ أَيْنَ هَذَا الْمَوْضِعُ الَّذِي تَصِفُ قَالَ مَوْضِعٌ يُقَالُ لَهُ كَرْبَلَاءُ وَ هِيَ ذَاتُ كَرْبٍ وَ بَلَاءٍ عَلَيْنَا وَ عَلَى الْأُمَّةِ يَخْرُجُ عَلَيْهِمْ شِرَارُ أُمَّتِي وَ لَوْ أَنَّ أَحَدَهُمْ يَشْفَعُ لَهُ مِنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ يَنْ شَفَعُوا فِيهِمْ وَ هُمُ الْمُخَلَّدُونَ فِي النَّارِ قَالَتْ يَا أَبَتِ فَيَقْتُلُ قَالَ نَعَمْ يَا بِنْتَاهُ قَتْلَ قَبْلَهُ أَحَدٌ كَانَ تَبْكِيهِ السَّمَاوَاتُ وَ الْأَرْضُونَ وَ الْمَلَائِكَةُ وَ الْوَحْشُ وَ الْحَيَاتَانِ فِي الْبِحَارِ وَ الْجِبَالِ لَوْ يُوَدُّنَ لَهَا مَا بَقِيَ عَلَى الْأَرْضِ مُتَنَفِّسٌ وَ تَأْتِيهِ قَوْمٌ مِنْ مُحِبِّينَا لَيْسَ فِي الْأَرْضِ أَعْلَمُ بِاللَّهِ وَ لَا أَقْوَمُ بِحَقِّنَا مِنْهُمْ وَ لَيْسَ عَلَى ظَهْرِ الْأَرْضِ أَحَدٌ يَلْتَفِتُ إِلَيْهِ غَيْرُهُمْ أَوْلِيكَ مَصَابِيحُ فِي ظُلُمَاتِ الْجُورِ وَ هُمُ الشُّفَعَاءُ وَ هُمْ وَارِدُونَ حَوْضِي عَدَا أَعْرَفُهُمْ إِذَا وَرَدُوا عَلَيَّ بِسِيْمَاهُمْ - وَ أَهْلُ كُلِّ دِينٍ يَطْلُبُونَ أُمَّتَهُمْ وَ هُمْ يَطْلُبُونَنَا وَ لَا يَطْلُبُونَ غَيْرَنَا وَ هُمْ قَوْمُ الْأَرْضِ بِهِمْ يَنْزِلُ الْغَيْثُ وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ بِطَوْلِهِ

محمّد بن عبد الله بن جعفر حمیری از پدرش، از علی بن محمد بن سالم، از محمد بن خالد از عبد الله بن حماد بصری از عبد الله بن عبد الرحمن اصم از مسمع بن عبد الملک از ابی عبد الله علیه السّلام نقل کرده که آن جناب فرمودند:

حضرت امام حسین علیه السّلام را مادر گرامیشان حمل می‌کردند، رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم او را گرفته و فرمودند: خداوند متعال کشندگان تو را لعنت کند، حقتعالی کسانی که جامه از تن تو بیرون می‌آورند را لعنت نماید، خدا بکشد آنان را که یک دیگر را بر علیه تو کمک می‌کنند، و بین من و آنان حکم بنماید.

حضرت فاطمه سلام الله علیها عرض کردند:

ای پدر چه می‌فرمائید؟ حضرت فرمودند:

دخترم مصیبت‌هایی که بعد از من و تو به او می‌رسد و اذیت‌ها و ظلم‌ها و مکرها و تعدّی‌هایی که متوجهش می‌گردد را به یاد آوردم، او در آن روز در میان جمعی مردان که جملگی همچون ستارگان درخشاند بوده و همگی به طرف مرگ و کشتن حرکت می‌کنند، گویا اکنون لشکرگاه آنها را دیده و به جایگاه و محلّ دفن ایشان می‌نگرم.

حضرت فاطمه سلام الله علیها عرض کردند:

ای پدر جایی را که توصیف می‌فرمائید کجا است؟

حضرت فرمودند:

مکانی است که به آن کربلاء می‌گویند و آن زمین برای ما و امت موجب اندوه و بلاء است، بدترین افراد امت من بر ایشان خروج می‌نمایند، اگر تمام اهل آسمان‌ها و زمین شفیع یک نفر از این گروه شرور باشند شفاعتشان پذیرفته نشود و بطور قطع تمام آنها در جهنم جاوید خواهند بود.

حضرت فاطمه سلام الله علیها عرض کردند:

پدر، این طفل کشته خواهد شد؟! حضرت فرمودند:

بله، دخترم، پیش از او کسی این طور کشته نشده که آسمان‌ها و زمین و فرشتگان و حیوانات وحشی و ماهی‌های دریا و کوهها برایش گریه کنند.

اگر این موجودات مأذون بودند پس از شهادت این طفل هیچ نفس کشی روی زمین باقی نمی‌ماند و گروهی از دوستان ما خواهند آمد که در روی زمین کسی از آنها اعلم به خدا نبوده و کوشاتر در اقامه حقّ ما از آنها نمی‌توان یافت و روی زمین احدی غیر از ایشان نیست که مورد التفات و توجه باشد، ایشان چراغ‌های فروزانی بوده که در ظلمات جور و ستم می‌درخشند ایشان شفعا دیگران بوده و در فردای قیامت بر حوض من وارد خواهند شد، هنگامی که بر من وارد شوند بوسیله سیما و چهره‌اشان می‌شناسمشان و اهل هر دینی پیشوایان خود را طلب نموده و ایشان ما را طالب بوده و غیر ما را طلب نمی‌کنند، ایشان باعث قوام و استوار بودن زمین می‌باشند، به برکت آنها باران بر زمین می‌بارد.

۳- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى بْنِ عُبَيْدٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ زَكَرِيَّا الْمَوْءِجِيِّ عَنْ أَيُّوبَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ وَزَيْدِ بْنِ الْحَسَنِ أَبِي الْحَسَنِ وَعَبَادِ جَمِيعاً عَنْ سَعْدِ الْأَسْكَافِ قَالَ قَالَ أَبُو جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) مَنْ سَرَّهُ أَنْ يَحْيَا مَحْيَايَ وَيَمُوتَ مَمَاتِي وَيَدْخُلَ جَنَّةَ عَدْنٍ فَيَلْزَمَ قَصِيْبًا غَرَسَهُ رَبِّي يَبِيْدَهُ فَلْيَتَوَلَّ عَلِيًّا وَ الْأَوْصِيَاءَ مِنْ بَعْدِهِ وَ لِيَسَلِّمْ لِفَضْلِهِمْ فَإِنَّهُمْ الْهُدَاهُ الْمَرْضِيَّةُ يُؤْنِ أَعْطَاهُمُ اللَّهُ فَهَمِي وَ عِلْمِي وَ هُمْ عِزَّتِي مِنْ لَحْمِي وَ دَمِي إِلَى اللَّهِ أَشْكُو عَدُوَّهُمْ مِنْ أُمَّتِي الْمُنْكَرِينَ لِفَضْلِهِمْ الْقَاطِعِينَ فِيهِمْ صَلَاتِي وَ اللَّهُ لَيَقْتُلَنَّ ابْنِي لَأَنْالَهُمُ اللَّهُ شَفَاعَتِي

محمد بن الحسن بن الولید، از محمد بن الحسن الصفّار، از محمد بن عیسی بن عبید، از ابی عبد الله زکریّا الموءج من از ایوب بن عبد الرحمن و زید بن الحسن ابی الحسن و عباد جملگی از سعد الاسکاف نقل نموده و گفت:

حضرت ابو جعفر علیه السلام فرمودند:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

کسی که دوست دارد حیاتش حیات من و ممائش ممت من بوده و به بهشت جاودان داخل گردد و ملازم درختی باشد که حق تعالی به دست قدرتش آن را کاشته پس باید علی علیه السلام و جانشینان بعد از او را دوست داشته و فضیلت ایشان را قبول نموده باشد زیرا ایشان راهنمایان پسندیده خدا بوده و جناب اقدس الهی به ایشان فهم و علم من را اعطاء فرموده است و ایشان اهل بیت من بوده که از گوشت و خون من می‌باشند شکایت دشمنان ایشان از امت من را به خدا خواهم نمود، دشمنانی که منکر فضیلت ایشان بوده و به جای اینکه صله رحم من را نموده آن را قطع کرده‌اند، به خدا قسم فرزندم را خواهند کشت، خداوند متعال شفاعت من را هرگز نصیب ایشان نخواهند نمود.

۴- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ شَجْرَةَ عَنْ سَلَامِ الْجُعْفِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدٍ الصَّنَعَانِيِّ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) إِذَا دَخَلَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) جَذَبَهُ إِلَيْهِ ثُمَّ يَقُولُ لِأَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) أَمْسِكْهُ ثُمَّ يَقَعُ عَلَيْهِ فَيَقْبَلُهُ وَيَبْكِي يَقُولُ يَا أَبَتِ لِمَ تَبْكِي فَيَقُولُ يَا بُنَيَّ أَقْبَلُ مَوْضِعَ السُّيُوفِ مِنْكَ قَالَ يَا أَبَتِ وَأَقْتُلَ قَالَ إِي وَاللَّهِ وَأَبُوكَ وَأَبُوكَ وَأَنْتَ قَالَ يَا أَبَتِ فَمَصَارِعُنَا شَتَّى قَالَ نَعَمْ يَا بُنَيَّ قَالَ فَمَنْ يَزُورُنَا مِنْ أُمَّتِكَ قَالَ لَا يَزُورُنِي وَيَزُورُ أَبَاكَ وَأَخَاكَ وَأَنْتَ إِلَّا الصَّادِقُونَ مِنْ أُمَّتِي

حسن بن عبد الله بن محمد بن عیسی از پدرش، از حسن بن محبوب، از علی بن شجره، از سلام جعفری، از عبد الله بن محمد صنعانی، از حضرت ابی جعفر علیه السلام نقل کرده که آن جناب فرمودند:

هر گاه حضرت حسین بن علی علیهما السلام بر پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم داخل می‌شدند حضرت او را به خود می‌چسبانند و سپس به امیر المؤمنین علیه السلام می‌فرمودند: او را نگاه دار و پس از آن او را بوسیده و می‌گریستند.

حسین علیه السلام عرض می‌کرد: ای پدر چرا گریه می‌کنی؟

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم می‌فرمود: فرزندم جاهای شمشیر را بوسیده و می‌گیرم.

حسین علیه السلام عرضه می‌داشت: ای پدر من کشته خواهم شد؟

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم می‌فرمود: بلی به خدا قسم تو و پدرت و برادرت جملگی کشته خواهید شد.

عرض می‌نمود: پدر، قبور ما از هم متفرق و پراکنده می‌باشد؟

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم می‌فرمود: بلی پسر من.

عرض می‌کرد: از امت شما چه کسانی به زیارت ما می‌آیند؟

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم می‌فرمود: من و پدرت و برادرت و تو را زیارت نخواهد نمود مگر راست گویان از امت من.

۵- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَبِي سَعِيدِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ زَكَرِيَّا الْعَدَوِيِّ الْبَصْرِيِّ قَالَ حَدَّثَنَا عَمْرُو بْنُ الْمُخْتَارِ قَالَ حَدَّثَنَا إِسْحَاقُ بْنُ بَشْرِ عَنِ الْقَوَامِ [الْعَوَامِ] مَوْلَى قُرَيْشٍ قَالَ سَمِعْتُ مَوْلَى عَمْرُو بْنِ هُبَيْرَةَ قَالَ رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) (عليه وآله) وَالْحَسَنَ وَالْحُسَيْنَ فِي حَجْرِهِ يُقْبَلُ هَذَا مَرَّةً وَهَذَا مَرَّةً وَيَقُولُ لِلْحُسَيْنِ إِنَّ الْوَيْلَ لِمَنْ يَقْتُلُكَ

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری، از ابی سعید حسن بن علی بن زکریا عدوی بصری نقل نموده که وی گفت:

عمرو بن مختار گفت: اسحق بن بشر از قوام که مولای قریش بود نقل کرد که وی گفت:

از آقای خود عمر بن هبیره شنیدم که گفت: رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم را دیدم که حسن و حسین علیهما السلام در دامن آن حضرت بوده و آن جناب گاهی او و زمانی این را می‌بوسیده و به حسین علیه السلام می‌فرمودند:

وای بر کسی که تو را می‌کشد.

۶- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ أَبِي سَعِيدِ الْقَمَاطِ عَنْ ابْنِ أَبِي يَعْفُورٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ بَيْنَمَا رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) فِي مَنْزِلِ فَاطِمَةَ وَالْحُسَيْنِ فِي حَجْرِهِ إِذْ بَكَى وَخَرَّ سَاجِدًا ثُمَّ قَالَ يَا فَاطِمَةُ يَا بِنْتَ مُحَمَّدٍ إِنَّ الْعُلَىَّ الْأَعْلَى تَرَأَى لِي فِي بَيْتِكَ هَذَا فِي سَاعَتِي هَذِهِ فِي أَحْسَنِ صُورَةٍ وَأَهْيَأِ هَيْئَةٍ فَقَالَ لِي يَا مُحَمَّدُ أُتِجِبُ الْحُسَيْنِ قُلْتُ يَا رَبِّ قُرْهُ عَيْنِي وَرِيحَاتِي وَ ثَمْرَةَ فُؤَادِي وَ جِلْمَدُهُ مَا بَيْنَ عَيْنَيْ فَقَالَ لِي يَا مُحَمَّدُ وَوَضَعَ يَدَهُ عَلَى رَأْسِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) بُورِكَ مِنْ مَوْلُودٍ عَلَيْهِ بَرَكَاتِي وَ صَلَوَاتِي وَ رَحْمَتِي وَ رِضْوَانِي وَ نِقْمَتِي وَ لَعْنَتِي وَ سَخَطِي وَ عَذَابِي وَ خِزْيِي وَ نِكَالِي عَلَى مَنْ قَتَلَهُ وَ نَاصَبَهُ وَ نَاوَاهُ وَ نَازَعَهُ أَمَا إِنَّهُ سَيِّدُ الشُّهَدَاءِ مِنَ الْأَوَّلِينَ وَ الْآخِرِينَ فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ وَ سَيِّدُ شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ مِنَ الْخَلْقِ أَجْمَعِينَ وَ أَبُوهُ أَفْضَلُ مِنْهُ وَ خَيْرٌ فَأَقْرَبُهُ السَّلَامَ وَ بَشْرُهُ بَأَنَّهُ رَأَيْتُهُ الْهُدَى وَ مَنَارًا أَوْلِيَائِي وَ حَفِيطِي وَ شَهِيدِي عَلَى خَلْقِي وَ خَازِنُ عِلْمِي - وَ حُجَّتِي عَلَى أَهْلِ السَّمَاوَاتِ وَ أَهْلِ الْأَرْضِينَ وَ الثَّقَلَيْنِ الْجَنِّ وَ الْإِنْسِ

ترجمه: پدرم علیه الرحمه از سعد بن عبد الله، از محمد بن عیسی، از محمد بن سنان، از ابی سعید قَمَاط، از ابن ابی یعفور، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل نموده که آن حضرت فرمودند:

روزی رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم در منزل حضرت فاطمه سلام الله علیها تشریف داشته در حالی که حضرت امام حسین علیه السلام در دامن آن جناب بودند، حضرت گریسته و به سجده رفته، سپس فرمودند:

ای فاطمه، ای دختر محمد! در این ساعت و در همین مکان خداوند علی اعلی در بهترین صورت و زیباترین شکل خود را به من نشان داد و گفت:

ای محمد آیا حسین را دوست داری؟

گفتم: بلی، نور دیده و گل خوشبو و میوه دل و پرده ما بین دیده گان من است.

در حالی که دست بر سر حسین علیه السلام نهاده بود به من فرمود:

ای محمد: برکت حاصل می‌شود از مولودی که بر او برکات و رحمت و رضوان من می‌باشد و لعنت و غضب و عذاب و ذلت و عقوبت من بر کسی که او را کشته و نصب عداوتش نموده و با او دشمنی کرده و با وی به حرب برخاسته است.

به طور حتم و قطع او سرور شهداء است از اولین و آخرین در دنیا و آخرت و آقای جوانان اهل بهشت است از جملگی خلائق و پدرش از او برتر و بهتر است پس سلام من را به او برسان و بشارتش بده که او علامت هدایت و نشانه است برای دوستان من و نگهبان و شاهد من بر خلق و خزانه دار علم من و حجتم بر اهل آسمانها و زمین و جن و انس می‌باشد.

۷- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنِ أَبِيهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ حَمَادِ الْكُوفِيِّ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ مُوسَى الْأَنْصَارِيِّ قَالَ حَدَّثَنِي مُضْعَبٌ عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) مَنْ سَرَّهُ أَنْ يَخِيَا حَيَاتِي وَيَمُوتَ مَمَاتِي وَيَدْخُلَ جَنَّتِي جَنَّةَ عِدْنٍ غَرَسَهَا رَبِّي بِيَدِهِ فَلْيَتَوَلَّ عَلِيًّا وَ يَعْرِفْ فَضْلَهُ وَ الْأَوْصِيَاءَ مِنْ بَعْدِهِ وَ يَتَّبِرْ مِنْ عِدْوِي أَعْطَاهُمُ اللَّهُ فَهَمِي وَ عِلْمِي هَرِمَ عِزَّتِي مِنْ لَحْمِي وَ دَمِي أَشْكُو إِلَى رَبِّي عِدْوَهُمْ مِنْ أُمَّتِي الْمُنْكَرِينَ لِفَضْلِهِمْ الْقَاطِعِينَ فِيهِمْ صَلَاتِي وَ اللَّهُ لَيَقْتُلَنَّ ابْنِي ثُمَّ لَا تَنَالُهُمْ شَفَاعَتِي

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری از پدرش، از محمد بن حسین بن ابی الخطاب، از محمد بن حماد کوفی، از ابراهیم بن موسی انصاری نقل کرده که وی گفت مصعب از جابر و او از حضرت محمد بن علی علیهما السلام نقل نمود که آن جناب فرمودند:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

کسی که دوست دارد حیاتش حیات من و مماتش ممات من بوده و به بهشت جاودانی که حق تعالی درختانش را به دست قدرتش کاشته داخل گردد باید علی علیه السلام را دوست داشته و به فضل آن حضرت و جانشینانش آگاه بوده و از دشمن من تبری و دوری بجوید، خداوند متعال فهم و دانش من را به ایشان (حضرت علی و اوصیایش علیهم السلام) اعطاء فرموده، ایشان اهل بیت من

بوده که از گوشت و خون من می‌باشند شکایت دشمنان ایشان از اُمّت را به خدا خواهم نمود، دشمنانی که منکر فضیلت ایشان بوده و به جای اینکه صله رحم من را نموده آن را قطع کرده‌اند به خدا قسم فرزندم را خواهند کشت و بدنالش شفاعت من به ایشان نخواهد رسید.

۲۳ - باب بیست و سوم گفتار امیر المومنین علیه السلام راجع به شهادت امام حسین علیه السلام و مقاله امام حسین علیه السلام و جواب آن حضرت

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ الْقُرَشِيُّ قَالَ حَدَّثَنِي خَالِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ النُّعْمَانِ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ سَيَابَةَ عَنْ أَبِي دَاوُدَ السَّبْعِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْجَدَلِيِّ قَالَ دَخَلْتُ عَلَى أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَ الْحَسَنِ (عليهما السلام) إِلَى جَنْبِهِ فَضَرَبَ بِيَدِهِ عَلَى كَتِفِ الْحَسَنِ (عليه السلام) ثُمَّ قَالَ إِنَّ هَذَا يُقْتَلُ وَ لَا يَنْصُرُهُ أَحَدٌ قَالَ قُلْتُ يَا أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَ اللَّهُ إِنَّ تِلْكَ لَحَيَاةٌ سَوْءٌ قَالَ إِنَّ ذَلِكَ لَكَاثِنٌ وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ وَ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ وَ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ

محمد بن جعفر رزاز قرشی می گوید:

دائی من محمد بن حسین بن ابی الخطاب، از علی بن نعمان و او از عبد الرحمن بن سیابه و او از ابی داود سبعی و او از ابی عبد الله جدلی نقل کرده که وی گفت:

بر امیر المومنین علیه السلام داخل شدم در حالی که حضرت حسین علیه السلام در کنار آن حضرت نشسته بودند امیر المومنین علیه السلام دست بر شانه حسین علیه السلام زد و سپس فرمود: این کشته خواهد شد و احدی یاری او را نخواهد نمود.

راوی می گوید:

عرضه داشتم یا امیر المومنین به خدا قسم این زندگی بدی است.

حضرت فرمودند:

این حادثه حتما به وقوع می پیوندد.

ترجمه:

پدرم علیه الرحمه از سعد بن عبد الله و عبد الله بن جعفر حمیری و محمد بن یحیی عطّار، از محمد بن حسین باسنادش مثل حدیث مذکور نقل کرده‌اند.

۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ خَالِهِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ نَصْرِ بْنِ مِرْاحِمٍ عَنْ عُمَرَ بْنِ سَعْدِ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ حَمَادٍ عَنْ عَمْرِو بْنِ شَهْرٍ عَنْ جَابِرِ بْنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قَالَ عَلِيُّ (عليه السلام) لِلْحَسَنِ (عليه السلام) يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ اللَّهُ أَسْوَأُ أَنْتَ قَدْ مَأْمَأَ فَقَالَ جُعِلْتُ فِدَاكَ مَا خَالَي قَالَ عَلِمْتُ مَا جَهَلُوا وَ سَيَسْتَفْعُ عَالِمٌ بِمَا عَلِمَ يَا بُنَيَّ اشْتِمِعْ وَ أَبْصِرْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيكَ فَوَ الَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَيْسَ فِكْرٌ بَنُو أُمَّيَّةَ دَمَكُ ثُمَّ لَا يُزِيلُونَكَ عَنْ دِينِكَ وَ لَا يُنْشُونَكَ ذِكْرَ رَبِّكَ فَقَالَ الْحَسَنِ وَ الَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ حَسْبِي أَفْرَزْتُ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَ أَصِدَّقُ قَوْلَ نَبِيِّ اللَّهِ وَ لَا أَكْذِبُ قَوْلَ أَبِي حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ جَمَاعَةٌ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ وَ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ

محمد بن جعفر رزاز از دائی خود محمد بن حسین بن ابی الخطاب، از نصر بن مزاحم، از عمر بن سعد از علی بن حماد، از عمرو بن شمر، از جابر، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

حضرت علی علیه السلام به حضرت امام حسین علیه السلام فرمودند:

ای ابا عبد الله از قدیم ثابت و مسلم شده که تو اسوه و مقتدای خلق می باشی.

حسین علیه السلام عرضه داشت: فدایت شوم حالم چیست؟

حضرت علی علیه السلام فرمودند: می دانی آنچه را که خلق نمی دانند و عنقریب عالم به آنچه می داند منتفع خواهد شد، فرزندم

بشنو و بین پیش از آنکه مبتلا گردی، قسم به کسی که جانم در دست او است بنوامیه خون تو را خواهند ریخت ولی نمی‌توانند تو را از دینت جدا کرده و قادر نیستند یاد پروردگارت را از خاطرت ببرند.

حسین علیه السلام عرض کرد: قسم به کسی که جانم در دست او است همین قدر مرا کافی است به آنچه خدا نازل فرموده اقرار داشته و گفتار پیامبر خدا را تصدیق داشته و کلام پدرم را تکذیب نمی‌کنم.

پدرم رحمه الله علیه و جماعتی، از سعد بن عبد الله و محمد بن یحیی، از محمد بن حسین به اسنادش مثل روایت مذکور را نقل نموده است.

۳- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ خَالِهِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَمْرِو بْنِ سَعْدِ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ يَزِيدَ بْنِ إِسْحَاقَ عَنْ هَانِيٍّ بْنِ هَانِيٍّ عَنْ عَلِيٍّ (عليه السلام) قَالَ لَيُقْتَلُ الْحُسَيْنُ قَتْلًا وَإِنِّي لَأَعْرِفُ تَرْبِيَةَ الْأَرْضِ الَّتِي يُقْتَلُ عَلَيْهَا قَرِيبًا مِنَ النَّهْرَيْنِ حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ

محمد بن جعفر رزازی از دای خود محمد بن حسین، از نصر بن مزاحم، از عمر بن سعد، از یزید بن اسحاق، از هانی بن هانی، از حضرت علی علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

حسین علیه السلام کشته خواهد شد کشته‌شدنی و من به زمینی که او روی آن کشته خواهد شد آگاه بوده و می‌دانم که آن زمین بین دو نهر آب قرار گرفته است.

ترجمه:

پدرم رحمه الله علیه از سعد بن عبد الله، از محمد بن حسین باسنادش حدیثی مثل حدیث سابق را نقل نموده است.

۴- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ جَمِيعًا عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي الصُّهْبَانِ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي نَجْرَانَ عَنْ عَاصِمِ بْنِ حُمَيْدٍ عَنْ فَضِيلِ الرَّسَّانِ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ عَقِيصًا قَالَ سَمِعْتُ الْحُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ (عليهما السلام) وَ خَلَا بِهِ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ الزُّبَيْرِ وَ نَاحِيَاءَ طَوِيلًا قَالَ ثُمَّ أَقْبَلَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) بِوَجْهِهِ إِلَيْهِمْ وَقَالَ إِنَّ هَذَا يَقُولُ لِي كُنْ حَمَامًا مِنْ حَمَامِ الْحَرَمِ وَ لَأَنْ أُقْتَلَ وَ بَيْنِي وَ بَيْنَ الْحَرَمِ بَاعٌ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ أَنْ أُقْتَلَ بِالطَّفِّ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ أَنْ أُقْتَلَ بِالْحَرَمِ

پدرم رحمه الله علیه و علی بن حسین جملگی از سعد بن عبد الله، از محمد بن ابی الصهبان، از عبد الرحمن بن ابی نجران، از عاصم بن حمید، از فضیل رسان، از ابو سعید عقیصا نقل کرده که گفت:

از حضرت حسین بن علی علیهما السلام در حالی که در خلوت عبد الله بن زبیر با آن جناب بود مناجات طولانی با خداوند را شنیدم سپس حضرتش روی مبارک به مردم نموده و فرمودند:

این شخص (یعنی عبد الله بن زبیر) به من می‌گوید: کبوتری از کبوتران حرم باش، ولی بدانید اگر من کشته شوم در حالی که فاصله من و حرم به مقدار باع (فاصله بین سر دو انگشت وسطی از دست چپ و راست هنگامی که دست‌ها را کاملاً باز نمایند) بوده بهتر است از اینکه فاصله به مقدار یک و جب باشد و نیز اگر در سرزمین طف خونم ریخته شود بهتر است از اینکه در حرم کشته شوم.

۵- وَ عَنْهُمَا عَنْ سَعْدِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ صَفْوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنْ دَاوُدَ بْنِ فَرْقَدٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قَالَ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ الزُّبَيْرِ لِلْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ لَوْ جِئْتُ إِلَى مَكَّةَ فَكُنْتُ بِالْحَرَمِ فَقَالَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) لَا نَسْتَحِلُّهَا وَ لَا نَسْتَحِلُّ بِنَا وَ لَأَنْ أُقْتَلَ عَلَيَّ تَلُّ أَعْفَرَ أَحَبُّ

إِلَيَّ مِنْ أَنْ أُقْتَلَ بِهَا

پدرم و علی بن حسین (رحمة الله علیهما)، از سعد، از محمد بن حسین، از صفوان بن یحیی، از داود بن فرقد از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل نموده که آن جناب فرمودند:

عبد الله بن زبیر به حضرت حسین بن علی علیهما السلام عرض کرد:
کاش به مکه آمده و در حرم بمانید.
حضرت فرمودند:

نه ما آمدن در حرم را روا داشته و نه شما آنجا را برای ما روا دارید و محققا این طور است که اگر بر تپه ریگ سرخ و روی آن
کشته شوم نزد من بهتر است تا در حرم کشته شوم.

۶- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَكَمِ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِي الْجَارُودِ
عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) خَرَجَ مِنْ مَكَّةَ قَبْلَ التَّرْوِيَةِ يَوْمَ فَشَّيَعَهُ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ الزُّبَيْرِ فَقَالَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ
لَقَدْ حَضَرَ الْحُجَّ وَ تَدَعُهُ وَ تَأْتِي الْعِرَاقَ فَقَالَ يَا ابْنَ الزُّبَيْرِ لَأَنْ أُدْفَنَ بِشَاطِئِ الْفُرَاتِ أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ أَنْ أُدْفَنَ بِفِنَاءِ الْكَعْبَةِ
پدرم رحمه الله عليه و محمد بن الحسن، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد، از علی بن حکم، از پدرش، از ابی الجارود، از
حضرت ابی جعفر علیه السلام نقل نموده که آن جناب فرمودند:
حضرت حسین بن علی علیهما السلام یک روز قبل از تروییه از مکه خارج شدند و عبد الله بن زبیر آن جناب را تشییع کرده و به
حضرتش عرض نمود:

یا ابا عبد الله وقت انجام اعمال حج رسیده شما مکه را ترک کرده و به عراق تشریف می‌برید؟
حضرت فرمودند:

ای ابن زبیر: اگر در کنار فرات دفن شوم بهتر است تا در اطراف مکه مدفون گردم.

۷- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ عِيسَى عَنْ صَفْوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْعَلَاءِ عَنْ
أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) أَنَّ الْحُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ (عليه السلام) قَالَ لِأَصْحَابِهِ يَوْمَ أُصِيبُوا أَشْهَدُ أَنَّهُ قَدْ أُذِنَ فِي قَتْلِكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَ اصْبِرُوا
حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ خَالِهِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ النُّعْمَانِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْعَلَاءِ مِثْلَهُ
پدرم رحمه الله عليه از سعد بن عبد الله، از علی بن اسماعیل بن عیسی، از صفوان بن یحیی از حسین بن ابی العلاء از حضرت ابی
عبد الله علیه السلام نقل نموده که آن جناب فرمودند:

حضرت حسین بن علی سلام الله علیهما روزی که خود و یارانشان به مصیبت گرفتار شدند به ایشان فرمودند:

شهادت می‌دهم که از جانب پروردگار اذن داده شد که جانتان را قربان کنید پس تقوا اختیار کرده و صبر نمائید.

محمد بن جعفر رزازی از دای خود محمد بن الحسین بن ابی الخطاب و او از علی بن نعمان و او از حسین بن ابی العلاء مثل حدیث
سابق را نقل کرده است.

۸- وَ حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَجْجُوبٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ رِثَابٍ عَنِ الْحَلْبِيِّ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا
عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ إِنَّ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) صَلَّى بِأَصْحَابِهِ الْغَدَاةَ ثُمَّ التَفَّتْ إِلَيْهِمْ فَقَالَ - إِنَّ اللَّهَ قَدْ أُذِنَ فِي قَتْلِكُمْ فَاعْلَمُوا
بِالصَّبْرِ
حسن بن عبد الله بن محمد بن عیسی، از پدرش، از حسن بن محبوب، از علی بن رثاب، از حلبی نقل نموده که گفت: شنیدم
حضرت ابو عبد الله علیه السلام می‌فرمودند:

حضرت حسین بن علی علیهما السلام در صبح عاشوراء با یارانشان نماز خوانده سپس به ایشان توجه نموده و فرمودند:

خداوند متعال اذن داد که شما جانتان را قربان کنید پس بر شما باد که صبر نمائید.

۹- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ عَنْ أَبِيهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ صَفْوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنْ يَعْقُوبَ بْنِ شُعَيْبٍ عَنْ حُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْعَلَاءِ قَالَ قَالَ وَالَّذِي
رُفِعَ إِلَيْهِ الْعَرْشُ لَقَدْ حَدَّثَنِي أَبُوكَ بِأَصْحَابِ الْحُسَيْنِ لَأَنْ يَنْقُصُونَ رَجُلًا وَ لَا يَزِيدُونَ رَجُلًا تَعْتَدِي بِهِمْ هَذِهِ الْأُمَّةَ كَمَا اعْتَدَتْ بَنُو إِسْرَائِيلَ

يَوْمَ السَّبْتِ وَقُتِلَ يَوْمَ السَّبْتِ يَوْمَ عَاشُورَاءَ

حسن از پدرش، از محمد بن عیسی، از صفوان بن یحیی، از یعقوب بن شعیب، از حسین بن ابی العلاء نقل نموده که وی گفت: قسم به کسی که عرش را بپاداشته پدرت راجع به یاران امام حسین علیه السلام برایم نقل نمود که ایشان عددشان ثابت بود نه یکی کم و نه یکی زیاد، این امت به ایشان ستم و تعدی نمودند همان طوری که بنی اسرائیل روز شنبه ستم کردند و شهادت آن حضرت روز شنبه دهم محرم الحرام واقع شد.

۱۰- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنِ النَّضْرِ بْنِ سُوَيْدٍ عَنْ يَحْيَى بْنِ عِمْرَانَ الْحَلْبِيِّ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْعَلَاءِ عَنْ أَبِي عَزِيدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ الْحُسَيْنَ (صلى الله عليه وآله) صَلَّى بِأَصْحَابِهِ يَوْمَ أُصَيْبُوا ثُمَّ قَالَ أَشْهَدُ أَنَّهُ قَدْ أُذِنَ فِي قَتْلِكُمْ يَا قَوْمٍ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَ اصْبِرُوا

پدرم رحمه الله عليه و مشایخم از احمد بن محمد بن عیسی، از حسین بن سعید، از نصر بن سويد، از یحیی بن عمران حلبی، از حسین بن ابی العلاء، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل نمود که آن جناب فرمودند: حضرت حسین بن علی علیهما السلام در آن روزی که با اصحاب و یارانشان به بلاء و مصیبت گرفتار شدند پس از آنکه با ایشان نماز خواندند فرمودند:

شهادت می‌دهم که خداوند متعال به شما اذن داد جانتان را نثارش کنید، ای گروه از خداوند بترسید و تقوی اختیار کرده و صبر و شکیبائی داشته باشید.

۱۱- حَدَّثَنِي أَبُو الْحُسَيْنِ مُحَمَّدُ بْنُ عَزِيدِ اللَّهِ بْنِ عَلِيٍّ النَّاقِدُ قَالَ حَدَّثَنِي عَبْدُ الرَّحْمَنِ الْأَسْلَمِيُّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ عُرْوَةَ بْنِ الزُّبَيْرِ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا ذَرٍّ وَ هُوَ يَوْمئِذٍ قَدْ أَخْرَجَهُ عَثْمَانُ إِلَى الرَّبَذَةِ فَقَالَ لَهُ النَّاسُ يَا أَبَا ذَرٍّ أَنْبَشِرُ فَهَذَا قَلِيلٌ فِي اللَّهِ تَعَالَى فَقَالَ مَا أَيْسَرَ هَذَا وَ لَكِنْ كَيْفَ أَنْتُمْ إِذَا قُتِلَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ (عليه السلام) قَتْلًا أَوْ قَالَ ذُبِحَ ذَبْحًا وَ اللَّهُ لَا يَكُونُ فِي الْإِسْلَامِ بَعْدَ قَتْلِ الْخَلِيفَةِ أَعْظَمُ قَتْلًا مِنْهُ [بَعْدَ قَتْلِ الْحُسَيْنِ أَعْظَمُ قَتْلًا مِنْهُ] - [وَ إِنَّ اللَّهَ سَيَسْأَلُ سَيْفَهُ عَلَى هَذِهِ الْأُمَّةِ لَا يَغْمِدُهُ أَبَدًا وَ يَبْعَثُ نَاقِمًا قَائِمًا] مِنْ ذُرِّيَّتِهِ فَيَنْتَقِمُ مِنَ النَّاسِ وَ إِنَّكُمْ لَوْ تَعْلَمُونَ مَا يَدْخُلُ عَلَى أَهْلِ الْبِحَارِ وَ سِيَّكَانِ الْجِبَالِ فِي الْغِيَاضِ وَ الْأَكَامِ وَ أَهْلِ السَّيَاءِ مِنْ قَتْلِهِ لَبَكَيْتُمْ وَ اللَّهُ خَيْرٌ تَزْهَقَ أَنْفُسِكُمْ وَ مَا مِنْ سَمَاءٍ يَمُرُّ بِهِ رُوحُ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) إِلَّا فَرَعَ لَهُ سَبْعُونَ أَلْفَ مَلَكٍ يَقُومُونَ قِيَامًا تَزْعُدُ مَفَاصِلُهُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَ مَا مِنْ سَحَابَةٍ تَمُرُّ وَ تَزْعُدُ وَ تَبْرِقُ إِلَّا لَعَنَتْ قَاتِلَهُ وَ مَا مِنْ يَوْمٍ إِلَّا وَ تَعْرَضُ رُوحُهُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) فَيَلْتَقِيَانِ

ابو الحسين محمد بن عبد الله بن علی ناقد می گوید:

عبد الرحمن اسلمی از عبد الله بن الحسين، از عروۀ بن زبیر برایم نقل نمود که وی گفت:

در روزی که عثمان ابا ذر را به ربه تبعید کرد از وی در پاسخ مردم که به او گفتند:

بشارت باد تو را، این مصیبت در راه خدا اندک است.

شنیدم که فرمود: این بلا سهل و آسان است ولی در چه حالی هستید هنگامی که حسین بن علی علیهما السلام شهید شود شهید شدنی.

یا فرمود:

چه حالی دارید وقتی حسین بن علی علیهما السلام ذبح شود ذبح شدنی.

به خدا قسم در اسلام بعد از قتل حسین بن علی علیهما السلام قتلی بزرگ تر از آن واقع نخواهد شد و خداوند عنقریب شمشیر انتقامش را بر این امت از نیام بیرون خواهد آورد و هرگز در غلاف نخواهد برد و از ذریه آن حضرت خون خواهی را بر انگیزد که از مردم انتقام خون آن جناب را بگیرد و شما اگر بدانید که از ناحیه قتل آن حضرت چه بر اهل دریا و ساکنین کوهها در جنگلها و تپهها خواهد آمد بخدا قسم آن قدر گریه می کنید تا از بین بروید و آسمانی نیست که روح سید الشهداء به آن عبور کند مگر

آنکه هفتاد هزار ملک به فزع در می آیند، این ملائک و فرشتگان می ایستند به طوری که مفاصل آنها تا روز قیامت بانک و فریاد می کنند و هیچ ابری نیست که حرکت کرده و بغزد و برق زند مگر آنکه کشنده آن حضرت را لعنت می کند و هیچ روزی نیست مگر آنکه روح مطهر آن حضرت را بر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم عرضه داشته پس آن دو با هم ملاقات می کنند.

۱۲- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الْجَبَّارِ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي نَجْرَانَ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ حَكِيمٍ عَنْ عَبْدِ السَّمِينِ يَرْفَعُهُ إِلَى أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) قَالَ كَانَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) يَخْطُبُ النَّاسَ وَهُوَ يَقُولُ سَلُونِي قَبْلَ أَنْ تَقْفِدُونِي فَوَاللَّهِ مَا تَسْأَلُونَنِي عَنْ شَيْءٍ مَضَىٰ وَلَا شَيْءٍ يَكُونُ - إِلَّا تَبَأْتُكُمْ بِهِ قَالَ فَقَامَ إِلَيْهِ سَعْدُ بْنُ أَبِي وَقَّاصٍ وَقَالَ يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ أَخْبِرْنِي كَمْ فِي رَأْسِي وَ لِحْيَتِي مِنْ شَعْرَةٍ فَقَالَ لَهُ وَاللَّهِ لَقَدْ سَأَلْتَنِي عَنْ مَسْأَلَةٍ حَدَّثَنِي خَلِيلِي رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) أَنَّكَ سَسَأَلْتَنِي عَنْهَا وَ مَا فِي رَأْسِكَ وَ لِحْيَتِكَ مِنْ شَعْرَةٍ إِلَّا وَ فِي أَصْلِهَا شَيْطَانٌ جَالِسٌ وَ أَنَّ فِي بَيْتِكَ لَسَخْلًا يَقْتُلُ الْحُسَيْنَ ابْنِي وَ عَمْرُ يَوْمَئِذٍ يَدْرُجُ بَيْنَ يَدَيَّ أَبِيهِ

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله، از محمد بن عبد الجبار، از عبد الرحمن بن ابی نجران، از جعفر بن محمد بن حکیم، از عبد السمین بطور مرفوعه از حضرت امیر المومنین علیه السلام نقل کرده وی می گوید:

جناب امیر المومنین علیه السلام برای مردم خطبه خوانده و سپس فرمودند:

پیش از آنکه من را از دست دهید از من سوال کنید، به خدا قسم از چیزی که گذشته و چیزی که خواهد آمد سوال نمی کنید مگر آنکه جوابتان را خواهم داد.

راوی می گوید:

سعد بن ابی وقاص ایستاد و عرض کرد: یا امیر المومنین به من خبر ده چند تار مو در سر و محاسن من می باشد؟ حضرت فرمودند:

به خدا قسم از مسأله‌ای سوال کردی که دوست من رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم قبلاً به من فرموده بود که تو عنقریب از آن سوال می کنی، در سر و محاسن تو هیچ تار موئی نیست مگر آن که در بیخ آن شیطانی نشسته و نیز در خانه تو بزغال‌ای است که حسین فرزندم را می کشد.

راوی می گوید:

در آن روز عمر (یعنی عمر بن سعد) مقابل پدرش راه می رفت.

۱۳- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْخَثْعَمِيِّ عَنْ طَلْحَةَ بْنِ زَيْدٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) قَالَ قَالَ وَالَّذِي نَفْسُ حُسَيْنٍ بِيَدِهِ لَا يَنْتَهِي بَيْنِي أُمَّيَّةٌ مُلْكُهُمْ حَتَّى يَقْتُلُونِي وَ هُمْ قَاتِلِي فَلَوْ قَدْ قَتَلُونِي لَمْ يَصْعَمُوا جَمِيعاً أَبَداً وَ لَمْ يَأْخُذُوا عَطَاءً فِي سَبِيلِ اللَّهِ جَمِيعاً أَبَداً إِنَّ أَوَّلَ قَتِيلٍ هَذِهِ الْأُمَّةِ أَنَا وَ أَهْلُ بَيْتِي وَ الَّذِي نَفْسُ حُسَيْنٍ بِيَدِهِ لَا تَقُومُ السَّاعِيَةُ وَ عَلَى الْأَرْضِ هَاشِمِيٌّ يَطْرُقُ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْخَزَّازِ عَنْ طَلْحَةَ عَنْ جَعْفَرِ (عليه السلام) مِثْلَهُ

محمد بن جعفر رزاز، از محمد بن الحسین بن ابی الخطاب، از محمد بن یحیی خثعمی، از طلحه بن زید، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده و آن جناب از پدر بزرگوارشان و آن حضرت از جد آن جناب و آن حضرت از حسین بن علی علیهما السلام نقل نمودند:

حضرت فرمودند:

قسم به کسی که جان حسین در دست او است سلطنت بنی امیه به پایان نمی‌رسد تا من را بکشند و ایشان کشته شده من هستند، پس از گر من را بکشند هر گز موفق نخواهند شد نمازشان را با امام عادل جماعه خوانده و نه اخذ کنند عطاء و مالی را که در راه خدا می‌دهند (نظیر زکات)، من و اهل بیت من و اولین کشته این امت هستیم و قسم به کسی که جان حسین در دست او است قیامت پیا نخواهد شد در حالی که یک هاشمی در روی زمین چشم برهم می‌زند.

پدرم علیه الرحمه از سعد، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد بن یحیی خزاز از طلحه، از امام جعفر صادق علیه السلام مثل حدیث مذکور را نقل کرده است.

۱۴- حَدَّثَنِي جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي مِنْهُمْ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ سَعْدِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ وَ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ وَ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ جَمِيعًا عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ فَضَالٍ عَنْ أَبِي جَمِيلَةَ الْمُفَضَّلِ بْنِ صَالِحٍ عَنْ شَهَابِ بْنِ عَبْدِ رَبِّهِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) أَنَّهُ قَالَ لَمَّا صَبَّحَ عَبْدُ الْحُسَيْنِ بْنُ عَلِيٍّ (عليه السلام) عَقَبَتَهُ الْبُطْنُ قَالَ لِأَصْحَابِهِ مَا أَرَانِي إِلَّا مَقْتُولًا قَالُوا وَ مَا ذَاكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ قَالَ رُوِيَ يَا رَأَيْتَهَا فِي الْمَنَامِ قَالُوا وَ مَا هِيَ قَالَ رَأَيْتُ كِلَابًا تَنْهَشُنِي أَشَدُّهَا عَلَيَّ كَلْبٌ أَبْتَعُ

جماعتی از مشایخ و اساتیدم که از جمله آنها علی بن حسین و محمد بن حسین باشند از سعد و او از احمد بن محمد و محمد بن حسین و ابراهیم بن هاشم نقل کرده و همگی ایشان از حسن بن علی بن فضال و او از ابی جمیله مفضل بن صالح و او از شهاب بن عبد ربّه و او از مولانا ابی عبد الله علیه السلام نقل نموده که آن حضرت فرمودند:

هنگامی که حسین بن علی علیهما السلام بالای عقبه بطن رفتند به اصحاب و یارانشان فرمودند: نمی‌بینم خودم را مگر کشته شده.

اصحاب عرضه داشتند:

یا ابا عبد الله این چه سخنی است که می‌فرمائید؟

حضرت فرمودند:

خوابی است که دیده‌ام.

عرض کردند: شرح آن چیست؟

فرمودند:

سگ‌هائی را دیدم که من را نیش می‌زند و موذی‌ترین ایشان نسبت به من سگی پس بود.

۱۵- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ عَلِيٍّ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ عِيسَى وَ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ سَعِيدِ الزِّيَّاتِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بُكَيْرٍ عَنْ زُرَّارَةَ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ كَتَبَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ مِنْ مَكَّةَ إِلَى مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ مِنَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ إِلَى مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ وَ مَنْ قَبْلَهُ مِنْ بَنِي هَاشِمٍ أَمَا بَعِيدٌ فَإِنَّ مَنْ لِحِقَ بِي اسْتَشْهَدَ وَ مَنْ لَمْ يَلْحَقْ بِي لَمْ يُدْرِكْ الْفَتْحَ وَ السَّلَامَ

پدرم علیه الرحمه و جماعتی از اساتیدم، از سعد بن عبد الله، از علی بن اسماعیل بن عیسی و محمد بن حسین بن ابی الخطاب از محمد بن عمرو بن سعید زیات از عبد الله بن بکیر، از زراره از حضرت ابی جعفر علیه السلام نقل نموده که آن حضرت فرمودند:

حضرت حسین بن علی سلام الله علیهما نامه‌ای از مکه به محمد بن علی علیه السلام به این شرح مرقوم فرمودند:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ از طرف حسین بن علی علیهما السلام به محمد بن علی علیه السلام (یعنی محمد بن حنفیه) و بنی هاشمی که او را قبول داشته و با وی می‌باشند:

اما بعد: هر کس با من همراه شود شهید خواهد شد و آنان که همراهی نکرده و با من نباشند فتح و گشایش به خود نخواهند دید و السلام.

۱۶- قَالَ مُحَمَّدُ بْنُ عَمْرٍو حَدَّثَنِي كَرَّامُ عَبْدُ الْكَرِيمِ بْنُ عَمْرٍو عَنْ مُيَسَّرِ بْنِ عَبْدِ الْعَزِيزِ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ كَتَبَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ (عليه السلام) إِلَى مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) مِنْ كَرْبَلَاءَ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ مِنَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) إِلَى مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ وَ مَنْ قَبْلَهُ مِنْ بَنِي هَاشِمٍ أَمَا بَعْدُ فَكَأَنَّ الدُّنْيَا لَمْ تَكُنْ وَ كَأَنَّ الْأَخِرَةَ لَمْ تَزَلْ وَ السَّلَامُ

محمد بن عمرو می گوید:

کرام عبد الکریم بن عمرو از میسر بن عبد العزیز از حضرت ابی جعفر برایم نقل نمود که آن حضرت فرمودند: حضرت حسین بن علی علیهما السلام از کربلاء برای محمد بن علی علیه السلام نوشتند:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ از حسین بن علی به محمد بن علی و بنی هاشمی که او را پذیرفته‌اند:

أَمَا بَعْدُ:

گویا دنیا نبوده و پیوسته آخرت بوده است. و السلام.

۲۴ - باب بیست و چهارم نشانه‌ها و علامت‌هایی که در بلاد وجود داشته و به آنها بر شهادت حسین بن علی علیهما السلام استدلال شده

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدَ بْنِ عِيسَى عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ رَجُلٍ عَنْ يَحْيَى بْنِ بَشِيرٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا بَصْرَةَ يَقُولُ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) بَعَثَ هِشَامُ بْنُ عَبْدِ الْمَلِكِ إِلَى أَبِي فَأَشْخَصَهُ إِلَى الشَّامِ فَلَمَّا دَخَلَ عَلَيْهِ قَالَ لَهُ يَا أَيُّهَا جَعْفَرُ أَشْخَصْتَنَاكَ لِنَسْأَلَكَ عَنْ مَسْأَلَةٍ لَمْ يَضِلْ لِي أَنْ يَسْأَلَكَ عَنْهَا غَيْرِي وَ لَا أَعْلَمُ فِي الْأَرْضِ خَلْقًا يَتَّبِعِي أَنْ يَعْرِفَ أَوْ عَرَفَ هَذِهِ الْمَسْأَلَةَ إِنْ كَانَ إِلَّا وَاحِدًا فَقَالَ أَبِي لِنَسْأَلُنِي أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ عَمَّا أَحَبَّ فَإِنْ عَلِمْتُ أَجَبْتُ ذَلِكَ وَ إِنْ لَمْ أَعْلَمْ قُلْتُ لَا أَدْرِي وَ كَانَ الصَّدُوقُ أَوْلَى بِي فَقَالَ هِشَامٌ أَخْبِرْنِي عَنِ اللَّيْلَةِ الَّتِي قُتِلَ فِيهَا عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ بِمَا اسْتَدَلَّ بِهِ الْعَائِبُ عَنِ الْمِصْرِ الَّذِي قُتِلَ فِيهِ عَلِيُّ قَتْلَهُ وَ مَا الْعَلَمَةُ فِيهِ لِلنَّاسِ - فَإِنْ عَلِمْتُ ذَلِكَ وَ أَجَبْتُ فَأَخْبِرْنِي هَلْ كَانَ تِلْكَ الْعَلَمَةُ لِغَيْرِ عَلِيٍّ (عليه السلام) فِي قَتْلِهِ فَقَالَ لَهُ أَبِي يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ إِنَّهُ لَمَّا كَانَ تِلْكَ اللَّيْلَةَ الَّتِي قُتِلَ فِيهَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) لَمْ يُرْفَعْ عَنْ وَجْهِ الْأَرْضِ حَجْرٌ إِلَّا وَجَدَ تَحْتَهُ دَمٌ عَيْبُطٌ حَتَّى طَلَعَ الْفَجْرُ وَ كَذَلِكَ كَانَتِ اللَّيْلَةُ الَّتِي قُتِلَ فِيهَا هَارُونُ أَخُو مُوسَى (عليهما السلام) وَ كَذَلِكَ كَانَتِ اللَّيْلَةُ الَّتِي قُتِلَ فِيهَا يُوْشَعُ بْنُ نُونٍ وَ كَذَلِكَ كَانَتِ اللَّيْلَةُ الَّتِي رُفِعَ فِيهَا عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ إِلَى السَّمَاءِ وَ كَذَلِكَ كَانَتِ اللَّيْلَةُ الَّتِي قُتِلَ فِيهَا شَمْعُونُ بْنُ حَمُّونَ الصَّفَا وَ كَذَلِكَ كَانَتِ اللَّيْلَةُ الَّتِي قُتِلَ فِيهَا عَلِيُّ بْنُ أَبِي طَالِبٍ (عليهما السلام) وَ كَذَلِكَ كَانَتِ اللَّيْلَةُ الَّتِي قُتِلَ فِيهَا الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ (عليه السلام) قَالَ فَتَرَبَّدَ وَجْهُ هِشَامٍ حَتَّى انْتَفَعَ لَوْثُهُ وَ هَمَّ أَنْ يَبْطِشَ بِأَبِي فَقَالَ لَهُ أَبِي يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ الْوَاجِبُ عَلَى الْعِبَادِ الطَّاعَةَ لِإِمَامِهِمْ وَ الصَّدُوقَ لَهُ بِالنَّصِيحَةِ وَ إِنْ الَّذِي دَعَانِي إِلَى أَنْ أُجِيبَ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ فِيمَا سَأَلَنِي عَنْهُ مَعْرِفَتِي إِيَّاهُ بِمَا يَجِبُ لَهُ عَلَيَّ مِنَ الطَّاعَةِ فَلْيُحْسِنِ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيَّ الظَّنَّ فَقَالَ لَهُ هِشَامٌ أَنْصِرْفَ إِلَى أَهْلِكَ إِذَا شِئْتَ قَالَ لَهُ هِشَامٌ عِنْدَ خُرُوجِهِ أَعْطِنِي عَهْدَ اللَّهِ وَ مِيثَاقَهُ أَنْ لَا تُوقِعَ هَذَا الْحَدِيثَ إِلَى أَحَدٍ حَتَّى أَمُوتَ فَأَعْطَاهُ أَبِي مِنْ ذَلِكَ مَا أَرْضَاهُ وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ بِطَوْلِهِ

پدرم علیه الرحمه و گروهی از اساتیدم از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی از حسین بن سعید از شخصی از یحیی بن بشیر نقل کرده که وی گفت:

از ابو بصیر شنیدم که می گفت: حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

هشام بن عبد الملک پی پدرم فرستاد و ایشان را به شام دعوت نمود، هنگامی که پدرم بر وی داخل شد او محضر پدرم عرضه داشت: ای ابو جعفر من شما را به اینجا دعوت کرده و آوردم تا مسأله‌ای را از شما بپرسم چه آنکه صلاح نیست دیگری آن را از شما جويا شود و اساساً روی زمین کسی را سراغ ندارم که شایسته دانستن این مسأله بوده یا کاملاً از آن اطلاع داشته باشد و تنها شخصی که از آن آگاه است یک نفر بوده و آن شما می‌باشید.

پدرم فرمودند:

آنچه را امیر المؤمنین می‌خواهد سوال کند اگر بدانم جواب داده و اگر ندانم می‌گویم نمی‌دانم و راست گفتن سزاوارتر است به من.

هشام عرض کرد: خبر دهید به من از شبی که در آن علی بن ابی طالب علیه السلام کشته شدند و بفرمائید غائبی که در آن شهر نبوده و هنگام شهادت آن حضرت حضور نداشته به چه دلیلی بر قتل آن جناب استدلال کند و اصلاً برای مردم چه علامتی دال بر شهادت آن حضرت وجود داشته اگر از آن آگاه هستید و جواب می‌دهید در ضمن به من خبر دهید آیا آن علامت برای شهادت و قتل غیر علی بن ابی طالب علیه السلام نیز بوده یا نه؟ پدرم به او فرمود:

ای امیر المؤمنین در آن شبی که امیر مومنان علیه السلام کشته شد هر سنگی را که از زمین بلند می‌کردند زیر آن خون تازه بود چنانچه در شبی که هارون برادر موسی علیه السلام کشته شد و شبی که در آن یوشع بن نون مقتول واقع شد و شبی که در آن

حضرت عیسی بن مریم به آسمان رفت و شبی که در آن شمعون بن حمون صفا به قتل رسید چنین بود و همچنین شبی که در آن حسین بن علی علیهما السلام شهید گردید زیر هر سنگی که برداشته می‌شد خون تازه دیده می‌شد.

امام صادق علیه السلام سپس فرمودند:

رنگ صورت هشام از غضب تغییر کرد و حمله کرد به پدرم که ایشان را بگیرد.

پدرم به وی فرمود:

ای امیر المومنین بر بندگان لازم است از امامشان اطاعت کرده و در مقام نصیحت و خیر خواهی او باشند و تنها چیزی که من را بر این داشت در خواست امیر را اجابت کرده و در اینجا حاضر شدم علم به این نکته است که بر من اطاعت امیر لازم است از این رو انتظار دارم که امیر المومنین به من حسن ظن داشته باشد.

هشام به ایشان گفت:

اگر می‌خواهی به نزد اهل خود برگرد.

امام صادق علیه السلام فرمودند:

پدرم از نزد او خارج شد و هشام هنگام خروج به ایشان عرض کرد:

با خدا عهد و میثاق کنید که این حدیث را تا من زنده‌ام با کسی باز گو نکنید.

پدرم به وی قول مساعد داد و او را از این رهگذر خشنود نمودند.

۲- حَدَّثَنِي أَبُو الْحُسَيْنِ أَحْمَدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَلِيٍّ النَّاقِدُ قَالَ حَدَّثَنِي عَبْدُ الرَّحْمَنِ الْبَلْخِيُّ [السُّلَمِيُّ] قَالَ لِي أَبُو الْحُسَيْنِ وَأَخْبَرَنِي عَمِّي عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِي نَصِيرٍ عَنْ رَجُلٍ مِنْ أَهْلِ بَيْتِ الْمَقْدِسِ أَنَّهُ قَالَ وَاللَّهِ لَقَدْ عَرَفْنَا أَهْلَ بَيْتِ الْمَقْدِسِ وَنَوَاحِيهَا عَشِيَّةَ قَتْلِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) قُلْتُ وَكَيْفَ ذَاكَ- قَالَ مَا رَفَعْنَا حَجْرًا وَ لَمَّا مَدَرْنَا وَ لَمَّا صَخَّرْنَا إِلَّا وَ رَأَيْنَا تَحْتَهَا دَمًا عَيْطًا يَغْلِي وَ أَحْمَرَّتِ الْحِيْطَانُ كَالْعَلَقِ وَ مُطِرَ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ دَمًا عَيْطًا وَ سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي فِي جَوْفِ اللَّيْلِ يَقُولُ-

أ تَرْجُو أُمَّهُ قَتَلَتْ حُسَيْنًا مَعَاذَ اللَّهِ لَا نَلْتَمُ يَقِينًا قَتَلْتُمْ خَيْرَ مَنْ رَكِبَ الْمَطَايَا *** ** شَفَاعَةَ جَدِّهِ يَوْمَ الْحِسَابِ شَفَاعَةَ أَحْمَدَ وَ أَبِي تُرَابٍ وَ خَيْرِ الشَّيْبِ طُرًّا وَ الشَّبَابِ

- وَ انْكَسَفَتِ الشَّمْسُ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ ثُمَّ تَجَلَّتْ عَنْهَا وَ انْشَبَكَتِ النُّجُومُ فَلَمَّا كَانَ مِنْ عَدِ أَرْجَفْنَا بِقَتْلِهِ فَلَمْ يَأْتِ عَلَيْنَا كَثِيرٌ شَيْءٍ حَتَّى نُعَى إِلَيْنَا الْحُسَيْنُ ع

ابو الحسین احمد بن عبد الله بن علی ناقد می گوید:

عبد الرحمن بلخی برایم نقل نمود و ابو الحسین برایم گفت و عمویم از پدرش برایم خبر داد، از ابی نصره و او از شخصی از اهل بیت المقدس که وی گفت:

به خدا قسم ما اهل بیت المقدس و حوالی آن به عصری که حضرت حسین بن علی علیهما السلام در آن شهید شدند آگاه و مطلع هستیم.

به او گفتم: چه طور؟

گفت: هیچ ریگ و کلوخ و سنگی را بر نداشتیم مگر زیر آن خون تازه‌ای دیدیم که می‌جوشید، دیوارها قرمز گشت همچون خون بسیار سرخ، باران تا سه روز بصورت خون تازه می‌بارید و در دل شب منادی نداء می‌کرد:

أ تَرْجُوا أُمَّهُ قَتَلَتْ حُسَيْنًا *** ** شَفَاعَةَ حَدِّهِ يَوْمَ الْحِسَابِ

آیا امتی که حسین علیه السلام را کشتند امید دارند در روز حساب جدش ایشان را شفاعت کند؟

معاذ الله! لانتلم يقينا *** ** شفاعة احمد و أبي تراب

پناه بر خدا! بطور قطع و یقین به شفاعت احمد صلی الله علیه و آله و سلم و حضرت ابو تراب علیه السلام نخواهید رسید.

قتلتم خیر من ركب المطایا *** و خیر الشیب طرا و الشباب

کشتید بهترین کسی را که بر اسبان می‌نشست و بهترین تمام سالمندان و جوانان بود.

تا سه روز خورشید در نظر ما به حالت کسوف دیده می‌شد و پس از سه روز باز مشاهده گردید در شب ستارگان از کثرت و تراکم به طور خاصی دیده شدند پس فردای آن روز از قتل و شهادت آن حضرت پی‌گیری نموده چیزی عائد ما نشد تا خبر شهادت و قتل

آن جناب علیه السلام به ما رسید.

۳- حَدَّثَنَا أَبُو الْحُسَيْنِ أَحْمَدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَلِيٍّ النَّاقِدُ بِإِسْنَادِهِ قَالَ قَالَ عُمَرُ بْنُ سَعْدٍ قَالَ حَدَّثَنِي أَبُو مَعْشَرَ عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ لَمَّا قُتِلَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) لَمْ يَبْقَ فِي بَيْتِ الْمَقْدِسِ حَصَاةٌ إِلَّا وَجَدَ تَحْتَهَا دَمًا عَيْبُطًا

ابو الحسین احمد بن عبد الله بن علی ناقد به اسنادش می‌گوید:

عمر بن سعد گفت: ابو معشر برایم از زهیر نقل کرد که وی گفت:

هنگامی که حسین بن علی علیهما السلام شهید شد در بیت المقدس ریگی باقی نماند مگر زیر آن خون تازه بود.

۲۵ - باب بیست و پنجم آنچه در باره کشنده امام حسین و یحیی بن زکریا علیهم السلام وارد شده

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ تَعَالَى وَجَمَاعَةٌ مَشَائِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى وَمُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ بَشِيرٍ عَنْ حَمَادِ بْنِ كَلَيْبِ بْنِ مُعَاوِيَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ كَانَ قَاتِلُ يَحْيَى بْنِ زَكَرِيَّا وَلَدَ زَنًّا وَكَانَ قَاتِلُ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَلَدَ زَنًّا وَلَمْ تَبْكِ السَّمَاءُ إِلَّا عَلَيْهِمَا حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ وَمُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ الْحُسَيْنِ جَمِيعًا عَنْ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ مَهْرِيَّارَ عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ عَنْ فَضَالَةَ بْنِ أَيُّوبَ عَنْ كَلَيْبِ بْنِ مُعَاوِيَةَ الْأَسَدِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مِثْلَهُ

پدرم رحمه الله عليه و گروهی از مشایخ و اساتیدم از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی و محمد بن حسین بن ابی الخطاب، از جعفر بن بشیر، از حماد از کلیب بن معاویه، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند: کشنده یحیی بن زکریا ولد الزنا بوده و کشنده حضرت امام حسین علیه السلام نیز ولد الزنا است و آسمان نگریسته مگر بر این دو. محمد بن حسن و محمد بن احمد بن حسین جملگی از حسن بن علی بن مهزیار از پدرش از حسن، از فضاله بن ایوب از کلیب بن معاویه اسدی از حضرت ابی عبد الله علیه السلام مثل حدیث مذکور را نقل کرده‌اند.

۲- وَحَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هِاشِمَ عَنْ عُثْمَانَ بْنِ عَيْسَى عَنْ عَمْرِو بْنِ شَمْرٍ عَنْ جَابِرٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) إِنَّ فِي النَّارِ لَمَنْزِلَةً لَمْ يَكُنْ يَشْتَقُّهَا أَحَدٌ مِنَ النَّاسِ إِلَّا قَاتِلُ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ وَيَحْيَى بْنِ زَكَرِيَّا ع

پدرم علیه الرحمه از سعد بن عبد الله از ابراهیم بن هاشم از عثمان بن عیسی از عمرو بن شمر از جابر، از حضرت ابی جعفر علیه السلام نقل نموده که آن جناب فرمودند:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

در جهنم جایگاهی است که احدی از مردم استحقاق آن را نداشته مگر کشنده حضرت حسین بن علی و یحیی بن زکریا علیهم السلام

۳- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ جَابِرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ تُقْتَلُ وَاللَّهِ ذَرَارِيُّ قَتَلَهُ الْحُسَيْنِ بِفِعْلِ آبَائِهَا

پدرم علیه الرحمه و علی بن حسین، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد، از محمد بن سنان، از اسماعیل بن جابر، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده، وی گفت:

شنیدم امام صادق علیه السلام می‌فرمودند:

به خدا قسم فرزندان کشندگان حضرت حسین بن علی علیهما السلام به واسطه افعال پدرانشان کشته خواهند شد.

۴- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنِ ابْنِ فَضَالٍ عَنِ ابْنِ بُكَيْرٍ عَنْ زُرَّارَةَ عَنْ عَبْدِ الْخَالِقِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ كَانَ قَاتِلُ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَلَدَ زَنًّا وَقَاتِلُ يَحْيَى بْنِ زَكَرِيَّا وَلَدَ زَنًّا

پدرم علیه الرحمه و محمد بن الحسن، از محمد بن حسن صفار، از احمد بن محمد بن عیسی از ابن فضال، از ابن بکیر از زراره، از عبد الخالق از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن جناب فرمودند:

کشنده حضرت حسین بن علی علیهما السلام و یحیی بن زکریا ولد زنا بودند.

۵- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الْقُرَشِيِّ الرَّزَّازُ عَنْ خَالِهِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ النُّعْمَانِ عَنْ مُشْتَى عَنْ سَيْدِيرٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا جَعْفَرٍ (عليه السلام) يَقُولُ إِنَّ اللَّهَ جَعَلَ قَتْلَ أَوْلَادِ النَّبِيِّينَ مِنَ الْأُمَّمِ الْمَاضِيَةِ - عَلَى يَدَيْ أَوْلَادِ زَنَّا

محمّد بن جعفر قرشی رزّاز از دائی خودش محمّد بن حسین بن ابی الخطّاب از علی بن نعمان از مثنی از سدید نقل کرده که وی گفت:

از حضرت ابا جعفر علیه السلام شنیدم که می فرمودند:

خداوند متعال قتل فرزندان پیامبران امت های گذشته را در دست زنازادگان قرار داده است.

۶- وَ عَنْهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ صَفْوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنْ دَاوُدَ بْنِ فَرْقَدٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ كَانَ الَّذِي قَتَلَ الْحُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ (عليه السلام) وَلَدَ زَنَا وَالَّذِي قَتَلَ يَحْيَى بْنَ زَكَرِيَّا وَلَدَ زَنَا

محمّد بن جعفر قرشی، از محمّد بن حسین، از صفوان بن یحیی، از داود بن فرقد، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

کسی که حضرت حسین بن علی علیهما السلام و نیز شخصی که حضرت یحیی بن زکریا را کشت زنازاده بود.

۷- وَ عَنْهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَسْبَاطٍ عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ أَبِي زِيَادٍ عَنْ بَعْضِ رِجَالِهِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي قَوْلِ فِرْعَوْنَ ذَرُونِي أَقْتُلْ مُوسَى فَقِيلَ لَهُ مَنْ كَانَ يَمْنَعُهُ قَالَ كَانَ لِرُشْدِهِ لِأَنَّ الْأَنْبِيَاءَ وَالْحُجَجَ لَا يَقْتُلُهَا إِلَّا أَوْلَادُ زَنَا وَالْبَغَايَا وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي خَلْفٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بِهَذَا الْحَدِيثِ [بِهَذِهِ الْأَحَادِيثِ]

محمّد بن جعفر قرشی از محمّد بن حسین، از علی بن اسباط از اسماعیل بن ابی زیاد از برخی رجالش از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که در ذیل کلام فرعون که گفت:

ذَرُونِي أَقْتُلْ مُوسَى (واگذارید من را تا موسی را بکشم) به حضرت عرض شد: چه کسی او را از قتل موسی منع می کرد؟ حضرت فرمودند:

افراد حلال زاده چه آنکه انبیاء و حجت های خدا را تنها زنازادگان و حرامزاده ها می کشند.

پدرم رحمه الله علیه و گروهی از اساتیدم، از سعد بن عبد الله بن ابی خلف، از محمّد بن حسین این حدیث را برایم نقل نموده اند.

۸- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِهِ عَنِ ابْنِ مُسِيكَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قَاتِلِ الْحُسَيْنِ بْنَ عَلِيٍّ وَلَدَ زَنَا

پدرم علیه الرحمه از سعد بن عبد الله، از ابراهیم بن هاشم، از ابن ابی عمیر، از برخی اصحابش از ابن مسکان از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل نمود که آن جناب فرمودند:

کشته شده حسین بن علی علیهما السلام زنازاده بوده است.

۹- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنْ عُثْمَانَ بْنِ عِيسَى عَنْ عَمْرِو بْنِ شَمْرِ عَنْ جَابِرِ بْنِ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ لَا يَقْتُلُ النَّبِيَّ وَ أَوْلَادَ النَّبِيِّنَّ إِلَّا أَوْلَادُ زَنَا

ترجمه: پدرم علیه الرحمه و محمّد بن حسن از سعد بن عبد الله، از ابراهیم بن هاشم، از عثمان بن عیسی از عمرو بن شمر از جابر از حضرت ابی جعفر علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

انبیاء و اولاد انبیاء را تنها زنازادگان می کشند.

۱۰- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ وَ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْبَرْقِيِّ عَنْ أَبِيهِ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدِ بْنِ عَبْدِ الْعَظِيمِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَلِيِّ الْحَسَنِيِّ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ الْعَمَرِيِّ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ شَدَّادِ الْجُعْفِيِّ عَنْ جَابِرِ بْنِ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) لَا يَقْتُلُ الْأَنْبِيَاءَ وَ أَوْلَادَ الْأَنْبِيَاءِ إِلَّا أَوْلَادُ زَنَا

پدرم علیه الرحمه از سعد بن عبد الله و عبد الله بن جعفر حمیری از احمد بن ابی عبد الله برقی از پدرش محمّد بن خالد از عبد العظیم بن عبد الله بن علی الحسنی از حسن بن حسین عمری از حسین بن شداد جعفی از جابر از حضرت ابی جعفر علیه السلام نقل

کرد که آن حضرت فرمودند:

رسول خدا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ فرمودند:

انبیاء و فرزندان ایشان را نمی‌کشد مگر زنا زاده.

۱۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ الْفَضَّالِ عَنْ مَرْوَانَ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ كَثِيرٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) يَقُولُ كَانَ قَاتِلُ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ وَلَدَ زَنًا وَكَانَ قَاتِلُ يَحْيَى بْنِ زَكَرِيَّا وَلَدَ زَنًا وَلَمْ تَبْكِ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ إِلَّا لَهُمَا وَذَكَرَ الْحَدِيثَ

محمد بن الحسن بن احمد بن ولید از محمد بن الحسن الصفار، از احمد بن محمد بن عیسی از حسن بن علی بن فضال از مروان بن

مسلم از اسماعیل بن کثیر نقل

نموده که وی گفت:

از حضرت ابا عبد الله علیه السلام شنیدم که می‌فرمودند:

قاتل حضرت حسین بن علی سلام الله علیهما و کشته حضرت یحیی بن زکریا علیهما السلام زنا زاده بوده و آسمان و زمین

نگریسته مگر بر این دو

۲۶] - باب بیست و ششم گریستن تمام مخلوقات بر حضرت حسین بن علی علیهما السلام

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ الْقُرَشِيُّ قَالَ حَدَّثَنِي خَالِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَرِيْعٍ عَنْ أَبِي إِسْمَاعِيلَ السَّرَّاجِ عَنْ يَحْيَى بْنِ مَعْمَرِ الْعَطَّارِ عَنْ أَبِي بَصِيرٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ قَالَ بَكَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ وَالطَّيْرُ وَالْوَحْشُ عَلَى الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) حَتَّى ذَرَفَتْ دُمُوعَهَا وَحَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَجَمَاعَةٌ مَشَائِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي خَلْفٍ وَ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ جَمِيعاً عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ رَزَّازِ قُرَشِيٍّ مِي كَوِيْد:

دائی من محمد بن الحسين بن ابی الخطاب، از محمد بن اسماعیل بن بزیر، از ابی اسماعیل سراج، از یحیی بن معمر عطار، از ابی بصیر، از حضرت ابو جعفر علیه السلام نقل کرده که آن جناب فرمودند:

انس و جن، پرنده و وحوش بر حسین بن علی علیهما السلام گریستند حتی اشک‌هایشان جاری گشت.

و پدرم علیه الرحمه و جماعتی از اساتیدم از سعد بن عبد الله بن ابی خلف و محمد بن یحیی عطار جملگی از محمد بن حسین به اسنادش مثل همین خبر را نقل کرده‌اند.

۲- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ تَعَالَى وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنْ أَحْمَدَ بْنِ أَبِي دَاوُدَ عَنْ سَعِيدِ بْنِ عَمْرِو الْجَلَّابِ عَنِ الْحَارِثِ الْأَعْوَرِ قَالَ قَالَ عَلِيُّ (عليه السلام) بِأَبِي وَ أُمِّي الْحُسَيْنِ الْمَقْتُولِ بِظَهْرِ الْكُوفَةِ وَ اللَّهُ كَانِي أَنْظُرُ إِلَى الْوَحْشِ مَادَّةً أَعْتَقَهَا عَلَى قَبْرِهِ مِنْ أَنْوَاعِ الْوَحْشِ يَبْكُونَهُ وَ يَرْتُونَهُ لَيْلًا حَتَّى الصَّبَاحِ فَإِذَا كَانَ ذَلِكَ فَإِيَاكُمْ وَ الْجَفَاءِ پدرم رحمه الله عليه و علی بن الحسين، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از احمد بن ابی داود، از سعد بن ابی عمر جلاب، از حارث اعور نقل کرده که گفت:

حضرت علی علیه السلام که پدر و مادرم فدایش باد فرمودند:

حسین در پشت کوفه کشته خواهد شد، به خدا قسم گویا می‌بینم که وحوش گردن‌های خود را بر قبرش کشیده و بر او می‌گریند و از شب تا صبح بر او مرثیه می‌خوانند و وقتی حال وحوش چنین باشد پس شما انسان‌ها از جفاء به او حذر کنید.

۳- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الْقُرَشِيِّ الرَّزَّازُ عَنِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ عَثْمَانَ عَنْ عَبْدِ الْجَبَّارِ النَّهَّائِنْدِيِّ عَنْ أَبِي سَعِيدِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ ثَوْبَرِ بْنِ أَبِي فَاخِيَةَ وَ يُونُسَ بْنِ ظَبْيَانَ وَ أَبِي سَلَمَةَ السَّرَّاجِ وَ الْمُفْضِلَ بْنَ عَمَرَ كُلَّهُمْ قَالُوا سَمِعْنَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ إِنَّ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليه السلام) لَمَّا مَضَى بَكَتِ عَلَيْهِ السَّمَاوَاتُ السَّبْعُ وَ الْأَرْضُونَ السَّبْعُ وَ مَا فِيهِنَّ وَ مَا بَيْنَهُنَّ وَ مَنْ يَنْقَلِبُ عَلَيْهِنَّ وَ الْجَنَّةُ وَ النَّارُ وَ مَا خَلَقَ رَبُّنَا وَ مَا يُرَى وَ مَا لَا يُرَى وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي عَثْمَانَ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ

محمد بن جعفر قرشی رزاز از محمد بن حسین بن ابی الخطاب از حسن بن علی بن ابی عثمان از عبد الجبار نهاوندی از ابی سعید، از حسین بن ثوبر بن ابی فاخته و یونس بن ظبیان و ابی سلمه سراج و مفضل بن عمر جملگی گفتند:

شنیدیم حضرت ابو عبد الله علیه السلام می‌فرمودند:

هنگامی که حضرت حسین بن علی علیهما السلام به شهادت رسیدند آسمان‌های هفتگانه و طبقات هفت گانه زمین و آنچه در آنها و بین آنها بود و تمام موجودات و جنبنده گان بر روی آنها و بهشت و دوزخ و بالآخره کلیه اشیائی که پروردگار ما آنها را آفریده و موجودات مرئی و نامرئی کلاً بر آن حضرت گریستند.

و پدرم علیه الرحمه از سعد بن عبد الله و او از محمد بن الحسين و او از حسن بن علی بن ابی عثمان با اسنادش برایم مثل حدیث مذکور را نقل نمود.

۴- وَ حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي عُثْمَانَ عَنْ عَبْدِ الْجَبَّارِ النَّهَوَنْدِيِّ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ ثَوِيرٍ عَنْ يُونُسَ وَ أَبِي سَلْمَةَ السَّرَّاجِ وَ الْمُفْضِلِ بْنِ عُمَرَ قَالُوا سَمِعْنَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ لَمَّا مَضَى الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ (عليه السلام) بَكَى عَلَيْهِ جَمِيعُ مَا خَلَقَ اللَّهُ إِلَّا ثَلَاثَةً أَشْيَاءَ الْبُصْرَةَ وَ دِمَشْقَ وَ آلَ عُثْمَانَ

پدرم علیه الرحمه از سعد بن عبد الله، از حسین بن عبد الله، از حسن بن علی بن ابی عثمان از عبد الجبار نهاوندی از ابو سعید از حسین بن ثویر و یونس و ابی سلمه سراج و مفضل بن عمر جملگی گفتند:

از حضرت ابی عبد الله علیه السلام شنیدیم که فرمود:

هنگامی که حضرت حسین بن علی علیهما السلام شهید شدند تمام مخلوقات خدا بر آن حضرت گریستند مگر سه چیز: بصره و دمشق و آل عثمان.

۵- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ يَحْيَى عَنِ الْحَسَنِ بْنِ رَاشِدٍ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ ثَوِيرٍ قَالَ كُنْتُ أَنَا وَ يُونُسُ بْنُ ظَبْيَانَ وَ الْمُفْضِلُ بْنُ عُمَرَ وَ أَبُو سَلْمَةَ السَّرَّاجِ جُلُوسًا عِنْدَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَكَانَ الْمُتَكَلِّمُ يُونُسَ وَ كَانَ أَكْبَرَنَا سِتًّا وَ ذَكَرَ حَدِيثًا طَوِيلًا يَقُولُ ثُمَّ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) إِنَّ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) لَمَّا مَضَى بَكَتْ عَلَيْهِ السَّمَاوَاتُ السَّبْعُ وَ الْأَرْضُونَ السَّبْعُ وَ مَا فِيهِنَّ وَ مَا بَيْنَهُنَّ وَ مَا يُقَلَّبُ فِي الْجَنَّةِ وَ النَّارِ مِنْ خَلْقِ رَبِّنَا وَ مَا يُرَى وَ مَا لَا يُرَى وَ بَكَى عَلَيَّ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ إِلَّا ثَلَاثَةً أَشْيَاءَ لَمْ تَبْكِكْ عَلَيْهِ قُلْتُ جَعَلْتُ فِدَاكَ مَا هَذِهِ الثَّلَاثَةُ أَشْيَاءَ قَالَ لَمْ تَبْكِكْ عَلَيْهِ الْبُصْرَةَ وَ لَا دِمَشْقَ وَ لَا آلَ عُثْمَانَ بْنِ عَفَّانَ وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از قاسم بن یحیی، از حسن بن راشد از حسین بن ثویر نقل کرده که وی گفت:

من و یونس بن ظبیان و مفضل بن عمر و ابو سلمه سراج محضر حضرت ابی عبد الله علیه السلام نشسته بودیم و یونس که از همه ما مسن تر بود سخن می گفت و حدیث طولانی را ذکر کرد سپس امام صادق علیه السلام فرمودند:

هنگامی که حضرت ابا عبد الله الحسین علیه السلام شهید شدند آسمان‌ها و طبقات هفت گانه زمین و آنچه در آنها و بین آنها بود و تمام جنبنده گان در بهشت و دوزخ و کلیه موجودات مرئی و نامرئی بر آن حضرت گریستند مگر سه چیز که بر آن مظلوم گریه نکردند.

عرض کردم: فدایت شوم آن سه چیز کدام بودند؟

حضرت فرمودند:

بصره و دمشق و آل عثمان بن عفان بودند که به آن سرور نگریستند.

۶- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَلِيٍّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادٍ الْبُصَيْرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ عَنْ أَبِي يَعْقُوبَ عَنْ أَبِي بَانَ بْنِ عُثْمَانَ عَنْ زُرَّارَةَ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَا زُرَّارَةُ إِنَّ السَّمَاءَ بَكَتْ عَلَى الْحُسَيْنِ أَرْبَعِينَ صَبَاحًا بِاللَّيْلِ وَ إِنَّ الْأَرْضَ بَكَتْ أَرْبَعِينَ صَبَاحًا بِالسَّوَادِ وَ إِنَّ الشَّمْسَ بَكَتْ أَرْبَعِينَ صَبَاحًا بِالْكُوفِ وَ الْحُمْرَةَ وَ إِنَّ الْجِبَالَ تَقَطَّعَتْ وَ انْتَثَرَتْ وَ إِنَّ الْبِحَارَ تَفَجَّرَتْ وَ إِنَّ الْمَلَائِكَةَ بَكَتْ أَرْبَعِينَ صَبَاحًا عَلَى الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ مَا اخْتَضَبَتْ مِنَّا امْرَأَةٌ وَ لَا اذْهَنْتْ وَ لَا اِكْتَحَلَتْ - وَ لَا رَجَلٌ حَتَّى آتَانَا رَأْسُ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ زِيَادٍ وَ مَا زِلْنَا فِي عَجْرِهِ بَعْدَهُ وَ كَانَ جَدِّي إِذَا ذَكَرَهُ بَكَى حَتَّى تَمَلَأَ عَيْنَاهُ لَحِيمَتَهُ وَ حَتَّى يَبْكِيَ لِإِكْبَائِهِ رَحِمَهُ لَهُ مَنْ رَأَاهُ وَ إِنَّ الْمَلَائِكَةَ الَّذِينَ عِنْدَ قَبْرِهِ لَيَبْكُونَ فَيَبْكِي لِإِكْبَائِهِمْ كُلُّ مَنْ فِي السَّمَاءِ مِنَ الْمَلَائِكَةِ وَ لَقَدْ خَرَجَتْ نَفْسُهُ (عليه السلام) فَرَفَرَتْ جَهَنَّمَ زَفْرَةً كَادَتْ الْأَرْضُ تَشْقُ لِرَفْرَتِهَا وَ لَقَدْ خَرَجَتْ نَفْسُ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ زِيَادٍ وَ يَزِيدِ بْنِ مَعَاوِيَةَ فَشَهَقَتْ جَهَنَّمَ شَهْقَةً لَوْ لَمَّا أَنَّ اللَّهَ حَبَسَهَا بِخُرَانِهَا لِأَخْرَقَتْ مَنْ عَلَى ظَهْرِ الْأَرْضِ مِنْ قَوْمِهَا وَ لَوْ يَوْءُ ذُنُّ لَهَا مَا بَقِيَ شَيْءٌ إِلَّا ابْتَلَعَتْهُ وَ لَكِنَّهَا مَأْمُورَةٌ مَصِفُودَةٌ - وَ لَقَدْ عَنَّتْ عَلَى الْخُرَّانِ غَيْرَ مَرَّةٍ حَتَّى آتَاهَا جَبْرَائِيلُ فَصَرَبَهَا بِجَنَاحِهِ

فَسَيَكُنَّ وَإِنَّهَا لَتَبْكِيهِ وَتَتَدَبُّهُ وَإِنَّهَا لَتَتَلَطَّى عَلَى قَاتِلِهِ وَلَوْ لَا مَنْ عَلَى الْأَرْضِ مِنْ حُجَّجِ اللَّهِ لَتَقَضَّتْ الْأَرْضُ وَ أَكْفَأَتْ بِمَا عَلَيْهَا وَمَا تَكْتُرُ الزَّلَازِلُ إِلَّا عِنْدَ اقْتِرَابِ السَّاعَةِ وَمَا مِنْ عَيْنٍ أَحَبَّ إِلَى اللَّهِ وَ لَمَّا عَبَّرَهُ مِنْ عَيْنٍ بَكَتْ وَ دَمَعَتْ عَلَيْهِ وَ مَا مِنْ يَأْكُ يَبْكِيهِ إِلَّا وَ قَدْ وَصَلَ فَاطِمَةَ (عليها السلام) وَ أَشْعَدَهَا عَلَيْهِ وَ وَصَلَ رَسُولُ اللَّهِ وَ أَدَى حَقَّنَا وَ مَا مِنْ عَبْدٍ يُحْسِرُ إِلَّا وَ عَيْنَاهُ بَأْكِيَةٌ إِلَّا الْبَاكِينَ عَلَى جَدِّي الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَإِنَّهُ يُحْسِرُ وَ عَيْنُهُ قَرِيرَةٌ وَ الْبِشَارَةُ تَلْقَاهُ وَ السُّرُورُ بَيْنَ عَلِيٍّ وَ وَجْهِهِ وَ الْخَلْقُ فِي الْفَرْعِ وَ هُمْ آمِنُونَ وَ الْخَلْقُ يُعْرَضُونَ وَ هُمْ حُدَاثُ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) تَحْتَ الْعَرْشِ وَ فِي ظِلِّ الْعَرْشِ لَمَّا يَخَافُونَ سُوءَ يَوْمِ الْحِسَابِ يُقَالُ لَهُمْ اذْخُلُوا الْجَنَّةَ فَيَأْبُونَ - وَ يَخْتَارُونَ مَجْلِسَهُ وَ حِدِيثَهُ وَ إِنَّ الْحُورَ لَتُرْسَلُ إِلَيْهِمْ أَنَا قَدْ اسْتَقْنَاكُمْ مَعَ الْوَالِدَانِ الْمُخَلَّدِينَ فَمَا يَزْفَعُونَ رُءُوسَهُمْ إِلَيْهِمْ لَمَّا يَرَوْنَ فِي مَجْلِسِهِمْ مِنَ السُّرُورِ وَ الْكِرَامَةِ وَ إِنَّ أَعْدَاءَهُمْ مِنْ بَيْنِ مَسْحُوبٍ بِنَاصِيَّتِهِ إِلَى النَّارِ وَ مَنْ قَائِلٌ فَمَا لَنَا مِنْ شَافِعِينَ وَ لَا صَدِيقٍ حَمِيمٍ وَ إِنَّهُمْ لَيَرَوْنَ مِنْزِلَهُمْ وَ مَا يَقْدِرُونَ أَنْ يَدْنُوا إِلَيْهِمْ وَ لَا يَصِلُوا إِلَيْهِمْ وَ إِنَّ الْمَلَائِكَةَ لَتَأْتِيهِمْ بِالرَّسَالَةِ مِنْ أَرْوَاجِهِمْ وَ مَنْ حُدَّامِهِمْ عَلَى مَا أُعْطُوا مِنَ الْكِرَامَةِ فَيَقُولُونَ نَأْتِيكُمْ إِنْ شَاءَ اللَّهُ فَيَرْجِعُونَ إِلَى أَرْوَاجِهِمْ بِمَقَالَتِهِمْ فَيَزِدَادُونَ إِلَيْهِمْ شَوْقًا إِذَا هُمْ خَبَرُوهُمْ بِمَا هُمْ فِيهِ مِنَ الْكِرَامَةِ وَ قُرْبِهِمْ مِنَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَيَقُولُونَ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي كَفَانَا الْفَرْعَ الْأَكْبَرَ وَ أَهْرَ وَالِ الْقِيَامَةَ وَ نَجَانَا مِمَّا كُنَّا نَخَافُ وَ يَوْمَ تَوُونَ بِالْمَرَكَبِ وَ الرَّحَالِ عَلَى النَّجَائِبِ فَيَسْتَوُونَ عَلَيْهَا وَ هُمْ فِي الثَّنَاءِ عَلَى اللَّهِ وَ الْحَمْدِ لِلَّهِ وَ الصَّلَاةِ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِهِ حَتَّى يَنْتَهُوا إِلَى مَنَازِلِهِمْ

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری از پدرش، از علی بن محمد بن سالم، از محمد بن خالد، از عبد الله بن حماد بصری، از عبد الله بن عبد الرحمن الاصبم، از ابی یعقوب از ابان بن عثمان، از زراره نقل نموده که وی گفت:
حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

ای زراره آسمان تا چهل روز بر حسین بن علی علیهما السلام خون بارید و زمین تا چهل روز تار و تاریک بود و خورشید تا چهل روز گرفته و نورش سرخ بود و کوهها تکه تکه شده و پراکنده گشتند و دریاها روان گردیده و فرشتگان تا چهل روز بر آن حضرت گریستند و هیچ زنی از ما اهل بیت خضاب نکرد و روغن به خود نمالید و سرمه نکشید و موهایش را شانه نزد تا وقتی که سر عیب الله بن زیاد را به نزد ما فرستادند و پیوسته بعد از شهادت آن حضرت چشمان، اشک آلود بود و هر گاه جدم یاد آن حضرت را می نمود محاسنش از اشک خیس می گشت بطوری که هر کس آن جناب را می دید به حالش ترخم نموده و از گریه اش به گریه می افتاد و فرشتگانی که نزد قبر آن حضرت هستند جملگی می گریند و از گریه ایشان تمام فرشتگان در آسمان و زمین گریه می کنند، هنگامی که روح مطهر آن حضرت از کالبد شریفش خارج شد دوزخ فریاد و بانگی زد که نزدیک بود از صدای آن زمین منشق شود و زمانی که روح خبیث عیب الله بن زیاد و یزید بن معاویه از بدن کثیفشان خارج گردید جهنم جیغی کشید که اگر حق تعالی بوسیله فرشتگان حافظ دوزخ آن را کنترل و حبس نمی نمود تمام موجودات روی زمین از هیبت آن می سوختند و اگر آتش جهنم از حق تعالی اذن می داشت هیچ جنبنده ای را روی زمین باقی نمی گذارد بلکه تمام را می بلعید منتهی مأمور و اسیر فرمان او است و بدون امر حق جلّت عظمته حرکتی از آن صادر نمی شود و مع ذلک چند مرتبه بر نگهبانان طغیان کرده تا بالأخره جبرئیل در آنجا حاضر شد و بالش را بر آن زد تا ساکت گردید.

ولی در عین حال از آن تاریخ به بعد بر حضرتش گریه و ندبه کرده و پیوسته بر قاتلین او زبانه می کشد و اگر حجّت های خدا روی زمین نمی بودند آن را واژگون مکرد و لرزش های زمین و زلزله ها زیاد نمی شود مگر صرفاً در وقت قیامت.

و هیچ چشم و اشکی نزد خدا محبوب تر از چشم و اشکی نیست که بگرید و بر آن حضرت جاری گردد و هیچ گریه کننده ای نیست که بر آن جناب بگرید مگر آنکه گریه اش به حضرت فاطمه علیها السلام رسیده و آن بانو را یاری می کند و نیز گریه اش به حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم رسیده و بدین وسیله حق ما را ادا کرده.

و هیچ بنده ای نیست که روز قیامت محشور شود مگر آنکه چشمانش گریان است غیر از گریه کنندگان بر جدم حضرت حسین بن

علی علیهما السلام چه آنکه ایشان در حالی که چشمانی روشن و باز دارند محشور می‌گردند و آثار سرور و شادی در صورتشان نمایان می‌باشد، مردم در فرح و ناراحتی بوده ولی ایشان از هر غم و محنتی در امان هستند، مردم متفرق و پراکنده و مضطرب بوده ولی ایشان در زیر عرش و سایه آن به یاد حسین علیه السلام بوده و در باره آن جناب به گفتن حدیث مشغولند، از ناملایمات و ناراحتیهای روز حساب هیچ خوف و هراسی ندارند.

به ایشان گفته می‌شود: داخل بهشت شوید ولی آنها از ورود به بهشت امتناع نموده و مجلس ذکر حسین علیه السلام را اختیار می‌کنند، فرشتگان و حور العین به آنها پیغام می‌دهند که ما با ولدان مخلد مشتاق شما هستیم ولی ایشان از فرط سرور و نشاطی که در مجلسشان دارند سرشان را بالا نکرده و به آنها نمی‌نگرند.

دشمنان ایشان در آخرت دو گروه هستند:

الف: کسانی که موی جلو سر ایشان را فرشتگان عذاب گرفته و آنها را روی زمین کشان کشان به طرف جهنم می‌برند.

ب: آنان که از روی حسرت می‌گویند: فَمَا لَنَا مِنْ شَافِعِينَ وَلَا صَدِيقٍ حَمِيمٍ.

نه شفيعی داریم و نه دوستی که از ما حمایت کند.

دشمنان ایشان مقام و منزل آنها را دیده ولی نمی‌توانند نزدیک ایشان شوند.

فرشتگان از طرف همسرهای ایشان در بهشت و نگهبانان بر ایشان پیغام آورده که چه کرامت و عطایائی به آنها اعطاء شده.

ایشان در جواب می‌گویند: ان شاء الله نزد شما خواهیم آمد و پس از این گفتار به نزد آنها باز گشته و وقتی همسرانشان به آنها خبر می‌دهند که در نزدیکی حضرت حسین علیه السلام می‌باشند شوقشان زیاد گشته و از شعف دل می‌گویند:

حمد می‌کنیم حق تعالی را که ما را از فرح اکبر و وحشت‌های قیامت در امان داشت و از آنچه هراس داشتیم نجات داد.

خداوند متعال به ایشان مرکب‌ها و اسب‌های نیکوئی که بر پشت آنها زین نهاده شده اعطاء فرمود و ایشان بر آنها سوار شده و در حالی که خدای مَنان را ستوده و حمد و ثناء گفته و صلوات بر محمد و آل محمد می‌فرستند حرکت نموده تا به منازل و جایگاه خویش می‌رسند.

۷- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادِ الْبَصِيرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُسِيكَانَ عَنْ أَبِي بَصِيرٍ قَالَ كُنْتُ عِنْدَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) أَحَدْتُهُ فَدَخَلَ عَلَيْهِ ابْنُهُ فَقَالَ لَهُ مَرَحَبًا وَ ضَمَّهُ وَ قَبَلَهُ وَ قَالَ حَقَّرَ اللَّهُ مَنْ حَقَّرَكُمُ وَ اتَّقَمَ مِمَّنْ وَ تَرَكُمُ وَ خَذَلَ اللَّهُ مَنْ خَذَلَكُمُ وَ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ قَتَلَكُمُ وَ كَانَ اللَّهُ لَكُمْ وَلِيًّا وَ حَافِظًا وَ نَاصِرًا فَقَدْ طَالَ بُكَاءُ النِّسَاءِ وَ بُكَاءُ الْأَنْبِيَاءِ - وَ الصَّادِقِينَ وَ الشُّهَدَاءِ وَ مَلَائِكَةِ السَّمَاءِ ثُمَّ بَكَى وَ قَالَ يَا أَبَا بَصِيرٍ إِذَا نَظَرْتُ إِلَى وُلْدِ الْحَسَنِ أَتَانِي مَا لَا أَمْلِكُهُ بِمَا أَتَى إِلَى أَبِيهِمْ وَ إِلَيْهِمْ يَا أَبَا بَصِيرٍ إِنَّ فَاطِمَةَ (عليها السلام) لَتَبَكِيهِ وَ تَشْتَقُ فَتَزْفِرُ جَهَنَّمَ زَفْرَةً لَوْ لَا أَنَّ الْخَزَنَةَ يَسْمَعُونَ بُكَاءَهَا وَ قَدْ اسْتَعْدُوا لِدَلِكِ مَخَافَةَ أَنْ يَخْرُجَ مِنْهَا عُنُقٌ - أَوْ يَشْرَدَ دُخَانُهَا فَيَحْرِقَ أَهْلَ الْأَرْضِ فَيَحْفَظُونَهَا [فَيَكْبَحُونَهَا] مَا دَامَتْ بَاكِيَةً وَ يَزْجُرُونَهَا وَ يُوثِقُونَ مِنْ أَبْوَابِهَا مَخَافَةَ عَلَى أَهْلِ الْأَرْضِ فَلَا تَسْكُنُ حَتَّى يَسْكُنَ صَوْتُ فَاطِمَةَ الرَّهْرَاءِ وَ إِنَّ الْبِحَارَ تَكَادُ أَنْ تَنْتَفِقَ فَيَدْخُلَ بَعْضُهَا عَلَى بَعْضٍ وَ مَا مِنْهَا قَطْرَةٌ إِلَّا بِهَا مَلَكٌ مُوَكَّلٌ فَإِذَا سَمِعَ الْمَلِكُ صَوْتَهَا أَطْفَأَ نَارَهَا بِأَجْنِحَتِهِ وَ حَبَسَ بَعْضُهَا عَلَى بَعْضٍ مَخَافَةَ عَلَى الدُّنْيَا وَ مَا فِيهَا وَ مَنْ عَلَى الْأَرْضِ فَلَا تَزَالُ الْمَلَائِكَةُ مُشْفِقِينَ يَبْكُونَهُ لِبُكَائِهَا وَ يَدْعُونَ اللَّهَ وَ يَتَضَرَّعُونَ إِلَيْهِ وَ يَتَضَرَّعُ أَهْلُ الْعَرْشِ وَ مَنْ حَوْلَهُ وَ تَرْتَفِعُ أَصْوَاتُ مِنَ الْمَلَائِكَةِ بِالتَّسْبِيسِ لِلَّهِ مَخَافَةَ عَلَى أَهْلِ الْمَأْرُضِ وَ لَوْ أَنَّ صَوْتًا مِنْ أَصْوَاتِهِمْ يَصِلُ إِلَى الْمَأْرُضِ لَصَبَحَ أَهْلُ الْأَرْضِ وَ تَقَطَّعَتِ الْجِبَالُ وَ زَلْزَلَتِ الْأَرْضُ بِأَهْلِهَا قُلْتُ جُعِلَتْ فِدَاكَ إِنَّ هَذَا الْأَمْرَ عَظِيمٌ قَالَ غَيْرُهُ أَعْظَمُ مِنْهُ مَا لَمْ تَسْمَعْهُ ثُمَّ قَالَ لِي يَا أَبَا بَصِيرٍ أَمَا تُحِبُّ أَنْ تَكُونَ فِيْمَنْ يُسْعِدُ فَاطِمَةَ (عليها السلام) فَبَكَيْتُ حِينَ قَالَتْهَا فَمَا قَدَرْتُ عَلَى الْمَنْطِقِ وَ مَا قَدَرْتُ عَلَى كَلَامِي مِنَ الْبُكَاءِ ثُمَّ قَامَ إِلَى الْمُصَيِّمِ لِي يَدْعُو - فَخَرَجْتُ مِنْ عِنْدِهِ عَلَى تِلْكَ الْحَالِ فَمَا اتَّفَعْتُ بِطَعَامٍ وَ مَا جَاءَنِي النَّوْمُ وَ أَصْبَحْتُ صَائِمًا وَ جَلًّا حَتَّى أَتَيْتُهُ فَلَمَّا رَأَيْتُهُ قَدْ سَكَنَ سَكْنًا وَ حَمِدْتُ اللَّهَ حَيْثُ لَمْ تَنْزِلْ بِي عُقُوبَةً

محمد بن عبد الله، از پدرش، از علی بن محمد بن سالم، از محمد بن خالد، از عبد الله بن حماد بصری، از عبد الله بن عبد الرحمن اصم، از عبد الله بن مسکان، از ابو بصیر نقل کرده که وی گفت:

محضر مبارک امام صادق علیه السلام بوده و برای آن جناب سخن می‌گفتم در این هنگام یکی از فرزندان حضرت داخل شد. امام علیه السلام به او فرمودند: بارک الله و او را به سینه خود چسبانده و وی را بوسیده و فرمودند:

خدا ذلیل کند کسانی را که شما را ذلیل کنند و انتقام کشد از آنان که به شما ظلم کنند، و خوار کند افرادی را که شما را خوار کنند، و لعنت کند اشخاصی را که شما را می‌کشند و خدا ولی و حافظ و ناصر شما باشد، زنان و انبیاء و صدیقین و شهداء و فرشتگان آسمان بسیار بر شما گریستند، سپس آن حضرت گریسته و فرمودند:

ای ابو بصیر هر گاه به بچه‌های حضرت حسین علیه السلام می‌نگرم به واسطه مصیبت و ظلمی که به پدرشان و خودشان شده حالتی به من دست می‌دهد که قابل کنترل نیست.

ای ابو بصیر: فاطمه علیها السلام بر آن حضرت گریست و زجه زده و به دنبال آن جهنم فریادی کشید و جیغی زد که فرشتگان حافظ و نگهبان بر آن، صدای گریه دوزخ را شنیدند و سریع آماده شدند آن را کنترل کنند زیرا خوف آن بود که از درون دوزخ آتش زیانه کشد یا دود آن بیرون رفته و اهل زمین را بسوزاند لذا تا مادامی که دوزخ گریان و نالان است فرشتگان حافظ آن را مهار کرده و به جهت خوف و هراسی که بر اهل زمین دارند آن را محافظت نموده و درب‌های آن را محکم بسته‌اند ولی در عین حال دوزخ ساکت و آرام نمی‌شود مگر صدای فاطمه علیها السلام آرام گردد.

ای ابو بصیر دریاها نزدیک بود شکاف برداشته در نتیجه برخی در بعضی دیگر داخل شوند و قطره‌ای از آب دریاها نیست مگر آنکه فرشته‌ای بر آن موکول است، لذا هر گاه فرشته موکول بانک دریا و خروش آن را بشنود با زدن بالش خروش و طغیان را خاموش و ساکت می‌کند و آنها را حبس و نگاه داشته تا بر یک دیگر داخل و وارد شوند و این نیست مگر بخاطر خوف و هراس بر دنیا و آنچه در آن و کسانی که بر روی زمین می‌باشند و پیوسته فرشتگان از روی شفقت و ترحیم به واسطه گریستن دریاها می‌گیرند و خدا را خوانده و به جانبش تضرع و زاری نموده و اهل عرش و اطراف آن نیز جملگی در تضرع و ناله می‌باشند. صداهای فرشتگان بلند است که به خاطر خوف و هراس بر اهل زمین همواره حق تعالی را تقدیس و تنزیه می‌نمایند و اگر احیاناً صدای آنها به زمین برسد اهل زمین به فریاد آمده و کوهها قطعه قطعه شده و زمین اهلس را می‌لرزاند.

ابو بصیر می‌گوید: محضر مبارک امام علیه السلام عرضه داشتم:

فدایت شوم این امر بسیار عظیم و بزرگ است! حضرت فرمودند: از این عظیم تر غیر آن، یعنی خبری که نشنیده‌ای می‌باشد.

سپس فرمودند: ای ابو بصیر! دوست نداری در زمره کسانی باشی که حضرت فاطمه علیها السلام را کمک می‌کنند؟

ابو بصیر می‌گوید: وقتی امام علیه السلام این کلام را فرمودند بطوری که گریه به من دست داد که قادر بر سخن گفتن نبودم و چنان بغض گلویم را می‌فشرد که توانایی بر تکلم نداشتم.

سپس حضرت بپا خواسته و به نمازخانه تشریف برده و به خواندن دعا پرداختند.

پس از مجلس حضرت با چنین حالی بر خاسته و بیرون آمدم پس نه طعام خوردم و نه خوابیدم و صبح روز بعد را با حالی ترسان روزه گرفته تا آنکه محضر مبارکش دوباره مشرف شدم پس وقتی آن جناب را ساکن و آرام دیدم من نیز آرام گرفتم و از اینکه عقوبت و بلائی بر من نازل نشده حق تعالی را حمد و ستایش نمودم.

*** **

*** **

[۲۷] - باب بیست و هفتم گریستن فرشتگان بر حضرت حسین بن علی علیهما السلام

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنِ الْحَسَنِ [الْحُسَيْنِ] ابْنِ سَعِيدٍ عَنْ حَمَادِ بْنِ عِيسَى عَنْ رَبِيعِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ الْفَضِيلِ بْنِ يَسَارٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَا لَكُمْ لَا تَأْتُونَهُ يَعْنِي قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَإِنَّ أَرْبَعَةَ آلَافٍ مَلَكٍ يَبْكُونَ [يَبْكُونَهُ] عِنْدَ قَبْرِهِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ

پدرم رحمه الله عليه و جماعتی از اساتیدم از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از حسین بن سعید، از حماد بن عیسی، از ربیع بن عبد الله، از فضیل بن یسار، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده‌اند که آن حضرت فرمودند: شما را چه می‌شود که به آنجا نمی‌روید (یعنی به قبر حضرت حسین علیه السلام) چه آنکه چهار هزار فرشته تا روز قیامت بر سر قبر آن جناب حاضر بوده و بر آن حضرت می‌گریند.

۲- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُوسَى بْنِ سَعْدَانَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْقَاسِمِ عَنْ عُمَرَ بْنِ أَبَانَ الْكَلْبِيِّ عَنْ أَبَانَ بْنِ تَغْلِبٍ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) إِنَّ أَرْبَعَةَ آلَافٍ مَلَكٍ هَبَطُوا يُرِيدُونَ الْقِتَالَ مَعَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ لَمْ يُوْءِذْ لَهُمْ فِي الْقِتَالِ فَارْجِعُوا فِي الْأَسْتِثْنَانِ فَهَبَطُوا وَقَدْ قُتِلَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) فَهُمْ عِنْدَ قَبْرِهِ شُعْثٌ غُبْرٌ يَبْكُونَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ رَأْسُهُمْ مَلَكٌ يُقَالُ لَهُ الْمَنْصُورُ

و محمد بن جعفر رزازی، از محمد بن حسین بن ابی الخطاب، از موسی بن سعدان، از عبد الله بن القاسم، از عمر بن ابان الکلبی، از ابان بن تغلب نقل کرده که گفت:

حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

چهار هزار فرشته به زمین فرود آمدند و خواستند همراه حضرت امام حسین علیه السلام به قتال پردازند ولی آن جناب به ایشان اذن ندادند، پس بار دیگر که به زمین فرود آمده برای اذن گرفتن آن حضرت شهید شده بودند لذا ایشان بر سر قبر آن حضرت به حالتی ژولیده و گرفته باقی مانده و تا روز قیامت می‌گریند، رئیس ایشان فرشته‌ای است که به او منصور می‌گویند.

۳- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ حَمَادِ بْنِ عِيسَى عَنْ رَبِيعِ بْنِ الْفَضِيلِ بْنِ يَسَارٍ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَا لَكُمْ لَا تَأْتُونَهُ يَعْنِي قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَإِنَّ أَرْبَعَةَ آلَافٍ مَلَكٍ يَبْكُونَ عِنْدَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ

و پدرم رحمه الله عليه و جماعتی از اساتیدم، از سعد بن عبد الله، از علی بن اسماعیل، از حماد بن عیسی، از ربیع، از فضیل بن یسار نقل کرده‌اند که وی گفت:

حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

شما را چه می‌شود که به آنجا نمی‌روید (یعنی به قبر حضرت حسین علیه السلام) چه آنکه چهار هزار فرشته تا روز قیامت بر سر قبر آن جناب حاضر بوده و بر آن حضرت می‌گریند.

۴- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ أَبِي إِسْمَاعِيلَ السَّرَّاجِ عَنْ يَحْيَى بْنِ مَعْمَرِ الْعَطَّارِ [الْقَطَّانِ] عَنْ أَبِي بَصِيرٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ أَرْبَعَةُ آلَافٍ مَلَكٍ شُعْثٌ غُبْرٌ يَبْكُونَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ [السَّاعَةِ]

و محمد بن جعفر رزازی از محمد بن حسین بن اسماعیل، از ابی اسماعیل سراج، از یحیی بن معمر عطار، از ابی بصیر، از حضرت ابی جعفر علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

چهار هزار فرشته ژولیده و گرفته تا قیامت بر آن حضرت گریه می‌کنند.

۵- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ جَمِيعاً عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَكَمِ عَنْ

عَلِيَّ بْنِ أَبِي حَمْزَةَ عَنْ أَبِي بَصِيرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ وَكَلَّ اللَّهُ تَعَالَى بِالْحُسَيْنِ (عليه السلام) سَبْعِينَ أَلْفَ مَلَكٍ يُصَلُّونَ عَلَيْهِ كُلَّ يَوْمٍ شُعْتًا غَيْرًا مُنْذُ يَوْمِ قَتْلِ إِيَّايَ مَا شَاءَ اللَّهُ يَعْني بِذَلِكَ قِيَامَ الْقَائِمِ ع

و پدرم علیه الرحمه و علی بن الحسین، جملگی از سعد بن عبد الله، از احمد ابن محمد بن عیسی، از علی بن الحکم، از علی بن ابی حمزه، از ابی بصیر، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده اند که آن جناب فرمودند:

از روزی که حضرت حسین بن علی علیهما السّلام شهید شده اند تا زمانی که خدا بخواهد یعنی تا قیام قائم علیه السّلام خداوند هفتاد هزار فرشته را مبعوث فرموده که با حالی ژولیده و گرفته هر روز بر حضرتش صلوات فرستاده و طلب رحمت می کنند.

۶- وَعَنْ سَعْدِ بْنِ إِبرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنِ ابْنِ فَضَالٍ عَنْ ثَعْلَبَةَ عَنْ مُبَارَكِ الْعَطَّارِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ قَيْسٍ قَالَ قَالَ لِي أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) عِنْدَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) أَرْبَعَةُ آلَافٍ مَلَكٍ شُعْتٌ غَيْرٌ يَبْكُونَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ

پدرم علیه الرحمه و علی بن الحسین جملگی از سعد، از ابراهیم بن هاشم، از ابن فضال از ثعلبه، از مبارک عطّار، از محمد بن قیس نقل کرده که وی گفت:

حضرت ابو عبد الله علیه السلام به من فرمودند:

چهار هزار فرشته ژولیده و گرفته نزد قبر حضرت حسین علیه السلام بوده که تا روز قیامت بر آن جناب می گریند.

۷- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ جَمِيعًا عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنِ إِسْحَاقَ بْنِ إِبرَاهِيمَ عَنْ هَارُونَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ وَكَلَّ اللَّهُ بِهِ أَرْبَعَةَ آلَافٍ مَلَكٍ شُعْتٌ غَيْرٌ [شُعْتًا غَيْرًا يَبْكُونَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ]

پدرم علیه الرحمه و محمد بن الحسن و علی بن الحسین، جملگی از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از حسین بن سعید، از قاسم بن محمد، از اسحاق بن ابراهیم، از هارون، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند: خداوند منان چهار هزار فرشته بر قبر حضرت سید الشهداء علیه السلام موکل نموده که همگی ژولیده و گرفته بوده و تا روز قیامت گریه می کنند.

۸- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ صَفْوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنْ حَرِيْزِ بْنِ عَنَ الْفَضِيلِ عَنْ أَحَدِهِمَا قَالَ إِنَّ عَلِيَّ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) أَرْبَعَةَ آلَافٍ مَلَكٍ - شُعْتٌ غَيْرٌ [شُعْتًا غَيْرًا يَبْكُونَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ] قَالَ مُحَمَّدُ بْنُ مُسْلِمٍ يَحْرُسُونَهُ

محمد بن الحسن، از محمد بن حسن الصفّار، از محمد بن حسین بن ابی الخطّاب علیهما السّلام از صفوان بن یحیی، از حرّیز، از فضیل بن یسار، از امام باقر یا امام صادق علیهما السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

چهار هزار فرشته ژولیده و غمگین و گرفته بر قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام موکل بوده که تا روز قیامت گریه می کنند. محمد بن مسلم می گوید: این چهار هزار فرشته قبر را حراست و نگهبانی می نمایند.

۹- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ مَعْرُوفٍ عَنْ حَمَادِ بْنِ عِيْسَى عَنْ رَبِيعِ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) بِالْمَدِينَةِ أَيْنَ قُبُورُ الشُّهَدَاءِ فَقَالَ أَلَيْسَ أَفْضَلُ الشُّهَدَاءِ عِنْدَكُمْ وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ إِنَّ حَوْلَهُ أَرْبَعَةَ آلَافٍ مَلَكٍ شُعْتٌ غَيْرٌ [شُعْتًا غَيْرًا يَبْكُونَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ] حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ مَعْرُوفٍ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ

پدرم رحمه الله علیه از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از عباس بن معروف، از حماد بن عیسی، از ربیع نقل کرده که وی گفت:

در مدینه محضر امام صادق علیه السلام بودم به ایشان عرض کردم:

قبور شهداء در کجا است؟

حضرت فرمودند:

مگر افضل و برترین شهداء نزد شما نیست؟! قسم به آن کسی که جانم در دست او است اطراف قبر آن حضرت چهار هزار فرشته که جملگی ژولیده و غمگین و گرفته هستند بوده و تا روز قیامت بر آن جناب می‌گریند.

و محمد بن الحسن، از محمد بن حسن الصفار، از عباس بن معروف نظیر این حدیث را نقل کرده.

۱۰- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ قَالَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنِ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَزِيعٍ عَنْ أَبِي إِسْمَاعِيلَ السَّرَّاجِ عَنِ يَحْيَى بْنِ مَعْمَرِ الْعَطَّارِ عَنْ أَبِي بَصْتِيرٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ أَرْبَعَةُ آلَافٍ مَلَكٍ شُعْتٌ غُبْرٌ يَبْكُونَ الْحُسَيْنَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ فَلَا يَأْتِيهِ أَحَدٌ إِلَّا اشْتَقَبَلُوهُ وَ لَا يَمْرُضُ أَحَدٌ إِلَّا عَادُوهُ وَ لَا يَمُوتُ أَحَدٌ إِلَّا شَهِدُوهُ وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ

محمد بن جعفر رزّاز می‌گوید:

محمد بن حسین بن ابی الخطاب برایم نقل نمود از محمد بن اسماعیل بن بزّیع و او از اسماعیل سراج و او از یحیی بن معمر عطار و او از ابی بصیر و او از حضرت ابو جعفر علیه السلام نقل کرد که آن حضرت فرمودند:

چهار هزار فرشته که جملگی ژولیده و غمگین و گرفته هستند برای حضرت امام حسین علیه السلام تا روز قیامت می‌گریند. پس احدی از مردم به زیارت آن حضرت نمی‌آیند مگر آنکه این فرشتگان به استقبالش آمده و احدی از مردم مریض و بیمار نشده مگر که ایشان به عیادتش رفته و کسی از مردم نیست که بمیرد مگر آنکه این فرشتگان بالای سرش حاضر می‌شوند.

و پدرم علیه الرحمه از سعد بن عبد الله، از محمد بن حسین به اسنادش نظیر همین حدیث را نقل نموده است.

۱۱- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمُغِيرَةِ عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ عَامِرٍ عَنْ أَبَانَ عَنْ أَبِي حَمْرَةَ الثَّمَالِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ اللَّهَ وَ كُلَّ بَقْفِرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) أَرْبَعَةَ آلَافٍ مَلَكٍ شُعْتٌ غُبْرٌ [شُعْتًا غُبْرًا] يَبْكُونَهُ مِنْ طُلُوعِ الْفَجْرِ إِلَى زَوَالِ الشَّمْسِ فَإِذَا زَالَتِ الشَّمْسُ هَبَطَ أَرْبَعَةَ آلَافٍ مَلَكٍ وَ صَعِدَ أَرْبَعَةَ آلَافٍ مَلَكٍ فَلَمْ يَزَلْ يَبْكُونَهُ حَتَّى يَطْلُعَ الْفَجْرُ وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ

پدرم علیه الرحمه از سعد بن عبد الله، از حسن بن علی بن عبد الله بن مغیره از عباس بن عامر، از ابان، از ابو حمزه ثمالی از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن جناب فرمودند:

خداوند متعال چهار هزار فرشته را بر قبر حضرت حسین بن علی علیه السلام موکل قرار داده که جملگی ژولیده و غمگین و گرفته بوده و از طلوع صبح تا زوال آفتاب (وقت ظهر) بر آن جناب می‌گریند و وقتی ظهر می‌شود چهار هزار فرشته دیگر به زمین فرود آمده و این چهار هزار نفر به آسمان می‌روند و فرشتگان به زمین آمده پیوسته می‌گریند تا صبح طلوع کند

۱۲- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ مَهْزِيَارٍ عَنْ أَخِيهِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارٍ عَنْ أَبِي الْقَاسِمِ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ إِبْرَاهِيمَ عَنْ هَارُونَ قَالَ سَأَلَ رَجُلٌ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ أَنَا عِنْدَهُ فَقَالَ مَا لِمَنْ زَارَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقَالَ إِنَّ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) لَمَّا أُصِيبَ بِكَتْفِهِ حَتَّى الْبِلَادِ- فَوَكَّلَ اللَّهُ بِهِ أَرْبَعَةَ آلَافٍ مَلَكٍ شُعْتًا غُبْرًا يَبْكُونَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ

پدرم رحمه الله عليه و محمد بن عبد الله، از عبد الله بن جعفر حمیری، از ابراهیم بن مهزیار، از برادرش علی بن مهزیار، از ابو القاسم، از قاسم بن محمد، از اسحاق بن ابراهیم، از هارون نقل کرده که وی گفت: شخصی از حضرت ابو عبد الله علیه السلام سؤال نمود و من نیز آنجا حاضر بودم.

وی عرضه داشت: برای کسی که قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام را زیارت کند چه ثوابی است؟

حضرت فرمودند:

زمانی که حضرت حسین علیه السلام به بلا و مصیبت گرفتار شد تمام موجودات حتی بلاد و شهرها بر آن حضرت گریستند، پس خداوند منان چهار هزار فرشته بر او موکل ساخت که جملگی ژولیده و غمگین و گرفته بوده و تا روز قیامت بر آن جناب گریه می کنند

۱۳- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنْ صَبَّاحِ الْحَدَّاءِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مَرْوَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ زُورُوا الْحُسَيْنَ (عليه السلام) وَ لَوْ كُلَّ سَنَةٍ فَإِنَّ كُلَّ مَنْ آتَاهُ عَارِفًا بِحَقِّهِ غَيْرَ جَاحِدٍ لَمْ يَكُنْ لَهُ عَوْضٌ غَيْرَ الْجَنَّةِ وَ رُزُقٌ رِزْقًا وَاسِعًا وَ آتَاهُ اللَّهُ بِفَرَجٍ عَاجِلٍ إِنَّ اللَّهَ وَكَلَّ بِقَبْرِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ أَرْبَعَةَ آلَافٍ مَلَكٍ كُلُّهُمْ يَبْكُونَهُ وَ يُشَيِّعُونَ مَنْ زَارَهُ إِلَى أَهْلِهِ فَإِنْ مَرَضَ عِبَادُوهُ وَ إِنْ مَاتَ شَهِدُوا جَنَازَتَهُ بِالْأَشْيَةِ تَعْفَارٍ لَهُ وَ التَّرْحِمِ عَلَيْهِ حَدَّثَنِي حَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ

پدرم رحمه الله عليه از سعد بن عبد الله، از محمد بن الحسين، از حسن بن محبوب، از صباح حداء، از محمد بن مروان، از حضرت ابی عبد الله عليه السلام نقل نموده، وی گفت:

شنیدم که آن حضرت می فرمودند:

حسین علیه السلام را زیارت کنید اگر چه در هر سال باشد زیرا کسانی که او را در حالی که به حشش عارف بوده و آن را انکار ندارند زیارت کنند عوض و پاداشی ندارند مگر بهشت و روزی آنها واسع و فراخ بوده و خداوند منان در دنیا فرج نصیبشان می کند، حق تبارک و تعالی چهار هزار فرشته را موکل قبر حسین بن علی علیهما السلام فرموده که تمام بر او می گریند و زائرین حضرت را مشایعت کرده تا به اهل خود برسند و اگر مریض شوند آنها را عیادت کرده و هنگامی که از دنیا روند بر سر جنازه آنها حاضر شده و بر ایشان طلب آموزش و رحمت می نمایند.

حسن بن عبد الله بن محمد بن عیسی، از پدرش، از حسن بن محبوب به اسنادش نظیر همین روایت را نقل نموده است.

۱۴- وَ حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنْ أَبِيهِ عَنِ سَيْفِ بْنِ عَمِيرَةَ عَنْ بَكْرِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ وَكَلَّ اللَّهُ بِقَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) سَبْعِينَ أَلْفَ [مَلَكٍ مَلَكًا شُعْنًا غَيْرًا يَبْكُونَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ يُصِيلُونَ عِنْدَهُ الصَّلَاةَ الْوَاحِدَةَ مِنْ صَلَاتِهِمْ] مِنْ صَلَاةٍ أَحَدِهِمْ [تَعْدِلُ أَلْفَ صَلَاةٍ مِنْ صَلَاةِ الْأَدَمِيِّينَ يَكُونُ ثَوَابُ صَلَاتِهِمْ وَ أَجْرُ ذَلِكَ لِمَنْ زَارَ قَبْرَهُ] پدرم از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از پدرش، از سیف بن عمیره، از بکر بن محمد، از حضرت ابی عبد الله علیهما السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

خداوند متعال هفتاد هزار فرشته را بر قبر حضرت حسین بن علی علیه السلام موکل ساخته که تمام ژولیده و غمگین و گرفته بوده و تا روز قیامت بر آن حضرت گریسته و نزد قبر آن جناب نماز می گذارند یک نماز ایشان معادل هزار نماز انسانها می باشد و جالب اینکه ثواب نماز آنها برای کسی است که قبر آن حضرت را زیارت کند.

۱۵- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ صَيْفُوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنِ حَنَانِ بْنِ سَدِيرٍ عَنْ مَالِكِ الْجَهَنِّيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ اللَّهَ وَكَلَّ بِالْحُسَيْنِ (عليه السلام) مَلَكًا فِي أَرْبَعَةِ آلَافٍ مَلَكٍ يَبْكُونَهُ وَ يَسْتَعْفِرُونَ لِرُؤَاغِهِ وَ يَدْعُونَ اللَّهَ لَهُمْ

محمد بن جعفر رزاز، از محمد بن حسین بن ابی الخطاب، از صفوان بن یحیی، از حنان بن سدر، از مالک جهنی از حضرت ابی عبد الله عليه السلام نقل کرده که آن جناب فرمودند:

خداوند متعال فرشته ای را در میان چهار هزار فرشته دیگر بر حسین علیه السلام موکل قرار داد، این فرشتگان جملگی بر آن حضرت گریسته و برای زائرین آن جناب طلب آموزش کرده و دعاء می نمایند.

۱۶- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادٍ الْبَصْرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ قَالَ حَدَّثَنَا الْهَيْثَمُ بْنُ وَقْدٍ عَنْ عَبْدِ الْمَلِكِ بْنِ مَقْرَنٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِذَا زُرْتُمْ أَيَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَالزُّمُوا الصَّمْتَ إِلَّا مِنْ خَيْرٍ وَإِنَّ مَلَائِكَةَ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ مِنَ الْحَفَظَةِ - تَحْضُرُ الْمَلَائِكَةَ الَّذِينَ بِالْحَائِرِ فَتَصِفُ افِحُهُمْ فَلَا يُجِيبُونَهَا مِنْ شِدَّةِ الْبُكَاءِ فَيَنْتَظِرُونَهُمْ حَتَّى تَزُولَ الشَّمْسُ وَحَتَّى يُنَوِّرَ الْفَجْرُ ثُمَّ يُكَلِّمُونَهُمْ وَيَسْأَلُونَهُمْ عَنْ أَشْيَاءَ مِنْ أَمْرِ السَّمَاءِ فَأَمَّا مَا بَيْنَ هَذَيْنِ الْوَقْتَيْنِ - فَإِنَّهُمْ لَا يَنْطُقُونَ وَلَا يَفْتَرُونَ عَنِ الْبُكَاءِ وَالِدُّعاءِ وَلَا يَشْغَلُونَهُمْ فِي هَذَيْنِ الْوَقْتَيْنِ عَنْ أَصْحَابِهِمْ فَإِنَّمَا شُغْلُهُمْ بِكُمْ إِذَا نَطَقْتُمْ قُلْتُمْ جَعَلْتُ فِدَاكَ وَمَا الَّذِي يَسْأَلُونَهُمْ عَنْهُ وَآيُهُمْ يَسْأَلُ صَاحِبَهُ الْحَفَظَةَ أَوْ أَهْلَ الْحَائِرِ قَالَ أَهْلُ الْحَائِرِ يَسْأَلُونَ الْحَفَظَةَ لِأَنَّ أَهْلَ الْحَائِرِ مِنَ الْمَلَائِكَةِ لَمَّا يَزِيرُونَ وَالْحَفَظَةَ تَنْزِلُ وَتَصِفُ عَدُ قُلْتُمْ فَمَا تَرَى يَسْأَلُونَهُمْ عَنْهُ قَالَتْ إِنَّهُمْ يَمُرُّونَ إِذَا عَرَجُوا بِإِسْمَاعِيلَ صَاحِبِ الْهُوَاءِ قُرْبَيْمَا وَأَفْقُوا النَّبِيَّ (صلى الله عليه وآله) وَعِنْدَهُ فَاطِمَةُ الزَّهْرَاءُ وَالْحَسَنُ وَالْحُسَيْنُ وَالْأَنْثَمَةُ مَنْ مَضَى مِنْهُمْ - فَيَسْأَلُونَهُمْ عَنْ أَشْيَاءَ وَمَنْ حَضَرَ مِنْكُمْ الْحَائِرَ وَيَقُولُونَ بِشُرُوبِهِمْ بِدُعَائِكُمْ فَتَقُولُ الْحَفَظَةُ كَيْفَ بُشِّرْتُمْ وَهُمْ لَا يَسْمَعُونَ كَلَامَنَا فَيَقُولُونَ لَهُمْ بَارِكُوا عَلَيْهِمْ وَادْعُوا لَهُمْ عَنَّا فَهِيَ الْبِشَارَةُ مِنَّا فَإِذَا انْصَرَفُوا فَحَفُّوهُمْ بِأَجْنَحَتِكُمْ حَتَّى يُحْسُوا مَكَانَكُمْ وَإِنَّا نَسْتَوِدُّعُهُمُ الَّذِي لَا تَضِيعُ وَدَائِعُهُ وَلَوْ يَعْلَمُونَ مَا فِي زِيَارَتِهِ مِنَ الْخَيْرِ وَيَعْلَمُ ذَلِكَ النَّاسُ لِمَاقَلْتُوا عَلَى زِيَارَتِهِ بِالسُّيُوفِ وَلَيَاغُوا أَمْوَالَهُمْ فِي إِتْيَانِهِ وَإِنَّ فَاطِمَةَ (عليها السلام) إِذَا نَظَرَتْ إِلَيْهِمْ وَمَعَهَا أَلْفُ نَبِيٍّ وَأَلْفُ صِدِّيقٍ وَأَلْفُ شَهِيدٍ وَمِنْ الْكُرُوبِيِّينَ أَلْفَ أَلْفٍ يُسْأَلُونَ عَنْهَا عَلَى الْبُكَاءِ وَإِنَّهَا لَتَشْهَقُ شَهْقَةً فَلَا يَبْقَى فِي السَّمَاوَاتِ مَلَكٌ إِلَّا بَكَى رَحْمَةً لِصَوْتِهَا وَمَا تَسْكُنُ حَتَّى يَأْتِيَهَا النَّبِيُّ (صلى الله عليه وآله) [أَبُوهَا] يَقُولُ يَا بَيْتِي قَدْ أَبْكَيتِ أَهْلَ السَّمَاوَاتِ وَشَغَلْتَهُمْ عَنِ التَّسْبِيحِ وَالتَّقْدِيسِ فَكُفِّي حَتَّى يُفَدِّسُوا فَإِنَّ اللَّهَ بِالْعَمْرِ وَإِنَّهَا لَتَنْظُرُ إِلَيَّ مَنْ حَضَرَ مِنْكُمْ فَتَسْأَلُ اللَّهَ لَهُمْ مِنْ كُلِّ خَيْرٍ وَلَا تَزْهَدُوا فِي إِتْيَانِهِ فَإِنَّ الْخَيْرَ فِي إِتْيَانِهِ أَكْثَرَ مِنْ أَنْ يُحْصَى

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری، از پدرش، از علی بن محمد بن سالم، از محمد بن خالد، از عبد الله بن حماد بصری، از عبد الله بن عبد الرحمن اصم نقل کرده که وی گفت:

هیثم بن واقد، از عبد الملک بن مقرن از امام صادق علیه السلام برای ما نقل کرد که آن حضرت فرمودند:

وقتی به زیارت حضرت ابا عبد الله علیه السلام رفتید در آنجا سکوت اختیار کرده و کلامی نگویید مگر سخن نیک و خیر، زیرا فرشتگان شب و روز که از نگهبانان و حافظین هستند نزد فرشتگانی که در حائر حسینی می‌باشند آمده و با ایشان مصافحه کرده ولی ایشان از شدت گریه و ناراحتی که دارند جواب آنها را نداده بناچار آنها صبر می‌کنند تا ظهر فردا برسد و صبح طلوع نماید سپس آنان با ایشان سخن گفته و راجع به امور آسمانی سوءالاتی را مطرح می‌نمایند ولی بین این دو وقت (صبح و ظهر) ابدا صحبت نکرده و از گریستن و دعاء نمودن کوتاهی نمی‌کنند و در این دو وقت آن فرشتگان نیز ایشان را از یارانشان منصرف و مشغول نمی‌کنند تنها وقتی شما سخن گفته و تکلم می‌نمائید ایشان مشغول و منصرف می‌گردند.

راوی می‌گوید: محضر امام علیه السلام عرض کردم:

فدایت شوم، چه چیزی را سوال می‌کنند و کدامیک از دیگری می‌پرسد آیا فرشتگان نگهبان و حافظ از فرشتگان حائر سوءال می‌کنند یا بالعکس؟ حضرت فرمودند:

فرشتگان اهل حائر از حافظین و نگهبانان می‌پرسند، زیرا فرشتگان حائر از آنجا دور نشده و به جایی دیگر نمی‌روند ولی حافظین، و نگهبانان به زمین نزول کرده و از آن به آسمان صعود می‌کنند.

عرض کردم: نظر شما راجع به سوءال آنها چه بوده و می‌فرمائید از چه چیز سوءال می‌کنند؟ حضرت فرمودند: حافظین وقتی به آسمان عروج می‌کنند عبورشان به اسماعیل یعنی صاحب هواء می‌افتد و بسا با نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم ملاقات کرده در حالی که نزد آن جناب حضرات فاطمه و حسن و حسین و ائمه علیهم السلام (مقصود حضرات ائمه ماضی بوده نه امام حاضر علیه السلام) حضور دارند پس فرشتگان از ایشان راجع به اشیائی چند و در باره آنان که از شما در حائر حاضر می‌شوند سوءالاتی

می‌کنند؟ حضرات معصومین علیهم السلام در پاسخ سوءالاثان می‌فرمایند:

زائرین را بشارت دهید و به دعائی که برای ایشان می‌نمائید مژده دهید.

فرشتگان حافظ عرض می‌کنند: چگونه به ایشان بشارت دهیم در حالی که صدای ما را نمی‌شنوند؟ حضرات معصومین علیهم السلام به ایشان می‌فرمایند:

برای ایشان دعاء کنید که برکات حقتعالی بر ایشان مداوم باشد و نیز از جانب ما ایشان را دعاء نمایند و این خود بشارتی است از ما به ایشان و وقتی از زیارت برگشتند با بال‌هایتان ایشان را نوازش کنید، بطوری که شما را حس و درک نمایند و ما ایشان را به امانت نزد شما می‌سپاریم و امید است که این ودائع ضایع و تباه نشوند.

و اگر خیر و برکتی که در زیارت آن جناب است مردم می‌دانستند قطعاً و به طور حتم در نائل شدن به زیارت آن حضرت با شمشیر با یک دیگر به مقاتله پرداخته و مال‌های خود را فروخته و به زیارت آن جناب می‌رفتند.

و حضرت فاطمه علیها السلام هر گاه به ایشان (زائرین) نظر نمایند در حالی که با وی هزار پیغمبر و هزار صدیق و هزار شهید از کروبین می‌باشند هزار هزار (یک میلیون) نفر آن حضرت را بر گریستن یاری و همراهی می‌کنند و آن حضرت چنان فریاد می‌زند که هیچ فرشته‌ای در آسمان‌ها باقی نمی‌ماند مگر آنکه از صدای ایشان بگریه می‌افتد، و آن حضرت آرام نمی‌گیرند تا وقتی که پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم به نزد ایشان آمده و می‌فرمایند:

دخترم، اهل آسمان‌ها را به گریه انداختی و ایشان را از تسیح و تقدیس حق تعالی بازداشتی، پس خودداری کن تا ایشان به تقدیس حق بپردازند چه آنکه امر و فرمان خدا بر همه چیز نافذ و روان می‌باشد.

سپس امام علیه السلام فرمودند:

حضرت فاطمه علیها السلام به کسانی که از شما به زیارت سید الشهداء روند نظر فرموده و از خداوند منان برای ایشان هر خیر و خوبی را مسألت می‌نمایند، مبادا در رفتن، به زیارت آن جناب بی‌رغبت باشید چه آنکه خیری که در زیارت آن حضرت است بیشتر از آنست که بتوان احصاء و شمارش نمود.

۱۷- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادٍ الْبَصْرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ قَالَ حَدَّثَنَا أَبُو عُبَيْدَةَ الْبُرَّازُ عَنْ حَرِيْزٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ ع قَالَ قُلْتُ لَهُ جُعِلْتُ فِدَاكَ مَا أَقَلَّ بَقَاءَكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ وَ أَقْرَبَ آجَالِكُمْ بَعْضُهَا مِنْ بَعْضٍ مَعَ حَاجَةِ هَذَا الْخَلْقِ إِلَيْكُمْ فَقَالَ إِنَّ لِكُلِّ وَاحِدٍ مِنَّا صِيْحْفَةً فِيهَا مَا يَحْتَاجُ إِلَيْهِ أَنْ يَعْمَلَ بِهِ فِي مَدَّتِهِ فَإِذَا انْقَضَى مَا فِيهَا مِمَّا أَمَرَ بِهِ عَرَفَ أَنَّ أَجَلَهُ قَدْ حَضَرَ وَ أَنَاةَ النَّبِيِّ (صلى الله عليه و آله) يَنْعَى إِلَيْهِ نَفْسَهُ وَ أَخْبَرَهُ بِمَا لَهُ عِنْدَ اللَّهِ وَ إِنَّ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) قَرَأَ صَحِيفَتَهُ الَّتِي أُعْطِيَهَا وَ فَسَّرَ لَهُ مَا يَأْتِي وَ مَا يَبْقَى وَ بَقِيَ مِنْهَا أَشْيَاءٌ لَمْ تَنْقُضِ فَخَرَجَ إِلَى الْقِتَالِ فَكَانَتْ تِلْكَ الْأُمُورَ الَّتِي بَقِيَتْ إِنَّ الْمَلَائِكَةَ سَأَلَتِ اللَّهَ فِي نُصَيْرَتِهِ - فَأَذِنَ لَهُمْ فَمَكَثَتْ تَسْتَعِدُّ لِلْقِتَالِ وَ تَأَهَّبَتْ لِتَدْلِكَ حَتَّى قُتِلَ فَزَلَّتِ الْمَلَائِكَةُ وَ قَدْ انْقَطَعَتْ مَدَّتُهُ وَ قُتِلَ (عليه السلام) فَقَالَتِ الْمَلَائِكَةُ يَا رَبِّ أَذِنْتَ لَنَا بِالْإِنْجَادِ فِي نُصَيْرَتِهِ فَانْحَدَرْنَا وَ قَدْ قَبَضْتَهُ فَأَوْحَى اللَّهُ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى إِلَيْهِمْ أَنْ الزُّمُوا قُبَّتَهُ [قَبْرَهُ] حَتَّى تَرَوْنَهُ [تَرَوُهُ] وَ قَدْ خَرَجَ فَانْصُرُوهُ وَ ابْكُوا عَلَيْهِ وَ عَلَى مَا فَاتَكُمْ مِنْ نُصَيْرَتِهِ وَ أَنْكُمْ خُصِّصْتُمْ بِنُصَيْرَتِهِ وَ الْبُكَاءِ عَلَيْهِ فَبَكَتِ الْمَلَائِكَةُ حَزَنًا وَ جَزَعًا عَلَى مَا فَاتَهُمْ مِنْ نُصَيْرَةِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَإِذَا خَرَجَ (عليه السلام) يَكُونُونَ أَنْصَارَهُ

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری از پدرش، از علی بن محمد بن سالم، از محمد بن خالد، از عبد الله بن حماد بصری، از عبد الله بن عبد الرحمن اصم نقل کرده که وی گفت:

ابو عبیده بزّاز از حرّیز برای ما نقل کرد که وی به حضرت ابو عبد الله علیه السلام عرض نمود:

فدایت شوم چقدر ماندن شما اهل بیت در این دار فانی کم بوده و چقدر اجل شما نزدیک است با اینکه تمام این خلایق به شما

احتیاج دارند! حضرت فرمودند:

هر کدام از ما صحیفه‌ای داریم که در طول مدّت عمر به آنچه نیازمندیم عمل کنیم در آن ثبت و ضبط شده است پس هر گاه آنچه در صحیفه نوشته شده منقضی گشت معلوم می‌شود اجل صاحب صحیفه فرا رسیده و در این هنگام پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم نزد وی آمده و خبر ارتحالش را اعلام نموده و از آنچه برای او نزد خداست خبر می‌دهند و حضرت امام حسین علیه السلام نیز صحیفه‌ای را که داده شده بودند قرائت فرموده و برای آن جناب اموری که باقی مانده منقضی نمی‌گردید تفسیر گردیده بود لذا آنچه می‌باید واقع شود واقع گردید و باقی ماندن اشیائی که بوقوع نپیوست لذا حضرتش به قتال شتافت پس آن اموری که باقی مانده بودند این بود که فرشتگان از حقتعالی طلب نصرت آن حضرت را کردند و به ایشان اذن یاری داده شد پس ایشان درنگ نموده و خود را آماده برای قتال و کارزار کردند تا آن حضرت به شهادت رسیدند و پس از این واقعه فرشتگان به زمین فرود آمدند یعنی پس از انقطاع مدّت عمر آن حضرت و به شهادت رسیدن آن جناب و وقتی ملائکه این واقعه را دیدند به درگاه الهی عرض کردند:

خداوندا به ما اذن هبوط و فرود آمدن به زمین را دادی و اجازه نصرت و یاری آن حضرت را اعطاء فرمودی پس وقتی ما به زمین آمدیم که حضرتش را قبض روح کرده‌ای؟ خداوند متعال به ایشان وحی نمود که ملازم قبر آن حضرت بوده تا آن جناب را ببینید و وقتی آن حضرت از قبر خارج گشت نصرتش نمائید و نیز بر او و بر آنچه از شما نسبت به یاری آن حضرت فوت گردیده گریه کنید و تنها شما گروه فرشتگان هستید که مختص به این خصیصه گردیده‌اید که آن جناب را یاری کرده و بر مصیبتش گریه نمائید، پس فرشتگان بخاطر آنچه از دستشان رفته بود و نتوانسته بودند به آن حضرت کمک کنند محزون گشته و از روی جزع و حزن بر آن جناب به گریه در آمدند و هنگامی که حضرت سید الشهداء از قبر خارج گردیدند این فرشتگان انصار و یارانش می‌باشند.

۲۸ - باب بیست و هشتم گریستن آسمان و زمین بر شهادت حضرت حسین علیه السلام و یحیی بن زکریا علیهما السلام

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ جَمَاعَةُ مَشَايخِنَا عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ يَعْقُوبَ بْنِ يَزِيدَ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ الْحَسَنِ الْمِثْمِيِّ عَنْ عَلِيِّ الْأَزْرَقِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ الْحَكَمِ النَّخَعِيِّ عَنْ رَجُلٍ قَالَ سَمِعْتُ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) فِي الرَّحْبَةِ وَ هُوَ يَتْلُو هَذِهِ الْآيَةَ- فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَ الْأَرْضُ وَ مَا كَانُوا مُنْظَرِينَ وَ خَرَجَ عَلَيْهِ الْحُسَيْنُ مِنْ بَعْضِ أَبْوَابِ الْمَسْجِدِ فَقَالَ أَمَا إِنَّ هَذَا سَيُقْتَلُ وَ تَبْكِي عَلَيْهِ السَّمَاءُ وَ الْأَرْضُ

پدرم رحمه الله عليه و جماعتی از اساتیدم (علی بن الحسین و محمد بن الحسن) از سعد بن عبد الله، از یعقوب بن یزید، از احمد بن الحسن المیثمی، از علی ارزق، از حسن بن حکم نخعی، از شخصی نقل کرده‌اند که وی گفت:
در سرزمین رحبه از امیر المومنین علیه السلام شنیدم که این آیه شریفه را تلاوت می‌فرمودند:
فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَ الْأَرْضُ وَ مَا كَانُوا مُنْظَرِينَ.

در این هنگام حضرت حسین علیه السلام از یکی از درب‌های مسجد داخل شد، حضرت فرمودند: بدانید این (یعنی حضرت حسین علیه السلام) عنقریب کشته خواهد شد و آسمان و زمین بر او می‌گریند.

۲- حَدَّثَنِي

مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنِ الْحَكَمِ بْنِ مِسْكِينٍ عَنْ دَاوُدَ [بِزَادٍ] ابْنِ عَيْسَى الْأَنْصَارِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي لَيْلَى عَنْ إِبْرَاهِيمَ النَّخَعِيِّ قَالَ خَرَجَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) فَجَلَسَ فِي الْمَسْجِدِ وَ اجْتَمَعَ أَصْحَابُهُ حَوْلَهُ وَ حَيَاءُ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) حَتَّى قَامَ بَيْنَ يَدَيْهِ فَوَضَعَ يَدَهُ عَلَى رَأْسِهِ فَقَالَ يَا بَنِيَّ إِنَّ اللَّهَ عَبَّرَ [عَمْرَ] أَقْوَامًا بِالْقُرْآنِ فَقَالَ- فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَ الْأَرْضُ وَ مَا كَانُوا مُنْظَرِينَ وَ أَيُّمُ اللَّهُ لِيَقْتُلَنَّكَ بَعْدِي ثُمَّ تَبْكِيكَ السَّمَاءُ وَ الْأَرْضُ وَ حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ

محمد بن جعفر رزازی، از محمد بن الحسین، از حکم بن مسکین، از داود بن عیسی انصاری، از محمد بن عبد الرحمن بن ابی لیلی، از ابراهیم نخعی نقل کرده که وی گفت:

امیر المومنین علیه السلام بیرون آمده و در مسجد نزول اجلال فرموده و اصحاب و یاران دور آن حضرت حلقه زدند در این هنگام حضرت حسین علیه السلام تشریف آوردند تا رسیدند مقابل امیر المومنین علیه السلام و آنجا ایستادند، امیر المومنین علیه السلام دست مبارک بر سر ایشان نهاده و فرمودند:

پسرم، خداوند متعال اقوام و طوائفی را بوسیله قرآن تقیح نموده و مورد سرزنش و ملامت قرار داده و حضرت فرموده است:

فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَ الْأَرْضُ وَ مَا كَانُوا مُنْظَرِينَ به خدا قسم حتما پس از من تو را خواهند کشت سپس آسمان و زمین بر تو گریه خواهند نمود::

ترجمه:

پدرم، از سعد بن عبد الله از محمد بن حسین بن ابی الخطاب به اسنادش مثل و نظیر همین حدیث را نقل نموده است.

۳- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ وَهَيْبِ بْنِ حَفْصِ النَّخَّاسِ عَنْ أَبِي بَصِيرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) بَكَى لِقَتْلِهِ السَّمَاءُ وَ الْأَرْضُ وَ أَحْمَرَّتَا وَ لَمْ تَبْكِيَا عَلَى أَحَدٍ قَطُّ إِلَّا عَلَى يَحْيَى بْنِ زَكَرِيَّا وَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ

محمد بن جعفر، از محمد بن الحسین، از وهیب بن حفص نخاس، از ابو بصیر، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل نموده که آن حضرت فرمودند:

همانا آسمان و زمین برای شهادت حضرت حسین علیه السلام گریسته و سرخ شدند و بر احدی هرگز نگریسته مگر بر حضرت یحیی بن زکریا و حسین بن علی علیهم السلام.

و پدرم رحمه الله علیه، از سعد بن عبد الله، از محمد بن الحسین به اسنادش نظیر همین حدیث را نقل کرده است.

۴- وَ حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مُوسَى بْنِ بَابُوَيْهِ وَ غَيْرُهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الْجَبَّارِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ فَضَّالٍ عَنْ حَمَادِ بْنِ عَثْمَانَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ هِلَالٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ إِنَّ السَّمَاءَ بَكَتْ عَلَى الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ وَ يَحْيَى بْنِ زَكَرِيَّا وَ لَمْ تَبْكِكْ عَلَى أَحَدٍ غَيْرِهِمَا قُلْتُ وَ مَا بَكَوْهُمَا قَالَا مَكَثَتْ أَرْبَعِينَ يَوْمًا تَطْلُعُ كَشْمَسٍ بِحُمْرَةٍ وَ تَغْرُبُ بِحُمْرَةٍ قُلْتُ فَذَاكَ بُكَاءُهَا قَالَ نَعَمْ

علی بن الحسین بن موسی بن بابویه و غیر او، از سعد بن عبد الله، از محمد بن عبد الجبار، از حسن بن علی بن فضال، از حماد بن عثمان، از عبد الله بن هلال نقل کرده که وی گفت:

شنیدم حضرت ابو عبد الله علیه السلام می فرمودند:

آسمان بر حضرت حسین بن علی و یحیی بن زکریا علیهم السلام گریست و بر احدی غیر این دو گریه نکرد.

عرض کردم: گریه آسمان چیست و چگونه بوده؟

حضرت فرمودند:

چهل روز آسمان درنگ و توقف نمود، خورشید با رنگی قرمز طلوع نموده و با رنگی سرخ غروب می کرد.

عرضه داشتیم: این گریه آسمان بود؟ حضرت فرمودند: بلی.

۵- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَحْمَدَ عَنْ عُمَرَ بْنِ سَهْلٍ عَنْ عَلِيٍّ بْنِ مُسَيْهِرٍ الْقُرَشِيِّ قَالَ حَدَّثَنِي جَدَّتِي أَنَّهَا أَدْرَكَتِ الْحُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ حِينَ قُتِلَ فَمَكَّنَّا سَنَّهُ وَ تِسْعَةَ أَشْهُرٍ وَ السَّمَاءُ مِثْلُ الْعَلَقَةِ مِثْلُ الدَّمِ مَا تَرَى الشَّمْسَ

پدرم رحمه الله علیه، از سعد بن عبد الله، از عبد الله بن احمد، از عمر بن سهل، از علی بن مسهر قرشی نقل کرده که وی گفت:

جدّه من برایم نقل کرد که هنگام شهادت حسین بن علی علیهما السلام را درک نموده وی گفت:

یک سال و نه ماه پس از این واقعه پیوسته آسمان مانند لخته خونی بود و خورشید اصلا دیده نشد.

۶- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مُوسَى عَنْ عَلِيٍّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنْ أَبِيهِ عَنِ ابْنِ فَضَّالٍ عَنْ أَبِي جَمِيلَةَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ الْحَلَبِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي قَوْلِهِ تَعَالَى فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَ الْأَرْضُ وَ مَا كَانُوا مُنْظَرِينَ قَالَ لَمْ تَبْكِي السَّمَاءُ عَلَى أَحَدٍ مُنْذُ قُتِلَ يَحْيَى بْنُ زَكَرِيَّا حَتَّى قُتِلَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) فَبَكَتْ عَلَيْهِ

علی بن الحسین بن موسی، از علی بن ابراهیم بن هاشم، از پدرش، از ابن فضال، از ابی جمیله، از محمد بن علی الحلبی، از حضرت

ابی عبد الله علیه السلام نقل نموده که آن حضرت در ذیل آیه شریفه: فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَ الْأَرْضُ وَ مَا كَانُوا مُنْظَرِينَ.

فرمودند:

از زمانی که حضرت یحیی بن زکریا علیهما السلام کشته شد آسمان بر احدی نگریست تا هنگامی که حضرت حسین علیه السلام

شهید شدند که در این هنگام باز یک بار دیگر آسمان گریست.

۷- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ الْقُرَشِيُّ قَالَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ صَيْفُوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنْ دَاوُدَ بْنِ فَرْقَدٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ أَحْمَرَّتِ السَّمَاءُ حِينَ قُتِلَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) سَنَّهُ وَ يَحْيَى بْنُ زَكَرِيَّا وَ حُمُرْتُهَا بُكَاءُهَا

محمد بن جعفر رزاز قرشی می گوید:

محمد بن الحسین بن ابی الخطاب برایم نقل نمود از صفوان بن یحیی، از داود بن فرقده، از حضرت ابو عبد الله علیه السلام که آن

حضرت فرمودند:

هنگامی که حضرت حسین علیه السلام شهید شدند و یحیی بن زکریا را کشتند آسمان تا یک سال سرخ بود و این سرخی گریستن آسمان به حساب آمده.

۸- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ فَضَالٍ عَنِ ابْنِ بُكَيْرٍ عَنْ زُرَّارَةَ عَنْ عَبْدِ الْخَالِقِ بْنِ عَبْدِ رَبِّهِ قَالَ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ لَمْ يَجْعَلِ اللَّهُ لَهُ مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ لَمْ يَكُنْ لَهُ مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا وَيَحْيَى بْنُ زَكَرِيَّا (عليهما السلام) لَمْ يَكُنْ لَهُ مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا وَلَمْ تَبْكِ السَّمَاءُ إِلَّا عَلَيْهَا أَرْبَعِينَ صَبَاحًا قَالَ قُلْتُ مَا بَكَوْهُمَا قَالَ كَانَتْ تَطْلُعُ حَمْرَاءَ وَ تَغْرُبُ حَمْرَاءَ

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از حسین بن علی بن فضال، از ابن بکیر، از زراره، از عبد الخالق بن عبد ربّه نقل کرده که وی گفت:

شنیدم که حضرت ابو عبد الله علیه السلام در ذیل آیه شریفه:
لَمْ نَجْعَلْ لَهُ مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا.

می فرمودند:

حسین بن علی علیه السلام پیش تر همنامی نداشتند و یحیی بن زکریا علیهما السلام نیز قبلا همنامی نداشتند.

و آسمان بر احدی نگریست مگر بر این دو که چهل صباح گریه کرد.

راوی می گوید: محضر مبارک امام علیه السلام عرض کردم: گریه آسمان چه بود؟

حضرت فرمودند: هنگام طلوع و غروب آسمان سرخ بود.

۹- وَ حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مُوسَى عَنْ عَلِيٍّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ وَ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ جَمِيعًا عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنْ عَلِيٍّ بْنِ فَضَالٍ عَنْ أَبِي جَمِيلَةَ عَنْ جَابِرٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ مَا بَكَتِ السَّمَاءُ عَلَى أَحَدٍ بَعْدَ يَحْيَى بْنِ زَكَرِيَّا إِلَّا عَلَى الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) فَإِنَّهَا بَكَتْ عَلَيْهِ أَرْبَعِينَ يَوْمًا

علی بن الحسین بن موسی، از علی بن ابراهیم و سعد بن عبد الله، جملگی از ابراهیم بن هاشم، از علی بن فضال، از ابی جمیل، از جابر، از حضرت ابی جعفر علیه السلام نقل کرده اند که آن حضرت فرمودند:

بعد از حضرت یحیی بن زکریا علیهما السلام آسمان بر احدی نگریست مگر بر حضرت حسین بن علی علیهما السلام چه آنکه چهل روز آسمان بر آن حضرت گریه می کرد.

۱۰- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ الْكُوفِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ بَشِيرٍ عَنْ كَلْبِ بْنِ مُعَاوِيَةَ الْأَسَدِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ لَمْ تَبْكِ السَّمَاءُ إِلَّا عَلَى الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ وَ يَحْيَى بْنِ زَكَرِيَّا ع

محمد بن جعفر رزاز کوفی از محمد بن الحسین بن ابی الخطاب، از جعفر بن بشیر، از کلب بن معاویه اسدی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن جناب فرمودند:

آسمان بر احدی نگریسته است مگر بر حضرت حسین بن علی علیهما السلام و یحیی بن زکریا علیهما السلام.

۱۱- وَ عَنْهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ نَصْرِ بْنِ مُزَاحِمٍ عَنْ عَمْرِو بْنِ سَعْدٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سَلَمَةَ [مَسْلَمَةَ] عَمَّنْ حَدَّثَهُ قَالَ لَمَّا قُتِلَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ (عليه السلام) أَمْطَرَتِ السَّمَاءُ تُرَابًا أَحْمَرَ

محمد بن جعفر رزاز کوفی از محمد بن الحسین بن ابی الخطاب، از محمد بن ابن الحسین، از نصر بن مزاحم، از عمر بن سعد، از محمد بن سلمه از کسی که برایش نقل نموده، وی گفت:

هنگامی که حسین بن علی علیهما السلام کشته شدند از آسمان خاک سرخ می بارید.

۱۲- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ عَنْ سَلَمَةَ بْنِ الْخَطَّابِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عِيْسَى عَنْ أُسْلَمِ بْنِ الْقَاسِمِ قَالَ

أَخْبَرَنَا عَمْرُو بْنُ وَهَبٍ [عَمْرُو بْنُ نُثَيْبٍ] عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ (عليهما السلام) قَالَ إِنَّ السَّمَاءَ لَمْ تَبْكِكَ مُنْذُ وُضِعَتْ إِلَّا عَلَى يَحْيَى بْنِ زَكَرِيَّا وَالْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ قُلْتُ أَيُّ شَيْءٍ كَانَ بُكَاءَهُمَا قَالَ كَانَتْ إِذَا اسْتَقْبَلَتْ بِثَوْبٍ وَقَعَ عَلَى الثَّوْبِ شِبْهُ أَثَرِ الْبَرَاغِيثِ مِنَ الدَّمِ حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ مِنْ سَلْمَةَ بْنِ خَطَّابٍ، مِنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي عَمِيرٍ، مِنْ حُسَيْنِ بْنِ عِيسَى، مِنْ قَاسِمِ بْنِ قَاسِمٍ، مِنْ مِيٍّ كَوَيْدٍ:

عمر بن وهب به ما خبر داد از پدرش، از علی بن الحسین علیهما السلام که آن جناب فرمودند:

از زمانی که آسمان تعبیه شده و وضع گردیده تا بحال بر احدی نگریسته مگر بر یحیی بن زکریا و حسین بن علی علیهم السلام. عرض کردم: گریه آسمان چه بوده؟

حضرت فرمودند:

وقتی لباسی را در مقابل آن قرار می‌دادی روی آن اثری شبیه به خون پشه واقع می‌گشت.

۱۳- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَعَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ مُوسَى بْنِ الْفَضْلِ عَنْ حَنَانٍ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَا تَقُولُ فِي زِيَارَةِ قَبْرِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَإِنَّهُ بَلَّغَنَا عَنْ بَعْضِهِمْ أَنَّهَا تَعْدِلُ حِجَّةً وَ عُمْرَةً- قَالَ لَا تَعْبَجُ [مَا أَصَابَ مَا يَقُولُ] بِالْقَوْلِ هَذَا كُلُّهُ وَ لَكِنْ زُرُّهُ وَ لَا تَجْفُهُ فَإِنَّهُ سَيِّدُ الشُّهَدَاءِ وَ سَيِّدُ شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ وَ شِبْهُهُ يَحْيَى بْنُ زَكَرِيَّا وَ عَلَيْهِمَا بَكَتِ السَّمَاءُ وَ الْأَرْضُ حَدَّثَنِي أَبِي وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ عَبْدِ الصَّمَدِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ حَنَانِ بْنِ سَدِيرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مِثْلَهُ سَوَاءً حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ تَعَالَى وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَرِيْعٍ عَنْ حَنَانِ بْنِ سَدِيرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مِثْلَهُ

پدرم رحمه الله عليه و علی بن الحسین از سعد بن عبد الله، از احمد بن عیسی، از موسی بن فضل از حنان نقل کرد که وی گفت:

محضر مبارک امام صادق علیه السلام عرض کردم: چه می‌فرمائید راجع به زیارت قبر حضرت ابی عبد الله الحسین علیه السلام زیرا از بعضی شما نقل شده که زیارت آن حضرت معادل یک حج و یک عمره می‌باشد؟ حضرت فرمودند:

چه قدر ضعیف است این حدیث، زیارت آن حضرت معادل کل این ثواب نیست ولی در عین حال شما آن حضرت را زیارت کرده و به او جفاء نکنید زیرا آن جناب سید شهداء و سید جوانان اهل بهشت و شبیه یحیی بن زکریا است و بر این دو آسمان و زمین گریسته‌اند.

ترجمه:

پدرم و محمد بن الحسن بن ولید، از محمد بن الحسن الصفار، از عبد الصمد ابن محمد، از حنان بن سدید، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام مثل همین حدیث را نقل کرده‌اند:

پدرم رحمه الله عليه و جماعتی از اساتیدم از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد بن اسماعیل بن بریج از حنان بن سدید از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نظیر این حدیث را نقل کرده‌اند.

۱۴- وَ بِهَذَا الْإِسْنَادِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ غَيْرِ وَاحِدٍ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ بَشِيرٍ عَنْ حَمَادِ بْنِ عَامِرٍ بْنِ مَعْقِلٍ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ زِيَادٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ كَانَ قَاتِلُ يَحْيَى بْنِ زَكَرِيَّا وَ لَدْنَا وَ قَاتِلُ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ لَدْنَا وَ لَمْ تَبْكِكَ السَّمَاءُ عَلَى أَحَدٍ إِلَّا عَلَيْهِمَا قَالَ قُلْتُ وَ كَيْفَ تَبْكِي قَالَ تَطْلُعُ الشَّمْسُ فِي حُمْرَةٍ وَ تَغِيْبُ فِي حُمْرَةٍ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الْقَرَشِيِّ عَنِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ بَشِيرٍ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ

و با همین اسناد مذکور از احمد بن محمد بن عیسی، از جماعتی، از جعفر بن بشیر، از حماد، از عامر بن معقل، از حسن بن زیاد، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

قاتل یحیی بن زکریا و حسین بن علی علیهم السلام زنا زاده بوده و آسمان بر احدی نگریست مگر بر این دو.

راوی می‌گوید: عرض کردم: چگونه آسمان گریست؟

حضرت فرمودند:

طلوع خورشید و غروبش در سرخی بود.

محمد بن جعفر قرشی، از محمد بن الحسین، از جعفر بن بشیر به اسنادش مثل همین حدیث را نقل نموده است.

۱۵- وَ حَدَّثَنِي أَبِي وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ رَحِمَهُمَا اللَّهُ جَمِيعًا عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ الْوَشَاءِ عَنْ حَمَادِ بْنِ عُمَانَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ هَلَالٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ إِنَّ السَّمَاءَ بَكَتْ عَلَى الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ وَ يَحْيَى بْنِ زَكَرِيَّا وَ لَمْ تَبْكِيكَ عَلَى أَحَدٍ غَيْرِهِمَا قُلْتُ وَ مَا بُكَاءُهَا قَالَا مَكَثُوا أَرْبَعِينَ يَوْمًا تَطَلَّعَ الشَّمْسُ بِحُمْرَةٍ وَ تَغْرُبُ بِحُمْرَةٍ قُلْتُ فَذَاكَ بُكَاءُهَا قَالَ نَعَمْ

پدرم و علی بن الحسین رحمه الله علیهما جملگی از سعد بن عبد الله، از احمد ابن محمد بن عیسی، از حسن بن علی الوشاء، از حماد بن عثمان، از عبد الله بن هلال، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن جناب می فرمودند: آسمان بر حسین بن علی و یحیی بن زکریا علیهم السلام گریسته و بر احدی غیر این دو گریه نکرده است.

عرض کردم: چگونه آسمان گریسته است؟

حضرت فرمودند:

تا چهل روز طلوع و غروبش در سرخی بود.

عرض کردم: گریه آسمان این گونه بوده است؟

حضرت فرمودند: بلی.

۱۶- وَ عَنْهُمَا عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنِ الْبُرْقِيِّ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدٍ عَنْ عَبْدِ الْعَظِيمِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الْحَسَنِيِّ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ الْحَكَمِ النَّخَعِيِّ عَنْ كَثِيرِ بْنِ شَهَابِ الْحَارِثِيِّ قَالَ بَيْنَمَا نَحْنُ جُلُوسٌ عِنْدَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) فِي الرَّحْبَةِ إِذْ طَلَعَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) عَلَيْهِ فَضَحِكَ عَلِيٌّ (عليه السلام) ضَحْكًا حَتَّى بَدَتْ نَوَاجِذُهُ ثُمَّ قَالَ إِنَّ اللَّهَ ذَكَرَ قَوْمًا وَ قَالَ فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَ الْأَرْضُ وَ مَا كَانُوا مُنْظَرِينَ وَ الَّذِي فَلَقَ الْحَبَّةَ وَ بَرَأَ النَّسْمَةَ لَيَقْتُلَنَّ هَذَا وَ لَتَبْكِينَ عَلَيْهِ السَّمَاءُ وَ الْأَرْضُ

از پدرم و علی بن الحسین از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد، از برقی (محمد بن خالد)، از عبد العظیم بن عبد الله الحسنی، از حسن بن الحکم النخعی، از کثیر بن شهاب حارثی، وی گفت:

هنگامی که محضر مبارک امیر المومنین علیه السلام در رحبه نشسته بودیم، در این وقت حضرت حسین علیه السلام بر آن جناب وارد گشت، امیر المومنین چنان خندیدند که دندان‌های عقل آن جناب ظاهر گردید سپس فرمودند:

خداوند متعال در قرآن کریم قومی را یاد کرده و می فرماید:

فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَ الْأَرْضُ وَ مَا كَانُوا مُنْظَرِينَ قسم به کسی که حبه را شکافت و بنده را آفرید این (یعنی حضرت حسین علیه السلام) را البته خواهند کشت و قطعا آسمان و زمین بر او می گریند.

۱۷- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنِ الْبُرْقِيِّ عَنْ عَبْدِ الْعَظِيمِ عَنِ الْحَسَنِ عَنْ أَبِي سَلَمَةَ قَالَ قَالَ جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ (عليهما السلام) مَا بَكَتِ السَّمَاءُ وَ الْأَرْضُ إِلَّا عَلَى يَحْيَى بْنِ زَكَرِيَّا وَ الْحُسَيْنِ ع

پدرم رحمه الله علیه از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد، از برقی، از عبد العظیم، از حسن، از ابی سلمه نقل کرده که گفت:

حضرت جعفر بن محمد علیهما السلام فرمودند:

آسمان و زمین بر احدی نگریسته مگر بر یحیی بن زکریا و حسین بن علی علیهما السلام.

۱۸- حَدَّثَنِي أَبِي وَ أَخِي رَحِمَهُمَا اللَّهُ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ وَ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى جَمِيعًا عَنِ الْعُمَرَكِيِّ بْنِ عَلِيٍّ الْبُوفَكِيِّ قَالَ حَدَّثَنَا يَحْيَى وَ كَدَانُ فِي خِدْمَةِ أَبِي جَعْفَرِ الثَّانِي (عليه السلام) عَنْ عَلِيٍّ عَنْ صِهْفَوَانَ الْجَمَالِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَأَلْتُهُ فِي طَرِيقِ

الْمَدِينَةَ وَنَحْنُ نُرِيدُ الْمَكَّةَ [مَكَّةَ فَقُلْتُ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ مَا لِي أُرَاكَ كَثِيْبًا حَزِيْنًا مُنْكَسِرًا فَقَالَ لَوْ تَسْمَعُ مَا أَسْمَعُ لَشَغَلَكَ عَنْ مَسْأَلَتِي قُلْتُ فَمَا الَّذِي تَسْمَعُ قَالَ ابْتِهَالُ الْمَلَائِكَةِ إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ عَلَى قَتْلِهِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَ قَتْلِهِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ نَوْحِ الْجِنِّ وَ بُكَاءِ الْمَلَائِكَةِ الَّذِينَ حَوْلَهُ وَ شِدَّةَ جَزَعِهِمْ فَمَنْ يَتَهَنُّ مَعَ هَذَا بِطَعَامٍ أَوْ بِشَرَابٍ أَوْ نَوْمٍ وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ

پدر و برادرم رحمه الله عليهما، از احمد بن ادریس و محمد بن یحیی، جمله‌گی از عمر کی بن علی بوفکی نقل کرده که وی گفت: یحیی که در خدمت حضرت ابی جعفر ثانی علیه السلام بود از علی و او از صفوان جمال و او از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرد که وی گفت:

در راه مدینه بودیم ولی قصدمان مکه بود بهر صورت در راه مدینه از حضرت ابی عبد الله علیه السلام سوءال کرده و محضر مبارکش عرض کردم:

ای پسر رسول خدا (ص): شما را چه می‌شود که غمگین و ناراحت و شکسته حال می‌بینم؟ حضرت فرمودند:

اگر می‌شنیدی آنچه را که من می‌شنوم دیگر از من چنین سوءالی نمی‌کردی.

عرض کردم: چه چیز می‌شنوید؟ حضرت فرمودند: تضرع ملائکه به درگاه الهی و نفرینشان نسبت به کشندگان امیر المؤمنین و حضرت حسین بن علی علیهما السلام و نیز نوحه و زاری جن و گریستن فرشتگانی که در اطراف قبر آن حضرت هستند بنا بر این کیست که با شنیدن چنین صداهائی غذا و شراب یا خواب بر او گوارا باشد؟!

۱۹- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ وَ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدِ الْبُرْقِيِّ عَنْ عَبْدِ الْعَظِيمِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الْحَسِينِيِّ الْعَلَوِيِّ عَنْ الْحَسَنِ بْنِ الْحَكَمِ النَّخَعِيِّ عَنْ كَثِيرِ بْنِ شَهَابِ الْحَارِثِيِّ قَالَ بَيْنَمَا نَحْنُ جُلُوسٌ عِنْدَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) بِالرَّحْبَةِ إِذْ طَلَعَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) قَالَ فَضَحِكَ عَلِيٌّ (عليه السلام) حَتَّى بَدَتْ نَوَاجِذُهُ ثُمَّ قَالَ إِنَّ اللَّهَ ذَكَرَ قَوْمًا فَقَالَ فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَ الْأَرْضُ وَ مَا كَانُوا مُنْظَرِينَ وَ الَّذِي فَتَقَ الْحَبَّةَ وَ بَرَأَ النَّسِيمَةَ لِيَقْتُلَنَّ هَذَا وَ لَتَبَكِينَ عَلَيْهِ السَّمَاءُ وَ الْأَرْضُ

پدرم رحمه الله عليه از سعد بن عبد الله و عبد الله بن جعفر حمیری، از احمد ابن محمد بن عیسی، از محمد بن خالد برقی از عبد العظیم بن عبد الله الحسینی العلوی، از حسن بن حکم النخعی از کثیر بن شهاب حارثی نقل کرده که وی گفت: در رحبه محضر مبارک امیر المؤمنین علیه السلام نشسته بودیم در این هنگام حضرت حسین علیه السلام ظاهر شدند، پس امیر المؤمنین علیه السلام چنان خندیدند که دندان‌های عقلشان پیدا شد سپس فرمودند:

خداوند متعال در قرآن کریمش قومی را یاد کرده و فرموده:

فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَ الْأَرْضُ وَ مَا كَانُوا مُنْظَرِينَ.

قسم به کسی که حبه را شکافته و بنده را آفریده البته این (حضرت حسین علیه السلام) را خواهند کشت. و آسمان و زمین بر او می‌گردید.

۲۰- وَ عَنْهُ عَنْ نَصْرِ بْنِ مُزَاحِمٍ عَنْ عُمَرَ بْنِ سَعْدِ بْنِ سَعْدِ قَالَ حَدَّثَنِي أَبُو مَعْشَرٍ عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ لَمَّا قُتِلَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) أَمْطَرَتِ السَّمَاءُ دَمًا وَ قَالَ عُمَرُ بْنُ سَعْدِ بْنِ سَعْدِ وَ حَدَّثَنِي أَبُو مَعْشَرٍ عَنِ الزُّهْرِيِّ قَالَ لَمَّا قُتِلَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) لَمْ يَبْقَ فِي بَيْتِ الْمَقْدِسِ حَصَاةٌ إِلَّا وَجِدَ تَحْتَهَا دَمٌ عَبِيْطٌ

پدرم علیه الرحمه، از سعد بن عبد الله، از نصر بن مزاحم، از عمر بن سعد نقل کرده که وی گفت:

ابو معشر از زهری نقل نمود که وی گفت:

هنگامی که حضرت حسین بن علی علیهما السلام شهید شدند آسمان خون بارید.

و عمر بن سعد گفت:

ابو معشر، از زهری برایم نقل نمود که وقتی حسین بن علی علیهما السلام شهید شد در بیت المقدس سنگریزه‌ای باقی نماند مگر وقتی آن را بر می‌داشتیم خون تازه زیرش بود.

۲۱- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ فَضَالَةَ بْنِ أَيُّوبَ عَنْ دَاوُدَ بْنِ فَزَقْدٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ كَانَ الَّذِي قَتَلَ الْحُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ (عليه السلام) وَلَدَ زَنَا وَالَّذِي قَتَلَ يَحْيَى بْنَ زَكَرِيَّا وَلَدَ زَنَا وَقَدْ قَالَ أَحْمَرَتِ السَّمَاءُ حِينَ قُتِلَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ سَنَهُ ثُمَّ قَالَ بَكَتِ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ عَلَى الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ وَعَلَى يَحْيَى بْنَ زَكَرِيَّا وَحُمُرُتْهَا بُكَاءُهَا

پدرم رحمه الله عليه از محمد بن الحسن بن مهزیار، از پدرش، از علی بن مهزیار، از حسن بن سعید، از فضاله بن ایوب، از داود بن فرقد نقل کرده که وی گفت:

از حضرت ابا عبد الله علیه السلام شنیدم که فرمود:

کشنده حضرت حسین بن علی علیهما السلام زنازاده بود و آن کس که یحیی بن زکریا را نیز کشت ولد زنا بود، سپس حضرت فرمودند:

هنگامی که حسین بن علی علیهما السلام کشته شد تا یک سال آسمان سرخ بود، پس از آن فرمودند:

آسمان و زمین بر حسین بن علی علیهما السلام و یحیی بن زکریا علیهما السلام گریست و همین سرخی آن گریه وی می‌باشد.

*** **

*** **

۲۹ - باب بیست و نهم نوحه سرائی طائفه جن بر حسین بن علی علیهما السلام

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الْقُرَشِيِّ الرَّزَّازُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ حُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ نَصْرِ بْنِ مُزَاهِمٍ عَنْ عُمَرَ بْنِ سَعْدٍ عَنْ عَمْرِو بْنِ ثَابِتٍ عَنْ حَبِيبِ بْنِ أَبِي ثَابِتٍ عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ زَوْجَةِ النَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) قَالَتْ مَا سَمِعْتُ نُوْحَ الْجِنِّ مُنْذُ قَبَضَ اللَّهُ نَبِيَّهُ إِلَّا اللَّيْلَةَ - وَ لَا أَرَانِي إِلَّا وَقَدْ أَصَبْتُ بِابْنِي الْحُسَيْنِ قَالَتْ وَجَاءَتِ الْجَنِّيَّةُ مِنْهُمْ وَهِيَ تَقُولُ

أَيَا عَيْنَايَ فَانْهَمِلَا بِجُهْدٍ عَلَى رَهْطِ تَقْوُدُهُمُ الْمَنَايَا *** ** فَمَنْ يَفِيكِي عَلَى الشَّهَادَةِ بَعْدِي إِلَى مُتَجَبِّرٍ مِنْ نَسْلِ عَبْدِ

محمد بن جعفر قرشی رزازی، از محمد بن الحسین بن ابی الخطاب، از نصر بن مزاحم، از عمر بن سعد، از عمرو بن ثابت، از حبیب بن ابی ثابت، از ام سلمه همسر نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم وی گفت:

از زمانی که خداوند متان روح نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم را قبض فرمود نوحه سرائی طائفه جن را نشنیدم مگر همان شب (شب رحلت نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم) و ندیدم ایشان را مگر وقتی که به مصیبت فرزندم حسین علیه السلام مبتلا شدم. ام سلمه می فرماید:

در همان زمان جنیه از طائفه جن آمد در حالی که می گفت:

ای دو چشم من با شدت و زاری گریه کنید، زیرا بعد از من چه کسی بر شهداء بگرید.

زاری کنید بر گروهی که مرگ آنها را به سوی ستمگری از نسل بنده و غلام می برد.

۲- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ يَعْقُوبَ بْنِ يَزِيدَ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ عَمْرٍو بْنِ مُسْلِمٍ عَنِ الْمِثْمِيِّ قَالَ حَمْسِيَّةٌ مِنْ أَهْلِ الْكُوفَةِ أَرَادُوا نَصْرَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) فَمَرُّوا بِقَرْيَةٍ يُقَالُ لَهَا شَاهِي إِذْ أَقْبَلَ عَلَيْهِمْ رَجُلَانِ شَيْخٌ وَ شَابٌّ - فَسَلِمَا عَلَيْهِمْ قَالَ فَقَالَ الشَّيْخُ أَنَا رَجُلٌ مِنَ الْجِنِّ وَ هَذَا ابْنُ أُخِي أَرَدْنَا نَصْرَ هَذَا الرَّجُلِ الْمَظْلُومِ - قَالَ فَقَالَ لَهُمُ الشَّيْخُ الْجِنِّيُّ قَدْ رَأَيْتَ رَأْيًا فَقَالَ الْفِئْتِيُّ الْإِنْسِيُّونَ وَ مَا هَذَا الرَّأْيُ الَّذِي رَأَيْتَ قَالَ رَأَيْتَ أَنْ أُطِيرَ فِ آتِيكُمْ بِخَيْرِ الْقَوْمِ فَتَذْهَبُونَ عَلَيَّ بِصِدْقٍ فَقَالُوا لَهُ نَعَمْ مَا رَأَيْتَ - قَالَ فَغَابَ يَوْمُهُ وَ لَيْلَتُهُ فَلَمَّا كَانَ مِنَ الْغَدِ إِذَا هُمْ بِصَوْتٍ يَسْمَعُونَهُ وَ لَا يَرُونَ الشَّخْصَ وَ هُوَ يَقُولُ -

وَاللَّهِ مَا جِئْتُكُمْ حَتَّى بَصُرْتُ وَ حَوْلَهُ فِئْتِيَّةٌ تَدْمِي نُحُورَهُمْ وَ قَدْ حَثَّتْ قَلُوصِي كَيْ أَصَادِفَهُمْ كَانَ الْحُسَيْنُ سِرَاجًا يَشْتَضَاءُ فَأَجَابَهُ بَعْضُ الْفِئْتِيَّةِ مِنَ الْإِنْسِيِّينَ يَقُولُ يَقُولُ سَاكُنْهُ إِلَى الْقِيَامَةِ يُسْقَى الْعَيْثُ مَمْطُورًا أَنْفُسُهُمْ وَ فَارَقُوا الْمَالَ وَ الْأَحْبَابَ وَ الدُّورَا *** ** بِهِ بِالطَّفِّ مُنْعَفِرَ الْخَدَّيْنِ مَنْحُورًا مِثْلَ الْمَصَابِيحِ يَمْلُونَ الدُّجَى نُورًا مِنْ قَبْلِ مَا أَنْ يَلْمَقُوا الْخُرْدَ الْحُورَا بِهِ اللَّهُ يَعْلَمُ أَنِّي لَمْ أَقُلْ زُورًا عَزْفٍ وَ لِلْبُتُولِ وَ اللَّطِيَارِ مَسْرُورَا إِذْ هَبَ فَلَا زَالَ قَبْرٌ أَنْتَ وَ فِئْتِيَّةٌ فَرَعُوا لِلَّهِ سَالِكُهُ وَ قَدْ شَرِبْتَ بِكَأْسِ كَانِ مَغْرُورَا

پدرم رحمه الله علیه، از سعد بن عبد الله، از يعقوب بن يزيد، از ابراهيم بن عقبه، از احمد بن عمرو بن مسلم، از ميثمي نقل کرده که وی گفت:

پنج تن از اهل کوفه به قصد یاری حسین بن علی علیهما السلام حرکت کردند و به قریه‌ای رسیدند که به آن شاهی می گفتند پس دو نفر یکی پیر و دیگری جوان جلوی آنها آمده و به ایشان سلام کردند پیر مرد گفت:

من مردی از طائفه جن هستم و این جوان برادرزاده من بوده و ما قصدمان یاری نمودن به این مظلوم (یعنی حسین بن علی علیهما السلام) می باشد.

پیر مرد جنی سپس به ایشان گفت: من پیشنهادی دارم.

جوانی از این پنج نفر در جوابش گفت: پیشنهاد چیست؟

پیر مرد جنی گفت: پیشنهادم این است که من پرواز کرده بروم و سپس خبر این گروه را بیاورم تا شما با بصیرت به طرف مقصدتان بروید.

ایشان در جوابش گفتند: خوبیشنهادی است.

راوی می‌گوید:

پیرمرد جنّی یک روز و یک شب از نظر ایشان غائب بود پس فردای آن روز ایشان صدائی شنیدند بدون اینکه صاحب آن را ببینند، صدا این بود:

به خدا قسم نیامدم نزد شما مگر آنکه خود دیدم، در زمین طف که سری بریده و دو گونه‌هایش به خاک آلوده بود. و اطرافش جوانانی افتاده که از حلقومشان خون جاری بود نظیر چراغ‌هایی که تاریکی و ظلمت را بر طرف کرده‌اند. پیوسته ناقه خود را دواندم تا قبل از آنکه ایشان با حوریه‌های باکره ملاقات کنند مصادف گردم.

حسین علیه السلام چراغی فروزان بود و خدا می‌داند که من در این گفتار دروغ نمی‌گویم.

حسین علیه السلام در غرفه‌های بهشت مجاور رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و بتول علیها السلام و جعفر طیار بوده در حالی که شادمان و مسرور می‌باشد.

بعضی از جوانان در جواب آن صدا گفتند:

برو پس پاینده و جاوید باد قبری که تو ساکن آن هستی تا قیامت باران بر آن بیارد.

پیمودم راهی را که تو نیز راهرو آن بودی و نوشیدم با کاسه‌ای که بسیار فراخ بود.

و نیز پیمودم راهی را که جوانانی در این راه جان خودشان را تسلیم خدا نموده و از مال و دوستان و خانه‌هایشان جدا گردیدند.

۳- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ عَنْ سَلْمَةَ بْنِ الْخَطَّابِ قَالَ حَدَّثَنِي عُمَرُ بْنُ سَعْدٍ وَعَمْرُو بْنُ تَابِتٍ عَنْ أَبِي زِيَادِ الْقُنْدِيِّ قَالَ كَانَ الْجَبَّاصُونَ يَسْمَعُونَ نَوْحَ الْجِنِّ حِينَ قُتِلَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) فِي السَّحْرِ بِالْجَبَّانَةِ وَهُمْ يَقُولُونَ مَسَّحَ الرَّسُولُ جَبِيئَهُ أَبَوَاهُ مِنْ عَلِيٍّ قَرِيْشٍ *** فَهَلْهُ بَرِيْقٌ فِي الْخُدُوْدِ جَدُّهُ خَيْرُ الْجُدُوْدِ حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ مِنْ سَلْمَةَ بْنِ خَطَّابٍ نَقَلَ كَرْدَةَ كَيْ وَی كَقْت:

عمر بن سعد و عمرو بن ثابت از ابی زیاد قندی برایم نقل نمود، وی گفت:

زمانی که حضرت امام حسین علیه السلام شهید شدند گنج کارها در وقت سحر نوحه سرائی‌های طائفه جنّ را در قبرستان می‌شنیدند، ایشان می‌گفتند:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم پیشانی او را دست کشید پس در رخس نوری ساطع است.

پدر و مادرش از برترین افراد قریش بوده، جدّ بزرگوارش بهترین جدّها است.

۴- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ عَنْ سَلْمَةَ بْنِ الْخَطَّابِ قَالَ قَالَ عُمَرُ بْنُ سَعْدٍ قَالَ حَدَّثَنِي الْوَلِيدُ بْنُ غَسَّانَ عَمَّنْ حَدَّثَهُ قَالَ كَانَتْ الْجِبُّ تَنْوُحُ عَلَى الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ تَقُولُ -

لِمَنِ الْأَبْيَاتُ بِالطَّفِّ عَلَى كُرْهِ بَنِيئِهِ تَلْكَ الْأَبْيَاتُ الْحُسَيْنِ يَتَجَاوَرْنَ الرِّئِيئَةَ

حکیم بن داود بن حکیم از سلمه بن خطاب نقل کرده که وی گفت:

عمر بن سعد گفت: ولید بن غسان از کسی که برایش نقل نمود برایم حدیثی چنین نقل کرد وی گفت:

طائفه جن بر حسین بن علی علیهما السلام نوحه سرائی کرده و می‌گفتند:

این اشعار و ابیات که در سرزمین طفّ در ترسیم بلاهای وارده بر فرزندان سروده شده از کیست؟

این ابیات حسین علیه السلام را صداهای حزین و همراه با گریه پاسخ خواهند داد.

۵- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ عَنْ سَلْمَةَ قَالَ حَدَّثَنِي أَيُّوبُ بْنُ سَلِيْمَانَ بْنِ أَيُّوبَ الْفَزَارِيُّ عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَزْوَرِّ قَالَ سَمِعْتُ لَيْلَى وَ هِيَ تَقُولُ سَمِعْتُ نَوْحَ الْجِبُّ عَلَى الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ وَ هِيَ تَقُولُ

يَا عَيْنُ جُودِي بِالْدُمُوعِ يَا عَيْنُ أَلْهَاكِ الرُّقَادُ بِطَيْبِهِ بَاتَتْ ثَلَاثًا بِالصَّعِيدِ *** **فَانَمَا يَبْكِي الْحَزِينُ بِحُزْفِهِ وَ تَفْجَعُ مِنْ ذِكْرِ آلِ مُحَمَّدٍ وَ تَوُجِعُ جُسُومُهُمْ بَيْنَ الْوُحُوشِ وَ كُلُّهُمْ فِي مَضْرَعٍ
حکیم بن داود بن حکیم از سلمه نقل کرده که وی گفت:

ایوب بن سلیمان بن ایوب الفزازی، از علی بن حزور برایم نقل کرد از لیلی شنید که وی گفت:

نوحه سرائی طائفه جنّ بر حسین بن علی علیهما السلام را شنیدم که می گفتند:

ای چشم اشک بریز، زیرا می گرید شخص حزین با سوز و دلتنگی.

ای چشم مردم به واسطه خوشی و خوش گذرانی تو را از یاد آل محمد صلی الله علیه و آله و سلم و هم دردی با ایشان بازداشته و غافل کرده اند.

سه شب را آل محمد صلی الله علیه و آله و سلم به روز آورده در حالی که ابدان طاهره آنها روی خاک بین حیوانات وحشی بوده و جملگی در قتلگاه افتاده اند.

۶- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ نَصْرِ بْنِ مُزَاهِمٍ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي حَمَادٍ عَنْ أَبِي لَيْلَى الْوَاسِطِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَسَّانِ الْكِنَانِيِّ قَالَ بَكَتِ الْجِنُّ عَلَى الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ فَقَالَتْ مَاذَا تَقُولُونَ إِذْ قَالَ النَّبِيُّ لَكُمْ بِأَهْلِ بَيْتِي وَإِخْوَانِي وَ مَكْرَمَتِ *** **مَاذَا فَعَلْتُمْ وَ أَنْتُمْ آخِرُ الْأُمَمِ مِنْ بَيْنِ أَسْرَى وَ قَتَلَى ضَرْجُوا بِدَمٍ

پدرم رحمه الله علیه، از سعد بن عبد الله، از محمد بن الحسين، از نصر بن مزاحم، از عبد الرحمن بن ابی حماد، از ابی لیلی واسطی، از عبد الله بن حسان کنانی نقل کرده که وی گفت:

طائفه جنّ بر حضرت حسین بن علی علیهما السلام گریسته و گفتند:

چه خواهید گفت زمانی که نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم به شما بفرماید:

شما که آخرین امت ها می باشید چه کردید با اهل بیت و برادران و خویشان من، برخی را اسیر و بعضی را کشته و آلوده به خون خود کردید.

۷- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ قَالَ حَدَّثَنِي سَلَمَةُ قَالَ حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ مُعَمَّرِ بْنِ خَلَادٍ عَنْ أَبِي الْحَسَنِ الرُّضَا (عَلِيهِ السَّلَام) قَالَ بَيْنَمَا الْحُسَيْنُ (عَلَيْهِ السَّلَام) يَسِيرُ فِي جَوْفِ اللَّيْلِ وَ هُوَ مُتَوَجِّهُ إِلَى الْعِرَاقِ وَ إِذَا بِرَجُلٍ يَزْتَجِرُ وَ يَقُولُ
حکیم بن داود بن حکیم می گوید:

سلمه برایم نقل نمود و گفت:

علی بن حسن، از معمر بن خلاد، از ابی الحسن الرضا علیه السلام نقل نمود که آن حضرت فرمودند:

هنگامی که حضرت امام حسین علیه السلام در دل شب حرکت کرده و بطرف عراق متوجه شدند در راه به شخصی برخوردند که رجز می خواند و می گفت:

۸- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنْ مُعَمَّرِ بْنِ خَلَادٍ عَنِ الرُّضَا (عَلَيْهِ السَّلَام) مِثْلَ الْأَفَاطِ سَلَمَةَ قَالَ وَ هُوَ يَقُولُ

يَا نَاقَتِي لَا تَدْعِرِي مِنْ زَجْرِ بَخِيرِ رُكْبَانٍ وَ خَيْرِ سَفَرٍ بِمَاجِدِ الْجِدِّ رَحِيبِ الصَّدْرِ *** ** وَ شَمْرِي قَبْلَ طُلُوعِ الْفَجْرِ حَتَّى تَحَلِّي بِكَرِيمِ الْقَدْرِ أَبَانَهُ اللَّهُ لِحَيْرِ أَمْرِ

نَمَّةً أَبْقَاهُ بَقَاءَ الدَّهْرِ فَقَالَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ ع

سَأْمِضِي وَ مَا بِالْمَوْتِ عِرَازٌ عَلَى الْفَتَى وَ وَسَى الرَّجَالَ الصَّالِحِينَ فَإِنْ عِشْتُ لَمْ أَقْدَمُ [أَنْدَمُ وَ إِنْ *** ** إِذَا مَا نَوَى حَقًّا وَ جَاهَدَ

مُسْلِمًا بِنَفْسِهِ وَفَارَقَ مَثْبُورًا وَخَالَفَ مُجْرِمًا مِتُّ لَمْ أَلَمْ كَفَى [بِكَ ذُلًّا أَنْ تَعِيشَ وَتُرْغَمَا بِكَ مَوْتًا أَنْ تُدَلَّ وَتُرْغَمَا

و پدرم رحمه الله عليه از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از معمر بن خلاد نقل کرد که وی از حضرت رضا علیه السلام عین الفاظ سلمه را حکایت نمود، وی گفت آن مردی که رجز می خواند می گفت:

ای شتر خوف و هراس مکن از زجر و نهی من و سرعت کن و بشتاب پیش از آنکه صبح طلوع کند.

تا برسانی من را به بهترین سوار و بهترین سفر و به کسی که اصل و نسبش کریم و جدش بزرگ و سینه اش فراخ و با ظرفیت است، خداوند بواسطه بهترین اعمال او را اجر و ثواب دهد و سپس تا مادامی که روزگار باقی است خداوند او را باقی بدارد.

سپس حضرت حسین بن علی علیهما السلام فرمودند:

عنقریب از این روزگار و دنیا می گذرم و مرگ بر جوانمرد ننگ و عار نیست زمانی که عزم و نیتش حق بوده و در حالی که مسلمان است جهاد کند.

مرگ بر جوانمرد عار نیست زمانی که با مردان صالح و نیکوکار به مواسات رفتار کرده و از شخص معذب و هلاک شده فاصله گرفته و با مجرم و ستمکار به مخالفت برخیزد.

بنا بر این اگر زنده ماندم پشیمان نیستم و اگر مرگ مرا دریافت ملامت زده نخواهم بود ولی همین خواری و ذلت برای تو کافی است که زندگانی می کنی و مرتکب اعمال ناپسند می گردی.

۹- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَجَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي خَلْفٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْمُعَاذِيِّ قَالَ حَدَّثَنِي الْحُسَيْنُ [الْحَسَنُ] [بْنُ مُوسَى الْأَصَمِّ عَنْ عَمْرٍو عَنْ جَابِرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) قَالَ لَمَّا هَمَّ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) بِالشُّخُوصِ عَنِ الْمَدِينَةِ أَقْبَلْتُ نِسَاءَ بَنِي عَبْدِ الْمُطَّلِبِ فَاجْتَمَعْنَ لِلتِّيَاحَةِ حَتَّى مَشَى فِيهِنَّ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) فَقَالَ أَنْشُدْكَ اللَّهُ أَنْ تُبْدِينَ هَذَا الْأَمْرَ مَعْصِيَةً لِلَّهِ وَرَسُولِهِ فَقَالَتْ لَهُ نِسَاءُ بَنِي عَبْدِ الْمُطَّلِبِ فَلِمَنْ نَسْتَبْقِي التِّيَاحَةَ وَالْبِكَاءَ فَهَوَّ عِنْدَنَا كَيْوَمَ مَاتَ فِيهِ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) وَ عَلِيٌّ وَ فَاطِمَةُ وَ رُقَيْةُ وَ زَيْنَبُ وَ أُمُّ كَلثُومَ فَنَشُدُّكَ اللَّهُ جَعَلْنَا اللَّهُ فِدَاكَ مِنَ الْمَوْتِ يَا حَبِيبَ الْأَبْرَارِ مِنْ أَهْلِ الْقُبُورِ وَ أَقْبَلْتُ بَعْضَ عَمَّاتِهِ تَبْكِي وَ تَقُولُ أَشْهَدُ يَا حُسَيْنُ لَقَدْ سَمِعْتُ الْجَنَّ نَاحَتْ بِنُوحِكَ وَ هُمْ يَقُولُونَ

فَإِنَّ قَيْلَ الطُّفِّ مِنْ آلِ هَاشِمٍ حَبِيبُ رَسُولِ اللَّهِ لَمْ يَكُ وَ قُلْنَ أَيْضًا أَبُكِي حُسَيْنًا وَ لِقَتْلِهِ زُلْزَلْتُمْ وَ أَحْمَرَّتْ آفَاقُ السَّمَاءِ وَ تَعَبَّرَتْ شَمْسُ الْبِلَادِ ذَاكَ بِنُ فَاطِمَةَ الْمُصَابُ أَوْرَثْنَا ذُلًّا بِهِ *** أَذَلَّ رِقَابًا مِنْ قُرَيْشٍ فَذَلَّتْ فَاحِشًا أَبَانَتْ مُصَيَّبَتِكَ الْأُنُوفَ وَ جَلَّتْ سَرِيدًا وَ لِقَتْلِهِ شَابَ الشَّعْرُ وَ لِقَتْلِهِ انْكَسَفَ الْقَمَرُ مِنَ الْعُشِيِّ وَ السَّحَرِ بِهِمْ وَ أَظْلَمَتِ الْكُورُ بِهِ الْخَلَائِقُ وَ الْبَشَرُ جَدَعَ الْأُنُوفَ مَعَ الْغُرْرِ

پدرم رحمه الله عليه و جماعتی از اساتیدم، از سعد بن عبد الله بن ابی خلف، از محمد بن یحیی معاذی نقل کرده اند که وی گفت:

حسین بن موسی اصم از عمرو، از جابر، از حضرت محمد بن علی علیهما السلام نقل کرد که آن حضرت فرمودند:

هنگامی که حضرت حسین علیه السلام با افراد و نفرات از مدینه آهنگ خروج نمودند زنان بنی عبد المطلب پیش آمده پس برای

نوحه سرائی و گریستن اجتماع نمودند، امام حسین علیه السلام در میان ایشان راه می رفتند و می فرمودند:

شما را به خدا سوگند می دهم که معصیت خدا و رسولش را نکرده و نوحه سر نداده و آشکارا نگرید.

زنان بنی عبد المطلب محضر مبارکش عرضه داشتند: پس برای چه کسی نوحه و گریه را ذخیره نمائیم امروز مانند روزی است که

در آن رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم

از دنیا رفتند و همانند روزی است که حضرت علی و فاطمه علیهما السلام از دنیا رحلت نمودند و همچون روزی است که رقیه و

زینب و ام کلثوم (دختران رسول خدا (ص) ارتحال نمودند؟! فدایت شویم تو را به خدا سوگند که از مرگ کناره بگیر ای دوست

خوبان از اهل قبور و سپس برخی از عمه های آن حضرت جلو آمده در حالی که می گریست عرض کرد:

ای حسین شاهد باش شنیدم صدای جَنیان را که برای شما نوحه سرائی کرده و می گویند:

همانا مقتول و کشته شده در سرزمین طف از آل هاشم است که پست ترین و ذلیل ترین مردم از قریش او را مقتول ساخته است.

حبیب رسول خدا بد نبود، مصیبت تو بینی‌ها را بریده و حقیر نموده است.

و زنان بنی عبدالمطلب نیز گفتند:

برای حسین که سرور و آقای همه است گریه کنید و بخاطر شهادتش موی‌ها سفید شد.

بخاطر شهادتش به زلزله مبتلا شدید، بخاطر شهادتش ماه گرفته شد.

بخاطر شهادتش افق آسمان در غروب و سحر سرخ گردید.

بخاطر شهادتش خورشید شهرها و نور آن کدر شد و مساکن و منازل تار و زلفانی گردید او فرزند فاطمه ایست که از خلائق و بشر

به مصیبت گرفتار گردید.

بواسطه شهادت و قتل آن جناب خواری به ما رسیده و به سبب آن بینی‌ها قطع و به هلاکت افتاده ایم.

۱۰- حَدَّثَنِي أَبِي وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْمَعَاذِيِّ عَنْ عَبَّادِ بْنِ يَعْقُوبَ عَنْ عَمْرِو بْنِ ثَابِتٍ عَنْ

عَمْرِو بْنِ عِكْرِمَةَ قَالَ أَصْبَحْنَا لَيْلَةَ قِتْلِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) بِالْمَدِينَةِ فَإِذَا مَوْلَى لَنَا يَقُولُ سَمِعْنَا الْبَارِحَةَ مُنَادِيًا يُنَادِي وَيَقُولُ

أَيُّهَا الْقَاتِلُونَ جَهْلًا كُلُّ أَهْلِ السَّمَاءِ يَدْعُو قَدْ لُعِنْتُمْ عَلَى لِسَانِ بْنِ *** حَسَيْنَا أَبْشِرُوا بِالْعَذَابِ وَ التَّنْكِيلِ عَلَيْكُمْ مِنْ نَبِيِّ وَ مُرْسَلٍ وَ

قَبِيلِ دَاوُدَ وَ ذِي الرُّوحِ حَامِلِ الْإِنْجِيلِ

پدرم رحمه الله عليه و جماعتی از اساتیدم، از سعد بن عبد الله، از محمد بن يحيى معاذی، از عباد بن يعقوب، از عمرو بن ثابت، از

عمرو بن عكرمه نقل کرده‌اند که وی گفت:

بامداد روزی که حضرت حسین بن علی علیهما السلام شهید شدند ما در مدینه صبح نمودیم در این هنگام غلامی که داشتیم گفت:

شب گذشته شنیدیم منادی نداء می کرد و می گفت:

ای کسانی که حسین را از روی ستم و جور کشتید بشارت باد شما را به عذاب و عقوبتی سخت.

تمام اهل آسمان شما را نفرین می کنند، چه انبیاء و چه فرشته گان و چه کارگذاران.

بر زبان ابن داود و عیسی بن مریم که صاحب روح و حامل انجیل بوده لعن شده‌اید.

۱۱- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ عَنْ سَلَمَةَ بْنِ الْخَطَّابِ قَالَ حَدَّثَنِي عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ سَتَّانٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْقَاسِمِ بْنِ

الْحَارِثِ عَنْ دَاوُدَ الرَّقِّيِّ قَالَ حَدَّثَنِي جَدَّتِي أَنَّ الْجَنِّ لَمَّا قُتِلَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) بَكَتْ عَلَيْهِ بِهَذِهِ الْأَيَّاتِ

يَا عَيْنُ جُودِي بِالْعَبْرِ ابْكِي بِنِ فَاطِمَةَ الَّتِي الَّتِي الَّتِي تَبْكِي شَجْوَهَا قُتِلَ الْحُسَيْنُ وَ رَهْطُهُ فَلَا بُكَيْنَكَ حُرْقَهُ وَ لَا بُكَيْنَكَ مَا جَرَى *** وَ

ابْكِي فَقَدْ حَقَّ الْخَبْرُ وَ رَدَّ الْفُرَاتُ فَمَا صَدَرَ لَمَّا أَتَى مِنْهُ الْخَبْرُ تَغْسًا لِدَلِكْ مِنْ خَبْرٍ عِنْدَ الْعِشَاءِ وَ بِالسَّحْرِ عِزُّكَ وَ مَا حَمَلَ الشَّجْرُ

حکیم بن داود بن حکیم از سلمه بن خطاب نقل کرده که وی گفت:

عبد الله بن محمد بن سنان، از عبد الله بن قاسم بن حارث، از داود رقی برایم نقل کرد و گفت:

جدهام حکایت نمود که وقتی حضرت حسین علیه السلام شهید شدند طائفه جن بر آن حضرت گریسته و این ابیات را می خواند:

ای چشم اشک بریز و گریه کن پس محققا خبر شهادت حضرت حسین علیه السلام حق و راست می باشد.

گریه کن برای فرزند فاطمه که به فرات داخل شد و از آن برنگشت.

جن برای حزن و غم فاطمه می گرید زمانی که از حسین علیه السلام خبر شهادتش برسد.

حسین علیه السلام و یارانش کشته شدند، افسوس از چنین خبری.

صبح و شام البتّه البتّه برایت اشک سوزان می ریزم.

البته البته آن قدر برایت اشک بریزم که ریشه‌ها را روان و درختان را ببرد.

۳۰ - [باب سی‌ام نفرین و لعنت نمودن کبوتران در حق قاتلین حضرت امام حسین علیه السلام

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَعَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ [عَلِيِّ بْنِ هَارُونَ] عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ يَزِيدَ النَّوْفَلِيِّ عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ أَبِي زِيَادٍ السَّكُونِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ اتَّخَذُوا الْحَمَامَ الرَّاعِيَّةَ فِي بُيُوتِكُمْ فَإِنَّهَا تَلْعَنُ قَتْلَهُ الْحُسَيْنِ ع
پدرم رحمه الله عليه و علی بن الحسین، از علی بن ابراهیم بن هاشم، از پدرش، از حسین بن یزید نوفلی، از اسماعیل بن ابی زیاد سکونی از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

کبوتر خوانا را در خانه‌هایتان نگهداری کنید زیرا این حیوان قاتلین امام حسین علیه السلام را لعنت می‌کند.

۲- حَدَّثَنِي أَبِي وَأَخِي وَعَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ جَمِيعًا عَنْ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ بْنِ أَحْمَدَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْجَامُورَانِيِّ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي حَمْزَةَ عَنْ صَيْدِلِ [صَيْفُوَانَ] عَنْ دَاوُدَ بْنِ فَرْقَدٍ قَالَ كُنْتُ جَالِسًا فِي بَيْتِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَظَنَرْتُ إِلَى الْحَمَامِ الرَّاعِيَّةِ يُفَرِّقُ طَوِيلًا فَظَنَرْتُ إِلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَقَالَ يَا دَاوُدُ أ تَدْرِي مَا يَقُولُ هَذَا الطَّيْرُ قُلْتُ لَا وَاللَّهِ جُعِلْتُ فِدَاكَ قَالَ تَدْعُو عَلِيَّ قَتْلَهُ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ فَاتَّخَذُوهُ فِي مَنَازِلِكُمْ وَحَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَجَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْجَامُورَانِيِّ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ

پدر و برادرم و علی بن الحسین و محمد بن الحسن جملگی از احمد بن ادریس بن احمد، از ابی عبد الله جامورانی از حسن بن علی بن ابی حمزه از صندل (صفوان نسخه ب) از داود بن فرقد نقل کرده‌اند وی گفت:

در خانه امام صادق علیه السلام نشسته بودم، چشمم به کبوتر خوانا افتاد که مشغول خواندن بود و زیاد می‌خواند، امام علیه السلام به من نگاه نموده و فرمودند:

ای داود می‌دانی این حیوان چه می‌گوید؟

عرض کردم: خیر فدایت شوم.

حضرت فرمودند: قاتلین حسین بن علی علیهما السلام را نفرین می‌کند از این حیوان تهیه کنید و در منازلتان نگهداری کنید.

و پدرم رحمه الله عليه و جماعتی از اساتیدم از سعد بن عبد الله، از ابی عبد الله جامورانی به اسنادش مثل همین حدیث را نقل کرده‌اند.

۳۱ - باب سی و یکم نوحه سرائی و ذکر مصیبت نمودن جغد بر حضرت امام حسین علیه السلام

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ الْوَلِيدِ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى بْنِ عُبَيْدٍ عَنْ صَفْوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي غُنْدَرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ فِي الْبُومِ قَالَ هَلْ أَحَدٌ مِنْكُمْ رَأَاهَا بِالنَّهَارِ قِيلَ لَهُ لَا تَكَادُ تَظْهَرُ بِالنَّهَارِ وَلَا تَظْهَرُ إِلَّا لَيْلًا قَالَ أَمَا إِنَّهَا لَمْ تَزَلْ تَأْوِي الْعُمَرَانَ أَبَدًا فَلَمَّا أَنْ قُتِلَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) آلَتْ عَلَى نَفْسِهَا أَنْ لَا تَأْوِيَ الْعُمَرَانَ أَبَدًا وَلَا تَأْوِيَ إِلَّا الْخُرَابَ فَلَا تَزَالُ نَهَارَهَا صَائِمَةً حَزِينَةً حَتَّى يَجْهَهَا اللَّيْلُ فَإِذَا جَهَّهَا اللَّيْلُ فَلَا تَزَالُ تَرْنُ [تَرْتُ] عَلَى الْحُسَيْنِ (عليه السلام) حَتَّى تُصْبِحَ

محمد بن الحسين بن احمد بن وليد و جماعتی از اساتیدم، از سعد بن عبد الله، از محمد بن عیسی بن عبید، از صفوان بن یحیی، از حسین بن ابی غندر، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، وی گفت:

شنیدم امام صادق علیه السلام در باره جغد فرمودند:

آیا احدی از شما آن را در روز دیده است؟

محضر مبارکش عرض شد: خیر ابادا در روز ظاهر نشده و تنها در شب پیدا می گردد.

حضرت فرمودند:

اما اینکه این حیوان پیوسته در خرابه ها مسکن گرفته و در آبادی نمی آید جهتش آنست که:

وقتی حضرت امام حسین علیه السلام شهید شدند این حیوان بواسطه قسم بر خود حتم نمود که ابادا در آبادی سکنا نکرده و منزلش تنها در خرابه ها باشد پس پیوسته در روز صائم و حزین است تا شب فرا برسد و وقتی شب در آمد از ابتداء آن تا صبح بر مصیبت حضرت امام حسین علیه السلام زمزمه و نوحه سرائی و مرثیه خوانی می کند.

۲- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ عَنْ سَلَمَةَ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ صَاعِدِ الْبُرَيْرِيِّ قِيمًا لِقَبْرِ الرَّضَا (عليه السلام) قَالَ حَدَّثَنِي أَبِي قَالَ دَخَلْتُ عَلَى الرَّضَا (عليه السلام) فَقَالَ لِي تَرَى هَذِهِ الْبُومَ مَا يَقُولُ النَّاسُ قَالَ قُلْتُ جَعَلْتُ فِدَاكَ جِئْنَا نَسْأَلُكَ فَقَالَ هَذِهِ الْبُومِيَّةُ كَانَتْ عَلَى عَهْدِ خِدْيِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) تَأْوِي الْمَنَازِلَ وَالْقُصُورَ وَالِدُورَ وَكَانَتْ إِذَا أَكَلَ النَّاسُ الطَّعَامَ تَطِيرُ وَتَقَعُ أَمَامَهُمْ فَيُرْمَى إِلَيْهَا بِالطَّعَامِ وَتُسْقَى وَتَرْجِعُ إِلَى مَكَانِهَا فَلَمَّا قُتِلَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) خَرَجَتْ مِنَ الْعُمَرَانِ إِلَى الْخُرَابِ وَالْجِبَالِ وَالْبُرَيْرِي وَ قَالَتْ بِنَسِ الْأُمَّةِ أَنْتُمْ قَتَلْتُمْ ابْنَ بِنْتِ نَبِيِّكُمْ وَلَا آمَنْكُمْ عَلَى نَفْسِي

حکیم بن داود بن حکیم از سلمه بن ابی الخطاب از حسین بن علی صاعد بربری که قیم و متصدی قبر حضرت امام رضا علیه السلام بود نقل کرده که وی گفت:

پدرم برای من نقل نمود و گفت: بر حضرت رضا علیه السلام وارد شدم، آن جناب به من فرمود:

این جغد را می بینی؟ مردم چه می گویند؟

عرض کردم: فدایت شوم آمده ایم که از شما بپرسیم.

حضرت فرمودند: این جغد در عصر جدّم رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم در منازل و قصرها و خانه ها سکنی داشت و هر وقت مردم مشغول خوردن طعام بودند این حیوان پر می زد و در مقابل ایشان خود را می رساند و مردم طعام و غذا جلویش می ریختند و این حیوان طعام خورده و از آب خود را سیراب می کرد و سپس به منزلش بر می گشت ولی هنگامی که حضرت حسین بن علی علیهما السلام شهید شدند از شهر و آبادی خارج گشت و در خرابه ها و کوهها و بیابانها مکان گرفت و گفت:

بد امتی شما می باشید! پسر دختر پیامبر خود را کشتید و من به نسبت به نفس خود از شما در امان نیستم.

۳- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ خَالِهِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ فَضَّالٍ عَنْ رَجُلٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ

اللَّهِ (علیه السلام) قَالَ إِنَّ الْيَوْمَ لَتَصُومُ النَّهَارَ فَإِذَا أَفْطَرْتَ أَنْدَبْتَ عَلَيَّ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ حَتَّى تُصْبِحَ

محمد بن جعفر رزازی، از دای خود محمد بن الحسین بن ابی الخطاب، از حسن بن علی بن فضال از شخصی از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرد، وی گفت:

امام علیه السلام فرمودند:

جغد در روز صائم بوده و وقتی افطار نمود قلبش در مصائب حضرت حسین بن علی علیهما السلام محزون و افسرده شده تا صبح فرا برسد.

۴- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مُوسَى عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُوسَى بْنِ عُمَرَ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ الْمِثْمِيِّ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (علیه السلام) يَا يَعْقُوبُ رَأَيْتَ بَوْمِيَّةً بِالنَّهَارِ تَنْفَسُ قَطُّ فَقَالَ لَا قَالَ وَتَدْرِي لِمَ ذَلِكَ قَالَ لَا قَالَ لِأَنَّهَا تَطَلُّ يَوْمَهَا صَائِمَةً عَلَيَّ مَا رَزَقَهَا اللَّهُ فَإِذَا جَنَّهَا اللَّيْلُ أَفْطَرَتْ عَلَيَّ مَا رَزَقَتْ -

ثُمَّ لَمْ تَزَلْ تَرْتَمِ عَلَيَّ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ حَتَّى تُصْبِحَ

علی بن الحسین بن موسی، از سعد بن عبد الله، از موسی بن عمر، از حسن بن علی، از میثمی نقل کرده، وی گفت:
حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

ای یعقوب آیا تا به حال دیده‌ای که جغدی در روز آواز بخواند؟

وی گفت: خیر.

حضرت فرمودند: می‌دانی چرا؟

عرض کرد: خیر.

امام علیه السلام فرمودند: برای اینکه طول روز را این حیوان صائم بوده و وقتی شب فرا رسید افطار کرده و از آنچه خداوند مئان روزی او کرده استفاده نموده سپس پیوسته تا صبح بدمد بر مصائب حضرت حسین بن علی علیهما السلام زمزمه نموده و نوحه سرائی می‌کند.

[۳۲] - باب سی و دوم ثواب کسی که بر حضرت حسین بن علی علیهما السلام گریه کند

۱- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنِ الْعَلَاءِ بْنِ رَزِينٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ كَانَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ (عليهما السلام) يَقُولُ أَيُّمَا مَوْءٍ مِنْ دَمَعَتْ عَيْنَاهُ لِقَتْلِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ دَمَعَهُ حَتَّى تَسِيلَ عَلَى خَدِّهِ بَوَّأَهُ اللَّهُ بِهَا فِي الْجَنَّةِ غَرْفًا يَشْرَبُ مِنْهَا أَحْقَابًا وَأَيُّمَا مَوْءٍ مِنْ دَمَعَتْ عَيْنَاهُ حَتَّى تَسِيلَ عَلَى خَدِّهِ فِينَا - لِأَذَى مَسْنَا مِنْ عِدْوَانَا فِي الدُّنْيَا بَوَّأَهُ اللَّهُ بِهَا فِي الْجَنَّةِ مَبُوءًا صِدْقٍ وَأَيُّمَا مَوْءٍ مِنْ مَسَّهُ أَذَى فِينَا فَدَمَعَتْ عَيْنَاهُ حَتَّى تَسِيلَ عَلَى خَدِّهِ مِنْ مَضَاضِهِ مَا أُوذِيَ فِينَا صَرَفَ اللَّهُ عَنْ وَجْهِهِ الْأَذَى وَآمَنَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مِنْ سَخَطِهِ وَالنَّارِ

حسن بن عبد الله بن محمد بن عیسی، از پدرش، از حسن بن محبوب، از علاء بن رزین، از محمد بن مسلم، از حضرت ابی جعفر علیه السلام نقل کرده که آن جناب فرمودند:

حضرت علی بن ابی الحسن علیهما السلام می فرمودند:

هر موء منی که بخاطر شهادت حسن بن علی علیهما السلام گریه کند تا اشکش بر گونه‌هایش جاری گردد خداوند منان غرفه‌ای در بهشت به او دهد که مدت‌ها در آن ساکن گردد و هر موء منی بخاطر ایداء و آزاری که از دشمنان ما در دنیا به ما رسیده گریه کند تا اشکش بر گونه‌هایش جاری شود خداوند متعال در بهشت به او جایگاه شایسته‌ای دهد و هر موء منی در راه ما اذیت و آزاری به او رسد پس بگرید تا اشکش بر گونه‌هایش جاری گردد خداوند متعال آزار و ناراحتی را از او بگرداند و در روز قیامت از غضب و آتش دوزخ در امانش قرار دهد.

۲- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْجَامُورَانِيِّ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي حَمْزَةَ عَنْ أَبِيهِ عَنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ إِنَّ الْبُكَاءَ وَالْجَزَعَ مَكْرُوهٌ لِلْعَبْدِ فِي كُلِّ مَا جَزَعَ - مَا خَلَا الْبُكَاءَ وَالْجَزَعَ عَلَى الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ فَإِنَّهُ فِيهِ مَأْجُورٌ

پدرم رحمه الله علیه از سعد بن عبد الله، از ابی عبد الله جامورانی از حسن بن علی بن ابی حمزه، از پدرش از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، وی گفت:

از حضرت امام صادق علیه السلام شنیدم که می فرمودند:

برای بنده جزع نمودن و گریستن در تمام امور مکروه و ناپسند است مگر گریستن و جزع کردن بر حسین بن علی علیهما السلام زیرا شخص در این گریستن مأمور و مثاب می باشد.

۳- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ خَالِهِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ الزِّيَّاتِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ أَبِي هَارُونَ الْمَكْفُوفِ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي حَدِيثٍ طَوِيلٍ لَهُ وَمَنْ ذَكَرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عِنْدَهُ فَخَرَجَ مِنْ عَيْنِهِ [عَيْنِيهِ] مِنْ الدُّمُوعِ مِقْدَارُ جَنَاحِ دُبَابٍ كَانَ ثَوَابُهُ عَلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ وَلَمْ يَرْضَ لَهُ بِدُونِ الْجَنَّةِ

محمد بن جعفر رزازی، از دانی خود محمد بن الحسين زیات، از محمد بن اسماعیل، از صالح بن عقبه، از ابو هارون مکفوف نقل کرده که وی گفت:

حضرت ابو عبد الله علیه السلام در ضمن حدیث طولانی فرمودند:

کسی که یادی از حضرت حسین بن علی علیهما السلام نزدش بشود و از چشمش به مقدار بال مگس اشک خارج شود اجر او بر خدا است و حقتعالی به کمتر از بهشت برای او راضی نیست.

۴- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ الْحَكِيمِ عَنْ سَلَمَةَ بْنِ الْخَطَّابِ قَالَ حَدَّثَنَا بَكَارُ بْنُ أَحْمَدَ الْقَسَّامِ وَالْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ الْوَاحِدِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِبْرَاهِيمَ عَنِ الرَّبِيعِ بْنِ مُنْذِرٍ عَنْ أَبِيهِ قَالِ سَمِعْتُ عَلِيَّ بْنَ الْحُسَيْنِ (عليهما السلام) يَقُولُ مَنْ قَطَرَتْ عَيْنَاهُ فِينَا قَطْرَةً وَ دَمَعَتْ عَيْنَاهُ فِينَا

دَمْعُهُ بِوَأَهِّ اللَّهُ بِهَا فِي الْجَنَّةِ غُرْفًا يَسْكُنُهَا أَحْقَابًا وَأَحْقَابًا حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَجَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ حَمْزَةَ بْنِ عَلِيٍّ الْأَشْعَرِيِّ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مُعَاوِيَةَ بْنِ وَهْبٍ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ كَانَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ (عليهما السلام) يَقُولُ وَذَكَرَ مِثْلَ حَدِيثِ مُحَمَّدِ بْنِ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ سَوَاءً حَكِيمٌ بَنِ دَاوُدَ بَنِ حَكِيمٍ أَوْ سَلْمَةُ بَنِ خَطَّابٍ نَقَلَ كَرْدَةَ كَيْ وَی كَفْتُ:

بكار بن احمد قسام و حسن بن عبد الواحد، از مخول بن ابراهيم، از ربیع بن منذر از پدرش نقل نموده، وی گفت: از حضرت علی بن الحسين عليهما السلام شنیدم که می فرمودند:

کسی که از دو چشمش قطره‌ای اشک در راه ما بیاید خداوند متعال در بهشت غرفه‌ای به او عطاء فرماید که روزگاری در آن سکنا گزیند.

ترجمه:

پدرم رحمه الله عليه و جماعتی از اساتیدم از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد، از حمزه بن علی اشعری، از حسن بن معاویه بن وهب از کسی که برایش حدیث نقل نموده از حضرت ابی جعفر علیه السلام نقل کرده که آن جناب فرمودند:

حضرت علی بن الحسين عليهما السلام می فرمودند: ... و حدیثی مانند حدیث محمد بن جعفر رزاز را عینا فرمودند (مقصود حدیث سوم می باشد).

۵- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الْقُرَشِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ عَلِيٍّ بْنِ الْمُغِيرَةِ عَنْ أَبِي عُمَارَةَ الْمُنْشِدِ قَالَ مَا ذَكَرَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ (عليه السلام) عِنْدَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ (عليهما السلام) فِي يَوْمٍ قَطُّ فَرَّيْتُ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ مُتَبَسِّمًا قَطُّ إِلَى اللَّيْلِ

محمد بن جعفر قرشی از محمد بن حسین بن ابی الخطاب، از حسن بن علی، از ابن ابی عمیر، از علی بن غیره، از ابی عماره منشد نقل کرده که وی گفت:

هرگز ذکر نشد حسین بن علی علیهما السلام نزد ابی عبد الله جعفر بن محمد علیهما السلام در روزی که در آن روز آن جناب تا شب متبسم و خندان دیده شوند.

۶- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحِمَيْرِيِّ عَنِ أَبِيهِ عَنِ عَلِيٍّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادٍ الْبُصَيْرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ عَنْ مِسْمَعِ بْنِ عَبْدِ الْمَلِكِ كَزْدِينَ الْبُصَيْرِيِّ قَالَ قَالَ لِي أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَا مِسْمَعُ أَنْتَ مِنْ أَهْلِ الْعِرَاقِ أَمَا تَأْتِي قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قُلْتُ لَا أَنَا رَجُلٌ مَشْهُورٌ عِنْدَ أَهْلِ الْبَصْرَةِ وَعِنْدَنَا مَنْ يَتَّبِعُ هَوَىٰ هَذَا الْخَلِيفَةِ وَعِدُونَا كَثِيرٌ مِنْ أَهْلِ الْقَبَائِلِ مِنَ النَّصَابِ وَغَيْرِهِمْ وَكَلْتُ آمَنُهُمْ أَنْ يَزْفَعُوا حَالِي عِنْدَ وُلْدِ سَيْلِمَانَ فَيَمْتَلُونَ بِي قَالَ لِي أَمَا تَذَكُرُ مَا صُنِعَ بِهِ قُلْتُ نَعَمْ قَالَ فَتَجَزَّعَ قُلْتُ إِي وَاللَّهِ وَاسْتَعْبِرَ لِذَلِكَ حَتَّى يَرَىٰ أَهْلِي أَثَرَ ذَلِكِ عَلَيَّ فَأَمْتَنِعَ مِنَ الطَّعَامِ حَتَّى يَسْتَبِينَ ذَلِكَ فِي وَجْهِهِ قَالَ رَحِمَ اللَّهُ دَمْعَتَيْكَ - أَمَا إِنَّكَ مِنَ الَّذِينَ يَعِدُونَ مِنْ أَهْلِ الْجَزَعِ لَنَا وَالَّذِينَ يَفْرَحُونَ لِفِرْحَانَا وَيَحْزَنُونَ لِحَزْنَانَا وَيَخَافُونَ لِحَوْفَانَا وَيَأْمَنُونَ إِذَا أَمِنَّا أَمَا إِنَّكَ سَتَرِي عِنْدَ مَوْتِكَ حُضُورَ آيَاتِي لَكَ - وَوَصَّيْتُهُمْ مَلِكَ الْمَوْتِ بِكَ وَ مَا يَلْفُونَكَ بِهِ مِنَ الْبِشَارَةِ أَفْضَلُ وَ لِمَلِكِ الْمَوْتِ أَرْقُ عَلَيْكَ وَ أَشَدُّ رَحْمَةً لَكَ مِنَ الْأُمِّ السَّفِيْقَةِ عَلَيَّ وَ لِدَهَا قَالَ ثُمَّ اسْتَعْبَرَ وَ اسْتَعْبَرْتُ مَعَهُ - فَقَالَ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي فَضَّلَنَا عَلَيَّ خَلْفَهُ بِالرَّحْمَةِ وَ خَصَّنَا أَهْلَ الْبَيْتِ بِالرَّحْمَةِ يَا مِسْمَعُ إِنَّ الْأَرْضَ وَ السَّمَاءَ لَتَبْكِي مُنْذُ قَتَلِ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) رَحْمَةً لَنَا وَ مَا بَكَى لَنَا مِنَ الْمَلَائِكَةِ أَكْثَرُ - وَ مَا رَقَاتُ دُمُوعِ الْمَلَائِكَةِ مُنْذُ قَتَلْنَا وَ مَا بَكَى أَحَدٌ رَحْمَةً لَنَا وَ لِمَا لَقِينَا إِلَّا رَحْمَةً اللَّهِ - قَبْلَ أَنْ تَخْرُجَ الدَّمْعَةُ مِنْ عَيْنِهِ فَإِذَا سَأَلَتْ دُمُوعُهُ عَلَيَّ خَدَّهُ فَلَوْ أَنَّ قَطْرَةً مِنْ دُمُوعِهِ سَقَطَتْ فِي جَهَنَّمَ لَأَطْفَأَتْ حَرَّهَا حَتَّى لَا يُوجَدَ لَهَا حَرٌّ وَ إِنَّ الْمُوجِعَ لَنَا قَلْبُهُ لَيَفْرُحُ يَوْمَ يَرَانَا عِنْدَ مَوْتِهِ فَرِحَةً لَمَا تَرَا لَتَلْسَكَ الْفَرِحَةُ فِي قَلْبِهِ حَتَّى يَرِدَ عَلَيْنَا الْحَوْضَ وَ إِنَّ الْكُوْثَرَ لَيَفْرُحُ بِمُحِبَّتِنَا إِذَا وَرَدَ عَلَيْهِ حَتَّى إِنَّهُ لَيَذِيْقُهُ مِنْ ضُرُوبِ الطَّعَامِ مَا لَا يَسْتَهِي أَنْ يَصْدُرَ عَنْهُ يَا مِسْمَعُ مَنْ شَرِبَ مِنْهُ شَرْبَةً لَمْ يَطْمَأْ بَعْدَهَا أَبَدًا وَ لَمْ يَسْتَقِ بَعْدَهَا أَبَدًا وَ

هُوَ فِي بَرْدِ الْكَافُورِ وَ رِيحِ الْمِسْكِ وَ طَعْمِ الزَّنَجِيلِ أَعْلَى مِنَ الْعَسَلِ وَ أَلْيَنَ مِنَ الزُّبَيْدِ وَ أَصْفَى مِنَ الدَّمْعِ وَ أَذْكَى مِنَ الْعَبْرِ يَخْرُجُ مِنْ تَسْنِيمٍ وَ يَمُرُّ بِأَنْهَارِ الْجَنَانِ يَجْرِي عَلَيْهِ ضَرَاضِ الدُّرِّ وَ الْيَاقُوتِ فِيهِ مِنَ الْقِدْحَانِ أَكْثَرُ مِنْ عَدَدِ نُجُومِ السَّمَاءِ يُوجَدُ رِيحُهُ مِنْ مَسِيرَةِ أَلْفِ عَامٍ قَدْحَانَهُ مِنَ الذَّهَبِ وَ الْفِضَّةِ وَ أَلْوَانِ الْجَوْهَرِ يُفُوحُ فِي وَجْهِ الشَّارِبِ مِنْهُ كُلُّ فَائِجَةٍ حَتَّى يَقُولَ الشَّارِبُ مِنْهُ يَا لَيْتَنِي تَرَكْتُ هَاهُنَا لَا أَنْبَغِي بِهِذَا يَدِلًّا وَ لِمَا عَنْهُ تَحْوِيلًا- أَمَا إِنَّكَ يَا ابْنَ كِرْدِينَ مِمَّنْ تَرَوِي مِنْهُ وَ مَا مِنْ عَيْنٍ بَكَتْ لَنَا إِلَّا نَعِمْتُ بِالنَّظَرِ إِلَى الْكَوْثَرِ- وَ سَقِيْتُ مِنْهُ مِزْنَ أَحَبَّنَا وَ إِنَّ الشَّارِبَ مِنْهُ لَيُعْطَى مِنَ اللَّذَّةِ وَ الطَّعْمِ وَ الشَّهْوَةِ لَهُ أَكْثَرُ مِمَّا يُعْطَاهُ مَنْ هُوَ دُونَهُ فِي حُبِّنَا وَ إِنَّ عَلَى الْكَوْثَرِ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) وَ فِي يَدِهِ عَصَا مِنْ عَوْسَجٍ يَحِطُّمُ بِهَا أَعْدَاءَنَا يَقُولُ الرَّجُلُ مِنْهُمْ إِنِّي أَشْهَدُ الشَّهَادَتَيْنِ يَقُولُ انْطَلِقْ إِلَى إِمَامِكَ فَلَمَّا- فَاسْأَلْهُ أَنْ يَشْفَعَ لَكَ يَقُولُ تَبَرَّأْتُ مِنِّي إِمَامِي الَّذِي تَذَكَّرُهُ يَقُولُ ارْجِعْ إِلَى وَرَائِكَ فَقُلْ لِلَّذِي كُنْتَ تَتَوَلَّاهُ وَ تَقَدَّمَهُ عَلَى الْخَلْقِ فَاسْأَلْهُ إِذَا كَانَ خَيْرَ الْخَلْقِ عِنْدَكَ أَنْ يَشْفَعَ لَكَ- فَإِنَّ خَيْرَ الْخَلْقِ مَنْ يَشْفَعُ [حَقِيقٌ أَنْ لَا يُرَدَّ إِذَا شَفَعَ] يَقُولُ إِنِّي أَهْلِكَ عَطَشًا يَقُولُ لَهُ زَادَكَ اللَّهُ ظَمًا وَ زَادَكَ اللَّهُ عَطَشًا قُلْتُ جُعِلَتْ فِدَاكَ وَ كَيْفَ يَقْدِرُ عَلَى الدُّنُوبِ مِنَ الْحَوْضِ وَ لَمْ يَقْدِرْ عَلَيْهِ غَيْرُهُ فَقَالَ وَرِعَ عَنِ أَشْيَاءَ قَبِيحَةٍ وَ كَفَّ عَنِ شَتْمِنَا أَهْلَ الْبَيْتِ إِذَا ذُكِرْنَا وَ تَرَكَ أَشْيَاءَ اجْتَرَى عَلَيْهَا غَيْرُهُ وَ لَيْسَ ذَلِكَ لِحُبِّنَا وَ لَا لِهُوَى مِنْهُ لَنَا وَ لَكِنَّ ذَلِكَ لِشِدَّةِ اجْتِهَادِهِ فِي عِبَادَتِهِ وَ تَدْبِيرِهِ وَ لِمَا قَدْ شَغَلَ نَفْسَهُ بِهِ عَنِ ذِكْرِ النَّاسِ فَأَمَّا قَلْبُهُ فَمُنَافِقٌ وَ دِينُهُ النَّصَبُ وَ اتِّبَاعُهُ أَهْلَ النَّصَبِ وَ وِلَايَةُ الْمَاضِينَ وَ تَقَدُّمُهُ [تَقْدِيمُهُ لِهَمَّا عَلَى كُلِّ أَحَدٍ

محمّد بن عبد الله بن جعفر حمیری، از پدرش، از علی بن محمد بن سالم، از محمد بن خالد، از عبد الله بن حماد بصری، از عبد الله بن عبد الرحمن اصم، از مسمع بن عبد الملك کردین بصری نقل کرده که وی گفت:
حضرت ابو عبد الله علیه السلام به من فرمودند:

ای مسمع تو از اهل عراق هستی، آیا به زیارت قبر حسین علیه السلام می‌روی؟ عرض کردم: خیر، من نزد اهل بصره مردی مشهور هستم و نزد ما کسانی هستند که خواسته این خلیفه را طالب بوده و دشمنان ما از گروه ناصبی‌ها و غیر ایشان بسیار بوده و من در امان نیستم از اینکه حال من را نزد پسر سلیمان گزارش کنند.

در نتیجه او با من کاری کند که عبرت دیگران گردد لذا احتیاط کرده و به زیارت آن حضرت نمی‌روم.
حضرت به من فرمودند:

آیا یاد می‌کنی مصائبی را که برای آن جناب فراهم کرده و آزار و اذیت‌هایی که به حضرتش روا داشتند؟
عرض کردم: بلی.

حضرت فرمودند:

آیا به جزع و فزع می‌آئی؟

عرض کردم: بلی به خدا قسم و بخاطر یاد کردن مصائب آن بزرگوار چنان غمگین و حزین می‌شوم که اهل و عیالم اثر آن را در من مشاهده می‌کنند و چنان حالم دگرگون می‌شود که از خوردن طعام و غذا امتناع نموده و بوضوح علائم حزن و اندوه در صورتم نمایان می‌گردد.

حضرت فرمودند:

خدا رحمت کند اشک‌های تو را (یعنی خدا بواسطه این اشک‌ها تو را رحمت نماید)، بدان قطعا تو از کسانی محسوب می‌شوی که به خاطر ما جزع نموده و به واسطه سرور و فرح ما مسرور گشته و بخاطر حزن ما محزون گردیده و بجهت خوف ما خائف بوده و هنگام مأمون بودن ما در امان هستند، توجه داشته باش حتما و عنقریب هنگام مرگ اجداد ما بالای سرت خواهی دید که ملک الموت سفارش تو را خواهند نمود و بشارتی که به تو خواهند داد برتر و بالاتر از هر چیزی است و خواهی دید که ملک الموت از مادر مهربان به فرزندش به تو مهربان‌تر و رحیم‌تر خواهد بود.

مسمع می گوید:

سپس حضرت گریستند و اشکهای مبارکشان جاری شد و من نیز با آن جناب اشک ریختم، پس از آن حضرت فرمودند:

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي فَضَّلَنَا عَلَى خَلْقِهِ بِالرَّحْمَةِ وَخَصَّنَا أَهْلَ الْبَيْتِ بِالرَّحْمَةِ.

ای مسمع از هنگامی که امیر المومنین علیه السلام شهید شدند زمین و آسمان بر ما ترحم نموده و می گریند و موجودی بیشتر از فرشتگان بر ما گریه نکرده است، ایشان اشک‌هایشان لا ینقطع جاری بوده و هرگز قطع نمی‌شود.

توجه داشته باش احدی بخاطر ترحم بما و بجهت مصائبی که بر ما وارد شده گریه نمی‌کند مگر آنکه قبل از آمدن اشک از چشمش حقتعالی او را رحمت خواهد نمود و وقتی اشک‌ها بر گونه‌هایش جاری گشت در صورتی که یک قطره از آنها در جهنم بیفتد حرارت و آتش آن را خاموش و آرام می‌کند که دیگر برای آن حرارتی پیدا نمی‌شود.

دانسته باش کسی که به خاطر ما قلبش دردناک شود در روزی که موت و مرگش فرا برسد و ما را مشاهده نماید سرور و نشاطی برایش پیدا شود که پیوسته این سرور در او بوده تا در کنار حوض بر ما وارد گردد و هنگامی که محبّ و دوست‌دار ما اهل بیت بر حوض کوثر وارد شود سرور و فرح خاصی در کوثر پیدا شود به حدی که انواع و اقسام اطعمه‌ای را به او چشاند که وی مایل نیست طعم آن غذاها زائد گردد. ای مسمع: کسی که از آن حوض یک جرعه بیاشامد هرگز بعد از آن تشنه نشده و ابدًا طلب آب نکند.

صفات آب کوثر

سپس حضرت اوصاف آب کوثر را چنین توصیف فرمودند:

الف: طبع آن در سردی و خنکی مانند کافور بوده.

ب: بوی آن همچون بوی مشک بوده.

ج: طعمش نظیر طعم زنجبیل می‌باشد.

د: شیرین‌تر از عسل.

ه: نرم‌تر و لطیف‌تر از سر شیر.

و: صاف‌تر از اشک چشم.

ز: پاک‌تر از عنبر.

ح: از تسنیم که چاهی است در بهشت خارج می‌گردد.

ط: در جوی‌های بهشت عبور می‌کند.

ی: از روی ریگ‌های بهشتی که درّ و یاقوت هستند جاری می‌باشد.

ل: کاسه‌هایی در آن است که عدد آنها از ستارگان آسمان بیشتر می‌باشد.

ل: بوی خوش آن از مسافتی که باید آن را ظرف هزار سال پیمود به مشام می‌آید.

م: کاسه‌های درون آن از زر و سیم و انواع و اقسام جواهر قیمتی است.

ن: از آن هر بوی خوش و نسیم معطرّی به صورت شارب می‌وزد تا جایی که شارب می‌گوید: کاش من را در همین جا به حال خود بگذارند، حاضر نیستم اینجا را به جای دیگری تبدیل کرده و آن را تغییر دهم.

پس از آن حضرت به مسمع بن عبد الملک کردین بصیری فرمودند:

ای کردین توجه داشته باش تو از کسانی هستی که از آب آن حوض می‌آشامی. و نیست چشمی که برای ما بگرید مگر آنکه از نعمت نظر نمودن به آب کوثر بهره‌مند شده و از آن سیراب می‌گردد.

دوستداران ما که از آب کوثر می‌آشامند پس از نوشیدن از آن لذتی که برده و طعمی که چشیده و شهوتی که در آن‌ها پدید آمده به مراتب بیشتر از لذت و طعم و شهوتی است که به دیگران یعنی کسانی که در مرتبه پائین‌تر از حب ما هستند اعطاء می‌گردد. بر بالای حوض کوثر امیر المومنین علیه السّلام ایستاده و در دست مبارکش عصائی از گیاه عوسج بوده که با آن دشمنان ما را منکوب و مضروب می‌سازند، یکی از آن دشمنان محضر مبارکش عرض می‌کند: من شهادتین می‌گویم.

حضرت می‌فرماید: نزد امام خود «فلانی» برو پس از او بخواه که تو را شفاعت کند.

آن شخص می‌گوید:

امام من که نامش را بردید از من تبری می‌جوید.

حضرت می‌فرماید:

به پشت خود بر گردد و از کسی که دوستش می‌داشتی و بر خلائق مقدمش می‌نمودی طلب شفاعت کن زیرا بهترین خلق نزد تو باید شفاعت را بکند چه آنکه بهترین مخلوقات کسی است که شفیع دیگران باشد.

آن شخص می‌گوید: از تشنگی مردم.

حضرت به او می‌فرماید:

خداوند تو را تشنه‌تر کرده و عطش را زیاد کند.

راوی یعنی مسمع می‌گوید:

به امام صادق علیه السّلام عرض کردم: فدایت شوم این شخص چگونه نزدیک حوض می‌رود در حالی که غیر از امیر المومنین علیه السّلام احدی بر آن قادر نیست؟

حضرت فرمودند:

این شخص از اعمال زشتی چند اجتناب نموده و وقتی ما را نام می‌برد از ناسزا گفتن و فحش دادن خودداری می‌کرد و کارهایی را که دیگران جرات نموده و انجام می‌دادند وی آنها را ترک می‌کرد ولی این نه بخاطر حب و دوستی با ما بوده بلکه منشأ آن زیاد عبادت نمودن و تدبیر و منصرف بودنش از ذکر مردم می‌باشد ولی در قلبش نفاق بوده و دین و آئینش مذهب نصب و تبعیت از اهل آن بوده و ولایت و دوستی خلفاء ماضی را داشته و آن دو نفر را بر هر کسی مقدم می‌کند.

۷- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ أَبَانَ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمُغِيرَةِ عَنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ عَنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بُكَيْرٍ الْأَرَجَانِيِّ وَحَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعِيدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ زُرَّارَةَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بُكَيْرٍ قَالَ حَجَجْتُ مَعَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي حَدِيثٍ طَوِيلٍ فَقُلْتُ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ لَوْ نَبِشَ قَبْرُ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) هَلْ كَانَ يُصِيبُ فِي قَبْرِهِ شَيْءٌ فَقَالَ يَا ابْنَ بُكَيْرٍ مَا أَعْظَمَ مَسَائِلَكَ إِنَّ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) مَعَ أَبِيهِ وَأُمِّهِ وَأَخِيهِ فِي مَنْزِلِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَمَعَهُ يُزْرَقُونَ وَيُخْبَرُونَ وَإِنَّهُ لَعَنَ يَمِينِ الْعَرْشِ مُتَعَلِّقٌ بِهِ يَقُولُ - يَا رَبِّ أَنْجِزْ لِي مَا وَعَدْتَنِي وَإِنَّهُ لَيَنْظُرُ إِلَى زُورِهِ وَإِنَّهُ أَعْرَفُ بِهِمْ وَبِأَسْمَائِهِمْ وَأَسْمَاءِ آبَائِهِمْ وَمَا فِي رِحَالِهِمْ مِنْ أَحَدِهِمْ بُولَدِهِ وَإِنَّهُ لَيَنْظُرُ إِلَى مَنْ يَبْكِيهِ فَيَسْتَعْفِرُ لَهُ وَيَسْأَلُ أَبَاهُ الْإِسْتِغْفَارَ لَهُ وَيَقُولُ أَيُّهَا الْبَاكِي لَوْ عَلِمْتَ مَا أَعَدَّ اللَّهُ لَكَ لَفْرِحَتْ أَكْثَرُ مِمَّا حَزَنْتَ وَإِنَّهُ لَيَسْتَعْفِرُ لَهُ مِنْ كُلِّ ذَنْبٍ وَخَطِيئَةٍ

پدرم رحمه الله عليه، از حسین بن حسن بن ابان، از حسین بن سعید، از عبد الله بن مغیره، از عبد الله بن عبد الرحمن اصم، از عبد الله بن بکیر ارجانی.

و پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله، از محمد بن الحسین، از محمد بن عبد الله زراره، از عبد الله بن عبد الرحمن اصم، از عبد الله بن بکیر نقل کرده که گفت: با حضرت ابی عبد الله علیه السّلام حجّ به جا آوردم ... حدیث طولانی است و در یکی از

فقرات آن راوی می گوید:

محضر امام علیه السلام عرض کردم: ای پسر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم اگر قبر حضرت حسین ابن علی علیهما السلام را نبش کنند در قبر به چیزی برخورد و اصابت می کنند یا نه؟ حضرت در جواب فرمودند:

چقدر سوال بزرگی کردی، حضرت حسین علیه السلام با پدر و مادر و برادر بزرگوارشان در منزل رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم بوده و جملگی با آن حضرت از روزی خدا بهره مند می شوند و در خصوص آن جناب باید بگویم که حضرتش بر سمت راست عرش چنگ زده و به درگاه الهی عرض می کند:

يا ربّ أنجز لی ما وعدتني (آنچه را به من وعده دادی روانما).

و آن حضرت به زوار خود نگریسته و به آنها و به اسماء ایشان و اسماء پدرانشان و آنچه در خورجین و بارشان می باشد اعرف و آگاه تر از ایشان به فرزندشان می باشد و نیز آن جناب به گریه کننده گانش نظر فرموده و برای آنها طلب آمرزش نموده و از پدر بزرگوارش درخواست استغفار برای ایشان می نماید و خطاب به کسانی که برایش گریه می کنند کرده و می فرماید:

ای کسی که گریه می کنی اگر بدانی چه خدا برایت آماده نموده مسلماً سرور و شادی تو بیشتر از حزن و اندوهت می گردد و این حتمی است که حق تعالی تمام گناهان و لغزشهای تو را بواسطه این اشگی که ریخته‌ای می آمرزد.

*** **

*** **

۸- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ عَنْ سَلْمَةَ عَنْ يَعْقُوبَ بْنِ يَزِيدَ عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ بَكْرِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ فَضَيْلِ بْنِ يَسَارٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ ذَكَرَنَا عِنْدَهُ فَفَاضَتْ عَيْنَاهُ وَ لَوْ مِثْلَ جَنَاحِ بُعُوضَةٍ [الذُّبَابِ] غُفِرَ لَهُ ذُنُوبُهُ وَ لَوْ كَانَتْ مِثْلَ زَبَدِ الْبَحْرِ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْبُرْقِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ بَكْرِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مِثْلَهُ

حکیم بن داود، از سلمه، از یعقوب بن یزید، از ابن ابی عمیر، از بکر بن محمد، از فضیل بن یسار، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

کسی که نام ما نزد او برده شود و از چشمانش اشک بیاید اگر چه به قدر بال پشه باشد گناهانش آمرزیده شود و لو به اندازه روی دریاها باشد.

ترجمه:

محمد بن عبد الله از پدرش، از احمد بن ابی عبد الله برقی، از پدرش از بکر بن محمد، از حضرت ابی عبد الله مثل همین حدیث را نقل کرده است.

۹- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ عَنِ سَلْمَةَ بْنِ الْخَطَّابِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ عَنِ الْعَلَاءِ بْنِ رَزِينِ الْقَلَاءِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ أَيُّمَا مَوْءٍ مِنْ دَمَعَتْ عَيْنَاهُ لِقَتْلِ الْحَسَنِ (عليه السلام) دَمَعَةٌ حَتَّى تَسِيلَ عَلَى خَدِّهِ بَوَّأَهُ اللَّهُ بِهَا عُزْفًا فِي الْجَنَّةِ يَسْكُنُهَا أَحْقَابًا

حکیم بن داود از سلمه بن خطاب، از حسن بن علی، از علاء بن رزین القلاء، از محمد بن مسلم، از حضرت ابی جعفر علیه السلام نقل کرده که آن جناب فرمودند:

هر موء منی که بخاطر شهادت حضرت حسین علیه السلام چشمانش اشک ریخته بطوری که اشکها بر گونه هایش جاری گردد خداوند منان در بهشت غرفه‌هایی به او عنایت فرماید که وی برای روزگارها در آن سکنا گزیند.

۱۰- وَ عَنْهُ عَنْ سَلْمَةَ عَنْ عَلِيٍّ بْنِ سَيْفٍ عَنْ بَكْرِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ فَضَيْلِ بْنِ [زائد] وَأَفْصَالَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ ذَكَرَنَا عِنْدَهُ فَفَاضَتْ عَيْنَاهُ حَرَّمَ اللَّهُ وَجْهَهُ عَلَى النَّارِ

حکیم بن داود از سلمه، از علی بن سیف، از بکر بن محمد، از فضیل بن فضّالّه، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرد که آن جناب فرمودند:

کسی که ما را نزد او یاد کنند پس از چشمانش اشک بیاید خداوند متعال صورتش را بر آتش حرام می‌نماید.

۳۳] - باب سی و سوم ثواب کسی که بواسطه گفتن شعر در مصیبت حضرت امام حسین علیه السلام گریه کند و دیگران را بگریاند

۱- حَدَّثَنَا أَبُو الْعَبَّاسِ الْقُرَشِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقَيْبَةَ عَنْ أَبِي هَارُونَ الْمُكْفُوفِ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَا أَبَا هَارُونَ أَنْشِدْنِي فِي الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ فَأَنْشَدْتُهُ فَبَكَى فَقَالَ أَنْشِدْنِي كَمَا تُنْشِدُونَ يَعْنِي بِالرَّقَّةِ قَالَ فَأَنْشَدْتُهُ

امروز علی جدت *** ** * الْحُسَيْنِ فَقُلْ لِأَعْظَمِهِ الزَّكِيَّةِ

قَالَ فَبَكَى ثُمَّ قَالَ زِدْنِي قَالَ فَأَنْشَدْتُهُ الْقَصِيدَةَ الْأُخْرَى قَالَ فَبَكَى وَ سَمِعْتُ الْبُكَاءَ مِنْ خَلْفِ السُّتْرِ - قَالَ فَلَمَّا فَرَغْتُ قَالَ لِي يَا بَا هَارُونَ مَنْ أَنْشَدَ فِي الْحُسَيْنِ (عليه السلام) شِعْرًا فَبَكَى وَ أَبْكَى عَشْرًا كُتِبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ وَ مَنْ أَنْشَدَ فِي الْحُسَيْنِ شِعْرًا فَبَكَى وَ أَبْكَى خَمْسَةً كُتِبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ وَ مَنْ أَنْشَدَ فِي الْحُسَيْنِ شِعْرًا فَبَكَى وَ أَبْكَى وَ أَحَدًا كُتِبَتْ لَهُمَا الْجَنَّةُ وَ مَنْ ذَكَرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عِنْدَهُ فَخَرَجَ مِنْ عَيْنِهِ [عَيْنِيهِ] مِنَ الدَّمُوعِ مِقْدَارُ جَنَاحِ ذَبَابٍ كَانَ ثَوَابُهُ عَلَى اللَّهِ وَ لَمْ يَرْضَ لَهُ بِدُونِ الْجَنَّةِ

ابو العباس قرشی، از محمد بن حسین بن ابی الخطاب، از محمد بن اسماعیل، از صالح بن عقبه، از ابی هارون مکفوف نقل کرده که وی گفت:

حضرت ابو عبد الله عليه السلام فرمودند:

ای ابا هارون آیا شعری در مصیبت امام حسین علیه السلام برایم می خوانی؟

ابا هارون می گوید: پس برای آن حضرت شعری خواندم و آن جناب گریست.

سپس فرمودند:

همان طوری که پیش خود شعر و مرثیه می خوانید برایم بخوان یعنی با رقت و لطافت، ابا هارون می گوید:

پس این بیت را برای آن جناب با رقت و لطافت خواندم:

امر علی جدت الحسین فقل لاعظمه الزکیة

یعنی: گذر کن بر قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام، پس به استخوانهای پاک و مطهرش بگو.

ابا هارون می گوید: امام علیه السلام گریست، سپس فرمود: بیشتر برایم بخوان.

پس قصیده دیگر برای حضرتش خواندم.

ابا هارون می گوید: امام علیه السلام گریستند و صدای گریه اهل منزل را از پشت پرده شنیدم.

سپس ابا هارون می گوید: وقتی از خواندن فارغ شدم حضرت به من فرمودند:

ای ابا هارون کسی که در مرثیه حسین بن علی علیهما السلام شعری خوانده و خود گریه کرده و ده نفر دیگر را بگریاند بهشت بر ایشان واجب می گردد.

و کسی که در مرثیه حسین علیه السلام شعری خوانده و خود گریه کرده و یک نفر دیگر را بگریاند بهشت برای هر دو واجب می شود.

و کسی امام حسین را نزدش یاد کنند و از چشمش به مقدار بال مگس اشک بیاید ثواب و اجر او بر خداست و خداوند برای وی به کمتر از بهشت اجر و ثواب نمی دهد.

۲- حَدَّثَنِي أَبُو الْعَبَّاسِ عَنِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ أَبِي عُمَرَ أَنَّ عُمَرَ بْنَ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي الْمُغِيرَةَ عَنْ أَبِي عُمَارَةَ الْمُثَنِّدِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قَالَ لِي يَا بَا عُمَارَةَ أَنْشِدْنِي فِي الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ فَأَنْشَدْتُهُ فَبَكَى ثُمَّ أَنْشَدْتُهُ فَبَكَى

ثُمَّ أَنْشَدْتُهُ فَبَكَى قَالَ فَوَ اللَّهُ مَا زِلْتُ أَنْشِدُهُ وَ يَبْكِي حَتَّى سَمِعْتُ الْبُكَاءَ مِنَ الدَّارِ فَقَالَ لِي يَا أَبَا عُمَارَةَ مَنْ أَنْشَدَ فِي الْحُسَيْنِ (عليه السلام) شِعْرًا فَأَبْكِي خَمْسِينَ فَلَهُ الْجَنَّةُ وَمَنْ أَنْشَدَ فِي الْحُسَيْنِ شِعْرًا فَأَبْكِي ثَلَاثِينَ فَلَهُ الْجَنَّةُ وَمَنْ أَنْشَدَ فِي الْحُسَيْنِ شِعْرًا فَأَبْكِي عَشْرِينَ فَلَهُ الْجَنَّةُ وَمَنْ أَنْشَدَ فِي الْحُسَيْنِ شِعْرًا فَأَبْكِي عَشْرَةَ فَلَهُ الْجَنَّةُ وَمَنْ أَنْشَدَ فِي الْحُسَيْنِ (عليه السلام) شِعْرًا فَأَبْكِي فَلَهُ الْجَنَّةُ وَمَنْ أَنْشَدَ فِي الْحُسَيْنِ شِعْرًا فَتَبَاكِي فَلَهُ الْجَنَّةُ

ابو العباس از محمد بن الحسين، از حسن بن علی بن ابی عثمان، از حسن بن علی بن ابی المغیره، از ابی عماره المنشد، از حضرت ابی عبد الله عليه السلام نقل کرده، وی گفت:

حضرت ابی عبد الله عليه السلام به من فرمودند:

ای ابو عماره شعری در مرثیه حسین علیه السلام برایم بخوان.

ابو عماره می گوید:

برای آن حضرت شعر خواندم پس آن حضرت گریست سپس خواندم باز آن جناب گریه کرده و بعد از آن باز خواندم و آن حضرت گریستند.

ابو عماره می گوید: به خدا قسم پیوسته شعر می خواندم و آن جناب گریه می کردند تا جایی که صدای گریه از منزل و خانه بگوשמ رسید، پس حضرت به من فرمودند:

ای ابو عماره کسی که در مصیبت حسین علیه السلام شعری بخواند سپس پنجاه نفر را بگریاند بهشت برای او است.

و کسی که در مرثیه حسین علیه السلام شعری خوانده و چهل نفر را بگریاند بهشت برای او است.

و کسی که در مصیبت حسین علیه السلام شعری خوانده و سی نفر را بگریاند بهشت برای او است.

و کسی که در مرثیه حسین علیه السلام شعری خوانده و بیست نفر را بگریاند بهشت برای او است.

و کسی که در مصیبت حسین علیه السلام شعری خوانده و ده نفر را بگریاند بهشت برای او است.

و کسی که در مصیبت حسین علیه السلام شعری خوانده و خودش بگرید بهشت برای او است.

و کسی که در مرثیه حسین علیه السلام شعری خوانده و یک نفر را بگریاند بهشت برای او است.

و کسی که در مرثیه حسین علیه السلام شعری خوانده و به هیئت گریه کن در آورد بهشت برای او است.

۳- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَسَّانَ عَنِ [ابن] أَبِي شُعْبَةَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ غَالِبٍ قَالَ دَخَلْتُ عَلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَأَنْشَدْتُهُ مَرْثِيَةَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَلَمَّا انْتَهَيْتُ إِلَى هَذَا الْمَوْضِعِ -

لَيْلِيَّةٌ تَشْفُوا حُسَيْنًا *** بِمِسْقَاهِ الثَّرَى غَيْرُ التَّرَابِ

فَصَاحَتْ بِأَكْبِيَةٍ مِنْ وَرَاءِ السُّتْرِ وَأَبْتَاهُ

محمد بن جعفر، از محمد بن الحسين، از ابن ابی عمیر، از عبد الله بن حسان، از ابن ابی شعبه، از عبد الله بن غالب نقل کرده که وی گفت:

بر حضرت ابی عبد الله عليه السلام داخل شده پس شعری در مرثیه حضرت امام حسین علیه السلام خواندم و وقتی به این بیت منتهی شدم:

لَيْلِيَّةٌ تَشْفُوا حُسَيْنًا *** بِمِسْقَاهِ الثَّرَى غَيْرُ التَّرَابِ

به خدا قسم مصیبتی بود که آن مصیبت حسین علیه السلام را در آب خورگاه زمینی مرطوب نه خشک سیراب نمود پس مخدره‌ای که در پشت پرده می گریست با صدای بلند فریاد زد: وا ابتاه!!!

۴- وَ عَنْهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ أَنْشَدَ فِي الْحُسَيْنِ (عليه السلام) بَيْتَ شِعْرِ فَبَكَى وَأَبْكَى عَشْرَةَ فَلَهُ وَلَهُمُ الْجَنَّةُ - وَمَنْ أَنْشَدَ فِي الْحُسَيْنِ بَيْتًا فَبَكَى وَأَبْكَى تِسْعَةً فَلَهُ وَلَهُمُ الْجَنَّةُ فَلَمْ يَزَلْ حَتَّى قَالَ مَنْ أَنْشَدَ فِي الْحُسَيْنِ بَيْتًا فَبَكَى وَأَطْنَهُ قَالَ أَوْ تَبَاكَى فَلَهُ الْجَنَّةُ

محمد بن جعفر، از محمد بن الحسین، از محمد بن اسماعیل، از صالح بن عقبه، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرد که آن جناب فرمودند:

کسی که در مرثیه حضرت امام حسین علیه السلام یک بیت شعر خوانده پس گریه کند و ده نفر را بگریاند بهشت برای او و آن ده نفر می‌باشد.

و کسی که یک بیت شعر در مصیبت حضرت امام حسین علیه السلام خوانده پس گریه کند و نه نفر را بگریاند بهشت برای او و آن نه نفر می‌باشد.

و پیوسته امام علیه السلام این فقره را با کاهش دادن نفرات تکرار نموده تا بالآخره فرمودند:

و کسی که یک بیت شعر در مصیبت حضرت امام حسین علیه السلام خوانده و خود بگرید (راوی می‌گوید گمان می‌کنم امام علیه السلام فرمودند: یا تباکى کرده و خود را به صورت گریه کن در آورد).

بهشت برای او می‌باشد.

۵- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ أَبِي هَارُونَ الْمُكْفُوفِ قَالَ دَخَلْتُ عَلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَقَالَ لِي أَنْشُدْنِي فَأَنْشَدْتُهُ فَقَالَ لَا كَمَا تُنْشِدُونَ وَ كَمَا تُزِيهِ عِنْدَ قَبْرِهِ قَالَ فَأَنْشَدْتُهُ

امْرُؤٌ عَلَى جَدَثِ الْحُسَيْنِ *** فُفْلٌ لِأَعْظَمِهِ الزَّكِيَّةُ

قَالَ فَلَمَّا بَكَى أَمْسَكَتُ أَنَا فَقَالَ مَرٌّ فَمَرَرْتُ قَالَ ثُمَّ قَالَ زِدْنِي زِدْنِي قَالَ فَأَنْشَدْتُهُ-

يَا مَرْيَمُ قُومِي فَأَنْدُبِي مَوْلَاكَ - وَعَلَى الْحُسَيْنِ فَأَسْعِدِي بِيكَاكَ

- قَالَ فَبَكَى وَ تَهَاجَى النِّسَاءُ قَالَ فَلَمَّا أَنْ سَكَتَنْ قَالَ لِي يَا بَا هَارُونَ مَنْ أَنْشَدَ فِي الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَأَبْكَى عَشْرَةَ فَلَهُ الْجَنَّةُ ثُمَّ جَعَلَ يَنْفُصُ وَاحِدًا وَاحِدًا حَتَّى بَلَغَ الْوَاحِدَ - فَقَالَ مَنْ أَنْشَدَ فِي الْحُسَيْنِ فَأَبْكَى وَاحِدًا فَلَهُ الْجَنَّةُ ثُمَّ قَالَ مَنْ ذَكَرَهُ فَبَكَى فَلَهُ الْجَنَّةُ

محمد بن الحسن، از محمد بن الحسن الصفار، از محمد بن الحسن، از محمد بن اسماعیل، از صالح بن عقبه، از ابی هارون مکفوف، وی می‌گوید:

بر حضرت ابی عبد الله علیه السلام وارد شدم، حضرت به من فرمودند:

برایم شعر بخوان، پس برای آن حضرت شعر خواندم.

حضرت فرمودند: نه، آن طور که در جمع خودتان می‌خوانی و به همان نحو که در کنار قبر آن حضرت (حضرت امام حسین علیه السلام) مرثیه می‌خوانی، بخوان:

ابو هارون می‌گوید: پس شعر ذیل را برای آن حضرت خواندم:

امر علی جدت الحسین فقل لا اعظمه الزكية یعنی: گذر کن بر قبر حسین بن علی علیهما السلام، پس به استخوان‌های پاک و مطهرش بگو.

ابو هارون می‌گوید: وقتی حضرت گریستند، من خود داری کرده و خواندن را متوقف نمودم، پس حضرت فرمودند:

بگذر، پس من گذشتم، سپس فرمودند:

بیشتر برایم بخوان، بیشتر برایم بخوان.

ابو هارون می گوید: پس این بیت را خواندم:

یا مریم قومی فاندبی مولاک *** و علی الحسین فاسعدی بیکاک

ای مریم (مادر حضرت عیسی علیه السلام) بایست و بر سرور خود ندبه و زاری نما، زاری کن بر حضرت حسین علیه السلام و با این زاری و گریه خود او را نصرت و یاری نما.

ابو هارون می گوید: پس از خواندن این بیت، حضرت گریست و مخدرات شیون و زاری کردند.

وی می گوید: وقتی بانوان آرام گرفتند حضرت به من فرمودند:

ای ابا هارون: کسی که در مرثیه حضرت امام حسین علیه السلام شعر بخواند و ده نفر را بگریاند بهشت برای او است سپس حضرت نفرات گریه کننده گان را یکی یکی کاهش داده تا به «واحد» رسیده و فرمودند:

کسی که در رثاء حضرت حسین علیه السلام شعر خوانده و یک نفر را بگریاند بهشت برای او است. سپس فرمودند:

کسی که یاد امام حسین علیه السلام نموده و برای آن حضرت بگرید بهشت برای او است.

۶- وَ رَوَى عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ لِكُلِّ شَيْءٍ ثَوَابٌ إِلَّا الدَّمْعَةَ فِينَا

از حضرت ابی عبد الله علیه السلام مروی است که آن جناب فرمودند:

هر چیزی ثواب و اجری معین دارد مگر ریختن اشک برای ما که ثوابش را احدی نمی داند.

۷- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ الْحُسَيْنِ الْعَسْكَرِيُّ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ

عَنْ صَالِحِ بْنِ عَقْبَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ أَنْشَدَ فِي الْحُسَيْنِ بَيْتَ شِعْرِ فَبَكَى وَ أَبْكَى عَشْرَةَ فَلَهُ وَ لَهُمُ الْجَنَّةُ وَ مَنْ أَنْشَدَ

فِي الْحُسَيْنِ بَيْتًا فَبَكَى وَ أَبْكَى تِسْعَةَ فَلَهُ وَ لَهُمُ الْجَنَّةُ فَلَمْ يَزَلْ حَتَّى قَالَ مَنْ أَنْشَدَ فِي الْحُسَيْنِ بَيْتًا فَبَكَى وَ أَظُنُّهُ قَالَ أَوْ تَبَاكَى فَلَهُ الْجَنَّةُ

محمد بن احمد بن حسین العسکری، از حسن بن علی بن مهزیار، از پدرش، از محمد بن سنان، از محمد بن اسماعیل، از صالح بن عقبه، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

کسی که در مصیبت حضرت امام حسین علیه السلام یک بیت شعر بخواند پس خود گریسته و ده نفر را بگریاند بهشت برای او و آن ده نفر می باشد.

و کسی که در مصیبت حضرت امام حسین علیه السلام یک بیت شعر بخواند پس خود گریسته و نه نفر را بگریاند بهشت برای او و آن نه نفر می باشد.

پس پیوسته حضرت نفرات را یکی یکی کاهش داده تا فرمودند:

کسی که در مصیبت حضرت امام حسین علیه السلام یک بیت شعر خوانده پس خود بگرید (راوی می گوید: گمان می کنم امام علیه السلام فرمودند: یا تباکی کرده و خود را به صورت گریه کن در آورد) بهشت برای او می باشد.

۳۴] - باب سی و چهارم ثواب کسی که آب نوشیده و یاد امام حسین علیه السلام نموده و کشنده آن حضرت را لعنت کند

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ الْكُوفِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنِ الْخَشَابِ عَنِ عَلِيِّ بْنِ حَسَّانَ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ كَثِيرٍ عَنْ دَاوُدَ الرَّقِّيِّ قَالَ كُنْتُ عِنْدَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) إِذَا اسْتَسْقَى الْمَاءَ فَلَمَّا شَرِبَهُ رَأَيْتُهُ قَدْ اسْتَعْبَرَ وَ اغْرُورَقَتْ عَيْنَاهُ بِدُمُوعِهِ ثُمَّ قَالَ لِي يَا دَاوُدُ لَعَنَ اللَّهُ قَاتِلَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَمَا مِنْ عَبْدٍ شَرِبَ الْمَاءَ فَذَكَرَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) وَ لَعَنَ قَاتِلَهُ إِلَّا كَتَبَ اللَّهُ لَهُ مِائَةَ أَلْفِ حَسَنَةٍ وَ حَطَّ عَنْهُ مِائَةَ أَلْفِ سَيِّئَةٍ وَ رَفَعَ لَهُ مِائَةَ أَلْفِ دَرَجَةٍ وَ كَانَتْهَا أَعْتَقَ مِائَةَ أَلْفِ نَسِيمَةٍ وَ حَشَرَهُ اللَّهُ تَعَالَى يَوْمَ الْقِيَامَةِ ثَلَاثَ أَلْفِ فَوْءٍ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ سَهْلِ بْنِ زِيَادٍ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ إِبْرَاهِيمَ الْحَضْرَمِيِّ عَنْ سَعْدِ بْنِ سَعْدٍ مِثْلَهُ

محمد بن جعفر رزاز از کوفی از محمد بن حسین، از خشاب، از علی بن حسان، از عبد الرحمن بن کثیر، از داود رقی، وی می گوید:

در محضر مبارک امام صادق علیه السلام بودم، حضرت آب طلبیدند و زمانی که آب را نوشیدند دیدم در حضرت حالت گریه پیدا شد و دو چشم آن حضرت غرق اشک شد سپس به من فرمودند:

ای داود خدا قاتل حسین علیه السلام را لعنت کند، بنده‌ای نیست که آب نوشیده و حسین علیه السلام را یاد نموده و کشنده‌اش را لعنت کند مگر آنکه خداوند منان صد هزار حسنه برای او منظور می‌کند و صد هزار گناه از او محو کرده و صد هزار درجه مقامش را بالا برده و گویا صد هزار بنده آزاد کرده و روز قیامت حق تعالی او را با قلبی آرام و مطمئن محشورش می‌کند.

محمد بن یعقوب، از علی بن محمد، از سهل بن زیاد، از جعفر بن ابراهیم حضرمی، از سعد بن سعد مثل همین حدیث را نقل کرده است.

۳۵ - باب سی و پنجم گریستن حضرت علی بن حسین بر حسین بن علی سلام الله علیهم

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ جَمَاعَةٍ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ أَبِي دَاوُدَ الْمُشْتَرِقِ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ بَكَى عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَلَى أَبِيهِ حُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (صلى الله عليه وآله) عَشْرِينَ سَنَةً أَوْ أَرْبَعِينَ سَنَةً وَمَا وَضَعَ بَيْنَ يَدَيْهِ طَعَامًا [طَعَامًا إِلَّا بَكَى عَلَى الْحُسَيْنِ حَتَّى قَالَ لَهُ مَوْلَى لَهُ جُعِلَتْ فِدَاكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكَ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْهَالِكِينَ قَالَ نَمَا أَشْكُوا بَيْتِي وَحُزْنِي إِلَى اللَّهِ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ إِنِّي لَمْ أَذْكَرْ مَضْرَعَ بَيْنِي فَاطِمَةَ إِلَّا خَفَقْتَنِي الْعَبْرَةُ لِذَلِكَ

پدرم رحمه الله عليه از جماعتی اساتیدم، از سعد بن عبد الله، از محمد بن الحسین بن ابی الخطاب، از ابی داود مسترق، از برخی اصحاب، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده‌اند که آن حضرت فرمودند:

حضرت علی بن الحسین صلوات الله علیهما مدت بیست یا چهل سال بر پدرشان گریستند و طعام و غذائی نبود که در مقابل حضرت بگذارند مگر آنکه حضرتش بیاد امام حسین علیه السلام گریه می کردند تا جایی که غلام حضرت محضر مبارکش عرض نمود:

فدايت شوم ای پسر رسول خدا می ترسم که شما هلاک شوید.

حضرت فرمودند:

إِنَّمَا أَشْكُوا بَيْتِي وَحُزْنِي إِلَى اللَّهِ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ .

تنها درد دل و غم خود را با خدا گویم و از لطف و کرم بی اندازه او چیزی دانم که شما نمی دانید. سپس فرمودند:

هیچ گاه محل کشته شدن فرزندان فاطمه علیها السلام را بیاد نمی آورم مگر آنکه حزن و غصه حلقوم من را می فشارد.

۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ خَالِهِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ الزِّيَّاتِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَسْبَاطٍ عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ مَنْصُورٍ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا قَالَ أَشْرَفَ مَوْلَى لِعَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ (عليهما السلام) وَهُوَ فِي سَقِيْفِهِ لَهُ سَاجِدٌ يَبْكِي فَقَالَ لَهُ يَا مَوْلَايَ يَا عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ أَمَا أَنْ لِحُزْنِكَ أَنْ يَنْقُضَ رَأْسَهُ إِلَيْهِ وَقَالَ وَيْلَكَ أَوْ تَكَلَّتْكَ أُمُّكَ وَاللَّهِ لَقَدْ شَكَا يَعْقُوبُ إِلَى رَبِّهِ فِي أَقَلِّ مِمَّا رَأَيْتَ حَتَّى قَالَ يَا أَسْفَى عَلَى يُوسُفَ أَنَّهُ فَقَدَ ابْنًا وَاحِدًا وَأَنَا رَأَيْتُ أَبِي وَجَمَاعَةَ أَهْلِ بَيْتِي يُذْبِحُونَ حَوْلِي قَالَ وَكَانَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ (عليهما السلام) يَمِيلُ إِلَى وُلْدِ عَقِيلٍ فَقِيلَ لَهُ مَا بِالْكَ تَمِيلُ إِلَى بَنِي عَمِّكَ هُوَ لَاءِ دُونَ آلِ جَعْفَرٍ فَقَالَ إِنِّي أَذْكَرُ يَوْمَهُمْ مَعَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) فَأَرَقُّ لَهُمْ

محمد بن جعفر رزاز، از دانی خود محمد بن الحسین بن ابی الخطاب زیات، از علی بن اسباط، از اسماعیل بن منصور، از برخی اصحاب نقل کرده که او گفت:

غلام علی بن الحسین علیهما السلام به صفت سر پوشیده‌ای که تعلق به امام سجاد علیه السلام داشت و آن جناب در آنجا پیوسته در حال سجود و گریه بودند نزدیک شد و به حضرت عرض نمود:

ای آقای من، ای علی بن الحسین آیا وقت تمام شدن حزن و غصه شما هنوز نرسیده؟

حضرت سر مبارک از زمین برداشته و متوجه او شده و فرمودند:

وای بر تو یا فرمودند: مادرت به عزایت بنشیند به خدا قسم حضرت یعقوب در حادثه‌ای بس کمتر و واقعه‌ای ناچیزتر از آنچه من دیدم شکایت به پروردگار نمود و اظهار کرد: یا اَسْفَى عَلَى يُوسُفَ (وا اسفا بر فراق یوسفم).

با اینکه ایشان تنها یک فرزندش را از دست داده بود ولی من دیدم که پدرم و جماعتی از اهل بیت من را در دور من سر بریدند.

راوی گفت:

حضرت علی بن الحسین علیهما السّلام به فرزندان عقیل میل و توجّه خاصّی داشتند. به حضرت عرض شد: چه طور به این بنی اعمامتان (اولاد عقیل) توجّه و تمایل دارید نه به آل و فرزندان جعفر؟
حضرت فرمودند:
یادم می‌آید از روزی که ایشان همراه ابی عبد الله الحسین علیه السّلام به چه مصیبت‌هائی گرفتار شدند پس به حالشان رقت می‌کنم.

۳۶ - باب سی و ششم حضرت امام حسین علیه السلام کشته اشک بوده و هیچ مومنی او را یاد نمی‌کند مگر آنکه برایش می‌گرید

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَعَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ رَحِمَهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنْ سَعِيدِ بْنِ جَنَاحٍ عَنْ أَبِي يَحْيَى الْخِزَّانِيِّ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ نَظَرَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) إِلَى الْحُسَيْنِ فَقَالَ يَا عَبْرَةَ كُلُّ مُؤْمِنٍ فَقَالَ أَنَا يَا أَبْنَاءَ قَالَ نَعَمْ يَا بُنَيَّ

پدرم و علی بن الحسین و محمد بن الحسن رحمه الله عليهم جملگی از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی از سعید بن جناح از ابی یحیی خذاء، از برخی اصحاب از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده‌اند که آن حضرت فرمودند:

امیر المومنین علیه السلام به حضرت حسین علیه السلام نظر نموده پس فرمودند:

ای اشک هر مومنی.

حضرت حسین علیه السلام عرض نمود:

ای پدر من اشک هر مومنی هستم؟

امیر المومنین علیه السلام فرمود:

بلی پسر.

۲- حَدَّثَنِي جَمَاعَةٌ مَشَاهِيرُهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي عُثْمَانَ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمُغِيرَةَ عَنْ أَبِي عَمَارَةَ الْمُشَدِّ قَالَ مَا ذَكَرَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) عِنْدَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي يَوْمٍ قَطُّ فَرَّئِي أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مُتَبَسِّمًا فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ إِلَى اللَّيْلِ وَكَانَ (عليه السلام) يَقُولُ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) عَبْرَةَ كُلِّ مُؤْمِنٍ

جماعتی از اساتیدم از محمد بن یحیی عطّار، از حسین بن عبد الله، از حسن ابن علی بن ابی عثمان، از حسن بن علی بن عبد الله بن مغیره، از ابی عماره منشد نقل کرده‌اند که وی گفت:

نام حضرت امام حسین علیه السلام هرگز در روزی نزد امام صادق علیه السلام برده نشد که در آن روز ایشان متبسّم و خندان باشند و می‌فرمودند:

حسین علیه السلام اشک هر مومنی می‌باشد.

یعنی یاد امام حسین علیه السلام سبب اشک هر مومنی می‌باشد.

۳- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعِيدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مُوسَى الْخَشَّابِ عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ مِهْرَانَ عَنْ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي حَمْرَةَ عَنْ أَبِي بَصِيرٍ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ (عليه السلام) أَنَا قَتِيلُ الْعَبْرَةَ لَا يَذْكُرُنِي مُؤْمِنٌ إِلَّا اسْتَعْبَرَ

پدرم رحمه الله علیه از سعد بن عبد الله، از حسن بن موسی خشاب، از اسماعیل بن مهران، از علی بن ابی حمزه، از ابی بصیر نقل کرده که وی گفت:

امام صادق علیه السلام فرمودند:

حضرت حسین بن علی فرمودند: من کشته اشک هستم، هیچ مومنی من را یاد نمی‌کند مگر آنکه با یاد من طلب اشک می‌کند.

۴- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مُوسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانَ عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ جَابِرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قَالَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) أَنَا قَتِيلُ الْعَبْرَةَ

پدرم رحمه الله علیه از سعد بن عبد الله، از حسن بن موسی، از محمد بن سنان، از اسماعیل بن جابر، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

حضرت امام حسین علیه السلام فرمودند: من کشته اشک هستم.

۵- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنِ الْحَكَمِ بْنِ مَسْكِينٍ عَنْ أَبِي بَصِيرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قَالَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ أَنَا قَتِيلُ الْعَبْرَةِ

محمد بن جعفر رزازی، از محمد بن الحسین، از حکم بن مسکین، از ابی بصیر، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

حضرت حسین بن علی علیه السلام فرمودند: من کشته اشک هستم.

۶- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدِ الْبَرْقِيِّ عَنْ أَبَانَ الْأَحْمَرِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ الْخَزَّازِ عَنْ هَارُونَ بْنِ خَارِجَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ كُنَّا عِنْدَهُ فَذَكَرْنَا الْحُسَيْنَ (عليه السلام) وَعَلَى قَاتِلِهِ لَعْنَةُ اللَّهِ فَبَكَى أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَبَكَينَا فَهَالَ تَمَّ رَفَعُ رَأْسِهِ فَقَالَ قَالَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) أَنَا قَتِيلُ الْعَبْرَةِ لَا يَذُكُرُنِي مَوْءٌ مِنْ إِلَّا بَكَى وَذَكَرَ الْحَدِيثَ

محمد بن الحسن، از محمد بن الحسن الصفار، از احمد بن محمد بن عیسی از محمد بن خالد برقی، از ابان احمر، از محمد بن الحسین الخزاز، از هارون بن خارجه، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده وی گفت:

محضر مبارک امام صادق علیه السلام بودیم، پس نام امام حسین علیه السلام و علی قاتله لعنة الله را بردیم، حضرت گریستند و ما نیز گریستیم.

راوی می‌گوید: امام علیه السلام سر مبارکش را بلند کرده و فرمودند:

حضرت امام حسین علیه السلام فرمودند:

من کشته اشک هستم، یاد نمی‌کند من را هیچ مومنی مگر آنکه می‌گرید ...

۷- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ السَّعْدِ آبَادِيُّ قَالَ حَدَّثَنِي أَحْمَدُ بْنُ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْبَرْقِيُّ عَنْ أَبِيهِ عَنِ ابْنِ مُسْكَانَ عَنْ هَارُونَ بْنِ خَارِجَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قَالَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) أَنَا قَتِيلُ الْعَبْرَةِ قُتِلْتُ مَكْرُوبًا وَحَقِيقٌ عَلَيَّ أَنْ لَا يَأْتِيَنِي مَكْرُوبٌ قَطُّ إِلَّا رَدَّهُ اللَّهُ وَأَقْلَبَهُ إِلَيَّ أَهْلِهِ مَسِيرُورًا حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ عَنْ سَلْمَةَ بْنِ الْخَطَّابِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَمْرٍو عَنْ هَارُونَ بْنِ خَارِجَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مِثْلَهُ

علی بن الحسین سعدآبادی می‌گوید:

احمد بن ابی عبد الله برقی از پدرش، از ابن مسکان، از هارون بن خارجه، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که حضرت فرمودند:

حضرت امام حسین علیه السلام فرمودند:

من کشته اشک هستم، من در حالی که غمگین و اندوهگین بودم کشته شدم و سزاوار است بر خدا که هر مکروب و اندوهگینی که به زیارت من می‌آید را با قلبی مسرور و شاد به اهلش برگرداند.

حکیم بن داود، از سلمه بن الخطاب، از محمد بن عمرو، از هارون بن خارجه، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام مثل همین حدیث را نقل کرده است.

۳۷] - باب سی و هفتم در بیان روایاتی که دلالت دارند بر اینکه حضرت امام حسین علیه السَّلام سَيِّدِ الشَّهَدَاءِ مِی‌باشند

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ حَنَانٍ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) زُورُوا الْحُسَيْنَ (عليه السلام) وَلَا تَجْفُوهُ فَإِنَّهُ سَيِّدُ شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ مِنَ الْخَلْقِ وَ سَيِّدُ الشَّهَدَاءِ

محمد بن جعفر رزازی، از محمد بن الحسین، از محمد بن اسماعیل، از حنان نقل کرده که وی گفت: حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

حضرت امام حسین علیه السلام را زیارت کرده و به آن جناب جفاء نکنید زیرا آن وجود مبارک سرور جوانان بهشت و آقا و سید الشهداء می‌باشند.

۲- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ مَعْرُوفٍ عَنْ حَمَّادِ بْنِ عِيْسَى عَنْ رَبِيعِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) بِالْمَدِينَةِ أَيْنَ قُبُورُ الشَّهَدَاءِ فَقَالَ أَلَيْسَ أَفْضَلُ الشَّهَدَاءِ عِنْدَكُمْ وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ إِنَّ حَوْلَهُ أَرْبَعَةَ آلَافٍ مَلَكٍ شُعْنًا غَبْرًا يَبْكُونَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از عباس بن معروف، از حماد بن عیسی از ربیعی بن عبد الله نقل کرده که وی گفت:

محضر ابو عبد الله علیه السلام در مدینه عرض کردم: قبور شهداء کجاست؟

حضرت فرمودند:

آیا افضل و برترین شهداء نزد شما نیست؟ قسم به کسی که جانم در دست او است اطراف آن حضرت چهار هزار فرشته که جملگی زولیده و اندوهگین و گرفته می‌باشند حضور داشته و پیوسته تا روز قیامت برای آن حضرت گریه می‌کنند.

۳- حَدَّثَنِي أَبُو الْعَبَّاسِ الرَّزَّازُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ أَبِي دَاوُدَ الْمُسْتَرِقِّ عَنْ أُمِّ سَعِيدِ الْأَحْمَسِيِّهٖ قَالَتْ كُنْتُ عِنْدَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَقَدْ بَعَثْتُ مَنْ يَكْتَرِي لِي حِمَارًا إِلَى قُبُورِ الشَّهَدَاءِ فَقَالَ مَا يَمْنَعُكَ مِنْ زِيَارَةِ سَيِّدِ الشَّهَدَاءِ قَالَتْ قُلْتُ وَمَنْ هُوَ قَالَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) قَالَتْ قُلْتُ وَمَا لِمَنْ زَارَهُ قَالَ حِجَّةٌ وَعَمْرَةٌ مَبْرُورَةٌ وَمِنْ الْخَيْرِ كَذَا وَكَذَا ثَلَاثَ مَرَّاتٍ بِيَدِهِ

ابو العباس رزازی، از محمد بن الحسین بن ابی الخطاب، از ابی داود المسترق، از ام سعید احمسیه وی می‌گوید:

محضر مبارک حضرت ابو عبد الله علیه السلام بودم و کسی را فرستاده بودم که دراز گوش را کرایه کند و من را به قبور شهداء ببرد.

امام علیه السلام فرمودند:

چه چیز تو را باز داشت از زیارت حضرت سید الشهداء.

ام سعید می‌گوید: عرض کردم: سید الشهداء کیست؟

حضرت فرمودند:

سید الشهداء امام حسین علیه السلام می‌باشد.

ام سعید عرض کرد: ثواب کسی که آن حضرت را زیارت کند چیست؟

حضرت فرمودند:

حج و عمره قبول شده و از اعمال خیر فلان و فلان و فلان (حضرت با دست مبارک سه مرتبه این عبارت را تفهیم فرمودند).

۴- وَ عَنْهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنِ الْحَكَمِ بْنِ مِسْكِينٍ عَنْ أُمِّ سَعِيدِ الْأَحْمَسِيِّهٖ قَالَتْ جِئْتُ إِلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَدَخَلْتُ عَلَيْهِ فَجَاءَتِ الْجَارِيَةُ فَقَالَتْ قَدْ جِئْتُ بِالِدَابَّةِ فَقَالَ لِي يَا أُمَّ سَعِيدِ أَيُّ شَيْءٍ هَذِهِ الدَّابَّةُ أَيْنَ تَبْغِينَ تَذْهَبِينَ قَالَتْ قُلْتُ أَزُورُ قُبُورَ الشَّهَدَاءِ قَالَ

أَخْرَى ذَلِكَ الْيَوْمَ مَا أُعْجَبَكُمْ يَا أَهْلَ الْعِرَاقِ تَأْتُونَ الشُّهَدَاءَ مِنْ سِيفٍ بَعِيدٍ وَ تَتْرُكُونَ سَيِّدَ الشُّهَدَاءِ لَا تَأْتُونَهُ قَالَتْ قُلْتُ لَهُ مَنْ سَيِّدُ الشُّهَدَاءِ فَقَالَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ (عليه السلام) قَالَتْ قُلْتُ إِنِّي امْرَأَةٌ - فَقَالَ لَا بَأْسَ لِمَنْ كَانَ مِثْلِكَ أَنْ يَذْهَبَ إِلَيْهِ وَ يَزُورَهُ قَالَتْ أَيُّ شَيْءٍ لَنَا فِي زِيَارَتِهِ - قَالَ تَعْدِلُ حِجَّةً وَ عُمْرَةً وَ اعْتِكَافَ شَهْرَيْنِ فِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَ صِيَامَهَا وَ خَيْرَهَا كَذَا وَ كَذَا قَالَتْ وَ بَسَطَ يَدَهُ وَ ضَمَّهَا ضَمًّا ثَلَاثَ مَرَّاتٍ

ابو العباس رزاق، از محمد بن الحسين، از حکم بن مسکین، از ام سعید احمسیه، وی می گوید:

رفتم محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السَّلام و بر آن جناب داخل شدم پس کنیزم آمد و اظهار کرد که اسب را برای ت آورده و آماده کرده ام.

امام علیه السَّلام به من فرمودند:

این اسب چیست کجا را اختیار کرده ای که بروی؟

عرض کردم: به زیارت قبور شهداء می روم.

حضرت فرمودند: امروز را به تأخیر بیانداز، از شما اهل عراق متعجبم که راه دوری را طی کرده و به زیارت قبور شهداء می روید

ولی سید الشهداء می روید ولی سید الشهداء را ترک کرده و به زیارتش نمی روید؟! عرض کردم: سید الشهداء کیست؟

حضرت فرمودند: سید الشهداء حضرت حسین بن علی علیهما السَّلام می باشد.

عرض کردم: من زن هستم.

امام علیه السَّلام فرمودند: کسی که مثل شما باشد اشکالی ندارد به آنجا رفته و آن حضرت را زیارت کند.

عرض کردم: در زیارت ما چه ثواب و اجری هست؟

حضرت فرمودند: زیارت شما معادل با یک حج و یک عمره و اعتکاف دو ماه در مسجد الحرام و روزه آن بوده و بهتر از آن کذا و کذا.

ام سعید می گوید: حضرت سه مرتبه دست های مبارک را باز کرده و بستند.

۵- حَدَّثَنِي أَبِي وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ رَحِمَهُمُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمُغْبِرَةِ عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ عِيَامِرٍ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ رِزْقِ الْعُمَشَانِيِّ عَنْ أُمِّ سَعِيدِ الْأَحْمَسِيَّةِ قَالَتْ دَخَلْتُ الْمَدِينَةَ فَأَكْتَرَيْتُ حِمَارًا عَلَى أَنْ أُطُوفَ عَلَيَّ قُبُورِ الشُّهَدَاءِ فَقُلْتُ لَا بُدَّ أَبْدَأُ بِابْنِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) فَأَدْخَلُ عَلَيْهِ فَأَبْطَأْتُ عَلَى الْمُكَارِي قَلِيلًا فَهَتَفَ بِي - فَقَالَ لِي أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَا هَذَا يَا أُمَّ سَعِيدٍ قُلْتُ لَهُ جُعِلْتُ فِدَاكَ تَكَارَيْتُ حِمَارًا لِأَدُورَ عَلَى قُبُورِ الشُّهَدَاءِ قَالَ أَفَلَا أَخْبَرَكَ سَيِّدُ الشُّهَدَاءِ قُلْتُ بَلَى قَالَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ (عليه السلام) قُلْتُ وَ إِنَّهُ لَسَيِّدُ الشُّهَدَاءِ قَالَ نَعَمْ قُلْتُ فَمَا لِمَنْ زَارَهُ قَالَ حِجَّةً وَ عُمْرَةً وَ مِنْ الْخَيْرِ هَكَذَا وَ هَكَذَا يَدْرَمُ وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ رَحِمَهُمُ اللَّهُ عَلَيْهِمُ، از سعد بن عبد الله، از حسن بن علی بن عبد الله بن مغیره از عباس بن عامر، از احمد بن رزق الغمشانی از ام سعید احمسیه نقل کرده اند که وی گفت:

داخل مدینه شدم و درازگوشی را کرایه کرده تا قبور شهداء را زیارت کنم، با خود گفتم:

چاره ای نیست از اینکه ابتداء پسر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم را زیارت کرده بعدا به زیارت اهل قبور بروم پس بر آن جناب داخل شدم و چون توقف و ماندنم نزد آن جناب اندکی طول کشید کمی مکاری معطل شد لذا فریاد زد و من را صدا نمود.

حضرت ابو عبد الله علیه السَّلام به من فرمودند:

ای ام سعید این شخص کیست؟

عرض کردم: فدایت شوم درازگوشی را کرایه کرده ام تا به زیارت قبور شهداء بروم.

حضرت فرمودند: آیا به تو از سید الشهداء خبر ندهیم؟! عرض کردم: چرا.

فرمودند: سَيِّد الشَّهَدَاءِ حضرت حسین بن علی علیهما السَّلام است.

عرض کردم: آن حضرت سَيِّد الشَّهَدَاءِ می‌باشند؟! حضرت فرمودند: بلی.

عرض کردم: ثواب و اجر کسی که حضرت را زیارت کند چیست؟

فرمود:

یک حج و یک عمره و از اعمال خیر هکذا و هکذا (فلان مقدار و فلان مقدار).

۶- حَدَّثَنِي أَبِي وَمُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ جَمِيعًا عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْبَرْقِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْقَاسِمِ الْحَارِثِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ أُمِّ سَعِيدِ الْأَحْمَسِيِّ قَالَتْ دَخَلْتُ الْمَدِينَةَ فَأَكْتَرَيْتُ الْبُغْلَ أَوْ الْبُغْلَةَ لِأُزُورَ عَلَيْهِ قُبُورَ الشَّهَدَاءِ قَالَتْ قُلْتُ مَا أَحَدٌ أَحَقُّ أَنْ أُبَدَأَ بِهِ مِنْ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ (عليهما السلام) قَالَتْ فَدَخَلْتُ عَلَيْهِ فَأَبْطَأْتُ فَصَبَّحَ بِي الْمَكَارِي حَبَشْتِينَا عَافَاكَ اللَّهُ فَقَالَ لِي أَبُو عَبْدِ اللَّهِ كَانَ إِنْسَانًا يَسْتَعْجَلُكَ يَا أُمَّ سَعِيدٍ قُلْتُ نَعَمْ جُعِلْتُ فِتْدَاكَ إِنِّي أَكْتَرَيْتُ بَعْضًا لِأُزُورَ عَلَيْهِ قُبُورَ الشَّهَدَاءِ فَقُلْتُ مَا آتَى أَحَدًا أَحَقُّ مِنْ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ (عليهما السلام) قَالَتْ فَقَالَ يَا أُمَّ سَعِيدٍ فَمَا يَمْنَعُكَ مِنْ أَنْ تَأْتِيَ قَبْرَ سَيِّدِ الشَّهَدَاءِ قَالَتْ فَطَمَعْتُ أَنْ يَدْلِنِي عَلَى قَبْرِ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ (عليهما السلام) فَقُلْتُ يَا أَبِي أَنْتَ وَ أُمِّي وَمَنْ سَيِّدُ الشَّهَدَاءِ - قَالَ الْحَسَنِ بْنُ بِنِ فَاطِمَةَ (عليها السلام) يَا أُمَّ سَعِيدٍ مَنْ آتَاهُ بِيَصَّةٍ يَرَهُ وَرَغْبَةٍ فِيهِ كَانَ لَهُ حِجَّةٌ [حِجَّةٌ مَبْرُورَةٌ وَ عُمْرَةٌ مُتَقَبَّلَةٌ] - وَ عُمْرَةٌ مَبْرُورَةٌ وَ كَانَ لَهُ مِنَ الْفَضْلِ هَكَذَا وَ هَكَذَا

پدرم و محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری جملگی از عبد الله بن جعفر حمیری، از احمد بن ابی عبد الله برقی، از پدرش، از عبد الله بن قاسم حارثی، از عبد الله بن سنان از ام سعید احمسیه نقل کرده‌اند که وی گفت:

داخل مدینه شده پس قاطری کرایه کردم تا بر آن سوار شده و به زیارت قبور شهداء روم.

وی می‌گوید: پیش خود گفتم: احدی شایسته‌تر از جعفر بن محمد علیهما السَّلام به این نیست که ابتداء زیارتش کرده و سپس به زیارت اهل قبور بروم لذا بر آن جناب داخل شدم پس چون توقّف و ماندنم نزد آن حضرت طول کشید مکاری فریاد زد و گفت: خدا سلامتت بدارد، ما را اینجا حبس کردی و نگاه داشتی! حضرت ابو عبد الله علیه السَّلام به من فرمودند:

گویا ای ام سعید کسی انتظار تو را می‌کشد؟

عرض کردم: بلی فدایت شوم، من قاطری را کرایه کرده تا بر آن سوار شده و به زیارت قبور شهداء روم منتهی به خودم گفتم: ابتداء نزد کسی شایسته‌تر از جعفر محمد علیهما السَّلام نمی‌رویم.

ام سعید می‌گوید: امام علیه السَّلام فرمودند:

ای ام سعید: چه چیز تو را بازداشت از زیارت قبر حضرت سَيِّد الشَّهَدَاءِ؟! ام سعید می‌گوید: انتظار داشتم آن حضرت من را بر قبر علی بن ابی طالب علیه السَّلام راهنمایی کنند، پس محضرشان عرض کردم: پدر و مادرم فدایت باد سَيِّد الشَّهَدَاءِ کیست؟ حضرت فرمودند:

حسین بن فاطمه علیهما السَّلام، ای ام سعید کسی که با بصیرت و رغبت و میل به زیارتش رود برای او یک حج و یک عمره قبول شده منظور می‌کنند و فلان و فلان فضیلت برایش می‌باشد.

۷- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ خَالِهِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي حَمْرَةَ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْعَلَاءِ وَ أَبِي الْمَغْرَاءِ وَ عَاصِمِ بْنِ حُمَيْدِ الْحَنَاطِ جَمَاعَتِهِمْ عَنْ أَبِي بصيرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَا مِنْ شَهِيدٍ إِلَّا [إِلَّا] وَ هُوَ يُحِبُّ لَوْ أَنَّ الْحُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ حَيٌّ [أَوْ يُحِبُّ أَنْ يَكُونَ مَعَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) حَتَّى يَدْخُلُونَ] يَدْخُلُوا الْجَنَّةَ مَعَهُ مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ دَائِي خُودِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ، از محمد بن اسماعیل، از کسی که برای او حدیث نقل کرده، از علی بن ابی حمزه، از حسین بن ابی العلاء و ابی المغراء و عاصم بن حمید حناط جملگی از ابی بصیر و او از حضرت ابی عبد الله

علیه السَّلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

نیست شهیدی مگر آنکه دوست دارد که با حضرت امام حسین علیه السَّلام بوده تا در معیت آن جناب داخل بهشت شوند.

*** **

*** **

[۳۸] - باب سی و هشتم زیارت انبیاء علیه السلام حضرت حسین بن علی علیهما السلام را

۱- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَجْبُوبٍ عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ عَمَّارٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ لَيْسَ نَبِيٌّ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا يَسْأَلُونَ اللَّهَ تَعَالَى أَنْ يَأْذَنَ لَهُمْ فِي زِيَارَةِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَفَوْجٌ يَنْزِلُ وَفَوْجٌ يَصْعَدُ [يَعْرُجُ] حسن بن عبد الله، از پدرش، از حسن بن محبوب از اسحق بن عمار وی می گوید:

از امام صادق علیه السلام شنیدم که می فرمودند:

نیست پیغمبری در آسمانها و زمین مگر آنکه از خداوند متعال درخواست دارند که به ایشان اذن داده شود تا حضرت حسین بن علی علیهما السلام را زیارت کنند پس فوجی از آسمان نازل شده و به زیارت آن جناب رفته و فوجی پس از زیارت به آسمان می روند.

۲- وَ عَنْهُ عَنِ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَجْبُوبٍ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ بِنْتِ أَبِي حَمْزَةَ الثَّمَالِيِّ قَالَ خَرَجْتُ فِي آخِرِ زَمَانِ بَنِي مَرْوَانَ إِلَى زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) مُسْتَخْفِيًا مِنْ أَهْلِ الشَّامِ حَتَّى انْتَهَيْتُ إِلَى كَرْبَلَاءَ فَاخْتَفَيْتُ فِي نَاحِيَةِ الْقَرْيَةِ حَتَّى إِذَا ذَهَبَ مِنَ اللَّيْلِ نِصْفُهُ أَقْبَلْتُ نَحْوَ الْقَبْرِ فَلَمَّا دَنَوْتُ مِنْهُ أَقْبَلَ نَحْوِي رَجُلٌ فَقَالَ لِي انصبر لي مَا جُورًا فَإِنَّكَ لَا تَصِلُ إِلَيْهِ فَرَجَعْتُ فِرْعَاءً حَتَّى إِذَا كَادَ يَطْلُعُ الْفَجْرُ أَقْبَلْتُ نَحْوَهُ حَتَّى إِذَا دَنَوْتُ مِنْهُ خَرَجَ إِلَيَّ الرَّجُلُ فَقَالَ لِي يَا هَذَا إِنَّكَ لَا تَصِلُ إِلَيْهِ فَقُلْتُ لَهُ عَافَاكَ اللَّهُ وَ لَمْ لَا أَصِلُ إِلَيْهِ وَ قَدْ أَقْبَلْتُ مِنَ الْكُوفَةِ أُرِيدُ زِيَارَتَهُ فَلَمَّا تَحَلَّى بَيْنِي وَ بَيْنَهُ عَافَاكَ اللَّهُ وَ أَنَا أَخَافُ أَنْ أَصْبِحَ فَيَمْتَلُونِي أَهْلُ الشَّامِ إِنْ أَدْرَكُونِي هَاهُنَا قَالَ فَقَالَ لِي اصبر قليلاً فَإِنَّ مُوسَى بْنَ عِمْرَانَ (عليهما السلام) سَأَلَ اللَّهَ أَنْ يَأْذَنَ لَهُ فِي زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ فَأَذِنَ لَهُ فَهَبَطَ مِنَ السَّمَاءِ فِي سَبْعِينَ أَلْفَ مَلَكٍ فَهُمْ بِحَضْرَتِهِ مِنْ أَوَّلِ اللَّيْلِ يَنْتَظِرُونَ طُلُوعَ الْفَجْرِ ثُمَّ يَعْرُجُونَ إِلَى السَّمَاءِ قَالَ فَقُلْتُ لَهُ فَمَنْ أَنْتَ عَافَاكَ اللَّهُ قَالَ أَنَا مِنَ الْمَلَائِكَةِ الَّذِينَ أَمَرُوا بِحِرْسِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ الِاسْتِغْفَارِ لِرُؤُوسِهِ فَانصرفتُ وَ قَدْ كَادَ أَنْ يَطِيرَ عَقْلِي لِمَا سَمِعْتُ مِنْهُ قَالَ فَأَقْبَلْتُ لَمَّا طَلَعَ الْفَجْرُ نَحْوَهُ فَلَمْ يَحُلْ بَيْنِي وَ بَيْنَهُ أَحَدٌ فَدَنَوْتُ مِنَ الْقَبْرِ وَ سَلَّمْتُ عَلَيْهِ وَ دَعَوْتُ اللَّهَ عَلَى قَتْلِهِ وَ صَلَّيْتُ الصُّبْحَ وَ أَقْبَلْتُ مُسْرِعًا مَخَافَةَ أَهْلِ الشَّامِ

حسن بن عبد الله، از پدرش، از حسن بن محبوب، از حسین بن بنت ابی حمزه الثمالی، وی می گوید:

اواخر حکومت بنی مردان بود که من برای زیارت قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام در حالی که از اهل شام پنهان می داشتم از شهر کوفه خارج شده تا به کربلاء رسیدم.

پس در جایی مخفی شدم تا نیمی از شب گذشت سپس از مکان خود بیرون آمده و به طرف قبر رفتم و وقتی نزدیک شدم مردی بطرف من آمد و گفت:

برگرد که مأجور و مثاب می باشی و تو به قبر دسترسی نداری.

پس نالان و با فزع و جزع برگشته تا نزدیک طلوع صبح شد سپس به طرف قبر باز گشته تا نزدیک آن شدم باز همان شخص به طرف من آمد و گفت:

ای شخص تو دسترسی به قبر نداری.

به او گفتم: خدا سلامتت بدارد چرا من به قبر دسترسی ندارم؟ در حالی که من از کوفه به نیت زیارت آن حضرت آمده‌ام بنا بر این تقاضا دارم بین من و بین قبر حائل نشوی تا زیارت کرده و سریع برگردم زیرا هراس دارم صبح شود و اهل شام من را در اینجا دیده و اقدام به کشتن کنند.

راوی می گوید:

آن شخص به من گفت: کمی صبر کن زیرا حضرت موسی بن عمران علیه السلام از خداوند متعال درخواست نموده که به او اذن

زیارت قبر حسین بن علی علیهما السلام را بدهد و حقتعالی به وی اذن داده لذا وی با هفتاد هزار فرشته از آسمان به زیر آمده و هم اکنون در محضر امام علیه السلام بوده و آن جناب را زیارت کرده و انتظار می‌کشند صبح طلوع کرده تا به آسمان بروند.

راوی می‌گوید: به آن شخص گفتم:

خدا سلامتت بدارد کیستی؟

گفت: من از فرشتگانی هستم که مأمور حفاظت و حراست قبر حسین بن علی علیهما السلام و طلب آمرزش برای زوار آن جناب می‌باشند.

پس برگشتم و نزدیک بود بخاطر آنچه از او شنیده بودم عقلم بپرد.

وی می‌گوید:

هنگامی که صبح طلوع کرد جلو رفته کسی حائل و مانع نشد پس نزدیک به قبر شده و سلام نمودم و کشنده‌گان آن حضرت را نفرین کرده و در همان جا نماز صبح را بجا آورده و بجهت خوف و هراسی که از اهل شام داشتم سریع برگشتم.

۳- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ الْحَمِيرِيُّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ هَارُونَ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ الْأَشْعَثِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادٍ الْأَنْصَارِيِّ عَنِ ابْنِ سَنَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ قَبْرِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (صلى الله عليه وآله) عَشْرُونَ ذِرَاعًا فِي عَشْرِينَ ذِرَاعًا مُكَسَّرًا رَوْضَةٌ مِنْ رِيَاضِ الْجَنَّةِ وَفِيهِ [وَمِنْهُ] مِعْرَاجُ الْمَلَائِكَةِ إِلَى السَّمَاءِ وَ لَيْسَ مِنْ مَلَكٍ مُقَرَّبٍ وَلَا نَبِيٍّ مُرْسَلٍ إِلَّا وَهُوَ يَسْأَلُ اللَّهَ أَنْ يَزُورَهُ فَفَوْجٌ يَهْبِطُ وَ فَوْجٌ يَصْعَدُ

محمد بن عبد الله حمیری از پدرش، از هارون بن مسلم، از عبد الرحمن بن عمرو اشعث، از عبد الله بن حماد الانصاری، از ابن سنان، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده، وی می‌گوید:

از آن حضرت شنیدم که می‌فرمودند:

مساحت قبر حسین بن علی صلوات الله علیهما بیست ذراع در بیت ذراع بوده و آن باغی است از باغ‌های بهشت و از آنجا فرشتگان به آسمان عروج می‌کنند و هیچ فرشته مقرب و نبی مرسل نیست مگر آنکه از خدا طلب زیارت آن را می‌کند لذا فوجی از آسمان به زمین آمده تا آن زیارت کرده و فوجی پس از زیارت از زمین به آسمان می‌روند.

۴- حَدَّثَنِي أَبِي وَ أَخِي وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى وَ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ عَنْ حَمْدَانَ بْنِ سُلَيْمَانَ النَّيْسَابُورِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدٍ الْيَمَانِيِّ عَنْ مَنِيعِ بْنِ حَبَّاجٍ عَنْ يُونُسَ عَنْ صِفْوَانَ الْجَمَّالِ قَالَ قَالَ لِي أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) لَمَّا أَتَى الْحِيرَةَ هَلْ لَكَ فِي قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قُلْتُ وَ تَزُورُهُ جُعِلَتْ فِدَاكَ قَالَ وَ كَيْفَ لَا أَزُورُهُ وَ اللَّهُ يَزُورُهُ فِي كُلِّ لَيْلَةٍ جُمُعَةٍ يَهْبِطُ مَعَ الْمَلَائِكَةِ إِلَيْهِ وَ الْأَنْبِيَاءُ وَ الْأَوْصِيَاءُ وَ مُحَمَّدٌ أَفْضَلُ الْأَنْبِيَاءِ وَ نَحْنُ أَفْضَلُ الْأَوْصِيَاءِ - فَقَالَ صِفْوَانُ جُعِلَتْ فِدَاكَ فَتَزُورُهُ فِي كُلِّ جُمُعَةٍ حَتَّى تُدْرِكَ زِيَارَةَ الرَّبِّ قَالَ نَعَمْ يَا صِفْوَانُ الزَّمْ ذَلِكَ يُكْتَبُ لَكَ زِيَارَةُ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ ذَلِكَ تَفْضِيلٌ وَ ذَلِكَ تَفْضِيلٌ وَ حَدَّثَنِي الْقَاسِمُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ الْهَمْدَانِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ حَيْدَةَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادٍ الْأَنْصَارِيِّ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي حَمْزَةَ قَالَ خَرَجْتُ فِي آخِرِ زَمَانِ بَنِي أُمَيَّةَ وَ ذَكَرْتُ مِثْلَ الْحَدِيثِ الْمُتَقَدِّمِ فِي الْبَابِ وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ عَنِ الْعَمْرِكِيِّ بْنِ عَلِيٍّ الْبُوفَكِيِّ عَنْ عَدَّةٍ مِنْ أَصْحَابِنَا عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ ابْنِهِ أَبِي حَمْزَةَ الثَّمَالِيِّ قَالَ خَرَجْتُ فِي آخِرِ زَمَانِ بَنِي مَرْوَانَ وَ ذَكَرْتُ مِثْلَ حَدِيثِهِ الَّذِي مَرَّ فِي أَوَّلِ الْبَابِ سِوَاءَ

پدر و برادر و جماعتی از اساتیدم، از محمد بن یحیی و احمد بن ادريس، از حمدان بن سلیمان نیشابوری از عبد الله بن محمد الیمانی، از منیع بن حبجاج، از یونس، از صفوان جمال نقل کرده‌اند که وی گفت:

وقتی حضرت ابو عبد الله علیه السلام به حیره تشریف آوردند به من فرمودند:

آیا مایل به زیارت قبر حسین علیه السلام هستی؟

عرض کردم: فدایت شوم آیا قبر آن حضرت را زیارت می‌کنی؟

حضرت فرمودند:

چگونه آن را زیارت نکنم و حال آنکه خداوند متعال در هر شب جمعه با فرشتگان و انبیاء و اوصیاء به زمین هبوط کرده و او را زیارت می‌کنند.

البتّه حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم افضل انبیاء و ما افضل اوصیاء هستیم.

(طبق فرموده مرحوم مجلسی مقصود از زیارت حق تعالی، انزال رحمت‌های خاصه‌اش بر آن حضرت و زوّار آن جناب می‌باشد).

سپس صفوان عرض کرد: فدایت شوم پس، هر شب جمعه قبر آن حضرت را زیارت کرده تا بدین وسیله زیارت پروردگار را نیز کرده باشیم؟

حضرت فرمودند:

بلی، ای صفوان ملازم این باش برای زیارت قبر حسین علیه السلام را می‌نویسند و این تفضیلی است و این تفضیلی است (یعنی زیارت قبر حسین علیه السلام این فضیلت را دارد که در آن زیارت پروردگار نیز می‌باشد).

قاسم بن محمّد بن علی بن ابراهیم همدانی از پدرش، از جدّش از عبد الله بن حمّاد انصاری از حسین بن ابی حمزه نقل کرده که وی گفت:

در اواخر حکومت بنی امیه من از شهر خود خارج شدم و سپس مثل حدیثی را که قبلاً نقل کردیم (حدیث دوّم از همین باب) نقل نموده:

و پدرم رحمه الله علیه و جماعتی از مشایخ و اساتیدم از احمد بن ادريس از عمر کی بن علی بوفکی، از عده‌ای اصحاب از حسن بن محبوب، از حسین بن ابنه ابی حمزه الثمالی نقل کرده‌اند که وی گفت:

در اواخر حکومت بنی مروان از شهر خود خارج شدم و سپس نظیر حدیثی را که قبلاً نقل نمودیم (حدیث دوّم از همین باب) نقل کرده است.

۳۹ - باب سی و نهم زیارت فرشتگان حسین بن علی علیهما السلام را

۱- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَعْجُوبٍ عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ عَمَّارٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ لَيْسَ مِنْ مَلَائِكَةٍ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا وَهُمْ يَسْأَلُونَ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ أَنْ يَأْذَنَ لَهُمْ فِي زِيَارَةِ قَبْرِ الْحَسَنِ (عليه السلام) فَفَوْجٌ يَنْزِلُ وَفَوْجٌ يَعْرُجُ

حسین بن عبد الله بن محمد بن عیسی، از پدرش، از حسن بن محبوب، از اسحاق بن عمار، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام وی می گوید:

از آن حضرت شنیدم که می فرمودند:

هیچ فرشته‌ای در آسمان‌ها نیست مگر آنکه از خداوند عز و جل در خواست دارد که حق تعالی به او اذن دهد که قبر حضرت حسین علیه السلام را زیارت کند لذا فوجی از آسمان به زیر آمده و به زیارت حضرتش رفته و فوجی از زیارت برگشته و به آسمان عروج می کنند.

۲- وَعَنْهُ عَنِ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَعْجُوبٍ عَنْ دَاوُدَ الرَّقِّيِّ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ مَا خَلَقَ اللَّهُ خَلْقًا أَكْثَرَ مِنَ الْمَلَائِكَةِ وَإِنَّهُ يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ كُلَّ مَسَاءٍ سَبْعُونَ أَلْفَ مَلَكٍ يَطُوفُونَ بِالْبَيْتِ الْحَرَامِ لَيْلَتَهُمْ حَتَّى إِذَا طَلَعَ الْفَجْرُ انْصَرَفُوا إِلَى قَبْرِ النَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) فَيَسْأَلُونَ عَلَيْهِ ثُمَّ يَأْتُونَ قَبْرَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) فَيَسْأَلُونَ عَلَيْهِ ثُمَّ يَأْتُونَ قَبْرَ الْحَسَنِ (عليه السلام) فَيَسْأَلُونَ عَلَيْهِ ثُمَّ يَعْرُجُونَ إِلَى السَّمَاءِ قَبْلَ أَنْ تَطْلُعَ الشَّمْسُ ثُمَّ تَنْزِلُ مَلَائِكَةُ النَّهَارِ سَبْعُونَ أَلْفَ مَلَكٍ يَطُوفُونَ بِالْبَيْتِ الْحَرَامِ نَهَارَهُمْ حَتَّى إِذَا غَرَبَتِ الشَّمْسُ انْصَرَفُوا إِلَى قَبْرِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) فَيَسْأَلُونَ عَلَيْهِ ثُمَّ يَأْتُونَ قَبْرَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) فَيَسْأَلُونَ عَلَيْهِ ثُمَّ يَأْتُونَ قَبْرَ الْحَسَنِ (عليه السلام) فَيَسْأَلُونَ عَلَيْهِ ثُمَّ يَعْرُجُونَ إِلَى السَّمَاءِ قَبْلَ أَنْ تَغِيَبَ الشَّمْسُ

حسن بن عبد الله بن محمد بن عیسی، از پدرش، از حسن بن محبوب، از داود رقی نقل کرده، وی گفت:

از حضرت ابو عبد الله علیه السلام شنیدم که می فرمود:

خداوند متعال مخلوقی زیاده‌تر از فرشتگان نیافریده، در هر شب هفتاد هزار فرشته از آسمان نازل شده و از اول شب تا طلوع صبح بیت الله الحرام را طواف می کنند و پس از طلوع صبح به طرف قبر نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم برگشته و به آنجا که رسیدند به حضرتش سلام نموده و بعدا به نزد قبر امیر المؤمنین علیه السلام رفته و به آن جناب سلام کرده و پس از آن به نزد قبر حسین علیه السلام آمده و بر آن وجود مبارک سلام داده و قبل از طلوع آفتاب به آسمان عروج می کنند و پس از ایشان فرشتگان روز که آنها نیز هفتاد هزار نفر هستند به زمین آمده ابتداء بیت الله الحرام را طواف کرده و طول روز به آن اشتغال دارند و پس از غروب آفتاب به طرف قبر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم رفته و بر آن جناب سلام داده و پس از آن نزد قبر امیر المؤمنین علیه السلام می آیند و بر آن حضرت سلام کرده و بعد به نزد قبر حسین علیه السلام حاضر شده و بر آن جناب سلام داده و سپس پیش از غروب آفتاب به آسمان می روند.

۳- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَجَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي عُثْمَانَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْفَضْلِ عَنِ إِسْحَاقَ بْنِ عَمَّارٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَا بَيْنَ قَبْرِ الْحَسَنِ (عليه السلام) إِلَى السَّمَاءِ مُخْتَلَفُ الْمَلَائِكَةِ

پدرم رحمه الله علیه و جماعتی از مشایخ و اساتیدم از سعد بن عبد الله، از حسین بن عبد الله، از حسن بن علی بن ابی عثمان از محمد بن فضیل، از اسحاق بن عمار نقل کرده‌اند که وی گفت:

امام صادق علیه السلام فرمودند:

بین قبر امام حسین علیه السلام تا آسمان ملائکه و فرشتگان در آمد و شد و نزول و صعود می‌باشند.

۴- حَدَّثَنِي الْقَاسِمُ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادٍ الْأَنْصَارِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ سِنَانٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَشْرُونَ ذِرَاعاً فِي عَشْرِينَ ذِرَاعاً مُكْسِراً رَوْضَةً مِنْ رِيَاضِ الْجَنَّةِ مِنْهُ مِعْرَاجٌ إِلَى السَّمَاءِ فَلَيْسَ مِنْ مَلَكٍ مُقَرَّبٍ وَلَا نَبِيٍّ مُرْسَلٍ إِلَّا وَهُوَ يَسْأَلُ اللَّهَ تَعَالَى أَنْ يُزَوِّرَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) فَفَوْجٌ يَهْبُطُ وَفَوْجٌ يَصْعَدُ قَاسِمُ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنُ عَلِيٍّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ مِنْ أَدْرِيسَ، مِنْ جَدِّهِ، مِنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادٍ أَنْصَارِيٍّ، مِنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ سِنَانٍ وَبِهِ يُقَالُ: قَوْلُهُ

از امام صادق علیه السلام شنیدم که می‌فرمودند:

مساحت قبر حسین بن علی علیهما السلام بیست ذراع در بیست ذراع می‌باشد، این محل باغی است از باغ‌های بهشت، از آنجا عروج به آسمان صورت می‌گیرد، و هیچ فرشته مقرب و نبی مرسل نیست مگر آنکه از حق تعالی درخواست می‌کند که به زیارت حسین علیه السلام برود پس فوجی از آسمان به زمین فرود آمده و به زیارت آن حضرت رفته و فوجی پس از زیارت به آسمان می‌روند.

۵- وَعَنْهُ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادٍ عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ عَمَّارٍ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) جُعِلَتْ فِدَاكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ كُنْتُ فِي الْحَيْرَةِ لَيْلَةً عَرَفَهُ فَرَأَيْتُ نَحْوًا مِنْ ثَلَاثَةِ أَلْفٍ أَوْ أَرْبَعَةِ أَلْفٍ رَجُلٍ جَمِيلَةٍ وَجُوهُهُمْ طَيِّبَةٌ رِيحُهُمْ شَدِيدَةٌ بَيَاضٌ ثِيَابِهِمْ يُصَلُّونَ اللَّيْلَ أَجْمَعُ فَلَقَدْ كُنْتُ أُرِيدُ أَنْ أَتِيَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَأُقْبَلَهُ وَأَدْعُو بِدَعْوَاتِي فَمَا كُنْتُ أَصِلُ إِلَيْهِ مِنْ كَثْرَةِ الْخَلْقِ فَلَمَّا طَلَعَ الْفَجْرُ سَجَدْتُ سَجْدَةً فَرَفَعَتْ رَأْسِي فَلَمَّ أَرَمْنَهُمْ أَحَدًا فَقَالَ لِي أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) أَتَدْرِي مَنْ هُوَ لِإِنَّ قُلْتَ لَا جُعِلَتْ فِدَاكَ فَقَالَ أَحَبُّنِي أَبِي عَنْ أَبِيهِ قَالَ مَرَّ بِالْحُسَيْنِ (عليه السلام) أَرْبَعَةُ أَلْفٍ مَلَكٍ وَهُوَ يَقْتُلُ فَعَرَّجُوا إِلَى السَّمَاءِ فَأَوْحَى اللَّهُ إِلَيْهِمْ يَا مَعْشَرَ الْمَلَائِكَةِ مَرَرْتُمْ بِابْنِ حَبِيبِي وَصَفِيئِي مُحَمَّدٍ (صلى الله عليه وآله) وَهُوَ يَقْتُلُ وَيَضْطَهْدُ مَظْلُومًا فَلَمْ تَنْصُرُوهُ- فَانزِلُوا إِلَى الْأَرْضِ إِلَى قَبْرِهٍ فَأَبْكُوهُ شُعْنًا غَيْرًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ فَهُمْ عِنْدَهُ إِلَى أَنْ تَقُومَ الْقِيَامَةُ [السَّاعَةُ]

و از قاسم بن محمد بن علی بن ابراهیم، از پدرش، از جدش، از عبد الله بن حماد، از اسحاق بن عمار نقل کرده که وی گفت:

محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السلام عرض کردم: ای پسر رسول خدا فدایت شوم شب عرفه در حیره بودم، قریب سه، چهار هزار مردانی دیدم که صورت‌هایشان زیبا و بویشان خوش و لباس‌های بسیار سفید به تن داشتند و طول شب در آنجا به نماز خواندن مشغول بودند، اراده کردم به نزدیک قبر شریف رفته و آن را بوسیده و دعاهائی نزدیک قبر بخوانم ولی از کثرت خلق و ازدحام جمعیت نتوانستم خود را به قبر برسانم و وقتی صبح طلوع نمود به سجده رفته و وقتی سر از سجده برداشتم احدی از آن مردان را ندیدم.

امام علیه السلام به من فرمودند:

آیا دانستی آنها چه کسانی بودند؟

عرضه داشتم: فدایت شوم، خیر.

امام علیه السلام فرمودند: پدرم از پدرشان به من خبر دادند که چهار هزار فرشته به حضرت امام حسین علیه السلام مرور کردند در حالی که آن حضرت شهید شده بودند پس آن فرشتگان به آسمان عروج کردند و حقتعالی به ایشان وحی فرمود:

ای گروه فرشتگان به پسر حبیب و برگزیده‌ام حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم مرور نمودید در حالی که او کشته و مقهور و مظلوم بود پس چرا او را کمک نکردید؟

پس به زمین فرود آئید و ملازم قبرش بوده و با حالی ژولیده و گرفته تا روز قیامت بر او بگریید، پس این فرشتگان نزد قبر بوده تا قیامت به پا شود.

۶- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ تَعَالَى عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ بَعْضِ أَضَرِّحَابِهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ قُتَيْبَةَ الْهَمْدَانِيِّ عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ عَمَّارٍ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) إِنَّي كُنْتُ بِالْحَيْرِ لَيْلَةً عَرَفَهُ وَكُنْتُ أَصِلُ وَنَمَّ نَحْوٌ مِنْ خَمْسِينَ أَلْفًا مِنَ النَّاسِ جَمِيلَةٍ وَجُوهُهُمْ طَيِّبَةٌ

رَوَائِحُهُمْ - وَ أَقْبَلُوا يُصِيلُونَ اللَّيْلَةَ [اللَّيْلَ] أَجْمَعَ فَلَمَّا طَلَعَ الْفَجْرُ سَجَدَتْ ثُمَّ رَفَعَتْ رَأْسَهَا فَلَمْ أَرِ مِنْهُمْ أَحَدًا - فَقَالَ لِي أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) إِنَّهُ مَرَّ بِالْحُسَيْنِ (عليه السلام) خَمْسُونَ أَلْفَ مَلَكٍ وَ هُوَ يُقْتَلُ فَعَرَّجُوا إِلَى السَّمَاءِ فَأَوْحَى اللَّهُ تَعَالَى إِلَيْهِمْ مَرَرْتُمْ بِابْنِ حَبِيبٍ وَ هُوَ يُقْتَلُ فَلَمْ تَنْصُرُوهُ فَاهْبِطُوا إِلَى الْأَرْضِ فَاسْكُنُوا عِنْدَ قَبْرِهِ شَعْنًا غَيْرًا إِلَى يَوْمِ تَقُومُ السَّاعَةُ

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله، از برخی اصحابش، از احمد بن قتیبه همدانی، از اسحاق بن عمار نقل کرده که وی گفت: محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السلام عرض کردم شب عرفه در حائر بوده و نماز می خواندم و در آنجا قریب پنجاه هزار نفر از مردمی دیدم زیبا روی و خوش بو که طول مدت شب را در آنجا نماز می خواندند و هنگامی که صبح طلوع نمود به سجده رفتم و پس از برداشتن سر احدی از ایشان را ندیدم.

امام علیه السلام به من فرمودند:

پنجاه هزار فرشته به حسین علیه السلام عبور کرده و در حالی که آن حضرت کشته شده بودند پس به آسمان بالا رفتند و خداوند متعال به ایشان وحی فرستاد:

به پسر حبیبم مرور کردید در حالی که او کشته شده بود، پس چرا کمک و یاری او نکردید؟ حال به زمین فرو روید و نزد قبرش ساکن شوید و با هیئتی ژولیده و حالی غمگین باقی بمانید تا قیامت بیا شود.

۴۰ - باب چهلم دعاء نمودن رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و امیر المومنین و فاطمه و ائمه علیهم السلام در حق زائرین امام حسین علیه السلام

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ رَحِمَهُمُ اللَّهُ جَمِيعاً عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ مُوسَى بْنِ عُمَرَ عَنْ حَسَّانِ الْبَصْرِيِّ عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ وَهْبٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قَالَ لِي يَا مُعَاوِيَةُ لَا تَدْعُ زِيَارَةَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) لِخَوْفٍ فَإِنَّ مَنْ تَرَكَ زِيَارَتَهُ رَأَى مِنَ الْحَشْرَةِ مَا يَتَمَنَّى أَنْ قَبْرَهُ كَانَ عِنْدَهُ أَمَا تُحِبُّ أَنْ يَرَى اللَّهُ شَخْصَكَ وَ سَوَادَكَ فَيَمُنَّ بِدَعْوِكَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) وَ عَلِيُّ وَ فَاطِمَةُ وَ الْأَيْمَةُ ع

پدرم و محمد بن عبد الله و علی بن الحسین و محمد بن الحسن رحمه الله عليهم جملگی از عبد الله بن جعفر حمیری، از موسی بن عمر، از حسان بصری، از معاویة بن وهب، از حضرت ابا عبد الله علیه السلام، وی گفت:

امام صادق علیه السلام به من فرمودند:

ای معاویة به جهت ترس و وحشت زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام را ترک مکن زیرا کسی که زیارت آن حضرت را ترک کند چنان حسرتی بخورد که آرزو نماید قبر آن حضرت نزد او باشد و بتواند زیاد به زیارتش برود، آیا دوست داری که خدا تو را در زمره کسانی ببیند که حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم و حضرات علی و فاطمه و ائمه علیهم السلام در حقشان دعاء فرموده‌اند.

۲- وَ بِهَذَا الْإِسْنَادِ عَنْ مُوسَى بْنِ عُمَرَ عَنْ حَسَّانِ الْبَصْرِيِّ عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ وَهْبٍ قَالَ اسْتَأْذَنْتُ عَلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَقِيلَ لِي ادْخُلْ فَدَخَلْتُ فَوَجَدْتُهُ فِي مَصِيَلَاءَ فِي بَيْتِهِ فَجَلَسْتُ حَتَّى قَضَى صَلَاتَهُ فَسَمِعْتُهُ يُنَاجِي رَبَّهُ وَ هُوَ يَقُولُ اللَّهُمَّ يَا مَنْ خَصَّنَا بِالْكَرَامَةِ وَ وَعَدَنَا بِالشَّفَاعَةِ وَ خَصَّنَا بِالْوَصِيَّةِ وَ أَعْطَانَا عِلْمَ مَا مَضَى وَ عِلْمَ مَا بَقِيَ- وَ جَعَلَ أَفِيدَةً مِنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْنَا اغْفِرْ لِي وَ لِإِخْوَانِي وَ زُورِ قَبْرَ أَبِي الْحُسَيْنِ الَّذِينَ أَنْفَقُوا أَمْوَالَهُمْ وَ اشْتَرَوْا أَبْدَانَهُمْ رَغْبَةً فِي بِرِّنَا وَ رَجَاءً لِمَا عِنْدَكَ فِي صَلَاتِنَا وَ سُورِراً أَدْخَلُوهُ عَلَيَّ نَبِيَّكَ وَ إِجَابَةً مِنْهُمْ لِأَمْرِنَا وَ غِيظاً أَدْخَلُوهُ عَلَيَّ عِدُونَا- أَرَادُوا بِذَلِكَ رِضَاكَ فَكَافِهِمْ عَنَّا بِالرَّضْوَانِ وَ أَكَلَاهُمْ بِاللَّيْلِ وَ النَّهَارِ وَ اخْلَفَ عَلَيَّ أَهْلِيهِمْ وَ أَوْلَادِهِمُ الَّذِينَ خَلَفُوا بِأَحْسَنِ الْخَلْفِ وَ اضْيَحَبُّهُمْ وَ اكْفِهِمْ شَرَّ كُلِّ جَبَّارٍ عَيْنِدِ وَ كُلِّ ضَعِيفٍ مِنْ خَلْقِكَ وَ شَرِّ شَيْطَانِ الْإِنْسِ وَ الْجِنِّ وَ أَعْطِهِمْ أَفْضَلَ مَا أَمْلَأُوا مِنْكَ فِي غُزَيْبِهِمْ عَنْ أَوْطَانِهِمْ وَ مَا آثَرُونَا بِهِ عَلَيَّ أَبْنَائِهِمْ وَ أَهْلِيهِمْ وَ قَرَابَاتِهِمْ اللَّهُمَّ إِنَّ عِيدَاءَنَا عَابُوا عَلَيْنَا بِخُرُوجِهِمْ فَلَمْ يَنْهَهُمْ ذَلِكَ عَنِ الشُّخُوصِ إِلَيْنَا- خِلَافاً مِنْهُمْ عَلَيَّ مَنْ خَالَفَنَا فَارْحَمْنَا تِلْكَ الْوُجُوهُ الَّتِي غَيَّرْتَهَا الشَّمْسُ وَ ارْحَمْنَا تِلْكَ الْخُدُودَ الَّتِي تَتَقَلَّبُ عَلَيَّ حَضْرَةَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ ارْحَمْنَا تِلْكَ الْأَعْيُنَ الَّتِي جَرَتْ دُمُوعُهَا رَحْمَةً لَنَا وَ ارْحَمْنَا تِلْكَ الْقُلُوبَ الَّتِي جَزَعَتْ وَ اخْتَرَقَتْ لَنَا وَ ارْحَمْنَا تِلْكَ الصَّرْحَةَ الَّتِي كَانَتْ لَنَا اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَوْدِعُكَ تِلْكَ الْأَبْدَانَ وَ تِلْكَ الْأَنْفُسَ حَتَّى تُوفِّيَهُمْ عَلَيَّ الْخَوْضِ يَوْمَ الْعَطَشِ الْأَكْبَرِ فَمَا زَالَ يَدْعُو وَ هُوَ سَاجِدٌ بِهَذَا الدَّعَاءِ فَلَمَّا انْصَرَفَ قُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ لَوْ أَنَّ هَذَا الَّذِي سَمِعْتُ مِنْكَ كَمَا لَمْ يَلْمُنْ لَأَعْرِفُ اللَّهَ عَزَّ وَ جَلَّ لَطَنْتُ أَنْ النَّارَ لَا تَطْعَمُ مِنْهُ شَيْئاً أَبَداً وَ اللَّهُ لَقَدْ تَمَنَّى أَنِّي كُنْتُ زُرْتُهُ وَ لَمْ أَحِجَّ فَقَالَ لِي مَا أَقْرَبَكَ مِنْهُ فَمَا الَّذِي يَمْنَعُكَ مِنْ زِيَارَتِهِ ثُمَّ قَالَ يَا مُعَاوِيَةُ لِمَ تَدْعُ ذَلِكَ جُعِلْتُ فِدَاكَ لَمْ أَرَأَنَّ الْأَمْرَ يَبْلُغُ هَذَا كُلَّهُ فَقَالَ يَا مُعَاوِيَةُ مَنْ يَدْعُو لِزُورِهِ فِي السَّمَاءِ أَكْثَرَ مِمَّنْ يَدْعُو لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادِ الْبَصْرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ وَهْبٍ قَالَ اسْتَأْذَنْتُ عَلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ ذَكَرَ مِثْلَهُ

و پدرم و محمد بن عبد الله و علی بن الحسین و محمد بن الحسن رحمه الله عليهم جملگی از عبد الله بن جعفر حمیری از موسی بن عمر، از حسان بصری، از معاویة بن وهب نقل کرده‌اند که وی گفت:

اذن خواستم که بر امام صادق علیه السلام داخل شوم، به من گفته شد که داخل شو، پس داخل شده آن جناب را در نمازخانه

منزلشان یافتم پس نشستم تا حضرت نمازشان را تمام کردند پس شنیدم که با پروردگارشان مناجات نموده و می گفتند:

بار خدایا، ای کسی که ما را اختصاص به کرامت داده و وعده شفاعت دادی و مختص به وصیت نمودی (یعنی ما را وصی پیامبرت قرار دادی) و علم به گذشته و آینده را به ما اعطاء فرمودی، و قلوب مردم را مایل به طرف ما نمودی، من و برادران و زائرین قبر پدرم حسین علیه السّلام را بیمارز، آنان که اموالشان را انفاق کرده و ابدانشان را به تعب انداخته به جهت میل و رغبت در احسان به ما و به امید آنچه در نزد تست به خاطر صله و احسان به ما و به منظور ادخال سرور بر پیغمبرت و به جهت اجابت کردنشان فرمان ما را و به قصد وارد نمودن غیظ بر دشمنان ما.

اینان اراده و یتیشان از این ایثار تحصیل رضا و خشنودی تو است پس تو هم از طرف ما این ایثار را جبران کن و بواسطه رضوان احسانشان را جواب گو باش و در شب و روز حافظ و نگاهدارشان بوده و اهل و اولادی که از ایشان باقی مانده‌اند را بهترین جانشینان قرار بده و مراقب و حافظشان باش و شر و بدی هر ستمگر عنود و منحرفی را از ایشان و از هر مخلوق ضعیف و قوی خود کفایت نما و ایشان را از شر شیاطین انسی و جنّی محفوظ فرما و اعطاء کن به ایشان برترین چیزی را که در دور بودنشان از اوطان خویش از تو آرزو کرده‌اند و نیز به ایشان ببخش برتر و بالاتر از آنچه را که بواسطه‌اش ما را بر فرزندان و اهل و نزدیکانشان اختیار کردند، بار خدایا دشمنان ما بواسطه خروج بر ایشان آنان را مورد ملامت و سرزنش قرار دادند ولی این حرکت اعداء ایشان را از تمایل به ما باز نداشت و این ثبات آنان از باب مخالفتشان است با مخالفین ما، پس تو این صورت‌هائی که حرارت آفتاب آنها را در راه محبت ما تغییر داده مورد ترحم خودت قرار بده و نیز صورت‌هائی را که روی قبر ابی عبد الله الحسین علیه السّلام می گذارند و بر می دارند مشمول لطف و رحمت قرار بده و همچنین به چشم‌هائی که از باب ترحم بر ما اشک ریخته‌اند نظر عنایت فرما و دل‌هائی که برای ما به جزع آمده و بخاطر ما سوخته‌اند را ترحم فرما، بار خدایا به فریادهائی که بخاطر ما بلند شده برس، خداوندا من این ابدان و این ارواح را نزد تو امانت قرار داده تا در روز عطش اکبر که بر حوض کوثر وارد می شوند آنها را سیراب نمائی.

و پیوسته امام علیه السّلام در سجده این دعاء را می خواندند و هنگامی که از آن فارغ شدند عرض کردم:

فدایت شوم این فقرات و مضامین ادعیه‌ای که من از شما شنیدم اگر شامل کسی شود که خداوند عزّ و جلّ را نمی شناسد گمانم این است که آتش دوزخ هرگز به آن فائق نیاید!!! به خدا سوگند آرزو دارم آن حضرت (حضرت امام حسین علیه السّلام) را زیارت کرده ولی به حج نروم.

امام علیه السّلام به من فرمودند:

چقدر تو به قبر آن جناب نزدیک هستی، پس چه چیز تو را از زیارتش باز می دارد؟

سپس فرمودند:

ای معاویه زیارت آن حضرت را ترک مکن.

عرض کردم: فدایت شوم نمی دانستم که امر چنین بوده و اجر و ثواب آن این مقدار است.

حضرت فرمودند:

ای معاویه کسانی که برای زائرین امام حسین علیه السّلام در آسمان دعاء می کنند به مراتب بیشتر هستند از آنان که در زمین برای ایشان دعاء و ثناء می نمایند.

محمّد بن عبد الله بن جعفر حمیری از پدرش، از علی بن محمّد بن سالم، از عبد الله بن حماد بصری از عبد الله بن عبد الرحمن اصم از معاویه بن وهب نقل کرده که وی گفت:

اذن گرفتم که بر حضرت ابی عبد الله علیه السّلام داخل شوم.

سپس مثل حدیث مذکور را نقل کرده است.

۳- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُوسَى بْنِ عُمَرَ عَنْ حَسَّانَ [عَسَّانَ] الْبَصِيرِيِّ عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ وَهَبٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قَالَ لِي يَا مُعَاوِيَةُ لَا تَدْعُ زِيَارَةَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) لِخَوْفٍ - فَإِنَّ مَنْ تَرَكَهُ رَأَى مِنَ الْحَسْرَةِ مَا يَتَمَنَّى أَنْ قَبْرَهُ كَانَ عِنْدَهُ أَمَا تُحِبُّ أَنْ يَرَى اللَّهُ شَخْصَكَ

وَسَوَادَكَ فَيَمْنُ يَدْعُو لَهُ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) وَ عَلِيٌّ وَ فَاطِمَةُ وَ الْأَيْمَةُ ع- أَمَا تُحِبُّ أَنْ تَكُونَ مِمَّنْ يَنْقَلِبُ بِالْمَغْفِرَةِ لِمَا مَضَى وَ يُغْفِرُ لَكَ ذُنُوبَ سَبْعِينَ سَنَةً أَمَا تُحِبُّ أَنْ تَكُونَ مِمَّنْ يَخْرُجُ مِنَ الدُّنْيَا وَ لَيْسَ عَلَيْهِ ذَنْبٌ تَتَّبِعُ [يَتَّبِعُ بِهِ أَمَا تُحِبُّ أَنْ تَكُونَ غَدًا مِمَّنْ يُصَافِحُهُ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ مُحَمَّدٍ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَّادٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ الْأَصَمِّ عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ وَهَبٍ قَالَ اسْتَأْذَنْتُ عَلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ وَ الدُّعَاءَ لِزُورِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مَتِّ الْجَوْهَرِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ يَحْيَى عَنْ مُوسَى بْنِ عُمَرَ عَنْ عَسَّانَ [عَسَّانَ] الْبَصِيرِيِّ عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ وَهَبٍ وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا عَنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ عَقْبَةَ عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ وَهَبٍ قَالَ اسْتَأْذَنْتُ عَلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ ذَكَرَ مِثْلَ حَدِيثِ الدُّعَاءِ الَّذِي فِي زُورِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) حَدَّثَنِي أَبِي وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخُنَا عَنْ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ وَ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى جَمِيعًا عَنِ الْعَمْرِكِيِّ بْنِ عَلِيِّ الْبُوفِكِيِّ عَنْ يَحْيَى خَادِمِ أَبِي جَعْفَرِ الثَّانِي (عليه السلام) عَنِ ابْنِ أَبِي عَمِيرٍ عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ وَهَبٍ قَالَ اسْتَأْذَنْتُ عَلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله از موسی بن عمر، از حسان بصری، از معاویة بن وهب از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده، وی گفت:

امام علیه السلام به من فرمودند:

ای معاویة به خاطر ترس و خوف زیارت امام حسین علیه السلام را ترک مکن زیرا کسی که آن را ترک کند چنان حسرتی بخورد که آرزو کند قبر آن حضرت نزدش باشد و بتواند زیاد به زیارتش برود آیا دوست داری که خدا تو را در زمره کسانی ببیند که حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم و حضرات علی و فاطمه و ائمه علیهم السلام در حقشان دعاء فرموده‌اند؟! آیا دوست داری از کسانی باشی که به واسطه آمرزش لغزشهای گذشته طومار اعمالت تغییر یابد و گناهان هفتاد سال از تو آمرزیده شود؟! آیا دوست داری از کسانی باشی که از دنیا رفته بدون اینکه گناه قابل موءاخذه داشته باشی؟! آیا دوست داری از کسانی باشی که رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم با آنها مصافحه می‌فرمایند؟!

پدرم رحمه الله علیه و جماعتی از اساتیدم، از سعد، از احمد بن محمد بن عیسی، از عبد الله بن حماد از عبد الله اصم، از معاویة بن وهب نقل کرده که وی گفت:

اذن خواستم که بر حضرت ابی عبد الله علیه السلام داخل شوم ... و حدیث مذکور و دعاء برای زائرین قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام را طبق آنچه قبلاً ذکر گردید نقل نمود.

محمد بن الحسین بن متّ الجوهری، از محمد بن احمد بن یحیی، از موسی بن عمر، از عسان بصری، از معاویة بن وهب.

محمد بن یعقوب و علی بن الحسین، از علی بن ابراهیم بن هاشم، از بعض اصحاب، از ابراهیم بن عقبه از معاویة بن وهب نقل کرده که وی گفت:

اذن خواستم که بر حضرت ابی عبد الله علیه السلام داخل شوم ... و نظیر حدیثی که مشتمل بود بر دعاء در حق زائرین امام حسین علیه السلام را نقل نموده.

پدرم و علی بن الحسین و جماعتی از مشایخ و اساتید ما، از احمد بن ادريس و محمد بن یحیی جملگی از عمرکی ابن علی بوفکی، از یحیی خادم حضرت ابی جعفر ثانی علیه السلام، از ابن ابی عمیر، از معاویة بن وهب نقل کرده که وی گفت:

اذن خواستم که بر حضرت ابی عبد الله علیه السّلام داخل شوم ... و حدیث سابق را نقل نمود. صلوات الله و سلامه علیهم
 ۴- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ عَنْ سَلْمَةَ بِنْتِ الْخَطَّابِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ الْوَشَّاءِ عَمَّنْ ذَكَرَهُ عَنْ دَاوُدَ بْنِ كَثِيرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ قَالَ إِنَّ فَاطِمَةَ
 بِنْتَ مُحَمَّدٍ (صلى الله عليه و آله) تَخَضَّرُ لِزُورِ قَبْرِ ابْنِهَا الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَتَسْتَغْفِرُ لَهُمْ ذُنُوبَهُمْ

حکیم بن داود، از سلمه بن الخطّاب، از حسن بن علی الوشاء از کسی که ذکرش نموده، از داود بن کثیر، از حضرت ابی عبد الله
 علیه السّلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

حضرت فاطمه علیها السّلام دخت حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم برای زوّار قبر فرزندش حضرت حسین بن علی علیهما
 السّلام حاضر شده پس طلب آمرزش برای گناهان ایشان می نماید.

[۴۱] - باب چهل و یکم دعاء فرشتگان در حق زائرین قبر امام حسین علیه السلام

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ الْكُوفِيُّ عَنْ خَالِهِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُوسَى بْنِ سَعْدَانَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْقَاسِمِ عَنْ عُمَرَ بْنِ أَبَانَ الْكَلْبِيِّ عَنْ أَبَانَ بْنِ تَغْلِبَ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) أَرْبَعَةُ آلَافٍ مَلَكٍ عِنْدَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) شُعْتُ غُبْرٌ يَبْكُونَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ رِئِيسُهُمْ مَلَكٌ يُقَالُ لَهُ مَنْصُورٌ وَلَا يَزُورُهُ زَائِرٌ إِلَّا اسْتَقْبَلُوهُ وَلَا يُودِّعُهُ مُودِّعٌ إِلَّا شَيَّعُوهُ وَلَا يَمْرُضُ إِلَّا عَادُوهُ- وَلَا يَمُوتُ إِلَّا صَلَّى عَلَيْهِ [وَأَعْلَى جِنَازَتِهِ] وَاسْتَغْفَرُوا لَهُ بَعْدَ مَوْتِهِ

محمد بن جعفر رزاز کوفی از دای خود محمد بن حسین بن ابی الخطاب، از موسی بن سعدون، از عبد الله بن قاسم از عمر بن ابان الکلبی، از ابان بن تغلب نقل کرده که وی گفت:

امام صادق علیه السلام فرمودند:

چهار هزار فرشته در اطراف قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام بوده که جملگی ژولیده و گرفته و حزین می باشند و تا روز قیامت بر آن جناب می گریند، رئیس ایشان فرشته ای است که به او منصور گفته می شود، هیچ زائری به زیارت آن حضرت نمی رود مگر آنکه این فرشتگان به استقبالش می روند و هیچ وداع کننده ای با قبر آن حضرت وداع نکرده مگر آنکه این فرشتگان مشایعتش می کنند و مریض نمی شود مگر آنکه عبادتش کرده و نمی میرد مگر آنکه ایشان بر جنازه اش نماز خوانده و از خدا طلب آمرزش برایش می کنند.

۲- وَ حَدَّثَنِي أَبِي وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ وَعَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَكَمِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي حَمْزَةَ عَنْ أَبِي بَصِيرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ وَكَلَّ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى بِالْحُسَيْنِ (عليه السلام) سَبْعِينَ أَلْفَ مَلَكٍ يُصَلُّونَ عَلَيْهِ كُلِّ يَوْمٍ شُعْنًا غُبْرًا وَيَدْعُونَ لِمَنْ زَارَهُ وَيَقُولُونَ يَا رَبِّ هُوَ لَاءِ زَوَّارِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) أَفْعَلْ بِهِمْ وَافْعَلْ بِهِمْ [كَذَا كَذَا]

پدرم و محمد بن الحسن و علی بن الحسین، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از علی بن الحکم، از علی بن ابی حمزه، از ابی بصیر، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

خداوند متعال هفتاد هزار فرشته را بر قبر حضرت امام حسین علیه السلام موکل ساخته که همگی ژولیده و غمگین بوده و هر روز بر آن حضرت صلوات فرستاده و زائرینش را دعاء کرده و می گویند:

پروردگارا، این جماعت زائرین حسین علیه السلام هستند با ایشان چنین و چنان نما.

۳- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ عَنِ سَلْمَةَ عَنِ مُوسَى بْنِ عُمَرَ عَنْ حَسَّانَ [عَسَّانَ] الْبَصْرِيِّ عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ وَهْبٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ لَا تَدْعُ زِيَارَةَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) أَمَا تُحِبُّ أَنْ تَكُونَ فِيمَنْ تَدْعُو لَهُ الْمَلَائِكَةُ

حکیم بن داود از سلمه، از موسی بن عمر، از حسان بصری، از معاویه بن وهب، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن جناب فرمودند:

زیارت حضرت امام حسین علیه السلام را ترک مکن، آیا دوست نداری در زمره کسانی باشی که فرشتگان برای آنها دعاء می کنند.

۴- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَكَمِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي حَمْزَةَ عَنْ أَبِي بَصِيرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ وَكَلَّ اللَّهُ تَعَالَى بِقَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) سَبْعِينَ أَلْفَ مَلَكٍ يُصَلُّونَ عَلَيْهِ كُلِّ يَوْمٍ شُعْنًا غُبْرًا مِنْ يَوْمِ قَتْلِ إِلَى مَا شَاءَ اللَّهُ يَعْنِي بِذَلِكَ قِيَامَ الْقَائِمِ (عليه السلام) وَيَدْعُونَ لِمَنْ زَارَهُ وَيَقُولُونَ يَا رَبِّ هُوَ لَاءِ زَوَّارِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) أَفْعَلْ بِهِمْ وَافْعَلْ بِهِمْ

محمد بن حسن بن احمد بن ولید، از محمد بن حسن صفار، از احمد بن محمد بن عیسی از علی بن حکم، از علی بن ابی حمزه، از

ابی بصیر، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن جناب فرمودند:

خداوند متعال هفتاد هزار فرشته را بر قبر حضرت حسین بن علی علیه السلام موکل ساخته که هر روز بر او صلوات فرستاده و از روزی که آن حضرت شهید شدند تا زمانی که خدا می‌خواهد یعنی زمان قیام قائم علیه السلام ایشان زولیده و غمگین می‌باشند، برای زائرین حضرت دعاء کرده و می‌گویند:

پروردگارا، ایشان زائرین حسین علیه السلام بوده با ایشان چنین و چنان نما.

۵- حَدَّثَنِي الْحُسَيْنُ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنِ عَامِرٍ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ إِسْحَاقَ بْنِ سَعْدِ بْنِ سَعْدَانَ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ عُمَرَ بْنِ أَبَانَ عَنْ أَبَانَ بْنِ تَغْلِبَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ كَأَنِّي بِالْقَائِمِ عَلَى نَجْفِ الْكُوفَةِ وَقَدْ لَيْسَ دَرَعُ رَسُولِ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ) فَيَنْتَفِضُ هُوَ بِهَا فَتَسِدُ تَدِيرُ عَلَيْهِ فَيُعْشِيهَا بِحَدَائِجِهِ مِنْ إِسْتَبْرَقٍ وَيَرْكَبُ فَرَسًا أَذْهَمَ بَيْنَ عَيْنَيْهِ شَمْرَاحٌ - فَيَنْتَفِضُ بِهِ انْتِفَاضَةً لَا يَبْقَى أَهْلُ بَلَدٍ إِلَّا وَهُمْ يَرَوْنَ أَنَّهُ مَعَهُمْ فِي بِلَادِهِمْ فَيَنْتَشِرُ رَأْيَهُ رَسُولِ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ) عَمُودُهَا مِنْ عَمُودِ الْعَرْشِ وَ سَائِرُهَا مِنْ نَصْرِ اللَّهِ - لَا يَهْوَى بِهَا إِلَى شَيْءٍ أَبَدًا إِلَّا هَتَكَهُ اللَّهُ فَإِذَا هَزَّهَا لَمْ يَبْقَ مَوْءٌ مِنْهَا إِلَّا صَارَ قَلْبُهُ كَزُبْرِ الْحَدِيدِ وَيُعْطَى الْمَوْءَ مِنْ قُوَّةِ أَرْبَعِينَ رَجُلًا وَ لَا يَبْقَى مَوْءٌ مِنْهَا إِلَّا دَخَلَتْ عَلَيْهِ تِلْكَ الْفَرْحَةُ فِي قَبْرِهِ وَ ذَلِكَ حِينَ يَتَزَاوَرُونَ فِي قُبُورِهِمْ وَ يَتَبَاشَرُونَ بِقِيَامِ الْقَائِمِ فَيَسِيحُ عَلَيْهِ ثَلَاثَةَ عَشَرَ أَلْفَ مَلِكٍ وَ ثَلَاثُمِائَةَ وَ ثَلَاثَةَ عَشَرَ مَلَكًا قُلْتُ كُلُّ هَؤُلَاءِ الْمَلَائِكَةُ قَالَ نَعَمْ الَّذِينَ كَانُوا مَعَ نُوْحٍ فِي السَّفِينَةِ وَ الَّذِينَ كَانُوا مَعَ إِبْرَاهِيمَ حِينَ أُلْقِيَ فِي النَّارِ وَ الَّذِينَ كَانُوا مَعَ مُوسَى حِينَ فَلَقَ الْبَحْرَ لِبَنِي إِسْرَائِيلَ وَ الَّذِينَ كَانُوا مَعَ عِيسَى حِينَ رَفَعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ وَ أَرْبَعَةَ أَلْفِ مَلِكٍ مَعَ النَّبِيِّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ) مُسَوِّمِينَ - وَ أَلْفَ مُزْدَفِينَ وَ ثَلَاثُمِائَةَ وَ ثَلَاثَ عَشْرَةَ مَلَائِكَةً بَدْرِيِّينَ وَ أَرْبَعَةَ أَلْفِ مَلِكٍ هَبْطُوا - يُرِيدُونَ الْقِتَالَ مَعَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَلَمْ يُوَدِّدْ لَهُمْ فِي الْقِتَالِ فَهُمْ عِنْدَ قَبْرِهِ شُعْتُ عَجْرٌ - يَبْكُونَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَ رَأْسُهُمْ مَلَكٌ يُقَالُ لَهُ مَنْصُورٌ فَلَا يَزُورُهُ زَائِرٌ إِلَّا اسْتَقْبَلُوهُ - وَ لَا يُوَدِّعُهُ مُوَدِّعٌ إِلَّا شَيْعُوهُ وَ لَا يَمْرُضُ مَرِيضٌ إِلَّا عَادُوهُ وَ لَا يَمُوتُ مَيِّتٌ إِلَّا صَلَّوْا عَلَى جَنَازَتِهِ وَ اسْتَعْفَرُوا لَهُ بَعْدَ مَوْتِهِ وَ كُلُّ هَؤُلَاءِ فِي الْأَرْضِ يَنْتَظِرُونَ قِيَامَ الْقَائِمِ (عليه السلام) إِلَى وَقْتِ خُرُوجِهِ عَلَيْهِ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَ السَّلَامِ

حسین بن محمد بن عامر، از احمد بن اسحاق بن سعد، از سعدان بن مسلم، از عمر بن ابان، از ابان بن تغلب، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

گویا می‌بینم حضرت قائم علیه السلام را که بر بلندی شهر کوفه بوده و زره رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم را به تن نموده، پس زرع را به تن خود حرکت داده ت (عليه السلام) ا بر بدن احاطه کرده و آن را بپوشاند، آن حضرت در زیر هودجی از استبرق قرار داشته و بر اسبی خاکستری که بین دو چشمانش سفیدی می‌باشد سوار می‌باشند، پس اسب حرکتی به خود داده و اهل هر شهری می‌بینند که راکب و مرکب با ایشان در شهرشان می‌باشد و بدین ترتیب پرچم رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم را در تمام بلاد منتشر می‌فرماید، عمود این پرچم از عمود عرش بوده و بر بقیه آن نقش نَصِيرٌ مِنَ اللَّهِ می‌باشد، آن پرچم بر چیزی فرود نمی‌آید مگر آنکه حق تعالی آن چیز را نابود می‌فرماید هنگامی که پرچم به اهتزاز و حرکت در می‌آید هیچ موءمنی باقی نمی‌ماند مگر آنکه قلبش همچون آهنی سخت می‌باشد، به هر موءمنی نیروی چهل مرد داده می‌شود و نیز هیچ موءمن مرده‌ای باقی نمی‌ماند مگر آنکه این فرح و سرور در قبرش داخل می‌شود و این در وقتی است که اهل قبور یکدیگر را در قبرها زیارت می‌کنند و به آنها بشارت به قیام قائم داده می‌شود، سیزده میلیون و سیصد و سیزده فرشته بدنبال آن حضرت بانگ بر آورند.

راوی عرض می‌کند: تمام این جمعیت فرشتگانند؟

حضرت می‌فرمایند:

بلی، آنها عبارتند از:

الف: فرشتگانی که با حضرت نوح علیه السلام در سفینه بودند.

ب: فرشتگانی که با حضرت ابراهیم علیه السلام بودند وقتی آن حضرت را در آتش انداختند.

ج: فرشتگانی که با حضرت موسی علیه السلام بودند زمانی که دریا را برای بنی اسرائیل شکافت.
 د: فرشتگانی که با حضرت عیسی علیه السلام بودند وقتی که حقتعالی او را از زمین به آسمان برد.
 ه: چهار هزار فرشته مسؤمین (نشانه گذارنده) و هزار فرشته مردفین (بعضی تابع برخی دیگر می باشند).
 و: سیصد و سیزده فرشته که در جنگ بدر حاضر گشتند.

ز: چهار هزار فرشته که از آسمان به قصد قتال در رکاب همایون حضرت امام حسین علیه السلام از آسمان نازل شده پس به آنها اذن قتال داده نشد پس کنار قبر آن حضرت با هیئتی ژولیده و حالی حزین و غمگین باقی مانده و از آن روز تا قیامت برای حضرت گریان می باشند، رئیس ایشان فرشته‌ای است که به آن منصور گفته می شود، زائری نیست که به زیارت آن حضرت رود مگر آنکه این فرشتگان به استقبالش رفته و آن جناب را وداع نمی کند مگر آنکه آنها به مشایعتش رفته و بیمار نشده مگر آنکه ایشان عیادتش می نمایند و می‌تی از دنیا نرفته مگر آنکه بر جنازه‌اش نماز خوانده و پس از مرگش برای او طلب آمرزش می کنند و تمام این فرشتگان در زمین منتظر قیام قائم علیه السلام بوده که در وقتش خروج فرماید صلوات الله علیه.

۴۲ - باب چهل و دوم فضیلت و اجر نماز فرشتگان برای زائرین قبر حضرت امام حسین علیه السلام

۱- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنْ أَبِي الْمَغْرَاءِ عَنْ عَتَبَسَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ وَكَلَّ اللَّهُ بِقَبْرِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) سَبْعِينَ أَلْفَ مَلَكٍ يَعْبُدُونَ اللَّهَ عِنْدَهُ الصَّلَاةَ الْوَاحِدَةَ مِنْ صَلَاةٍ أَحَدِهِمْ تَعْدِلُ أَلْفَ صَلَاةٍ مِنْ صَلَاةِ الْآدَمِيِّينَ يَكُونُ ثَوَابُ صَلَاتِهِمْ لِرُؤَاةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليه السلام) وَعَلَى قَاتِلِهِ لَعْنَةُ اللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ أَبَدَ الْأَبَدِينَ

حسن بن عبد الله بن محمد بن عیسی، از پدرش، از حسن بن محبوب، از ابی المغراء، از عنبسه، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده وی گفت:

شنیدم از امام صادق علیه السلام که می فرمودند:

خداوند متعال هفتاد هزار فرشته را بر قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام موکل ساخته که او را نزد قبر عبادت کنند، یک نماز از یک نفر آنها معادل با هزار نماز آدمیان می باشد و ثواب نمازشان برای زوار قبر حضرت امام حسین علیه السلام و وزر و وبال برای قاتل آن حضرت که لعنت خدا و ملائکه و مردم اجمعین بر او باد محسوب می گردد.

۲- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِيهِ عَنِ سَيْفِ بْنِ عَمِيرَةَ عَنْ بَكْرِ بْنِ مُحَمَّدِ الْأَزْدِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ وَكَلَّ اللَّهُ تَعَالَى بِقَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) سَبْعِينَ أَلْفَ مَلَكٍ - شُعْثًا غُبْرًا يَبْكُونَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ يُصَلُّونَ عِنْدَهُ الصَّلَاةَ الْوَاحِدَةَ مِنْ صَلَاةٍ أَحَدِهِمْ - تَعْدِلُ أَلْفَ صَلَاةٍ مِنْ صَلَاةِ الْآدَمِيِّينَ يَكُونُ ثَوَابُ صَلَاتِهِمْ وَأَجْرُ ذَلِكَ لِمَنْ زَارَ قَبْرَهُ ع

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از پدرش، از سیف بن عمیره، از بکر بن محمد ازدی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که حضرت فرمودند:

خداوند متعال هفتاد هزار فرشته را بر قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام موکل ساخته که جملگی ژولیده و غمگین بوده و تا روز قیامت بر آن جناب گریه می کنند، نزد قبر نماز می خوانند و یک نماز از یک نفر آنها معادل هزار نماز آدمیان بوده، ثواب نماز ایشان و اجر آن برای زوار قبر آن حضرت علیه السلام محسوب می گردد.

*** **

*** **

۴۳] - باب چهل و سوّم و وجوب زیارت حضرت امام حسین علیه السلام بر هر مرد و زن مسلمان و عهد و فرض بودنش برای آن جناب و جمیع ائمه صلوات الله و سلامه علیهم

۱- حَدَّثَنِي أَبِي وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَتِيلٍ وَقَالَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ وَحَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ الصَّفَّارُ جَمِيعاً عَنْ أَحْمَدَ بْنِ أَبِي عُبَيْدٍ اللَّهِ الْبَرْقِيِّ قَالَ حَدَّثَنَا الْحَسَنُ بْنُ عَلِيِّ بْنِ فَضَالٍ قَالَ حَدَّثَنِي أَبُو أَيُّوبٍ إِبْرَاهِيمُ بْنُ عَثْمَانَ الْخَزَّازُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ مَرُّوا شَتِيعَتَنَا بِزِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَإِنَّ إِيمَانَهُ مُفْتَرَضٌ عَلَى كُلِّ مُؤْمِنٍ - يُقَرُّ لِلْحُسَيْنِ (عليه السلام) بِالْإِمَامَةِ مِنَ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ

پدرم رحمه الله عليه و محمد بن الحسن، از حسن بن متیل.

و محمد بن الحسن می گوید:

محمد بن الحسن الصفّار برایم نقل کرد که جملگی از احمد بن ابی عبد الله برقی این طور حکایت کرده اند که حسن بن علی بن فضال گفت:

ابو ایوب ابراهیم بن عثمان خزّاز، از محمد بن مسلم از حضرت ابو جعفر علیه السلام نقل کرده که آن جناب فرمودند:

شیعیان ما را امر کنید که به زیارت قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام بروند زیرا زیارت آن حضرت بر هر مومنی که اقرار به امامتش از جانب خداوند عزّ و جلّ دارد فرض و واجب می باشد.

۲- حَدَّثَنِي أَبِي وَأَخِي وَعَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ رَحِمَهُمُ اللَّهُ جَمِيعاً عَنْ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ مُوسَى عَنِ الْوَشَاءِ قَالَ سَمِعْتُ الرَّضَا (عليه السلام) يَقُولُ إِنَّ لِكُلِّ إِمَامٍ عَهْدًا فِي عُنُقِ أَوْلِيَائِهِ وَشَتِيعَتِهِ وَإِنْ مِنْ تَمَامِ الْوَفَاءِ بِالْعَهْدِ وَحُسْنِ الْأَدَاءِ زِيَارَةَ قُبُورِهِمْ فَمَنْ زَارَهُمْ رَغْبَةً فِي زِيَارَتِهِمْ وَتَضِيدًا لِمَا رَغِبُوا فِيهِ كَانَ أَنْتَهُمْ شَفَعَاءَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ الْكَلِينِيُّ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ سَوَاءً

پدر و برادرم و علی بن الحسین و محمد بن الحسن رحمه الله عليهم جملگی از احمد بن ادريس، از عبید الله بن موسی، از وشاء نقل کرده اند که وی گفت: شنیدم از امام رضا علیه السلام که می فرمودند:

هر امامی در گردن دوستان و شیعیانش عهدهی دارد و زیارت قبورشان از مصادیق وفاء به عهد و حسن اداء وظیفه محسوب می شود، لذا کسی که از روی رغبت و میل به زیارتشان رود ایشان در روز قیامت شفیع او خواهند بود.

محمد بن یعقوب کلینی از احمد بن ادريس باسنادش مثل همین حدیث را عینا نقل نموده است.

۳- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ قَالَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ أَبِي دَاوُدَ الْمُسْتَرِقِّ عَنْ أُمِّ سَعِيدِ الْأَحْمَسِيَّةِ عَنْ أَبِي عُبَيْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَتْ قَالَ لِي يَا أُمَّ سَعِيدٍ تَزُورِينَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ قُلْتُ نَعَمْ فَقَالَ لِي زُورِيهِ فَإِنَّ زِيَارَةَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ وَاجِبَةٌ عَلَى الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ

محمد بن جعفر رزّاز می گوید: محمد بن الحسین بن ابی الخطّاب از داود مسترق از امّ سعید احمسیّه، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده، وی می گوید:

امام علیه السلام به من فرمودند:

ای امّ سعید آیا قبر حسین علیه السلام را زیارت می کنی؟

عرض کردم: بلی.

فرمودند: به زیارت آن قبر مطهر برو زیرا زیارت قبر حسین علیه السلام بر مردان و زنان واجب است.

۴- حَدَّثَنِي أَبِي وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ رَحِمَهُمُ اللَّهُ جَمِيعاً عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَتِيلٍ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ الْكُوفِيِّ عَنْ عَلِيِّ بْنِ حَسَّانَ الْهَاشِمِيِّ

عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ كَثِيرٍ مَوْلَى أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ لَوْ أَنَّ أَحَدَكُمْ حَجَّ ذَهْرَهُ ثُمَّ لَمْ يَزُرِ الْحُسَيْنَ
 بِنَ عَلِيٍّ (عليه السلام) لَكَانَ تَارِكًا حَقًّا مِنْ حُقُوقِ اللَّهِ وَحُقُوقِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) لِأَنَّ حَقَّ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَرِيضَةٌ
 مِنَ اللَّهِ وَاجِبَةٌ عَلَى كُلِّ مُسْلِمٍ

پدرم و محمد بن الحسن رحمه الله عليهم جملگی از حسن بن متیل از حسن بن علی کوفی، از علی بن حسان الهاشمی از عبد
 الرحمن بن کثیر غلام ابی جعفر، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن جناب فرمودند:

اگر یکی از شما طول دهر و عمرش را به حج رفته ولی به زیارت حسین بن علی علیهما السلام نرود حتما و محققا حقی از حقوق
 خدا و حقوق رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم را ترک کرده زیرا حق حسین علیه السلام فرضیه و تکلیفی است از جانب
 خداوند که بر هر مسلمانی واجب می‌باشد.

[۴۴] - باب چهل و چهارم ثواب کسی که به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام رفته یا دیگری را به زیارت آن حضرت بفرستد

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنِ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادِ الْبَصْرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ عَنْ مُحَمَّدِ الْبَصْرِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُ أَبِي يَقُولُ لِرَجُلٍ مِنْ مَوَالِيهِ وَ سَأَلَهُ عَنِ الزِّيَارَةِ فَقَالَ لَهُ مَنْ تَزُورُ وَ مَنْ تُرِيدُ بِهِ قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى فَقَالَ مَنْ صَلَّى خَلْفَهُ صِلَاءً وَاجِبَةً [وَاجِدَةً] يُرِيدُ بِهَا اللَّهُ لِقَى اللَّهُ يَوْمَ يَلْقَاهُ وَ عَلَيْهِ مِنَ النُّورِ مَا يُغْشَى لَهُ كُلُّ شَيْءٍ يَرَاهُ وَ اللَّهُ يُكْرِمُ زُورَاهُ وَ يَمْنَعُ النَّارَ أَنْ تَنَالَ مِنْهُمْ شَيْئًا وَ إِنَّ الزَّائِرَ لَهُ لَا يَتَنَاهَى [لَا] يَتَنَاسَى إِلَهَ دُونَ الْحَوْضِ وَ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) فَأَنْتُمْ عَلَى الْحَوْضِ يُصَيِّفُكُمْ وَ يُرْوِيهِ مِنَ الْمَاءِ - وَ مَا يَسْبِقُهُ أَحَدٌ إِلَى وَرُودِ الْحَوْضِ حَتَّى يَرَوْى ثُمَّ يُنْصَرِفُ إِلَى مَنْزِلِهِ مِنَ الْجَنَّةِ - وَ مَعَهُ مَلَكٌ مِنْ قَبِيلِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ يَأْمُرُ الصِّرَاطَ أَنْ يَدُلَّ لَهُ وَ يَأْمُرُ النَّارَ أَنْ لَا يُصِيبَهُ مِنْ لَفْحِهَا شَيْءٌ حَتَّى يَجُوزَهَا وَ مَعَهُ رَسُولُهُ الَّذِي بَعَثَهُ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ ع

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری، از پدرش، از علی بن محمد بن سالم، از محمد بن خالد، از عبد الله بن حماد بصری از عبد الله بن عبد الرحمن اصم از محمد بصری، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده وی می گوید:

امام صادق علیه السلام فرمودند: از پدرم شنیدم به یکی از دوستانشان که از زیارت (مقصود زیارت قبر امام حسین علیه السلام است) سوال کرده بود می فرمودند:

چه کسی را زیارت می کنی و چه کسی را با این زیارت اراده می نمائی؟ یعنی با این زیارت قصد تقرب به چه کسی را داری؟
عرض کرد:

مراد و مقصودم خداوند تبارک و تعالی است، یعنی قصدم تقرب به خدا می باشد.

حضرت فرمودند:

کسی که بدنبال زیارت یک نماز خوانده و با این نماز قصد تقرب به خدا را داشته باشد در روزی که خدا را ملاقات می کند بر او نوری احاطه کرده باشد که تمام اشیائی که او را می بینند صرفاً نور مشاهده نمایند و خداوند متعال زوار قبر مطهر امام حسین علیه السلام را مورد اکرام قرار داده و آتش جهنم را از رسیدن به آنها باز می دارد، و زائر در نزد حوض کوثر مقامی بسیار مرتفع و مرتبه‌ای لا-یتناهی دارد و امیر المؤمنین علیه السلام که در کنار حوض ایستاده‌اند با او مصافحه کرده و وی را از آب سیراب می فرماید و احدی در وارد شدن بر حوض بر وی سبقت نمی گیرد مگر پس از او و سیراب شدن او و پس از سیراب گشتن به جایگاهش در بهشت برگشته در حالی که فرشته‌ای از جانب امیر المؤمنین علیه السلام با او بوده که به صراط امر می کند برای وی پائین بیاید و با او مدارا کرده تا از روی آن بگذرد و به آتش جهنم فرمان می دهد که حرارت و سوزشش را به او نرساند تا وی از آن گذر کند و نیز با او فرستاده‌ای است که امیر المؤمنین علیه السلام آن را فرستاده‌اند.

۲- وَ بِإِسْنَادِهِ عَنِ الْأَصَمِّ قَالَ حَدَّثَنَا هِشَامُ بْنُ سَالِمٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي حَدِيثٍ طَوِيلٍ قَالَ أَتَاهُ رَجُلٌ فَقَالَ لَهُ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ هَلْ يُزَارُ وَالِدُكَ قَالَ فَقَالَ نَعَمْ وَ يَصِلُنِي عِنْدَهُ وَ قَالَ يُصَلِّي خَلْفَهُ وَ لَا يَتَقَدَّمُ عَلَيْهِ قَالَ فَمَا لِمَنْ أَتَاهُ قَالَ الْجَنَّةُ إِنْ كَانَ يَأْتُمُّ بِهِ قَالَ فَمَا لِمَنْ تَرَكَهُ رَغْبَةً عَنْهُ قَالَ الْحَسِيرَةُ يَوْمَ الْحَسِيرَةِ قَالَ فَمَا لِمَنْ أَقَامَ عِنْدَهُ قَالَ كُلُّ يَوْمٍ بِأَلْفِ شَهْرٍ قَالَ فَمَا لِلْمُنْفِقِ فِي خُرُوجِهِ إِلَيْهِ وَ الْمُنْفِقِ عِنْدَهُ قَالَ دَرَاهِمَ بِأَلْفِ دَرَاهِمٍ قَالَ فَمَا لِمَنْ مَاتَ فِي سَفَرِهِ إِلَيْهِ قَالَ تَشِيْعُهُ الْمَلَائِكَةُ وَ تَأْتِيهِ بِالْحَنُوطِ وَ الْكِسْوَةِ مِنَ الْجَنَّةِ وَ تَصِلُنِي عَلَيْهِ إِذْ كُفِّنَ وَ تَكْفِنُهُ فَوْقَ أَكْفَانِهِ وَ تَفْرُشُ لَهُ الرِّيحَانِ تَحْتَهُ - وَ تَدْفَعُ الْمَآرِضَ حَتَّى تَصَوَّرَ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ مَسِيرَةَ ثَلَاثَةِ أَمْيَالٍ وَ مِنْ خَلْفِهِ مِثْلَ ذَلِكَ - وَ عِنْدَ رَأْسِهِ مِثْلَ ذَلِكَ وَ عِنْدَ رِجْلَيْهِ مِثْلَ ذَلِكَ وَ يُفْتَحُ لَهُ بَابٌ مِنَ الْجَنَّةِ إِلَى قَبْرِهِ - وَ يَدْخُلُ عَلَيْهِ رُوحَهَا وَ رِيحَانُهَا حَتَّى تَقُومَ السَّاعَةُ قُلْتُ فَمَا لِمَنْ صَلَّى عِنْدَهُ قَالَ مَنْ صَلَّى عِنْدَهُ رَكَعَتَيْنِ - لَمْ يَسْأَلِ اللَّهُ تَعَالَى شَيْئًا إِلَّا أَعْطَاهُ إِيَّاهُ قُلْتُ فَمَا لِمَنْ اغْتَسَلَ مِنْ مَاءِ الْفُرَاتِ ثُمَّ أَتَاهُ - قَالَ إِذَا اغْتَسَلَ مِنْ مَاءِ الْفُرَاتِ وَ هُوَ يُرِيدُهُ تَسَاقَطَتْ عَنْهُ خَطَايَاهُ كَيَوْمٍ وَلَدَتْهُ أُمُّهُ - قَالَ قُلْتُ فَمَا لِمَنْ يُجَهِّزُ إِلَيْهِ وَ لَمْ يَخْرُجْ لَعَلَّهُ

تُصِيبُهُ [لِقَلْبِهِ نَصِيبِهِ] قَالَ يُعْطِيهِ اللَّهُ بِكُلِّ دَرَاهِمٍ أَنْفَقَهُ - مِثْلَ أَحَدٍ مِنَ الْحَسَنَاتِ وَيُخْلِفُ عَلَيْهِ أَضْعَافَ مَا أَنْفَقَهُ وَيُصَرِّفُ عَنْهُ مِنَ الْبَلَاءِ مِمَّا قَدْ نَزَلَ لِئَصْصِيْبَهُ وَيُدْفَعُ عَنْهُ وَيُحْفَظُ فِي مَالِهِ قَالَ قُلْتُ فَمَا لِمَنْ قُتِلَ عِنْدَهُ جَارٌ عَلَيْهِ سُلْطَانٌ فَقَتَلَهُ قَالَ أَوَّلُ قَطْرَةٍ مِنْ دَمِهِ يُغْفَرُ لَهُ بِهَا كُلُّ حَاطِيَّتِهِ وَتُغْسَلُ طِينَتُهُ الَّتِي خُلِقَ مِنْهَا الْمَلَائِكَةُ حَتَّى تَخْلُصَ كَمَا خَلَصَتِ الْأَنْبِيَاءُ الْمَخْلُصِينَ [الْمُخْلَصُونَ وَيَذْهَبُ عَنْهَا مَا كَانَ خَالِطَهَا - مِنْ أَجْنَاسِ طِينِ أَهْلِ الْكُفْرِ وَيُغْسَلُ قَلْبُهُ وَيُسْرَحُ صِدْرُهُ وَيَمْلَأُ إِيْمَانًا فَيَلْقَى اللَّهَ وَهُوَ مُخْلَصٌ مِنْ كُلِّ مَا تُخَالِطُهُ الْأَيْدِيَانُ وَالْقُلُوبُ وَ يُكْتَبُ لَهُ شَفَاعَةٌ فِي أَهْلِ بَيْتِهِ وَ أَلْفٍ مِنْ إِخْوَانِهِ - وَ تَوَلَّى الصَّلَاةَ عَلَيْهِ الْمَلَائِكَةُ مَعَ جِبْرَائِيلَ وَ مَلَكَ الْمَوْتِ وَ يُوَدِّعُ بَكَفَنِهِ وَ حُوطِهِ مِنَ الْجَنَّةِ وَ يُوَسِّعُ قَبْرَهُ عَلَيْهِ وَ يُوَضِّعُ لَهُ مَصَابِيحَ فِي قَبْرِهِ وَ يُفْتَحُ لَهُ بَابٌ مِنَ الْجَنَّةِ - وَ تَأْتِيهِ الْمَلَائِكَةُ بِالطَّرْفِ مِنَ الْجَنَّةِ وَ يُرْفَعُ بَعْدَ ثَمَانِيَةِ عَشَرَ يَوْمًا إِلَى حَظِيرَةِ الْقُدْسِ - فَلَا يَزَالُ فِيهَا مَعَ أَوْلِيَاءِ اللَّهِ حَتَّى تُصَبِّحَهُ النَّفْحَةُ الَّتِي لَا تَبْقَى شَيْئًا فَإِذَا كَانَتِ النَّفْحَةُ الثَّانِيَةَ وَ خَرَجَ مِنْ قَبْرِهِ كَانَ أَوَّلَ مَنْ يُصَبِّحُهُ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) وَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) وَ الْأَوْصِيَاءُ وَ يُسْشَرُونَهُ وَ يَقُولُونَ لَهُ الزَّمْنَا وَ يُقِيمُونَهُ عَلَى الْحَوْضِ فَيَشْرَبُ مِنْهُ وَ يَسْقِيهِ مَنْ أَحَبَّ قُلْتُ فَمَا لِمَنْ حُبِسَ فِي إِيْتِيَانِهِ قَالَ لَهُ بِكُلِّ يَوْمٍ يُحْبَسُ وَ يُعْتَمَّ فَرَحِيَّةٌ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ فَإِنْ ضُرِبَ بَعْدَ الْحَبْسِ فِي إِيْتِيَانِهِ كَانَ لَهُ بِكُلِّ ضَرْبَةٍ حُورَاءٌ وَ بِكُلِّ وَجَعٍ يَدْخُلُ عَلَى بَدَنِهِ أَلْفُ أَلْفِ حَسَنَةٍ وَ يُمَحَى بِهَا عَنْهُ أَلْفُ أَلْفِ سَيِّئَةٍ وَ يُرْفَعُ لَهُ بِهَا أَلْفُ أَلْفِ دَرَجَةٍ وَ يَكُونُ مِنْ مُجَدِّثِي رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) حَتَّى يَفْرُغَ مِنَ الْحِسَابِ فَيَصَافِحُهُ حَمَلَةُ الْعَرْشِ وَ يُقَالُ لَهُ سَلْ مَا أَحْبَبْتَ وَ يُوَدِّعُ ضَارِبَهُ لِلْحِسَابِ فَلَا يُسْأَلُ عَنْ شَيْءٍ وَ لَا يُحْتَسَبُ بِشَيْءٍ وَ يُوَدِّعُ خِزْيَانَهُ حَتَّى يُنْتَهَى بِهِ إِلَى مَلِكٍ يُحِبُّهُ وَ يُتَحَفَّهُ بِشَرْبَةٍ مِنَ الْحَمِيمِ وَ شَرْبَةٍ مِنَ الْغَسِيلِينَ - وَ يُوَضِّعُ عَلَى مِثَالِ [مَقَالٍ] فِي النَّارِ فَيُقَالُ لَهُ ذُقْ بِمَا قَدَّمْتَ يَدَاكَ فِيمَا آتَيْتَ إِلَى هَذَا الَّذِي ضَرَبْتَهُ سَبِيًّا إِلَى وَفِدِ اللَّهِ وَ وَفِدِ رَسُولِهِ وَ يَأْتِي بِالْمَضْرُوبِ إِلَى يَابِ جَهَنَّمَ وَ يُقَالُ لَهُ انْظُرْ إِلَى ضَارِبِكَ وَ إِلَى مَا قَدْ لَقِيَ فَهَلْ شَفَيْتُ صَدْرَكَ وَ قَدْ اقْتَصَّ لَكَ مِنْهُ فَيَقُولُ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي انْتَصَرَ لِي وَ لَوْلِدِ رَسُولِهِ مِنْهُ

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری به استادش از اصم نقل نموده که وی گفت:

هشام بن سالم از حضرت ابی عبد الله علیه السلام در حدیثی طولانی نقل کرده که شخصی نزد امام صادق علیه السلام مشرف شد و به آن جناب عرض کرد:

ای پسر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم: آیا پدر شما را می توان زیارت کرد؟

حضرت فرمودند:

بلی، علاوه بر زیارت نماز هم نزد قبر می توان خواند منتهی نماز را باید پشت قبر بجا آورد نه مقدم و جلو آن.

آن شخص عرض کرد: کسی که آن حضرت را زیارت کند چه ثواب و اجر دارد؟

حضرت فرمودند:

اجر او بهشت است مشروط به اینکه به آن حضرت اقتداء کرده و از او تبعیت کند.

عرض کرد: اگر کسی زیارت آن حضرت را از روی بی رغبتی و بی میلی ترک کند

چه خواهد دید؟ حضرت فرمودند:

روز حسرت (روز قیامت) حسرت خواهد خورد.

عرض کرد: کسی نزد قبر آن جناب اقامت کند اجر و ثوابش چیست؟

حضرت فرمودند: هر یک روز آن معادل یک ماه می باشد.

عرض کرد: کسی که برای رفتن و زیارت نمودن آن حضرت متحمل هزینه و خرج شده و نیز نزد قبر مطهر پول خرج کند چه اجر دارد؟

حضرت فرمودند:

در مقابل هر یک درهمی که خرج کرده هزار درهم دریافت خواهد نمود.

عرض کرد: اجر کسی که در سفر به طرف آن حضرت فوت کرده چیست؟

حضرت فرمودند:

فرشتگان مشایعتش کرده و برای او حنوط و لباس از بهشت آورده و وقتی کفن شد بر او نماز خوانده و روی کفنی که بر او پوشانده‌اند فرشتگان نیز کفن دیگری قرار می‌دهند و زیر او را از ریحان فرش می‌نمایند و زمین را چنان رانده و جلو برده که از جلو فاصله سه میل طی شده و از پشت و جانب سر و طرف پا نیز مانند آن این مقدار مسافت و فاصله منهدم و ساقط می‌گردد و برای آن دربی از بهشت به طرف قبرش گشوده شده و نسیم و بوی خوش بهشتی به قبر او داخل گشته و تا قیام قیامت بدین منوال خواهد بود.

آن شخص می‌گوید: محضر مبارکش عرضه داشتم:

کسی که نزد قبر نماز بگذارد اجر و ثوابش چیست؟

حضرت فرمودند:

کسی که نزد قبر مطهرش دو رکعت نماز بخواند از خداوند چیزی را درخواست نمی‌کند مگر آنکه حقّ جلّ و علی آن را به او اعطاء می‌فرماید.

عرض کردم: اجر کسی که از آب فرات غسل کرده و سپس به زیارت آن جناب رود چیست؟ حضرت فرمودند:

زمانی که شخص از فرات غسل کرده در حالی که اراده زیارت آن حضرت را داشته باشد تمام لغزش‌ها و گناهانش ساقط و محو شده و وی نظیر آن روزی می‌باشد که از مادر متولد شده است.

آن شخص می‌گوید: عرض کردم:

اجر کسی که دیگری را مجهّز کرده و به زیارت قبر آن حضرت بفرستد ولی خودش بواسطه عارضه و علّتی که پیش آمده به زیارت نرود چیست؟

حضرت فرمودند:

به هر یک درهمی که خرج کرده و انفاق نموده همانند کوه احد حسنات حق تعالی برای او منظور می‌فرماید و باقی می‌گذارد و بر او چند برابر آنچه متحمّل شده و بلا- و گرفتاری‌هایی که بطور قطع نازل شده تا به وی اصابت کرده را از او دفع می‌نماید و مال و دارائی او را حفظ و نگهداری می‌کند.

آن شخص می‌گوید: عرض کردم:

اجر و ثواب کسی که نزد آن حضرت کشته شود چیست، مثلاً سلطان ظالمی بر وی ستم کرده و او را آنجا بکشد؟

حضرت فرمودند:

اولین قطره خونس که ریخته شود خداوند متعال تمام گناهانش را می‌آمرزد و طینتی را که از آن آفریده شده فرشتگان غسل داده تا از تمام آلودگی‌ها و تیره‌گی‌ها پاک و خالص شده همان طوری که انبیاء مخلص خالص و پاک می‌باشند و بدین ترتیب آنچه از اجناس طین اهل کفر با طینت وی آمیخته شده زدوده می‌گردد و نیز قلبش را شستشو داده و سینه‌اش را فراخ نموده و آن را مملو از ایمان کرده و بدین ترتیب خدا را ملاقات کرده در حالی که از هر چه ابدان و قلوب با آن مخلوط هستند پاک و منزّه می‌باشد و برایش مقرّر می‌شود که اهل بیت و هزار تن از برادران ایمانی خود را بتواند شفاعت کند و فرشتگان با همراهی جبرئیل و ملک الموت متولی خواندن نماز بر او می‌گردند و کفن و حنوطش را از بهشت آورده و در قبرش توسعه داده و چراغ‌هایی در آن می‌افروزند و دربی از آن بهشت باز می‌کنند و فرشتگان برایش اشیاء تازه و تحفه‌هایی بدیع از بهشت می‌آورند و پس از هیجده روز او را به خطیره القدس (بهشت) برده پس پیوسته در آنجا با اولیاء خدا خواهد بود تا نفخه‌ای که با دمیده شدنش هیچ چیز باقی

نمی ماند دمیده شود و وقتی نفخه دومی دمیده شد و وی از قبر بیرون آمد اولین کسی که با او مصافحه می کند رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و امیر المؤمنین علیه السلام و اوصیاء سلام الله علیهم بوده که به وی بشارت داده و می گویند: با ما باش و سپس او را کنار حوض کوثر آورده و از آن به او می نوشانند و سپس به هر کسی که او بخواد و دوست داشته باشد نیز می آشاماند.

آن شخص می گوید: عرض کردم:

اجر و ثواب کسی که به خاطر زیارت آن حضرت حبس شده چیست؟
حضرت فرمودند:

در مقابل هر روزی که حبس شده و غمگین می گردد سرور و شادی منظور شده که تا قیامت ادامه دارد و اگر پس از حبس او را زدند در قبال هر یک ضربه‌ای که به وی اصابت می کند یک حوری‌ای به او داده شده و به ازاء هر دردی که بر پیکرش وارد می شود هزار هزار حسنه ملاحظه گردیده و هزار هزار لغزش و گناه از او محو و زائل گشته و هزار هزار درجه ارتقاء داده می شود و از ندیمان رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم محسوب شده تا از حساب فارغ گردد و پس از آن فرشتگانی که حمله عرش هستند با او مصافحه کرده و به او می گویند: آنچه دوست داری بخواه.

و زننده وی را برای حساب حاضر می کنند پس هیچ سوءالی از او نکرده و با هیچ چیز اعمالش را نسنجیده و محاسبه نکرده بلکه دو بازویش را گرفته و او را برده و به فرشته‌ای تحویل داده و آن فرشته به او جرعه‌ای از حمیم (آب داغ جهنم) و جرعه‌ای از غسلین (آب چرک که از پوست و گوشت دوزخیان جاری می باشد) می چشانند و سپس او را روی تکه‌ای سرخ از آتش قرار داده و به وی می گویند:

بچش چیزی را که دست‌هایت پیش پیش بواسطه زدن شخصی که او را زدی برای تو فرستاده‌اند، کسی را که زدی بیک و پیام آور خدا و رسول خدا بود و در این هنگام مضروب را آورده و نزدیک درب جهنم نگاه داشته و به او می گویند: به زننده خود بنگر و به آنچه به سرش آمده نظر نما آیا سینه‌ات شفاء می یابد؟ این عذابی که به او وارد شده بخاطر قصاص برای تو می باشد، پس می گوید:

حمد خدا را که من و فرزند رسول خود را یاری فرمود.

۳- وَبِهَذَا الْإِسْنَادِ عَنِ الْأَصَمِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بُكَيْرٍ فِي حَدِيثٍ طَوِيلٍ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَا ابْنَ بُكَيْرٍ إِنَّ اللَّهَ اخْتَارَ مِنْ بَقَاعِ الْأَرْضِ سِتَّةً نَبِيَّتِ الْحَرَامِ وَالْحَرَمِ وَمَقَابِرِ الْأَنْبِيَاءِ وَمَقَابِرِ الْأَوْصِيَاءِ وَمَقَاتِلِ [مَقَابِرِ] الشُّهَدَاءِ وَالْمَسَاجِدِ الَّتِي يُذَكَّرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ يَا ابْنَ بُكَيْرٍ هَلْ تَدْرِي مَا لِمَنْ زَارَ قَبْرَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) إِذْ جِهَلَهُ الْجَاهِلُ [الْجَاهِلُونَ] مَا مِنْ صَبَاحٍ إِلَّا وَعَلَى قَبْرِهِ هَاتِفٌ مِنَ الْمَلَائِكَةِ يُنَادِي يَا طَالِبَ الْخَيْرِ أَقْبِلْ إِلَى خَالِصَةِ اللَّهِ تَزَحَلْ بِالْكَرَامَةِ وَتَأْمَنِ النَّدَامَةَ يَسْمَعُ أَهْلُ الْمَشْرِقِ وَأَهْلُ الْمَغْرِبِ إِلَّا الثَّقَلَيْنِ - وَ لَمَّا يَبْقَى فِي الْأَرْضِ مَلَكٌ مِنَ الْحَفَظَةِ إِلَّا عَطَفَ عَلَيْهِ عِنْدَ رِقَادِ الْعَبْدِ حَتَّى يَسْبِغَ اللَّهُ عِنْدَهُ وَيَسْأَلَ اللَّهُ الرَّضَا عَنْهُ وَ لَمَّا يَبْقَى مَلَكٌ فِي الْهَوَاءِ يَسْمَعُ الصَّوْتِ إِلَّا أَحَابَ بِالتَّقْدِيسِ لِلَّهِ تَعَالَى فَتَشْتَدُّ أَصْوَاتُ الْمَلَائِكَةِ فَيَجِيبُهُمْ أَهْلُ السَّمَاءِ الدُّنْيَا فَتَشْتَدُّ أَصْوَاتُ الْمَلَائِكَةِ وَأَهْلُ السَّمَاءِ الدُّنْيَا حَتَّى تَبْلُغَ أَهْلَ السَّمَاءِ السَّابِعَةِ فَيَسْمَعُ اللَّهُ أَصْوَاتَهُمُ النَّبِيِّينَ [فَيَسْمَعُ أَصْوَاتَهُمُ النَّبِيِّينَ] فَيَتَرَحَّمُونَ وَيَصِلُونَ عَلَى الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَيَدْعُونَ لِمَنْ زَارَهُ

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری با همین اسناد از اصم، از عبد الله بن بکیر در ضمن حدیثی طولانی می گوید: حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

ای ابن بکیر خداوند متعال از بقاع و اماکن روی زمین شش بقعه را اختیار فرموده:

بیت الحرام، حرم، مقابر انبیاء، مقابر اوصیاء، مقابر شهداء، و مساجدی که نام خدا در آنها برده می شود.

ای ابن بکیر، آیا می‌دانی اجر کسی که قبر حضرت ابی عبد الله الحسین علیه السلام را زیارت کند چیست؟
و بزرگی و بدین ترتیب از ندامت و حسرت در امان باشید.

اهل مشرق و مغرب نداء این هاتف را می‌شنوند مگر جنّ و انس و در زمین هیچ فرشته‌ای از فرشتگان حافظ و نگهبان در وقتی که بندگان خواب هستند باقی نمی‌ماند مگر آنکه به قبر مطهر روی آورده و هجوم می‌کنند تا در آن مکان مقدّس حقتعالی را تسبیح نموده و از درگاه جلالش بخواهند تا از آنها راضی گردد و هیچ فرشته‌ای در هوا باقی نمی‌ماند که نداء هاتف را شنیده مگر آنکه در جواب آن حق تعالی را تقدیس می‌کند و بدین ترتیب اصوات و صداهای فرشتگان بلند و قوی شده پس اهل و سکنه آسمان دنیا به آنها جواب داده و در نتیجه اصوات و صدای فرشتگان و سکنه آسمان دنیا تشدید یافته به حدّی که طنین آن به اهل و سکنه آسمان هفتم رسیده و بدین ترتیب انبیاء عظام صداهای ایشان را استماع کرده پس رحمت و صلوات بر حضرت امام حسین علیه السلام فرستاده و زائرین آن حضرت را دعاء می‌کنند.

۱۴۵] - باب چهل و پنجم ثواب کسی که با ترس و هراس به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام برود

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادِ الْبُصَيْرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ عَنْ حَمَادِ ذِي النَّبِ عَنْ رُومِيٍّ عَنْ زُرَّارَةَ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) مَا تَقُولُ فِيمَنْ زَارَ أَبَاكَ عَلَى خَوْفٍ قَالَ يَوْمَئِذٍ اللَّهُ يَوْمَ الْفَرَجِ الْأَكْبَرِ وَتَلْقَاهُ الْمَلَائِكَةُ بِالْبِشَارَةِ وَيُقَالُ لَهُ لَا تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ هَذَا يَوْمُكَ الَّذِي فِيهِ فَوْزُكَ مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرٍ، از پدرش، از علی بن محمد بن سالم، از محمد بن خالد، از عبد الله بن حماد بصری، از عبد الله بن عبد الرحمن اصم، از حماد ذی النَّبِ، از رومی، از زراره نقل کرده که وی گفت:

محضر مبارک حضرت ابی جعفر علیه السلام عرضه داشتم: چه می‌فرمائید در باره کسی که با خوف و هراس پدر شما را زیارت کند؟

حضرت فرمودند:

در روزی که فرج اکبر است حقتعالی او را امان دهد و فرشتگان به وی بشارت داده و به او می‌گویند: مترس و محزون مباش امروز روزی است که تو در آن رستگار می‌شوی.

۲- وَيَا سِنَادِهِ عَنِ الْأَصَمِّ عَنِ ابْنِ بُكَيْرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قُلْتُ لَهُ إِنِّي أَنْزِلُ الْأَرْجَانَ وَقَلْبِي يَنَازِعُنِي إِلَى قَبْرِ أَبِيكَ فَإِذَا خَرَجْتُ فَقَلْبِي وَجَلُّ مُشْفِقٌ حَتَّى أَرْجِعَ خَوْفًا مِنَ السُّلْطَانِ وَالسُّعَاءِ وَأَضِيحَابِ الْمَسَالِحِ فَقَالَ يَا ابْنَ بُكَيْرٍ أَمَا تُحِبُّ أَنْ يَرَاكَ اللَّهُ فِيْنَا خَائِفًا أَمَا تَعْلَمُ أَنَّهُ مَنْ خَافَ لِحَوْفِنَا أَظَلَّهُ اللَّهُ فِي ظِلِّ عَرْشِهِ وَكَانَ مُحَدَّثُهُ الْخُسَيْنَ (عليه السلام) تَحْتَ الْعَرْشِ وَآمَنَهُ اللَّهُ مِنْ أَفْرَاحِ يَوْمِ الْقِيَامَةِ يَفْرُحُ النَّاسُ وَ لَا يَفْرُحُ فَإِنْ فَرِحَ وَقَرَّتْهُ [قَوَّتُهُ] الْمَلَائِكَةُ وَ سَكَّنَتْ قَلْبَهُ بِالْبِشَارَةِ

محمد بن عبد الله بن جعفر به اسنادش از اصم، از ابن بکیر، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده، وی گفت: محضر مبارک امام علیه السلام عرضه داشتم: من به شهر ارجان وارد شده و در آنجا نازل شدم ولی قلب و دلم آرزوی زیارت قبر مطهر پدر بزرگوارتان را داشت لذا از شهر به قصد زیارت آن جناب خارج شدم اما دلم ترسان و لرزان بود و از خوف و ترس سلطان و ساعیان و عمال وی و مرزبانان تا زمان مراجعت در وحشت و دهشت بودم.

حضرت فرمودند:

ای پسر بکیر آیا دوست نداری که خداوند تو را از کسانی که در راه ما ترسان و خائف می‌باشند محسوب فرماید؟

آیا می‌دانی کسی که به خاطر خوف ما خائف باشد حقتعالی او را در سایه عرشمکان دهد و هم صحبتش حضرت امام حسین علیه السلام در زیر عرش می‌باشد و حق تعالی او را از فرج‌های روز قیامت در امان می‌دارد، مردم به فرج و جزع آمده ولی او فرج نمی‌کند، پس اگر فرج کند فرشتگان آرامش کرده و بواسطه بشارت دادن قلبش را ساکت و ساکن می‌نمایند.

۳- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمِ السَّرَّاجِ عَنْ سَلْمَةَ بْنِ الْخَطَّابِ عَنْ مُوسَى بْنِ عُمَرَ عَنْ حَسَّانَ الْبُصَيْرِيِّ عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ وَهْبٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قَالَ يَا مُعَاوِيَةُ لَا تَدْعُ زِيَارَةَ قَبْرِ الْخُسَيْنِ (عليه السلام) لِخَوْفٍ فَإِنَّ مَنْ تَرَكَهُ رَأَى مِنَ الْحَشْرَةِ مَا يَتَمَنَّى أَنَّ قَبْرَهُ كَانَ عِنْدَهُ أَمَا تُحِبُّ أَنْ يَرَى اللَّهُ شَخْصَكَ وَ سَوَادَكَ فِيمَنْ يَدْعُو لَهُ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَ عَلِيٌّ وَ فَاطِمَةُ وَ الْأَنْمَةُ أَمَا تُحِبُّ أَنْ تَكُونَ مِمَّنْ يَنْقَلِبُ بِالْمَغْفِرَةِ لِمَا مَضَى وَ يُغْفَرُ لَهُ ذُنُوبٌ سَبْعِينَ سَنَةً أَمَا تُحِبُّ أَنْ تَكُونَ مِمَّنْ يَخْرُجُ مِنَ الدُّنْيَا وَ لَيْسَ عَلَيْهِ ذَنْبٌ يُشِيعُ بِهِ أَمَا تُحِبُّ أَنْ تَكُونَ غَدًا مِمَّنْ يُصَافِحُهُ رَسُولُ اللَّهِ ص

حکیم بن داود بن حکیم سراج از سلمه بن الخطاب، از موسی بن عمر، از حسان البصری از معاویة بن وهب، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده، وی گفت:

حضرت امام صادق علیه السلام فرمودند:

ای معاویه، بخاطر خوف و هراس زیارت قبر امام حسین علیه السلام را ترک مکن زیرا کسی که زیارت آن حضرت را ترک کند چنان حسرتی ببیند که تمنا و آرزو کند قبر آن جناب نزدش باشد، آیا دوست نداری که خداوند متعال تو را در زمره کسانی محسوب کند که رسولش صلی الله علیه و آله و سلم و حضرات علی و فاطمه و ائمه علیهم السلام برایش دعا می کنند؟

آیا دوست نداری از کسانی باشی که گناهان گذشته ات آمرزیده شده و برای گناهان هفتاد سال بعد طلب غفران برایت کنند؟

آیا دوست داری از کسانی باشی که از دنیا خارج می شوند در حالی که در گناهی قابل مواخذه ندارند؟

آیا دوست داری فردای قیامت از کسانی باشی که رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم با آنها مصافحه می کند؟

۴- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَزِيْعٍ عَنِ الْخَبْرِيِّ عَنْ يُونُسَ بْنِ ظَبْيَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قُلْتُ لَهُ جُعِلْتُ فِدَاكَ زِيَارَةُ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فِي حَالِ التَّقِيَّةِ قَالَا إِذَا أَتَيْتَ الثَّرَاتِ فَاعْتَسِلْ ثُمَّ الْبَسْ أَتَوَابِكَ الطَّاهِرَةَ [تَوْبِيكَ الطَّاهِرِينَ] ثُمَّ تَمُرْ بِإِزَاءِ الْقَبْرِ وَقُلْ - صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ فَقَدْ تَمَّتْ زِيَارَتُكَ

علی بن الحسین رحمه الله علیه، از سعد بن عبد الله، از محمد بن الحسین بن ابی الخطاب، از محمد بن اسماعیل بن بزیع، از خیبری، از یونس بن ظبیان، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده وی گفت: محضر مبارکش عرض کردم: فدایت شوم: زیارت قبر امام حسین علیه السلام در حال تقیه به چه گونه است؟

حضرت فرمودند:

وقتی به فرات رسیدی غسل کن و لباسهای پاک و طاهر خود را بپوش سپسعبور کن تا به ازاء و مقابل قبر برسی و بگو:

صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ: صلوات و رحمت خدا بر شما ای ابا عبد الله صلى الله عليك يا ابا عبد الله: صلوات و رحمت خدا بر شما ای ابا عبد الله صلى الله عليك يا ابا عبد الله: صلوات و رحمت خدا بر شما ای ابا عبد الله صلى الله عليك يا ابا عبد الله پس زیارت صحیح و تمام می باشد.

۵- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْهَمَيْرِيِّ عَنِ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادٍ الْبَصْرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ قَالَ حَدَّثَنَا مُدَلِّجٌ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مُسْلِمٍ فِي حَدِيثٍ طَوِيلٍ قَالَ لِي أَبُو جَعْفَرٍ مُحَمَّدُ بْنُ عَلِيٍّ (عليهما السلام) هَلْ تَأْتِي قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قُلْتُ نَعَمْ عَلَى خَوْفٍ وَوَجَلٍ فَقَالَ مَا كَانَ مِنْ هَذَا أَشَدَّ فَالثَّوَابُ فِيهِ عَلَى قَدْرِ الْخَوْفِ وَمَنْ خَافَ فِي إِتْيَانِهِ آمَنَ اللَّهُ رَوْعَتَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ وَانصِرَفَ بِالْمَغْفِرَةِ وَ سَلِمَتْ عَلَيْهِ الْمَلَائِكَةُ وَ زَارَهُ النَّبِيُّ (صلى الله عليه وآله) وَ دَعَا لَهُ - وَ انْقَلَبَ بِنِعْمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَ فَضِّلَ لَمْ يَمْسَسْهُ سُوءٌ وَ اتَّبَعَ رِضْوَانَ اللَّهِ ثُمَّ ذَكَرَ الْحَدِيثَ

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری، از پدرش، از علی بن محمد بن سالم، از محمد بن خالد، از عبد الله بن حماد البصری، از عبد الله بن عبد الرحمن اصم نقل کرده، وی گفت:

حدیث گفت برای ما مدلیج، از محمد بن مسلم در ضمن حدیث طولانی، وی گفت:

حضرت ابو جعفر محمد بن علی علیهما السلام به من فرمودند:

آیا به زیارت قبر حسین علیه السلام می روی؟

عرض کردم: بلی ولی با خوف و هراس.

فرمودند: هر قدر در زیارت خوف بیشتر باشد ثواب در آن به مقدار خوف و هراس تو می باشد و کسی که در زیارتش خائف و بیمناک باشد در روزی که مردم برای حساب پروردگار عالمیان به پا می خیزند حقتعالی او را در امان قرار داده و خوف و وحشت او را برطرف می کند و با آمرزش گناهان برگشته و فرشتگان بر او سلام نموده و نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم به زیارتش آمده و برای او دعاء می فرمایند و بواسطه نعمت الهی حالش دگرگون شده و فضلی که هیچ مکروه و بدی با آن همراه نیست شاملش شده و بدنبال آن رضوان خدا نصیبش می گردد.

[۴۶] - باب چهل و ششم اجر و ثواب آنچه شخص در زیارت حضرت امام حسین علیه السّلام انفاق می‌کند

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنِ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادٍ الْبَصْرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ قَالَ حَدَّثَنَا مُعَاذٌ عَنْ أَبَانَ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَنْ أَتَى قَبْرَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَقَدَ وَصَلَ رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَوَصَلْنَا - وَحَرَمَتْ غَيْبَتُهُ وَحَرَمَ لَحْمُهُ عَلَى النَّارِ وَاعْطَاهُ اللَّهُ بِكُلِّ دِرْهَمٍ أُنْفَقَهُ عَشْرَةَ أَلْفٍ مَدِينَةٍ لَهُ فِي كِتَابٍ مَحْفُوظٍ وَكَانَ اللَّهُ لَهُ مِنْ وَرَاءِ حَوَائِجِهِ وَحِفْظٍ فِي كُلِّ مَا خَلَفَ وَ لَمْ يَسْأَلِ اللَّهُ شَيْئًا إِلَّا أَعْطَاهُ وَ أَحْرَابُهُ فِيهِ إِمَّا أَنْ يُعْجَلَهُ وَ إِمَّا أَنْ يُؤَخَّرَهُ لَهُ وَ حَدَّثَنِي بِذَلِكَ مُحَمَّدُ بْنُ هَمَامٍ بْنُ سَهَيْلٍ رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ مَالِكٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ عَنْ مُعَاذٍ عَنْ أَبَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مِثْلَهُ

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری، از پدرش، از علی بن محمد بن سالم، از محمد بن خالد، از عبد الله بن حماد البصری، از عبد الله بن عبد الرحمن اصم نقل کرده که وی گفت:

حدیث گفت برای ما معاذ، از ابان، وی گفت:

از او شنیدم که می‌گفت:

حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

کسی که به زیارت قبر حضرت ابا عبد الله الحسین علیه السلام رود محققا به رسول خدا و به ما اهل بیت احسان نموده و غیبتش جایز نبوده و گوشتش بر آتش حرام است و در مقابل هر یک دره می که انفاق کرده خداوند متعال انفاق اهالی و سکنه ده هزار شهرهائی که در کتابش مضبوط و معلوم است را به او اعطاء می‌فرماید و بدنبال آن حوائج و نیازمندی‌هایش را روا می‌فرماید و آنچه را که از خود باقی گذارد حقتعالی حافظ آنهاست و در خواست و سوال چیزی از خدا نمی‌کند مگر آنکه باری تعالی اجابتش می‌فرماید اعم از آنکه سریع و بدون مهلت حاجتش را روا کرده یا با تأخیر و مهلت آن را برآورده نماید.

و محمد بن همام بن سهیل رحمه الله علیه، از جعفر بن محمد بن مالک، از محمد ابن اسماعیل، از عبد الله بن حماد، از عبد الله بن عبد الرحمن اصم، از معاذ، از ابان برایم مثل همین حدیث را از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل نموده است.

۲- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنِ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادٍ الْبَصْرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ عَنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي حَدِيثٍ طَوِيلٍ قَالَ قُلْتُ جُعِلَتْ فِتَاكَ مَا تَقُولُ فِيمَنْ تَرَكَ زِيَارَتَهُ وَ هُوَ يَقْدِرُ عَلَى ذَلِكَ قَالَ أَقُولُ إِنَّهُ قَدْ عَقَى رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَ عَقْنَا وَ اسْتِخَفَّ بِأَمْرِ هُوَ لَهُ وَ مَنْ زَارَهُ كَانَ اللَّهُ لَهُ مِنْ وَرَاءِ حَوَائِجِهِ - وَ كَفَى مَا أَهَمَّهُ مِنْ أَمْرِ دُنْيَاةٍ وَ إِنَّهُ لِيَجْلِبُ الرِّزْقَ عَلَى الْعَبْدِ وَ يُخْلِيفُ عَلَيْهِ مَا أَنْفَقَ - وَ يَعْفُرُ لَهُ ذُنُوبَ خَمْسِينَ سَنَةً وَ يَرْجِعُ إِلَى أَهْلِهِ وَ مَا عَلَيْهِ وَزْرٌ وَ لَا حَطِيئَةٌ إِلَّا وَ قَدْ مُحِيتْ مِنْ صَحِيفَتِهِ فَإِنْ هَلَكَ فِي سَفَرِهِ نَزَلَتْ الْمَلَائِكَةُ فَعَسَلَتْهُ وَ فَتَحَتْ لَهُ أَبْوَابَ الْجَنَّةِ وَ يَدْخُلُ [وَ فَتَحَ لَهُ بَابٌ إِلَى الْجَنَّةِ يَدْخُلُ] عَلَيْهِ رَوْحُهَا حَتَّى يُنْشَرَ وَ إِنْ سَلِمَ فَتَحَ لَهُ الْبَابَ الَّذِي يَنْزِلُ مِنْهُ الرِّزْقُ وَ يُجْعَلُ لَهُ بِكُلِّ دِرْهَمٍ أُنْفَقَهُ عَشْرَةَ أَلْفٍ دِرْهَمٍ وَ ذَخِرَ ذَلِكَ لَهُ فَإِذَا حُشِرَ قِيلَ لَهُ لَكَ بِكُلِّ دِرْهَمٍ عَشْرَةَ أَلْفٍ دِرْهَمٍ وَ إِنْ اللَّهُ نَظَرَ لَكَ وَ ذَخَرَهَا لَكَ عِنْدَهُ

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری، از پدرش، از علی بن محمد بن سالم، از محمد بن خالد، از عبد الله بن حماد البصری، از عبد الله بن عبد الرحمن الاصم، از حسین، از حلبی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام در ضمن حدیث طویلی نقل کرده، وی گفت:

محضر مبارک امام علیه السلام عرضه داشتم: فدایت شوم چه می‌فرمائید در باره کسی که با داشتن قدرت زیارت آن حضرت را ترک می‌کند؟

حضرت می‌فرمایند: می‌گوییم:

این شخص عاق رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و عاق ما اهل بیت می‌باشد و امری که به نفع او است را سبک شمرده است. و کسی که آن حضرت را زیارت کند:

خداوند متعال حوائجش را برآورده نماید و آنچه از دنیا مقصود او است را کفایت فرماید.

و نیز زیارت آن حضرت موجب جلب رزق برای زائر می‌باشد.

و آنچه در این راه انفاق کرده بر او باقی مانده و جانشین و یادگارش خواهد بود و همچنین زیارت آن حضرت موجب می‌شود:

گناهان پنجاه ساله او آمرزیده شده و وی به اهلش بازگردد در حالی که بر عهده‌اش نه وزر و وبالی بوده و نه لغزشی و آنچه از گناه در صحیفه اعمالش ثبت شده جملگی محو و پاک می‌گردد.

اگر زائر در سفر زیارت فوت شود فرشتگان نازل گشته و او را غسل می‌دهند و نیز درب‌هائی از بهشت به روی او گشوده می‌شود و نسیم خوش آن در قبر بر او وزیده و در قبر پراکنده و منتشر می‌گردد.

و اگر وی در سفر زیارت سالم و از گزند مرگ در امان ماند دربی به روی او گشوده می‌شود که رزق و روزی وی از آن نازل می‌گردد و در مقابل هر دره‌می که انفاق کرده ده هزار درهم قرار داده می‌شود و آن را برای وی ذخیره کرده و هنگامی که محشور شد و از قبر بیرون آمد به او گفته می‌شود:

در مقابل هر دره‌می که در سفر زیارتت خرج کردی ده هزار درهم مال تو است و خداوند به تو نظر نموده و آنها را نزد خودش برای او ذخیره کرد.

۳- و بِإِسْنَادِهِ عَنِ الْأَصْمِ عَنْ هِشَامِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) إِنَّ رَجُلًا أَتَاهُ فَقَالَ لَهُ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ هَلْ يُزَارُ وَالِدُكَ قَالَ فَقَالَ نَعَمْ وَيَصِيَلُنِي عِنْدَهُ وَيَصِيَلُنِي خَلْفَهُ وَ لَمَّا يُتَقَدَّمُ عَلَيْهِ قَالَ فَمَا لِمَنْ أَتَاهُ قَالَ الْجَنَّةُ إِنْ كَانَ يَأْتِيهِ بِهِ قَالَ فَمَا لِمَنْ تَرَكَهُ رَغْبَةً عَنْهُ قَالَ الْحَسِرَةُ يَوْمَ الْحَسِرَةِ قَالَ فَمَا لِمَنْ أَقَامَ عِنْدَهُ قَالَ كُلُّ يَوْمٍ بِأَلْفِ شَهْرٍ قَالَ فَمَا لِلْمُنْفِقِ فِي خُرُوجِهِ إِلَيْهِ وَ الْمُنْفِقِ عِنْدَهُ قَالَ الدَّرْهَمُ بِأَلْفِ دِرْهَمٍ وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ بِطَوِيلِهِ

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری باسنادش از اصم، از هشام بن سالم از حضرت ابی عبد الله نقل کرده است، وی می‌گوید: مردی محضر مبارک امام علیه السلام مشرف شد و به آن جناب عرض کرد:

ای پسر رسول خدا! آیا پدر بزرگوار شما زیارت بشود؟

حضرت فرمودند:

بلی و علاوه بر آن نزد آن جناب نماز نیز خوانده شود ولی باید توجه داشت که نماز را پشت قبر بخوانند و بر آن مقدم نشوند. راوی می‌گوید:

چه اجری است برای کسی که آن حضرت را زیارت کند.

حضرت فرمودند:

بهشت، مشروط به اینکه از آن جناب پیروی کرده و به حضرتش اقتداء نماید.

راوی می‌گوید:

کسی که از روی بی‌میلی و عدم رغبت زیارت آن حضرت را ترک کند چه برای او می‌باشد؟

حضرت فرمودند:

در روز حسرت، حسرت خواهد خورد.

عرض کرد: چه اجر و ثوابی است برای کسی که نزد قبر آن جناب اقامه کند؟

حضرت فرمودند:

در مقابل هر روز هزار ماه منظور می‌گردد.

عرض کرد:

کسی که در راه سفر متحمل هزینه شده و در نزد قبر مطهر انفاقاتی نماید چه اجر و ثوابی دارد؟

حضرت فرمودند:

در مقابل هر درهمی که انفاق و خرج کرده هزار درهم برایش منظور می‌شود.

۴- وَ بَايَسِنَادِهِ عَنِ الْمَاصِمِ عَنِ ابْنِ سِنَانٍ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) جَعَلْتَ فِيمَا كَانَ أَبَاكَ كَمَا كَانَ يَقُولُ فِي الْحَجِّ يُحَسِبُ لَهُ بِكُلِّ دِرْهَمٍ أَنْفَقَهُ أَلْفٌ دِرْهَمٍ فَمَا لِمَنْ يُنْفِقُ فِي الْمَسِيرِ إِلَى أَبِيكَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقَالَ يَا ابْنَ سِنَانٍ يُحَسِبُ لَهُ بِالذَّهَبِ أَلْفٌ وَ أَلْفٌ حَتَّى عَيْدِ عَشْرَةَ وَ يُرْفَعُ لَهُ مِنَ الدَّرَجَاتِ مِثْلَهَا وَ رِضَا اللَّهِ خَيْرٌ لَهُ وَ دُعَاءُ مُحَمَّدٍ (صلى الله عليه و آله) وَ دُعَاءُ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَ الْأَئِمَّةِ خَيْرٌ لَهُ

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری باسنادش از اصم، از ابن سنان نقل کرده که وی گفت:

محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السلام عرض کردم: فدایت شوم پدر بزرگوارتان راجع به حج می‌فرمودند:

در مقابل هر درهمی که شخص انفاق می‌کند هزار درهم منظور می‌شود.

اکنون بفرمائید: چه اجر و ثوابی است برای کسی که در سفر زیارت پدرتان حضرت امام حسین علیه السلام انفاق نماید؟

حضرت فرمودند:

ای ابن سنان در مقابل هر درهمی که شخص انفاق کند هزار و هزار ... و همین طور شمرند تا به ده هزار رسید، منظور می‌گردد و به همین مقدار درجه‌اش را بالا می‌برند و رضایت و خشنودی حق تعالی از وی و دعاء حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم و امیر المؤمنین و حضرات ائمه علیهم السلام برای او بهتر از آن می‌باشد.

۵- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِدْرِيسَ وَ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ عَنِ الْعَمْرِيِّ بْنِ عَلِيٍّ قَالَ حَدَّثَنَا يَحْيَى وَ كَمَا فِي حَدِيثِهِ أَبِي جَعْفَرِ الثَّانِي (عليه السلام) عَنْ عَلِيٍّ عَنِ صَفْوَانَ الْجَمَّالِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي حَدِيثٍ لَهُ طَوِيلٍ قَالَ قُلْتُ فَمَا لِمَنْ صَلَّى عِنْدَهُ يَعْنِي الْحُسَيْنَ (عليه السلام) قَالَ مَنْ صَلَّى عِنْدَهُ رَكَعَتَيْنِ لَمْ يَسْأَلِ اللَّهُ تَعَالَى شَيْئًا إِلَّا أَعْطَاهُ إِيَّاهُ فَقُلْتُ فَمَا لِمَنْ اغْتَسَلَ مِنْ مَاءِ الْفُرَاتِ ثُمَّ أَتَاهُ قَالَ إِذَا اغْتَسَلَ مِنْ مَاءِ الْفُرَاتِ وَ هُوَ يُرِيدُهُ تَسَاقَطَتْ عَنْهُ خَطَايَاهُ كَيَوْمٍ وَلَدَتْهُ أُمُّهُ قُلْتُ فَمَا لِمَنْ جَهَّزَ إِلَيْهِ وَ لَمْ يَخْرُجْ لِعَلَّةٍ قَالَ يُعْطِيهِ اللَّهُ بِكُلِّ دِرْهَمٍ أَنْفَقَهُ مِنَ الْحَسَنَاتِ مِثْلَ جَبَلِ أُحُدٍ وَ يُخْلِفُ عَلَيْهِ أَضْعَافَ مَا أَنْفَقَ وَ يَصْرِفُ عَنْهُ مِنَ الْبَلَاءِ مِمَّا قَدْ نَزَلَ فَيُدْفَعُ وَ يُحْفَظُ فِي مَالِهِ وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ بِطَوِيلِهِ

پدرم رحمه الله علیه از محمد بن إدريس و محمد بن يحيى عطار از عمرکی بن علی نقل کرده که وی گفت: حدیث کرد برای ما یحیی که در خدمت حضرت ابی جعفر ثانی علیه السلام بود از علی و او از صفوان جمال و او از حضرت ابی عبد الله علیه السلام حدیثی طولانی را نقل کرده و در ضمن آن می‌گوید:

محضر مبارک امام علیه السلام عرضه داشتم: چه اجر و ثوابی است برای کسی که نزد قبر مطهر آن حضرت (حضرت امام حسین علیه السلام) نماز بخواند؟

حضرت فرمودند:

کسی که نزد قبر آن جناب دو رکعت نماز بخواند چیزی را از خدا نخواسته مگر

آنکه حق تعالی آن را به وی اعطاء می‌فرماید.

عرض کردم: چه اجر و ثوابی است برای کسی که از آب فرات غسل کرده و سپس به زیارت آن حضرت رود؟

امام علیه السلام فرمودند:

هنگامی که با اراده زیارت آن حضرت از فرات غسل می‌کند تمام گناهانش ریخته شده و پاک می‌گردد مثل اینکه تازه از مادر متولد گردیده.

عرض کردم: ثواب و اجر کسی که خودش بخاطر جهتی نمی‌تواند به زیارت رود ولی دیگری را مجهز ساخته و به زیارت فرستاده چه می‌باشد؟

حضرت فرمودند:

در مقابل هر یک درهمی که خرج کرده خداوند متعال به قدر کوه احد از حسنات به وی داده و چند برابر هزینه‌ای را که متحمل شده برایش باقی می‌گذارد و نیز بلاهائی که نازل شده را از وی دور می‌گرداند و همچنین مال و دارائی وی را حفظ و نگهداری می‌فرماید.

۴۷] - باب چهل و هفتم در بیان آنچه مکروه است اتخاذ و همراه بردنش برای زیارت حضرت حسین بن علی علیهما السلام

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَعَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَجَمَاعَةٌ مَشَائِخِي رَحِمَهُمُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي خَلْفٍ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَكَمِ عَنْ بَعْضِ أَصِحَابِنَا قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) بَلَّغْنِي أَنَّ قَوْمًا أَرَادُوا الْحُسَيْنَ (عليه السلام) حَمَلُوا مَعَهُمُ الشُّفْرَ فِيهَا الْحَلَاوَةُ وَالْأَخْبِصَةُ وَأَشْبَاهُهَا لَوْ زَارُوا قُبُورَ أَحِبَّائِهِمْ مَا حَمَلُوا مَعَهُمْ هَذَا

پدرم رحمه الله عليه و علی بن الحسین و جماعتی از مشایخ و اساتیدم رحمه الله علیهم، از سعد بن عبد الله بن ابی خلف، از احمد بن محمد بن عیسی، از علی بن الحکم، از برخی اصحاب ما نقل کرد که وی گفت:
حضرت ابو عبد الله عليه السلام فرمودند:

به من گزارش شده گروهی به قصد زیارت قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام حرکت کرده و با خود سفره‌هایی را برداشته‌اند که در آنها شیرینی جات و حلوها و امثال اینها را گذاشته‌اند، ایشان اگر به زیارت قبور محبوب‌هایشان روند امثال این گونه از اشیاء را با خود حمل نمی‌کنند.

۲- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ وَغَيْرُهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُوسَى بْنِ عَمَرَ عَنْ صَالِحِ بْنِ السُّنْدِيِّ الْجَمَّالِ عَنْ رَجُلٍ مِنْ أَهْلِ الرِّقَّةِ يُقَالُ لَهُ أَبُو الْمَضَاءِ قَالَ قَالَ لِي أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) تَأْتُونَ قَبْرَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قُلْتُمْ نَعَمْ قَالَ أَفَتَتَّخِذُونَ لِتَدْلِكَ سِيفْرًا قُلْتُمْ نَعَمْ - فَقَالَ أَمَا لَوْ أَتَيْتُمْ قُبُورَ آبَائِكُمْ وَأُمَّهَاتِكُمْ لَمْ تَفْعَلُوا ذَلِكَ قَالَ قُلْتُمْ أَيْ شَيْءٍ نَأْكُلُ قَالَ الْخُبْزَ وَاللَّبْنَ قَالَ وَقَالَ كَرَامٌ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) جُعِلْتُ فِدَاكَ إِنْ قَوْمًا يَزُورُونَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَيَطْبِئُونَ الشُّفْرَ قَالَ فَقَالَ لِي أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) أَمَا إِنَّهُمْ لَوْ زَارُوا قُبُورَ أُمَّهَاتِهِمْ وَأَبَائِهِمْ مَا فَعَلُوا ذَلِكَ

و محمد بن الحسن بن احمد و غیرش از سعد بن عبد الله، از موسی بن عمر، از صالح بن سندی جمال، از مردی که اهل رقه بود و به وی ابو المضا می‌گفتند نقل کرده که وی گفت:

حضرت ابو عبد الله عليه السلام به من فرمودند:

آیا به زیارت قبر حضرت ابا عبد الله الحسین علیه السلام می‌روید؟
عرض کردم: بلی.

فرمودند:

آیا با خود سفره‌ها را برداشته و می‌برید؟

عرض کردم: بلی.

فرمودند:

قطعی است که اگر به زیارت قبور پدران و مادران خود بروید چنین کاری نمی‌کنید.

وی می‌گوید: عرض کردم:

پس چه چیز بخوریم؟

حضرت فرمودند:

نان و شیر.

وی می‌گوید: کرام (یعنی: عبد الکریم بن عمرو الخثعمی) به حضرت عرض کرد:

فدایت شوم گروهی به زیارت قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام می‌روند و سفره‌هایشان را به انواع اطعمه مطبوع خوش‌بو و معطر می‌نمایند؟

حضرت فرمودند:

قطعی و حتمی است که ایشان اگر به زیارت قبور پدرانشان روند چنین نمی‌کنند.

۳- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ عَنْ سَلْمَةَ بْنِ الْخَطَّابِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَكَمِ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) بَلَّغْنِي أَنَّ قَوْمًا إِذَا زَارُوا الْحُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ حَمَلُوا مَعَهُمُ السُّفْرَ فِيهَا الْحَلَاوَةُ وَالْأَخْبِصَةُ وَأَشْبَاهُهَا لَوْ زَارُوا قُبُورَ أَحِبَّائِهِمْ مَا حَمَلُوا ذَلِكَ

حکیم بن داود از سلمه بن الخطاب، از احمد بن محمد، از علی بن الحکم، از برخی اصحاب ما نقل کرده که وی گفت:
حضرت ابو عبد الله عليه السلام فرمودند:

به من گزارش شده گروهی هر گاه به زیارت حضرت حسین بن علی علیهما السلام می‌روند با خود سفره‌هایی که در آن شیرینی‌جات و حلواها و امثال اینها را گذاشته برمی‌دارند، ایشان اگر به زیارت قبور دوستان و محبوب‌هایشان روند این گونه از اشیاء را با خود حمل نمی‌کنند.

۴- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ الْحُسَيْنِ قَالَ حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَلِيٍّ بْنِ مَهْرِيَارَ عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ زُرْعَةَ بْنِ مُحَمَّدٍ الْحَضْرَمِيِّ عَنِ الْمُفْضَلِ بْنِ عُمَرَ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) تَزُورُونَ خَيْرٌ مِنْ أَنْ لِمَا تَزُورُونَ [تَزُورُوا وَ لِمَا تَزُورُونَ خَيْرٌ مِنْ أَنْ تَزُورُونَ] تَزُورُوا قَالَ قُلْتُ قَطَعْتَ ظَهْرِي قَالَ تَاللَّهِ إِنَّ أَحَدَكُمْ لَيَذْهَبُ إِلَى قَبْرِ أَبِيهِ كَتِيبًا حَزِينًا وَ تَأْتُونَهُ أَنْتُمْ بِالسُّفْرِ كَلَّا حَتَّى تَأْتُوهُ شُعْنًا غَيْرًا

محمد بن احمد بن الحسين می‌گوید:

حسن بن علی بن مهزیار از پدرش، از حسین بن سعید، از زرعه بن محمد حضر می، از مفضل بن عمر نقل کرده که وی گفت:
حضرت ابو عبد الله عليه السلام فرمودند:

زیارت بروید بهتر است از اینکه به زیارت نروید و زیارت نروید بهتر است از اینکه به زیارت بروید.

راوی می‌گوید: محضر مبارکش عرض کردم:

کمر من را شکستید با این کلام.

حضرت فرمودند:

به خدا قسم یکی از شما وقتی به زیارت قبر پدرش می‌رود غمگین و اندوهناک می‌رود ولی به زیارت قبر مطهر آن حضرت می‌روید در حالی که با خود سفره‌ها می‌برید، نه، این طور نباید به زیارت آن جناب بروید بلکه زیارتش کنید با حالی افسرده و حزین و گرفته.

*** **

*** **

[۴۸] - باب چهل و هشتم در بیان اینکه واجب است زائر حضرت حسین بن علی علیهما السلام چه گونه باشد

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنِ أَبِيهِ عَنِ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادِ الْبَصْرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ قَالَ حَدَّثَنَا مُدْلِجٌ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قُلْتُ لَهُ إِذَا خَرَجْنَا إِلَى أَبِيكَ أَفَكُنَّا [أَفَلَسْنَا] إِنْ حَجَّ قَالَ بَلَى قُلْتُ فَيَلْزِمُنَا مَا يَلْزِمُ الْحَاجَّ قَالَ مِنْ مَا ذَا قُلْتُ مِنَ الْأَشْيَاءِ الَّتِي يَلْزِمُ الْحَاجَّ قَالَ يَلْزِمُكَ حُسْنُ الصَّحَابَةِ لِمَنْ يَصِيحُبُكَ وَيَلْزِمُكَ قَلَّةُ الْكَلَامِ إِلَّا بِخَيْرٍ وَيَلْزِمُكَ كَثْرَةُ ذِكْرِ اللَّهِ وَيَلْزِمُكَ نَظَافَةُ الثِّيَابِ وَيَلْزِمُكَ الْغُسْلُ قَبْلَ أَنْ تَأْتِيَ الْخِزَائِرَ وَيَلْزِمُكَ الْخُشُوعُ وَكَثْرَةُ الصَّلَاةِ وَالصَّلَاةِ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَيَلْزِمُكَ التَّوْقِيرَ لِأَخِيذِ مَا لَيْسَ لَكَ وَيَلْزِمُكَ أَنْ تَغُضَّ بَصِيرَتَكَ وَيَلْزِمُكَ أَنْ تَعُودَ إِلَى أَهْلِ الْحَاجَةِ مِنْ إِخْوَانِكَ إِذَا رَأَيْتَ مُنْقَطِعًا وَالْمُؤَاسَاةَ وَيَلْزِمُكَ التَّقِيَّةَ الَّتِي قِوَامُ دِينِكَ بِهَا وَالْوَرَعَ عَمَّا نَهَيْتَ عَنْهُ وَالْخُصُومِيَّةَ وَكَثْرَةَ الْأَيْمَانِ وَالْجِدَالَ الَّذِي فِيهِ الْأَيْمَانُ فَإِذَا فَعَلْتَ ذَلِكَ تَمَّ حُجُّكَ وَعُمُرَتُكَ وَاسْتَوْجَبْتَ مِنَ اللَّهِ طَلَبْتَ مَا عِنْدَهُ بِنَفَقَتِكَ وَاغْتَرَابِكَ عَنْ أَهْلِكَ وَرَغْبَتِكَ فِيمَا رَغِبْتَ أَنْ تَنْصَرِفَ بِالْمَغْفِرَةِ وَالرَّحْمَةِ وَالرِّضْوَانِ

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری از پدرش، از علی بن محمد بن سالم، از محمد بن خالد، از عبد الله بن حماد بصری از عبد الله بن عبد الرحمن اصم، وی می گوید:

مدلج از محمد بن مسلم برای ما نقل کرد که وی گفت:

محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السلام عرض کردم: هر گاه به زیارت پدر بزرگوارتان (حضرت امام حسین علیه السلام) می رویم آیا بهمان هیئت و کیفیتی که به حج می رویم باشیم؟ حضرت فرمودند: بلی.

عرض کردم: پس آنچه بر حاجی لازم است بر ما نیز است؟

حضرت فرمودند: چه چیزهایی را گفتی؟

عرض کردم: اشیائی را که بر حاجی لازم می باشد.

حضرت فرمودند:

بر تو لازم است که با همراهانت خوش رفتار باشی، سخن اندک بگویی و حتی الامکان تکلم نکنی مگر به خیر.

بر تو لازم است زیاد بیاد خدا باشی.

و بر تو لازم است جامه و لباس هایت را نظیف و پاکیزه نگاه داری.

و بر تو لازم است پیش از اینکه به حائر برسی غسل نمائی.

لازم است بر تو که خاشع بوده و زیاد نماز خوانده و بسیار بر محمد و آل محمد صلوات بفرستی و به آنچه از تو نیست و مال دیگری است احترام گذارده و بر نداری.

لازم است به آنچه حلال نیست نگاه نکرده و چشم خود را از آن فروبندی.

لازم است وقتی برادر ایمانی خود را نیازمند دیده و ملاحظه کردی که بواسطه نداشتن نفقه از ادامه عمل عاجز است به دیدنش رفته او را کمک کرده و به مواسات با او رفتار نمائی.

بر تو لازم است تقیه که دین تو به آن قائم است را رعایت کنی.

واجب است از آنچه منهی هستی و از خصومت و دشمنی و زیاد قسم خوردن و از جدال کردنی که در اثناء آن به خوردن قسم مبادرت می ورزی اجتناب و دوری کنی.

و وقتی به این دستورها عمل کردی البته حج و عمره تو تمام و کامل بوده و به واسطه صرف نفقه و دور شدن از اهل و عیالت و

روی تافتن از آنچه به آن مایل هستی از کسی که آنچه نزدش بوده و تو آن را طلب کردی استحقاق پیدا می‌کنی که از سفرت مراجعه کرده در حالی که مغفرت و رحمت و رضوانش شامل تو شده باشد.

۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ زُرْعَةَ بْنِ مُحَمَّدٍ الْحَضْرَمِيِّ عَنِ الْمُفْضَلِ بْنِ عُمَرَ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) تَزُورُونَ خَيْرٌ مِنْ أَنْ لَمَّا تَزُورُونَ [تَزُورُوا- وَ لَمَّا تَزُورُونَ خَيْرٌ مِنْ أَنْ تَزُورُونَ] تَزُورُوا قَالَ قَطَعْتَ ظَهْرِي قَالَ تَاللَّهِ إِنْ أَحَدَكُمْ لَيَذْهَبُ إِلَى قَبْرِ أَبِيهِ كَنِيئًا حَزِينًا وَ تَأْتُونَهُ أَنْتُمْ بِالسُّفْرِ كَلَّا حَتَّى تَأْتُونَهُ [تَأْتُوهُ شِعْثًا غُبْرًا

مترجم گوید:

این حدیث عینا با ترجمه‌اش در باب چهل و هفتم «حدیث چهارم» قبل از گذشت.

۳- حَدَّثَنِي أَبِي وَ أَخِي وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ غَيْرُهُمْ رَحِمَهُمُ اللَّهُ عَنْ سَعِيدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي خَلْفٍ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى الْأَشْعَرِيِّ عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَكَمِ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِذَا أَرَدْتَ زِيَارَةَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَزُرْهُ وَ أَنْتَ كَنِيئٌ حَزِينٌ مَكْرُوبٌ شِعْثًا مُغْبَرًا جَائِعًا عَطْشَانًا فَإِنَّ الْحُسَيْنَ قَتَلَ حَزِينًا مَكْرُوبًا شِعْثًا مُغْبَرًا جَائِعًا عَطْشَانًا- وَ سَلَّهُ الْحَوَائِجَ وَ أَنْصَرِفْ عَنْهُ وَ لَا تَتَّخِذْهُ وَطْنَا

پدر و برادر و علی بن الحسین و دیگران رحمه الله عليهم از سعد بن عبد الله بن ابی خلف، از احمد بن محمد بن عیسی الاشعری، از علی بن الحکم، از بعض اصحاب ما، از ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده وی گفت: حضرت امام صادق علیه السلام فرمودند: هنگامی که اراده زیارت حضرت حسین علیه السلام را نمودی پس آن حضرت را با حالی غمگین و اندوه‌ناک و ناراحت و ژولیده و گرفته و گرسنه و تشنه زیارت نما زیرا حضرتش کشته شدند در حالی که غمگین و ناراحت و ژولیده و گرفته و گرسنه و تشنه بودند و از آن جناب حوائج و خواسته‌های خود را بخواه و سپس از آنجا برگرد و آن مکان شریف را وطن برای خود قرار مده.

۴- وَ بِهَذَا الْإِسْنَادِ عَنْ سَعِيدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُوسَى بْنِ عُمَرَ عَنْ صَالِحِ بْنِ السَّنْدِيِّ الْجَمَالِيِّ عَمَّنْ ذَكَرَهُ عَنْ كَرَامِ بْنِ عَمْرٍو قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) لِكَرَامٍ إِذَا أَرَدْتَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَزُرْهُ وَ أَنْتَ كَنِيئٌ حَزِينٌ شِعْثٌ مُغْبَرٌ فَإِنَّ الْحُسَيْنَ قَتَلَ وَ هُوَ كَنِيئٌ حَزِينٌ شِعْثٌ مُغْبَرٌ جَائِعٌ عَطْشَانٌ

و با اسناد حدیث قبل از سعد بن عبد الله، از موسی بن عمر، از صالح بن سندی جمال از کسی که ذکرش نموده از کرام بن عمرو، وی گفت:

حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

ای کرام! هر گاه اراده نمودی قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام را زیارت کنی پس آن حضرت را با حالی غمگین و حزین و هیئت ژولیده و گرفته زیارت نما، زیرا حضرتش کشته شد در حالی که محزون و غمگین و ژولیده و گرفته و گرسنه و تشنه بودند.

۴۹ - باب چهل و نهم ثواب کسی که سواره یا پیاده به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام برود و خواندن و مناجات حق تعالی زائر قبر مطهر را

۱- حَدَّثَنِي أَبِي وَجَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ وَ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى وَ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ وَ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ جَمِيعاً عَنْ الْحُسَيْنِ بْنِ عُبَيْدِ اللَّهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ أَبِي عَثْمَانَ عَنْ عَبْدِ الْجَبَّارِ النَّهَائِنْدِيِّ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ ثَوْبَرِ بْنِ أَبِي فَاخْتَةَ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَا حُسَيْنُ مَنْ خَرَجَ مِنْ مَنْزِلِهِ يُرِيدُ زِيَارَةَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (صلى الله عليه وآله) إِنْ كَانَ مَا شِئِيًّا كَتَبَ اللَّهُ لَهُ بِكُلِّ خُطْوَةٍ حَسَنَةً وَ مَحَى عَنْهُ سَيِّئَةٌ حَتَّى إِذَا صَارَ فِي الْحَائِرِ كَتَبَهُ اللَّهُ مِنَ الْمُضْلِحِينَ الْمُتَجَبِّينَ [الْمُفْلِحِينَ الْمُنْجِحِينَ حَتَّى إِذَا قَضَى مَنَاسِكَهُ كَتَبَهُ اللَّهُ مِنَ الْفَائِزِينَ حَتَّى إِذَا أَرَادَ الْإِنصِرَافَ أَتَاهُ مَلَكٌ فَقَالَ إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) يَقْرؤُكَ السَّلَامَ وَ يَقُولُ لَكَ اسْتَأْنِفِ الْعَمَلَ فَقَدْ غَفَرَ لَكَ مَا مَضَى

پدرم رحمه الله عليه و جماعتی از مشایخ و اساتیدم، از سعد بن عبد الله و محمد ابن یحیی و عبد الله بن جعفر حمیری و احمد بن ادريس جملگی از حسین بن عبید الله، از حسن بن علی بن ابی عثمان، از عبد الجبار نهاوندی از ابو سعید، از حسین بن ثویر بن ابی فاخته، وی می گوید:

حضرت ابو عبد الله عليه السلام فرمودند:

ای حسین! کسی که از منزلش بیرون آید و قصدش زیارت قبر حضرت حسین ابن علی علیهما السلام باشد اگر پیاده رود خداوند متان به هر قدمی که برمی دارد یک حسنه برایش نوشته و یک گناه از او محو می فرماید تا زمانی که به حائر برسد و پس از رسیدن به آن مکان شریف حق تبارک و تعالی او را از رستگاران قرار می دهد تا وقتی که مراسم و اعمال زیارت را به پایان برساند که در این هنگام او را از فائزین محسوب می فرماید تا زمانی که اراده مراجعت نماید در این وقت فرشته ای نزد او آمده و می گوید:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم سلام رسانده و به تو می فرماید:

از ابتداء عمل را شروع کن، تمام گناهان گذشته ات آمرزیده شد.

۲- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ وَ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُثْبَةَ عَنْ بَشِيرِ الدَّهَّانِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ الرَّجُلَ لِيَخْرُجُ إِلَى قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَلَهُ إِذَا خَرَجَ مِنْ أَهْلِهِ بِأَوَّلِ خُطْوَةٍ مَغْفِرَةٌ دُنُوْبِهِ- ثُمَّ لَمْ يَزَلْ يُقَدِّسُ بِكُلِّ خُطْوَةٍ حَتَّى يَأْتِيَهُ فَإِذَا أَتَاهُ نَاجَاهُ اللَّهُ تَعَالَى فَقَالَ عَبْدِي سَلْنِي أُعْطِكَ اذْعُنِي أُجِبْكَ اطْلُبْ مِنِّي أُعْطِكَ سَلْنِي حَاجَةً أَقْضِيهَا [أَقْضِيهَا لَكَ قَالَ وَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ حَقُّ عَلَى اللَّهِ أَنْ يُعْطِيَ مَا بَدَلَ

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله و محمد بن یحیی، از محمد بن الحسین، از محمد بن اسماعیل، از صالح بن عقبه، از بشیر دهان، وی می گوید:

حضرت ابی عبد الله عليه السلام فرمودند:

شخصی که به زیارت قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام می رود، زمانی که از اهلش جدا شد با اولین گامی که برمی دارد تمام گناهانش آمرزیده می شود سپس با هر قدمی که برمی دارد پیوسته تقدیس و تنزیه شده تا به قبر برسد و هنگامی که به آنجا رسید حق تعالی او را خوانده و با وی مناجات نموده و می فرماید:

بنده من! از من بخواه تا به تو اعطاء نمایم، من را بخوان اجابت نمایم، از من طلب کن به تو بدهم، حاجتت را از من بخواه تا برایت روا سازم.

راوی می گوید، امام علیه السلام فرمودند:

و بر خداوند متعال حق و ثابت است آنچه را که بذل نموده اعطاء فرماید.

۳- وَبِهِذَا الْإِسْنَادِ عَنْ صَالِحِ بْنِ الْحَرْثِ بْنِ الْمُغِيرَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ لِلَّهِ مَلَائِكَةً مُوَكَّلِينَ بِقَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَإِذَا هُمْ بِزِيَارَتِهِ الرَّجُلُ أَعْطَاهُمُ اللَّهُ ذُنُوبَهُ فَإِذَا خَطَا مَحْوَهَا ثُمَّ إِذَا خَطَا ضَاعُوا لَهُ حَسَنَاتِهِ فَمَا تَزَالُ حَسَنَاتُهُ تَضَاعَفُ حَتَّى تُوجِبَ لَهُ الْجَنَّةَ ثُمَّ اكْتَنَفُوهُ وَقَدَّسُوهُ وَيَتَادُونَ مَلَائِكَةَ السَّمَاءِ أَنْ قَدَّسُوا زُورًا حَبِيبَ اللَّهِ فَإِذَا اغْتَسَلُوا نَادَاهُمْ مُحَمَّدٌ (صلى الله عليه وآله) يَا وَفَدَ اللَّهُ أَبَشِّرُوا بِمِرَافِقَتِي فِي الْجَنَّةِ ثُمَّ نَادَاهُمْ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ ع أَنَا ضَامِنٌ لِقَضَاءِ حَوَائِجِكُمْ وَدَفْعِ الْبَلَاءِ عَنْكُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ثُمَّ التَّقَاهُمْ [اِكْتَنَفَهُمُ] النَّبِيُّ (صلى الله عليه وآله) عَنْ أَيْمَانِهِمْ وَعَنْ شَمَائِلِهِمْ حَتَّى يَنْصَرِفُوا إِلَى أَهْلِيهِمْ

و با اسناد حدیث قبلی از صالح، از حارث بن مغیره، وی می گوید:

حضرت ابی عبد الله علیه السلام فرمودند:

خداوند متعال فرشتگانی دارد که موکل قبر حضرت امام حسین علیه السلام می باشند هنگامی که شخص قصد زیارت آن حضرت را می نماید حق تعالی گناهان او را در اختیار این فرشتگان قرار می دهد و زمانی که وی قدم برداشت فرشتگان تمام گناهانش را محو می کنند و سپس قدم دوم را که برداشت حسناش مضاعف و دو چندان می کنند و پیوسته با قدم هائی که برمی دارد حسناش مضاعف می گردد تا به حدی می رسد که بهشت برایش واجب و ثابت می گردد، سپس اطرافش را گرفته و تقدیسش می کنند و فرشتگان آسمان نداء داده و می گویند:

زوار دوست دوست خدا را تقدیس نماید.

و وقتی زوار غسل کردند حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم ایشان را مورد نداء قرار داده و می فرماید:

ای مسافران خدا! بشارت باد بر شما که در بهشت با من هستید.

سپس امیر المؤمنین علیه السلام به ایشان نداء نموده و می فرماید: من ضامنم که حوائج شما را بر آورده نموده و بلاء را در دنیا و آخرت از شما دفع کنم، سپس پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم با ایشان از طرف راست و چپ ملاقات فرموده تا بالآخره به اهل خود بازگردند.

۴- وَحَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مُوسَى بْنِ يَابُوَيْهِ وَجَمَاعَةٌ رَحِمَهُمُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمُغِيرَةَ عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ عَامِرٍ عَنْ جَابِرِ الْمَكْفُوفِ عَنْ أَبِي الصَّامِتِ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَهُوَ يَقُولُ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) مَا شَيْئاً كَتَبَ اللَّهُ لَهُ بِكُلِّ خُطْوَةٍ أَلْفَ حَسَنَةٍ وَمَا عَنْهُ أَلْفَ سَيِّئَةٍ وَرَفَعَ لَهُ أَلْفَ دَرَجَةٍ فَإِذَا أَتَيْتَ الْفُرَاتَ فَاعْتَسِلْ وَاعْلُقْ نَعْلَيْكَ وَامْشِ حَافِياً وَامْشِ مَشَى الْعَبْدِ الدَّلِيلِ فَإِذَا أَتَيْتَ بَابَ الْحَائِرِ فَكَبِّرْ أَرْبَعاً ثُمَّ امْشِ قَلِيلاً ثُمَّ كَبِّرْ أَرْبَعاً ثُمَّ انْتِ رَأْسَهُ فَقَفْ عَلَيْهِ فَكَبِّرْ أَرْبَعاً [فَكَبِّرْ وَصَلِّ عِنْدَهُ وَاسْأَلْ أَوْ صَلِّ أَرْبَعاً وَاسْأَلِ اللَّهَ حَاجَتَكَ

علی بن الحسین بن موسی بن بابویه و جماعتی رحمه الله عليهم، از سعد بن عبد الله، از حسن بن علی بن عبد الله بن مغیره، از عباس بن عامر، از جابر مکفوف، از ابی الصامت، وی می گوید:

از حضرت ابی عبد الله علیه السلام شنیدم که می فرمودند:

کسی که پیاده به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام برود خداوند متعال به هر قدمی که بر می دارد هزار حسنه برایش ثبت و هزار گناه از وی محو می فرماید و هزار درجه مرتبه اش را بالا می برد سپس فرمودند:

وقتی به فرات وارد شدی ابتداء غسل کن و کفش هایت را آویزان نما و پای برهنه راه برو و مانند بنده ذلیل راه برو و وقتی به درب حائر رسیدی چهار مرتبه تکبیر بگو سپس اندکی حرکت کن باز چهار بار تکبیر گفته بعد به طرف بالای سر حضرت برو و در آنجا بایست و سپس چهار مرتبه تکبیر بگو و نزد قبر نماز بخوان و از خداوند متعال حاجت خود را بخواه.

۵- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنِ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَرِيْعٍ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ هِلَالٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قُلْتُ لَهُ جُعِلْتُ فِدَاكَ مَا أَذْنَى مَا لَزَائِرِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقَالَ لِي يَا عَبْدَ اللَّهِ إِنَّ أَذْنَى مَا يَكُونُ

لَهُ أَنْ اللَّهُ يَحْفَظُهُ فِي نَفْسِهِ وَأَهْلِهِ حَتَّى يَرُدَّهُ إِلَى أَهْلِهِ فَإِذَا كَانَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَانَ اللَّهُ الْحَافِظَ لَهُ

محمد بن جعفر رزازی، از محمد بن الحسین، از محمد بن اسماعیل بن بزیر، از صالح بن عقبه، از عبد الله بن هلال، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده، وی گفت:

محضر امام علیه السلام عرض کردم: فدایت شوم کمترین ثواب و اجری که برای زائر قبر حضرت امام حسین علیه السلام می‌باشد چیست؟

حضرت فرمودند:

ای عبد الله! کمترین پاداشی که برای او است اینکه: خداوند متعال خود و اهلش را حفظ کرده تا به خویشانش باز گردد و وقتی روز قیامت شد خداوند متعال حافظ او خواهد بود.

۶- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ أَبَانَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَوْرَمَةَ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مَيْمُونِ الصَّائِغِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ يَا عَلِيُّ زُرْ الْحُسَيْنَ وَلَا تَدَعُهُ قَالَ قُلْتُ مَا لِمَنْ آتَاهُ مِنَ الثَّوَابِ قَالَ مَنْ آتَاهُ مَا شِئَا كَتَبَ اللَّهُ لَهُ بِكُلِّ خُطْوَةٍ حَسَنَةً وَ مَحَى عَنْهُ سَيِّئَةً وَ رَفَعَ لَهُ دَرَجَةً فَإِذَا آتَاهُ وَكَلَّ اللَّهُ بِهِ مَلَكَينَ يَكْتُبَانِ مَا خَرَجَ مِنْ فِيهِ مِنْ خَيْرٍ وَ لَا يَكْتُبَانِ مَا يَخْرُجُ مِنْ فِيهِ مِنْ شَرٍّ وَ لَا غَيْرَ ذَلِكَ فَإِذَا انْصَرَفَ وَ دَعُوهُ وَ قَالُوا يَا وَلِيَّ اللَّهِ مَغْفُورًا لَكَ أَنْتَ مِنْ حِزْبِ اللَّهِ وَ حِزْبِ رَسُولِهِ وَ حِزْبِ أَهْلِ بَيْتِ رَسُولِهِ وَ اللَّهُ لَا تَرَى النَّارَ بِعَيْنِكَ أَبَدًا وَ لَا تَرَكَ وَ لَا تَطْعُمَكَ أَبَدًا

پدرم رحمه الله علیه از حسین بن حسن بن ابان، از محمد بن اورمه از کسی که برایش حدیث گفته، از علی بن میمون صائغ، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

ای علی! قبر حسین علیه السلام را زیارت کن و ترک مکن.

عرض کردم: ثواب کسی که آن حضرت را زیارت کند چیست؟

حضرت فرمودند:

کسی که پیاده زیارت کند خداوند بهر قدمی که برمی‌دارد یک حسنه برایش نوشته و یک گناه از او محو می‌فرماید و یک درجه مرتبه‌اش را بالا می‌برد و وقتی به زیارت رفت حق تعالی دو فرشته را موکل او می‌فرماید که آنچه خیر از دهان او خارج می‌شود را نوشته و آنچه شر و بد می‌باشد را نویسند و وقتی برگشت با او وداع کرده و به وی می‌گویند:

ای ولی خدا گناهانت آمرزیده شد و تو از افراد حزب خدا و حزب رسول او و حزب اهل بیت رسولش می‌باشی و خداوند هرگز چشمانت را به آتش جهنم بینا نمی‌کند و آتش نیز تو را ابدان نخواهد دید و تو را طعمه خود نخواهد نمود.

۷- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ وَعَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدِ الْبُرْقِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَبْدِ الْعَظِيمِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْحَسَنِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ الْحَكَمِ النَّخَعِيِّ عَنْ أَبِي حَمَادِ الْأَعْرَابِيِّ عَنْ سَدِيرِ الصَّرِيفِيِّ قَالَ كُنَّا عِنْدَ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) فَذَكَرَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقَالَ لَهُ أَبُو جَعْفَرٍ (عليه السلام) مَا آتَاهُ عَبْدٌ فَخَطَا خُطْوَةً إِلَّا كَتَبَ اللَّهُ لَهُ حَسَنَةً وَ حَطَّ عَنْهُ سَيِّئَةً

پدرم رحمه الله علیه، از سعد بن عبد الله و عبد الله بن جعفر حمیری، از احمد بن محمد بن خالد برقی، از پدرش از عبد العظیم بن عبد الله بن الحسن، از حسن بن حکیم النخعی، از ابی حماد اعرابی، از سدید صیرفی، وی می‌گوید:

محضر ابی جعفر علیه السلام بودیم پس جوانی قبر حضرت امام حسین علیه السلام را متذکر شد.

حضرت ابو جعفر علیه السلام بوی فرمود:

بنده‌ای به زیارت حضرت نرفته و قدمی برنداشته مگر آنکه حقتعالی برای او یک حسنه نوشته و یک گناه از او پاک می‌کند.

۸- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادِ

الْبَصْرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُسَيْكَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ زَارَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) مِنْ شَيْعَتِنَا لَمْ يَرْجِعْ حَتَّى يُغْفَرَ لَهُ كُلُّ ذَنْبٍ - وَيُكْتَبَ لَهُ بِكُلِّ خُطْوَةٍ خَطَاهَا وَكُلِّ يَدٍ رَفَعَتْهَا دَابَّتُهُ أَلْفٌ حَسَنَةً وَمَجِي عَنْهُ أَلْفٌ سَيِّئَةً - وَتُرْفَعُ لَهُ أَلْفٌ دَرَجَةً

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری، از پدرش، از علی بن محمد بن سالم، از محمد بن خالد، از عبد الرحمن بن حماد بصری، از عبد الله بن عبد الرحمن اصم از عبد الله بن مسکان، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، نقل کرد که آن حضرت فرمودند: کسی که از شیعیان ما بوده و حسین علیه السلام را زیارت کند از زیارت برنگشته مگر آنکه تمام گناهانش آمرزیده می شود و برای هر قدمی که برمی دارد و هر دستی که بالا می رود و اسبش را حرکت داده و می راند هزار حسنه ثبت شده و هزار گناه محو گشته و هزار درجه مرتبه اش بالا می رود.

۹- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الْقُرَشِيِّ الرَّزَّازُ عَنْ خَالِهِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ بَشِيرِ السَّرَّاجِ عَنْ أَبِي سَعِيدِ الْقَاضِي قَالَ دَخَلْتُ عَلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي غُرْفَتِهِ لَهُ وَعِنْدَهُ مُرَازِمٌ فَسَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) مَا شَتَّى كَتَبَ اللَّهُ لَهُ بِكُلِّ خُطْوَةٍ وَبِكُلِّ قَدَمٍ يَرْفَعُهَا وَيَضَعُهَا عَتَقَ رَقَبَةً مِنْ وُلْدِ إِسْمَاعِيلَ وَمَنْ أَتَاهُ بِسَفِينَةٍ فَكَفَّتْ بِهِمْ سَفِينَتُهُمْ نَادَى مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ طِبْتُمْ وَطَابَتْ لَكُمْ الْجَنَّةُ

محمد بن جعفر قرشی رزاز از دای خود محمد بن حسین بن ابی الخطاب، از احمد بن بشیر سراج، از ابو سعید قاضی، وی گفت: حضرت ابی عبد الله علیه السلام در غرفه کوچکی که داشتند نزول اجلال داشتند و مرزم نیز در خدمت آن جناب بود من بر ایشان داخل شدم، شنیدم حضرت می فرمودند:

کسی که پیاده به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام برود خداوند متعال به هر گامی که برداشته و به هر قدمی که از زمین بلند نموده و بر آن نهاده ثواب آزاد کردن بنده‌ای از اولاد حضرت اسماعیل را می دهد. و کسی که با کشتی به زیارت آن حضرت رود و در اثناء کشتی چپ شده و سر نشینانش را در آب بریزد منادی از آسمان نداء می کند:

خوشا به حال شما و گوارا باد بر شما بهشت.

۱۰- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَعَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ حَمْدَانَ الْقَلَانِسِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ الْمُحَارِبِيِّ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مِيثَمَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَاصِمٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ النَّجَّارِ قَالَ قَالَ لِي أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) تَزُورُونَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) وَتَرْكَبُونَ السُّفْنَ فَقُلْتُ نَعَمْ قَالَ أَمَا عَلِمْتَ أَنَّهَا إِذَا انْكَفَتْ بِكُمْ نُودِيْتُمْ أَلَّا طِبْتُمْ وَطَابَتْ لَكُمْ الْجَنَّةُ

پدرم رحمه الله علیه و علی بن حسین، از سعد بن عبد الله، از محمد بن احمد بن حمدان قلانسی، از محمد بن حسین المحاربی، از احمد بن میثم، از محمد بن عاصم، از عبد الله بن نجار نقل کرده، وی گفت: حضرت ابو عبد الله علیه السلام به من فرمودند:

آیا به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام می روید؟ و آیا بر کشتی سوار می شوید و به زیارت آن حضرت می روید؟
عرض کردم: بلی.

حضرت فرمودند:

آیا می دانی هر گاه کشتی شما را در دریا واژگون کند منادی ندا می کند:

آگاه باشید! خوشا بحال شما، بهشت بر شما گوارا باد.

۵۰ - باب پنجاهم کرامت خداوند تبارک و تعالی در حق زوّار حضرت حسین بن علی صلوات الله علیهما

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَزِيعٍ عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ زَيْدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ الطَّحَّانِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ وَهُوَ يَقُولُ مَا مِنْ أَحَدٍ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِلَّا وَهُوَ يَتَمَتَّى أَنَّهُ مِنْ زُورِ الْحُسَيْنِ لِمَا يَرَى مِمَّا يُصْنَعُ بِزُورِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) مِنْ كَرَامَتِهِمْ عَلَى اللَّهِ تَعَالَى

محمد بن الحسن بن احمد بن ولید، از محمد بن الحسن الصفّار، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد بن اسماعیل بن بزیع، از اسماعیل بن زید، از عبد الله طحّان، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام وی گفت: شنیدم از امام علیه السلام که می فرمودند:

احدی نیست در روز قیامت مگر آنکه آرزو می کند از زوّار امام حسین علیه السلام باشد زیرا مشاهده می کند با ایشان چه معامله ای شده و چه کرامتی حق تبارک و تعالی در باره آنها منظور می فرماید.

۲- وَ رَوَى صَالِحُ الصَّيْرَفِيُّ عَنْ عِمْرَانَ الْمِثْمِيِّ عَنْ صَالِحِ بْنِ مِثْمٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ سَرَّهُ أَنْ يَكُونَ عَلَى مَوَائِدِ النُّورِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ - فَلْيَكُنْ مِنْ زُورِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ ع

صالح صیرفی از عمران میثمی و او از صالح بن میثم و او از حضرت ابی عبد الله علیه السلام روایت کرده که آن حضرت فرمودند: کسی که دوست دارد بر سفره های نور بنشیند در روز قیامت، پس باید از زوّار حضرت حسین بن علی علیهما السلام باشد.

۳- حَدَّثَنِي الْحُسَيْنُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ عَامِرٍ عَنْ مُعَلَّى بْنِ مُحَمَّدِ الْبُصْرِيِّ قَالَ حَدَّثَنِي أَبُو الْفَضْلِ عَنِ ابْنِ صَدَقَةَ عَنِ الْمُفَضَّلِ بْنِ عُمَرَ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) كَأَنِّي بِالْمَلَائِكَةِ وَاللَّهِ قَدْ أَرَدَحَمُوا الْمَوْءَمِنِينَ عَلَى قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ قُلْتُ فَيَتَرَاءُونَ لَهُ قَالَ هَيْهَاتَ هَيْهَاتَ قَدْ لَزِمُوا وَاللَّهِ الْمَوْءَمِنِينَ حَتَّى إِنَّهُمْ لَيَمْسَحُونَ وَجُوهَهُمْ بِأَيْدِيهِمْ قَالَ وَ يُنَزَّلُ اللَّهُ عَلَى زُورِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) غُدُوَّةً وَعَشِيَّةً مِنْ طَعَامِ الْجَنَّةِ وَ خَدَائِمُهُمُ الْمَلَائِكَةُ لَا يَسْأَلُ اللَّهُ عَبْدًا حَاجَةً مِنْ حَوَائِجِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ إِلَّا أَعْطَاهَا إِيَّاهُ قَالَ قُلْتُ هَذِهِ وَاللَّهِ الْكَرَامَةُ قَالَ لِي يَا مُفَضَّلُ أَرِيدُكَ قُلْتُ نَعَمْ سَيِّدِي قَالَ كَأَنِّي بِسَرِيرٍ مِنْ نُورٍ قَدْ وُضِعَ وَقَدْ ضَرَبَتْ عَلَيْهِ قُبَّةٌ مِنْ يَاقُوتِهِ حَمْرَاءَ مُكَلَّلَهُ بِالْجَوَاهِرِ وَ كَأَنِّي بِالْحُسَيْنِ (عليه السلام) جَالِسٍ عَلَى ذَلِكَ السَّرِيرِ وَ حَوْلَهُ تِسْعُونَ أَلْفَ قُبَّةٍ خَضْرَاءَ وَ كَأَنِّي بِالْمَوْءَمِنِينَ يَزُورُونَهُ وَيَسَلِّمُونَ عَلَيْهِ فَيَقُولُ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ لَهُمْ أَوْلِيَائِي سَلُونِي - فَطَالَ مَا أُوذِيْتُمْ وَ ذَلَلْتُمْ وَ اضْطَهَدْتُمْ فَهَذَا يَوْمٌ لَا تَسْأَلُونِي حَاجَةً مِنْ حَوَائِجِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ إِلَّا قَضَيْتُهَا لَكُمْ فَيَكُونُ أَكْلُهُمْ وَ شَرِبُهُمْ فِي الْجَنَّةِ فَهَذِهِ وَاللَّهِ الْكَرَامَةُ الَّتِي لَا انْقِضَاءَ لَهَا وَ لَا يُدْرِكُ مُتَبَاهَا

حسین بن محمد بن عامر، از معلی بن محمد بصری، وی می گوید:

ابو الفضل، از ابن صدقه، از مفّضل بن عمر نقل کرده که وی گفت:

حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

گویا می بینم که فرشتگان با مومنین بر سر قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام ازدحام کرده اند.

راوی می گوید: عرضه داشتم:

آیا مومنین فرشته را می بینند؟

حضرت فرمودند:

هرگز، هرگز، آنها به خدا قسم ملازم و همراه مومنین بودند حتی با دست هایشان به صورت های آنها مسح می کشند.

سپس امام علیه السلام فرمودند:

خداوند مئان هر صبح و شام از طعام بهشت بر زوّار امام حسین علیه السلام نازل می فرماید و خدمتکاران ایشان فرشتگانند.

هیچ بنده ای از بندگان خداوند حاجتی از حوائج دنیا و آخرت را از خداوند متعال در خواست نمی کنند مگر آنکه خدا به او عطاء

می‌فرماید.

راوی می‌گوید: عرض کردم: به خدا قسم این کرامت می‌باشد.

امام علیه السلام به من فرمودند:

ای مفضل: برایت بیشتر بگویم؟

عرضه کردم: بلی سرور من.

حضرت فرمودند:

گویا می‌بینم تختی از نور را که گذارده‌اند و بر روی آن قبه‌ای از یاقوت سرخ زده شده که با جواهرات آن را زینت نموده‌اند و

حضرت امام حسین علیه السلام بر روی آن تخت نشسته‌اند و اطراف آن حضرت نود هزار قبه سبز زده‌اند و مومنین آن حضرت را

زیارت کرده و بر آن جناب سلام می‌دهند، پس خداوند متعال به ایشان می‌فرماید:

ای دوستانم از من سؤالی کنید و بخواهید، پس زیاد اذیت شدید و خوار و مقهور گردیدید امروز، روزی است که حاجتی از

حاجات دنیا و آخرتتان را از من درخواست نکرده مگر آن را روا می‌نمایم، پس خوردن و آشامیدنشان در بهشت می‌باشد، پس به

خدا قسم کرامت و احسانی که زوال نداشته و انتهای آن را نمی‌توان درک کرد همین است.

[۵۱] - باب پنجاه و یکم آیات زیارت حضرت حسین بن علی علیهما السلام جزء عمر زائر شمرده نمی‌شود

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ قَالَ حَدَّثَنِي أَبُو سَعِيدٍ الْحَسَنُ بْنُ عَلِيِّ بْنِ زَكَرِيَّا الْعَدَوِيُّ الْبَصْرِيُّ عَنْ هَيْثَمِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الرُّمَانِيِّ عَنْ أَبِي الْحَسَنِ الرُّضَا (عليه السلام) عَنْ أَبِيهِ (عليه السلام) قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ الصَّادِقُ (عليهما السلام) إِنَّ أَيَّامَ زَائِرِي الْحُسَيْنِ (عليه السلام) لَا تُحَسَبُ مِنْ أَعْمَارِهِمْ وَلَا تُعَدُّ مِنْ آجَالِهِمْ

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری می گوید:

ابو سعید حسن بن علی بن زکریا عدوی بصری، از هیثم بن عبد الله رمانی از حضرت ابی الحسن الرضا علیه السلام نقل نموده و آن جناب از پدر بزرگوارشان حکایت کرده‌اند که ابو عبد الله جعفر بن محمد الصادق علیهما السلام فرمودند: ایام زیارت حضرت امام حسین علیه السلام جزء عمر زائر شمرده نشده و از اجلشان محسوب نمی‌گردد.

۵۲ - باب پنجاه و دوم زائرین امام حسین علیه السلام همسایه رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و حضرت علی و فاطمه علیهما السلام می‌باشند

۱- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَعَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ قَوْلَوَيْهِ رَه عَنِ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ وَعَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى بْنِ عُبَيْدِ بْنِ يَقْطِينِ الْيَقْطِينِيِّ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ أَبِي خَالِدِ ذِي الشَّامَةِ قَالَ حَدَّثَنِي أَبُو أُسَامَةَ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ مَنْ أَرَادَ أَنْ يَكُونَ فِي جِوَارِ نَبِيِّهِ (صلى الله عليه و آله) وَ جِوَارِ عَلِيٍّ وَ فَاطِمَةَ فَلَا يَدْعُ زِيَارَةَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ ع

علی بن الحسین و علی بن محمد بن قولویه، از محمد بن یحیی عطار و علی بن ابراهیم بن هاشم، از محمد بن عیسی بن عبید بن یقظین یقظینی، از کسی که برایش نقل نموده از ابو خالد ذی الشامه، وی می گوید:

ابو اسامه برایم حدیث گفت، وی اظهار داشت:

از امام صادق علیه السلام شنیدم که می فرمود:

کسی که می خواهد در همسایگی رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و حضرت علی و فاطمه علیهما السلام باشد زیارت حسین بن علی علیهما السلام را ترک نکند.

۲- وَ يَأْتِيَنَاهُ عَنْ أَبِي بَصِيرٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ [أَوْ] أَبَا جَعْفَرٍ (عليه السلام) يَقُولُ مَنْ أَحَبَّ أَنْ يَكُونَ مَسْكَنَهُ الْجَنَّةَ وَ مَاوَاهُ الْجَنَّةَ فَلَا يَدْعُ زِيَارَةَ الْمَظْلُومِ قُلْتُ مَنْ هُوَ قَالَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ صَاحِبُ كَرْبَلَاءَ مَنْ أَتَاهُ شَوْقًا إِلَيْهِ وَ حُبًّا لِرَسُولِ اللَّهِ وَ حُبًّا لِفَاطِمَةَ وَ حُبًّا لِأَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (صلى الله عليه و آله) أَقْعَدَهُ اللَّهُ عَلَى مَوَائِدِ الْجَنَّةِ يَأْكُلُ مَعَهُمْ وَ النَّاسُ فِي الْحِسَابِ

علی بن الحسین باسنادش، از ابی بصیر، وی می گوید:

از حضرت ابا عبد الله علیه السلام یا ابا جعفر علیه السلام شنیدم که می فرمودند:

کسی که دوست دارد محل سکنا و منزلش بهشت باشد پس زیارت مظلوم (مظلوم کربلاء) را ترک نکند.

عرض کردم: مظلوم کیست؟

حضرت فرمودند:

مظلوم حسین بن علی علیهما السلام که صاحب کربلاء است می باشد، کسی که بخاطر شوق به آن حضرت و محبت به رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و فاطمه سلام الله علیها و حب به امیر المؤمنین صلوات الله و سلامه علیهم اجمعین حضرتش را زیارت کند خداوند او را بر سر سفره های بهشتی نشانده که با آن سروران هم غذا باشد در حالی که مردم در حساب می باشند.

۳- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ هَمَّامٍ بَيْنَ سَيْهَيْلٍ عَنِ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ مَالِكِ قَالَ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ عِمْرَانَ قَالَ حَدَّثَنَا الْحُسَيْنُ بْنُ الْحُسَيْنِ اللَّوْءِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَيُّوبَ عَنِ الْحَرِثِ بْنِ الْمُغِيرَةِ النَّضِيرِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى جَعَلَ مَلَائِكَةً مُوَكَّلِينَ بِقَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَإِذَا هَمَّ الرَّجُلُ بِزِيَارَتِهِ وَ اغْتَسَلَ نَادَى مُحَمَّدٌ (صلى الله عليه و آله) يَا وَفَدَ اللَّهُ أَبَشْرُوا بِمُرَافِقَتِي فِي الْجَنَّةِ وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ

محمد بن همام بن سهیل، از جعفر بن محمد بن مالک نقل کرده که وی گفت:

محمد بن عمران گفت: حسن بن حسین لوء لوءی از محمد بن اسماعیل، از محمد ابن ایوب، از حارث بن مغیره نصیری برایم نقل کرد که حضرت ابی عبد الله علیه السلام فرمودند:

خداوند تبارک و تعالی فرشتگانی را موکل قبر مطهر حضرت امام حسین علیه السلام قرار داده، هر گاه شخصی قصد زیارت آن جناب را نموده و غسل می نماید حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم وی را نداء کرده و می فرماید:

ای مسافرین خدا بشارت باد شما را به اینکه در بهشت همراه من هستید ...

و حدیث سابق الذکر را نقل کرده.

۵۳ - باب پنجاه و سوم زائرین امام حسین علیه السلام قبل از همه مردم وارد بهشت می‌شوند

۱- حَدَّثَنِي أَبِي وَ أَخِي وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ رَهْ جَمِيعاً عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ عَنِ الْعَمْرِكِيِّ بْنِ عَلِيٍّ الْبُوفَكِيِّ عَنْ صَنْدَلٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بُكَيْرٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ زُرَّارَةَ قَالِ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ إِنَّ لِرُؤَاةِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَضْلاً عَلَى النَّاسِ قُلْتُ وَ مَا فَضْلُهُمْ قَالَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ قَبْلَ النَّاسِ بِأَرْبَعِينَ عَاماً- وَ سَائِرُ النَّاسِ فِي الْحِسَابِ وَ الْمَوْقِفِ پدر و برادر و علی بن الحسین و محمد بن الحسن رحمه الله عليهم جملگی از محمد بن یحیی عطار، از عمر کی بن علی بوفکی، از

صندل، از عبد الله بن بکیر، از عبد الله بن زراره، وی می‌گوید:

از حضرت ابو عبد الله علیه السلام شنیدم که می‌فرمودند:

در روز قیامت برای رؤا حسین بن علی علیهما السلام بر سایر مردم فضیلت و برتری می‌باشد.

عرض کردم: فضیلتشان چیست؟

حضرت فرمودند:

پیش از دیگران و چهل سال قبل از آنها به بهشت داخل می‌شوند در حالی که مردم در حساب و موقف می‌باشند.

۵۴] - باب پنجاه و چهارم ثواب کسی که زیارت امام حسین علیه السلام را نموده در حالی که عارف به حق آن بزرگوار باشد

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِسْمَاعِيلَ الْقُمِّيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَمْرٍو الزِّيَاتِ عَنْ قَائِدِ [فَائِدِ الْحَنَاطِ عَنْ أَبِي الْحَسَنِ الْمَاضِي (عليه السلام) قَالَ مَنْ زَارَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ غَفَرَ اللَّهُ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ

پدرم رحمه الله عليه از عبد الله بن جعفر حمیری و محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری از پدرش عبد الله، از علی بن اسماعیل قمی از محمد بن عمرو زیات، از فائد حنات از حضرت ابی الحسن ماضی (امام کاظم) علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند: کسی که امام حسین علیه السلام را زیارت نموده و به حقیقت عارف و آگاه باشد خداوند گناهان گذشته و آینده‌اش را می‌آمرزد.

۲- حَدَّثَنِي أَبُو الْعَبَّاسِ الْكُوفِيُّ قَالَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ فَضَّالٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ كَثِيرٍ عَنْ هَارُونَ بْنِ خَارِجَةَ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) إِنَّهُمْ يَزُونَ- أَنَّهُ مَنْ زَارَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) كَانَتْ لَهُ حِجَّةٌ وَ عُمْرَةٌ قَالَ لِي مَنْ زَارَهُ وَ اللَّهُ عَارِفًا بِحَقِّهِ غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايخَنَا عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ
ابو العباس کوفی می‌گوید:

محمد بن الحسین بن ابی الخطاب، از حسن بن علی بن فضال، از محمد بن الحسن بن کثیر، از هارون بن ابی خارجه، وی می‌گوید: محضر حضرت ابی عبد الله علیه السلام عرض کردم: مردم روایت نقل می‌کنند که اگر کسی حسین علیه السلام را زیارت کند ثواب یک حج و یک عمره برای او منظور می‌شود، شما در این باره چه می‌فرمائید؟
حضرت فرمودند:

به خدا قسم کسی که آن حضرت را زیارت کند و عارف به حقیقت باشد تمام گناهان گذشته و آینده‌اش آمرزیده می‌شود.
ترجمه:

درم رحمه الله عليه و جماعتی از مشایخ و اساتید، از سعد بن الله، از محمد ابن الحسین باسنادش مثل همین حدیث را نقل کرده است.

۳- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنِ الْخَيْرِيِّ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ مُحَمَّدِ الْقُمِّيِّ قَالَ قَالَ أَبُو الْحَسَنِ مُوسَى بْنُ جَعْفَرٍ (عليهما السلام) أَدْنَى مَا يُثَابُ بِهِ زَائِرُ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) بِشَطِّ الْفُرَاتِ إِذَا عَرَفَ بِحَقِّهِ وَ حُرْمَتِهِ وَ وِلَايَتِهِ أَنْ يُغْفَرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ

محمد بن جعفر رزازی، از محمد بن الحسین، از محمد بن اسماعیل، از خیرری، از حسین بن محمد قمی، وی گفت:

حضرت ابو الحسین موسی بن جعفر علیهما السلام فرمودند:

کمترین ثوابی که به زائر امام حسین علیه السلام در شط فرات می‌دهند بشرطی که عارف به حق و حرمت و ولایت آن جناب باشد این است که گناهان گذشته و آینده‌اش را حقتعالی می‌آمرزد.

۴- وَ حَدَّثَنِي أَبُو الْعَبَّاسِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ صِفْوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنِ ابْنِ مُسْكَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ غُفِرَ [اللَّهُ لَهُ] مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ

ابو العباس، از محمد بن الحسن، از صفوان بن یحیی، از ابن مسکان، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، وی می‌گوید: حضرت فرمودند:

کسی که به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام رود در حالی که به حق آن جناب عارف باشد خداوند متعال گناهان گذشته

و آینده او را می‌آمرزد.

۵- وَ عَنْهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ أَبِي دَاوُدَ سُلَيْمَانَ بْنِ سُفْيَانَ الْمُسْتَرِقِّ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا عَنْ مِثْنَى الْحَنَاطِ عَنْ أَبِي الْحَسَنِ مُوسَى بْنِ جَعْفَرٍ (عليهما السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ غَفَرَ [اللَّهُ] لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ
از ابو العباس، از محمد بن الحسين، از ابی داود سلیمان بن سفیان مسترق، از برخی اصحاب ما، از مثنی حنّاط، از حضرت ابی الحسن موسی بن جعفر علیهما السلام، وی گفت:

از حضرت موسی بن جعفر علیهما السلام شنیدم که می‌فرمودند:

کسی که به زیارت قبر حسین علیه السلام رود در حالی که به حق آن حضرت عارف باشد خداوند متعال گناهان گذشته و آینده‌اش را می‌آمرزد.

۶- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنِ الْحَكَمِ بْنِ مَسِيكٍ عَنْ هِنْدِ الْحَنَاطِ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ مَنْ زَارَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ يَأْتِمُّ بِهِ غَفَرَ [اللَّهُ] لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ
محمد بن جعفر، از محمد بن الحسين، از حکم بن مسکین، از فائد حنّاط نقل کرده که گفت: محمد بن جعفر، از محمد بن الحسين، از حکم بن مسکین، از هند حنّاط (در بعضی نسخ فائد حنّاط ضبط شده)، وی می‌گوید:

از حضرت ابا عبد الله علیه السلام شنیدم که می‌فرمودند:

کسی که حسین علیه السلام را زیارت کند در حالی که عارف بحقش بوده و به آن حضرت اقتداء کند خداوند متعال گناهان گذشته و آینده‌اش را می‌بخشد.

۷- حَدَّثَنِي الْقَاسِمُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادِ الْأَنْصَارِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ
قاسم بن محمد بن علی از پدرش، از جدش، از عبد الله بن حماد انصاری، از عبد الله بن سنان از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، وی می‌گوید:

امام علیه السلام فرمودند:

کسی که به زیارت قبر حسین علیه السلام برود در حالی که به حق آن حضرت عارف باشد خداوند متعال گناهان گذشته و آینده‌اش را می‌بخشد.

۸- وَ حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمُغِيرَةِ عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ عَامِرٍ قَالَ أَخْبَرَنِي يُوسُفُ الْأَنْبَارِيُّ عَنْ قَائِدِ [فَائِدِ] الْحَنَاطِ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) إِنَّهُمْ يَأْتُونَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) بِالنَّوَاحِ وَ الطَّعَامِ قَالَ قَدْ سَمِعْتُ قَالَ فَقَالَ يَا قَائِدِ [فَائِدِ] مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ

پدرم، از سعد بن عبد الله، از حسن بن علی بن عبد الله بن المغیره، از عباس بن عامر، وی می‌گوید: یوسف انباری از فائد حنّاط به من خبر داد که وی گفت:

محضر حضرت ابی الحسن علیه السلام عرض کردم: مردم با توجه و گریه به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام رفته و طعام و غذای خود را نیز می‌آورند شما در باره زیارت آن حضرت چه می‌فرمائید؟

راوی می‌گوید: شنیدم که حضرت فرمودند:

ای فائد: کسی که به زیارت حضرت حسین بن علی علیهما السلام برود در حالی که به حق آن جناب عارف باشد گناهان گذشته و آینده‌اش را خداوند می‌بخشد.

۹- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنِ قَائِدِ [فَائِدِ] عَنِ أَبِي الْحَسَنِ الْأَوَّلِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه

السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ غَفَرَ [اللَّهُ] لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ

محمد بن جعفر، از محمد بن الحسین، از فاند، از حضرت ابی الحسن الاوّل علیه السلام، آن حضرت فرمودند: کسی که به زیارت قبر امام حسین علیه السلام رود و به حق آن جناب عارف باشد حقتعالی گناهان گذشته و آینده‌اش را می‌بخشد.

۱۰- وَ حَدَّثَنِي أَبِي وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ جَمَاعَةٌ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ وَ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ يَحْيَى بْنِ عَلِيٍّ التَّمِيمِيِّ قَالَ أَخْبَرَنِي رَجُلٌ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ وَ عَلِيٍّ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) قَالَ سَمِعْتُ أَبِي يَقُولُ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ

پدرم و محمد بن الحسن و علی بن الحسین و جماعتی از سعد بن عبد الله و محمد بن یحیی از محمد بن الحسین، از محمد بن اسماعیل، از صالح بن عقبه، از یحیی بن علی القمی، وی می‌گوید:

مردی از عیید الله بن عبد الله و علی بن الحسین بن علی سلام الله عليهم به من خبر داد که آن جناب فرمودند: شنیدم از پدرم که می‌فرمودند:

کسی که به زیارت قبر حسین علیه السلام رود و به حق آن جناب عارف باشد خداوند متعال گناهان گذشته و آینده‌اش را می‌آمرزد.

۱۱- وَ بَابُ نَادِهِ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ يَحْيَى بْنِ عَلِيٍّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الْقُرَشِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) بِهِدَيْنِ الْحَدِيثَيْنِ سَوَاءً

محمد بن یحیی به اسنادش از صالح بن عقبه، از یحیی بن علی از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن جناب فرمودند: کسی که به زیارت قبر حسین علیه السلام رود و به حق آن حضرت عارف باشد خداوند متعال گناهان گذشته و آینده‌اش را می‌آمرزد.

محمد بن جعفر قرشی، از محمد بن الحسین بن ابی الخطاب، از محمد بن اسماعیل، از صالح بن عقبه وی نظیر و مانند دو حدیث گذشته را عینا از امام صادق علیه السلام نقل کرده است.

۱۲- حَدَّثَنِي الْحُسَيْنِيُّ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ عَامِرٍ عَنْ مُعَلَّى بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ الْبَصِيرِيِّ عَنْ أَبِي دَاوُدَ الْمُسْتَرِقِّ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا عَنْ مُثَنَّى الْخَطَّابِ عَنْ أَبِي الْحَسَنِ الْأَوَّلِ قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ

حسین بن محمد بن عامر، از معلی بن محمد بصری، از ابی داود مسترق از برخی اصحاب ما، از مثنی خطاط از حضرت ابی الحسن الاوّل علیه السلام، وی گفت:

شنیدم که امام علیه السلام می‌فرمودند:

کسی که به زیارت قبر حسین علیه السلام رود و به حق آن حضرت عارف باشد خداوند متعال گناهان گذشته و آینده‌اش را می‌آمرزد.

*** **

*** **

۱۳- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الْجَبَّارِ عَنْ صَيْفَوَانَ بْنِ مِسْكَانَ عَنْ أَبِي عَدِيٍّ (عليه السلام) قَالَ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ

محمد بن یعقوب، از احمد بن ادریس، از محمد بن عبد الجبار، از صفوان، از ابن مسکان، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، آن حضرت فرمودند:

کسی که به زیارت امام حسین علیه السلام برود و به حق آن حضرت عارف باشد خداوند متعال گناهان گذشته و آینده‌اش را می‌آمرزد.

۱۴- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ هَارُونَ بْنِ مُسْلِمٍ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ عَائِدٍ عَنْ أَبِي يَعْقُوبَ الْأَبْزَارِيِّ عَنْ قَائِدٍ [فَائِدٍ عَنْ عَبْدِ صَالِحٍ (عليه السلام)] قَالَ دَخَلْتُ عَلَيْهِ فَقُلْتُ لَهُ جُعِلْتُ فِدَاكَ إِنَّ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) قَدْ زَارَهُ النَّاسُ مَنْ يَعْرِفُ هَذَا الْأَمْرَ وَمَنْ يُنْكِرُهُ وَرَكِبَتْ إِلَيْهِ النِّسَاءُ وَوَقَعَ حَالُ الشُّهُرَةِ - وَقَدْ انْقَبَضَتْ مِنْهُ لِمَا رَأَيْتُ مِنَ الشُّهُرَةِ قَالَ فَمَكَثَ مَلِيًّا لَا يُجِيبُنِي ثُمَّ أَقْبَلَ عَلَيَّ فَقَالَ يَا عِرَاقِي إِنَّ شَهْرًا أَنْفَسَهُمْ فَلَا تَشْهَرُ أَنْتَ نَفْسَكَ فَوَ اللَّهُ مَا أَتَى الْحُسَيْنَ (عليه السلام) آتٍ عَارِفًا بِحَقِّهِ إِلَّا غَفَرَ اللَّهُ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری از پدرش، از هارون بن مسلم، از حسن بن علی، از احمد بن عائذ، از ابی یعقوب ابزاری، از فائد، از حضرت عبد صالح علیه السلام، وی می‌گوید:

بر آن حضرت داخل شده و سلام کرده و محضرش عرض کردم:

فدایت شوم: همه گروه از مردم حضرت حسین علیه السلام را زیارت می‌کنند، چه کسانی که به این امر عرفان و شناخت دارند (امر ولایت) و چه آنان که منکر آن می‌باشند و نیز زنان سوار مراکب شده و به زیارت آن حضرت می‌روند و این زیارت‌ها در حالی واقع می‌شود که زیارت‌کنندگان مشهور و مشخص شده‌اند که از دوستان این خاندان هستند و من چون این شهرت را در خارج حس کرده و لمس نمودم از رفتن به زیارت خودداری نمودم، وظیفه در اینجا چیست؟
راوی می‌گوید:

امام علیه السلام مکث طولانی نموده و جواب من را ندادند سپس روی مبارک به من نموده و فرمودند: ای عراقی اگر آنها خود را آشکار و مشهور نمودند تو خود را مشهور نساز به خدا قسم هیچ کسی به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام نمی‌آید در حالی که عارف به حق آن جناب باشد مگر آنکه حق تعالی گناهان گذشته و آینده‌اش را می‌آمرزد.

۱۵- حَدَّثَنِي الْحُسَيْنُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ عِيَامِرٍ عَنِ الْمُعَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ أَبِي دَاوُدَ الْمُسْتَرِقِّ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا عَنْ مِثْنَى الْحَنَاطِ عَنْ أَبِي الْحَسَنِ الْأَوَّلِ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ مَنْ أَتَى الْحُسَيْنَ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ غُفِرَ لَهُ مِنْ ذَنْبِهِ مَا تَقَدَّمَ وَ مَا تَأَخَّرَ
حسین بن محمد بن عامر، از معلی بن محمد، از ابی داود و مسترق، از برخی اصحاب، از مثنی حنط، از ابی الحسن اول (حضرت موسی بن جعفر) علیهما السلام، وی می‌گوید:

از آن حضرت شنیدم که می‌فرمودند:

کسی که به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام رود و به حق آن جناب عارف باشد حق تعالی گناهان گذشته و آینده‌اش را می‌آمرزد.

۱۶- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مُوسَى بْنِ بَابُوَيْهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيَسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ صَدَقَةَ عَنْ صَالِحِ النَّيْلِيِّ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ كَانَ كَمَنْ حَجَّ ثَلَاثَ حَجَجٍ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ص

علی بن الحسین بن موسی بن بابویه، از عبد الله بن جعفر حمیری، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد بن سنان، از محمد بن صدقه، از صالح النیلی، وی می‌گوید:

حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

کسی که به زیارت قبر امام حسین علیه السلام برود و به حق آن حضرت عرفان و آگاهی داشته باشد مانند کسی است که سه حج با رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم انجام داده باشد.

۱۷- حَدَّثَنِي أَبِي وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ حَدَّثَنِي أَحْمَدُ بْنُ عَلِيٍّ بْنِ عَبْدِ الْجَعْفِيِّ قَالَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي جَرِيرٍ الْقُمِّيُّ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا الْحَسَنِ الرَّضَا (عليه السلام) يَقُولُ لِأَبِي مَنْ زَارَ الْحُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ كَانَ مِنْ مُحَدِّثِي اللَّهِ فَوْقَ عَرْشِهِ ثُمَّ قَرَأَ إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَ نَهَرٍ. فِي مَقْعَدِ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِيكٍ مُقْتَدِرٍ

پدرم رحمه الله عليه و جماعتی از مشایخ و اساتیدم از سعد بن عبد الله نقل کرده‌اند که وی گفت: احمد بن علی بن عبید جعفری گفت:

محمد بن ابی جریر قمی گفت:

از حضرت ابا الحسن الرضا علیه السلام شنیدم که به پدرم می‌فرمودند:

کسی که حضرت حسین بن علی علیهما السلام را زیارت کند در حالی که به حق آن حضرت عارف و آگاه باشد از هم صحبت‌های حق تعالی بالای عرش می‌باشد، سپس این آیه را قرائت فرمودند: إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَ نَهَرٍ، فِي مَقْعَدِ صِدْقٍ عِنْدَ مَلِيكٍ مُقْتَدِرٍ.

(همانا اهل تقوی در باغ‌ها و کنار نهرها منزل گزینند، در منزل گاه صدق و حقیقت نزد خداوند عزت و سلطنت جاودانی متنعم می‌باشند).

۵۵] - باب پنجاه و پنجم در بیان اجر کسی که بخاطر حبّ به رسول خدا و امیر المومنین و فاطمه سلام اللّه علیهم اجمعین به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام برود

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَه عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِهِ عَنْ جُوَيْرِيَةَ بْنِ الْعَلَاءِ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِهِ عَنْ أَبِي عَدِيدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِذَا كَانَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ نَادَى مُنَادٍ أَيْنَ زُورِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ فَيَقُومُ عَنْقُ مِنَ النَّاسِ لَمَّا يُخَصِّصُ بِهِمْ إِلَّا اللَّهُ تَعَالَى فَيَقُولُ لَهُمْ مَا أَرَدْتُمْ بِزِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَيَقُولُونَ يَا رَبِّ أَتَيْنَاهُ حُبًّا لِرَسُولِ اللَّهِ وَ حُبًّا لِعَلِيِّ وَ فَاطِمَةَ وَ رَحِمَةَ لَهُ مِمَّا أَرْتُكِبُ مِنْهُ فَيَقَالُ لَهُمْ هَذَا مُحَمَّدٌ وَ عَلِيُّ وَ فَاطِمَةُ وَ الْحَسَنُ وَ الْحُسَيْنُ فَالْحَقُّوا بِهِمْ فَأَنْتُمْ مَعَهُمْ فِي دَرَجَتِهِمْ الْحَقُّوا بِلِوَاءِ رَسُولِ اللَّهِ فَيَنْطَلِقُونَ إِلَى لِوَاءِ رَسُولِ اللَّهِ فَيَكُونُونَ فِي ظِلِّهِ - وَ اللِّوَاءُ فِي يَدِ عَلِيٍّ (عليه السلام) حَتَّى يَدْخُلُونَ [يَدْخُلُوا الْجَنَّةَ جَمِيعًا فَيَكُونُونَ أَمَامَ اللِّوَاءِ وَ عَنْ يَمِينِهِ وَ عَنْ يَسَارِهِ وَ مِنْ خَلْفِهِ

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله، از محمد بن الحسين بن ابی الخطاب، و محمد بن جعفر رزازی، از محمد بن الحسين بن ابی الخطاب، از برخی اصحاب، از جویریة بن العلاء، از بعضی اصحابش، از حضرت ابو عبد الله عليه السلام، حضرت فرمودند: هنگامی که روز قیامت شود منادی ندا می کند:

کجا هستند زور حسین بن علی علیهما السلام؟

گردن‌های تعدادی از مردم کشیده می شود که عدد آنها را غیر از خداوند متعال کس دیگری نمی داند پس به ایشان گفته می شود قصد شما از زیارت قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام چه بود؟

می گویند: پروردگارا آن حضرت را زیارت کردیم بجهت محبتی که به رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و حضرت علی و فاطمه علیهما السلام داشته و به منظور طلب رحمت برای صاحب قبر به ازاء آنچه از آن حضرت صادر گردید. پس به آنها گفته می شود:

ایشان محمد و علی و فاطمه و حسن و حسین سلام الله علیهم بوده، ملحق به آنها شوید شما با ایشان و در درجه و مرتبه آنها هستید، به لواء و پرچم رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم ملحق گردید پس بطرف لواء آن حضرت رهسپار شده و در سایه آن قرار می گیرند در حالی که لواء به دست امیر المومنین علی علیه السلام می باشد و بدین ترتیب به بهشت وارد می شوند ایشان جلو پرچم و سمت راست و جانب چپ و پشت آن بوده و چهار طرف لواء را گرفته اند.

۲- وَ يَأْتِيَنَادِهِ عَنْ أَبِي بَصِيرٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ أَوْ [وَأَبَا جَعْفَرٍ (عليه السلام) يَقُولُ مَنْ أَحَبَّ أَنْ يَكُونَ مَسْكَنُهُ الْجَنَّةَ وَ مَأْوَاهُ الْجَنَّةَ فَلَمَّا يَدْعُ زِيَارَةَ الْمَظْلُومِ قُلْتُ وَ مَنْ هُوَ قَالَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ صَاحِبُ كَرْبَلَاءَ مَنْ أَتَاهُ شَوْقًا إِلَيْهِ وَ حُبًّا لِرَسُولِ اللَّهِ وَ حُبًّا لِأَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَ حُبًّا لِفَاطِمَةَ أَقْعَدَهُ اللَّهُ عَلَى مَوَائِدِ الْجَنَّةِ - يَأْكُلُ مَعَهُمْ وَ النَّاسُ فِي الْحِسَابِ

پدرم به اسنادش از ابی بصیر، وی می گوید:

از امام صادق علیه السلام یا امام باقر علیه السلام شنیدم که می فرمود:

کسی که دوست دارد مسکن و جایگاهش در بهشت باشد زیارت مظلوم را ترک کند.

عرض کردم: مظلوم کیست؟

حضرت فرمودند:

مظلوم حضرت حسین بن علی علیهما السلام بوده که صاحب کربلاء می باشد، کسی که از روی شوق به آن حضرت و بجهت محبت به رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و به امیر المومنین علیه السلام و به فاطمه زهراء علیها السلام به زیارت آن حضرت برود خداوند متعال او را بر سر سفره های بهشتی می نشاند که با رسول خدا و امیر المومنین و فاطمه زهرا علیهما السلام هم غذا بوده

در حالی که مردم در حال حساب می‌باشند.

۳- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي خَلْفِ الْقَمِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى الْيَقِطِينِيِّ عَنْ رَجُلٍ عَنْ فَضَائِلِ بْنِ عُمَيْرَانَ الصَّيْرَفِيِّ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ أَرَادَ اللَّهُ بِهِ الْخَيْرَ قَدَفَ فِي قَلْبِهِ حُبَّ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ حُبَّ زِيَارَتِهِ وَ مَنْ أَرَادَ اللَّهُ بِهِ الشُّوْءَ قَدَفَ فِي قَلْبِهِ بُغْضَ الْحُسَيْنِ وَ بُغْضَ زِيَارَتِهِ

پدرم رحمه الله عليه از سعد بن عبد الله بن ابی خلف قمی، از محمد بن عیسی یقطینی، از شخصی، از فضیل بن عثمان صیرفی، از کسی که برای او حدیث گفته، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

کسی که خداوند خیر را برای او اراده کرده باشد در قلبش محبت امام حسین علیه السلام را قرار داده و در دلش محبت زیارت آن جناب را می‌اندازد و کسی که خداوند سوء و بدی را برایش بخواهد در قلبش بغض امام حسین علیه السلام قرار داده و در دلش بغض زیارت آن حضرت را می‌اندازد.

۵۶ - باب پنجاه و ششم ثواب کسی که از روی شوق به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام برو

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ الْقُرَشِيُّ الرَّزَّازُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ صَفْوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنْ أَبِي أُسَامَةَ زَيْدِ الشَّحَامِ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) تَشَوُّقًا إِلَيْهِ كَتَبَهُ اللَّهُ مِنَ الْأَمِينِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَ أُعْطِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ وَ كَانَ تَحْتَ لِوَاءِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) حَتَّى يَدْخُلَ الْجَنَّةَ فَيَسْكُنَهُ فِي دَرَجَتِهِ - إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ

محمد بن جعفر قرشی رزازی، از محمد بن حسین بن ابی الخطاب، از صفوان بن یحیی، از ابی اسامه، زید شحام، وی می گوید:
از امام صادق علیه السلام شنیدم که می فرمودند:

کسی که از روی شوق و ذوق به زیارت قبر حضرت حسین بن علی سلام الله علیهما برود روز قیامت خداوند متعال او را از جمله آمین می نویسد و محسوب می فرماید و کتابش (نامه اعمال او) را به دست راستش دهد و در زیر پرچم حسین علیه السلام بوده تا داخل بهشت شود پس حق تعالی او را در درجه و مرتبه خودش مکان داده بدرستی که خداوند متعال عزیز و حکیم می باشد.

۲- وَ رَوَى عَنْ أَبِي بَصِيرٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) أَنَّ مَنْ أَحَبَّ أَنْ يَكُونَ مَسْكِنُهُ الْجَنَّةَ وَ مَأْوَاهُ الْجَنَّةَ فَلَا يَدْعُ زِيَارَةَ الْمَظْلُومِ قُلْتُ مَنْ هُوَ قَالَ الْحَسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ صَاحِبُ كَرْبَلَاءَ مَنْ أَتَاهُ شَوْقًا إِلَيْهِ وَ حُبًّا لِرَسُولِ اللَّهِ وَ حُبًّا لِأَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَ حُبًّا لِفاطمة صِلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِنَّ وَ آلِهِ وَ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ أَفْعَدَهُ اللَّهُ عَلَى مَوَائِدِ الْجَنَّةِ يَأْكُلُ مَعَهُمْ وَ النَّاسُ فِي الْحِسَابِ

از ابی بصیر روایت شده که وی از حضرت ابی جعفر علیه السلام نقل نمود که آن جناب فرمودند: کسی که دوست دارد مسکن و مأوایش بهشت باشد نباید زیارت مظلوم را ترک کند.

ابو بصیر می گوید: محضر مبارکش عرض کردم: مظلوم کیست؟

حضرت فرمودند:

مظلوم حسین بن علی سلام الله علیهما یعنی صاحب کربلاء می باشد، کسی که از روی شوق و محبت به رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و به امیر المؤمنین علیه السلام و به فاطمه علیها السلام به زیارتش رود خداوند متعال او را بر سر سفره های بهشتی می نشاند و وی را با ذوات مقدسه معصومین علیهم السلام هم غذا فرموده در حالی که مردم در حساب می باشند.

۳- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنِ الْعَلَاءِ بْنِ رَزِينٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ لَوْ يَعْلَمُ النَّاسُ مَا فِي زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) مِنَ الْفَضْلِ لَمَاتُوا شَوْقًا وَ تَقَطَّعَتْ أَنْفُسُهُمْ عَلَيْهِ حَسْرَاتٍ - قُلْتُ وَ مَا فِيهِ قَالَ مَنْ أَتَاهُ تَشَوُّقًا كَتَبَ اللَّهُ لَهُ أَلْفَ حَبَّةٍ مِثْقَالَهُ وَ أَلْفَ عُمُرَةٍ مَبْرُورَةٍ - وَ أَجْرَ أَلْفِ شَهِيدٍ مِنْ شُهَدَاءِ بَدْرٍ وَ أَجْرَ أَلْفِ صَائِمٍ وَ ثَوَابَ أَلْفِ صَدَقَةٍ مَقْبُولَةٍ - وَ ثَوَابَ أَلْفِ نَسَمَةٍ أُرِيدَ بِهَا وَجْهَ اللَّهِ وَ لَمْ يَزَلْ مَحْفُوظًا سِنَّتَهُ مِنْ كُلِّ آفَةٍ أَهْوَنُهَا الشَّيْطَانُ وَ وَكَلَّ بِهِ مَلَكٌ كَرِيمٌ يَحْفَظُهُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَ مِنْ خَلْفِهِ وَ عَنْ يَمِينِهِ وَ عَنْ شِمَالِهِ وَ مِنْ فَوْقِ رَأْسِهِ وَ مِنْ تَحْتِ قَدَمَيْهِ فَإِنْ مَاتَ سِنَّتَهُ حَضَرَتْهُ مَلَائِكَةُ الرَّحْمَةِ - يَحْضُرُونَ غُسْلَهُ وَ أَكْفَانَهُ وَ الْاسْتِغْفَارَ لَهُ وَ يُشَيِّعُونَهُ إِلَى قَبْرِهِ بِالْاسْتِغْفَارِ لَهُ - وَ يَفْسُخُ لَهُ فِي قَبْرِهِ مَدَّ بَصَرِهِ وَ يُوَدُّهُ اللَّهُ مِنْ ضَعْفَةِ الْقَبْرِ وَ مِنْ مُنْكَرٍ وَ نَكِيرٍ أَنْ يَرَوْعَانَهُ [يُرْوَعَاهُ - وَ يُفْتَحُ لَهُ بَابٌ إِلَى الْجَنَّةِ وَ يُعْطَى كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ وَ يُعْطَى لَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ نورا [نُورٌ يُضِيءُ لِنُورِهِ مَا بَيْنَ الْمَشْرِقِ وَ الْمَغْرِبِ وَ يُنَادِي مُنَادٍ هَذَا مَنْ زَارَ الْحُسَيْنَ شَوْقًا إِلَيْهِ فَلَا يَبْقَى أَحَدٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِلَّا تَمَنَّى يَوْمَئِذٍ أَنَّهُ كَانَ مِنْ زُورِ الْحُسَيْنِ ع

حسن بن عبد الله، از پدرش، از حسن بن محبوب، از علاء بن رزین، از محمد بن مسلم، از حضرت ابی جعفر علیه السلام، آن حضرت فرمودند:

اگر مردم می دانستند که در زیارت قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام چه فضل و ثوابی است حتما از شوق و ذوق قالب تهی می کردند و بخاطر حسرت ها نفس هایشان به شماره افتاده و قطع خواهد شد.

راوی می گوید: عرض کردم: در زیارت آن حضرت چه اجر و ثوابی می باشد.

حضرت فرمودند:

کسی که از روی شوق و ذوق به زیارت آن حضرت رود خداوند متعال هزار حج و هزار عمره قبول شده برایش می‌نویسد و اجر و ثواب هزار شهید از شهداء بدر و اجر هزار روزه‌دار و ثواب هزار صدقه قبول شده و ثواب آزاد نمودن هزار بنده که در راه خدا آزاد شده باشند برایش منظور می‌شود و پیوسته در طول ایام سال از هر آفتی که کمترین آن شیطان باشد محفوظ مانده و خداوند متعال فرشته کریمی را بر او موکل کرده که وی را از جلو و پشت سر و راست و چپ و بالا و زیر قدم نگهدارش باشد و اگر در اثناء سال فوت کرد فرشتگان رحمت الهی بر سرش حاضر شده و او را غسل داده و کفن نموده و برایش استغفار و طلب آمرزش کرده و تا قبرش مشایعتش نموده و به مقدار طول شعاع چشم در قبرش وسعت و گشایش ایجاد کرده و از فشار قبر در امانش قرار داده و از خوف و ترس دو فرشته منکر و نکیر بر حذرش می‌دارند و برایش دربی به بهشت می‌کشایند و کتابش را به دست راستش می‌دهند و در روز قیامت نوری به وی اعطاء می‌شود که بین مغرب و مشرق از پرتو آن روشن می‌گردد و منادی نداء می‌کند:

این کسی است که از روی شوق و ذوق حضرت امام حسین علیه السلام را زیارت کرده و پس از این نداء احدی در قیامت باقی نمی‌ماند مگر آنکه تمنا و آرزو می‌کند که کاش از زوار حضرت ابا عبد الله الحسین علیه السلام می‌بود.

۴- وَعَنْهُ عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ مَجْبُوبٍ عَنْ أَبِي أَيُّوبَ إِبْرَاهِيمَ بْنِ عُثْمَانَ الْخَزَّازِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مُسْلِمٍ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) مَا لِمَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) قَالَ مَنْ أَتَاهُ شَوْقًا إِلَيْهِ كَانَ مِنْ عِبَادِ اللَّهِ الْمُكْرَمِينَ وَكَانَ تَحْتَ لُؤَاءِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ حَتَّى يُدْخِلَهُمَا اللَّهُ الْجَنَّةَ

از حسن بن عبد الله، از پدرش، از حسن بن محبوب، از ابی ایوب ابراهیم بن عثمان خزاز، از محمد بن مسلم، وی می‌گوید:

محضر مبارک ابی عبد الله علیه السلام عرض کردم: چه اجر و ثوابی هست برای کسی که حسین علیه السلام را زیارت کند؟
حضرت فرمودند:

کسی که از روی شوق و ذوق به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام رود از بندگان مکرم خداوند منان محسوب می‌شود و در روز قیامت زیر لواء و پرچم حضرت حسین بن علی علیهما السلام بوده تا وقتی که این دو بزرگوار داخل بهشت شوند.

۵- وَعَنْهُ عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ مَجْبُوبٍ عَنْ أَبِي الْمَغْزَى عَنْ ذَرِيحِ الْمُحَارِبِيِّ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) مَا أَلْقَى مِنْ قَوْمِي وَمِنْ بَنِي إِذَا أَنَا أَخْبَرْتُهُمْ بِمَا فِي إِيَّانِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) مِنَ الْخَيْرِ إِنَّهُمْ يَكْذِبُونَنِي وَيَقُولُونَ إِنَّكَ تَكْذِبُ عَلَيَّ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ قَالَ يَا ذَرِيحُ دَعِ النَّاسَ يَذْهَبُونَ حَيْثُ شَاءُوا وَاللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَيُبَاهِي بَزَائِرِ الْحُسَيْنِ وَالْوَفَادُ يَفِدُهُ الْمَلَائِكَةُ الْمُقَرَّبُونَ وَحَمَلَةُ عَرْشِهِ حَتَّى إِنَّهُ لَيَقُولُ لَهُمْ - أَمَا تَرَوْنَ زُورًا قَبْرِ الْحُسَيْنِ أَنْوَهُ شَوْقًا إِلَيْهِ وَإِلَى فَاطِمَةَ بِنْتِ رَسُولِ اللَّهِ أَمَا وَعِزَّتِي وَجَلَالِي وَعَظَمَتِي لَأُوجِبَنَّ لَهُمْ كَرَامَتِي وَلَأُدْخِلَنَّهُمْ جَنَّتِي الَّتِي أَعَدْتُهَا لِلْوَلِيَّائِي وَالْإِنْبِيَّائِي وَرُسُلِي يَا مَلَائِكَتِي هُوَ لَاءِ زُورًا الْحُسَيْنِ حَبِيبِ مُحَمَّدٍ رَسُولِي وَمُحَمَّدُ حَبِيبِي وَمَنْ أَحَبَّنِي أَحَبَّ حَبِيبِي وَمَنْ أَحَبَّ حَبِيبِي أَحَبَّ مَنْ يُحِبُّهُ وَمَنْ أَبْغَضَ حَبِيبِي أَبْغَضَنِي وَمَنْ أَبْغَضَنِي كَانَ حَقًّا عَلَيَّ أَنْ أَعَذَّبَهُ بِأَشَدِّ عَذَابِي وَأُحْرَفَهُ بِحَرِّ نَارِي وَأَجْعَلَ جَهَنَّمَ مَسْكَنَهُ وَمَأْوَاهُ وَأَعَذَّبَهُ عَذَابًا لَا أَعَذَّبُهُ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ

از حسن بن عبد الله، از پدرش از حسن بن محبوب، از ابی المغراء، از ذریح محاربی، وی می‌گوید: محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السلام عرض کردم: از خویشاوندان و فرزندانم کسی را ملاقات نکردم مگر وقتی به آنها خبر دادم به اجر و ثوابی که در زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام هست من را تکذیب نموده و گفتند: تو بر حضرت جعفر بن محمد علیهما السلام دروغ بسته و این خبر را از پیش خودت می‌گوئی! حضرت فرمودند:

ای ذریح مردم را رها کن هر کجا که می‌خواهند بروند، بخدا قسم حق تعالی به زائرین امام حسین علیه السلام مباحات کرده و افتخار می‌نماید و مسافر و زائر را فرشتگان مقرب خدا و حاملین عرش رهبری می‌کنند حتی حق تعالی به فرشتگان می‌فرماید:

آیا زوار حسین بن علی علیهما السلام را می‌بینید که از روی شوق و محبت به آن حضرت و علاقه به حضرت فاطمه علیها السلام

دخت رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ به زیارت آمده‌اند؟ به عزّت و جلال و عظمت خود قسم کرامت خویش را بر ایشان واجب کرده‌ام و ایشان را حتماً به بهشتی که برای دوستانم و برای انبیاء و رسل و فرستادگانم آماده کرده‌ام داخل می‌کنم. ای فرشتگان من! ایشان زوّار قبر حسین حبیب محمد رسول من بوده و محمد صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ حبیب من است و کسی که من را دوست داشته باشد حبیب من را نیز دوست می‌دارد و کسی که حبیب من را دوست داشته باشد دوست‌دار حبیبم را نیز دوست دارد و کسی که نسبت به حبیب من بغض دارد به من نیز بغض می‌ورزد و کسی که به من بغض می‌ورزد بر من واجب است که به اشد عذاب، عذابش نموده و به آتش دوزخ او را بسوزانم و جهنم را مسکن و مکانش قرار داده و وی را چنان عذابی کنم که احدی از اهل عالم را آن طور عذاب نکرده باشم.

۶- وَ حَدَّثَنِي مَنْ رَفَعَهُ إِلَيَّ أَبِي بَصِيرٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ وَ أَبَا جَعْفَرٍ (عليه السلام) يَقُولَانِ مَنْ أَحَبَّ أَنْ يَكُونَ مَسْكَنُهُ وَ مَأْوَاهُ الْجَنَّةَ إِلَى آخِرِهِ كَمَا فِي صَدْرِ الْبَابِ

کسی که حدیث را مرفوعاً تا ابی بصیر نقل کرده برایم بیان نمود که بصیر گفت: از حضرت ابو عبد الله علیه السلام و حضرت ابا جعفر علیه السلام شنیدم که می‌فرمودند:

کسی که دوست دارد مسکن و منزلش بهشت باشد ... تا آخر حدیث بهمان بیانی که در صدر باب گذشت.

مترجم گوید:

منظور حدیث دوم از ابواب پنجاه و دوم و پنجاه و پنجم، و پنجاه و ششم می‌باشد.

[۵۷] - باب پنجاه هفتم ثواب کسی که به امید اجر از خدا به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام برود

۱- حَدَّثَنِي أَبِي وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ جَمِيعاً عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ عَنْ حَمْدَانَ بْنِ سُلَيْمَانَ النَّيْسَابُورِيِّ قَالَ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مُحَمَّدِ التَّمِيمَانِيُّ عَنْ مَنِيعِ بْنِ الْحَجَّاجِ عَنْ يُونُسَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ [عَبْدِ الرَّحْمَنِ] عَنْ قَدَامَةَ بْنِ مَلِكٍ [مَالِكِ] عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ زَارَ الْحُسَيْنَيْنِ مُحْتَسِباً لَأَشْرَأَ وَ لَأَبْطَرَأَ وَ لَأَرِيَاءَ وَ لَأَسْمَعُهُ مُحْصَتاً عَنْهُ ذُنُوبُهُ كَمَا يُمَحَّصُ الثُّوبُ بِالْمَاءِ فَلَا يَبْقَى عَلَيْهِ ذَنْسٌ وَ يُكْتَبُ لَهُ بِكُلِّ خُطْوَةٍ حِجَّةٌ وَ كُلُّ مَا رَفَعَ قَدَمًا عُمُرَهُ

پدرم رحمه الله عليه و علی بن الحسین و محمد بن الحسن جملگی از محمد بن یحیی عطّار از حمدان بن سلیمان نیشابوری وی می گوید:

عبد الله بن محمد یمانی از منیع بن حجّاج، از یونس بن عبد الرحمن، از قدامه بن مالک برای ما از حضرت ابی عبد الله علیه السلام حدیث نقل نمود، وی گفت:

حضرت امام صادق علیه السلام فرمودند: کسی که به امید ثواب و اجر به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام برود نه از روی تکبر و نخوت و نه ریاء و سمعه گناهانش پاک شده همان طور که جامه با آب پاک و طاهر می گردد، بنا بر این هیچ آلودگی و لغزش بر او باقی نمی ماند و بهر قدمی که برداشته ثواب یک حج به او داده و هر گاه گام و قدمش را از روی زمین بلند می کند ثواب یک عمره دارد.

۲- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدٍ عَنْ أَبِي إِبْرَاهِيمَ الْأَخْمَرِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ الْخَزَّازِ عَنْ هَارُونَ بْنِ خَارِجَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ مَا لِمَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ زَائِراً لَهُ عَارِفاً بِحَقِّهِ يُرِيدُ بِهِ وَجْهَ اللَّهِ تَعَالَى وَ الدَّارَ الْآخِرَةَ فَقَالَ لَهُ يَا هَارُونَ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) زَائِراً لَهُ عَارِفاً بِحَقِّهِ يُرِيدُ بِهِ وَجْهَ اللَّهِ وَ الدَّارَ الْآخِرَةَ غَفَرَ اللَّهُ [وَ اللَّهُ] لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ ثُمَّ قَالَ لِي ثَلَاثاً أَلَمْ أَخْلِفْ لَكَ أَلَمْ أَخْلِفْ لَكَ

پدرم رحمه الله عليه از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد بن خالد، از ابان احمری، از محمد بن الحسین خزاز از هارون بن خارجه، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده، وی گفت:

محضر مبارکش عرضه داشتیم: فدایت شوم ثواب کسی که قبر حضرت امام حسین علیه السلام را زیارت کند در حالی که عارف به حق آن حضرت بوده و زیارتش برای خدا و سرای آخرت باشد چیست؟ حضرت به او فرمودند:

ای هارون کسی که به زیارت آن حضرت رفته در حالی که به حق حضرتش عارف بوده و زیارتش برای خدا و سرای آخرت باشد به خدا سوگند حق تعالی گناهان گذشته و آینده اش را می آمرزد. راوی می گوید:

سپس حضرت سه مرتبه به من فرمودند:

آیا برای تو قسم نخوردم، آیا برای تو قسم نخوردم، آیا برای تو قسم نخوردم؟!

۳- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِيهِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِيهِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمُغِيرَةَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَيْمُونِ الْقَدَّاحِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قُلْتُ لَهُ مَا لِمَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) زَائِراً عَارِفاً بِحَقِّهِ غَيْرَ مُسْتَكْبِرٍ وَ لَأَسْمَعُهُ مَقْبُولَةً وَ أَلْفَ عُمُرَةٍ مَبْرُورَةٍ وَ إِنْ كَانَ شَقِيحاً كُتِبَ سَعِيداً وَ لَمْ يَزَلْ يَخُوضُ فِي رَحْمَةِ اللَّهِ

حسن بن عبد الله بن محمد بن عیسی، از پدرش عبد الله بن محمد بن عیسی، از پدرش محمد بن عیسی بن عبد الله، از عبد الله بن مغیره، از عبد الله بن میمون قداح، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام وی می گوید:

محضر مبارک امام علیه السلام عرض کردم: کسی که به زیارت قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام برود در حالی که عارف

به حق آن جناب بوده و زیارتش بدون تکبر و نخوت باشد ثوابش چیست؟

حضرت فرمودند:

هزار حج مقبول و هزار عمره پذیرفته شده برایش می‌نویسند و اگر شخص شقی باشد او را سعید قلمداد می‌نمایند و پیوسته در رحمت خداوند عزّ و جلّ غوطه می‌خورد.

۴- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ عَنْ حَمْدَانَ بْنِ سُلَيْمَانَ النَّيْسَابُورِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ الْيَمَانِيِّ عَنْ مَنِيعِ بْنِ الْحَجَّاجِ عَنْ صَفْوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنْ صَفْوَانَ بْنِ مَهْرَانَ الْجَمَّالِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ زَارَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَهُوَ يُرِيدُ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ شَيْعَةَ جَبْرِئِيلَ وَمِيكَائِيلَ وَإِسْرَافِيلَ حَتَّى يُرَدَّ إِلَى مَنْزِلِهِ

پدرم از محمد بن یحیی عطّار، از حمدان بن سلیمان نیشابوری، از عبد الله بن محمد یمانی، از منیع بن حجّاج، از صفوان بن یحیی،

از صفوان بن مهران جمّال، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، وی گفت: حضرت امام صادق علیه السلام فرمودند:

کسی که امام حسین علیه السلام را زیارت کرده و قصدش خداوند عزّ و جلّ باشد جبرئیل و میکائیل و اسرافیل او را مشایعت نموده تا به منزلش وارد گردد.

۵- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنِ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادٍ الْبَصْرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُسَيْكَانَ قَالَ شَهِدْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَقَدْ أَتَاهُ قَوْمٌ مِنْ أَهْلِ خُرَاسَانَ فَسَأَلُوهُ عَنْ إِثْمَانِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَمَا فِيهِ مِنَ الْفَضْلِ قَالَ حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ حَيْدِي أَنَّهُ كَانَ يَقُولُ - مَنْ زَارَهُ يُرِيدُ بِهِ وَجْهَ اللَّهِ أَخْرَجَهُ اللَّهُ مِنْ ذُنُوبِهِ كَمَا يُؤَلِّدُ وَلَدَهُ أُمُّهُ وَشَيْعَتُهُ الْمَلَائِكَةُ فِي مَسِيرِهِ فَرَفَرَتْ عَلَى رَأْسِهِ قَدْ صَفُّوا بِأَجْنِحَتِهِمْ عَلَيْهِ حَتَّى يَرْجِعَ إِلَى أَهْلِهِ وَسَأَلَتِ الْمَلَائِكَةُ الْمَغْفِرَةَ لَهُ مِنْ رَبِّهِ وَعَشِيَّتُهُ الرَّحْمَةَ مِنْ أَعْيَانِ السَّمَاءِ وَنَادَتْهُ الْمَلَائِكَةُ طِبَّتْ وَطَابَ مَنْ زُرْتُ وَحُفِظَ فِي أَهْلِهِ

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری، از پدرش، از علی بن محمد بن سالم، از محمد بن خالد، از عبد الله بن حماد بصری، از عبد الله بن عبد الرحمن اصم، از عبد الله بن مسکان، وی می‌گوید:

محضر مبارک حضرت ابا عبد الله علیه السلام بودم در حالی که گروهی از اهل خراسان محضرش مشرف بودند، آنان راجع به زیارت قبر حسین بن علی علیهما السلام و فضل و ثواب آن از حضرت سوال کردند؟ حضرت فرمودند:

پدرم از جدم نقل فرمود که آن بزرگوار می‌فرمودند:

کسی که امام حسین علیه السلام را زیارت کند و نیتش فقط خدا باشد حق تعالی گناهانش را محو نموده و او را از ذنوب بیرون آورده همانند مولودی که مادرش او را زائیده باشد و فرشتگان او را در سیر و سفرش مشایعت می‌کنند یعنی بالای سرش بال زده و گاهی بالهایشان را بر سرش پهن نموده بدون اینکه حرکت دهند و بهمین کیفیت او را مشایعت نموده تا وی به منزل و اهلش برسد. فرشتگان از پروردگار متعال برای او طلب آموزش نموده و از اطراف و اکناف آسمان رحمت او را احاطه کرده و فرشتگان او را نداء داده و می‌گویند:

پاکی و پاک است آن کسی که تو زیارتش نمودی (یا: خوشا بر تو و خوشا بر کسی که زیارتش نموده‌ای) و او را در میان اهل و عیالش حفظ و نگهداری می‌کنند.

۶- وَ حَدَّثَنِي عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ الْفَضْلِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ هِلَالٍ قَالَ حَدَّثَنَا عَبْدُ الرَّحْمَنِ قَالَ حَدَّثَنَا سَعِيدُ بْنُ حَيْثَمٍ عَنْ أَخِيهِ مَعْمَرٍ قَالَ سَمِعْتُ زَيْدَ بْنَ عَلِيٍّ يَقُولُ مَنْ زَارَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) لَا يُرِيدُ بِهِ إِلَّا وَجْهَ اللَّهِ تَعَالَى غُفِرَ لَهُ جَمِيعُ ذُنُوبِهِ وَ لَوْ كَانَتْ مِثْلَ زَبَدِ الْبَحْرِ فَاسْتَكْبَرُوا مِنْ زِيَارَتِهِ يَغْفِرُ اللَّهُ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ

عبید الله بن فضل بن محمد بن هلال می گوید:

عبد الرحمن برای ما حدیث گفت، وی نقل نمود:

سعید بن خثیم از برادرش معمر برای ما نقل کرد که وی گفت: از زید بن علی علیه السلام شنیدم که می فرمودند:

کسی که قبر حسین بن علی علیهما السلام را زیارت کرده و نیتش تنها خداوند باشد حق تعالی تمام گناهانش را می آمرزد اگر چه به قدر روی دریاها باشد، پس زیاد به زیارت آن حضرت بروید تا خداوند گناهانتان را ببخشد.

۷- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْبُرْقِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ حُذَيْفَةَ بْنِ مَنْصُورٍ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَنْ زَارَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) لِلَّهِ وَفِي اللَّهِ أَعْتَقَهُ اللَّهُ مِنَ النَّارِ وَآمَنَهُ يَوْمَ الْفَزَعِ الْأَكْبَرِ - وَلَمْ يَسْأَلِ اللَّهَ تَعَالَى حَاجَةً مِنْ حَوَائِجِ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ إِلَّا أَعْطَاهُ

محمد بن عبد الله بن جعفر، از پدرش، از احمد بن ابی عبد الله برقی از پدرش، از محمد بن سنان، از حذیفه بن منصور، وی گفت: حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

کسی که قبر حضرت امام حسین علیه السلام را قربۀ الی الله و برای خدا زیارت کند حق تعالی او را از آتش جهنم آزاد نموده و روز فزع اکبر او را در امان قرار می دهد و حاجتی از حوائج دنیا و آخرت را از خداوند نخواسته مگر آنکه باری تعالی به وی اعطاء می فرماید.

۵۸] - باب پنجاه و هشتم زیارت حضرت امام حسین علیه السلام افضل اعمال می‌باشد

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ جَمَاعُهُ أَصْحَابَنَا عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ الْوَشَاءِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ عَائِدٍ عَنْ أَبِي خَدِيجَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَأَلْتُهُ عَنْ زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّهُ أَفْضَلُ مَا يَكُونُ مِنَ الْأَعْمَالِ

پدرم رحمه الله عليه و جماعتی از اصحاب، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از حسن بن علی الوشاء، از احمد بن عائذ، از ابی خدیجه، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، وی گفت:
از آن حضرت راجع به زیارت قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام پرسیدم؟
حضرت فرمودند:

زیارت آن جناب افضل اعمال می‌باشد.

۲- وَ عَنْهُ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنِ الْوَشَاءِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ عَائِدٍ عَنْ أَبِي خَدِيجَةَ [سَلِمَةَ] عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) عَنْ زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّهُ أَفْضَلُ مَا يَكُونُ مِنَ الْأَعْمَالِ وَ از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از و شاء، از احمد بن عائذ، از ابی خدیجه، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، وی گفت:

از حضرت ابا عبد الله علیه السلام راجع به زیارت قبر امام حسین علیه السلام پرسیدم؟
حضرت فرمودند:

زیارت حضرت افضل اعمال می‌باشد.

۳- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ الْوَشَاءِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ عَائِدٍ عَنْ أَبِي خَدِيجَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَأَلْتُهُ عَنْ زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّهُ أَفْضَلُ مَا يَكُونُ مِنَ الْأَعْمَالِ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ، از محمد بن الحسن الصفار، از احمد بن محمد، از و شاء، از احمد بن عائذ از ابی خدیجه، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، وی گفت:

از آن حضرت راجع به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام پرسیدم؟
حضرت فرمودند:

زیارت آن جناب افضل اعمال است.

۴- حَدَّثَنِي أَبُو الْعَبَّاسِ الْكُوفِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ مَخْبُوبٍ عَنْ رَجُلٍ عَنْ أَبِيانِ الْأَزْرَقِيِّ عَنْ رَجُلٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مِنْ أَحَبِّ الْأَعْمَالِ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى زِيَارَةُ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ أَفْضَلُ الْأَعْمَالِ عِنْدَ اللَّهِ إِذْ خَالَ الشُّرُورَ عَلَى الْمُؤْمِنِ وَ أَقْرَبُ مَا يَكُونُ الْعَبْدُ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى وَ هُوَ سَاجِدٌ بَاكٍ

ابو العباس کوفی، از محمد بن الحسین، از حسن بن محبوب، از مردی، از ابان ارزق، از مردی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

محبوب‌ترین اعمال نزد حق تعالی زیارت قبر حضرت حسین علیه السلام بوده و برترین اعمال نزد او جل و علی ادخال سرور و شادی بر مومن است و نزدیک‌ترین بنده به خدا، بنده‌ای است که در حال سجود بدرگاه الهی گریان باشد.

۵- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْجَمَيْرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِي جَهْمٍ عَنْ أَبِي خَدِيجَةَ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَا يَبْلُغُ مِنْ زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ أَفْضَلُ مَا يَكُونُ مِنَ الْأَعْمَالِ

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری از پدرش، از احمد بن ابی عبد الله، از ابی جهم، از ابی خدیجه، وی می‌گوید:
 محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السلام عرض کردم: از زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام چه چیز به ما می‌رسد و
 عائدمان می‌گردد؟
 حضرت فرمودند:
 افضل و برترین اعمال.

۶- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي هَاشِمِ الرَّزَّازِ [الْبَرَزِ] قَالَ حَدَّثَنَا سَالِمٌ أَبُو سَلَمَةَ وَهُوَ أَبُو خَدِيجَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ زِيَارَةَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) أَفْضَلُ مَا يَكُونُ مِنَ الْأَعْمَالِ
 محمد بن جعفر رزازی، از محمد بن الحسین، از عبد الرحمن بن ابی هاشم رزازی، وی گفت:
 سالم بن سلمه یعنی ابو خدیجه برای از امام صادق علیه السلام حدیثی به این شرح نقل نمود:
 حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:
 زیارت امام حسین علیه السلام افضل و برترین اعمال می‌باشد.

۵۹ - باب پنجاه و نهم کسی که حضرت امام حسین علیه السلام را زیارت کند مثل کسی است که در عرش خدا را زیارت کرده و او را در اعلیٰ علیین قرار می‌دهند

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَعَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَجَمَاعَةٌ مَشَايِخِي رَه عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ وَ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَزِيعٍ عَنْ صَالِحِ بْنِ عَقْبَةَ عَنْ زَيْدِ الشَّحَامِ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَا لِمَنْ زَارَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ كَانَ كَمَنْ زَارَ اللَّهَ فِي عَرْشِهِ قَالَ قُلْتُ مَا لِمَنْ زَارَ أَحَدًا مِنْكُمْ [أَحَدَكُمْ] قَالَ كَمَنْ زَارَ رَسُولَ اللَّهِ ص

پدرم و علی بن الحسین و جماعتی از مشایخ و اساتیدم رحمه الله عليهم، از سعد ابن عبد الله، از احمد بن محمد و محمد بن الحسین از محمد بن اسماعیل بن بزيع، از صالح بن عقبه، از زید بن شحام، وی گفت:

محضری ابی عبد الله علیه السلام عرض کردم: کسی که قبر حضرت امام حسین علیه السلام را زیارت کند ثوابش چیست؟ حضرت فرمودند:

مثل کسی است که خدا را در عرش زیارت نموده.

راوی گفت: عرضه داشتم:

چه اجر و ثوابی است برای کسی که یکی از شما اهل بیت را زیارت کند؟

حضرت فرمودند:

مثل کسی است که رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم را زیارت نموده است.

۲- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ بْنِ عَيْسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنِ الْخَبْرِيِّ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ مُحَمَّدٍ الْقُمِّيِّ عَنْ أَبِي الْحَسَنِ الرُّضَا (عليه السلام) قَالَ مَنْ زَارَ قَبْرَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) بِشَطِّ الْفُرَاتِ كَانَ كَمَنْ زَارَ اللَّهَ فَوْقَ [فِي] عَرْشِهِ

پدرم رحمه الله علیه، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد بن اسماعیل، از خبیری، از حسین بن محمد قمی، از حضرت ابی الحسن الرضا علیه السلام، آن حضرت فرمودند:

کسی که قبر حضرت ابی عبد الله الحسین علیه السلام را در کنار فرات زیارت کند مثل کسی است که خدا را بالای عرش زیارت نموده است.

۳- وَ حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي رَه عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عُمَرَ عَنْ عَيْنَةَ بِيَّاعِ الْقَصَبِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ كَتَبَهُ اللَّهُ فِي أَعْلَى عِلِّيِّينَ

علی بن الحسین و جماعتی از مشایخ و اساتیدم رحمه الله عليهم، از علی بن ابراهیم بن هاشم، از محمد بن عمر، از عینه بیاع القصب (نی فروش) از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، آن حضرت فرمودند:

کسی که به زیارت قبر حسین بن علی علیهما السلام رود در حالی که به حق آن حضرت عارف و آگاه باشد خداوند متعال او را در اعلیٰ علیین قرار دهد.

۴- حَدَّثَنِي أَبُو الْعَبَّاسِ الْكُوفِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ أَبِي دَاوُدَ الْمُسْتَرْقِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُسَيْكَانَ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قَالَ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ كَتَبَهُ اللَّهُ [كُتِبَ] فِي أَعْلَى عِلِّيِّينَ

ابو العباس کوفی، از محمد بن الحسین، از ابی داود مسترق، از عبد الله بن مسکان، از برخی اصحاب ما از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، وی گفت: حضرت فرمودند:

کسی که به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام برود. در حالی که به حق آن جناب عارف و آگاه باشد خداوند متعال او را

در اعلیٰ علیین قرار می‌دهد.

۵- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَكَمِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُسْكَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ فِي عَلِّيِّينَ [مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ كَتَبَهُ اللَّهُ فِي عَلِّيِّينَ]

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از علی بن الحکم، از عبد الله بن مسکان، از حضرت ابی عبد الله عليه السلام، آن حضرت فرمودند:

کسی که به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام برود در حالی که به حق آن حضرت عارف باشد حقتعالی او را در اعلیٰ علیین قرار می‌دهد.

۶- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ وَ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ جَمِيعاً عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَمْرٍو الزِّيَّاتِ عَنْ هَارُونَ بْنِ خَارِجَةَ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ كَتَبَهُ اللَّهُ فِي أَعْلَى عَلِّيِّينَ

محمد بن الحسن، از محمد بن حسن صفّار؛ و سعد بن عبد الله جملگی از علی بن اسماعیل از محمد بن عمرو زیات از هارون بن خارجه، وی گفت:

از حضرت ابا عبد الله عليه السلام شنیدم که می‌فرمودند:

کسی که به زیارت قبر امام حسین علیه السلام برود در حالی که به حق آن جناب عارف و آگاه باشد حق تعالی او را در اعلیٰ علیین قرار می‌دهد.

۷- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَزِيعٍ عَنِ الْخَبَرِيِّ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ مُحَمَّدِ الْقُمِيِّ قَالَ قَالَ لِي الرُّضَا (عليه السلام) مَنْ زَارَ قَبْرَ أَبِي بَغْدَادَ كَانَ كَمَنْ زَارَ رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) وَ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ إِلَّا أَنَّ لِرَسُولِ اللَّهِ وَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (صلى الله عليه و آله) فَضْلَهُمَا قَالَ ثُمَّ قَالَ لِي مَنْ زَارَ قَبْرَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ بِشَطِّ الْفُرَاتِ كَانَ كَمَنْ زَارَ اللَّهَ فَوْقَ كُرْسِيِّهِ [فِي عَرْشِهِ]

محمد بن جعفر رزّاز، از محمد بن الحسین، از محمد بن اسماعیل بن بزيع، از خبیری، از حسین بن محمد قمی، وی می‌گوید: حضرت رضا عليه السلام به من فرمودند:

کسی که قبر پدرم را در بغداد زیارت کند، مانند کسی است که رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و امیر المومنین علیه السلام را زیارت نموده منتهی زیارت رسول خدا و امیر المومنین صلوات الله و سلامه علیهما فضیلت و برتری دارد سپس فرمودند: کسی که قبر حضرت ابی عبد الله الحسین علیه السلام را در کنار فرات زیارت کند مانند کسی است که خدا را بالای کرسی اش زیارت نموده.

۸- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمُغِيرَةِ عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ عَامِرٍ عَنْ أَبِيانٍ عَنِ ابْنِ مُسْكَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) كَتَبَهُ اللَّهُ فِي عَلِّيِّينَ

پدرم رحمه الله عليه از سعد بن عبد الله، از حسن بن علی بن عبد الله بن مغیره، از عباس بن عامر، از ابان، از ابن مسکان، از حضرت ابی عبد الله عليه السلام، حضرت فرمودند:

کسی که به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام رود خداوند متعال او را در اعلیٰ علیین قرار می‌دهد.

۹- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنِ ابْنِ فَضَّالٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُسْكَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) كَتَبَهُ اللَّهُ فِي عَلِّيِّينَ

پدرم رحمه الله علیه، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از ابن فضال، از عبد الله بن مسکان، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام آن حضرت فرمودند:

کسی که به زیارت قبر امام حسین علیه السلام برود خداوند او را در علیین قرار می‌دهد.

۱۰- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ الْكُوفِيِّ عَنْ عَبَّاسِ بْنِ عَامِرٍ عَنْ رَبِيعِ بْنِ مُحَمَّدٍ الْمُسَلِّيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُسْكَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) كَتَبَهُ اللَّهُ فِي عَلِيِّينَ وَ پدروم رحمه الله علیه و جماعتی از مشایخ و اساتیدم، از سعد بن عبد الله، از حسن بن علی الكوفی، از عباس بن عامر، از ربیع بن محمد المسلی، از عبد الله بن مسکان، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، آن حضرت فرمودند:

کسی که به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام برود خداوند متعال او را در اعلیٰ علیین قرار می‌دهد.

۱۱- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَبِيهِ قَالَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ شَمُونِ الْبَصْرِيِّ قَالَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ سِنَانٍ عَنْ بَشِيرِ الدَّهَّانِ قَالَ كُنْتُ أُحِجُّ فِي كُلِّ سَنَةٍ فَأَبْطَأْتُ سَنَةً عَنِ الْحَجِّ فَلَمَّا كَانَ مِنْ قَابِلٍ حَجَجْتُ وَ دَخَلْتُ عَلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَقَالَ لِي يَا بَشِيرُ مَا أَبْطَأَكَ عَنِ الْحَجِّ فِي عَامِنَا الْمَاضِي قَالَ قُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ - مَا كَانَ لِي عَلَى النَّاسِ خِفْتُ ذَهَابَهُ غَيْرَ أَنِّي عَرَفْتُ عِنْدَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ فَقَالَ لِي مَا فَاتَكَ شَيْءٌ مِمَّا كَانَ فِيهِ أَهْلُ الْمُؤَقِفِ يَا بَشِيرُ مَنْ زَارَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ كَانَ كَمَنْ زَارَ اللَّهَ فِي عَرْشِهِ وَ عَنْهُ عَنْ أَبِيهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ شَمُونِ قَالَ حَدَّثَنِي جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ الْخَزَاعِيُّ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِهِ عَنْ جَابِرِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مِثْلَهُ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَزِيْعٍ عَنْ عَمِّهِ عَنْ رَجُلٍ عَنْ جَابِرِ نَحْوَهُ

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری، از پدرش نقل کرده که وی گفت:

محمد بن الحسن بن شمون بصری گفت: محمد بن سنان از بشیر دهان برایم نقل کرد و گفت:

در هر سال به حج مشرف می‌شدم، یک سال تنبلی کرده و آن را ترک کردم و سال بعد که به حج رفته و محضر حضرت ابی عبد الله علیه السلام مشرف شدم به من فرمودند:

ای بشیر چه چیز تو را در سال گذشته از حج سست و تنبل نمود؟

می‌گوید: عرض کردم: فدایت شوم مالی داشتم که از مردم می‌خواستم و خوف داشتم تلف شود لذا به حج نیامده ولی در عوض روز عرفه به زیارت قبر مطهر حضرت امام حسین علیه السلام رفتم.

می‌گوید، حضرت به من فرمودند:

آنچه نصیب اهل موقف (حاجی‌ها) شد از تو فوت نگردید، ای بشیر کسی که قبر حسین علیه السلام را زیارت کند در حالی که به حق آن حضرت عارف و آگاه باشد مانند کسی است که خدا را در عرش زیارت نموده.

و از محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری، از پدرش، از محمد بن الحسن بن شمون نقل شده که گفت: جعفر بن محمد خزاعی، از بعضی اصحابش، از جابر، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام مثل حدیث مذکور را نقل کرده.

محمد بن جعفر رزازی، از محمد بن الحسین، از محمد بن اسماعیل بن بزیع، از عمویش، از مردی، از جابر نظیر این حدیث را نقل کرده است.

۱۲- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ قَالَ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدِ الطَّيَالِسِيِّ عَنْ رَبِيعِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُسْكَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) كَتَبَهُ اللَّهُ فِي عَلِيِّينَ

پدروم رحمه الله علیه و محمد بن عبد الله علیه الرحمه، از عبد الله بن جعفر حمیری، وی گفت:

عبد الله بن محمد بن خالد طیالسی، از ربیع بن محمد، از عبد الله بن مسکان، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام آن حضرت فرمودند:

کسی که قبر امام حسین علیه السلام را زیارت کند خداوند متعال او را در علّیین قرار می‌دهد.

*** **

*** **

۶۰ - باب ششم زیارت حضرت امام حسین و ائمه هدی سلام الله علیهم اجمعین معادل با زیارت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم می‌باشد

۱- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنْ جُوَيْرِيَةَ بْنِ الْعَلَاءِ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا قَالَ مَنْ سَرَّهُ أَنْ يَنْظُرَ إِلَى اللَّهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَ تَهُونَ عَلَيْهِ سَكْرَةُ الْمَوْتِ وَ هَوْلُ الْمَطْلَعِ فَلْيُكْثِرْ زِيَارَةَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَإِنَّ زِيَارَةَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) زِيَارَةُ رَسُولِ اللَّهِ ص

حسن بن عبد الله بن محمد بن عیسی، از پدرش، از حسن بن محبوب، از جویریة ابن العلاء، از بعضی اصحاب ما وی گفت: آن حضرت فرمودند:

کسی که دوست دارد در روز قیامت به حق تعالی نظر کند و سختی جان دادن (که همان هول مطلع باشد) بر او آسان شود زیاد به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام برود زیرا زیارت حسین علیه السلام همان زیارت رسول خدا می‌باشد.

۲- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ الْكُوفِيُّ عَنْ خَالِهِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ الزَّيَّاتِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنْ فَضْلِ بْنِ عَبْدِ الْمَلِكِ أَوْ عَنْ رَجُلٍ عَنِ الْفَضْلِ عَنْ أَبِي بَصِيرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ زَائِرَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) زَائِرُ رَسُولِ اللَّهِ ص

۳- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ الْكَلِينِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَرِيْعٍ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ زَيْدِ الشَّحَامِ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَا لِمَنْ زَارَ أَحَدًا مِنْكُمْ [أَحَدُكُمْ] قَالَ كَمَنْ زَارَ رَسُولَ اللَّهِ ص

محمد بن یعقوب کلینی از محمد بن یحیی، از محمد بن حسین بن ابی الخطاب و پدرم علیه الرحمه، از سعد بن عبد الله، از محمد بن حسین، از محمد بن اسماعیل بن بزیع، از صالح بن عقبه، از زید شحام، وی می‌گوید:

محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السلام عرض کردم: ثواب کسی که یکی از شما اهل بیت را زیارت کند چیست؟ حضرت فرمودند:

مثل این است که رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم را زیارت کرده است.

۴- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَتِيْلٍ عَنْ سَهْلِ بْنِ زِيَادِ الْأَدْمِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ زَيْدِ الشَّحَامِ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَا لِمَنْ زَارَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) [رَسُولَ اللَّهِ وَ عَلِيًّا] قَالَ كَمَنْ زَارَ اللَّهَ فِي عَرْشِهِ قَالَ قُلْتُ فَمَا لِمَنْ زَارَ أَحَدًا مِنْكُمْ قَالَ كَمَنْ زَارَ رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ زَيْدِ الشَّحَامِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مِثْلَهُ

پدرم رحمه الله علیه از حسن بن متیل، از سهل بن زیاد آدمی، از محمد بن حسین، از محمد بن اسماعیل، از صالح بن عقبه، از زید شحام، وی می‌گوید:

محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السلام عرض کردم: ثواب کسی که رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و حضرت علی علیه السلام را زیارت کند چیست؟

حضرت فرمودند:

وی مانند کسی است که خدا را در عرش زیارت کرده.

راوی گفت: محضرش عرضه داشتم: ثواب کسی که یکی از شما اهل بیت را زیارت کند چیست؟

حضرت فرمودند:

وی مثل کسی است که رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم را زیارت کرده.

محمّد بن جعفر رزّاز، از محمّد بن الحسین، از محمّد بن اسماعیل، از صالح بن عقبه، از زید شحام، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام مثل این حدیث را نقل نموده است.

۶۱ - باب شصت و یکم زیارت حضرت امام حسین علیه السلام عمر را طولانی و روزی را فراخ نموده و ترک آن عمر را کوتاه و روزی را تنگ می‌کند

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَجَمَاعَةٌ مَشَايخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ وَ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ وَ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ جَمِيعاً عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَزِيْعٍ عَنْ أَبِي أَيُّوبَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ مَرُّوا شِيعَتَنَا بِزِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَإِنَّ إِثْمَانَهُ يَزِيدُ فِي الرِّزْقِ وَ يَمُدُّ فِي الْعُمْرِ وَ يَدْفَعُ مَدَافِعَ السُّوءِ وَ إِثْمَانَهُ مُفْتَرَضٌ عَلَى كُلِّ مُؤْمِنٍ يُقِرُّ لِلْحُسَيْنِ بِالْإِمَامَةِ مِنَ اللَّهِ

پدرم رحمه الله عليه و جماعتی از مشایخ و اساتید من از سعد بن عبد الله و محمد بن يحيى عطار و عبد الله بن جعفر حمیری جملگی، از احمد بن محمد بن عیسی از محمد بن اسماعیل بن بزیع، از ابی ایوب، از محمد بن مسلم، از حضرت ابی جعفر علیه السلام حضرت فرمودند:

امر کنید شیعیان ما را به زیارت قبر حضرت حسن بن علی علیهما السلام چه آنکه زیارت آن حضرت رزق و روزی را زیاد و عمر را طولانی کرده و اموری که بدی و شر را جلب می‌کنند دفع می‌نماید.

و زیارت آن حضرت بر هر مومنی که اقرار به امامت حضرتش از طرف حق تعالی دارد واجب و لازم است.

۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ الْحَمِيرِيُّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الْحَمِيدِ عَنْ سَيْفِ بْنِ عَمِيرَةَ عَنْ مَنْصُورِ بْنِ حَازِمٍ قَالَ سَمِعَنَاهُ يَقُولُ مَنْ أَتَى عَلَيْهِ حَوْلٌ لَمْ يَأْتِ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) أَنْقَصَ [نَقَصَ] اللَّهُ مِنْ عُمْرِهِ حَوْلًا وَ لَوْ قُلْتُ إِنَّ أَحَدَكُمْ لَيَمُوتُ قَبْلَ أَجَلِهِ بِثَلَاثِينَ سَنَةً لَكُنْتُ صَادِقًا وَ ذَلِكَ لِأَنَّكُمْ تَتْرَكُونَ زِيَارَةَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَلَا تَدْعُوا زِيَارَتَهُ - يَمُدُّ اللَّهُ فِي أَعْمَارِكُمْ وَ يَزِيدُ فِي أَرْزَاقِكُمْ وَ إِذَا تَرَكْتُمْ زِيَارَتَهُ نَقَصَ اللَّهُ مِنْ أَعْمَارِكُمْ وَ أَرْزَاقِكُمْ فَتَنَافَسُوا فِي زِيَارَتِهِ وَ لَا تَدْعُوا ذَلِكَ فَإِنَّ الْحُسَيْنَ شَهِدَ لَكُمْ فِي ذَلِكَ عِنْدَ اللَّهِ وَ عِنْدَ رَسُولِهِ وَ عِنْدَ فَاطِمَةَ وَ عِنْدَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ

محمد بن عبد الله حمیری، از پدرش، از محمد بن عبد الحمید، از سیف بن عمیره، از منصور بن حازم، وی می‌گوید: از آن حضرت شنیدم که می‌فرمود:

کسی که سال بر او بگذارد و به زیارت قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام نرود خداوند تبارک و تعالی یک سال از عمرش کسر می‌کند و اگر بگویم پاره‌ای از شماها سی سال قبل از اجل و عمر طبیعی از دنیا می‌روند هر آینه صادق می‌باشم زیرا زیارت حسین علیه السلام را ترک می‌کنید، بنا بر این زیارت آن حضرت را رها نکنید تا حق تعالی عمر شما را زیاد نموده و روزی‌تان را فراخ فرماید و بدانید هر گاه زیارت آن جناب را ترک کنید زیرا حضرت ابا عبد الله الحسین شاهد شما است در نزد خدا و رسولش و نزد حضرت فاطمه و امیر المومنین علیهم السلام.

۳- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ وَضَّاحٍ عَنْ دَاوُدَ الْحَمَّارِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ لَمْ يُزِرْ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقَدْ حُرِمَ خَيْرًا كَثِيرًا وَ نَقِصَ مِنْ عُمْرِهِ سَنَةٌ

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد، از محمد بن اسماعیل، از کسی که برایش حدیث گفته، از عبد الله بن وضاح، از داود حمّار، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

کسی که قبر حسین علیه السلام، را زیارت نکند پس از خیر کثیر محروم مانده و از عمرش یک سال کسر می‌شود.

۴- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَجْجُوبٍ عَنْ صَبَّاحِ الْحَدَّاءِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مَرْوَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ زُورُوا الْحُسَيْنَ (عليه السلام) وَ لَوْ كُلَّ سَنَةٍ فَإِنَّ كُلَّ مَنْ آتَاهُ عَارِفًا بِحَقِّهِ غَيْرَ جَاحِدٍ لَمْ يَكُنْ لَهُ عَوْضٌ غَيْرُ الْجَنَّةِ وَ رِزْقٍ رِزْقًا وَاسِعًا وَ آتَاهُ اللَّهُ مِنْ قَبْلِهِ بِفَرَحٍ [بِفَرَجٍ] عَاجِلٍ وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ وَ حَدَّثَنِي جَمَاعَةٌ أَصْحَابُنَا عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ

بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ سِوَاءً

حسن بن عبد الله بن محمد، از پدرش، از حسن بن محبوب، از صباح حداء، از محمد بن مروان، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، وی می‌گوید:

از حضرت شنیدم که می‌فرمود:

حسین علیه السلام را زیارت کنید اگر چه در هر سال باشد، زیرا هر کس به زیارتش رود در حالی که به حق آن حضرت عارف بوده و منکر آن نباشد غیر از بهشت هیچ عوض دیگری ندارد و روزی و رزقش وسعت پیدا می‌کند و در همین عالم خداوند متعال در ازای زیارتی که کرده به او در دنیا فرح و سرور قابل ملاحظه‌ای می‌دهند ... الخ.

ترجمه:

جماعتی از اصحاب از سعد بن عبد الله، از محمد بن الحسين بن ابی الخطاب، از حسن بن محبوب به اسنادش مثل همین حدیث را نقل کرده‌اند.

۵- حَدَّثَنِي أَبِي رَهْ وَجَمَاعَةٌ مَشَايِخِي رَهْ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي نَصِيرٍ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا عَنْ أَبَانَ عَنْ عَبْدِ الْمَلِكِ الْخَثْعَمِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قَالَ لِي يَا عَبْدَ الْمَلِكِ لَا تَدْعُ زِيَارَةَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) وَمَنْ أَضَى حَابَكَ بِذَلِكَ يَمُدُّ اللَّهُ فِي عُمْرِكَ وَيَزِيدُ اللَّهُ فِي رِزْقِكَ وَيُحْيِيكَ اللَّهُ سَعِيداً وَلَا تَمُوتُ إِلَّا سَعِيداً [شهِيداً] وَيَكْتُبُكَ سَعِيداً

پدرم علیه الرحمه و جماعتی از مشایخ و اساتیدم رحمه الله عليهم، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از احمد بن محمد بن ابی نصر، از برخی اصحاب ما از ابان، از عبد الملک خثعمی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، وی گفت: حضرت به من فرمودند:

ای عبد الملک زیارت حسین بن علی علیهما السلام را ترک مکن و یاران و اصحاب را به آن امر فرما زیرا حق تعالی بواسطه آن عمر تو را طولانی کرده و روزی و رزقت را واسع می‌فرماید در حال حیات سعید و سعادت مندت نموده و نخواهی مرد مگر سعید و تو را در زمره سعداء می‌نویسد.

۶۲ - باب شصت و دوّم زیارت امام حسین علیه السّلام گناهان را محو می‌کند

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ الصَّفَّارِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مُوسَى الْخَشَّابِ عَنْ بَعْضِ رِجَالِهِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ زَائِرَ الْحُسَيْنِ جَعَلَ ذُنُوبَهُ جِشْرًا بَابَ دَارِهِ ثُمَّ عَبَّرَهَا كَمَا يُخْلِفُ أَحَدُكُمْ الْجِشْرَ وَرَأَهُ إِذَا عَبَرَ مُحَمَّدَ بْنَ الْحَسَنِ بْنِ الْوَلِيدِ، از محمد بن الحسن الصفار، از حسن بن موسی الخشاب، از برخی رجالش، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

زائر حسین علیه السلام گناهانش را پلی بر درب خانه‌اش قرار داده که از آن عبور می‌کند همان طوری که یکی از شما وقتی از پل عبور نمودید آن را عقب سر می‌گذارید.

یعنی زیارت سید الشهداء سلام الله علیه سبب می‌شود که گناهان محو و زائل گردند.

۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ بَشِيرِ الدَّهَّانِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ الرَّجُلَ لِيُخْرَجَ إِلَى قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَلَهُ إِذَا خَرَجَ مِنْ أَهْلِهِ بِكُلِّ خُطْوَةٍ مَغْفِرَةٌ مِنْ ذُنُوبِهِ ثُمَّ لَمْ يَزَلْ يُقَدِّسُ بِكُلِّ خُطْوَةٍ حَتَّى يَأْتِيَهُ فَإِذَا أَتَاهُ نَجَاهُ اللَّهُ فَقَالَ عَبْدِي سَلْنِي أُعْطِكَ أَذْعُنِي أُجِبْكَ أَطْلُبْ مِنِّي أُعْطِكَ سَلْنِي حَاجَتَكَ أَقْضِيهَا [أَفْضَاهَا لَكَ قَالَ وَقَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَحَقُّ عَلَى اللَّهِ أَنْ يُعْطِيَ مَا بَدَلَ

محمد بن جعفر رزازی، از محمد بن الحسین بن الخطاب، از محمد بن اسماعیل، از صالح بن عقبه، از بشیر دهان، از ابی عبد الله علیه السلام، حضرت در باره کسی که به زیارت قبر امام حسین علیه السلام می‌رود فرمودند:

وی هنگامی که از اهلش جدا می‌شود به هر قدمی که برمی‌دارد گناهانش آمرزیده می‌شود و سپس پیوسته به هر قدمی تقدیس و تنزیه شده تا به قبر مطهر می‌رسد وقتی به آنجا رسید خداوند متعال او را خوانده و می‌فرماید:

بنده من از من سوءال کن تا به تو اعطاء کنم، من را بخوان تا اجابت نمایم، از من طلب نما تا به تو بدهم، حاجت را از من بخواه تا برآورده نمایم.

راوی گفت:

امام علیه السلام فرمودند:

و حق است بر خدا که آنچه بذل نموده را اعطاء فرماید.

۳- وَعَنْهُ بِهَذَا الْإِسْنَادِ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقْبَةَ عَنِ الْحَرْثِ بْنِ الْمُغِيرَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ لِلَّهِ مَلَائِكَةً مُوَكَّلِينَ بِقَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَإِذَا هَمَّ الرَّجُلُ بِزِيَارَتِهِ أَعْطَاهُمْ ذُنُوبَهُ فَإِذَا خَطَا مَحْوَهَا ثُمَّ إِذَا خَطَا ضَاعَفُوا حَسَنَاتِهِ فَمَا تَزَالُ حَسَنَاتُهُ تَضَاعَفُ حَتَّى تُوَجِّبَ لَهُ الْجَنَّةَ ثُمَّ اكْتَنَفُوهُ وَقَدَّسُوهُ وَيَنَادُونَ مَلَائِكَةَ السَّمَاءِ أَنْ قَدَّسُوا زُورًا حَبِيبِ اللَّهِ فَإِذَا اغْتَسَلُوا نَادَاهُمْ مُحَمَّدٌ (صلى الله عليه وآله) يَا وَقَدْ اللَّهُ أَبَشِرُوا بِمِرَافِقَتِي فِي الْجَنَّةِ ثُمَّ نَادَاهُمْ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) أَنَا ضَامِنٌ لِقَضَاءِ حَوَائِجِكُمْ وَدَفْعِ الْبَلَاءِ عَنْكُمْ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ثُمَّ اكْتَنَفُوهُمْ عَنْ أَيْمَانِهِمْ وَعَنْ شِمَائِلِهِمْ حَتَّى يَنْصَرِفُوا إِلَى أَهْلِيهِمْ

و از محمد بن الحسین بن ابی الخطاب، از صالح بن عقبه، از حارث بن مغیره، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام حضرت فرمودند: خداوند متعال فرشتگانی دارد که موکل قبر مطهر حضرت حسین بن علی علیهما السلام می‌باشند، هنگامی که شخص قصد زیارت آن حضرت را می‌نماید خداوند گناهان او را به این فرشتگان اعطاء نموده و در اختیار آنها می‌گذارد وقتی وی قدم گذارد فرشتگان گناهان را محو می‌کنند سپس وقتی قدم بعدی را برداشت حسنات او را مضاعف می‌نمایند و پیوسته حسنات او را مضاعف کرده تا جایی که بهشت را برای وی واجب می‌گردانند سپس اطرافش را گرفته و تقدیس و تنزیهش می‌نمایند و سپس فرشتگان آسمان را نداء می‌دهند که زور حبيب حبيب خدا را تقدیس و تنزیه نمائید و وقتی زور غسل زیارت نمودند حضرت محمد صلی الله علیه و

آله و سلم ایشان را نداء داده و می‌فرماید:

ای مسافرین خدا بشارت باد شما را که با من در بهشت همراه خواهید بود.

سپس امیر المومنین علیه السلام ایشان را نداء داده و می‌فرماید:

من ضامنم که حوائج شما را برآورده و در دنیا و آخرت بلاء و محنت را از شما دور نمایم.

پس از آن فرشتگان دور ایشان حلقه زده و از راست و چپ آنان را در بر گرفته تا به اهل و خویشاوندان خود باز گردند.

۴- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْجَامُورَانِيِّ الرَّازِيِّ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي حَمَزَةَ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الْكَرِيمِ عَنِ الْمُفَضَّلِ بْنِ عُمَرَ عَنْ جَابِرِ الْجُعْفِيِّ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي حَدِيثٍ طَوِيلٍ فَإِذَا انْقَلَبْتَ مِنْ عِنْدِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) نَادَاكَ مُنَادٍ لَوْ سَمِعْتَ مَقَالَتَهُ لَأَقَمْتَ عُمْرَكَ عِنْدَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ هُوَ يَقُولُ طُوبَى لَكَ أَيُّهَا الْعَبْدُ قَدْ غَنِمْتَ وَ سَلِمْتَ قَدْ غُفِرَ لَكَ مَا سَلَفَ فَاسْتَأْنِفِ الْعَمَلَ وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ بِطَوِيلِهِ

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله، از ابی عبد الله الجامورانی رازی، از حسن بن علی بن ابی حمزه، از حسن بن محمد بن عبد الکریم، از مفضل بن عمر، از جابر جعفی، وی می‌گوید:

حضرت ابو عبد الله علیه السلام در ضمن حدیث طولانی فرمود:

هنگامی که از نزد قبر مطهر حضرت ابا عبد الله الحسین علیه السلام برگشتی منادی تو را می‌خواهند که اگر صدا و گفتارش را می‌شنیدی تمام عمر خود را حاضر بودی نزد قبر مطهر صرف و طی نمائی.

منادی می‌گوید: ای بنده خوشا به حال تو، همانا غنیمت بردی و سالم برگشتی، تمام گناهان گذشته‌ات پاک گردید پس از ابتدا عمل نما

۵- حَدَّثَنِي أَبُو الْعَبَّاسِ الرَّزَّازُ قَالَ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنِ الْخَبَرِيِّ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ مُحَمَّدِ الْقُمِيِّ قَالَ قَالَ أَبُو الْحَسَنِ مُوسَى (عليه السلام) أَذْنِي مَا يُثَابُ بِهِ زَائِرُ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) بِشَاطِئِ الْفِرَاتِ إِذَا عَرَفَ حَقَّهُ وَ حُرْمَتَهُ وَ وَلا يَتَهُ أَنْ يُغْفَرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ

ابو العباس رزاز می‌گوید:

محمد بن الحسین بن ابی الخطاب، از محمد بن اسماعیل، از خیبری، از حسین ابن محمد القمی، وی می‌گوید: حضرت ابو الحسن موسی علیه السلام فرمودند:

کمترین ثواب و اجر به کسی که حضرت امام حسین علیه السلام را در کنار فرات زیارت می‌کند مشروط به اینکه حق و حرمت و ولایت آن جناب را بشناسد می‌دهند این است که گناهان گذشته و آینده‌اش را می‌آمرزند.

۶- حَدَّثَنِي أَبِي عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ أَبِي عَنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ يَحْيَى الْكَاهَلِيِّ عَنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ أَرَادَ أَنْ يَكُونَ فِي كَرَامَةِ اللَّهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَ فِي شَفَاعَةِ مُحَمَّدٍ (صلى الله عليه و آله) فَلْيَكُنْ لِلْحُسَيْنِ زَائِرًا يَنَالُ مِنَ اللَّهِ الْفَضْلَ وَ الْكَرَامَةَ [أَفْضَلَ الْكَرَامَةِ] وَ حُسْنَ الثَّوَابِ وَ لَا يَسْأَلُهُ عَنْ ذَنْبِ عَمَلِهِ فِي حَيَاةِ الدُّنْيَا وَ لَوْ كَانَتْ ذُنُوبُهُ عَدَدَ رَمْلِ عَالِجٍ وَ جِبَالِ تِهَامَةَ وَ زَبَدِ الْبُحْرِ إِنَّ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) قُتِلَ مَظْلُومًا مُضْطَهَدًا نَفْسُهُ عَطْشَانًا هُوَ وَ أَهْلُ بَيْتِهِ وَ أَصْحَابُهُ

پدرم رحمه الله عليه، از حسین بن الحسن بن ابان، از محمد بن اورمه، از زکریا المومنین ابی عبد الله، از عبد الله بن یحیی الکاهلی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

کسی که می‌خواهد روز قیامت در کرامت خداوند متعال باشد و شفاعت حضرت محمد صلوات الله علیه و آله شاملش گردد پس باید حسین علیه السلام را زیارت کند چه آنکه بالاترین کرامت حقتعالی به وی رسیده و ثواب و اجر نیک به او داده می‌شود و از گناهانی که در زندگانی دنیا مرتکب شده وی را مورد سوءال و بازخواست قرار نمی‌دهند اگر چه گناهانش به تعداد ریگ‌های

بیابان و به بزرگی کوه‌های تهامه و به مقدار روی دریاها باشد، حسین بن علی سلام الله علیهما در حالی کشته شد که:
اولاً: مظلوم بود.

ثانیاً: نفس و جسمش مقهور و مورد ستم قرار گرفته بود.

ثالثاً: خود و اهل بیت و اصحابش تشنه بودند.

۷- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدِ بْنِ الْبَرْقِيِّ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ يَحْيَى بْنِ الْحَسَنِ بْنِ رَاشِدٍ عَنْ جَدِّهِ الْحَسَنِ بْنِ رَاشِدٍ عَنْ أَبِي إِبْرَاهِيمَ (عَلَيْهِ السَّلَام) قَالَ مَنْ خَرَجَ مِنْ بَيْتِهِ يُرِيدُ زِيَارَةَ قَبْرِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ وَكَلَّ اللَّهُ بِهِ مَلَكًا فَوَضَعَ إصْبَعَهُ فِي قَفَاةٍ فَلَمْ يَزَلْ يَكْتُبُ مَا يَخْرُجُ مِنْ فِيهِ حَتَّى يَرِدَ الْحَائِرَ [الْحَيْرَ] فَإِذَا خَرَجَ مِنْ بَابِ الْحَائِرِ [الْحَيْرِ] وَضَعَ كَفَّهُ وَسَطَ ظَهْرِهِ ثُمَّ قَالَ لَهُ أَمَا مَا مَضَى فَقَدْ غُفِرَ لَكَ فَاسْتَأْنِفِ الْعَمَلَ وَبِهَذَا الْإِسْتِنَادِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ رَاشِدٍ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ أَبِي الْبَلَادِ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد ابن خالد برقی، از قاسم بن یحیی بن الحسن بن راشد، از جدش حسن بن راشد، از حضرت ابی ابراهیم علیه السلام، آن حضرت فرمودند:

کسی که از خانه‌اش خارج شده و قصدش زیارت قبر مطهر حضرت ابا عبد الله الحسین بن علی سلام الله علیهما باشد خداوند متعال فرشته‌ای را بر او می‌گمارد پس آن فرشته انگشتش را در پشت او قرار داده و پیوسته آنکه از دهان این شخص خارج شود می‌نویسد تا به حائر وارد گردد و وقتی از درب حائر خارج شد کف دستش را وسط پشتش نهاده سپس به او می‌گوید:

آنچه گذشت تمام مورد غفران و آمرزش واقع شد اینک از ابتداء به عمل پرداز و با همین اسناد، از حسن بن راشد، از ابراهیم بن ابی البلاد به اسنادش حدیثی مثل همین حدیث را نقل نموده.

۸- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنِ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادِ الْأَنْصَارِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُسَيْكَانَ قَالَ شَهِدْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عَلَيْهِ السَّلَام) وَقَدْ أَتَاهُ قَوْمٌ مِنْ أَهْلِ خُرَاسَانَ فَسَأَلُوهُ عَنْ إِيَّانِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عَلَيْهِ السَّلَام) وَمَا فِيهِ مِنَ الْفَضْلِ قَالَ حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ جَدِّي أَنَّهُ كَانَ يَقُولُ مَنْ زَارَهُ يُرِيدُ بِهِ وَجْهَ اللَّهِ أَخْرَجَهُ اللَّهُ مِنْ دُنُوبِهِ كَمَا يُؤَدُّ وَلِدَتَهُ أُمُّهُ وَشَيعَتُهُ الْمَلَائِكَةُ فِي مَسِيرِهِ فَرَفَرَتْ عَلَى رَأْسِهِ قَدْ صَيَّمُوا بِأَجْنِحَتِهِمْ عَلَيْهِ حَتَّى يَرْجِعَ إِلَى أَهْلِهِ وَسَأَلَتِ الْمَلَائِكَةُ الْمَغْفِرَةَ لَهُ مِنْ رَبِّهِ وَعَشِيَّتُهُ الرَّحْمَةُ مِنْ أَعْنَانِ السَّمَاءِ وَنَادَتْهُ الْمَلَائِكَةُ طِبْتَ وَطَابَ مَنْ زُرْتَ - وَحَفِظَ فِي أَهْلِهِ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ حَمِيرِي، از پدرش، از علی بن محمد بن سالم، از محمد بن خالد، از عبد الله بن حماد انصاری، از عبد الله بن عبد الرحمن اصم، از عبد الله بن مسکان، وی می‌گوید:

حضور مبارک حضرت ابا عبد الله علیه السلام رسیدم در حالی که گروهی از اهل خراسان خدمت آن جناب مشرف شده بودند، ایشان از آن جناب راجع به زیارت قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام و ثوابی که در آن است سوال نمودند؟
حضرت فرمودند:

پدرم از جدم نقل کردند که می‌فرمودند:

کسی که آن حضرت را صرفاً برای خدا و به قصد قربت زیارت کند خداوند متعال از گناهان رهاش نموده و او را همچون نوزادی که مادر زائیده قرار می‌دهد و در طول سفرش فرشتگان مشایعتش کرده و بالای سرش بال‌های خود را گشوده و با این حال او را همراهی کرده تا به اهلش باز گردد و نیز فرشتگان از خداوند می‌خواهند که او را بیامرزد و از اطراف و اکناف آسمان رحمت و اسعه الهی او را فرا گرفته و فرشتگان نداء کرده و به وی می‌گویند:

پاک هستی و آن کس که زیارتش نمودی نیز پاک و مطهر است و پیوسته وی را بین اهل و خویشانش حفظش می‌نمایند.

۶۳] - باب شصت و سوم زیارت حضرت امام حسین علیه السلام معادل یک عمره می‌باشد

۱- حَدَّثَنِي أَبِي وَعَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَمُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ رَهْ جَمِيعاً عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي نَصْرِ قَالَ سَأَلَ بَعْضُ أَصْحَابِنَا أَبَا الْحَسَنِ الرَّضَا (عليه السلام) عَمَّنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ تَعْدِلُ عُمْرَةً
پدرم و علی بن الحسین و محمد بن یعقوب رحمه الله عليهم جملگی، از علی بن ابراهیم بن هاشم، از پدرش، از احمد بن محمد بن ابی نصر نقل کرده‌اند که وی گفت:

برخی از اصحاب ما، از حضرت ابا الحسن الرضا علیه السلام سوال کرد و پرسید:

کسی که به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام برود ثوابش چه مقدار است؟ حضرت فرمودند:
ثوابش معادل ثواب یک عمره می‌باشد.

۲- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ أَبِي عُثْمَانَ عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ عَبَّادٍ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ عَنِ أَبِي سَعِيدِ الْمَدَائِنِيِّ قَالَ دَخَلْتُ عَلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَقُلْتُ جُعِلَتْ فِدَاكَ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ قَالَ نَعَمْ يَا أَبَا سَعِيدٍ إِنَّ قَبْرَ ابْنِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) أَطْيَبُ الطَّيْبِينَ - وَأَطْهَرُ الطَّاهِرِينَ وَ أَبْرُّ الْأَبْرَارِ فَإِذَا زُرْتَهُ كُتِبَ لَكَ اثْنَتَانِ وَعِشْرُونَ عُمْرَةً
محمد بن جعفر، از محمد الحسین، از حسن بن علی بن ابی عثمان، از اسماعیل ابن عبّاد، از حسن بن علی، از ابی سعید مدائنی وی گفت:

بر حضرت ابی عبد الله علیه السلام داخل شدم و عرض کردم: فدایت شوم: آیا به زیارت قبر حضرت حسین علیه السلام بروم؟
حضرت فرمودند:

بلی، ای ابا سعد به زیارت قبر پسر رسول خدا که پاکیزه‌ترین پاکان و نیکوکارترین نیکوکاران است برو و بدان هر گاه او را زیارت کردی ثواب بیست و دو عمره برایت نوشته می‌شود.

۳- وَ عَنْهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنِ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ قَالَ سَمِعْتُ الرَّضَا (عليه السلام) يَقُولُ زِيَارَةُ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) تَعْدِلُ عُمْرَةً مَبْرُورَةً مُتَقَبَّلَةً
و از محمد بن جعفر، از محمد بن الحسین، از محمد بن سنان، وی گفت:

از حضرت امام رضا علیه السلام شنیدم که می‌فرمودند:

زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام معادل یک عمره مقبول می‌باشد.

۴- حَدَّثَنِي أَبِي رَهْ وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ وَ عَبْدِ اللَّهِ ابْنِي مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ مُوسَى بْنِ الْقَاسِمِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ الْجَهْمِ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) مَا تَقُولُ فِي زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقَالَ لِي مَا تَقُولُ أَنْتَ فِيهِ فَقُلْتُ بَعْضُنَا يَقُولُ حِجَّةً وَ بَعْضُنَا يَقُولُ عُمْرَةً فَقَالَ هُوَ عُمْرَةٌ مَقْبُولَةٌ
پدرم رحمه الله عليه و محمد بن الحسن، از سعد بن عبد الله، از احمد و عبد الله پسران محمد بن عیسی، از موسی بن قاسم، از حسن بن الجهم، وی گفت:

محضر مبارک حضرت ابی الحسن علیه السلام عرض کردم: چه می‌فرمائید در باره زیارت قبر امام حسین علیه السلام؟
حضرت فرمودند:

تو در باره آن چه می‌گویی؟

عرض کردم: بعضی از ما معتقدند که ثواب آن به مقدار ثواب یک حج بوده و برخی دیگر می‌گویند ثوابش به اندازه ثواب یک عمره می‌باشد.

حضرت فرمودند:

ثوابش به مقدار عمره مقبول می‌باشد.

۵- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ قَالَ حَدَّثَنَا إِبْرَاهِيمُ بْنُ يَحْيَى الْقَطَّانُ عَنْ أَبِيهِ أَبِي الْبَلَادِ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا الْحَسَنِ الرِّضَا (عليه السلام) عَنْ زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقَالَ مَا تَقُولُونَ أَنْتُمْ قُلْتُمْ نَقُولُ حَجَّةً وَعُمْرَةً قَالَ تَعْدِلُ عُمْرَةٌ مَبْرُورَةً

محمد بن الحسن، از محمد بن الحسن الصفار، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد بن علی، وی می‌گوید:

ابراهیم بن یحیی قطان از پدرش ابی البلاد برای ما حدیث گفت و اظهار نمود:

از حضرت ابا الحسن الرضا علیه السلام راجع به زیارت قبر مطهر حضرت حسین بن علی علیهما السلام پرسیدم؟

حضرت فرمودند:

شما در باره آن چه می‌گوئید؟

عرض کردم: ما می‌گوئیم: ثواب آن معادل ثواب حج و عمره است.

حضرت فرمودند:

ثواب آن معادل عمره مقبول می‌باشد.

۶- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ أَشِيمٍ عَنْ صَفْوَانَ بْنِ يَحْيَى قَالَ سَأَلْتُ الرِّضَا (عليه السلام) عَنْ زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) أَيُّ شَيْءٍ فِيهِ مِنَ الْفَضْلِ قَالَ تَعْدِلُ عُمْرَةٌ

علی بن الحسین، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از علی بن احمد بن آشیم، از صفوان بن یحیی، وی می‌گوید:

از حضرت رضا علیه السلام راجع به زیارت قبر امام حسین علیه السلام پرسیده و عرضه داشتم:

چه ثوابی در آن می‌باشد.

حضرت فرمودند:

ثواب آن معادل با یک عمره می‌باشد.

۷- حَدَّثَنِي أَبِي رَهْ وَمُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ جَمِيعًا عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنْ أَخِيهِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانَ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا الْحَسَنِ (عليه السلام) يَقُولُ إِنَّ زِيَارَةَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) تَعْدِلُ عُمْرَةً مَبْرُورَةً مُتَقَبَّلَةً

پدرم رحمه الله علیه و محمد بن عبد الله جمیعاً، بن جعفر حمیری، از ابراهیم بن مهزیار، از برادرش علی بن مهزیار، از محمد بن

سنان وی گفت:

از حضرت ابا الحسن علیه السلام شنیدم که می‌فرمود:

زیارت قبر امام حسین علیه السلام معادل عمره قبول شده می‌باشد.

۸- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ صَفْوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنْ أَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) قَالَ سَأَلْتُهُ عَنْ زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) أَيُّ شَيْءٍ فِيهِ مِنَ الْفَضْلِ قَالَ تَعْدِلُ عُمْرَةٌ

محمد بن جعفر، از محمد بن الحسین، از صفوان بن یحیی، از حضرت ابی الحسن علیه السلام، وی گفت:

راجع به زیارت قبر مطهر حضرت امام حسین علیه السلام از آن جناب سوال کرده و پرسیدم:

ثواب آن چه مقدار می‌باشد؟

حضرت فرمودند:

ثواب آن معادل یک عمره می‌باشد.

۹- حَدَّثَنِي جَمَاعَةٌ أَصْحَابِنَا عَنْ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ وَ مُحَمَّدٍ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ عَنِ الْعَمْرِكِيِّ بْنِ عَلِيٍّ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِهِ عَنْ بَعْضِهِمْ (عليهم السلام) قَالَ أَرْبَعٌ عُمَرُ تَعْدِلُ حِجَّةً وَ زِيَارَةَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ ع تَعْدِلُ عُمْرَةً

جماعتی از اصحاب ما، از احمد بن ادريس و محمد بن يحيى عطار، از عمرکی ابن علی، از برخی اصحابش، از بعضی از ائمه عليهم السلام که فرمودند:

چهار تا عمره معادل یک حج است و زیارت قبر مطهر حضرت امام حسین معادل یک عمره می‌باشد.

۱۰- وَ بَهَذَا الْإِسْنَادِ عَنِ الْعَمْرِكِيِّ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْفَضْلِ عَنْ أَبِي رَبِيبٍ [رِثَابٍ] قَالَ سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) عَنْ زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ نَعَمْ تَعْدِلُ عُمْرَةً وَ لَا يَنْبَغِي أَنْ يَتَخَلَّفَ عَنْهُ أَكْثَرُ مِنْ أَرْبَعِ سِنِينَ وَ بَا هَمِينَ اسنَاد، از عمرکی بوفکی، از کسی که برایش حدیث گفته، از محمد بن فیض، از ابن رثاب، وی گفت از حضرت ابا عبد الله علیه السلام راجع به زیارت قبر مطهر امام حسین علیه السلام پرسیدم؟ حضرت فرمودند:

بلی، زیارت آن جناب معادل یک عمره است و شایسته و سزاوار نیست که بیشتر از چهار سال از آن تخلف شود.

[۶۴] - باب شصت و چهارم زیارت حضرت امام حسین علیه السلام معادل یک حج می‌باشد

۱- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَجْجُوبٍ عَنْ جَمِيلِ بْنِ دَرَّاجٍ عَنْ فَضَيْلِ بْنِ يَسَارٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ زِيَارَةُ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ زِيَارَةُ قَبْرِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَ زِيَارَةُ قُبُورِ الشُّهَدَاءِ تَعْدِلُ حِجَّةً مَبْرُورَةً مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ص

حسن بن عبد الله بن محمد بن عیسی، از پدرش، از حسن بن محبوب، از جمیل ابن درّاج، از فضیل بن یسار، از حضرت ابی جعفر علیه السلام، آن حضرت فرمودند:

زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام و قبر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و قبور شهداء معادل یک حج قبول شده است که با رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم بجا آورده شده باشد.

۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا الْحَسَنِ الرَّضَا (عليه السلام) يَقُولُ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) كَتَبَ اللَّهُ لَهُ حِجَّةً مَبْرُورَةً

محمد بن جعفر، از محمد بن الحسین، از محمد بن سنان، وی می‌گوید:

از حضرت ابو الحسن الرضا علیه السلام شنیدم که می‌فرمودند:

کسی که به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام رود خداوند یک حج قبول شده برایش می‌نویسد.

۳- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمُغِيرَةِ عَنْ عَبَّاسِ بْنِ عَامِرٍ قَالَ أَخْبَرَنِي عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عَبْدِ الْأَنْبَارِيِّ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) جُعِلَتْ فِدَاكَ إِنَّهُ لَيْسَ كُلَّ سَنَةٍ يَنْهَيَا لِي مَا أَخْرُجُ بِهِ إِلَى الْحَجِّ فَقَالَ إِذَا أَرَدْتَ الْحَجَّ وَ لَمْ يَنْهَيْكَ لَكَ فَائَتْ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَإِنَّهَا تُكْتَبُ لَكَ حِجَّةً وَ إِذَا أَرَدْتَ الْعُمْرَةَ وَ لَمْ يَنْهَيْكَ لَكَ فَائَتْ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَإِنَّهَا تُكْتَبُ لَكَ عُمْرَةً

پدرم رحمه الله علیه، از سعد بن عبد الله، از حسن بن علی بن عبد الله بن مغیره، از عباس بن عامر، وی می‌گوید:

عبد الله بن عبید انباری به من خبر داد و گفت:

محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السلام عرضه داشتم: فدایت شوم هر سال آمادگی ندارم برای رفتن به حج چه باید کرد؟ حضرت فرمودند:

هر گاه اراده حج نموده ولی آمادگی برای آن را نداشتی به زیارت قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام برو زیرا برای تو یک حج منظور می‌شود و هر وقت اراده عمره نمودی و برای انجام آن مهیا نبودی به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام برو زیرا ثواب یک عمره برایت می‌نویسند.

۴- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِيهِ عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ هِشَامِ بْنِ الْحَكَمِ عَنْ عَبْدِ الْكَرِيمِ بْنِ حَسَّانَ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَا يَقَالُ إِذَا زِيَارَةَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) تَعْدِلُ حِجَّةً وَ عُمْرَةً قَالَ فَقَالَ إِنَّمَا الْحَجُّ وَ الْعُمْرَةُ هَاهُنَا وَ لَوْ أَنَّ رَجُلًا أَرَادَ الْحَجَّ وَ لَمْ يَنْهَيْكَ لَهُ فَاتَاهُ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ حِجَّةً وَ لَوْ أَنَّ رَجُلًا أَرَادَ الْعُمْرَةَ وَ لَمْ يَنْهَيْكَ لَهُ كُتِبَتْ لَهُ عُمْرَةً

محمد بن الحسن، از محمد بن الحسن الصفار، از احمد بن محمد بن عیسی، از پدرش، از ابن ابی عمیر، از هشام بن الحکم، از عبد الکریم بن حسان، وی می‌گوید:

محضر امام علیه السلام عرض کردم:

این گفتار چیست که می‌گویند: زیارت قبر امام حسین علیه السلام معادل یک حج و عمره است؟ حضرت فرمودند:

معادل بودن زیارت آن حضرت با حجّ و عمره تنها در وقتی است که شخص اراده حجّ کند ولی آمادگی برای آن را نداشته ولی به زیارت آن جناب بشتابد در اینجا حق تعالی ثواب یک حجّ برای او می‌نویسد چنانچه اگر اراده عمره نمود ولی برایش میسور نبود ولی به زیارت امام علیه السّلام رفت در اینجا نیز ثواب یک عمره برایش منظور می‌گردد.

۵- وَعَنْهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ فَضَالٍ عَنْ حَرِيْزٍ عَنْ فَضَيْلِ بْنِ يَسَارٍ قَالَ قَالَ (عليه السلام) إِنَّ زِيَارَةَ قَبْرِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَ زِيَارَةَ قُبُورِ الشُّهَدَاءِ - وَ زِيَارَةَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) تَعْدِلُ حِجَّةً مَعَ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ صِفْوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنْ حَرِيْزٍ عَنِ الْفَضَائِلِ بْنِ يَسَارٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مِثْلَهُ

و از محمد بن الحسن، از محمد بن الحسن صفّار، از احمد بن محمد بن عیسی، از حسن بن علی بن فضال، از حرّیز، از فضیل بن یسار، وی گفت:

امام علیه السّلام فرمودند:

زیارت قبر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و قبور شهداء و قبر حضرت امام حسین علیه السّلام معادل حجّی است که با پیغمبر خدا صلی الله علیه و آله و سلم بجا آورده شود.

محمد بن جعفر، از محمد بن الحسن، از صفوان بن یحیی، از حرّیز، از فضیل بن یسار، از حضرت ابی عبد الله علیه السّلام حدیثی مثل حدیث مذکور را نقل کرده است.

۶- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنْ جَمِيلِ بْنِ صَالِحٍ عَنْ فَضَيْلِ بْنِ يَسَارٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ زِيَارَةُ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) تَعْدِلُ حِجَّةً مَبْرُورَةً مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ص

حسن بن عبد الله بن محمد بن عیسی، از پدرش، از حسن بن محبوب، از جمیل ابن صالح، از فضیل بن یسار، از حضرت ابی جعفر علیه السّلام، حضرت فرمودند:

زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السّلام معادل حجّ مقبولی است که با رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم بجا آورده شود.

۷- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ مَهْزِيَّارَ عَنْ أَبِيهِ عَنِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَّارَ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ صِفْوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنْ حَرِيْزٍ وَ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنْ جَمِيلِ بْنِ صَالِحٍ عَنْ فَضَيْلِ بْنِ يَسَارٍ عَنْهُمَا قَالَ زِيَارَةُ قَبْرِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَ زِيَارَةُ قُبُورِ الشُّهَدَاءِ وَ زِيَارَةُ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) تَعْدِلُ حِجَّةً مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ص

محمد بن الحسن بن علی بن مهزیار، از پدرش، از علی بن مهزیار، از حسن بن سعید، از صفوان بن یحیی، از حرّیز و حسن بن محبوب، از جمیل بن صالح، از فضیل بن یسار، از امام باقر و امام صادق علیهما السّلام این دو امام بزرگوار فرمودند:

زیارت قبر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و قبور شهداء و قبر حسین بن علی علیهما السّلام معادل حجّی است که با پیغمبر خدا صلی الله علیه و آله و سلم بجا آورده شود.

۸- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى بْنِ عُبَيْدٍ عَنْ أَبِي سَعِيدِ الْقَمَّاطِ عَنِ ابْنِ أَبِي يَعْفُورٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ لَوْ أَنَّ رَجُلًا أَرَادَ الْحَجَّ وَ لَمْ يَتَّهَيَّأْ لَهُ ذَلِكَ فَأَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَعَرَفَ عِنْدَهُ يُجْزِيهِ ذَلِكَ عَنِ الْحَجِّ

محمد بن الحسن، از محمد بن الحسن صفّار، از محمد بن عیسی بن عبید، از ابی سعید قَمَاط، از ابن ابی یعفور، وی گفت:

از حضرت ابا عبد الله علیه السّلام شنیدم که می‌فرمودند:

اگر شخصی اراده حجّ کند ولی آماده نباشد و در این حال به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السّلام برود پس در روز عرفه نزد حضرت بوده و آن جناب را زیارت کند این عمل مجزی از حجّ می‌باشد یعنی ثواب حجّ را دریافت نموده بدون اینکه عمل حجّ

انجام داده باشد.

۹- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ عُقْبَةَ قَالَ كَتَبْتُ إِلَى الْعَبْدِ الصَّالِحِ (عليه السلام) أَنْ رَأَى سَيِّدُنَا أَنْ يُخْبِرَنِي بِأَفْضَلِ مَا جَاءَ بِهِ فِي زِيَارَةِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ هَلْ تَعْدِلُ ثَوَابَ الْحَجِّ لِمَنْ فَاتَهُ فَكَتَبَ (عليه السلام) تَعْدِلُ الْحَجُّ لِمَنْ فَاتَهُ الْحَجُّ

محمد بن جعفر، از محمد بن الحسین، از محمد بن سنان، از ابراهیم بن عقبه، وی گفت:

نامه‌ای محضر مبارک عبد صالح علیه السّلام نوشته و در آن عرض کردم: اگر آقا و سرور ما مصلحت دیدند به ما خبر دهند از افضل و برترین ثوابی که در زیارت حضرت امام حسین علیه السّلام وارد شده است و آیا ثواب آن معادل ثواب حج هست از کسی که نتوانسته عمل حج را بجا آورد؟

امام علیه السّلام در جوابش مرقوم فرمودند:

ثواب زیارت امام حسین علیه السّلام معادل ثواب حج است برای کسی که حج از دستش رفته است.

۶۵] - باب شصت و پنجم در بیان اینکه زیارت حضرت امام حسین علیه السلام معادل یک حج و یک عمره می‌باشند

۱- حَدَّثَنِي جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُوسَى بْنِ جَعْفَرٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ نَهَيْكٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي عَمِيرٍ عَنِ الْحُسَيْنِ الْأَحْمَسِيِّ عَنْ أُمِّ سَعِيدِ الْأَحْمَسِيَّةِ قَالَتْ سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) عَنْ زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقَالَ تَعْدِلُ حِجَّةً وَ عُمْرَةً وَمِنَ الْخَيْرِ هَكَذَا وَ هَكَذَا وَ أَوْمَأَ بِيَدِهِ

جعفر بن محمد ابراهیم بن عبید الله بن موسی بن جعفر، از عبد الله بن احمد بن نهیک، از محمد بن ابی عمیر، از حسن احمسی، از ام سعید احمسیه، وی گفت:

از حضرت ابا عبد الله علیه السلام سؤالی کرده و از زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام پرسیدم؟
حضرت فرمودند:

زیارت آن حضرت معادل با یک حج و یک عمره می‌باشد و از اعمال خیر و پسندیده معادل و مساوی با چنان و چنان است. سپس با دست اشاره به عدد آن اعمال خیر فرمودند.

۲- وَ عَنْهُ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نَهَيْكٍ عَنِ ابْنِ أَبِي عَمِيرٍ عَنْ هِشَامِ بْنِ الْحَكَمِ عَنْ عَبْدِ الْكَرِيمِ بْنِ حَسَّانَ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَا يُقَالُ إِنَّ زِيَارَةَ قَبْرِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) تَعْدِلُ حِجَّةً وَ عُمْرَةً فَقَالَ إِنَّمَا الْحَجُّ وَ الْعُمْرَةُ هَاهُنَا وَ لَوْ أَنَّ رَجُلًا أَرَادَ الْحَجَّ وَ لَمْ يَتَهَيَّأْ لَهُ فَاتَاهُ - كَتَبَ اللَّهُ لَهُ حِجَّةً وَ لَوْ أَنَّ رَجُلًا أَرَادَ الْعُمْرَةَ وَ لَمْ يَتَهَيَّأْ لَهُ فَاتَاهُ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ عُمْرَةً

و از جعفر بن محمد بن ابراهیم بن عبید الله بن موسی بن جعفر، از عبد الله بن نهیک، از ابن ابی عمیر، از هشام بن حکم، از عبد الکریم بن حسان، وی گفت:

محضر مبارک امام صادق علیه السلام عرض کردم: این کلام چیست که می‌گویند: زیارت قبر حضرت ابی عبد الله الحسین علیه السلام معادل یک حج و عمره می‌باشد؟
حضرت فرمودند:

معادل بودن با حج و عمره تنها در اینجا اینست که شخص اراده حج نموده و برایش میسر نباشد پس بجای آن به زیارت قبر مطهر حضرت امام حسین علیه السلام برود که در این فرض خداوند متعال ثواب یک حج برایش می‌نویسد و نیز اگر شخص بخواهد عمره رود ولی برایش میسر نباشد پس بجای آن به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام برود حق تعالی ثواب یک عمره برایش ضبط می‌کند.

۳- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبَانَ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنِ إِسْحَاقَ بْنِ إِبْرَاهِيمَ عَنْ هَارُونَ بْنِ خَارِجَةَ قَالَ سَأَلَ رَجُلٌ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ أَنَا عِنْدَهُ فَقَالَ مَا لِمَنْ زَارَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقَالَ إِنَّ الْحُسَيْنَ وَ كُلَّ اللَّهِ بِهِ أَرْبَعَةٌ آلَافٍ مَلِكٍ شِعْثًا غَيْرًا يَبْكُونُهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ فَقُلْتُ لَهُ بِأَبِي أَنْتَ وَ أُمِّي رَوَى عَنْ أَبِيكَ الْحَجَّ وَ الْعُمْرَةَ قَالَ نَعَمْ حِجَّةً وَ عُمْرَةً حَتَّى عَدَّ عَشْرَةَ

پدرم رحمه الله علیه و محمد بن الحسن، از حسین بن حسن بن ابان، از حسین ابن سعید، از قاسم بن محمد، از اسحاق بن ابراهیم، از هارون بن خارجه، وی گفت:

مردی از حضرت ابا عبد الله علیه السلام سؤالی کرد و من نیز آنجا حاضر بودم، سائل پرسید:

چه اجر و ثوابی است برای کسی که حضرت امام حسین علیه السلام را زیارت کند؟

حضرت فرمودند:

خداوند متعال چهار هزار فرشته را به آن حضرت موکل کرده که جملگی ژولیده و غبار آلود بوده و تا روز قیامت برای آن حضرت

گریه می‌کنند.

عرض کردم: پدر و مادرم فدایت شوند، از پدر بزرگوارتان نقل شده که فرموده‌اند:

ثواب زیارت امام حسین علیه السلام معادل حج و عمره است؟

حضرت فرمودند:

بلی، حج و عمره بعد تعداد حج و عمره را شمرده تا به ده حج و عمره رسید.

۴- حَدَّثَنِي أَبِي رَهَ وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ الْوَشَّاءِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ عَائِدٍ عَنْ أَبِي خَدِيجَةَ عَنْ رَجُلٍ سَأَلَ أَبَا جَعْفَرٍ (عليه السلام) عَنْ زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقَالَ إِنَّهُ تَعْدِلُ حِجَّةً وَ عُمْرَةً وَ قَالَ بِيَدِهِ هَكَذَا مِنَ الْخَيْرِ يَقُولُ بِجَمِيعِ يَدَيْهِ هَكَذَا

پدرم رحمه الله عليه و علی بن الحسین، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد، از حسن بن علی و شاء، از احمد بن عائذ، از ابی خدیجه، از شخصی که از حضرت ابا جعفر علیه السلام راجع بن زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام سوال کرده بود: امام علیه السلام فرمودند:

زیارت حضرت امام حسین علیه السلام معادل یک حج و عمره است و با دست اشاره کردند که معادل این مقدار از اعمال خیر است (تمام انگشتان دو دست را نشان دادند).

۵- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى عَنْ حَمْدَانَ بْنِ سُلَيْمَانَ النَّيْسَابُورِيِّ أَبِي سَعِيدٍ قَالَ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مُحَمَّدٍ الْيَمَانِيُّ عَنْ مَنِيعِ بْنِ الْحَجَّاجِ عَنْ يُونُسَ عَنْ هِشَامِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ زِيَارَةُ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) حِجَّةٌ وَ مِنْ بَعْدِ الْحِجَّةِ حِجَّةٌ وَ عُمْرَةٌ مِنْ بَعْدِ حِجَّةِ الْإِسْلَامِ

پدرم رحمه الله عليه، از محمد بن یحیی، از حمدان بن سلیمان نیشابوری (ابو سعید) وی گفت:

عبد الله بن محمد یمانی، از منیع بن حججاج، از یونس، از هشام بن سالم، از حضرت ابی عبد الله نقل کرد: حضرت فرمودند:

زیارت قبر امام حسین علیه السلام یک حج بوده و بعد از یک حج یعنی بعد از حجه الاسلام یک حج و یک عمره می‌باشد.

۶- وَ يَأْتِيَنَاهُ عَنْ يُونُسَ عَنِ الرَّضَا (عليه السلام) قَالَ مَنْ زَارَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقَدْ حَجَّ وَ اعْتَمَرَ قَالَ قُلْتُ يَطْرُحُ عَنْهُ حِجَّةَ الْإِسْلَامِ قَالَ لَا هِيَ حِجَّةُ الضَّعِيفِ حَتَّى يَقْوَى - وَ يَحْجُّ إِلَى بَيْتِ اللَّهِ الْحَرَامِ أَمَا عَلِمْتَ أَنَّ الْبَيْتَ يَطُوفُ بِهِ كُلُّ يَوْمٍ سَبْعُونَ أَلْفَ مَلَكٍ - حَتَّى إِذَا أَدْرَكَهُمُ اللَّيْلُ صَعِدُوا وَ نَزَلُوا غَيْرُهُمْ فَطَافُوا بِالْبَيْتِ حَتَّى الصَّبَاحِ وَ إِنَّ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) لَأَكْرَمَ عَلَى اللَّهِ مِنَ الْبَيْتِ وَ إِنَّهُ فِي وَقْتِ كُلِّ صَلَاةٍ لَيُنزَلُ عَلَيْهِ سَبْعُونَ أَلْفَ مَلَكٍ شَعْتُ غُبْرًا لَا تَقَعُ عَلَيْهِمُ النَّوْبَةُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ

و باسناد ابو سعید، از یونس، از حضرت رضا علیه السلام، حضرت فرمودند:

کسی که قبر حضرت امام حسین علیه السلام را زیارت بکند پس یک حج و یک عمره به جا آورده.

راوی می‌گوید: عرض کردم یعنی حجه الاسلام از او دیگر ساقط است؟

حضرت فرمودند: خیر مقصود این است که این زیارت حج افراد ضعیف محسوب شده تا قوی گردند و به بیت الله الحرام بروند، آیا نمی‌دانی که هر روز هفتاد هزار فرشته بیت الله را طواف کرده تا شب فرا برسد و پس از آمدن شب به آسمان رفته و فرشتگان دیگر نازل شده و تا صبح بیت را طواف می‌کنند و اما حضرت امام حسین علیه السلام نزد خدا عزیزتر از بیت بوده و در هر وقت نماز هفتاد هزار فرشته که جملگی ژولیده و غبار آلوده و گرفته هستند نازل شده و قبر مطهر را طواف می‌کنند و تا روز قیامت به ایشان دیگر نوبت نمی‌رسد.

*** **

*** **

۷- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ وَ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الْحَمِيدِ عَنْ يُونُسَ بْنِ يَعْقُوبَ عَنْ أُمِّ سَعِيدِ الْأَحْمَسِيِّ قَالَتْ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) أَيُّ شَيْءٍ تَذَكَّرُ فِي زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) مِنَ الْفَضْلِ قَالَ يُذَكَّرُ فِيهِ يَا أُمَّ سَعِيدِ فَضْلُ حِجَّةٍ وَ عُمْرَةٍ وَ خَيْرُهَا كَذَا وَ بَسَطَ يَدَيْهِ [يَدُهُ] وَ نَكَسَ أَصَابِعَهُ

پدرم رحمه الله عليه از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد و محمد بن عبد الحمید، از یونس بن یعقوب، از ام سعید احمسیه وی گفت: محضر مبارک امام صادق علیه السلام عرض کردم:

چه فضیلتی را در زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام ذکر می‌فرمایید؟

حضرت فرمود:

ای ام سعید فضیلت یک حج و عمره را در آن ذکر می‌کنیم و بهتر از آن چنین است و همزمان با گفتن این عبارت اخیر دو دستشان را باز کرده و انگشتانشان را برگرداندند به طوری که کف دست به طرف روی مبارک و روی دست به طرف مخاطب واقع شد.

۸- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدِ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ حَبِيبِ بْنِ فَضِيلِ بْنِ يَسَارٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ وَ كَلَّ اللَّهُ بِقَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) أَرْبَعَةَ آلَافٍ مَلِكٍ شَعْنًا غَيْرًا يَبْكُونَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ وَ إِثْبَانَهُ يَعْدِلُ حِجَّةً وَ عُمْرَةً وَ قُبُورَ الشُّهَدَاءِ

محمد بن احمد بن ولید، از محمد بن الحسین صفار، از احمد بن محمد بن عیسی، از حسین بن سعید، از قاسم بن محمد از حبیب، از فضیل بن یسار، وی می‌گوید:

از حضرت ابا عبد الله علیه السلام، شنیدم که می‌فرمود:

خداوند متعال چهار هزار فرشته که جملگی ژولیده و غبار آلود و گرفته هستند را بر قبر حضرت امام حسین علیه السلام، موکل قرار داد و ایشان تا روز قیامت بر آن حضرت گریه می‌کنند و زیارت آن حضرت معادل یک حج و یک عمره بوده و زیارت قبور شهداء (مقصود شهداء احد می‌باشد) نیز همین فضیلت را دارد.

۹- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ الْكُوفِيِّ عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ عَمْرِو بْنِ عَمْرِو بْنِ أَبِي عَمْرِو بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَطِيَّةِ أَبِي النَّبِ بِيَّاعِ السَّابِرِيِّ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ هُوَ يَقُولُ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) كَتَبَ اللَّهُ لَهُ حِجَّةً وَ عُمْرَةً أَوْ عُمْرَةً وَ حِجَّةً وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ

پدرم رحمه الله عليه و جماعتی از مشایخ و اساتیدم، از سعد بن عبد الله، از حسن ابن علی کوفی، از عباس بن عامر، از ابان، از حسین بن عطیه «ابی الناب» بیاع السابری، وی گفت:

از حضرت ابا عبد الله علیه السلام شنیدم که می‌فرمودند:

کسی که به زیارت قبر امام حسین علیه السلام رود خداوند یک حج و عمره یا عمره و یک حج برایش می‌نویسد.

۱۰- وَ يَأْتِيَنَاهُ عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ عَمْرِو بْنِ عَمْرِو بْنِ أَبِي عَمْرِو بْنِ عُمَانَ قَالَ حَدَّثَنِي أَبُو خَلَّانٍ [أَبُو فَلَانٍ] الْكِنْدِيُّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) كَتَبَ اللَّهُ لَهُ حِجَّةً وَ عُمْرَةً

و سعد بن عبد الله به اسنادش، از عباس بن عامر، از ابان بن عثمان وی می‌گوید:

ابو خلان کندی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

کسی که به زیارت قبر حضرت حسین علیه السلام رود خداوند یک حج و عمره برایش می‌نویسد.

۱۱- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ عَنِ أَبِيهِ عَنْ حَيْدِ عَمْرِو بْنِ مَهْرِيَّارَ عَنْ أَبِي الْقَاسِمِ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنِ إِسْحَاقَ بْنِ إِبْرَاهِيمَ عَنْ هَارُونَ بْنِ خَارِجَةَ قَالَ سَأَلَ رَجُلٌ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي حَدِيثٍ لَهُ طَوِيلٍ يَقُولُ فِي آخِرِهِ بِأَبِي أَنْتَ وَ أُمِّي رَوَوْا عَنْ أَبِيكَ فِي الْحَجِّ قَالَ نَعَمْ حِجَّةً وَ عُمْرَةً حَتَّى عَدَّ عَشْرَةَ

محمد بن الحسن بن علی، از پدرش، از جدش علی بن مهزیار، از ابی القاسم، از قاسم بن محمد، از اسحاق بن ابراهیم، از هارون بن خارجه، وی گفت:

مردی در ضمن حدیث طولانی از حضرت ابا عبد الله علیه السلام سؤال کرد و در آخر آن محضر مبارک آن جناب عرضه داشت: پدر و مادرم فدایت شوند راویان از پدر بزرگوارتان روایت کرده‌اند که ثواب زیارت حضرت سید الشهداء علیه السلام معادل یک حج است آیا این مضمون صحیح می‌باشد؟

حضرت فرمودند:

بلی، بلکه یک حج و عمره و دو حج و دو عمره ... و همین طور بالا رفتند تا ده حج را ذکر نمودند.

۱۲- حَدَّثَنِي أَبِي وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي رَهْ عَنِ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ عَنِ الْعُمَرَكِيِّ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنِ مُحَمَّدِ بْنِ فَضَيْلٍ عَنِ مُحَمَّدِ بْنِ مُصَافٍ قَالَ حَدَّثَنِي مَالِكُ الْجُهَنِيُّ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) فِي زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ أَتَاهُ زَائِرًا لَهُ عَارِفًا بِحَقِّهِ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ حِجَّةً وَ لَمْ يَزَلْ مَحْفُوظًا حَتَّى يَرْجِعَ قَالَ فَمَاتَ مَالِكٌ فِي تِلْكَ السَّنَةِ وَ حَجَّجْتُ فَدَخَلْتُ عَلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَقُلْتُ إِنَّ مَالِكًا حَدَّثَنِي بِحَدِيثٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) فِي زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ هَاتِيهِ- فَحَدَّثْتُهُ فَلَمَّا فَرَعْتُ قَالَ نَعَمْ يَا مُحَمَّدُ حِجَّةً وَ عُمْرَةً

پدرم و جماعتی از مشایخ و اساتیدم رحمه الله عليهم، از محمد بن یحیی عطّار، از عمرکی، از کسی که برایش حدیث گفته، از محمد بن الحسن، از محمد بن فضیل، از محمد بن مصاف، وی می‌گوید:

مالک جهتی از حضرت ابی جعفر برایم نقل کرد که آن حضرت راجع به زیارت حضرت ابا عبد الله الحسین علیه السلام فرمودند: کسی که به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام رود در حالی که عارف و آگاه به حق آن جناب باشد خداوند یک حج برای او می‌نویسد و پیوسته محفوظ و برقرار هست تا به اهلش مراجعت کند.

راوی می‌گوید: مالک در همان سال فوت کرد و من به حج رفته و بر حضرت ابی عبد الله علیه السلام وارد شدم و محضر مبارکش عرض کردم:

مالک حدیثی را از حضرت ابی جعفر علیه السلام راجع به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام برایم نقل نمود. امام صادق علیه السلام فرمودند:

حدیث را بیان کن.

پس حدیث را نقل کرده و هنگامی که فارغ شدم، حضرت فرمودند:

بلی ثواب زیارت آن حضرت معادل یک حج و عمره می‌باشد.

۱۳- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ وَ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ جَمِيعًا عَنِ الْعُمَرَكِيِّ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ حَمَادِ بْنِ عِيسَى عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ الْمُخْتَارِ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) [سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ] عَنْ زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقَالَ فِيهَا حِجَّةٌ وَ عُمْرَةٌ

پدرم رحمه الله عليه و جماعتی، از مشایخ و اساتیدم، از محمد بن یحیی العطّار، و احمد بن ادريس، از عمرکی، از کسی که برای او حدیث گفته، از حماد بن عیسی، از حسین بن مختار، وی می‌گوید:

از حضرت ابا عبد الله علیه السلام راجع به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام سؤال کردم؟ حضرت فرمودند:

اجر این زیارت به مقدار ثواب یک حج و عمره می‌باشد.

۱۴- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ الرَّيْثُونِيِّ عَنْ هَارُونَ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ عِيسَى بْنِ رَاشِدٍ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَقُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ مَا لِمَنْ زَارَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ صَلَّى عِنْدَهُ رَكَعَتَيْنِ قَالَ كُتِبَتْ لَهُ حِجَّةٌ وَ عُمْرَةٌ قَالَ

قُلْتُ لَهُ جُعِلْتُ فِدَاكَ - وَ كَذَلِكَ كُلُّ مَنْ أَتَى قَبْرَ إِمَامٍ مُفْتَرَضٍ طَاعَتُهُ قَالَ وَ كَذَلِكَ كُلُّ مَنْ أَتَى قَبْرَ إِمَامٍ مُفْتَرَضٍ طَاعَتُهُ
و پدرم رحمه الله علیه، از سعد بن عبد الله، از حسن بن علی زیتونی، از هارون بن مسلم، از عیسی بن راشد وی می‌گوید:
از حضرت ابا عبد الله علیه السلام سؤال کرده و محضر مبارکش عرضه داشتم:

فدایت شوم: کسی که قبر امام حسین علیه السلام را زیارت کرده و دو رکعت نماز آنجا بخواند ثواب آن چیست؟
حضرت در جواب فرمودند:

برای او یک حج و عمره نوشته می‌شود.

راوی می‌گوید: محضر مبارکش عرض کردم: فدایت شوم و همچنین است ثواب هر کسی که به زیارت قبر امام مفترض الطاعة
برود؟

حضرت فرمودند:

و همین طور است هر کسی که به زیارت قبر امامی که طاعتش فرض و واجب است رود.

۱۵- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الْقُرَشِيِّ الْكُوفِيُّ الرَّزَّازُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَرِيْعٍ عَنْ صَالِحِ بْنِ عَقْبَةَ عَنْ
يَزِيدَ بْنِ عَبْدِ الْمَلِكِ قَالَ كُنْتُ مَعَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَمَرَّ قَوْمٌ عَلَى حَمِيرٍ فَقَالَ أَيْنَ يُرِيدُونَ هُوَ لَاءُ قُلْتُ قُبُورَ الشُّهَدَاءِ قَالَ فَمَا
يَمْنَعُهُمْ مِنْ زِيَارَةِ الشَّهِيدِ الْغَرِيبِ قَالَ فَقَالَ لَهُ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ الْعِرَاقِ زِيَارَتُهُ وَاجِبَةٌ قَالَ زِيَارَتُهُ خَيْرٌ مِنْ حِجَّةٍ وَ عُمْرَةٍ حَتَّى عِدَّةِ عَشْرِينَ
حِجَّةً وَ عُمْرَةً ثُمَّ قَالَ مَبْرُورَاتٍ مُتَقَبَّلَاتٍ - قَالَ فَوَ اللَّهُ مَا قُمْتُ مِنْ عِنْدِهِ حَتَّى أَتَاهُ رَجُلٌ فَقَالَ لَهُ إِنِّي قَدْ حَجَجْتُ تِسْعَةَ عَشَرَ حِجَّةً - فَادْعُ
اللَّهَ لِي أَنْ يَرْزُقَنِي تَمَامَ الْعَشْرِينَ قَالَ فَهَلْ زُرْتِ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ لَا قَالَ إِنَّ زِيَارَتَهُ خَيْرٌ مِنْ عَشْرِينَ حِجَّةً

محمد بن جعفر قرشی کوفی رزاز، از محمد بن الحسین، از محمد بن اسماعیل ابن بزیع، از صالح بن عقبه، از یزید بن عبد الملک
وی می‌گوید:

در محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السلام بودم در این هنگام گروهی که بر دراز گوش‌ها سوار بودند عبور کردند،
حضرت فرمودند:

ایشان اراده کجا دارند؟

عرض کردم: زیارت قبور شهداء.

فرمودند:

چه چیز ایشان را باز داشت از زیارت شهید غریب؟! راوی می‌گوید: شخصی از اهل عراق به آن حضرت عرض کرد:

آیا زیارت او واجب است؟

حضرت فرمودند:

زیارت آن جناب بهتر از یک حج و یک عمره، از دو حج و دو عمره ... و پیوسته بر آن می‌افزودند تا فرمودند: بهتر از بیست حج و
بیست عمره می‌باشد و سپس افزودند:

از بیست حج و عمره مقبول و پذیرفته شده بهتر است.

راوی می‌گوید: به خدا سوگند از محضر مبارکش برنخاستم تا اینکه شخصی خدمتش مشرف شد و به آن حضرت عرض کرد: من
نوزده حج به جا آورده‌ام تقاضا دارم از خدا بخواهید که یک حج دیگر روزی من کرده تا بیست حج برایم کامل باشد.

حضرت به وی فرمودند:

آیا قبر حضرت حسین علیه السلام را زیارت کرده‌ای؟

عرض کرد: خیر.

حضرت فرمودند:

زیارت آن حضرت از بیست حجّ بهتر است.

[۶۶] - باب شصت و ششم زیارت حضرت امام حسین علیه السلام معادل چند حج می‌باشد

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ زَيْدِ الشَّحَامِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ زِيَارَةُ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) تَعْدِلُ عَشْرِينَ حَجَّةً وَأَفْضَلُ مِنْ عَشْرِينَ حَجَّةً وَحَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ عَنْ عِدَّةٍ مِنْ أَصْحَابِهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد ابن سنان، از حسین بن مختار، از زید شحام، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:
زیارت امام حسین علیه السلام:
معادل بیست حج بلکه برتر از بیست حج می‌باشد.

و محمد بن یعقوب، از عده‌ای اصحاب، از احمد بن محمد به اسنادش مثل همین حدیث را نقل نموده.

۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَزِيْعٍ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ أَبِي سَعِيدِ الْمَدَائِنِيِّ قَالَ دَخَلْتُ عَلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَقُلْتُ جُعِلَتْ فِدَاكَ آتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ نَعَمْ يَا أَبَا سَعِيدٍ إِنَّ قَبْرَ الْحُسَيْنِ بْنِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) أَطْيَبُ الْأَطْيَبِينَ وَأَطْهَرُ الطَّاهِرِينَ وَأَبْرُّ الْأَبْرَارِ فَإِنَّكَ إِذَا زُرْتَهُ كَتَبَ اللَّهُ لَكَ بِهِ خَمْسًا وَعَشْرِينَ حَجَّةً حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ

محمد بن الحسن، از محمد بن الحسن الصفار، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد بن اسماعیل بن بزیع، از صالح بن عقبه، از سعید مدائنی، وی گفت:

بر حضرت ابی عبد الله علیه السلام داخل شده عرض کردم: فدایت شوم به زیارت قبر حسین علیه السلام بروم؟
حضرت فرمودند:

بلی، ای ابا سعید به زیارت قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام که فرزند رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و پاکیزه‌ترین پاکان و نیکوکارترین نیکوکاران است برو زیرا وقتی آن حضرت را زیارت کردی خداوند متعال ثواب بیست و پنج حج برایت می‌نویسد.

محمد بن یعقوب، از محمد بن یحیی، از محمد بن الحسین بن ابی الخطاب، از محمد بن اسماعیل باسنادش مثل همین خبر را نقل نموده.

۳- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ النَّضْرِ عَنْ شَهَابِ بْنِ عَبْدِ رَبِّهِ أَوْ عَنْ رَجُلٍ عَنْ شَهَابِ بْنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَأَلَنِي فَقَالَ يَا شَهَابُ كَمْ حَجَبْتَ مِنْ حَجَّةٍ - فَقُلْتُ سِتْعَةً عَشْرًا حَجَّةً فَقَالَ لِي تَمَمَّهَا عَشْرِينَ حَجَّةً تُحْسَبُ لَكَ بِزِيَارَةِ الْحُسَيْنِ ع

محمد بن جعفر، از محمد بن الحسین، از احمد بن نصر، از شهاب بن عبد ربّه یا از مردی، از شهاب، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، شهاب می‌گوید: امام علیه السلام از من سوال نموده و فرمودند:

ای شهاب چند بار به حج رفته‌ای؟

عرض کردم: نوزده مرتبه.

فرمودند:

آن را به بیست مرتبه متمیم و تکمیل نما تا برایت آن‌ها را معادل یک زیارت حضرت امام حسین علیه السلام حساب کنند.

۴- حَدَّثَنِي أَبُو الْعَبَّاسِ قَالَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنِ ابْنِ سَنَانَ عَنْ حُذَيْفَةَ بْنِ مَنْصُورٍ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) كَمْ حَجَّجْتَ قُلْتَ تِسْعَةَ عَشَرَ - قَالَ فَقَالَ أَمَا إِنَّكَ لَوْ أَتَمَمْتَ إِحْدَى وَعِشْرِينَ حِجَّةً لَكُنْتَ كَمَنْ زَارَ الْحُسَيْنَ ع
 ابو العباس می گوید:

محمد بن الحسین، از ابن سنان، از حذیفه بن منصور نقل کرده، وی گفت:

حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

چند مرتبه به حج رفته‌ای؟

عرض کردم: نوزده بار.

فرمودند:

بدان اگر آن را به بیست و یک بار برسانی مانند کسی هستی که زیارت حضرت امام حسین علیه السلام را نموده است.

۵- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ صَدَقَةَ عَنْ صَالِحِ النَّيْلِيِّ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ كَانَ كَمَنْ حَجَّ مِائَةَ حِجَّةٍ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ص

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله، از محمد بن الحسین بن ابی الخطاب، از محمد بن سنان، از محمد بن صدقه، از صالح نیلی، وی گفت: حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

کسی که به زیارت قبر امام حسین علیه السلام برود در حالی که به حق آن حضرت آگاه و مطلع باشد مثل کسی است که صد مرتبه با رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم حج بجا آورده باشد.

۶- وَعَنْهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ صَدَقَةَ عَنْ مَالِكِ بْنِ عَطِيَّةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ زَارَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) كَتَبَ اللَّهُ لَهُ ثَمَانِينَ حِجَّةً مَبْرُورَةً

از پدرم، از سعد، از محمد بن الحسین، از محمد بن صدقه، از مالک بن عطیه، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام حضرت فرمودند: کسی که حضرت امام حسین علیه السلام را زیارت کند خداوند متعال برایش هشتاد حج مقبول منظور می‌دارد.

۷- حَدَّثَنِي أَبُو الْعَبَّاسِ الْكُوفِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنِ الْخَبِيرِيِّ عَنْ مُوسَى بْنِ الْقَاسِمِ الْخَضْرَمِيِّ قَالَ قَالَ قَدِيمُ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي أَوَّلِ وَلَّايَةِ أَبِي جَعْفَرٍ فَتَزَلَّ النَّجْفَ فَقَالَ يَا مُوسَى اذْهَبْ إِلَى الطَّرِيقِ الْأَعْظَمِ فَخَفِّ عَلَى الطَّرِيقِ فَانظُرْ فَإِنَّهُ سَيَأْتِيكَ رَجُلٌ مِنْ نَاحِيَةِ الْقَادِسِيَّةِ فَإِذَا دَنَا مِنْكَ فَقُلْ لَهُ هَاهُنَا رَجُلٌ مِنْ وُلْدِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) يَدْعُوكَ فَسَيَجِيءُ مَعَكَ - قَالَ فَذَهَبْتُ حَتَّى قُمْتُ عَلَى الطَّرِيقِ وَالْحَرُّ شَدِيدٌ فَلَمْ أَزَلْ قَائِمًا حَتَّى كِدْتُ أَغْصِي وَأَنْصَرِفُ وَأَدْعُهُ إِذْ نَظَرْتُ إِلَى شَيْءٍ يُقْبَلُ شِبْهَهُ رَجُلٌ عَلَى بَعِيرٍ فَلَمْ أَزَلْ أَنْظُرُ إِلَيْهِ حَتَّى دَنَا مِنِّي فَقُلْتُ يَا هَاهُنَا رَجُلٌ مِنْ وُلْدِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) يَدْعُوكَ وَقَدْ وَصَفَكَ لِي قَالَ أَذْهَبُ بِنَا إِلَيْهِ قَالَ فَجِئْتُ بِهِ حَتَّى أَنَاخَ بَعِيرَهُ نَاحِيَةً قَرِيبًا مِنَ الْخَيْمَةِ فَدَعَا بِهِ فَدَخَلَ الْأَعْرَابِيُّ إِلَيْهِ وَدَنُوتُ أَنَا فَصَرْتُ إِلَى بَابِ الْخَيْمَةِ أَسْمَعُ الْكَلَامَ وَ لَا أَرَاهُمْ فَقَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مِنْ أَيْنَ قَدِمْتَ قَالَ مِنَ أَقْصَى الْيَمَنِ قَالَ أَنْتَ مِنْ مَوْضِعٍ كَذَا وَ كَذَا قَالَ نَعَمْ أَنَا مِنْ مَوْضِعٍ كَذَا وَ كَذَا قَالَ فِيمَا جِئْتُ هَاهُنَا قَالَ جِئْتُ زَائِرًا لِلْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَجِئْتُ مِنْ غَيْرِ حَاجَةٍ لَيْسَ إِلَّا لِلزِّيَارَةِ - قَالَ جِئْتُ مِنْ غَيْرِ حَاجَةٍ إِلَّا أَنْ أُصِلَّيَ عِنْدَهُ وَ أَزُورَهُ فَأَسَلَّمَ عَلَيْهِ وَ أَرَجَعَ إِلَى أَهْلِي فَقَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ مَا تَرَوُنَّ فِي زِيَارَتِهِ قَالَ نَرَى فِي زِيَارَتِهِ الْبَرَكَهَ فِي أَنْفُسِنَا وَ أَهَالِينَا وَ أَوْلَادِنَا وَ أَمْوَالِنَا وَ مَعَايِشِنَا وَ قِصَاءَ حَوَائِجِنَا - قَالَ فَقَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) أَ فَلَا أَرِيدُكَ مِنْ فَضْلِهِ فَضَّلَا يَا أَخَا الْيَمَنِ قَالَ زِدْنِي يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ قَالَ إِنَّ زِيَارَةَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) تَعْدِلُ حِجَّةً مَقْبُولَةً زَاكِيَةً - مَعَ رَسُولِ اللَّهِ فَتَعَجَّبَ مِنْ ذَلِكَ قَالَ إِي وَ اللَّهِ وَ حَجَّجْتَنِي مَبْرُورَتَيْنِ مُتَقَبَّلَتَيْنِ زَاكِيَتَيْنِ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَ أَهْلِهِ فَتَعَجَّبَ فَلَمْ يَزَلْ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَزِيدُ حَتَّى قَالَ ثَلَاثِينَ حِجَّةً مَبْرُورَةً مُتَقَبَّلَةً زَاكِيَةً مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ص

ابو العباس کوفی، از محمد بن الحسین، از محمد بن اسماعیل، از خیبری، از موسی بن قاسم حضرمی وی می‌گوید:

حضرت ابو عبد الله علیه السلام در ابتداء حکومت ابو جعفر عباسی (منصور دوانیقی) وارد عراق شده و در نجف نزول اجلال فرمودند، به من فرمودند:

ای موسی، برو کنار جاده بزرگ بایست و منتظر باش که عنقریب مردی از طرف قادسیه خواهد آمد، هر گاه نزدیک تو شد به وی بگو: یکی از فرزندان رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم تو را می‌خواند، او بزودی با تو خواهد آمد.

موسی می‌گوید: پس من به طرف جاده مزبور رفته و به آنجا رسیدم و کنار آن ایستاده و هوا بسیار گرم بود، پیوسته در آنجا ایستاده بودم بحدی که نزدیک بود مخالفت کرده و برگشته و ملاقات با او را ترک کنم، در این هنگام چشمم به چیزی خورد که به جلو می‌آید و شبیه مردی است که روی شتری نشسته، پس چشم به آن دوخته تا نزدیک به من شد به او گفتم: ای مرد در اینجا یکی از فرزندان رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم بود، و شما را می‌خواند ایشان شما را به من معرفی کرده و پیام برایت فرستاده‌اند. مرد گفت: با هم به خدمتش برویم.

موسی می‌گوید: او را بردم تا به نزدیک خیمه رسیدیم، وی شترش را خواباند و درب خیمه ایستاد منتظر اذن دخول بود، پس حضرت از درون خیمه او را خواندند، اعرابی داخل خیمه شد و من نیز نزدیک شده تا درب خیمه رسیده و سخن ایشان را می‌شنیدم ولی آنها را نمی‌دیدم.

حضرت ابو عبد الله علیه السلام به وی فرمودند: از کجا آمدی؟

او گفت: از دورترین نواحی یمن.

حضرت فرمودند: تو از فلان و فلان مکان هستی؟

او عرض کرد: بلی من از فلان موضع می‌باشم.

حضرت فرمودند: برای چه به این صوب آمدی؟

عرض کرد: به قصد زیارت حضرت ابا عبد الله الحسین علیه السلام آمدم.

حضرت فرمودند:

تنها برای زیارت آمده و هیچ حاجت دیگری نداشتی؟

عرض کرد: هیچ حاجتی نداشتم مگر آنکه به سر قبر مطهر آن حضرت رفته و نماز آنجا خوانده و جنابش را زیارت کرده و سپس از حضرتش خدا حافظی کرده و به اهل و خویشانم برگردم.

حضرت فرمودند: در زیارت آن حضرت چه می‌بینید؟

عرض کرد: در زیارتش برکت در عمر خود و اهل و اولاد و اموال و معایشمان بوده و حوائج و خواسته‌هایمان بر آورده شده و برطرف می‌گردد.

موسی می‌گوید: امام علیه السلام به وی فرمودند:

ای برادر یمنی آیا از فضیلت زیارت آن حضرت بیشتر از این برایت نگویم؟

آن مرد عرض کرد: ای پسر رسول خدا زیادتر بفرمائید:

حضرت فرمودند:

زیارت امام حسین علیه السلام معادل یک حج مقبول و پاکیزه‌ای است که با رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم انجام شود.

آن مرد از این گفتار تعجب کرد.

حضرت فرمودند: آری، به خدا سوگند معادل دو حج مقبول و پاکیزه‌ای است که با رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم انجام

شود.

آن مرد بر تعجبش افزوده شد پس بدین ترتیب امام علیه السلام بر تعداد حج‌های مقبول می‌افزودند تا اینکه در آخر فرمودند: زیارت آن حضرت معادل با سی حج مقبول و پاکیزه‌ای است که با رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم انجام گیرد.

۸- وَ حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ يَزِيدَ بْنِ عَبْدِ الْمَلِكِ قَالَ كُنْتُ مَعَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَمَرَّ قَوْمٌ عَلَى حَمِيرٍ فَقَالَ لِي أَيْنَ يَرِيدُونَ هُوَ لَاءِ قُلْتُ قُبُورَ الشُّهَدَاءِ قَالَ فَمَا يَمْنَعُهُمْ مِنْ زِيَارَةِ الْغَرِيبِ الشَّهِيدِ فَقَالَ لَهُ رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ الْعِرَاقِ زِيَارَتُهُ وَاجِبَةٌ فَقَالَ زِيَارَتُهُ خَيْرٌ مِنْ حِجَّةٍ وَ عُمْرَةٍ وَ حِجَّةٍ حَتَّى عِدَّةٍ عَشْرِينَ حِجَّةً وَ عَشْرِينَ عُمْرَةً مَبْرُورَاتٍ مُتَقَبَّلَاتٍ قَالَ فَوَ اللَّهُ مَا قُمْتُ حَتَّى أَتَاهُ رَجُلٌ فَقَالَ إِنِّي قَدْ حَجَجْتُ تِسْعَةَ عَشَرَ حِجَّةً فَادْعُ اللَّهَ أَنْ يَرْزُقَنِي تَمَامَ الْعِشْرِينَ قَالَ فَهَلْ زُرْتَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) قَالَ لَا قَالَ لَزِيَارَتُهُ خَيْرٌ مِنْ عِشْرِينَ حِجَّةً

علی بن الحسین، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد بن اسماعیل، از صالح بن عقبه، از یزید بن عبد الملک وی می‌گوید:

محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السلام بودم پس گروهی که بر دراز گوش‌ها سوار بودند بر ما گذشتند.

حضرت به من فرمودند: اینها قصد کجا را دارند؟

عرض کردم: به زیارت قبور شهداء می‌روند.

فرمودند: چه چیز ایشان را از زیارت غریب شهید باز داشت؟! مردی از اهل عراق محضر مبارکش عرض کرد: آیا زیارت آن حضرت (امام حسین علیه السلام) واجب است؟

حضرت فرمودند: زیارت آن جناب از یک حج و عمره و یک حج بهتر است سپس حضرت تعداد حج و عمره‌ها را زیاد کرده تا بیست حج و بیست عمره شمردند و بعد فرمودند:

البته تمام آنها مقبول و مبرور باشند.

راوی می‌گوید:

به خدا سوگند از محضرش مرخص نشده بودم که مردی آمد و حضورش رسید و عرض کرد:

من نوزده حج انجام داده‌ام، از خداوند بخواهید که یک حج دیگر نصیب شده و بدین ترتیب تا عدد بیست کامل گردد.

حضرت فرمودند: آیا قبر امام حسین علیه السلام را زیارت کرده‌ای؟

آن مرد عرض کرد: خیر.

حضرت فرمودند:

زیارت آن حضرت از بیست حج بهتر می‌باشد.

۹- حَدَّثَنِي أَبِي رَهْ وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ رَهْ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِي الْقَاسِمِ هَارُونَ بْنِ مُسْلِمِ بْنِ سَعْدَانَ عَنْ مَسْعَدَةَ بْنِ صَدَقَةَ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَا لِمَنْ زَارَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ تُكْتَبُ لَهُ حِجَّةٌ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) قَالَ قُلْتُ لَهُ جُعِلْتُ فِدَاكَ حِجَّةٌ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) قَالَ نَعَمْ وَ حِجَّتَانِ قَالَ قَالَ نَعَمْ وَ ثَلَاثَ فَمَا زَالَ يَعُدُّ حَتَّى بَلَغَ عَشْرًا قُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ عَشْرُ حَجَجٍ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) قَالَ نَعَمْ وَ عِشْرُونَ حِجَّةً قُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ وَ عِشْرُونَ- فَمَا زَالَ يَعُدُّ حَتَّى بَلَغَ خَمْسِينَ فَسَكَتُ

پدرم و علی بن الحسین رحمه الله علیهما، از سعد بن عبد الله، از ابی القاسم هارون بن مسلم بن سعدان، از مسعدة بن صدقه، وی می‌گوید:

محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السلام عرض کردم: برای کسی که قبر حضرت امام حسین علیه السلام را زیارت کند چه

اجر و ثوابی است؟

حضرت فرمودند:

ثواب یک حجی که با رسول خدا بجا آورند می‌باشد.

راوی می‌گوید: محضرش عرضه داشتم: فدایت شوم، ثواب یک حج با رسول خدا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ؟! حضرت فرمودند: بلی بلکه ثواب دو حج.

راوی می‌گوید: عرض کردم: فدایت شوم، ثواب دو حج؟

امام علیه السلام فرمودند: بلی بلکه ثواب سه حج و پیوسته تعداد حج‌ها را حضرت اضافه می‌کردند تا به ده حج رسیدند.

عرض کردم: فدایت شوم، ثواب ده حج با رسول خدا صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ!! امام علیه السلام فرمودند: بلی بلکه ثواب بیست حج.

عرض کردم: فدایت شوم، ثواب بیست حج؟! پس پیوسته عدد حج‌ها را بالا می‌بردند تا به پنجاه تا رسید و دیگر سکوت اختیار فرمودند.

۱۰- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ الْوَلِيدِ عَنِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمُغِيرَةِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَيْمُونِ الْقَدَّاحِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قُلْتُ لَهُ مَا لِمَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) زَائِرًا عَارِفًا بِحَقِّهِ غَيْرَ مُسْتَكْبِرٍ وَلَا مُسْتَنْكِفٍ قَالَ يُكْتَبُ لَهُ أَلْفُ حَجَّةٍ وَأَلْفُ عُمْرَةٍ مَبْرُورَةٍ وَإِنْ كَانَ شَقِيًّا كُتِبَ سَعِيدًا وَلَمْ يَزَلْ يَخُوضُ فِي رَحْمَةِ اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ

و محمد بن الحسن بن الولید، از محمد بن الحسن الصفار، از احمد بن محمد بن عیسی، از پدرش، از عبد الله بن مغیره، از عبد الله بن میمون قداح، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، وی می‌گوید: محضرش عرض کردم:

برای کسی که به زیارت امام حسین علیه السلام رود در حالی که به حق آن حضرت عارف و آگاه بوده و هیچ استکبار و استنکافی از زیارتش نداشته باشد چه اجر و ثوابی می‌باشد؟

حضرت فرمودند:

برای او ثواب هزار حج و هزار عمره مقبول می‌نویسند و اگر شقی بوده سعید محسوبش می‌کنند و پیوسته در رحمت خدا غوطه‌ور است.

[۶۷] - باب شصت و هفتم زیارت حضرت امام حسین معادل با آزاد کردن بندگان می‌باشد

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ الْكُوفِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ الزِّيَّاتِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ صَدَقَةَ عَنْ صَالِحِ النَّيْلِيِّ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ أَجْرَ مَنْ أَعْتَقَ أَلْفَ نَسَمَةٍ - وَكَمَنْ حَمَلَ عَلَى أَلْفِ فَرْسٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ مُسْرِجَةً مُلْجَمَةً حَدَّثَنِي أَبِي رَهْ وَمُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ

محمد بن جعفر رزاز کوفی، از محمد بن الحسین زیات، از محمد بن سنان، از محمد بن صدقه، از صالح نیلی، وی می‌گوید: حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

کسی که به زیارت قبر حضرت حسین علیه السلام رفته در حالی که به حق آن حضرت عارف و آگاه باشد حق تعالی اجر و ثواب کسی که هزار بنده آزاد کرده است را به او داده و وی مانند کسی است که هزار اسب را زین نموده و لجام زده و در راه خدا با آنها جهاد کرده باشد.

پدرم رحمه الله علیه و محمد بن یعقوب، از محمد بن یحیی عطّار، از محمد بن الحسین بن ابی الخطاب به اسنادش حدیثی نظیر حدیث گذشته را نقل نموده است.

۲- وَ حَدَّثَنِي أَبُو الْعَبَّاسِ الْقُرَشِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ أَبِي سَعِيدِ الْمَدَائِنِيِّ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) جُعِلَتْ فِدَاكَ أَتَى قَبْرَ ابْنِ رَسُولِ اللَّهِ قَالَ نَعَمْ يَا أَبَا سَعِيدٍ إِنَّ قَبْرَ ابْنِ رَسُولِ اللَّهِ أَطْيَبُ الطَّيْبِينَ [الْأَطْيَبِينَ] أَوْ أَطْهَرَ الطَّاهِرِينَ وَ أَبْرُّ الْأَبْرَارِ فَإِذَا زُرْتَهُ كَتَبَ اللَّهُ لَكَ عِتْقَ خَمْسٍ وَعَشْرِينَ رَقَبَةً حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ عِدَّةٍ مِنْ أَصْحَابِنَا عَنْ سَعِيدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ أَبِي سَعِيدِ الْمَدَائِنِيِّ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ ذَكَرَ مِثْلَهُ

ابو العباس قرشی، از محمد بن الحسین، از محمد بن اسماعیل، از صالح بن عقبه، از ابو سعید مدائنی، وی می‌گوید:

محضر حضرت ابو عبد الله علیه السلام عرض کردم: فدایت شوم، آیا به زیارت قبر فرزند رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم بروم؟

حضرت فرمودند:

بلی، ای ابا سعید به زیارت قبر فرزند رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم که پاکیزه‌ترین پاکیزه‌گان و نیکوکارترین نیکوکاران هست برو و وقتی آن حضرت را زیارت کردی خداوند متعال برای تو ثواب آزاد کردن بیست و پنج بنده را می‌نویسد.

پدرم رحمه الله علیه از عدّه‌ای اصحاب، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد بن اسماعیل، از صالح بن عقبه، از ابو سعید مدائنی نقل کرده که وی گفت:

محضر مبارک امام صادق علیه السلام عرض کردم ... و نظیر همین حدیث را نقل کرده.

[۶۸] - باب شصت و هشتم زوار حضرت امام حسین علیه السلام شفاعت دیگران را می‌کند

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مَتِّ الْجَوْهَرِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ يَحْيَى بْنِ عِمْرَانَ الْأَشْعَرِيِّ عَنْ مُوسَى بْنِ عُمَرَ عَنْ عَلِيِّ بْنِ النُّعْمَانِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُسِيكَانَ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى يَتَجَلَّى لِرُؤَاةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَبْلَ أَهْلِ عَرَفَاتٍ وَيَقْضِي حَوَائِجَهُمْ وَيَغْفِرُ ذُنُوبَهُمْ وَيُسْنَعُهُمْ فِي مَسَائِلِهِمْ ثُمَّ يَثْنِي بِأَهْلِ عَرَفَاتٍ فَيَفْعَلُ بِهِمْ ذَلِكَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مَتِّ جَوْهَرِي، از محمد بن احمد بن يحيى بن عمران اشعري، از موسى بن عمر، از علي بن نعمان، از عبد الله بن مسكان وی می‌گوید:

حضرت ابو عبد الله عليه السلام فرمودند:

خداوند تبارک و تعالی برای زوار قبر حضرت امام حسین علیه السلام قبل از اهل عرفات تجلی کرده و حوائج آنها را برآورده و گناهانشان را آمرزیده و در مسائل و خواسته‌هایشان شفاعتشان را کرده و سپس توجه به اهل عرفات نموده و آنچه در حق زوار امام حسین علیه السلام منظور نمود برای ایشان نیز ملحوظ می‌دارد.

۲- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ جَمِيعًا عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى بْنِ عُبَيْدٍ عَنْ صَفْوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنْ رَجُلٍ عَنْ سَيْفِ التَّمَارِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ زَائِرُ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) مُشَفَّعٌ يَوْمَ الْقِيَامَةِ لِمَائَةِ رَجُلٍ كُلُّهُمْ قَدْ وَجِبَتْ لَهُمُ النَّارُ مِمَّنْ كَانَ فِي الدُّنْيَا مِنَ الْمُسْرِفِينَ

پدرم رحمه الله عليه و محمد بن الحسن و علی بن الحسين جملگی، از سعد بن عبد الله، از محمد بن عیسی بن عبید، از صفوان بن یحیی، از مردی از سیف تمار، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، وی گفت:

شنیدم حضرت امام صادق علیه السلام می‌فرمودند:

زائر امام حسین علیه السلام در روز قیامت صد نفر که همگی اهل دوزخ بوده و در دنیا از مسرفین بودند را شفاعت می‌کند.

۳- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ عَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ قَوْلُوَيْهِ جَمِيعًا عَنْ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ وَ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى عَنِ الْعُمَرَكِيِّ بْنِ عَلِيٍّ الْبُوفَكِيِّ قَالِ حَدَّثَنَا يَحْيَى وَ كَانَ فِي خِدْمَةِ أَبِي جَعْفَرِ الثَّانِي (عليه السلام) عَنْ عَلِيٍّ عَنْ صِهْفَوَانَ الْجَمَالِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي حَدِيثٍ لَهُ طَوِيلٌ قُلْتُ فَمَا لِمَنْ قُتِلَ عِنْدَهُ يَعْنِي عِنْدَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ جَارَ عَلَيْهِ السُّلْطَانُ فَقَتَلَهُ قَالَ أَوْلُ قَطْرَةٍ مِنْ دَمِهِ يُغْفَرُ لَهُ بِهَا كُلُّ خَطِيئَةٍ وَ تَغْسَلُ طِينَتُهُ الَّتِي خُلِقَ مِنْهَا الْمَلَائِكَةُ حَتَّى يَخْلَصَ كَمَا خَلَصَتِ الْأَنْبِيَاءُ الْمَخْلُصِينَ [الْمُخْلَصُونَ وَ يَذْهَبَ عَنْهَا مَا كَانَ خَالَطَهَا مِنْ أَدْنَسِ طِينِ أَهْلِ الْكُفْرِ وَ الْفُسَادِ- وَ يُغْسَلُ قَلْبُهُ وَ يُشْرَحُ وَ يَمْلَأُ إِيمَانًا فَيَلْقَى اللَّهَ وَ هُوَ مُخْلَصٌ مِنْ كُلِّ مَا يَخَالَطُهُ الْأَيْدَانُ وَ الْقُلُوبُ وَ يُكْتَبُ لَهُ شَفَاعَةٌ فِي أَهْلِ بَيْتِهِ وَ أَلْفٍ مِنْ إِخْوَانِهِ وَ تَتَوَلَّى الصَّلَاةَ عَلَيْهِ الْمَلَائِكَةُ مَعَ جَبْرَائِيلَ وَ مَلَكِ الْمَوْتِ وَ يُوَدُّ تِي بِكَفْنِهِ وَ حَنُوطِهِ مِنَ الْجَنَّةِ وَ يُوسَّعُ قَبْرُهُ وَ يُوضَعُ لَهُ مَصَابِيحُ فِي قَبْرِهِ وَ يُفْتَحُ لَهُ بَابٌ مِنَ الْجَنَّةِ وَ تَأْتِيهِ الْمَلَائِكَةُ بِطُرْفٍ مِنَ الْجَنَّةِ وَ يُرْفَعُ بَعْدَ ثَمَانِيَةِ عَشَرَ يَوْمًا إِلَى حَظِيرَةِ الْقُدْسِ فَلَا يَزَالُ فِيهَا مَعَ أَوْلِيَاءِ اللَّهِ حَتَّى تُصِيبَهُ النَّفْحَةُ الَّتِي لَا تَبْقَى شَيْئًا فَإِذَا كَانَتِ النَّفْحَةُ الثَّانِيَةَ وَ خَرَجَ مِنْ قَبْرِهِ كَانَ أَوْلَ مَنْ يُصَيِّفُ رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ وَ الْأَوْصِيَاءَ وَ يُبَشِّرُونَهُ وَ يَقُولُونَ لَهُ الزَّمْنَا وَ يَقِيمُونَهُ عَلَى الْحَوْضِ فَيَشْرَبُ مِنْهُ وَ يَسْقَى مَنْ أَحَبَّ

پدرم رحمه الله عليه و محمد بن الحسن و علی بن الحسين و علی بن محمد بن قولویه جملگی، از احمد بن ادريس و محمد بن یحیی، از عمرکی بن علی بوفکی، وی می‌گوید:

یحیی که در خدمت ابو جعفر ثانی (از خلفاء عباسی) بود، از علی، از صفوان جمال، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام در ضمن حدیث طولانی نقل کرده

مترجم گوید:

این حدیث بطور تمام و مشروح در باب چهل و چهارم ذیل حدیث شماره نقل و ترجمه شده لذا از ترجمه مکرر خودداری می‌نمائیم.

۴- حَدَّثَنِي أَبِي رَهَ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ أَبَانَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَوْرَمَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْمُؤَمِّرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ خَالِدٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ إِنَّ لِلَّهِ فِي كُلِّ يَوْمٍ وَ لَيْلَةٍ مِائَةَ أَلْفٍ لَحْظَةٍ إِلَى الْأَرْضِ يَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْهُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ مِنْهُ وَيَغْفِرُ لِرِائِرِي قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) خَاصَّةً وَ لِأَهْلِ بَيْتِهِمْ وَ لِمَنْ يَشْفَعُ لَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَأَنَّ مَنْ كَانَ وَ إِنْ كَانَ رَجُلًا قَدْ اسْتَوْجَبَهُ النَّارُ قَالَ قُلْتُ وَ إِنْ كَانَ رَجُلًا قَدْ اسْتَوْجَبَهُ النَّارُ قَالَ وَ إِنْ كَانَ مَا لَمْ يَكُنْ نَاصِبِيًّا

پدرم رحمه الله عليه از حسین بن حسن بن ابان، از محمد بن اورمه، از ابی عبد الله مؤمن از ابن مسکان، از سلیمان بن خالد، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، وی می‌گوید:

از حضرت امام صادق علیه السلام شنیدم که می‌فرمودند:

خداوند عزّ و جلّ در هر روز و هر شب صد هزار بار نظر به سکنه زمین می‌فرماید و در هر نظر هر کس را که بخواهد آمرزیده و هر کس را که بخواهد عذاب نموده و زائرین قبر حضرت امام حسین علیه السلام را بالخصوص و نیز اهل بیت ایشان و کسانی را که زائرین در روز قیامت شفاعت آنها را می‌کنند خواهد آمرزید. ناگفته نماند اشخاص شفاعت شده هر کس و هر شخصی که باشد مشمول آمرزش حق تعالی قرار خواهد گرفت اگر چه کسی بوده که مستوجب آتش دوزخ باشد.

راوی می‌گوید: عرض کردم: اگر چه کسی بوده که مستحق آتش دوزخ باشد؟

حضرت فرمودند:

اگر چه این طور باشد مشروط به اینکه ناصبی محسوب نگردد.

۵- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِيهِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ وَضَّاحٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ شُعَيْبِ بْنِ شُعَيْبِ التَّمِيمِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ يُنَادِي مُنَادٍ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَيُّنَ شَيْعَةَ آلِ مُحَمَّدٍ فَيَقُومُ عَنْقُ مَنْ النَّاسِ لَا يُحْصِيهِمْ إِلَّا اللَّهُ تَعَالَى - فَيَقُومُونَ نَاحِيَةً مِنَ النَّاسِ ثُمَّ يُنَادِي مُنَادٍ أَيُّنَ زُورِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَيَقُومُ أَنَا سَ كَثِيرٌ فَيَقَالُ لَهُمْ خُذُوا بِيَدِ مَنْ أَحْبَبْتُمْ انْطَلِقُوا بِهِمْ إِلَى الْجَنَّةِ فَيَأْخُذُ الرَّجُلُ مَنْ أَحَبَّ حَتَّىٰ إِنَّ الرَّجُلَ مِنَ النَّاسِ يَقُولُ لِرَجُلٍ يَا فُلَانُ أَمَا تَعْرِفُنِي أَنَا الَّذِي قُتِلْتُ لَكَ يَوْمَ كَذَا وَ كَذَا فَيَدْخُلُهُ الْجَنَّةُ لَا يُدْفَعُ وَ لَا يُمْنَعُ

حسن بن عبد الله بن محمد بن عیسی، از پدرش از عبد الله بن محمد بن عیسی، از حسن بن محبوب، از عبد الله بن وضّاح، از عبد الله بن شعیب تبعی، از حضرت ابا عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

روز قیامت منادی ندا می‌کند: شیعیان آل محمد در کجا هستند؟! پس از میان مردم گردنهایی کشیده شده و افرادی پیاپی می‌خیزند که عدد آنها را غیر از حق تعالی کس دیگر نمی‌داند. ایشان در قسمتی از مردم پیاخته‌اند، سپس منادی ندا می‌کند: زوار قبر حضرت امام حسین علیه السلام در کجا هستند؟! خلق بسیاری به پا می‌خیزند.

پس به ایشان گفته می‌شود: دست هر کسی را که دوست دارید بگیرید و آنها را به بهشت ببرید، پس شخصی که جزء زائرین است هر کسی را که بخواهد گرفته و به بهشت می‌برد حتی بعضی از مردم به برخی دیگر می‌گویند: ای فلانی من را می‌شناسی؟ من کسی هستم که در فلان روز در فلان مجلس برای تو ایستاده و احترام از تو نمودم پس من را نیز دریاب، زائر او را نیز گرفته و به بهشت داخل نموده بدون اینکه دافع و مانعی در بین باشد.

۶۹] - باب شصت و نهم زیارت حضرت امام حسین علیه السلام غم و اندوه را بر طرف کرده و به واسطه اش حوائج بر آورده می شود

۱- حَدَّثَنِي أَبُو الْقَاسِمِ جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الْمُوسَوِيُّ الْعَلَوِيُّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ [عُبَيْدِ اللَّهِ] بْنِ نَهَيْكٍ عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ هِشَامِ بْنِ الْحَكَمِ عَنْ فَضِيلِ بْنِ يَسَارٍ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) إِنَّ إِلِي جَانِبِكُمْ لَقَبْرًا مَا أَتَاهُ مَكْرُوبٌ إِلَّا نَفَسَ اللَّهُ كُرْبَتَهُ وَ قَضَى حَاجَتَهُ

ابو القاسم جعفر بن محمد بن ابراهیم بن عبد الله موسوی علوی از عبید الله بن نهیک، از ابن ابی عمیر از هشام بن حکم، از فضیل بن یسار، وی می گوید:

حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

در طرف شما قبری است که هیچ حزین و اندوهگینی آن را زیارت نمی کند مگر آنکه حق تعالی حزن و اندوهش را برطرف کرده و حاجتش را روا می سازد.

۲- وَ عَنْهُ عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ نَهَيْكٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ سَلْمَةَ صَاحِبِ السَّابِرِيِّ عَنْ أَبِي الصَّبَّاحِ الْكِنَانِيِّ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ إِنَّ إِلِي جَانِبِكُمْ قَبْرًا مَا أَتَاهُ مَكْرُوبٌ إِلَّا نَفَسَ اللَّهُ كُرْبَتَهُ وَ قَضَى حَاجَتَهُ وَ إِنَّ عِنْدَهُ أَرْبَعَةَ آلَافٍ مَلِكٍ مُنْذُ يَوْمِ قُبُصِ شُعْنَاءُ غَبْرًا يَبْكُونَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ فَمَنْ زَارَهُ شَيْعُوهُ إِلَى مَا مِنْهُ وَ مَنْ مَرِضَ عَادُوهُ وَ مَنْ مَاتَ اتَّبَعُوا جَنَازَتَهُ

و از ابو القاسم، جعفر بن محمد بن ابراهیم بن عبد الله موسوی علوی از عبد الله بن نهیک، از محمد بن ابی عمیر، از سلمه صاحب سابری، از ابی الصباح کنانی، وی می گوید:

از حضرت امام صادق علیه السلام شنیدم که می فرمود:

در طرف شما قبری است که هیچ مکروب و اندوهگینی به زیارت آن نمی رود مگر آنکه خداوند متعال اندوهش را برطرف کرده و حاجتش را روا می سازد و از روزی که آن حضرت شهید شدند چهار هزار فرشته که جملگی ژولیده و غبار آلود و گرفته هستند اطراف قبر مطهرش بوده و تا روز قیامت بر آن جناب می گریند و کسی که او را زیارت کند فرشتگان تا وطن و مأوایش مشایعتش کرده و اگر مریض و بیمار شود عیادتش کنند و اگر بمیرد جنازه اش را تشییع نمایند.

۳- حَدَّثَنِي أَبِي رَه عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ عِيسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَمْرٍو الزِّيَّاتِ عَنْ كَرَامِ عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ جَابِرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ إِنَّ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) قُتِلَ مَكْرُوبًا وَ حَقِيقٌ عَلَى اللَّهِ أَنْ لَا يَأْتِيَهُ مَكْرُوبٌ إِلَّا رَدَّهُ اللَّهُ مَسْرُورًا

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله، از علی بن اسماعیل بن عیسی، از محمد ابن عمرو زیات، از کرام، از اسماعیل بن جابر، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، وی می گوید:

از حضرت امام صادق علیه السلام شنیدم که می فرمود:

حضرت امام حسین علیه السلام با حالی حزین و اندوه کشته شدند و سزاوار است بر خدا که هیچ حزین و اندوهگینی به زیارت آن جناب نرود مگر آنکه حق تعالی وی را مسرور و شادمان به اهلش برگرداند.

۴- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ فَضَالٍ عَنْ مُفَضَّلِ بْنِ صَالِحٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ الْحَلَبِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ اللَّهَ عَرَضَ وَ لَاتَيْتَنَا عَلَى أَهْلِ الْأَمْصِيَارِ فَلَمْ يَقْبَلْهَا إِلَّا أَهْلُ الْكُوفَةِ وَ إِنَّ إِلِي جَانِبِهَا قَبْرًا لَا يَأْتِيَهُ مَكْرُوبٌ فَيُصَلِّي عِنْدَهُ أَرْبَعَ رَكَعَاتٍ إِلَّا رَجَعَهُ اللَّهُ مَسْرُورًا بِقَضَائِهِ حَاجَتِهِ

محمد بن حسن، از محمد بن حسن صفار، از احمد بن محمد بن عیسی، از حسن بن علی بن فضال، از مفضل بن صالح، از محمد

بن علی حلبی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

خداوند متعال ولایت ما اهل بیت را بر شهرها عرضه کرد پس تنها اهل کوفه آن را پذیرفتند و بر جانب این شهر قبری است که هیچ اندوهگینی به زیارت آن نرود

و چهار رکعت نماز نزد آن نخواند مگر آنکه حق تعالی وی را مسرور و با حاجت روا به اهلش برگرداند.

۵- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنِ الْعَلَاءِ بْنِ رَزِينِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ الْحُسَيْنَ صَاحِبَ كَرْبَلَاءَ قُتِلَ مَظْلُومًا مَكْرُوبًا عَطْشَانًا لَهْفَانًا [فَآلَى اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ عَلَى نَفْسِهِ أَنْ أَوْحَى عَلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ أَنْ لَمَّا يَأْتِيَهُ لَهْفَانٌ وَ لَا مَكْرُوبٌ وَ لَا مُدْنِبٌ وَ لَا مَغْمُومٌ وَ لَا عَطْشَانٌ وَ لَا ذُو عَاهِيَةٍ ثُمَّ دَعَا عِنْدَهُ وَ تَقَرَّبَ بِالْحُسَيْنِ (عليه السلام) إِلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ إِلَّا نَفَسَ اللَّهُ كُرْبَتَهُ وَ أَعْطَاهُ مَسْأَلَتَهُ وَ عَفَرَ ذُنُوبَهُ [ذَنْبُهُ] أَوْ مَدَّ فِي عُمُرِهِ وَ بَسَطَ فِي رِزْقِهِ فَاغْتَبِرُوا يَا أُولِي الْأَبْصَارِ

حسن بن عبد الله بن محمد بن عیسی، از پدرش، از حسن بن محبوب، از علاء بن رزین، از محمد بن مسلم، از حضرت ابی جعفر علیه السلام، آن حضرت فرمودند:

حضرت حسین علیه السلام که صاحب‌کربلاء است در حالی که مظلوم و اندوهگین و تشنه و غصه‌دار بود شهید شد و غصه‌دار و اندوهگین و گناه‌کار و غمگین و تشنه و صاحب‌عیب و آفتی به زیارت آن حضرت نیاید و سپس نزد آن حضرت دعا کند و بواسطه آن جناب به خداوند تقرب جوید مگر آنکه بر خداست که حزن و اندوهش را بر طرف کرده و خواسته‌اش را اعطاء نموده و گناهانش را آمرزیده و عمرش را طولانی نموده و روزی و رزقش را فراخ نماید پس ای صاحبان بصیرت بگیرید.

۶- حَدَّثَنِي أَبِي وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى وَ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ عَنِ الْعَمْرِكِيِّ عَنْ يَحْيَى وَ كَدَانَ فِي خِدْمَةِ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ بَظْهَرَ الْكُوفَةِ لَقَبْرًا مَا أَتَاهُ مَكْرُوبٌ قَطُّ إِلَّا فَرَجَ اللَّهُ كُرْبَتَهُ يَعْنِي قَبْرَ الْحُسَيْنِ ع

پدرم و جماعتی از مشایخ و اساتیدم و محمد بن الحسن، از محمد بن یحیی و احمد بن ادریس، از عمرکی، از یحیی (وی در خدمت ابی جعفر عباسی بود) از برخی اصحاب، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

در پشت کوفه قبری است که هیچ حزین و غمگینی به زیارت آن نمی‌رود مگر آنکه حق تعالی حزنش را برطرف می‌فرماید، مقصود از آن قبر، قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام می‌باشد.

۷- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ نَاجِيَةَ عَنْ عَامِرِ بْنِ كَثِيرٍ عَنْ أَبِي التَّمِيمِ قَالَ قَالَ أَبُو جَعْفَرٍ (عليه السلام) إِنَّ وَلايَتَنَا عَرِضَتْ عَلَى أَهْلِ الْأَمْصَارِ فَلَمْ يَقْبَلْهَا قَبُولَ أَهْلِ الْكُوفَةِ وَ ذَلِكَ لِأَنَّ قَبْرَ عَلِيٍّ (عليه السلام) فِيهَا وَ أَنْ إِلَى رِزْقِهِ لَقَبْرًا آخَرَ يَعْنِي قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَمَا مِنْ آتٍ يَأْتِيهِ فَيَصِلُ عِنْدَهُ رَكَعَتَيْنِ أَوْ أَرْبَعَةً ثُمَّ يَسْأَلُ اللَّهَ حَاجَتَهُ إِلَّا قَضَاهَا لَهُ وَ إِنَّهُ لِيَحْفُ بِهٖ كُلِّ يَوْمٍ أَلْفَ مَلِكٍ

محمد بن جعفر، از محمد بن الحسن بن ابی الخطاب، از محمد بن ناحیه، از عامر بن کثیر، از ابی التمیم، وی گفت:

حضرت ابو جعفر علیه السلام فرمودند:

ولایت ما اهل بیت بر اهل شهرها عرضه شد هیچ کس آن را مانند اهل کوفه نپذیرفت زیرا در آن قبر علی بن ابی طالب علیه السلام می‌باشد و معلوم باشد که در جانب آن، قبر دیگری است (مقصود قبر حضرت امام حسین علیه السلام می‌باشد) و هیچ زائری آن را زیارت نکرده و دو یا چهار رکعت نزد آن نماز نخوانده و سپس حاجتش را از خداوند بخواهد مگر آنکه حق تعالی حاجت او را بر آورده نموده و باید توجه داشت که در هر روز هزار فرشته بر آن قبر مطهر احاطه داشته و طوافش می‌کنند.

۸- حَدَّثَنِي أَبُو الْعَبَّاسِ الْكُوفِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ صَفْوَانَ عَنِ الْوَلِيدِ بْنِ حَسَّانَ عَنِ ابْنِ أَبِي يَعْفُورٍ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) دَعَايَ السُّوقِ إِلَيْكَ - أَنْ تَجَشَّمْتُ إِلَيْكَ عَلَى مَشَقَّةٍ فَقَالَ لِي لَا تَشْكُ رَبَّكَ فَهَلَّا أَتَيْتَ مَنْ كَانَ أَعْظَمَ حَقًّا عَلَيْكَ مِنْنِي فَكَانَ مِنْ قَوْلِهِ فَهَلَّا أَتَيْتَ مَنْ كَانَ أَعْظَمَ حَقًّا عَلَيْكَ مِنْنِي أَشَدَّ عَلَيَّ مِنْ قَوْلِهِ لَا تَشْكُ رَبَّكَ قُلْتُ وَمَنْ أَعْظَمَ عَلَيَّ حَقًّا مِنْكَ قَالَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ (عليه السلام) أَلَا [أَلَا أَتَيْتَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) فَدَعَوْتُ اللَّهَ عِنْدَهُ وَشَكَوْتُ إِلَيْهِ حَوَائِجَكَ

ابو العباس کوفی، از محمد بن الحسین، از صفوان، از ولید بن حسان، از ابن ابی یعفور، وی گفت:

محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السلام عرض کردم: شوق ملاقات شما من را بر آن داشت که مشقت‌ها و مشکلات را تحمل کرده تا محضر شما برسم.

حضرت به من فرمودند:

به پروردگارت شک مکن، آیا به زیارت کسی که حقتش بر تو از من بر تو بیشتر است رفته‌ای؟! ابن ابی یعفور می گوید:

عبارت (آیا به زیارت کسی که حقتش بر تو از من) بر من گران تر آمد از فرموده دیگر امام علیه السلام که فرمودند (به پروردگارت شک مکن)، لذا محضرش عرضه داشتم:

چه کسی حقتش بر من از شما بیشتر است؟

حضرت فرمودند:

حضرت حسین بن علی علیهما السلام، آیا به زیارت آن حضرت رفته‌ای؟ و خدا را در آنجا خوانده‌ای؟

و حوائج و نیازمندی‌های خود را در آنجا بر خدای متعال عرضه کرده‌ای یا نه؟

۹- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ عَنْ سَلَمَةَ بْنِ الْخَطَّابِ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْمُعَلَّى عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ زِيَادٍ [بِزْدَادٍ] قَالَ أَتَى رَجُلٌ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَقَالَ إِنِّي قَدْ ضَرَبْتُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ لِي ذَهَبًا وَفِضَّةً وَبِعْتُ ضِيَاعِي فَقُلْتُ أَنْزِلْ مَكَّةَ فَقَالَ لَا تَفْعَلْ فَإِنَّ أَهْلَ مَكَّةَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ جَهْرَةً قَالَ فَفِي حَرَمِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) قَالَ هُمْ شَرٌّ مِنْهُمْ قَالَ فَأَيْنَ أَنْزِلُ قَالَ عَلَيْكَ بِالْعِرَاقِ الْكُوفَةِ فَإِنَّ الْبَرَكَةَ مِنْهَا عَلَى اثْنَيْ عَشَرَ مِيلًا هَكَذَا وَهَكَذَا - وَإِلَى جَانِبِهَا قَبْرٌ مَا أَتَاهُ مَكْرُوبٌ قَطُّ وَلَا مَلْهُوفٌ إِلَّا فَرَّجَ اللَّهُ عَنْهُ

حکیم بن داود بن حکیم، از سلمه بن الخطاب، از ابراهیم بن محمد، از علی ابن معلی، از اسحاق بن زیاد (اسحاق بن یزداد بدل) وی می گوید:

شخصی نزد حضرت ابا عبد الله علیه السلام مشرف شد عرض کرد: آنچه طلا- و نقره داشتم معامله کرده و املاک خود را نیز

فروخته‌ام و همه را به صورت پول نقد در آورده‌ام که از شهر خود به جای دیگر بروم آیا کجا ساکن گردم؟

اسحاق می گوید من به وی گفتم: به مکه وارد شو و در آنجا منزل کن.

حضرت به آن مرد فرمودند:

این کار را مکن زیرا اهل مکه کافر به خدا بوده و علنا به وی کفر می‌ورزند.

آن مرد عرضه داشت: پس به حرم رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم (یعنی مدینه) بروم؟

حضرت فرمودند:

اهل این شهر از اهل مکه شرتر و بدتر می‌باشند.

آن مرد عرض کرد: پس کجا منزل کنم؟

حضرت فرمودند:

بر تو باد به عراق و شهر کوفه زیرا برکت از آن شهر ناشی شده و تا شعاع دوازده میلی آن شهر پرتو افکنده و در یک جانب آن

شهر قبری است (قبر مطهر حضرت ابا عبد الله الحسین علیه السلام) که هیچ اندوهگین و محزونی هرگز به زیارتش نمی‌رود مگر

آنکه حق تعالی حزن و غم او را برطرف می‌فرماید.

*** **

*** **

۷۰ - باب هفتم ثواب زیارت امام حسین علیه السلام در روز عرفه

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الْقُرَشِيِّ الرَّزَّازُ الْكُوفِيُّ عَنْ خَالِهِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ صَالِحِ بْنِ عَقْبَةَ عَنْ بَشِيرِ الدَّهَّانِ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) رُبَّمَا فَاتَنِي الْحُجُّ فَأَعْرِفُ عِنْدَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقَالَ أَحْسِنْتَ يَا بَشِيرُ أَيَّمَا مَوْءَمِنٍ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ فِي غَيْرِ يَوْمِ عِيدِ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ عِشْرِينَ حِجَّةً - وَعِشْرِينَ عُمْرَةً مَبْرُورَاتٍ مُتَقَبَّلَاتٍ وَعِشْرِينَ غَزْوَةً مَعَ نَبِيِّ مُرْسَلٍ أَوْ إِمَامٍ عَدْلٍ - وَمَنْ أَتَاهُ يَوْمَ عَرَفَةَ عَارِفًا بِحَقِّهِ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ مِائَةَ حِجَّةٍ وَمِائَةَ عُمْرَةٍ وَمِائَةَ غَزْوَةٍ مَعَ نَبِيِّ مُرْسَلٍ أَوْ إِمَامٍ عَدْلٍ قَالَ فَنُتِلْتُ لَهُ وَكَيْفَ لِي بِمِثْلِ الْمُوقِفِ قَالَ فَنَظَرُ إِلَيَّ شِبْهَ الْمُغْضَبِ ثُمَّ قَالَ يَا بَشِيرُ إِنَّ الْمَوْءَمِنَ إِذَا أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) يَوْمَ عَرَفَةَ وَاعْتَسَلَ فِي الْفِرَاتِ ثُمَّ تَوَجَّهَ إِلَيْهِ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ بِكُلِّ خُطْوَةٍ حِجَّةً بِمَنَاسِكِهَا وَلَا أَعْلَمُهُ إِلَّا قَالَ وَغَزْوَةً

محمد بن جعفر قرشی رزاز کوفی، از دائی خود محمد بن حسین بن ابی الخطاب، از محمد بن اسماعیل، از صالح بن عقبه، از بشیر دهان، وی گفت:

محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السلام عرض کردم: بسا زیارت حج از من فوت شده پس در روز عرفه به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام می‌روم از نظر شما چه طور است؟ حضرت فرمودند:

ای بشیر عمل نیک و پسندیده‌ای انجام داده‌ای، هر موءمن که در غیر روز عید به زیارت قبر حسین بن علی علیهما السلام برود در حالی که به حق آن حضرت عارف و آگاه باشد خداوند متعال ثواب بیست حج و بیست عمره قبول شده و اجر بیست بار جنگ با دشمنان خدا در معیت نبی مرسل یا امام عادل برایش می‌نویسد.

و کسی که در روز عید به زیارت قبر مطهرش برود حق تعالی ثواب صد حج و صد عمره و صد بار جنگ با دشمنان خدا در رکاب نبی مرسل یا امام عادل برای او منظور می‌فرماید.

و کسی که در روز عرفه با عرفان به حق آن حضرت به زیارت قبر مطهرش برود خداوند متعال ثواب هزار حج و هزار عمره مقبول و هزار بار جنگ نمودن با دشمنان خدا در رکاب نبی مرسل یا امام عادل به او می‌دهد.

بشیر می‌گوید: محضرش عرض کردم: چگونه این اجر و ثواب‌ها برای من باشد در حالی که موقف را ترک کرده‌ام؟

بشیر می‌گوید: پس از ایراد این کلام حضرت نگاهی شبیه شخص غضبناک به من نموده سپس فرمودند:

ای بشیر، هنگامی که موءمن به زیارت قبر حسین بن علی علیهما السلام در روز عرفه می‌رود و در فرات غسل کرده و سپس به طرف آن حضرت متوجه می‌شود خداوند متعال به هر قدمی که وی برمی‌دارد ثواب یک حج با تمام مناسک و اعمال آن را برایش منظور می‌کند.

بشیر می‌گوید: بعد از این کلام، سخن دیگری نمی‌دانم امام علیه السلام فرمودند مگر کلمه «و ثواب غزوه» را.

۲- حَدَّثَنِي أَبِي رَهْ وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ رَهْ جَمِيعًا عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ عِيسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ سَعِيدِ الزِّيَّاتِ عَنْ دَاوُدَ الرَّقِّيِّ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ أَبَا الْحَسَنِ الرِّضَا (عليهما السلام) وَ هُمَا يَقُولَانِ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) بِعَرَفَةَ أَقْبَبَهُ اللَّهُ تَلَجَ الْفُؤَادِ

پدرم و علی بن حسین و محمد بن الحسن رحمه الله عليهم جملگی از سعد ابن عبد الله، از علی بن اسماعیل بن عیسی، از محمد بن عمرو بن سعید زیات، از داود رقی، وی گفت:

از حضرت ابو عبد الله و ابو الحسن موسی بن جعفر و ابو الحسن علی بن موسی علیهم السلام شنیدم که می‌فرمودند:

کسی که در روز عرفه به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام برود خداوند متعال او را مطمئن القلب می‌گرداند.

۳- وَ عَنْهُمْ عَنْ سَعْدِ بْنِ أَبِي مَسْرُوقٍ النَّهْدِيِّ عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي بَاطٍ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى يَبْدَأُ بِالنَّظَرِ إِلَى زُورِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَشِيَّةَ عَرَفَةَ قَالَ قُلْتُ قَبْلَ نَظَرِهِ لِأَهْلِ الْمَوْقِفِ قَالَ نَعَمْ قُلْتُ كَيْفَ ذَلِكَ قَالَ لِأَنَّ فِي أَوْلَادِكَ أَوْلَادَ زَنَاءٍ - وَ لَيْسَ فِي هَوَاءِ لَاءِ أَوْلَادُ زَنَاءٍ

و از پدرم و علی بن الحسین و محمد بن الحسن رحمه الله عليهم جملگی از سعد، از هیثم بن ابی مسروق نه‌دی، از علی بن اسباط، از برخی اصحاب ما از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، آن حضرت فرمودند:

خداوند تبارک و تعالی عصر روز عرفه ابتداء به زوار قبر مطهر حضرت امام حسین علیه السلام نظر می‌کند.

راوی می‌گوید: محضر مبارکش عرض کردم: قبل از نظر نمودن به اهل موقف (حاجی‌ها)؟ حضرت فرمودند: بلی.

عرض کردم: چرا این طور است؟

حضرت فرمودند: زیرا در بین حاجی‌ها زن‌زاده وجود داشته ولی در میان زائرین قبر مطهر آن حضرت ابداء زن‌زاده نمی‌باشد.

۴- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُوسَى بْنِ عَمْرٍو عَنْ عَلِيِّ بْنِ النَّعْمَانِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُسِيكَانَ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى يَتَجَلَّى لِزُورِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَبْلَ أَهْلِ عَرَفَاتٍ وَ يَقْضِي حَوَائِجَهُمْ وَ يَغْفِرُ ذُنُوبَهُمْ وَ يُشَفِّعُهُمْ فِي مَسَائِلِهِمْ ثُمَّ يَأْتِي أَهْلَ عَرَفَةَ فَيَفْعَلُ ذَلِكَ بِهِمْ

مترجم می‌گوید:

این حدیث با ترجمه‌اش قبلا در باب شصت و هشت ذیل رقم با سند دیگر نقل شد.

۵- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ عَنْ حَمْدَانَ بْنِ سَلِيمَانَ النَّيشَابُورِيِّ أَبِي سَعِيدٍ قَالَ حَدَّثَنَا عَبْدُ اللَّهِ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ يَمَانِيٍّ عَنْ مَنِيعِ بْنِ الْحَجَّاجِ عَنْ يُونُسَ بْنِ يَعْقُوبَ بْنِ عَمَّارٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ فَاتَتْهُ عَرَفَةُ بِعَرَفَاتٍ فَأَذْرَكَهَا بِقَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) لَمْ يَفْتَهُ وَ إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى لَيَبْدَأُ بِأَهْلِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَبْلَ أَهْلِ عَرَفَاتٍ ثُمَّ قَالَ يُخَالِطُهُمْ بِنَفْسِهِ [فِي نَفْسِهِ]

پدرم رحمه الله عليه و جماعتی از مشایخ و اساتیدم، از محمد بن یحیی عطار، از حمدان بن سلیمان نیشابوری ابی سعید، وی گفت:

عبد الله بن محمد یمانی، از منیع بن حججاج، از یونس بن یعقوب بن عمار، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

کسی که در عرفات روز عرفه را درک نکرد ولی آن را کنار قبر مطهر حضرت امام حسین علیه السلام درک نماید، عرفه از او فوت نشده است و خداوند متعال ابتداء کسانی را که در کنار قبر آن جناب هستند مورد نظر و التفات قرار داده بعد به اهل عرفات نظر

نموده و با ایشان انس می‌گیرد.

۶- حَدَّثَنِي أَبِي رَهْ وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدِ الْبُرْقِيِّ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ يَحْيَى بْنِ الْحَسَنِ بْنِ الرَّاشِدِ عَنْ جَدِّهِ الْحَسَنِ عَنْ يُونُسَ بْنِ ظَبْيَانَ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَنْ زَارَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) لَيْلَةَ النَّصْفِ مِنْ شَعْبَانَ وَ لَيْلَةَ الْفِطْرِ وَ لَيْلَةَ عَرَفَةَ فِي سَنَةٍ وَاحِدَةٍ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ أَلْفَ حَجَّةٍ مَبْرُورَةٍ وَ أَلْفَ عُمْرَةٍ مُتَقَبَّلَةٍ - وَ قُضِيَتْ لَهُ أَلْفُ حَاجَةٍ مِنْ حَوَائِجِ الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ

پدرم رحمه الله عليه و علی بن الحسین، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد بن خالد برقی، از قاسم بن یحیی

بن الحسن بن راشد، از جدش حسن، از یونس بن ظبیان، وی می‌گوید:

حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

کسی که حضرت امام حسین علیه السلام را در نیمه شعبان و شب عید فطر و شب عرفه در یک سال زیارت کند خداوند متعال

ثواب هزار حج و هزار عمره مقبول به وی داده و هزار حاجت از حوائج دنیا و آخرتش را روا می‌سازد.

۷- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدَ بْنِ عَيْسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدِ الْبَرْقِيِّ عَنْ حَنَّانِ بْنِ سَدِيرٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِذَا كَانَ يَوْمَ عَرَفَةَ أَطَّلَعَ اللَّهُ تَعَالَى عَلَى زُورِ قَبْرِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقَالَ لَهُمْ اسْتَأْنِفُوا فَقَدْ عَفَرْتُ لَكُمْ ثُمَّ يَجْعَلُ إِقَامَتَهُ عَلَى أَهْلِ عَرَفَاتٍ

محمد بن الحسن بن الولید، از محمد بن الحسن الصفار، از احمد بن محمد ابن عیسی، از محمد بن خالد برقی، از حنان بن سدید، از پدرش، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

زمانی که روز عرفه فرا برسد خداوند متعال به زور قبر حضرت ابی عبد الله الحسین علیه السلام توجه نموده پس به ایشان می‌فرماید:

از ابتداء شروع به عمل نمائید زیرا شما را آمرزیدم سپس با اهل عرفات انس می‌گیرد.

۸- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَمَّنْ ذَكَرَهُ عَنْ عُمَرَ بْنِ الْحُسَيْنِ الْعَزْمِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ إِذَا كَانَ يَوْمَ عَرَفَةَ نَظَرَ اللَّهُ إِلَى زُورِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَيَقُولُ ارْجِعُوا مَغْفُورًا لَكُمْ مَا مَضَى وَلَا يُكْتَبُ عَلَى أَحَدٍ مِنْهُمْ ذَنْبٌ سَبْعِينَ يَوْمًا مِنْ يَوْمٍ يَنْصَرِفُ

محمد بن جعفر، از محمد بن الحسین، از کسی که نامش را برده، از عمر بن الحسن العزرمی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام وی می‌گوید: از آن حضرت شنیدم که می‌فرمودند:

هنگامی که روز عرفه می‌رسد خداوند متعال به زور قبر حضرت امام حسین علیه السلام نظر نموده و می‌فرماید: برگردید آنچه از افعال و گناهان گذشته شما است آمرزیدم و از روزی که مراجعت می‌کنند تا هفتاد روز هیچ گناهی از ایشان ثبت و ضبط نمی‌شود.

۹- حَدَّثَنِي أَبِي رَهْ وَجَمَاعَةٌ أَصْحَابِي رَهْ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى وَأَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ جَمِيعًا عَنِ الْعُمَرَ كِيِّ بْنِ عَلِيٍّ عَنْ يَحْيَى الْخَادِمِ لِأَبِي جَعْفَرِ الثَّانِي (عليه السلام) عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِتَّانٍ عَنْ بَشِيرِ الدَّهَّانِ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ وَهُوَ نَازِلٌ بِالْحَيْرَةِ وَعِنْدَهُ جَمَاعَةٌ مِنَ الشَّيْعَةِ فَأَقْبَلَ إِلَيَّ بِوَجْهِهِ فَقَالَ يَا بَشِيرُ أَعْجَبْتَ الْعَامَ قُلْتَ جُعِلَتْ فِدَاكَ لَا- وَلَكِنْ عَرَفْتُ بِالْقَبْرِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقَالَ يَا بَشِيرُ وَاللَّهِ مَا فَاتَكَ شَيْءٌ مِمَّا كَانَ لِأَصْحَابِ مَكَّةَ بِمَكَّةَ قُلْتَ جُعِلَتْ فِدَاكَ فِيهِ عَرَفَاتُ فَسَّرَهُ لِي فَقَالَ يَا بَشِيرُ إِنَّ الرَّجُلَ مِنْكُمْ لَيُعْتَسِلُ عَلَى شَاطِئِ الْفُرَاتِ ثُمَّ يَأْتِي قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ فَيُعْطِيهِ اللَّهُ بِكُلِّ قَدَمٍ يَرْفَعُهَا وَ [أَوْ] يَضَعُهَا مِائَةَ حِجَّةٍ مَقْبُولَةٍ وَمِائَةَ عُمْرَةٍ مَبْرُورَةٍ وَمِائَةَ غَزْوَةٍ مَعَ نَبِيِّ مُرْسَلٍ إِلَى أَعْدَاءِ اللَّهِ وَأَعْدَاءِ رَسُولِهِ [إِلَى] أَعْدَى عَدُوِّ لَهُ يَا بَشِيرُ أَيَا بَشِيرُ اسْمِعْ وَ أْبَلِّغْ مَنْ اِحْتَمَلَ قَلْبُهُ مِنْ زَارِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) يَوْمَ عَرَفَةَ كَانَ كَمَنْ زَارَ اللَّهَ فِي عَرَشِهِ

پدرم و جماعتی، از اصحاب و یارانم رحمه الله عليهم، از محمد بن یحیی و احمد بن ادريس جملگی از عمر کی بن علی، از یحیی (یعنی خادم حضرت ابو جعفر ثانی علیه السلام) از محمد بن سنان، از بشیر دهان، وی می‌گوید:

از حضرت ابو عبد الله علیه السلام (هنگامی که در حیره نزول اجلال فرموده و جماعتی از شیعه محضر مبارکش بودند) گفتاری شنیدم که شرحش چنین است:

حضرت روی مبارکش را به من نموده و فرمودند:

ای بشیر امسال به حج رفتی؟

عرض کردم: فدایت شوم، خیر، ولی در روز عرفه به زیارت قبر حسین بن علی علیهما السلام رفتم.

حضرت فرمودند:

ای بشیر به خدا قسم آنچه از اجر و ثواب اصحاب مکه (حاجی‌ها) در مکه می‌باشد از تو فوت نشده.

عرض کردم: یعنی در این زیارت من اجر و ثواب وقوف به عرفات بوده؟

برایم فرموده خود را تفسیر بفرمائید:

حضرت فرمودند:

ای بشیر وقتی یک نفر از شما کنار فرات غسل نمود و سپس به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام رفت در حالی که به حق آن حضرت عارف و مطلع باشد البته خداوند متعال به هر قدمی که وی از زمین بلند می‌کند و سپس آن را بر زمین می‌نهد اجر صد حج و صد عمره قبول شده می‌دهد و اجر صد جنگ که وی در معیت نبی مرسل با دشمنان خدا و رسول او نموده را برایش منظور می‌فرماید.

ای بشیر: بشنو و به کسانی که قلبشان ظرفیت پذیرش آن را دارد برسان و بگو:

کسی که امام حسین علیه السلام را در روز عرفه زیارت کند مانند کسی است که خدا را در عرش زیارت نموده.

۱۰- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ الْمُؤَمِّرِ مِنْ رَه عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ الْكُوفِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ جَعْفَرِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ الْعَبْدِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَهْرَانَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِتَّانٍ عَنْ يُونُسَ بْنِ ظَبْيَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ زَارَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) يَوْمَ عَرَفَةَ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ أَلْفَ حَجَّةٍ مَعَ الْقَائِمِ وَأَلْفَ عُمْرَةٍ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَعِثْتُ أَلْفَ أَلْفِ نَسَمَةٍ وَحُمْلَانَ أَلْفِ أَلْفِ فَرَسٍ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَسَيِّمَاءَ اللَّهِ عِبْدِي الصَّدِيقِ أَمِنْ بُوَعْدِي وَقَالَتِ الْمَلَائِكَةُ فُلَانٌ صَدِيقُ زَكَاةِ اللَّهِ مِنْ فَوْقِ عَرْشِهِ وَسُمِّيَ فِي الْأَرْضِ كَرُوبًا

محمد بن عبد المؤمن من رحمه الله عليه، از محمد بن يحيى، از محمد بن الحسن الصفار، از احمد بن محمد الكوفي، از محمد بن جعفر بن اسماعيل العبدی، از محمد بن عبد الله بن مهران، از محمد بن ستان، از يونس بن ظبيان، از حضرت ابی عبد الله عليه السلام حضرت فرمودند:

کسی که در روز عرفه قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام را زیارت کند خداوند متعال ثواب هزار هزار (یک میلیون) حج که با حضرت قائم علیه السلام بجای آورند را برای وی منظور می‌فرماید و اجر هزار هزار عمره که با حضرت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم انجام گیرد را به وی داده و همچنین ثواب آزاد نمودن هزار هزار عبد را به او اعطاء کرده و اجر کسی که هزار هزار دو بار اسب را در راه خدا انفاق کرده است را به وی عنایت می‌فرماید و حق تعالی از وی به این عبارت نام می‌برد: عبدی الصديق آمن بوعدي و فرشتگان در باره‌اش چنین تعبیر می‌کنند: فلان صديق، زکاه الله من فوق عرشه.

و در زمین کروب نامیده می‌شود.

۱۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَه عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَزِيْعٍ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ بَشِيرِ الدَّهَّانِ قَالَ قَالَ جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ (عليهما السلام) مَنْ زَارَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) يَوْمَ عَرَفَةَ عَارِفًا بِحَقِّهِ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ ثَوَابَ أَلْفِ حَجَّةٍ وَأَلْفِ عُمْرَةٍ- وَأَلْفَ غَزْوَةٍ مَعَ نَبِيِّ مُرْسَلٍ وَمَنْ زَارَ أَوَّلَ يَوْمٍ مِنْ رَجَبٍ غَفَرَ اللَّهُ لَهُ الْبَتَّةَ

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد بن اسماعیل بن بزيع، از صالح بن عقبه، از بشیر دهان، وی می‌گوید:

حضرت جعفر بن محمد علیهما السلام فرمودند:

کسی که در روز عرفه قبر مطهر حضرت حسین بن علی علیهما السلام را زیارت کند در حالی که به حق آن حضرت عارف و مطلع باشد خداوند ثواب هزار حج و هزار عمره و هزار جنگی که در معیت نبی مرسلی انجام داده را برایش می‌نویسد.

و کسی که روز اول ماه رجب آن جناب را زیارت کند خداوند منان البته او را می‌آمرزد.

۱۲- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى بْنِ عُبَيْدٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ أَبِي سَعِيدِ الْقَمَاطِ عَنْ يَسَارٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ كَانَ مُعْسِرًا فَلَمْ يَتَهَيَّأْ لَهُ حِجَّةُ الْإِسْلَامِ فَلْيَأْتِ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ لْيَعْرِفْ عِنْدَهُ- فَذَلِكَ يُجْزِيهِ عَنْ حِجَّةِ الْإِسْلَامِ أَمَا إِنِّي لَا أَقُولُ يُجْزِي ذَلِكَ عَنْ حِجَّةِ الْإِسْلَامِ إِلَّا لِلْمُعْسِرِ فَأَمَّا الْمُؤَسِّرُ إِذَا كَانَ قَدْ حَجَّ حِجَّةَ الْإِسْلَامِ فَأَرَادَ أَنْ يَتَنَفَّلَ بِالْحَجِّ

أَوْ الْعُمْرَةَ - وَ مَنْعَهُ مِنْ ذَلِكَ شُغْلُ دُنْيَا أَوْ عَائِقُ فَاتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فِي يَوْمِ عَرَفَةَ أَجْزَأَهُ ذَلِكَ عَنْ أَدَاءِ الْحَجِّ أَوْ الْعُمْرَةِ وَ ضَاعَفَ اللَّهُ لَهُ ذَلِكَ أَضْعَافًا مُضَاعَفَةً - قَالَ قُلْتُ كَمْ تَعْدِلُ حِجَّةً وَ كَمْ تَعْدِلُ عُمْرَةً قَالَ لَا يُحْصَى ذَلِكَ قَالَ قُلْتُ مَائَةٌ قَالَ وَ مَنْ يُحْصَى ذَلِكَ قُلْتُ أَلْفٌ [أَلْفًا قَالَ وَ أَكْثَرَ ثُمَّ قَالَ وَ إِنْ تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا - إِنَّ اللَّهَ وَاسِعٌ عَلِيمٌ] [كَرِيمٌ]

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله، از محمد بن عیسی بن عبید، از محمد بن سنان، از ابی سعید قماط، از بشار، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

کسی که متمکن و توانا نبوده لذا برای رفتن به حج و انجام حجه الاسلام مهیا نباشد باید به زیارت قبر مطهر حضرت حسین بن علی علیهما السلام برود و روز عرفه را در آنجا باشد، چنین زیارتی از حجه الاسلام مجزی است.

ناگفته نماند و باید توجه داشت من نمی گویم این زیارت مطلقاً از حجه الاسلام مجزی است بلکه تنها برای شخص غیر متمکن و معسر اجزاء می باشد اما کسی که موسر و متمکن می باشد:

وی وقتی حجه الاسلام را بجا آورد اگر اراده نمود که حج یا عمره مستحبی انجام دهد و شغل دنیائی یا مانعی دیگر او را از آن باز داشت در صورتی که به زیارت قبر مطهر حضرت امام حسین علیه السلام در روز عرفه برود البته خداوند با این زیارت جزاء وی را از اداء حج یا عمره داده بلکه ثواب آن را چندین برابر می نماید.

راوی می گوید: محضر مبارکش عرض کردم:

ثواب آن معادل چند حج و چند عمره می باشد؟

حضرت فرمودند:

قابل شمارش و احصاء نیست.

راوی عرض کرد: آیا ثواب صد حج و صد عمره را به او می دهند؟

حضرت فرمودند: کیست بتواند ثوابش را احصاء نموده باشد.

راوی می گوید: عرضه داشتم: آیا ثواب هزار حج و هزار عمره را دارد؟

حضرت فرمودند: بیش از این است، سپس فرمودند:

اگر نعمتهای باری تعالی را بشمارید نمی توانید از عهده احصاء آنها برآید خداوند متعال واسع بوده و بدون عوض می بخشاید.

[۷۱] - باب هفتاد و یکم ثواب کسی که در روز عاشورا امام حسین علیه السلام را زیارت کند

۱- حَدَّثَنِي أَبِي وَ أَخِي وَ جَمَاعَةٌ مَشَايخِي عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ الْمَدَائِنِيِّ قَالَ أَخْبَرَنِي مُحَمَّدُ بْنُ سَعِيدِ الْبَجَلِيِّ عَنْ قَبِيصَةَ عَنْ جَابِرِ الْجُعْفِيِّ قَالَ دَخَلْتُ عَلَى جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ (عليهما السلام) فِي يَوْمِ عَاشُورَاءَ فَقَالَ لِي هُوَ لَاءِ زَوَّارِ اللَّهِ وَ حَقُّ عَلَى الْمَزُورِ أَنْ يُكْرِمَ الزَّائِرَ مَنْ بَاتَ عِنْدَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) لَيْلَةَ عَاشُورَاءَ لَقِيَ اللَّهَ مُلَطَّحًا بِدَمِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَأَنَّمَا قُتِلَ مَعَهُ فِي عَرَصَتِهِ [عَصْرِهِ] أَوْ قَالَ مَنْ زَارَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) أَي يَوْمَ عَاشُورَاءَ وَ [أَوْ] بَاتَ عِنْدَهُ كَانَ كَمَنْ اسْتَشْهَدَ بَيْنَ يَدَيْهِ

پدرم و برادرم و جماعتی از مشایخ و اساتیدم رحمه الله عليهم، از محمد بن یحیی، از محمد بن علی مدائنی نقل کرده‌اند که وی گفت:

محمد بن سعید بجلی، از قبیصه از جابر جعفی برایم نقل کرد که جابر گفت:

در روز عاشوراء محضر مبارک حضرت جعفر بن محمد علیهما السلام رسیدم، حضرت به من فرمودند:

این گروه (زائرین ابا عبد الله الحسین علیه السلام) زوار خدا بوده و بر مزور واجب است که زائر را اکرام نماید، کسی که نزد قبر مطهر حضرت ابا عبد الله الحسین علیه السلام در شب عاشوراء بیتوته کند روز قیامت خدا را ملاقات می کند در حالی که به خون خودش آلوده بوده گویا در رکاب حضرت ابا عبد الله علیه السلام در عرصه کربلا شهید گشته است.

و نیز فرمودند:

و کسی که قبر امام حسین علیه السلام را روز عاشوراء زیارت کرده و بالای قبر بیتوته نماید مثل کسی است که در مقابل آن حضرت شهید شده باشد.

۲- حَدَّثَنِي أَبُو عَلِيٍّ مُحَمَّدُ بْنُ هَمَّامٍ قَالَ حَدَّثَنِي جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ مَالِكِ الْفَزَارِيِّ قَالَ حَدَّثَنِي أَحْمَدُ بْنُ عَلِيٍّ بْنِ عَبْدِ الْجُعْفِيِّ قَالَ حَدَّثَنِي حُسَيْنُ بْنُ سُلَيْمَانَ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي عَمْرٍاءَ عَنْ عَمْرِؤِ بْنِ أَبِي عَمْرٍاءَ عَنْ حَمَادِ بْنِ عِيسَى عَنْ حَرِيْزِ بْنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَنْ زَارَ الْحُسَيْنِ يَوْمَ عَاشُورَاءَ وَجَبَتْ لَهُ الْجَنَّةُ

ابو علی محمد بن همام می گوید:

جعفر بن محمد بن مالک فزاری می گوید: احمد بن علی بن عبید جعفی گفت:

حسین بن سلیمان، از حسین بن راشد، از حماد بن عیسی، از حریز، از حضرت ابو عبد الله علیه السلام نقل کرد که آن حضرت فرمودند:

کسی که حضرت امام حسین علیه السلام را روز عاشوراء زیارت کند بهشت بر او واجب می گردد.

۳- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ يَعْقُوبَ بْنِ يَزِيدِ الْأَنْبَارِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي عَمْرِؤِ عَنْ زَيْدِ الشَّحَامِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ زَارَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ يَوْمَ عَاشُورَاءَ عَارِفًا بِحَقِّهِ كَانَ كَمَنْ زَارَ اللَّهَ فِي عَرْشِهِ

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری، از پدرش، از یعقوب بن یزید انباری، از محمد بن ابی عمیر، از زید شحام، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام آن حضرت فرمودند:

کسی که قبر مطهر حضرت حسین بن علی علیهما السلام را در روز عاشوراء زیارت کند در حالی که عارف به حق آن حضرت باشد مثل کسی است که خدا را در عرش زیارت کرده است.

۴- حَدَّثَنِي الْحُسَيْنُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ عَامِرٍ عَنِ الْمُعَلِّيِّ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ جُمُهورِ الْعَمِّيِّ عَمَّنْ ذَكَرَهُ عَنْهُمْ (عليهم السلام) قَالَ مَنْ زَارَ [قَبْرَ] الْحُسَيْنِ (عليه السلام) يَوْمَ عَاشُورَاءَ كَانَ كَمَنْ تَسَحَّطَ بِدَمِهِ بَيْنَ يَدَيْهِ

حسین بن محمد بن عامر، از معلی بن محمد، از محمد بن جمهور عمی، از کسی که ذکرش نموده، از ائمه معصومین علیهم السلام

فرمودند:

کسی که قبر حضرت امام حسین علیه السلام را در روز عاشوراء زیارت کند، مانند کسی است که در مقابل آن حضرت به خون خودش آلوده شده باشد.

۵- وَ رَوَى مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي يَسَارٍ [سَيَّارٍ] الْمِدَائِنِيُّ بِإِسْنَادِهِ قَالَ مَنْ سَقَى يَوْمَ عَاشُورَاءَ عِنْدَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) كَانَ كَمَنْ سَقَى عَشْرَكَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ شَهِدَ مَعَهُ

و محمد بن ابی سیار مدائنی به اسنادش روایت کرده که گوینده فرمود:

کسی که روز عاشوراء نزد قبر مطهر امام حسین علیه السلام کسی را آب دهد مانند کسی است که لشکریان امام حسین علیه السلام را آب داده و در رکاب حضرت شهید شده باشد.

۶- حَدَّثَنِي جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ إِبْرَاهِيمَ الْمَوْسَوِيُّ عَنِ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ نَهَيْكٍ عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ زَيْدِ الشَّحَامِ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ الصَّادِقِ (عليهما السلام) قَالَ مَنْ زَارَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) لَيْلَةَ النُّصْفِ مِنْ شَعْبَانَ عَفَرَ اللَّهُ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذُنُوبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ وَ مَنْ زَارَهُ يَوْمَ عَرَفَةَ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ ثَوَابَ أَلْفِ حَجَّةٍ مُتَقَبَّلَةٍ - وَ أَلْفِ عُمْرَةٍ مَبْرُورَةٍ وَ مَنْ زَارَهُ يَوْمَ عَاشُورَاءَ فَكَأَنَّمَا زَارَ اللَّهَ فَوْقَ [فِي] عَرْشِهِ

جعفر بن محمد بن ابراهیم موسوی، از عبید الله بن نهیک، از ابن ابی عمیر، از زید شحام، از جعفر بن محمد الصادق علیهما السلام حضرت فرمودند:

کسی که حضرت امام حسین علیه السلام را شب نیمه شعبان زیارت کند خداوند متعال گناهان گذشته و آینده‌اش را می‌آمرزد، و کسی که آن حضرت را روز عرفه زیارت نماید خداوند مئان ثواب هزار حج و هزار عمره قبول شده را برایش می‌نویسد، و کسی که آن حضرت را روز عاشوراء زیارت نماید مانند کسی است که حق تعالی را بالای عرشش زیارت کرده باشد.

۷- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرٍ عَنْ أَبِيهِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنِ حَمْدَانَ بْنِ الْمُعَاظِ عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ زَيْدِ الشَّحَامِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ ذَكَرَ مِثْلَهُ

محمد بن عبد الله بن جعفر، از پدرش، از عبد الله بن جعفر حمیری، از محمد ابن الحسین، از حمدان بن معافا، از ابن ابی عمیر، از زید شحام، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده، و حدیثی مثل حدیث مذکور را ذکر نموده است.

۸- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ وَ عَيْرُهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مُوسَى الْهَمْدَانِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدِ الطَّيَالِسِيِّ عَنْ سَيْفِ بْنِ عَمِيرَةَ وَ صَالِحِ بْنِ عُثْبَةَ جَمِيعًا عَنْ عَلْقَمَةَ بْنِ مُحَمَّدِ الْحَضْرَمِيِّ وَ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُثْبَةَ عَنْ مَالِكِ الْجُهَنِيِّ عَنْ أَبِي جَعْفَرِ الْبَاقِرِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ زَارَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) يَوْمَ عَاشُورَاءَ مِنَ الْمُحَرَّمِ - حَتَّى يَظُلَّ عِنْدَهُ بِأَكْبَارِ لَيْلَى اللَّهُ تَعَالَى يَوْمَ الْقِيَامَةِ بِثَوَابِ أَلْفِي

[أَلْفِ] حَجَّةٍ وَ أَلْفِي [أَلْفِ] عُمْرَةٍ - وَ أَلْفِي غَزْوَةٍ وَ ثَوَابِ كُلِّ حَجَّةٍ وَ عُمْرَةٍ وَ غَزْوَةٍ كَثُوبٍ مِنْ حَرَجٍ وَ اعْتَمَرَ وَ غَزَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) وَ مَعَ الْأَنْبِيَاءِ الرَّاشِدِينَ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ قَالَ قُلْتُ جُعِلَتْ فِدَاكَ - فَمَا لِمَنْ كَانَ فِي بُعْدِ الْبِلَادِ وَ أَقْصَاهَا وَ لَمْ يُمْكِنَهُ الْمَصِيرُ [الْمَسِيرُ] إِلَيْهِ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ قَالَ إِذَا كَانَ ذَلِكَ الْيَوْمُ بَرَزَ إِلَى الصَّخْرَاءِ أَوْ صَعِدَ سَطْحًا مُتَفَعِّلًا فِي دَارِهِ وَ أَوْمَأَ إِلَيْهِ بِالسَّلَامِ وَ اجْتَهَدَ عَلَى قَاتِلِهِ بِالدُّعَاءِ وَ صَلَّى بَعْدَهُ رَكَعَتَيْنِ يَفْعَلُ ذَلِكَ فِي صِدْرِ النَّهَارِ قَبْلَ الزَّوَالِ ثُمَّ لِيُنْدَبَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) وَ يَنْكِيهِ وَ يَأْمُرُ مَنْ فِي دَارِهِ بِالْبُكَاءِ عَلَيْهِ وَ يَقِيمُ فِي دَارِهِ مُصِيبَتَهُ بِإِظْهَارِ الْجَزَعِ عَلَيْهِ وَ يَتَلَقَّوْنَ بِالْبُكَاءِ بَعْضُهُمْ بَعْضًا فِي النُّبُوتِ وَ لِيُعَزَّ بَعْضُهُمْ بَعْضًا بِمُصِيبَاتِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَأَنَا ضَامِنٌ لَهُمْ إِذَا فَعَلُوا ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ عَزَّ وَ جَلَّ جَمِيعَ هَذَا الثَّوَابِ فَقُلْتُ جُعِلَتْ فِدَاكَ وَ أَنْتَ الضَّامِنُ لَهُمْ إِذَا فَعَلُوا ذَلِكَ وَ الرَّعِيمُ بِهِ قَالَ أَنَا الضَّامِنُ لَهُمْ ذَلِكَ وَ الرَّعِيمُ لِمَنْ فَعَلَ ذَلِكَ قَالَ قُلْتُ فَكَيْفَ يُعَزَّى بَعْضُهُمْ بَعْضًا قَالَ يَقُولُونَ عَظَّمَ اللَّهُ أَجُورَنَا بِمُصَابِنَا بِالْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ جَعَلْنَا وَ إِيَّاكُمْ مِنَ الطَّالِبِينَ بِتَأْرِهِ مَعَ وَ اللَّهِ الْإِمَامَ الْمَهْدِيَّ مِنْ آلِ مُحَمَّدٍ (صلى الله عليه و آله) فَإِنْ اسْتِطَعْتَ أَنْ لَا تَشْتَرَّ يَوْمَكَ فِي حَاجَتِهِ فَافْعَلْ - فَإِنَّهُ يَوْمَ نَحْسٍ لَا تُقْضَى فِيهِ حَاجَةٌ وَ إِنْ قُضِيَ لَمْ يُبَارَكَ لَهُ فِيهَا وَ لَمْ يَرَّ رُشْدًا وَ لَا تَدْحَرَ لِمَنْزِلِكَ شَيْئًا فَإِنَّهُ مَنْ ادْحَرَ لِمَنْزِلِهِ شَيْئًا فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ لَمْ يُبَارَكَ لَهُ فِيهَا يَدْحَرُهُ وَ لَا يُبَارَكَ

لَهُ فِي أَهْلِهِ فَمَنْ فَعَلَ ذَلِكَ كُتِبَ لَهُ ثَوَابُ أَلْفِ أَلْفِ حَجَّةٍ وَأَلْفِ أَلْفِ عُمْرَةٍ وَأَلْفِ أَلْفِ غَزْوَةٍ كُلَّهَا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) وَ كَانَ لَهُ ثَوَابُ مُصَيَّبِيهِ كُلِّ نَبِيٍّ وَ رَسُولٍ وَ صَدِيقٍ وَ شَهِيدٍ مَاتَ أَوْ قُتِلَ مُنْذُ خَلَقَ اللَّهُ الدُّنْيَا إِلَى أَنْ تَقُومَ السَّاعَةُ قَالَ صَالِحُ بْنُ عُقْبَةَ الْجَهَنِّيُّ وَ سَيِّفُ بْنُ عَمِيرَةَ قَالَ عَلَّقَمَةُ بْنُ مُحَمَّدٍ الْحَضْرَمِيُّ قَالَتْ لَأَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) عَلَّمَنِي دُعَاءً أَدْعُو بِهِ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ إِذَا أَنَا زُرْتُهُ مِنْ قَرِيبٍ وَ دُعَاءً أَدْعُو بِهِ إِذَا لَمْ أَرُهُ مِنْ قَرِيبٍ وَ أَوْمَأْتُ إِلَيْهِ مِنْ بُعِيدِ الْبِلَادِ وَ مِنْ سَيْطَحِ دَارِي بِالسَّلَامِ قَالَ فَقَالَ يَا عَلَّقَمَةُ إِذَا أَنْتَ صَلَّيْتَ رَكَعَتَيْنِ بَعِيدَ أَنْ تُؤْمِيَ إِلَيْهِ بِالسَّلَامِ وَ قُلْتَ عِنْدَ الْإِيْمَاءِ إِلَيْهِ وَ مِنْ بَعِيدِ الرَّكَعَتَيْنِ هَذَا الْقَوْلُ فَإِنَّكَ إِذَا قُلْتَ ذَلِكَ فَقَدْ دَعَوْتَ بِمَا يَدْعُو بِهِ مَنْ زَارَهُ مِنَ الْمَلَائِكَةِ وَ كَتَبَ اللَّهُ لَكَ بِهَا أَلْفَ أَلْفِ حَسَنَةٍ وَ مَحَا عَنْكَ أَلْفَ أَلْفِ سَيِّئَةٍ وَ رَفَعَ لَكَ مِائَةَ أَلْفِ [أَلْفِ] دَرَجَةٍ وَ كُنْتَ مِمَّنْ اسْتَشْهَدَ مَعَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ حَتَّى تَشَارِكَهُمْ فِي دَرَجَاتِهِمْ وَ لَا تَعْرِفُ إِلَّا فِي الشُّهَدَاءِ الَّذِينَ اسْتَشْهَدُوا مَعَهُ وَ كَتَبَ لَكَ ثَوَابُ كُلِّ نَبِيٍّ وَ رَسُولٍ وَ زِيَارَةٍ مَنْ زَارَ الْحُسَيْنَ بْنِ عَلِيٍّ (عليه السلام) مُنْذُ يَوْمِ قَيْلٍ - السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا خَيْرَةَ اللَّهِ وَ ابْنَ خَيْرَتِهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ سَيِّدِ الْمَوْءُودِينَ وَ ابْنَ سَيِّدِ الْوَصِيِّينَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ فَاطِمَةَ سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ثَارَ اللَّهِ وَ ابْنَ ثَارِهِ وَ الْوَثْرَ الْمُؤْتَوْرَ السَّلَامُ عَلَيْكَ وَ عَلَى الْأَرْوَاحِ الَّتِي حَلَّتْ بِفَنَائِكَ وَ أَنَاخَتْ بِرَحْلِكَ عَلَيْكُمْ مَنِّي جَمِيعاً سَلَامُ اللَّهِ أَبَداً مَا بَقِيَتْ وَ بَقِيَ اللَّيْلُ وَ النَّهَارُ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ لَقَدْ عَظَمْتَ الرَّزِيَةَ وَ جَلَّتِ الْمُصَيَّبَةُ بِكَ عَلَيْنَا وَ عَلَى جَمِيعِ أَهْلِ السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ فَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّهُ أَسَسَتْ الظُّلْمَ وَ الْجَوْرَ عَلَيْكُمْ أَهْلَ الْبَيْتِ وَ لَعَنَ اللَّهُ أُمَّهُ دَفَعَتْكُمْ عَنْ مَقَامِكُمْ وَ أَزَالَتْكُمْ عَنْ مَرَاتِبِكُمْ الَّتِي رَتَّبَكُمْ اللَّهُ فِيهَا وَ لَعَنَ اللَّهُ أُمَّهُ قَتَلَتْكُمْ - وَ لَعَنَ اللَّهُ الْمُمَهِّدِينَ لَهُمْ بِالتَّمْكِينِ مِنْ [قِتَالِكِ] [قِتَالِكُمْ] بَرِئْتُ إِلَى اللَّهِ وَ إِلَيْكُمْ مِنْهُمْ وَ مِنْ أَشْيَاعِهِمْ وَ أَتْبَاعِهِمْ يَا أَيُّهَا عَبْدُ اللَّهِ إِنِّي سَلَّمْتُ لِمَنْ سَأَلْتَهُمْ وَ حَزَبْتُ لِمَنْ حَارَبْتَهُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ فَلَعَنَ اللَّهُ آلَ زِيَادٍ وَ آلَ مَرْوَانَ وَ لَعَنَ اللَّهُ بَنِي أُمِّيَّةَ قَاطِبَةً وَ لَعَنَ اللَّهُ ابْنَ مَرْجَانَةَ وَ لَعَنَ اللَّهُ عَمْرَ بْنَ سَعْدٍ وَ لَعَنَ اللَّهُ شَمِراً وَ لَعَنَ اللَّهُ أُمَّهُ أَسْرِجَتْ وَ أَلْجَمَتْ وَ تَهَيَّأَتْ لِقِتَالِكِ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ بِأَبِي أَنْتَ وَ أُمِّي لَقَدْ عَظُمَ مُصَابِي بِكَ فَاسْأَلُ اللَّهَ الَّذِي أَكْرَمَ مَقَامَكَ أَنْ يُكْرِمَنِي بِكَ وَ يَزِدَّنِي طَلَبَ شَارِكَ مَعَ إِيَّامٍ مَنْصُورٍ مِنْ آلِ مُحَمَّدٍ (صلى الله عليه و آله) اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي وَ جِيفَهَا عِنْدَكَ بِالْحُسَيْنِ [بِالْحُسَيْنِ عِنْدَكَ] - [فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ] يَا سَيِّدِي يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ إِنِّي أَتَقَرَّبُ إِلَى اللَّهِ تَعَالَى وَ إِلَى رَسُولِهِ وَ إِلَى أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَ إِلَى فَاطِمَةَ وَ إِلَى الْحَسَنِ وَ إِلَيْكَ صَلَّيْتُ اللَّهُ عَلَيْكَ وَ سَلَّمْتُ وَ عَلَيْهِمْ بِمَوْلَاتِكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ وَ بِالْبِرَاءَةِ مِنْ أَعْدَائِكَ وَ مِمَّنْ قَاتَلَكَ وَ نَصَبَ لَكَ الْحُزْبَ وَ مِنْ جَمِيعِ أَعْدَائِكُمْ وَ بِالْبِرَاءَةِ مِمَّنْ أَسَسَ الْجَوْرَ وَ بَنَى عَلَيْهِ بُنْيَانَهُ وَ أَجْرَى ظُلْمَهُ وَ جَوْرَهُ عَلَيْكُمْ وَ عَلَى أَشْيَاعِكُمْ بَرِئْتُ إِلَى اللَّهِ وَ إِلَيْكُمْ مِنْهُمْ وَ أَتَقَرَّبُ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ إِلَيْكُمْ بِمَوْلَاتِكُمْ وَ مَوْلَاهُ وَلِيِّكُمْ وَ الْبِرَاءَةَ مِنْ أَعْدَائِكُمْ وَ مِنَ النَّاصِبِينَ لَكُمْ الْحُزْبَ وَ الْبِرَاءَةَ مِنْ أَشْيَاعِهِمْ وَ أَتْبَاعِهِمْ إِنِّي سَلَّمْتُ لِمَنْ سَأَلْتَهُمْ وَ حَزَبْتُ لِمَنْ حَارَبْتَهُمْ - وَ لَوِي [مُؤَالٍ] [لِمَنْ وَالَاكُمْ] وَ عِيدُوا لِمَنْ عَادَاكُمْ فَاسْأَلُ اللَّهَ الَّذِي أَكْرَمَنِي بِمَعْرِفَتِكُمْ - وَ مَعْرِفَةِ أَوْلِيَائِكُمْ وَ رَزَقَنِي الْبِرَاءَةَ مِنْ أَعْدَائِكُمْ أَنْ يَجْعَلَنِي مَعَكُمْ فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ وَ أَنْ يُثَبِّتَ لِي عِنْدَكُمْ قَدَمَ صِدْقٍ فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ - وَ أَسْأَلُهُ أَنْ يُبَلِّغَنِي الْمَقَامَ الْمَحْمُودَ لَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ وَ أَنْ يَزِدَّنِي طَلَبَ ثَارِكُمْ - مَعَ إِمَامٍ مُهْدِي نَاطِقٍ لَكُمْ وَ أَسْأَلُ اللَّهَ بِحَقِّكُمْ وَ بِالشَّانِ الَّذِي لَكُمْ عِنْدَهُ - أَنْ يُعْطِيَنِي بِمُصَابِي بِكُمْ أَفْضَلَ مَا أُعْطِيَ مُصَاباً بِمُصَيَّبِيهِ [بِمُصَيَّبِيهِ] أَقُولُ إِنَّا لِلَّهِ وَ إِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ يَا لَهَا مِنْ مُصَيَّبِيهِ مَا أَعْظَمَهَا وَ أَعْظَمَ رَزِيَّتُهَا فِي الْإِسْلَامِ - وَ فِي جَمِيعِ أَهْلِ السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ [اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي فِي مَقَامِي هَذَا مِمَّنْ تَنَالَهُ مِنْكَ صَلَوَاتُ وَ رَحْمَتُهُ وَ مَغْفِرَةُ اللَّهِ اجْعَلْ مَحْيَايَ مَحْيَا مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ مَمَاتِي مَمَاتِ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ (صلى الله عليه و آله) اللَّهُمَّ إِنَّ هَذَا يَوْمٌ تَنَزَّلَتْ [تَنْزِلَ] فِيهِ اللَّعْنَةُ عَلَى آلِ زِيَادٍ وَ آلِ أُمِّيَّةٍ وَ ابْنِ آكَلِهِ الْأَكْبَادِ اللَّعِينِ بْنِ اللَّعِينِ عَلَيَّ لَسَانِ نَيْبِكَ فِي كُلِّ مَوْطِنٍ وَ مَوْقِفٍ وَ قَفَّ فِيهِ نَيْبُكَ (صلى الله عليه و آله) اللَّهُمَّ الْعَنْ أَبَا سَيْفِيَانَ وَ مُعَاوِيَةَ وَ عَلَيَّ يَزِيدَ بْنَ مُعَاوِيَةَ اللَّعْنَةُ أَبَدَ الْأَبْدِينَ اللَّهُمَّ فَضَاعِفْ عَلَيْهِمُ اللَّعْنَةَ أَبَداً لِقَتْلِهِمُ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) اللَّهُمَّ إِنِّي أَتَقَرَّبُ إِلَيْكَ فِي هَذَا الْيَوْمِ فِي مَوْقِفِي هَذَا وَ أَيَّامِ حَيَاتِي بِالْبِرَاءَةِ مِنْهُمْ وَ اللَّعْنَةِ [بِاللَّعْنِ] عَلَيْهِمْ وَ بِالْمَوْلَاةِ لِنَيْبِكَ مُحَمَّدٍ وَ أَهْلِ بَيْتِ نَيْبِكَ صَلَّيْتُ اللَّهُ عَلَيْهِ وَ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ - ثُمَّ تَقُولُ مِائَةَ مَرَّةً - اللَّهُمَّ الْعَنْ أَوَّلَ ظَالِمٍ ظَلَمَ حَقَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ [آلِ مُحَمَّدٍ حُقُوقَهُمْ] [وَ آخِرَ تَابِعٍ لَهُ عَلَى ذَلِكَ اللَّهُمَّ الْعَنْ الْعِصْيَانَةَ الَّتِي حَارَبْتَ [جَاهِدْتِ] [الْحُسَيْنِ] وَ شَابِعَتْ وَ بِيَاعَتْ] [تَابَعَتْ] [أَعْدَاءَهُ عَلَى قَتْلِهِ وَ قَتْلِ أَنْصَارِهِ اللَّهُمَّ الْعَنْهُمْ جَمِيعاً] - ثُمَّ قُلْ مِائَةَ مَرَّةً - السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ وَ عَلَى

الْبَارِوَاهِ الَّتِي حَلَّتْ بِفِنَائِكَ وَ اَنَاخَتْ بِرَحْلِكَ عَلَيَّكُمْ مِّنِّي سَلَامُ اللَّهِ اَبَدًا مَّا بَقِيَتْ وَ بَقِيَ اللَّيْلُ وَ النَّهَارُ وَ لَا جَعَلَهُ اللَّهُ اٰخِرَ الْعَهْدِ مِنْ زِيَارَتِكُمْ السَّلَامُ عَلَيَّ الْحُسَيْنِ وَ عَلَيَّ عَلِيَّ بْنِ الْحُسَيْنِ وَ عَلَيَّ اَصْحَابِ الْحُسَيْنِ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِمْ اٰجْمَعِينَ - ثُمَّ تَقُولُ مَرَّةً وَاِحْدَةً - اللَّهُمَّ حُصَّ اَنْتَ اَوَّلَ ظَالِمٍ ظَلَمَ آلَ نَبِيِّكَ بِاللَّغْنِ ثُمَّ الْعَنْ اَعْدَاءَ آلِ مُحَمَّدٍ مِنَ الْاَوَّلِينَ وَ الْاٰخِرِينَ اللَّهُمَّ الْعَنْ يَزِيدَ وَ اَبَاهُ وَ الْعَنْ عُبَيْدَ اللَّهِ بْنَ زِيَادٍ وَ آلَ مَرْوَانَ وَ بَنِي اُمَيَّةَ قَاطِبَةً اِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ - ثُمَّ تَسْجُدُ سَجْدَةً تَقُولُ فِيهَا - اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ حَمْدُ الشَّاكِرِينَ عَلَيَّ مُصَابِهِمُ الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَيَّ عَظِيمُ مُصَابِي وَ رَزِيَّتِي فِيهِمُ اللَّهُمَّ اَرْزُقْنِي شِفَاعَةَ الْحُسَيْنِ يَوْمَ الْوُرُودِ وَ تَبَّتْ لِي قَدَمٌ صِدْقٍ عِنْدَكَ مَعَ الْحُسَيْنِ وَ اَصْحَابِ الْحُسَيْنِ الَّذِينَ بَدَلُوا مَهْجُهُمْ - دُونَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِمْ اٰجْمَعِينَ - قَالَ عَلْقَمَةُ قَالَ أَبُو جَعْفَرٍ الْبَاقِرُ (عليه السلام) يَا عَلْقَمَةُ اِنْ اسْتَطَعْتَ اَنْ تَزُورَهُ فِي كُلِّ يَوْمٍ بِهَذِهِ الزِّيَارَةِ مِنْ ذَهْرِكَ فَافْعَلْ فَلكَ ثَوَابٌ جَمِيعٌ ذَلِكُ اِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى

حکیم بن داود بن حکیم و غیرش، از محمد بن موسی همدانی، از محمد بن خالد طرابلسی، از یوسف بن عمیره و صالح بن عقبه جملگی، از علقمه بن محمد حضرمی و محمد بن اسماعیل، از صالح بن عقبه، از مالک جهنی، از حضرت ابی جعفر الباقر علیه السلام، حضرت فرمودند: کسی در روز عاشوراء یعنی روز دهم محرم الحرام حضرت امام حسین علیه السلام را زیارت کند و روز را تا شب با حالتی گریان نزد آن حضرت بماند روز قیامت خدا را ملاقات کند در حالی که خداوند متعال ثواب دو میلیون حج و دو میلیون عمره و دو میلیون مرتبه جهاد را به وی بدهد.

شایان توجه است که ثواب هر حج و عمره و جهادی همچون ثواب کسی است که حج و عمره و جهاد را در معیت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و ائمه راشدین صلوات الله عليهم اجمعین بجا آورده باشد. علقمه می گوید: محضر مبارک امام پنجم علیه السلام عرضه داشتم:

فدایت شوم، اجر و ثواب کسی که در شهرهای دوردست و بلاد غریب و بعید بوده به طوری که برایش امکان ندارد در چنین روزی (روز عاشوراء) به زیارت حضرت بشتابد؟ امام علیه السلام فرمودند:

وی در چنین روزی به صحراء رفته یا به پشت بام بلندی در خانه‌اش برآید و با سلام به حضرت اشاره کرده سپس در نفرین بر قاتلان آن حضرت سعی و کوشش نموده و پس از آن دو رکعت نماز بخواند.

البته توجه داشته باشد که این زیارت را در روز قبل از ظهر انجام دهد، سپس برای امام حسین علیه السلام ندبه و گریه نموده و به کسانی که در خانه می‌باشند نیز امر نماید که برای آن حضرت بگریند و با اظهار جزع و فرح بر آن جناب در خانه‌اش اقامه مصیبت نماید و مواظب باشند هر گاه اهل خانه یک دیگر را ملاقات کردند با گریه باشند و لازم است برخی از آنها بعضی دیگر را نسبت به مصیبت حضرت ابا عبد الله الحسین علیه السلام تسلیت دهند و در صورتی که به این دستورهائی که داده شد عمل کنند من ضامن می‌شوم که حقتعالی تمام ثوابهائی که ذکر شد را به ایشان اعطاء فرماید.

محضر مبارکش عرض کردم: فدایت شوم شما برای ایشان ضامن این ثوابها می‌شوید؟ حضرت فرمودند:

در صورتی که به دستورهائی داده شده عمل کنند البته من ضامن آن می‌باشم.

علقمه می گوید: محضر مبارک امام علیه السلام عرض کردم: اگر بعضی خواهند برخی دیگر را تسلیت بدهند چگونه و چه بگویند: حضرت فرمودند:

بگویند:

عَظَّمَ اللَّهُ اجورنا بمصابنا بالحسین علیه السلام، و جعلنا و ایتاکم من الطالبین بئاره مع وئیه الإمام المهدی من آل محمد صلوات الله عليهم (خداوند متعال اجرها و ثوابهای عزادار بودن ما را برای امام حسین علیه السلام زیاد گردانده و ما و شما را در رکاب ظفر

قرین ولی آن حضرت، حضرت امام مهدی قائم آل محمد صلوات الله علیهم اجمعین از طلب کنندگان خون آن جناب قرار دهد).
و اگر قدرت و توانائی این را داشتی که آن روز (روز عاشوراء) را بدنبال نیازمندی‌هایت نروی البته مرو چه آنکه این روز، روز نحسی بوده و حاجت در آن روا نمی‌گردد و اگر هم حاجت برآورده شود برای شخص حاجت‌مند مبارک نبوده و وی خیر نخواهد دید.

توجه داشته باشد در آن روز در منزلت آذوقه‌ای را ذخیره نکنی چه آنکه اگر کسی در آن روز در منزلش چیزی را ذخیره کند برایش میمون و مبارک نبوده و برای اهلش نیز برکت نخواهد داشت.

بنا بر این کسی که به این دستورها عمل کند ثواب هزار حج و هزار هزار عمره و هزار هزار جهاد که تمامی را در رکاب رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم انجام داده باشد برایش نوشته می‌شود و همچنین خداوند متعال ثواب هر مصیبتی که به انبیاء و رسل و صدیقین و شهدائی که فوت کرده یا کشته شده‌اند رسیده است را از بدو خلقت دنیا تا انقراض عالم و قیام قیامت به او اعطاء می‌فرماید.

صالح بن عقبه جهنی و سیف بن عمیره می‌گویند:

علقمه بن محمد حضمی می‌گوید:

محضر مبارک ابی جعفر علیه السلام عرض کردم:

دعائی به من تعلیم فرمائید که در آن روز وقتی از نزدیک به زیارت آن حضرت رفتم آن را خوانده و دعائی یادم دهید که هر گاه از نزدیک به زیارت آن جناب نرفته بلکه از شهرهای دور و پشت بام به آن حضرت اشاره سلام دادم آن را بخوانم.
حضرت فرمودند:

ای علقمه: بعد از آنکه با اشاره به آن حضرت سلام دادی و پس از آن، دو رکعت نماز خواندی و هنگام اشاره و پس از خواندن دو رکعت اگر این دعاء و زیارت را که شرحش را برایت می‌گویم خواندی پس به آنچه فرشتگان زائر آن حضرت دعاء کرده‌اند تو نیز دعاء نموده‌ای و خداوند متعال برای تو هزار هزار حسنه نوشته و هزار هزار گناه محو می‌فرماید و صد هزار هزار درجه مقام و مرتبه تو را بالا- برده و تو را از کسانی قرار می‌دهد که با حضرت حسین بن علی علیهما السلام شهید شده‌اند و بدین ترتیب در درجه ایشان قرارت می‌دهد و شناخته نمی‌شوی مگر در زمره شهدائی که با آن حضرت شهید شده‌اند و ثواب تمام انبیاء و رسولان و کسانی که زیارت امام حسین علیه السلام را از زمان شهادتش تا به الآن نموده‌اند را برایت می‌نویسد.

حضرت سلام الله علیه به علقمه فرمودند:

در زیارت ابا عبد الله الحسین روز عاشوراء بگو:

سلام بر تو ای ابا عبد الله، سلام بر تو ای فرزند رسول خدا، سلام بر تو ای برگزیده خدا و فرزند برگزیده‌اش، سلام بر تو ای فرزند امیر مومنان و فرزند سرور جانشینان، سلام بر تو ای پسر فاطمه که سرور بانوان عالم می‌باشد، سلام بر تو ای خون خدا (یعنی خدا صاحب خون تو و طلب کننده آن است) و فرزند خون خدا و تنها مانده‌ای که خونخواهی نشده است، سلام بر تو و بر روح‌های مطهری که در اطراف تو بوده و در مأوی و مکان تو فرود آمده و اقامت نموده‌اند، بر شما باد جملگی از طرف من سلام و رحمت خدا برای همیشه و تا مادامی که من باقی بوده و شب و روز باقی هستند، ای ابا عبد الله محققاً عزای شما بزرگ بوده و مصیبت وارده بر شما بر ما و تمام اهل آسمانها و زمین گران می‌باشد، پس خداوند متعال گروهی را که اساس و پایه‌های ظلم و ستم بر شما اهل بیت پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم را بنا نهاده لعنت کند و از رحمتش به دورشان دارد، و گروهی را که شما را از مقام و منزلتان بازداشتند لعنت فرماید، و همچنین خدا لعنت کند کسانی را که شما را از مرتبه‌ای که حق شما است و خداوند متعال برای شما ترتیب داده بر کنار نمودند، و لعنت نماید جماعتی را که شما را کشتند و لعنت نماید آنان را که برای قاتلین شما تمهید اسباب

کرده و بدین وسیله ایشان را بر کشتن شما متمکن ساختند، بسوی خدا و شما از این گروه و از پیروان و تابعین ایشان بی‌زاری می‌جویم، ای ابا عبد الله من با کسی که با شما در صلح بوده در صلح هستم و با آن کس که با شما در جنگ می‌باشد تا روز قیامت در جنگ و حرب خواهم بود، پس خدا لعنت کند دودمان زیاد و دودمان مروان را و لعنت کند تمام بنی امیه را و لعنت نماید فرزندان مرجانه را و لعنت کند عمر بن سعد را و لعنت نماید شمر را و لعنت کند جماعتی را که اسبها را زین کرده و لجام زده و خود را آماده برای کشتن نمودند.

ای ابا عبد الله پدر و مادرم فدایت شوند به خدا قسم مصیبت شما بر من گران و بزرگ است، پس از خدائی که مقام کرامت به تو داده درخواست می‌کنم به واسطه شما من را نیز مورد کرامتش قرار دهد و روزی من نماید که همراه امام کمک شده از آل محمد صلی الله علیه و آله و سلم خون تو را طلب نمایم، بار خدایا به واسطه حسین علیه السلام در دنیا و آخرت من را نزد خودت آبرومند قرار بده، ای آقای من، ای ابا عبد الله من به خدای تعالی و به رسولش صلی الله علیه و آله و سلم و به امیر المؤمنین علیه السلام و به فاطمه سلام الله علیها و به حسن علیه السلام به سوی تو بواسطه دوست داشتن و محبتم به شما و بی‌زاری جستن از دشمنانت و از کسانی که تو را کشتند و جنگ با تو را به پا کردند و به واسطه تبری و بی‌زاری از کسانی که جور و ستم را پایه نهاده و ساختمان ظلم را بر آن بنا نهادند و بدنبالش بر شما و شیعیان شما ظلم و جور نمودند تقرب می‌جویم، از ایشان بسوی خدا و تو تبری می‌جویم و بواسطه دوست داشتنم شما و دوستان شما را به سوی خدا و سپس به سوی شما تقرب می‌جویم و به واسطه بی‌زاری از دشمنان شما و کسانی که جنگ با شما را به پا نمودند و نیز به واسطه بی‌زاری از شیعیان و تابعین اعداء به خدا تقرب می‌جویم، من با کسانی که با شما در صلح هستند در صلح بوده و با آنان که با شما حرب و جنگ می‌کنند حرب می‌نمایم، کسی که شما را دوست دارد دوستش دارم، و با آنان که با شما دشمنی دارند دشمن می‌باشم، پس از خدائی که بواسطه معرفت به شما و معرفت به دوست شما من را مورد کرامت قرار داد و بی‌زاری از دشمنانتان را روزی من قرار داد درخواست می‌کنم که در دنیا و آخرت من را همراه شما قرار داده و در هر دو نشئه برای من قدم و گامی صدق نزد شما ثابت نماید، و از او می‌خواهم که من را به مقام محمود و پسندیده‌ای که شما نزد حضرتش دارید برساند و نیز روزی من کند که در رکاب ظفر قرین حضرت امام مهدی (علیه السلام) که ناطق شما است خون شما را مطالبه کنم، و از ذات اقدسش می‌خواهم که به حَقَّانیت شما و به شأن و مرتبه‌ای که نزد او دارید به واسطه عزاداری من برای شما برترین اجری را که به مصیبت دیدگان می‌دهد به من اعطاء بفرماید.

در مقام اظهار مصیبت می‌گویم: **إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ**، وای از این مصیبت، چقدر بزرگ است و چه قدر عزای آن در اسلام و بین جمیع اهل آسمانها و زمین گران و سنگین می‌باشد.

بار خدایا قرار بده من را در این مقام و مرتبه‌ای که دارم از کسانی که می‌رسد به آنان درودها و رحمت و آمرزشی از توبه ایشان، خداوندا زیستن من را همچون زیستن محمد و آل محمد و مردنم را مانند مردن محمد و آل محمد صلی الله علیه و آله و سلم قرار بده، بار خدایا بدرستی که امروز، روزی است که لعنت بر دودمان زیاد و امیه و پسر خورنده جگرها یعنی ملعون بن ملعون بوسیله زبان پیامبرت فرود آمده در هر سرزمین و مکانی که پیامبرت صلی الله علیه و آله و سلم در آن وقوف و درنگ داشته باشد، خداوندا لعنت خود را بر ایشان برای ابد چند برابر نما زیرا ایشان حسین علیه السلام را کشتند، بار خدایا بدرستی که من در این روز و در این مکان و در طول مدت زندگانیم بواسطه بی‌زاری از ایشان و درخواست لعنت بر ایشان و به واسطه دوست داشتن پیامبرت یعنی حضرت محمد و دوست داشتن اهل بیت پیامبرت صلی الله علیه و علیهم اجمعین به تو تقرب می‌جویم.

سپس صد مرتبه بگو:

بار خدایا لعنت نما اولین ستمگری را که با گرفتن حق محمد و آل محمد به ایشان ستم و ظلم نمود و آخرین کسی که از این ستمگران در گرفتن حق ایشان تبعیت کرد، خداوندا لعنت نما گروهی را که حسین علیه السلام را انکار کرده و آن جناب را

نپذیرفته و دشمنان حضرت را تبعیت کرده و با آنان بیعت نموده و بر قتل آن حضرت و کشتن یارانش با ایشان هم قسم شدند، خداونداهمگی آنان را لعنت نما و از رحمت دورشان بگردان.

پس از آن صد مرتبه بگو:

سلام بر تو ای ابا عبد الله و بر ارواح طیبه‌ای که اطرافت را گرفته و در مأوای و مکان تو فرود آمده و اقامت نموده‌اند، از جانب من سلام و تحیت و رحمت خدا همیشه بر شما باد تا مادامی که من باقی بوده و شب و روز مستمر می‌باشند، و این زیارت را آخرین زیارت من قرار مده، سلام بر حسین و بر علی بن الحسین و بر یاران حسین صلوات و رحمت خدا بر ایشان همگی باد.

سپس یک مرتبه بگو:

بار خدایا تو اختصاص بده به لعن نمودن اولین کسی را که به اهل بیت پیغمبرت ستم کرده سپس لعن نما دشمنان آل محمد را از اولین و آخرین، خدایا یزید و پدرش را لعن فرما و عبید الله بن زیاد و دودمان مروان و همه بنی امیه را تا روز قیامت لعن بکن.

سپس به سجده برو و در آن بگو:

بار خدایا تو را ستایش می‌کنیم ستایش سپاس گزاران بر مصیبتی که بر آنان وارد می‌شود، حمد و ستایش خدا بر گرانی مصیبت و عزاداری من، خدایا شفاعت امام حسین علیه السلام را در روز ورود به جهان آخرت نصیب نما و قدم راستی را در نزد خودت همراه امام حسین علیه السلام و اصحاب حضرتش برای من ثابت بگردان، آن اصحابی که جانشان را در برابر امام حسین علیه السلام ایثار نمودند، صلوات و رحمت خدا بر همه آنها باد.

علقمه می‌گوید: حضرت ابو جعفر امام باقر علیه السلام فرمودند:

ای علقمه اگر بتوانی هر روز با این زیارت امام حسین علیه السلام را زیارت کنی البته این کار را انجام بده که ان شاء الله تمام ثواب‌هایی که ذکر شده برایت منظور گردد.

*** **

*** **

[۷۲] - باب هفتاد و دوم ثواب زیارت حضرت امام حسین علیه السلام در نیمه شعبان

۱- حَدَّثَنِي أَبِي وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ رَهْ جَمِيعاً عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِهِ عَنْ هَارُونَ بْنِ خَارِجَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِذَا كَانَ النُّصْفُ مِنْ شَعْبَانَ نَادَى مُنَادٍ مِنَ الْأُفُقِ الْأَعْلَى زَائِرِي الْحُسَيْنِ (عليه السلام) ارْجِعُوا مَغْفُوراً لَكُمْ تَوَابُكُمْ عَلَى اللَّهِ رَبِّكُمْ وَ مُحَمَّدٍ نَبِيِّكُمْ

پدرم و علی بن الحسین و محمد بن یعقوب رحمه الله عليهم جملگی از علی ابن ابراهیم بن هاشم، از پدرش، از برخی اصحابش، از هارون بن خارجه، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

هنگامی که نیمه شعبان می شود از افق اعلی منادی نداء می کند: ای زائرین حسین علیه السلام به اهل خود برگردید در حالی که آمرزیده شده‌اید، ثواب و اجر شما بر خدا است که پروردگار شما بوده و بر محمد است که پیغمبر شما می باشد.

۲- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ جَمَاعَةٌ مَشَائِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ الرَّيْتُونِيِّ وَ غَيْرِهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ هِلَالٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي عُمَيْرٍ رَهْ عَنْ حَمَادِ بْنِ عَثْمَانَ عَنْ أَبِي بَصِيرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنْ أَبِي حَمْرَةَ عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ (عليهما السلام) قَالَ قَالَ مَنْ أَحَبَّ أَنْ يُصَافِحَهُ مِائَةُ أَلْفِ نَبِيٍّ وَ أَرْبَعَةٌ وَ عَشْرُونَ أَلْفَ نَبِيٍّ فَلْيُزِرْ قَبْرَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) فِي النُّصْفِ مِنْ شَعْبَانَ فَإِنَّ أَرْوَاحَ النَّبِيِّينَ (عليهم السلام) يَسْتَأْذِنُونَ اللَّهَ فِي زِيَارَتِهِ فَيُؤْذَنُ لَهُمْ مِنْهُمْ خَمْسَةٌ أَوْلُوا الْعِزْمَ مِنَ الرُّسُلِ قُلْنَا مَنْ هُمْ قَالَ نُوحٌ وَ إِبْرَاهِيمُ وَ مُوسَى وَ عِيسَى وَ مُحَمَّدٌ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ قُلْنَا لَهُ مَا مَعْنَى أَوْلَى الْعِزْمِ قَالَ بُعِثُوا إِلَى شَرْقِ الْأَرْضِ وَ غَرْبِهَا جَنَّتْهَا وَ إِنْسَهَا

پدرم رحمه الله عليه و جماعتی از مشایخ و اساتیدم، از سعد بن عبد الله، از حسن بن علی زیتونی و غیرش، از احمد بن هلال، از محمد بن ابی عمیر رحمه الله عليه، از حماد بن عثمان، از ابی بصیر، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام.

و حسن بن محبوب، از ابی حمزه، از حضرت علی بن الحسین علیهما السلام.

این دو امام بزرگوار فرمودند:

کسی که دوست دارد صد و بیست و چهار هزار پیامبر با او مصافحه کنند باید قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام را در نیمه ماه شعبان زیارت کند چه آنکه ارواح انبیاء علیهم السلام از خدا اذن گرفته تا آن جناب را زیارت کنند پس به ایشان اذن داده می شود، پنج تن از ایشان اولو العزم هستند.

عرض کردیم: ایشان چه کسانی هستند؟

امام علیه السلام فرمودند: حضرات نوح و ابراهیم و موسی و عیسی و محمد صلی الله علیهم اجمعین.

محضر مبارکش عرضه داشتیم: معنای اولو العزم چیست؟

حضرت فرمودند:

یعنی مبعوث شده‌اند به شرق و غرب زمین، به جن و انس.

مترجم گوید:

از ذیل این حدیث این طور استفاده می شود که پیامبر اولو العزم یعنی پیامبری که رسالتش محدود و منحصر به گروهی دون گروهی دیگر و سرزمینی دون سرزمین دیگر نبوده بلکه عمومی و گسترده می باشد.

۳- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ جَمَاعَةٌ مَشَائِخِي عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَعْقُوبَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنْ صِنْدَلٍ عَنْ هَارُونَ بْنِ خَارِجَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِذَا كَانَ النُّصْفُ مِنْ شَعْبَانَ نَادَى مُنَادٍ مِنَ الْأُفُقِ الْأَعْلَى زَائِرِي الْحُسَيْنِ (عليه السلام) ارْجِعُوا مَغْفُوراً لَكُمْ تَوَابُكُمْ عَلَى اللَّهِ رَبِّكُمْ وَ مُحَمَّدٍ نَبِيِّكُمْ

پدرم رحمه الله عليه و جماعتی از مشایخ و اساتید من، از محمد بن یحیی عطار، از محمد بن الحسن، از ابراهیم بن هاشم، از صندل، از هارون بن خارجه، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

هنگامی که نیمه شعبان شود از افق اعلیٰ منادی نداء می کند ... تا آخر حدیث بشرحی که در حدیث اول گذشت.

۴- وَ رَوَاهُ صَافِي الْبُرْقُيُّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ زَارَ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) ثَلَاثَ سِنِينَ مُتَوَالِيَاتٍ لَمْ يَكُنْ فِي النَّصْفِ مِنْ شَعْبَانَ غُفِرَ لَهُ ذُنُوبُهُ

صافی برقی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام حضرت فرمودند: کسی که حضرت ابا عبد الله علیه السلام را سه سال پشت سر هم که بینشان فاصله نباشد در نیمه شعبان زیارت کند گناهانش آمرزیده می شود.

۵- وَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ دَاوُدَ بْنِ كَثِيرٍ الرَّقِّيِّ قَالَ قَالَ الْأَبَاؤُ (عليه السلام) زَائِرُ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فِي النَّصْفِ مِنْ شَعْبَانَ يُغْفَرُ لَهُ ذُنُوبُهُ وَ لَنْ يُكْتَبَ عَلَيْهِ سَيِّئَةٌ فِي سَنَةٍ حَتَّى يَحُولَ عَلَيْهِ الْحَوْلُ فَإِنْ زَارَ فِي السَّنَةِ الْمُقْبِلَةِ غَفَرَ اللَّهُ لَهُ ذُنُوبَهُ

و پدرم به اسنادش، از داود بن کثیر رقی، وی گفت: حضرت امام باقر علیه السلام فرمودند:

گناهان کسی که در نیمه شعبان امام حسین علیه السلام را زیارت کند آمرزیده می شود و در آن سال گناه و لغزشی برایش نوشته نمی شود تا سال تمام گردد و اگر در سال آینده حضرت را زیارت کرد گناهانش آمرزیده می گردد.

۶- حَدَّثَنِي جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي سَارَةَ الْمَدَائِنِيِّ عَنِ يَعْقُوبَ بْنِ يَزِيدَ عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ الْحَجَّاجِ أَوْ غَيْرِهِ اسْمُهُ الْحُسَيْنُ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَنْ زَارَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) لَيْلَةً مِنْ ثَلَاثِ لَيَالٍ غَفَرَ اللَّهُ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ قَالَ قُلْتُ أَيُّ اللَّيَالِي جُعِلَتْ فِدَاكَ قَالَ لَيْلَةُ الْفِطْرِ وَ لَيْلَةُ الْأَضْحَى وَ لَيْلَةُ النَّصْفِ مِنْ شَعْبَانَ

جماعتی از مشایخ و اساتیدم، از محمد بن یحیی عطار، از حسین بن ابی ساره المدائنی، از یعقوب بن یزید، از ابن ابی عمیر، از عبد الرحمن بن حجّاج یا غیر او که اسمش حسین می باشد، وی گفت حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

کسی که قبر حضرت امام حسین علیه السلام را در یکی از سه شب زیارت کند خداوند مَنان گناهان گذشته و آینده اش را می آمرزد.

راوی گفت: عرض کردم: فدایت شوم آن سه شب کدام می باشد:

حضرت فرمود: شب عید فطر، شب عید قربان، شب نیمه ماه شعبان.

۷- وَ حَدَّثَنِي أَبِي وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدِ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ يَحْيَى عَنْ جَدِّهِ الْحُسَيْنِ بْنِ رَاشِدٍ عَنْ يُونُسَ بْنِ ظَبْيَانَ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَنْ زَارَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) لَيْلَةً النَّصْفِ مِنْ شَعْبَانَ وَ لَيْلَةَ الْفِطْرِ وَ لَيْلَةَ عَرَفَةَ فِي سَنَةٍ وَاحِدَةٍ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ أَلْفَ حِجَّةٍ مَبْرُورَةٍ وَ أَلْفَ عُمْرَةٍ مُتَقَبَّلَةٍ وَ قَضَيْتَ لَهُ أَلْفَ حَاجَةٍ مِنْ حَوَائِجِ الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ

پدرم و علی بن الحسین و جماعتی از مشایخ و اساتیدم، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد بن خالد، از قاسم بن یحیی، از جدش حسن بن راشد، از یونس بن ظبیان، وی می گوید:

حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

کسی که حضرت امام حسین علیه السلام را شب نیمه شعبان و شب عید فطر و شب عرفه در یک سال زیارت کند خداوند متعال ثواب هزار حج و هزار عمره قبول شده برایش می نویسد، و هزار حاجت از حوائج دنیا و آخرش روا می گردد.

۸- سَأَلُمُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ بَاتَ لَيْلَةَ النَّصْفِ مِنْ شَعْبَانَ بِأَرْضِ كَرْبَلَاءَ فَقَرَأَ أَلْفَ مَرَّةٍ قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ وَ يَسْتَعْفِفُ اللَّهُ أَلْفَ مَرَّةٍ وَ يَحْمَدُ اللَّهَ أَلْفَ مَرَّةٍ ثُمَّ يَقُومُ فَيُصَلِّي أَرْبَعَ رَكَعَاتٍ يَقْرَأُ فِي كُلِّ رَكَعَةٍ أَلْفَ مَرَّةٍ آيَةَ الْكُرْسِيِّ وَ كَلَّمَ اللَّهَ تَعَالَى بِهِ مَلَكَيْنِ يَحْفَظَانِهِ مِنْ كُلِّ سُوءٍ وَ مِنْ شَرِّ كُلِّ شَيْطَانٍ وَ سُلْطَانٍ وَ يَكْتَبَانِ لَهُ حَسَنَاتِهِ وَ لَا تُكْتَبُ عَلَيْهِ سَيِّئَةٌ وَ يَسْتَعْفِرَانِ لَهُ مَا دَامَا

مَعَهُ [مَا شَاءَ اللَّهُ]

سالم بن عبد الرحمن، از حضرت ابا عبد الله علیه السلام، آن حضرت فرمودند:

کسی که شب نیمه شعبان به زمین کربلاء رفته و در آنجا هزار مرتبه قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ خوانده و هزار مرتبه استغفار نموده و هزار مرتبه الحمد لله بگوید سپس ایستاده و چهار رکعت نماز خوانده و در هر رکعت هزار مرتبه آیه الکرسی قرائت نماید خداوند متعال دو فرشته را بر او موکل کند که وی را از هر سوء و بدی و از شرّ هر شیطان و سلطانی حفظ کنند و حسنات او را نوشته ولی گناهانش را نمی‌نویسند و تا زمانی که با وی می‌باشند برای او طلب آموزش می‌نمایند.

۹- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ يَعْقُوبَ بْنِ يَزِيدَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ زَيْدِ الشَّحَامِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ زَارَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فِي النُّصْفِ مِنْ شَعْبَانَ غَفَرَ اللَّهُ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ حَمِيرِيٍّ مِنْ زَيْدِ بْنِ يَعْقُوبَ بْنِ يَزِيدَ بْنِ أَبِي عُمَيْرٍ، از محمد بن ابا عمیر، از زید شحام، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

کسی که قبر مطهر حضرت امام حسین علیه السلام را در نیمه شعبان زیارت کند حق تعالی گناهان گذشته و آینده‌اش را می‌آمرزد.

فصل در بیان اعمال نیمه ماه شعبان

۱۰- حَدَّثَنِي أَبُو عَبْدِ اللَّهِ مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ يَعْقُوبَ بْنِ إِسْحَاقَ بْنِ عَمَّارٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ فَضَّالٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ يُونُسَ بْنِ يَعْقُوبَ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَا يُونُسُ لَيْلَةَ النُّصْفِ مِنْ شَعْبَانَ يَغْفِرُ اللَّهُ لِكُلِّ مَنْ زَارَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) مِنَ الْمَوْتِ مَنِينَ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذُنُوبِهِمْ وَ مَا تَأَخَّرَ وَ قِيلَ لَهُمْ اسْتَقْبِلُوا الْعَمَلَ قَالَ قُلْتُ هَذَا كُلُّهُ لِمَنْ زَارَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فِي النُّصْفِ مِنْ شَعْبَانَ فَقَالَ يَا يُونُسُ لَوْ أَخْبَرْتُ النَّاسَ بِمَا فِيهَا لِمَنْ زَارَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) لَقَامَتْ ذُكُورُ الرِّجَالِ عَلَى الْخُشْبِ

ابو عبد الله محمد بن احمد بن يعقوب بن اسحاق بن عمار، از علی بن الحسن ابن علی بن فضال، از محمد بن ولید، از یونس بن یعقوب، وی گفت: حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

ای یونس، در شب نیمه شعبان خداوند متعال گناهان گذشته و آینده هر مومنی که قبر حضرت امام حسین علیه السلام را در آن شب زیارت کند می‌آمرزد و به ایشان گفته می‌شود:

شروع به انجام عمل کنید.

راوی می‌گوید: محضر مبارکش عرض کردم: این همه عنایت و لطف برای کسی است که امام حسین علیه السلام را در نیمه شعبان زیارت کند؟

حضرت فرمودند:

ای یونس اگر مردم را خبر دهم به فضیلتی که در زیارت این شب است قطعاً مردان بر چوب سوار شده و خود را به سر قبر مطهرش می‌رسانند.

۱۱- حَدَّثَنِي جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُوسَى عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ نَهَيْكٍ عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ زَيْدِ الشَّحَامِ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ (عليهما السلام) قَالَ مَنْ زَارَ [قَبْرَ] الْحُسَيْنِ (عليه السلام) لَيْلَةَ النُّصْفِ مِنْ شَعْبَانَ - غَفَرَ اللَّهُ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذُنُوبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ وَ مَنْ زَارَهُ يَوْمَ عَرَفَةَ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ ثَوَابَ أَلْفِ حِجَّةٍ مُتَقَبَّلَةٍ وَ أَلْفِ عُمْرَةٍ مَبْرُورَةٍ وَ مَنْ زَارَهُ يَوْمَ عَاشُورَاءَ فَكَأَنَّمَا زَارَ اللَّهُ [فِي] أَفْوَاقِ عَرْشِهِ

جعفر بن محمد بن عبد الله بن موسی، از عبد الله بن نهیک، از ابن ابی عمیر، از زید شحام، از حضرت جعفر بن محمد علیهما السلام آن حضرت فرمودند:

کسی که در شب نیمه شعبان قبر حضرت امام حسین علیه السلام را زیارت کند خداوند متعال گناهان گذشته و آینده او را می‌آمرزد و کسی که قبر مطهرش را روز عرفه زیارت کند خداوند متعال ثواب هزار حج و هزار عمره مقبول را برایش می‌نویسد و

کسی که در روز عاشوراء آن حضرت را زیارت کند مانند کسی است که حق تعالی را بالای عرشش زیارت کرده است.

[۷۳] - باب هفتاد و سوم ثواب کسی که حضرت امام حسین علیه السلام را در رجب زیارت کند

۱- حَدَّثَنِي أَبُو عَلِيٍّ مُحَمَّدُ بْنُ هَمَّامٍ بْنِ سُهَيْلٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ مَالِكٍ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مُحَمَّدِ الْأَبْرَارِيِّ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي نَصْرِ الْجَزْنَطِيِّ قَالَ سَأَلْتُ أَيْمَانَ الرَّضَا (عليه السلام) فِي أَيِّ شَهْرٍ تَزُورُ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) قَالَ فِي النُّصْفِ مِنْ رَجَبٍ وَ النُّصْفِ مِنْ شَعْبَانَ وَ رَوَاهُ أَحْمَدُ بْنُ هَلَالٍ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي نَصْرِ عَنْ أَبِي الْحَسَنِ الرَّضَا (عليه السلام) مِثْلَهُ غَيْرَ أَنَّهُ قَالَ أَيُّ الْأَوْقَاتِ أَفْضَلُ أَنْ تَزُورَ [تَزُورَ فِيهِ الْحُسَيْنَ

ابو علی محمد بن همام بن سهیل، از ابی عبد الله جعفر بن محمد بن مالک، از حسن بن محمد ابزاری، از حسن بن محبوب، از احمد بن محمد بن ابی نصر بنظی، وی می گوید: از حضرت ابا الحسن الرضا علیه السلام پرسیدم:

در چه ماهی حضرت امام حسین علیه السلام را زیارت کنیم؟

حضرت فرمودند:

در نیمه ماه رجب و نیمه ماه شعبان.

و احمد بن هلال، از احمد بن ابی نصر، از ابی الحسن الرضا علیه السلام مثل همین روایت را نقل کرده است با این تفاوت که سائل در سوال پرسیده است:

کدام یک از اوقات افضل است به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام برویم؟

۲- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَرِيْعٍ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ بَشِيرِ الدَّهَّانِ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ (عليهما السلام) قَالَ مَنْ زَارَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) يَوْمَ عَرَفَةَ عَارِفًا بِحَقِّهِ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ ثَوَابَ أَلْفِ حِجَّةٍ وَ أَلْفِ عُمْرَةٍ وَ أَلْفِ غَزْوَةٍ مَعَ نَبِيِّ مُرْسَلٍ مَنْ زَارَهُ أَوَّلَ يَوْمٍ مِنْ رَجَبٍ غَفَرَ اللَّهُ لَهُ الْبُتَّةَ

پدرم از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد بن اسماعیل ابن بزیع، از صالح بن عقبه، از بشیر دهان از حضرت جعفر بن محمد علیهما السلام، حضرت فرمودند:

کسی که حضرت امام حسین علیه السلام را روز عرفه زیارت کرده در حالی که به حقیقت عارف باشد خداوند منان ثواب هزار حج و هزار عمره و هزار جهادی که در رکاب نبی مرسل نموده را برایش می نویسد و کسی که آن حضرت را روز اول رجب زیارت کند البته حق تعالی او را می آمرزد.

[۷۴] - باب هفتاد و چهارم ثواب کسی که حضرت امام حسین علیه السلام را در غیر روز عید و عرفه زیارت کند

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ بَشِيرِ الدَّهَّانِ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) أَيُّمَا مَوْءِمِنٍ زَارَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ فِي غَيْرِ عِيدٍ وَلَا عَرَفَةَ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ عِشْرِينَ حِجَّةً وَ عِشْرِينَ عُمْرَةً مَبْرُورَاتٍ مُتَقَبَّلَاتٍ وَعِشْرِينَ غَزْوَةً مَعَ نَبِيِّ مُرْسَلٍ أَوْ إِمَامٍ عَدْلٍ

محمد بن جعفر، از محمد بن الحسین بن ابی الخطاب، از محمد بن اسماعیل، از صالح بن عقبه، از بشیر دهان، وی گفت: حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

هر موءمنی که امام حسین علیه السلام را در غیر روز عید و عرفه زیارت کند در حالی که به حق آن حضرت آگاه و مطلع باشد خداوند متعال ثواب بیست حج و بیست عمره مقبول و بیست جهاد در رکاب نبی مرسل یا امام عادل برایش می نویسد.

۲- وَعَنْهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ صَالِحِ بْنِ عَلِيٍّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ مَا أَذْنِي مِثْلَ لِرَائِرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقَالَ لِي يَا عَبْدَ اللَّهِ إِنَّ أَدْنَى مَا يَكُونُ لَهُ أَنْ اللَّهُ يَحْفَظُهُ فِي نَفْسِهِ وَمَالِهِ حَتَّى يَرُدَّهُ إِلَى أَهْلِهِ فَإِذَا كَانَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَانَ اللَّهُ الْحَافِظَ لَهُ حَدَّثَنِي أَبِي رَه عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَزِيْعٍ عَنْ صَالِحِ بْنِ مَثَلٍ حَدِيثُهُ الْأَوَّلِ فِي الْبَابِ

مترجم گوید:

این حدیث با ترجمه‌اش با سند دیگر در باب چهل و نهم ذیل حدیث شماره پنجم قبلا ذکر شد.

۳- حَدَّثَنِي أَبِي رَه عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنْ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ عَنِ الْعُمَرَكِيِّ بْنِ عَلِيِّ الْبُوفُكِيِّ عَنْ صَنْدَلٍ عَنْ دَاوُدَ بْنِ يَزِيدَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ زَارَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فِي كُلِّ جُمُعَةٍ غَفَرَ اللَّهُ لَهُ التَّيْبَةَ وَ لَمْ يَخْرُجْ مِنَ الدُّنْيَا وَ فِي نَفْسِهِ حَسْرَةٌ مِنْهَا وَ كَانَ مَسِيكُنُهُ فِي الْجَنَّةِ مَعَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) ثُمَّ قَالَ يَا دَاوُدُ مَنْ لَا يَسْرُهُ أَنْ يَكُونَ فِي الْجَنَّةِ جَارَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قُلْتُ مَنْ لَا أَفْلَحَ

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی و از احمد بن ادريس، از عمرکی بن علی البوفکی، از صندل، از داود بن یزید، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

کسی که قبر حضرت امام حسین علیه السلام را در هر جمعه زیارت کند البته حقتعالی او را می آمرزد و از دنیا خارج نمی شود در حالی که از دنیا حسرتی در خاطر داشته باشد و مکانش در بهشت با حضرت ابا عبد الله الحسین علیه السلام می باشد، سپس فرمودند:

ای داود چه کسی است که دوست نداشته باشد در بهشت همسایه حسین علیه السلام باشد؟

داود می گوید: عرض کردم: کسی که رستگار نباشد.

۴- وَعَنْهُ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ عَنِ الْعُمَرَكِيِّ عَنْ صَنْدَلٍ عَنْ دَاوُدَ بْنِ فَوْقِدٍ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَا لِمَنْ زَارَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) فِي كُلِّ شَهْرٍ مِنَ الثُّوَابِ قَالَ لَهُ [مِنَ الثُّوَابِ] ثَوَابُ مِائَةِ أَلْفِ شَهِيدٍ مِثْلَ شَهِدَاءِ بَدْرٍ وَ از پدرم، از احمد بن ادريس، از عمرکی، از صندل، از داود بن فرقد، وی می گوید:

محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السلام عرض کردم: ثواب کسی که در هر ماه حسین علیه السلام را زیارت کند چیست؟ حضرت فرمودند:

برای او ثواب صد هزار شهید مانند شهداء بدر می باشد.

۵- وَ يَأْتِيهِ عَنْ صَنْدَلٍ عَنْ أَبِي الصَّبَّاحِ الْكِنَانِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِذَا كَانَ لَيْلَةُ الْقَدْرِ فِيهَا يُفْرَقُ كُلُّ أَمْرِ حَكِيمٍ نَادَى

مُنَادٍ تِلْكَ اللَّيْلَةَ مِنْ بُطْنَانِ الْعَرْشِ إِنَّ اللَّهَ قَدْ غَفَرَ لِمَنْ زَارَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فِي هَذِهِ اللَّيْلَةِ

پدرم به اسنادش از صندل، از ابی الصباح کنانی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام حضرت فرمودند:

هنگامی که شب قدر فرا برسد یعنی شبی که در آن کارهای مصلحت آمیز عباد توزیع و تفریق می گردد از طرف عرش منادی نداء می کند:

خداوند متعال در این شب گناهان کسی را که به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام رفته می آمرزد.

۶- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَزِيْعٍ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقَيْبَةَ عَنْ بَشِيرِ الدَّهَّانِ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) رَبُّمَا فَاتِنِي الْحَجَّ فَأُعْرِفُ عِنْدَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ أَحْسِنْتَ يَا بَشِيرُ أَيُّمَا مُؤْمِنٍ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ فِي غَيْرِ يَوْمِ عِيدٍ وَلَا عَرَفَةَ كَتَبَ اللَّهُ لَهُ عِشْرِينَ حِجَّةً وَعِشْرِينَ عُمْرَةً مَبْرُورَاتٍ مُتَقَبَّلَاتٍ وَعِشْرِينَ غَزْوَةً مَعَ نَبِيِّ مُرْسَلٍ أَوْ إِمَامٍ عَدْلٍ وَمَنْ أَتَاهُ فِي يَوْمِ عِيدٍ وَذَكَرَ الْحَدِيثَ بِطُولِهِ

مترجم گوید: این حدیث با ترجمه اش با سند دیگر در باب هفتادم ذیل حدیث شماره یک قبلا ذکر شد.

[۷۵] - باب هفتاد و پنجم ثواب کسی که در فرات غسل کرده و به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام برود

۱- حَدَّثَنِي أَبِي وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ عَنْ حَمِيدَانَ بْنِ سُلَيْمَانَ النَّيْسَابُورِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ الْيَمَانِيِّ عَنْ مَنِيعِ بْنِ الْحَجَّاجِ عَنْ يُونُسَ عَنْ صَفْوَانَ الْجَمَّالِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ اغْتَسَلَ بِمَاءِ الْفُرَاتِ وَ زَارَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) كَانَ كَيَوْمٍ وَلَدَتْهُ أُمُّهُ صَبْرًا مِنَ الذُّنُوبِ وَ لَوْ افْتَرَفَهَا كَبَائِرٌ وَ كَانُوا يُحِبُّونَ الرَّجُلَ إِذَا زَارَ [يُحِبُّونَ إِذَا زَارَ الرَّجُلَ] قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) اغْتَسَلَ وَ إِذَا وَدَّعَ لَمْ يَغْتَسِلْ وَ مَسَحَ يَدَهُ عَلَى وَجْهِهِ إِذَا وَدَّعَ

پدرم رحمه الله عليه و جماعتی از مشایخ و اساتیدم، از محمد بن یحیی عطار، از حمدان بن سلیمان نیشابوری، از عبد الله بن محمد یمانی، از منیع بن حججاج، از یونس، از صفوان جمال، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

کسی که در آب فرات غسل کند و قبر حسین علیه السلام را زیارت نماید مانند روزی است که مادر او را خالی از گناهان زائیده اگر چه مرتکب گناهان کبیره هم شده باشد و ما دوست داریم که شخص وقتی به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام می رود غسل کرده و هنگام وداع غسل نکند بلکه دستش را بر صورتش بکشد.

۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الْقُرَشِيِّ الرَّزَّازُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَزِيعٍ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ بَشِيرِ الدَّهَّانِ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي حَدِيثِ طَوِيلٍ قَالَ وَيُحَكُّ يَا بَشِيرُ إِنَّ الْمَوْءِجَ إِذَا أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ فَاغْتَسَلَ فِي الْفُرَاتِ ثُمَّ خَرَجَ كَيْبَ لَهُ بِكُلِّ خُطْوَةٍ حِجَّةٌ وَ عُمْرَةٌ مَبْرُورَاتٍ مُتَقَبَّلَاتٍ وَ غَزْوَةٌ مَعَ نَبِيِّ مُرْسَلٍ أَوْ إِمَامٍ عَدْلٍ

محمد بن جعفر قرشی رزازی، از محمد بن الحسین، از محمد بن اسماعیل بن بزیع، از صالح بن عقبه، از بشیر دهان، وی گفت:

محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السلام عرض کردم (در ضمن حدیث طولانی) ...

حضرت فرمودند:

وای بر تو، ای بشیر هر گاه مومنی به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام برود و به حق آن جناب آگاه باشد پس در فرات غسل کند و از آن خارج گردد حق تعالی در مقابل هر قدمی که بر می دارد یک حج و یک عمره مقبول برایش می نویسد و نیز ثواب یک جهاد در رکاب نبی مرسل، یا امام عادل برای او منظور می فرماید.

۳- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى وَ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ عَنِ الْعُمَرَكَيِّ بْنِ عَلِيٍّ عَنْ يَحْيَى وَ كَانَ فِي خِدْمَةِ الْإِمَامِ أَبِي جَعْفَرِ الثَّانِي (عليه السلام) عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سَتَانَ عَنْ بَشِيرِ الدَّهَّانِ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ هُوَ نَازِلٌ بِالْبَحِيرَةِ وَ عِنْدَهُ جَمَاعَةٌ مِنَ الشَّيْخَةِ فَأَقْبَلَ إِلَيَّ بِوَجْهِهِ فَقَالَ يَا بَشِيرُ حَجَجْتَ الْعَامَ قُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ لَا وَ لَكِنْ عَرَفْتُ بِالْقَبْرِ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقَالَ يَا بَشِيرُ وَ اللَّهُ مَا فَاتَكَ شَيْءٌ مِمَّا كَانَ لِأَصْحَابِ مَكَّةَ بِمَكَّةَ قُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ فِيهِ عَرَفَاتُ فَسَّرَ لِي فَقَالَ يَا بَشِيرُ إِنَّ الرَّجُلَ مِنْكُمْ لِيَغْتَسِلَ عَلَى شَاطِئِ الْفُرَاتِ ثُمَّ يَأْتِيَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَارِفًا بِحَقِّهِ فَيُعْطِيهِ اللَّهُ بِكُلِّ قَدَمٍ يَزْفَعُهَا أَوْ يَضَعُهَا مِائَةَ حِجَّةٍ مَقْبُولَةٍ وَ مَعَهَا مِائَةُ عُمْرَةٍ مَبْرُورَةٍ وَ مِائَةُ غَزْوَةٍ مَعَ نَبِيِّ مُرْسَلٍ [إِلَى أَعْدَى عَدُوِّ لَهُ] [إِلَى أَعْدَاءِ اللَّهِ وَ أَعْدَاءِ الرَّسُولِ] وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ

مترجم گوید:

این حدیث با ترجمه اش در باب هفتادم ذیل حدیث شماره نه قبلا ذکر شد.

۴- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَّادِ الْبُصَيْرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ قَالَ حَدَّثَنَا هِشَامُ بْنُ سَالِمٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي حَدِيثٍ لَهُ طَوِيلٍ قَالَ أَنَا هُ رَجُلٌ فَقَالَ لَهُ هَيْلٌ يُزَارُ وَإِلَيْكَ فَقَالَ نَعَمْ فَقَالَ مَا لِمَنْ اغْتَسَلَ بِالْفُرَاتِ ثُمَّ أَنَا هُ قَالَ إِذَا اغْتَسَلَ مِنْ مَاءِ الْفُرَاتِ وَ هُوَ يُرِيدُهُ تَسَاقَطَتْ عَنْهُ خَطَايَاهُ كَيَوْمٍ وَلَدَتْهُ أُمُّهُ وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ بِطَوِيلِهِ

مترجم گوید:

این حدیث با ترجمه‌اش در باب چهل و چهارم ذیل حدیث شماره دو قبلاً ذکر شد.

۵- حَدَّثَنِي أَبُو مُحَمَّدٍ هَارُونُ بْنُ مُوسَى التَّلْعُكَبْرِيُّ عَنْ أَبِي عَلِيٍّ مُحَمَّدِ بْنِ هَمَّامِ بْنِ سُهَيْلٍ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ هَابِنْدَارٍ [مَابْنَدَادَ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ الْمُعَاوَاةِ التَّلْعَبِيِّ عَنْ أَهْلِ رَأْسِ الْعَيْنِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ جَعْفَرِ الْهَمَانِيِّ قَالَ سَمِعْتُ عَلِيَّ بْنَ مُحَمَّدٍ الْعَمِيَّ كَرِيًّا (عليهما السلام) يَقُولُ مَنْ خَرَجَ مِنْ بَيْتِهِ يُرِيدُ زِيَارَةَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَصَارَ إِلَى الْفُرَاتِ فَاعْتَسَلَ مِنْهُ [اللَّهُ] مِنَ الْمُفْلِحِينَ فَإِذَا سَلَّمَ عَلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ كَتَبَ اللَّهُ مِنَ الْفَائِزِينَ فَإِذَا فَرَّغَ مِنْ صَلَاتِهِ أَتَاهُ مَلَكٌ فَقَالَ إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) يُقْرئُكَ السَّلَامَ وَ يَقُولُ لَكَ أَمَّا ذُنُوبُكَ فَقَدْ غُفِرَ لَكَ اسْتَأْنِيفِ الْعَمَلِ

ابو محمد هارون بن موسی تلعکبری، از ابی علی محمد بن همّام بن سهیل، از احمد بن مابنداد، از احمد بن معاذا تغلبی که از اهل شهر رأس العین بود، از علی بن جعفر همّانی، وی می گوید:

از حضرت علی بن محمد العسکری علیهما السلام شنیدم که می فرمودند:

کسی که از خانه‌اش بیرون بیاید و قصدش زیارت حضرت امام حسین علیه السلام باشد پس به فرات برسد و از آن غسل کند خداوند متعال او را از رستگاران می نویسد و وقتی بر ابی عبد الله الحسین علیه السلام سلام دهد او را از فائزین قلمداد می کند و وقتی از نمازش فارغ شود فرشته‌ای نزد او آمده و به او می گوید:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم به تو سلام می‌رساند و می‌فرماید:

اما گناهانت تمام آمرزیده شد پس عمل را از ابتداء شروع کن.

۶- حَدَّثَنِي حُسَيْنُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ عَامِرٍ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ عَلَوِيَّةِ الْأَصْفَهَانِيِّ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ مُحَمَّدِ الثَّقَفِيِّ رَفَعَهُ إِلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) أَنَّهُ كَانَ يَقُولُ عِنْدَ [بَعْدِ] غَسْلِ الزِّيَارَةِ إِذَا فَرَّغَ اللَّهُمَّ اجْعَلْهُ لِي نُورًا وَ طَهْرًا - وَ حِزًّا وَ كَافِيًّا مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَ سُقْمٍ وَ مِنْ كُلِّ آفَةٍ وَ عَاهَةٍ وَ طَهْرًا بِهٖ قَلْبِي وَ جَوَارِحِي وَ لَحْمِي وَ دَمِي وَ شَعْرِي وَ بَشْرِي وَ مَخِي وَ عِظَامِي وَ عَصَبِي وَ مَا أَقَلَّتِ الْأَرْضُ مِنِّي - فَاجْعَلْهُ لِي شَاهِدًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَ يَوْمَ حَاجَتِي وَ فَقْرِي وَ فَاقَتِي

حسین بن محمد بن عامر، از احمد بن علویه الاصفهانی، از ابراهیم بن محمد ثقفی بطور مرفوعه از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده، وی گفت:

حضرت امام صادق علیه السلام هنگام فراغت از غسل زیارت می فرمودند:

بار خدایا این آب را برایم نور و طهور و حرز و تعویذ و پناهگاهم قرار بده، و آن را کفایت کننده از هر دردی و عیبی گردان، و آن را شفا دهنده از هر آفت و آسیبی تقدیر نما، و به واسطه آن قلب و اعضاء و گوشت و خون و موی و پوست و مغز و استخوان و رگ من را پاکیزه گردان و آنچه را که زمین از من می‌کاهد و در خود پنهان می‌نماید را در روز قیامت یعنی روز حاجت و نیاز و تهی دستی من شادمم قرار بده.

۷- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ هَمَّامِ بْنِ سُهَيْلِ الْإِسْكَافِيِّ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ مَالِكِ الْفَزَارِيِّ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الرَّوَّاسِيِّ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ بَشِيرِ الدَّهَّانِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ أَتَى الْحُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ (عليه السلام) فَتَوَضَّأَ وَ اعْتَسَلَ فِي الْفُرَاتِ لَمْ يَرْفَعْ قَدَمًا وَ لَمْ يَضَعْ قَدَمًا إِلَّا كَتَبَ اللَّهُ لَهُ حِجَّةً وَ عُمْرَةً

محمد بن همّام بن سهیل اسکافی، از جعفر بن محمد بن مالک فزاری، از حسن بن عبد الرحمن رواسی، از کسی که برایش حدیث گفته، از بشیر دهان، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام حضرت فرمودند:

کسی که به زیارت حسین بن علی علیهما السلام برود و وضوء گرفته و در فرات غسل نماید قدمی از زمین برنداشته و روی آن قدمی نمی‌گذارد مگر آنکه حق تعالی ثواب یک حج و یک عمره برایش منظور می‌فرماید.

۸- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ جَمِيعًا عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ حَسَنِ بْنِ أَبِيانٍ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ فَصَّالَةَ بْنِ أَيُّوبَ عَنْ

يُوسُفَ الْكُنَاسِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِذَا أَتَيْتَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَائْتِ الْفُرَاتَ وَ اغْتَسِلْ بِحِيَالِ قَبْرِهِ
 پدرم رحمه الله عليه و محمد بن الحسن بن جميعا، از حسين بن الحسن بن ابان، از حسين بن سعيد، از فضاله بن ايوب، از يوسف
 کناسی، از حضرت ابی عبد الله عليه السلام، حضرت فرمودند:

هنگامی که به زیارت قبر حسین بن علی علیهما السلام رفتی پس ابتداء به فرات برو در مقابل قبر آن حضرت غسل نما.

۹- حَدَّثَنِي جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الْمُوسَوِيُّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نَهْيِكَ عَنْ مُحَمَّدِ الْفَرَّاشِيِّ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ مُحَمَّدِ الطَّحَّانِ
 عَنْ بَشِيرِ الدَّهَّانِ عَنْ رِفَاعَةَ بْنِ مُوسَى النَّخَّاسِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ مَنْ خَرَجَ إِلَى قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَارِفًا
 بِحَقِّهِ وَ بَلَغَ الْفُرَاتَ وَ اغْتَسَلَ فِيهِ وَ خَرَجَ مِنَ الْمَاءِ [فَاعْتَسَلَ بِمَاءِ الْفُرَاتِ وَ خَرَجَ] كَمَا كَانَ الَّذِي خَرَجَ مِنَ الدُّنُوبِ فَإِذَا مَشَى إِلَى
 الْحَائِرِ [الْحَيْرِ] لَمْ يَرْفَعْ قَدَمًا وَ لَمْ يَضَعْ أُخْرَى إِلَّا كَتَبَ اللَّهُ لَهُ عَشْرَ حَسَنَاتٍ وَ مَحَا عَنْهُ عَشْرَ سَيِّئَاتٍ

جعفر بن محمد بن ابراهیم بن عبد الله موسوی، از عبد الله بن نهیک، از محمد بن الفراش، از ابراهیم بن محمد طحان، از بشیر
 دهان، از رفاعه بن موسی نخاس، از حضرت ابی عبد الله عليه السلام، حضرت فرمودند:

کسی که به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام رفته و به حق آن حضرت عارف و آگاه باشد در صورتی که به فرات رسید
 و در آن غسل کرد و از آب خارج شد مثل کسی است که از گناهان خارج و پاک شود، و وقتی به طرف حائر قدم بردارد قدمی از
 زمین بر نداشته و قدمی بر روی زمین نمی گذارد مگر آنکه حق تعالی ده حسنه برایش نوشته و ده گناه از او محو می فرماید.

۷۶ - باب هفتاد و ششم جواز ترک غسل برای زیارت امام حسین علیه السلام

۱- حَدَّثَنِي أَبِي وَ أَخِي عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَتْوِيهِ بْنِ السُّنْدِيِّ عَنْ أَبِيهِ قَالَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ بِالْكَوْفَةِ عَنْ صِفْوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنِ الْعَيْصِ بْنِ الْقَاسِمِ الْبَجَلِيِّ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَنْ زَارَ الْحُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ (عليه السلام) عَلَيْهِ غُسْلٌ قَالَ فَقَالَ لَا وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَه عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي خَلْفٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ صِفْوَانَ عَنِ الْعَيْصِ بْنِ الْقَاسِمِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مِثْلَهُ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الْجَبَّارِ عَنْ صِفْوَانَ عَنِ الْعَيْصِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مِثْلَهُ

پدر و برادر، از حسن بن متویه بن السندی، از پدرش، وی گفت:

محمد بن الحسین بن ابی الخطاب در کوفه برایم حدیث گفت، از صفوان بن یحیی، از عیص بن القاسم البجلی، وی گفت:

محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السلام عرض کردم: بر کسی که زیارت حسین بن علی علیهما السلام می‌رود غسل واجب است؟

راوی گفت: حضرت فرمودند: خیر.

پدرم رحمه الله علیه، از سعد بن عبد الله بن ابی خلف، از محمد بن الحسین ابن ابی الخطاب، از صفوان، از عیص بن القاسم، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام مثل همین حدیث را نقل کرده است.

محمد بن الحسن، از محمد بن الحسن الصفار، از محمد بن عبد الجبار، از صفوان، از عیص، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام مثل همین حدیث را نقل کرده است.

۲- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مُوسَى عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ مَعْرُوفٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمُغِيرَةَ عَنْ أَبِي الْيَسَعِ قَالَ سَأَلَ رَجُلٌ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ أَنَا أَسْمَعُ عَنِ الْغُسْلِ إِذَا أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقَالَ لَا حَدَّثَنِي جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ أَيُّوبَ بْنِ نُوحٍ وَ غَيْرِهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمُغِيرَةَ قَالَ حَدَّثَنَا أَبُو الْيَسَعِ وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ بِنَفْسِهِ وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنْ أَبِيهِ عَلِيٍّ عَنْ أَيُّوبَ بْنِ نُوحٍ وَ غَيْرِهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمُغِيرَةَ عَنْ أَبِي الْيَسَعِ قَالَ سَأَلَ رَجُلٌ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ ذَكَرَ مِثْلَهُ

علی بن الحسین بن موسی از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از عباس بن معروف، از عبد الله بن مغیره، از ابی الیسع، وی گفت: شخصی از حضرت ابو عبد الله علیه السلام سوال کرد و من نیز می‌شنیدم، وی پرسید: زائر وقتی به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام می‌رود باید غسل کند؟

حضرت فرمودند: خیر.

جماعتی از مشایخ و اساتیدم از سعد بن عبد الله، از محمد بن الحسین، از ایوب بن نوح و غیرش از عبد الله بن مغیره نقل کرده، وی گفت:

ابو الیسع برای ما حدیثی گفت و همین حدیث را عینا برای ما نقل کرد.

محمد بن احمد بن الحسین، از حسن بن علی بن مهزیار، از پدرش علی، از ایوب بن نوح و غیرش، از عبد الله بن مغیره، از ابی الیسع، وی گفت:

شخصی از حضرت ابا عبد الله علیه السلام سوال کرد ... و مثل همان سوال و جواب در حدیث قبل را ذکر نمود.

۳- حَدَّثَنِي جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ أَبِي زَاهِرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ صِفْوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنْ سَيِّفِ بْنِ عَمِيرَةَ عَنِ الْعَيْصِ بْنِ الْقَاسِمِ الْبَجَلِيِّ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَنْ زَارَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) عَلَيْهِ غُسْلٌ

قَالَ لَا

جماعتی از مشایخ و اساتیدم، از محمد بن یحیی عطار، از احمد بن ابی زاهر، از محمد بن الحسین بن ابی الخطاب، از صفوان بن یحیی، از سیف بن عمیره، از عیص بن قاسم البجلی، وی گفت:

محضر مبارک حضرت ابو عبد الله علیه السلام عرض کردم: آیا بر کسی که به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام می‌رود غسل واجب است؟

حضرت فرمودند: خیر.

۴- حَدَّثَنِي جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُوسَى الْكَاطِمِ بْنِ جَعْفَرِ الصَّادِقِ (عليهم السلام) عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نَهِيكَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ زِيَادٍ عَنْ أَبِي حَنِيفَةَ السَّابِقِ [السَّائِقِ عَنْ يُونُسَ بْنِ عَمَّارٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِذَا كُنْتَ مِنْهُ قَرِيبًا يَغْنَى الْحُسَيْنَ (عليه السلام) فَإِنْ أَصَبْتَ غُسْلًا فَأَغْتَسِلْ وَإِلَّا فَتَوَضَّأْ ثُمَّ انْتَه

جعفر بن محمد بن ابراهیم بن عبید الله بن موسی الكاظم بن جعفر الصادق علیهما السلام، از عبید الله بن نهیک، از محمد بن زیاد، از ابو حنیفه سابق (یعنی سعید بن بیان)، از یونس بن عمار، از حضرت ابو عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

وقتی نزدیک آن حضرت (یعنی حضرت امام حسین علیه السلام) شدی اگر به آب دست یافتی و خواستی غسل کن و الا وضوء بگیر و سپس به زیارت حضرتش برو.

۵- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ يَعْقُوبَ عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ فَضَّالٍ عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ عَامِرٍ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَطِيَّةَ أَبِي نَابٍ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) عَنِ الْغُسْلِ إِذَا أَتَيْتُ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ لَيْسَ عَلَيْكَ غُسْلٌ

محمد بن احمد بن یعقوب، از علی بن الحسن بن فضال، از عباس بن عامر، از حسن بن عطیه ابی ناب، وی می‌گوید:

از حضرت ابا عبد الله علیه السلام پرسیدم:

هنگامی که به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام می‌روم آیا بر من غسل لازم است؟

حضرت فرمودند: بر تو غسل نمی‌باشد.

۶- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ الزُّبَيْرِ بْنِ الطَّبْرِيِّ يَأْتِينَادُ لَهُ يَرْفَعُهُ إِلَى الصَّادِقِ (عليه السلام) قَالَ قُلْتُ رَبِّمَا أَتَيْنَا قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَيَضَعُ عَلَيْنَا الْغُسْلَ لِلزِّيَارَةِ مِنَ الْبُرْدِ أَوْ غَيْرِهِ فَقَالَ (عليه السلام) مَنْ اغْتَسَلَ فِي الْفُرَاتِ وَ زَارَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) كُتِبَ لَهُ مِنَ الْفَضْلِ مَا لَا يُحْصَى فَمَتَى مَا

رَجَعَ إِلَى الْمَوْضِعِ الَّذِي اغْتَسَلَ فِيهِ وَ تَوَضَّأَ وَ زَارَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) كُتِبَ لَهُ ذَلِكَ الثَّوَابُ

حسن بن زبیران الطبری باسنادش به طور مرفوعه امام صادق علیه السلام، وی می‌گوید:

محضر مبارک امام صادق علیه السلام عرض کردم: بسا به زیارت قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام می‌رویم و به جهت سرما یا غیر آن غسل زیارت بر ما مشکل می‌باشد چه کنیم؟

حضرت فرمودند:

کسی که در فرات غسل کرده و حسین علیه السلام را زیارت نماید برایش به اندازه‌ای فضیلت منظور می‌شود که قابل احصاء و شمارش نیست و زمانی که برگردد به آنجائی که غسل کرده و این بار وضوء گرفته و حضرت را زیارت کند همان ثواب و فضیلت برای او نوشته می‌شود.

۷۷] - باب هفتاد و هفتم در بیان اینکه زائرین حضرت امام حسین علیه السلام که به حق آن حضرت عارف هستند فرشتگان به مشایعت و استقبالشان رفته و هنگام مرض عیادتشان نموده و در هنگام مرگ بر بالین آنها حاضر شده و برای ایشان تا روز قیامت طلب مغفرت می‌کنند

۱- حَدَّثَنِي أَبِي وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ حَسَنِ بْنِ أَبَانَ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ مُحَمَّدِ الْجَوْهَرِيِّ عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ إِبْرَاهِيمَ عَنْ هَارُونَ بْنِ خَارِجَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ وَكَلَّ اللَّهُ بِقَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) أَرْبَعَةَ آلَافٍ مَلَكًا شُعْنًا غُبْرًا يَبْكُونَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ فَمَنْ زَارَهُ عَارِفًا بِحَقِّهِ شَيِّعُوهُ حَتَّى يُبَلِّغُوهُ مِأَمَّنَهُ وَإِنْ مَرِضَ عِيَادُوهُ عُذُوهُ وَعَشِيَّتُهُ وَإِنْ مَاتَ شَهِدُوا جِنَازَتَهُ وَاسْتَغْفَرُوا لَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ

پدرم و محمد بن الحسن از حسین بن حسن بن ابان، از حسین بن سعید، از قاسم بن محمد جوهری، از اسحاق بن ابراهیم، از هارون بن خارجه، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، وی گفت: شنیدم که حضرت می‌فرمودند:

خداوند متعال چهار هزار فرشته را موکل قبر حضرت امام حسین علیه السلام فرموده که جملگی ژولیده و غبار آلود و گرفته بوده و تا روز قیامت بر آن جناب گریه می‌کنند، پس کسی که حضرت را زیارت کند و به حق آن حضرت عارف باشد این فرشتگان او را مشایعت کرده تا وی را به منزلش برسانند و اگر بیمار شود صبح و شام عیادتش کرده و اگر فوت کند بر جنازه‌اش حاضر شده و تا روز قیامت برای او طلب آمرزش می‌کنند.

۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَرِيْعٍ عَنْ أَبِي إِسْمَاعِيلَ السَّرَّاجِ عَنْ يَحْيَى بْنِ مَعْمَرِ الْعَطَّارِ عَنْ أَبِي بَصِيرٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ أَرْبَعَةُ آلَافٍ مَلَكًا شُعْنًا غُبْرًا يَبْكُونَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ فَلَا يَأْتِيهِ أَحَدٌ إِلَّا اسْتَقْبَلُوهُ وَلَا يَرْجِعُ أَحَدٌ مِنْ عِنْدِهِ إِلَّا شَيِّعُوهُ وَلَا يَمْرُضُ أَحَدٌ إِلَّا عَادُوهُ وَلَا يَمُوتُ أَحَدٌ إِلَّا شَهِدُوهُ وَحَدَّثَنِي أَبِي رَهَ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَرِيْعٍ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُوسَى بْنِ سَعْدَانَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْقَاسِمِ عَنْ عُمَرَ بْنِ أَبَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مِثْلَهُ

محمد بن جعفر، از محمد بن الحسین، از محمد بن اسماعیل بن بزیر، از ابی اسماعیل السراج، از یحیی بن معمر عطار، از ابی بصیر، از مولانا ابی جعفر علیه السلام، حضرت فرمودند:

چهار هزار فرشته ژولیده و غبار آلود و گرفته بر حضرت امام حسین علیه السلام تا روز قیامت می‌گریند پس احدی به زیارت حضرت نمی‌آید مگر آنکه ایشان استقبالش می‌کنند و احدی از نزد آن جناب بر نمی‌گردد مگر آنکه این فرشتگان مشایعتش می‌نمایند، و احدی از زوار آن حضرت بیمار نمی‌شود مگر آنکه این فرشتگان عیادتش می‌کنند و احدی از زائرین آن مظلوم فوت نمی‌کند مگر آنکه این فرشته‌ها بر جنازه‌اش حاضر می‌گردند.

پدرم رحمه الله علیه، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد بن اسماعیل بن بزیر مثل همین حدیث را نقل کرده است.

پدرم رحمه الله علیه، از سعد، از محمد بن الحسین، از موسی بن سعدان، از عبد الله بن القاسم، از عمر بن ابان از حضرت ابی عبد الله علیه السلام مثل همین حدیث را نقل کرده است.

۳- حَدَّثَنِي جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ إِبْرَاهِيمَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نَهْيَكٍ عَنْ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ سَلَمَةَ صَاحِبِ السَّابِرِيِّ عَنْ أَبِي الصَّبَّاحِ الْكِنَانِيِّ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ إِنَّ إِلِي جَانِبِكُمْ قَبْرًا مَا أَنَا مَكْرُوبٌ إِلَّا نَفَسَ اللَّهُ كُرْبَتَهُ وَقَضَى حَاجَتَهُ وَإِنَّ عِنْدَهُ أَرْبَعَةَ

أَلْفِ مَلِكٍ مُنْذُ يَوْمِ قُبُضِ شُعْنًا غَيْرًا يَبْكُونَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ فَمَنْ زَارَهُ شَيْعُوهُ وَمَنْ مَرِضَ عَادُوهُ وَمَنْ مَاتَ اتَّبَعُوا جَنَازَتَهُ جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنِ إِبْرَاهِيمَ مِنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ نَهَيْكٍ، مِنْ ابْنِ أَبِي عَمِيرٍ، مِنْ سَلْمَةَ صَاحِبِ سَابِرِي، مِنْ أَبِي الصَّبَاحِ الْكِنَانِيِّ وَهُوَ يَسْمَعُ: شَنِيدِمُ إِمَامٍ صَادِقٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ مِمَّنْ فَرَمُوا:

در طرف و حوالی شما قبری است که هیچ غمگینی به زیارتش نرفته مگر خداوند متعال غم او را برطرف کرده و حاجتش را بر آورده می‌کند و در نزد آن قبر چهار هزار فرشته بوده که از زمان شهادت صاحب قبر این فرشتگان به هیئت زولیده و حالی گرفته و غبار آلود تا روز قیامت بر او می‌گریند، پس هر کس او را زیارت کند فرشتگان او را مشایعت کرده و اگر مریض شود عیادتش نموده و اگر از دنیا برود جنازه‌اش را تشییع می‌کنند.

۴- حَدَّثَنِي أَبِي وَجَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ عَنْ حَمِيدَانَ بْنِ سُلَيْمَانَ النَّيْسَابُورِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ الْيَمَانِيِّ عَنْ مَنِيعِ بْنِ الْحَجَّاجِ عَنْ يُونُسَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ عَنْ صِفْوَانَ الْجَمَّالِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ الرَّجُلَ إِذَا خَرَجَ مِنْ مَنْزِلِهِ يُرِيدُ زِيَارَةَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) شَدَّعَتْهُ سَبْعُمِائَةِ مَلَكٍ مِنْ فَوْقِ رَأْسِهِ وَمِنْ تَحْتِهِ وَعَنْ يَمِينِهِ وَعَنْ شِمَالِهِ وَمِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ حَتَّى يُبَلِّغُوهُ مَأْمَنَةً فَإِذَا زَارَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) نَادَاهُ مَنَادٌ قَدْ غَفَرَ لَكَ فَاسْتَأْنِفِ الْعَمَلَ ثُمَّ يَرْجِعُونَ مَعَهُ مُشِيعِينَ لَهُ إِلَى مَنْزِلِهِ فَإِذَا صَارُوا إِلَى مَنْزِلِهِ قَالُوا نَسْتُوْدِعُكَ اللَّهُ - فَلَا يَزَالُونَ يَزُورُونَهُ إِلَى يَوْمِ مَمَاتِهِ ثُمَّ يَزُورُونَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فِي كُلِّ يَوْمٍ وَثَوَابُ ذَلِكَ لِلرَّجُلِ بِدَرَمِ رَحْمَةِ اللَّهِ عَلَيْهِ وَجَمَاعَتِي مِنْ مَشَايِخِ وَأَسَاتِيدِمُ، مِنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ، مِنْ حَمْدَانَ بْنِ سُلَيْمَانَ نَيْسَابُورِيِّ، مِنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ الْيَمَانِيِّ، مِنْ مَنِيعِ بْنِ حَجَّاجٍ، مِنْ يُونُسَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ، مِنْ صِفْوَانَ جَمَّالٍ، مِنْ حَضْرَتِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ حَضْرَتِ فَرَمُوا:

هنگامی که شخص به قصد زیارت حضرت امام حسین علیه السلام از منزلش بیرون می‌رود هفتصد فرشته از بالای سر و زیر پا و دست راست و طرف چپ و از مقابل و از پشت سر او را مشایعت کرده تا وی را به قصدش برسانند و وقتی وی آن حضرت را زیارت کرد منادی نداء می‌دهد: گناهانت آمرزیده شد اعمال را از ابتدا شروع کن، سپس فرشتگان با او مراجعت کرده و وی را همچنان مشایعت نموده تا او را به منزلش برسانند و وقتی به منزلش رسیدند می‌گویند: ما تو را به خدا می‌سپاریم.

پس پیوسته او را زیارت کرده تا روز فوتش فرا برسد، و پس از فوت در هر روز قبر حضرت امام حسین علیه السلام را زیارت کرده و ثواب آن برای آن شخص منظور می‌گردد.

۵- وَعَنْهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى بِإِسْنَادِهِ إِلَى مَنِيعِ بْنِ زِيَادٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُسِيكَانَ عَنْ مُحَمَّدِ الْحَلَبِيِّ قَالِ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ إِنَّ اللَّهَ وَكُلَّ بَقْبَرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) أَرْبَعَةُ آلَافِ مَلَكٍ شُعْنًا غَيْرًا إِلَى أَنْ تَقُومَ السَّاعَةُ يُشِيعُونَ مَنْ زَارَهُ يَعُودُونَ إِذَا مَرِضَ وَيَشْهَدُونَ جَنَازَتَهُ إِذَا مَاتَ

از پدرم، از محمد بن یحیی باسنادش تا منیع، از زیاد، از عبد الله بن مسکان، از محمد حلبی، وی گفت: شنیدم حضرت ابا عبد الله علیه السلام می‌فرمودند:

خداوند متعال چهار هزار فرشته را موکل قبر مطهر حضرت سید الشهداء قرار داده که همگی زولیده و غبار آلود و گرفته هستند و تا قیامت اطراف آن قبر می‌باشند، وقتی کسی حضرت را زیارت کند این فرشتگان مشایعتش کرده و هنگامی که زائر بیمار شود او را عیادت نموده و زمانی که از دنیا برود بر سر جنازه‌اش حاضر می‌گردند.

۶- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمُغِيرَةِ عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ عَامِرٍ عَنْ أَبَانَ عَنْ أَبِي حَمْرَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ اللَّهَ وَكُلَّ بَقْبَرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) أَرْبَعَةُ آلَافِ مَلَكٍ شُعْنًا غَيْرًا فَلَمْ يَزَلْ يَبْكُونَهُ مِنْ طُلُوعِ الْفَجْرِ إِلَى زَوَالِ الشَّمْسِ فَإِذَا زَالَتِ الشَّمْسُ هَبَطَ أَرْبَعَةُ آلَافِ مَلَكٍ وَصَبَّحَ أَرْبَعَةُ آلَافِ مَلَكٍ فَلَمْ يَزَلْ يَبْكُونَهُ حَتَّى يَطْلُعَ الْفَجْرُ وَيَشْهَدُونَ لِمَنْ زَارَهُ وَيُسَيِّعُونَهُ بِالْوَفَاءِ إِلَى أَهْلِهِ وَيَعُودُونَ إِذَا مَرِضَ وَيَصَلُّونَ عَلَيْهِ إِذَا مَاتَ

مترجم گوید:

این حدیث با ترجمه‌اش در باب بیست و هفتم ذیل شماره یازده قبلاً نقل گردید.

۷- حَدَّثَنِي أَبِي وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدِ الْبُرْقِيِّ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ يَحْيَى عَنْ جَدِّهِ الْحَسَنِ بْنِ رَاشِدٍ عَنْ أَبِي إِبْرَاهِيمَ (عليه السلام) قَالَ مَنْ خَرَجَ مِنْ بَيْتِهِ يُرِيدُ زِيَارَةَ قَبْرِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَكَلَّ اللَّهُ بِهِ مَلَكًا يَصْعَقُ [فَوْضَعُ] إِيضًا بَعَهُ فِي قَفَاهُ فَلَمْ يَزَلْ يَكْتُبُ مَا يَخْرُجُ مِنْ فِيهِ حَتَّى يَرِدَ الْحَائِرَ [الْحَيْرَ] فَإِذَا دَخَلَ مِنْ بَابِ الْحَائِرِ [الْحَيْرِ] أَوْضَعَ كَفَّهُ وَسَطَ ظَهْرِهِ ثُمَّ قَالَ لَهُ أَمَّا مَا مَضَى فَقَدْ غُفِرَ لَكَ فَاسْتَأْنِفِ الْعَمَلَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ يَحْيَى عَنْ رَاشِدِ بْنِ أَبِي إِبْرَاهِيمَ (عليه السلام) قَالَ مَنْ خَرَجَ مِنْ بَيْتِهِ يُرِيدُ زِيَارَةَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) مِثْلَهُ

مترجم گوید:

این حدیث با ترجمه‌اش در باب شصت و دوم ذیل شماره هفتم قبلاً نقل گردید.

محمد بن الحسن، از محمد بن الحسن الصفار، از احمد بن محمد بن عیسی، از قاسم بن یحیی، از جدش حسن بن راشد، از حضرت ابی ابراهیم علیه السلام، حضرت فرمودند:

کسی که از خانه‌اش بیرون بیاید و قصدش زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام باشد ... سپس بقیه حدیث را مثل حدیث گذشته ذکر فرموده.

۸- حَدَّثَنِي أَبِي وَ مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ رَهْ جَمِيعًا عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنْ أَخِيهِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنْ أَبِي الْقَاسِمِ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ إِبْرَاهِيمَ عَنْ هَارُونَ بْنِ خَارِجَةَ قَالَ سَأَلَ رَجُلٌ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ أَنَا عِنْدَهُ فَقَالَ مَا لِمَنْ زَارَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) لَمَّا أُصِيبَ بِكَتْفِهِ حَتَّى الْبِلَادُ فَوَكَّلَ اللَّهُ بِهِ أَرْبَعَةَ آلَافٍ مَلَكٍ شُعْتًا غَيْرًا يَبْكُونَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ فَمَنْ زَارَهُ عَارِفًا بِحَقِّهِ شَيْعُوهُ حَتَّى يُبَلِّغُوهُ مِأَمْنَهُ وَ إِنْ مَرَضَ عِيَادُوهُ غُدُوهُ وَ عَشِيَّتُهُ وَ إِنْ مَاتَ شَهِدُوا جِنَازَتَهُ وَ اسْتَغْفَرُوا لَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ

پدرم و محمد بن عبد الله رحمه الله عليهما جملگی از عبد الله بن جعفر حمیری، از ابراهیم بن مهزیار، از برادرش علی بن مهزیار، از ابی القاسم، از قاسم بن محمد، از اسحاق بن ابراهیم، از هارون بن خارجه، وی می گوید:

شخصی از حضرت ابو عبد الله عليه السلام سؤال کرد و من نیز در آنجا حاضر بودم، سائل پرسید؟ ثواب کسی که قبر حضرت امام حسین علیه السلام را زیارت کند چیست؟

حضرت فرمودند:

هنگامی که حضرت امام حسین علیه السلام به مصیبت گرفتار شدند موجودات جملگی بر او گریستند حتی شهرها پس حق تعالی چهار هزار فرشته را بر قبر مطهرش موکل ساخت که جملگی ژولیده و غبار آلود و گرفته بوده و تا روز قیامت بر آن جناب می‌گریند، پس کسی که آن حضرت را زیارت کند و به حقش آگاه و عارف باشد این فرشتگان مشایعتش کرده تا وی را به مقصدش برسانند و اگر بیمار گردد صبح و شام عیادتش کنند و اگر از دنیا رفت بر جنازه‌اش حاضر شده و تا روز قیامت برای او طلب آمرزش می‌کنند.

*** **

*** **

۹- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُوسَى بْنِ سَعْدَانَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْقَاسِمِ عَنْ عُمَرَ بْنِ أَبِيَانَ الْكَلْبِيِّ عَنْ أَبِيَانَ بْنِ تَغْلِبَ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) هَبْطَ أَرْبَعَةَ آلَافٍ مَلَكٍ يُرِيدُونَ الْقِتَالَ مَعَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَلَمْ

يَوْمَ ذُنُّ لَّهُمْ فِي الْقَتَالِ فَارْجِعُوا فِي الْإِسْتِثْنَانِ فَهَبَطُوا وَقَدْ قُتِلَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) فَهُمْ عِنْدَ قَبْرِهِ شُعْتٌ غُبْرٌ يَبْكُونَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ
رَأْسِهِمْ مَلِكٌ يُقَالُ لَهُ مَنْصُورٌ فَلَا يَزُورُهُ زَائِرٌ إِلَّا اسْتَقْبَلُوهُ وَلَا يُودَعُهُ مُودِعٌ إِلَّا شَيَّعُوهُ وَلَا يَمْرُضُ مَرِيضٌ إِلَّا عَادُوهُ وَلَا يَمُوتُ إِلَّا صَلُّوا
عَلَى جَنَازَتِهِ وَاسْتَعْفَرُوا لَهُ بَعْدَ مَوْتِهِ وَكُلُّ هَوَاءٍ فِي الْأَرْضِ يَنْتَظِرُونَ قِيَامَ الْقَائِمِ ع
مترجم گوید:

این حدیث در ضمن حدیث طولانی با ترجمه‌اش قبلاً در باب چهل و یکم ذیل شماره پنجم نقل شد.

۱۰- حَدَّثَنِي أَبُو الْعَبَّاسِ الرَّزَّازُ عَنْ ابْنِ أَبِي الْخَطَّابِ قَالَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْفَضْلِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مُضَارِبٍ عَنْ مَالِكِ الْجَهَنِيِّ عَنْ أَبِي
جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ قَالَ يَا مَالِكُ إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَتَعَالَى لَمَّا قَبِضَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) بَعَثَ إِلَيْهِ أَرْبَعَةَ أَلْفِ مَلِكٍ شُعْتًا غُبْرًا
يَبْكُونَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ - فَمَنْ زَارَهُ عَارِفًا بِحَقِّهِ غَفَرَ اللَّهُ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ وَ كَتَبَ لَهُ حِجَّةً وَ لَمْ يَزَلْ مَحْفُوظًا حَتَّى يَرْجَعَ إِلَى
أَهْلِهِ قَالَ فَلَمَّا مَاتَ مَالِكٌ وَ قَبِضَ أَبُو جَعْفَرٍ (عليه السلام) دَخَلَتْ عَلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَأَخْبَرْتَهُ بِالْخَبَرِ فَلَمَّا انْتَهَيْتُ إِلَى
حِجَّةٍ قَالَ وَ عُمْرَةٌ يَا مُحَمَّدُ

ابو العباس رزازی، از ابن ابی الخطاب، وی می گوید: محمد بن فضیل، از محمد بن مضارب، از مالک جهنی، از حضرت ابی جعفر
علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

ای مالک هنگامی که حق تعالی حضرت امام حسین علیه السلام را قبض روح کرد چهار هزار فرشته بر سر قبرش گسیل داشت که
جملگی ژولیده و غبار آلود و گرفته بوده و تا روز قیامت بر او می‌گیرند، پس کسی که او را زیارت کند و به حقش معرفت داشته
باشد خداوند میان گناهان گذشته و آینده‌اش را می‌آمرزد و برای او یک حج می‌نویسد و پیوسته محفوظش داشته تا به اهلش
مراجعت کند.

محمد بن مضارب می گوید:

وقتی مالک از دنیا رفت و حضرت ابو جعفر علیه السلام نیز قبض روح شدند بر حضرت ابی عبد الله علیه السلام داخل شده و
حدیث مذکور را محضر مبارکش بازگو کردم و وقتی به کلمه «کتب له حجة» منتهی شدم، حضرت فرمودند: ای محمد حجة و
عمرة.

[۷۸] - باب هفتاد و هشتم در باره کسانی که زیارت حضرت امام حسین علیه السلام را ترک می‌کنند

۱- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَجْزُوبٍ عَنْ عَاصِمِ بْنِ حُمَيْدِ الْحَنَاطِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ قَالَ مَنْ لَمْ يَأْتِ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) مِنْ شَيْعَتِنَا كَانَ مُنْتَقِصَ الْإِيمَانِ مُنْتَقِصَ الدِّينِ وَإِنْ دَخَلَ الْجَنَّةَ كَانَ دُونَ الْمُؤْمِنِينَ فِي الْجَنَّةِ

حسن بن عبد الله، از محمد بن عیسی، از پدرش، از حسن بن محبوب، از عاصم بن حمید حنّاط، از محمد بن مسلم، از حضرت ابی جعفر علیه السلام، محمد بن مسلم می‌گوید:

حضرت ابو جعفر علیه السلام فرمودند:

هر کس از شیعیان ما که به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام نرود ایمان و دینش ناقص بوده و اگر داخل بهشت شود در مقامی پائین تر از مؤمنین باشد.

۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَكَمِ عَنْ أَبِي الْمَغْزَى عَنْ عَبَسَةَ بْنِ مُضَيْبٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ لَمْ يَأْتِ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) حَتَّى يَمُوتَ كَانَ مُنْتَقِصَ الدِّينِ مُنْتَقِصَ الْإِيمَانِ وَإِنْ دَخَلَ الْجَنَّةَ كَانَ دُونَ الْمُؤْمِنِينَ فِي الْجَنَّةِ

محمد بن الحسن بن احمد بن ولید، از محمد بن الحسن الصفّار، از احمد بن محمد بن عیسی، از علی بن الحکم، از ابی المغرا، از عبسه بن مصعب، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام حضرت فرمودند:

کسی که به زیارت قبر امام حسین علیه السلام نرود تا از دنیا برود دین و ایمانش ناقص بوده و اگر به بهشت داخل شود در مرتبه پائین تر از مؤمنین می‌باشد.

۳- حَدَّثَنِي أَبِي وَعَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِيهِ عَنِ سَيْفِ بْنِ عَمِيرَةَ عَنْ رَجُلٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ لَمْ يَأْتِ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَهُوَ يَزْعُمُ أَنَّهُ لَنَا شَيْعَةٌ حَتَّى يَمُوتَ فَلَيْسَ هُوَ لَنَا بِشَيْعَةٍ وَإِنْ كَانَ مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ فَهُوَ مِنْ ضَيْفَانِ أَهْلِ الْجَنَّةِ

پدرم رحمه الله علیه و علی بن الحسین از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد ابن عیسی، از پدرش، از سیف بن عمیره، از شخصی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

کسی که به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام نرود و گمانش این باشد که از شیعیان ما است و با این حال فوت کند او شیعه ما نیست و اگر از اهل بهشت هم باشد میهمان بهشتیان محسوب می‌شود.

۴- وَبِإِسْنَادِهِ عَنْ سَيْفِ بْنِ عَمِيرَةَ عَنْ أَبِي بَكْرِ الْحَضْرَمِيِّ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ مَنْ أَرَادَ أَنْ يَعْلَمَ أَنَّهُ مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ فَيَعْرِضُ حُبًّا عَلَى قَلْبِهِ فَإِنْ قَبِلَهُ فَهُوَ مُؤْمِنٌ وَمَنْ كَانَتْ لَنَا مُحِبًّا فَلْيَرْعَبْ فِي زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَمَنْ كَانَ لِلْحُسَيْنِ (عليه السلام) زَوَّارًا عَرَفْنَاهُ بِالْحُبِّ لَنَا أَهْلَ الْبَيْتِ وَكَانَ مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ وَمَنْ لَمْ يَكُنْ لِلْحُسَيْنِ زَوَّارًا كَانَ نَاقِصَ الْإِيمَانِ

پدرم به اسنادش از سیف بن عمیره، از ابی بکر حضرمی، از حضرت ابی جعفر علیه السلام، ابی بکر حضرمی می‌گوید:

شنیدم که حضرت ابو جعفر علیه السلام می‌فرمودند:

کسی که می‌خواهد بداند آیا اهل بهشت هست یا نه، پس حبّ و دوستی ما را بر دلش عرضه کند اگر دلش آن را پذیرفت پس او مؤمن است و کسی که محبّ و دوست‌دار ما است باید در زیارت امام حسین علیه السلام راغب باشد، بنا بر این شخصی که زائر امام حسین علیه السلام باشد ما او را محبّ خود می‌دانیم و از اهل بهشت خواهد بود و کسی که زوار حضرت ابا عبد الله الحسین علیه السلام نباشد ناقص الایمان است.

۵- حَدَّثَنِي أَبِي وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ عَنِ الْعَمْرِيِّ بْنِ عَلِيِّ الْبُوفَكِيِّ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ صِدْدِ بْنِ هَارُونَ بْنِ خَارِجَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَأَلْتُهُ عَمَّنْ تَرَكَ الزِّيَارَةَ زِيَارَةَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ مِنْ غَيْرِ عَلَيْهِ قَالَ هَذَا رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ النَّارِ

از پدرم رحمه الله عليه و جماعتی از مشایخ و اساتیدم، از احمد بن ادريس، از عمرکی بن علی بوفکی، از کسی که برایش حدیث گفته، از صدل، از هارون ابن خارجه، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، هارون گوید:

از امام علیه السلام راجع به کسی که بدون علت زیارت حضرت ابا عبد الله علیه السلام را ترک می کند سوال کردم؟ حضرت فرمودند:

چنین کسی از اهل جهنم می باشد.

۶- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ الْكُوفِيُّ الْقُرَشِيُّ عَنْ خَالِهِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مَيْمُونٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ لَوْ أَنَّ أَحَدَكُمْ حَجَّ أَلْفَ حِجَّةٍ ثُمَّ لَمْ يَأْتِ قَبْرَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) لَكَانَ قَدْ تَرَكَ حَقًّا مِنْ حُقُوقِ اللَّهِ تَعَالَى وَ سُنِّلَ عَنْ ذَلِكَ فَقَالَ حَقُّ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) مَفْرُوضٌ عَلَى كُلِّ مُسْلِمٍ

محمد بن جعفر رزاز کوفی قرشی، از دایی خود محمد بن الحسین بن ابی الخطاب، از کسی که برایش حدیث گفته، از علی بن میمون وی گفت: از حضرت ابو عبد الله علیه السلام شنیدم که می فرمودند:

اگر یکی از شما هزار مرتبه به حج رود ولی به زیارت قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام نرود مسلماً حقی از حقوق خداوند تعالی را ترک کرده و قیامت از آن مورد سوال و باز خواست واقع می شود، سپس حضرت فرمودند: حق امام حسین علیه السلام بر هر مسلمانی واجب و لازم است.

۷- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنِ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَّادِ الْبُضَيْرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ قَالَ حَدَّثَنَا هِشَامُ بْنُ سَالِمٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) أَنَّهُ قَالَ فِي حَدِيثٍ لَهُ طَوِيلٍ أَنَّهُ أَتَاهُ رَجُلٌ فَقَالَ لَهُ هَلْ يُرَارُ وَإِلَيْكَ فَقَالَ نَعَمْ قَالَ فَمَا لِمَنْ زَارَهُ قَالَ الْجَنَّةُ إِنْ كَانَ يَأْتُمُّ بِهِ قَالَ فَمَا لِمَنْ تَرَكَهُ رَغْبَةً عَنْهُ قَالَ الْحَسِرَةُ يَوْمَ الْحَسِرَةِ - وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ بِطَوِيلِهِ

مترجم گوید:

این حدیث با ترجمه اش در باب چهل و چهارم ذیل شماره دوم نقل شد.

[۷۹] - باب هفتاد و نهم در نقل زیارات وارده برای حضرت حسین بن علی علیهما السلام

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ الْكُوفِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي نَجْرَانَ عَنْ يَزِيدَ بْنِ إِسْحَاقَ شَعْرٍ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَطِيَّةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِذَا دَخَلْتَ الْحَائِرَ [الْحَيْرَ] أَفْقَلِ اللَّهُمَّ إِنَّ هَذَا مَقَامٌ أَكْرَمْتَنِي [أَكْرَمْتَنِي] بِهِ وَ شَرَّفْتَنِي بِهِ اللَّهُمَّ فَأَعْطِنِي فِيهِ رَغْبَتِي عَلَى حَقِيقَتِهِ إِيْمَانِي بِكَ وَ بِرُسُلِكَ سَلَامُ اللَّهِ عَلَيْكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ وَ سَلَامٌ مَلَائِكَتِهِ فِيمَا تَرَوْحُ وَ تَغْتَدِي بِهِ الرَّائِحَاتِ الطَّاهِرَاتِ الطَّيِّبَاتِ لَكَ وَ عَلَيْكَ وَ سَلَامٌ عَلَى مَلَائِكَةِ اللَّهِ الْمُقَرَّبِينَ - وَ سَلَامٌ عَلَى الْمُسْلِمِينَ لَكَ بِقُلُوبِهِمُ النَّاطِقِينَ لَكَ بِفَضْلِكَ بِالْبَسِيَّتِهِمْ - أَشْهَدُ أَنَّكَ صَادِقٌ صَدِيقٌ صَدَقْتَ فِيمَا دَعَوْتَ إِلَيْهِ وَ صَدَقْتَ فِيمَا أَتَيْتَ بِهِ وَ أَنَّكَ ثَارُ اللَّهِ فِي الْأَرْضِ مِنَ الدَّمِ الَّذِي لَا يُدْرِكُ ثَارُهُ [بِرْتُهُ] مِنْ الْأَرْضِ إِلَّا بِأَوْلِيَائِكَ اللَّهُمَّ حَبِّبْ إِلَيَّ مَشَاهِدَهُمْ وَ شَهَادَتَهُمْ حَتَّى تُلْحِقَنِي بِهِمْ وَ تَجْعَلَنِي لَهُمْ فَرَطًا وَ تَابِعًا فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ ثُمَّ تَمْشِي قَلِيلًا وَ تَكْبُرُ بِسَبْعِ تَكْبِيرَاتٍ ثُمَّ تَقُومُ بِحَيَالِ الْقَبْرِ وَ تَقُولُ سُبْحَانَ الَّذِي سَبَّحَ لَهُ الْمَلَكُ وَ الْمَلَكُوتُ وَ قَدَّسَتْ بِأَسْمَائِهِ جَمِيعُ خَلْقِهِ وَ سُبْحَانَ اللَّهِ الْمَلِكِ الْقُدُّوسِ رَبِّ الْمَلَائِكَةِ وَ الرُّوحِ اللَّهُمَّ اكْتُبْنِي فِي وَفْدِكَ - إِلَى خَيْرِ بَقَاعِكَ وَ خَيْرِ خَلْقِكَ اللَّهُمَّ الْعَنِ الْجَبْتِ وَ الطَّاغُوتِ وَ الْعَنْ أَشْيَاعَهُمْ وَ اتَّبَاعَهُمْ اللَّهُمَّ أَشْهَدْنِي مَشَاهِدَ الْخَيْرِ كُلِّهَا - مَعَ أَهْلِ بَيْتِ نَبِيِّكَ اللَّهُمَّ تَوَفَّنِي مُسْلِمًا وَ اجْعَلْ لِي قَدَمًا [قَدَمَ صِدْقٍ] مَعَ الْبَاقِينَ - الْوَارِثِينَ الَّذِينَ يَرِثُونَ [يَرِثُونَ] الْأَرْضَ مِنْ عِبَادِكَ [الْفِرْدَوْسِ] هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ مِنْ عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ ثُمَّ كَبِّرْ خَمْسَ تَكْبِيرَاتٍ ثُمَّ تَمْشِي قَلِيلًا وَ تَقُولُ اللَّهُمَّ إِنِّي بِسُوءِ مَوْءُؤْمٍ وَ بَوَعْدِكَ مُوقِنٌ اللَّهُمَّ اكْتُبْ لِي إِيْمَانًا وَ ثَبْتَهُ فِي قَلْبِي - اللَّهُمَّ اجْعَلْ مَا أَقُولُ بِلِسَانِي حَقِيقَتَهُ فِي قَلْبِي وَ شَرِيعَتَهُ فِي عَمَلِي - اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مِمَّنْ لَهُ مَعَ الْخَيْرِينَ (عليه السلام) قَدَمٌ ثَبَاتٍ وَ أَثْبَتْنِي فِيمَنْ اسْتَشْهَدَ مَعَهُ ثُمَّ كَبِّرْ ثَلَاثَ تَكْبِيرَاتٍ وَ تَوَفَّعْ يَدَيْكَ حَتَّى تَضَعَهُمَا عَلَى الْقَبْرِ جَمِيعًا ثُمَّ تَقُولُ أَشْهَدُ أَنَّكَ طَهَّرْتَ طَاهِرًا مِنْ طَهْرٍ طَاهِرٌ طَهَّرْتَ وَ طَهَّرْتَ بِكَ الْبِلَادَ وَ طَهَّرْتَ أَرْضَ أَنْتَ بِهَا وَ طَهَّرْتَ حَرْمَكَ أَشْهَدُ أَنَّكَ أَمَرْتَ بِالْقِسْطِ وَ الْعِدْلِ وَ دَعَوْتَ إِلَيْهِمَا وَ أَنَّكَ ثَارُ اللَّهِ فِي أَرْضِهِ حَتَّى يَسْتَبِيرَ لَكَ مِنْ جَمِيعِ خَلْقِهِ ثُمَّ ضَعْ خَدَيْكَ جَمِيعًا عَلَى الْقَبْرِ ثُمَّ تَجْلِسُ وَ تَذْكُرُ اللَّهَ بِمَا شِئْتُ وَ تَوَجَّهُ إِلَى اللَّهِ فِيمَا شِئْتُ أَنْ تَتَوَجَّهُ ثُمَّ تَعُودُ وَ تَضَعُ يَدَيْكَ عِنْدَ رِجْلَيْهِ ثُمَّ تَقُولُ صَلَوَاتُ اللَّهِ عَلَى رُوحِكَ وَ عَلَى يَدَيْكَ صَدَقْتَ وَ أَنْتَ الصَّادِقُ الْمُصَدِّقُ وَ قَتَلَ اللَّهُ مَنْ قَتَلَكَ بِالْأَيْدِي وَ الْأَلْسُنِ - ثُمَّ تُقْبِلُ إِلَى عَلِيِّ ابْنِهِ فَتَقُولُ مَا أَحْبَبْتَ ثُمَّ تَقُومُ قَائِمًا فَتَسْتَقْبِلُ قُبُورَ الشُّهَدَاءِ فَتَقُولُ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ أَيُّهَا الشُّهَدَاءُ أَنْتُمْ لَنَا فَرَطٌ وَ نَحْنُ لَكُمْ تَبَعٌ أَبِيتُوْا بِمَوْعِدِ اللَّهِ الَّذِي لَا خُلْفَ لَهُ اللَّهُ مُدْرِكٌ لَكُمْ وَ تَرْكُمُ - وَ مُدْرِكٌ بِكُمْ فِي الْأَرْضِ عَدُوُّهُ أَنْتُمْ سَادَةُ الشُّهَدَاءِ فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ - ثُمَّ تَجْعَلُ الْقَبْرَ بَيْنَ يَدَيْكَ ثُمَّ تُصَلِّي مَا بَدَأَ لَكَ ثُمَّ تَقُولُ جَنَّتْ وَافِدًا إِلَيْكَ - وَ اتَّوَسَّلُ إِلَى اللَّهِ بِكَ فِي جَمِيعِ حَوَائِجِي مِنْ أَمْرِ دُنْيَايَ وَ آخِرَتِي بِكَ يَتَوَسَّلُ الْمُتَوَسِّلُونَ إِلَى اللَّهِ فِي حَوَائِجِهِمْ وَ بِكَ يُدْرِكُ عِنْدَ اللَّهِ أَهْلَ التَّرَاتِ طَلَبْتُهُمْ ثُمَّ تَكْبُرُ إِحْدَى عَشْرَةَ تَكْبِيرَةً مُتَّابِعَةً وَ لَا تَجْعَلُ فِيهَا ثُمَّ تَمْشِي قَلِيلًا - فَتَقُومُ مُسْتَقْبِلَ الْقَبْلِ فَتَقُولُ - الْحَمْدُ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْمُتَوَحِّدِ فِي الْأُمُورِ كُلِّهَا خَلَقَ الْخَلْقَ فَلَمْ يَغِبْ شَيْءٌ مِنْ أُمُورِهِمْ عَنْ عِلْمِهِ فَعَلِمَهُ بِقُدْرَتِهِ - ضَمِنَتْ الْأَرْضُ وَ مَنْ عَلَيْهَا دَمَكَ وَ نَارَكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ - أَشْهَدُ أَنَّ لَكَ مِنَ اللَّهِ مَا وَعَدَكَ مِنَ النَّصِيرِ وَ الْفَتْحِ وَ أَنَّ لَكَ مِنَ اللَّهِ الْوَعْدَ الصَّادِقَ فِي هَلَاكِ أَعْدَائِكَ وَ تَمَامِ مَوْعِدِ اللَّهِ إِيَّاكَ أَشْهَدُ أَنَّ مَنْ تَبِعَكَ الصَّادِقُونَ الَّذِينَ قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى فِيهِمْ - أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ وَ الشُّهَدَاءُ عِنْدَ رَبِّهِمْ لَهُمْ أَجْرُهُمْ وَ نُورُهُمْ ثُمَّ كَبِّرْ سَبْعَ تَكْبِيرَاتٍ ثُمَّ تَمْشِي قَلِيلًا ثُمَّ تَسْتَقْبِلُ الْقَبْرَ وَ تَقُولُ - الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَ لَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ - وَ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقْدَرَهُ تَقْدِيرًا أَشْهَدُ أَنَّكَ دَعَوْتَ إِلَى اللَّهِ وَ إِلَى رَسُولِهِ وَ وَفَّيْتَ لِلَّهِ بِكَلِمَاتِهِ وَ جَاهِدْتَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ حَتَّى أَتَاكَ الْيَقِينُ لَعَنَ اللَّهُ أُمَّهُ قَتَلْتِكَ وَ لَعَنَ اللَّهُ أُمَّهُ ظَلَمْتِكَ وَ لَعَنَ اللَّهُ أُمَّهُ خَذَلْتِكَ وَ لَعَنَ اللَّهُ أُمَّهُ خَدَعْتِكَ [خَذَلْتَ عَنكَ] اللَّهُمَّ إِنِّي أَشْهَدُكَ بِالْوَلَايَةِ لِمَنْ وَالَيْتَ وَ وَالَيْتَهُ رُسُلِكَ وَ أَشْهَدُ بِالْبِرَاءَةِ مِمَّنْ بَرَّتَ مِنْهُ وَ بَرَّتَ مِنْهُ رُسُلِكَ اللَّهُمَّ الْعَنِ الَّذِينَ كَذَّبُوا رُسُلَكَ وَ هَدَمُوا كَعْبَتَكَ وَ حَرَّفُوا كِتَابَكَ وَ سَفَكُوا دِمَاءَ أَهْلِ بَيْتِ نَبِيِّكَ - وَ أَفْسَدُوا فِي بِلَادِكَ وَ اسْتَدَلُّوا عِبَادَكَ اللَّهُمَّ ضَاعِفْ عَلَيْهِمْ [لَهُمْ] الْعَذَابَ فِيمَا جَرَى مِنْ سُبُلِكَ وَ بَرِّكَ وَ بَحْرِكَ اللَّهُمَّ الْعَنْهُمْ فِي مُسْتَسِيرِ السَّرَائِرِ وَ ظَاهِرِ الْعَلَانِيَةِ فِي أَرْضِكَ وَ سَمَائِكَ وَ كُلَّمَا دَخَلْتَ الْحَائِرَ فَسَلِّمْ - وَ ضَعْ يَدَكَ [خَدَّكَ] عَلَى الْقَبْرِ

محمد بن جعفر رزاق کوفی، از محمد بن الحسین بن ابی الخطاب، از عبد الرحمن بن ابی نجران، از یزید بن إسحاق شعر، از حسن بن عطیه، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام حضرت فرمودند:
وقتی داخل حائر شدی، بگو:

بار خدایا این مقام و موقعیتی است که به واسطه‌اش من را مورد کرامت و شرافت قرار دادی، خداوند ببخشای به من و ایجاد کن در من رغبت و میل به این مقام را در حالی که بر حقیقت ایمان به تو و به فرستادگانت ثابت می‌باشم، سلام و درود خدا بر تو ای فرزند رسول خدا، و سلام و درود فرشتگان خوشبو و پاکیزه‌اش در شامگاه و بامداد برای تو و بر تو باد، و سلام و درود بر فرشتگان مقرب خدا، و درود بر کسانی که با دل تو را پذیرفته و تسلیم شدند، کسانی که با زبانشان فضل تو را بیان کردند، شهادت می‌دهم که تو راستگو و درست می‌باشی، در آنچه به آن دعوت نمودی راست گفتی، و در آنچه انجام دادی و عمل کردی راست می‌گفتی، تو خون خدا در زمین هستی (یعنی طالب خون تو خدا می‌باشد) خونی که خون خواهی و طلب نمی‌شود مگر بوسیله اولیاء و دوستان، خدایا مشاهد و شهادت ایشان را محبوب من نما (یعنی من را نیز شهید گردان همان طوری که ایشان را شهید قرار دادی) تا من را به آنها ملحق کرده و در دنیا و آخرت تابعشان قرار دهی.

سپس اندکی راه برو و هفت تکبیر گفته پس از آن در مقابل قبر مطهر بایست و بگو:

منزه است آن کسی که عالم ماده و عقل او را تسبیح می‌گویند، و پاکیزه‌اند تمام آفریده‌ها بواسطه اسمائش (مقصود از اسماء عالم خلق و ایجاد است)، منزه است خداوندی که فرمان روای عالم هستی است و از کل نقائص و شئون ماده مبرا بوده و پروردگار فرشتگان و روح می‌باشد، بار خدایا نام من را در زمره کسانی بنویس که به سوی بهترین اماکن زمین و والاترین مخلوقات سفر می‌کنند، خداوند هر جبت (کسی که خیری در او نیست) و طاغوتی (هر معبودی که غیر خدا است) را از رحمت به دور دار، و نیز دنباله رو و تابعین آنها را مورد لعن خود قرار بده، خداوند من را در تمام مشاهد خیر با اهل بیت پیغمبرت حاضر و شاهد بگردان، بار خدایا من را مسلمان از این دنیا ببر، و قدم راست (شاید مراد اعمال خیر باشد). برایم با آنان که زنده‌اند قرار بده، زنده‌هایی که بنده‌گان صالح تو بوده و وارث بهشت بوده و در آن جاودانه خواهند ماند.

سپس پنج تکبیر گفته و پس از آن اندکی راه برو و بگو:

بار خدایا من به تو ایمان داشته و به آنچه وعده داده‌ای یقین دارم، خدایا برای من ایمان را بنویس و نصیبم گردان و در قلبم ثابتش نما، بار خدایا آنچه را که با زبانم می‌گویم حقیقتش را در قلبم قرار بده و ظاهرش را در عملم جلوه گر نما، خداوند من را از کسانی قرار بده که با حضرت امام حسین علیه السلام ثابت قدم بودند، و من را در عداد آنان که با آن حضرت شهید شدند ثبت و ضبط بفرما.

سپس سه مرتبه تکبیر بگو و دو دست را بلند کن به طوری که تمام دو دست را روی قبر بگذاری، پس از آن بگو:

شهادت می‌دهم که تو نفس پاکیزگی پاک بوده و از نفس پاکیزگی پاک ناشی شده‌ای، پاک هستی و بواسطه تو بلاد و شهرها پاک گشته‌اند، و پاک است سرزمینی که تو در آن می‌باشی، و پاک است حرم تو، شهادت می‌دهم که به میانه روی و عدالت امر فرمودی، و به سوی این دو دیگران را خواندی، و شهادت می‌دهم که تو خون خدا در روی زمین می‌باشی حتی حضرت باری تعالی از جمیع خلقش (یعنی کسانی که در خون تو دست داشته و یا به آن راضی بوده‌اند) خون خواهی می‌کند.

سپس دو طرف صورت را بر قبر بگذار و پس از آن بنشین و هر ذکری که خواستی بگو و متوجه به خدا بشو پس از آن بگرد و دو دست را پائین پا بگذار و بگو:

صلوات و رحمت خدا بر جان و جسمت باد، راست گفتی و تو راست گو و مورد تصدیق می‌باشی، و خدا بکشد آنان را که با دست و زبان تو را کشتند.

سپس رو به علی اکبر فرزند آن حضرت کن و آنچه خواستی بگو:

(یعنی طالب خون تو خدا می‌باشد) خونی که خونخواهی و طلب نمی‌شود مگر به وسیله اولیاء و دوستان، خدایا محبوب من گردان مشاهد و شهادت ایشان را (یعنی شهادت را محبوب من گردان) تا من را به ایشان ملحق گردانی و نیز من را در دنیا و آخرت تابع ایشان نمائی.

سپس راست بایست و قبور شهداء را قبله خود قرار بده و بگو:

سلام بر شما ای شهداء، شما جلو و ما به دنبال شما می‌باشیم، بشارت باد بر شما به وعده خدا که در آن تخلف نیست، خدا خون خواه شما خواهد بود، و بواسطه شما از دشمنانش انتقام خواهد گرفت، شما در دنیا و آخرت سروران شهداء می‌باشید.

سپس قبر را جلو خود قرار بده سپس هر نمازی که خواستی بخوان پس از آن بگو:

آمدم در حالی که به سوی تو کوچ کردم، در تمام حوائج و خواسته‌هایم از امور دنیائی و اخروی به واسطه تو به خدا متوسل می‌شوم، بواسطه تو تمام متوسلین به خدا در حوائج و نیازمندی‌هایشان توسل می‌جویند، و اهل میراث بواسطه تو نزد خدا حقشان را مطالبه می‌کنند.

سپس یازده تکبیر پشت سر هم بگو بدون اینکه در گفتن آنها عجله و شتاب کنی و پس از آن اندکی راه برو پس رو به قبله بایست و بگو:

سپاس مختص ذات واحدی است که در تمام امور متفرد و یکتا است، مخلوقات را آفرید پس هیچ امری از امور آنها مخفی از علم او نیست، پس با قدرت کامله‌اش آن را می‌داند، زمین و کسانی که بر روی آن هستند خون تو را به عهده گرفته‌اند، ای فرزند رسول خدا صلوات و رحمت خدا بر تو باد، شهادت می‌دهم نصرت و فیروزی را که حقتعالی به تو وعده داده بود برای منجز و ثابت است، و برای تو است وعده راستی را که خداوند متعال به تو داده و ملتزم شده و دشمنانت را هلاک بکند، شهادت می‌دهم که تابعین تو صادقان و راستگویان هستند، آنان که حق تبارک و تعالی در باره ایشان فرموده:

أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ وَالشُّهَدَاءُ عِنْدَ رَبِّهِمْ لَهُمْ أَجْرُهُمْ وَنُورُهُمْ.

سپس هفت تکبیر بگو و پس از آن اندکی جلو برو و بعد رو به قبر کن و بگو:

سپاس مختص ذاتی است که فرزند نگرفت و برایش شریکی در سلطنت نمی‌باشد، و آفرید هر چیزی را پس مقدر و معین نمود آن را، شهادت می‌دهم که تو مردم را به سوی خدا و رسولش دعوت نمودی و به عهده‌ای که با خدا نموده بودی وفاء کردی، و همراه با کلمات و مخلوقاتش برای خدا قیام نمودی، و در راه او جهاد کرده تا مرگ تو را دریافت، خدا لعنت کند گروهی که تو را کشتند و لعنت کند جماعتی را که به تو ستم نمودند، و خدا لعنت کند آنان که تو را خوار کردند، و خدا لعنت کند ائمتی را که با تو حيله نمودند، خدایا تو را شاهد قرار می‌دهم که ولی کسی است که تو او را ولی قرار دادی، و رسولانت او را ولی دانسته‌اند، و شهادت می‌دهم که از هر کس که تو و رسولانت بی‌زار هستید من نیز بی‌زارم، بار خدایا کسانی که رسولانت را تکذیب کردند لعن نما، و لعنت کن آنان که کعبه تو را منهدم و خراب کردند، و کتابت را سوزاندند، و خونهای اهل پیغمبرت را ریختند، و در شهرهای تو فساد کرده و بندگان را ذلیل نمودند، خداوندا عذابت را بر ایشان در خشکی و دریا چند برابر نما، بار خدایا ایشان را در خفایا و علن و در زمین و آسمان مورد لعن قرار بده.

و هر گاه در حائر داخل شدی سلام کن و دست را روی قبر قرار بده.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

۲- حَدَّثَنِي أَبِي وَعَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ رَحِمَهُمُ اللَّهُ جَمِيعاً عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ يَحْيَى عَنِ الْحَسَنِ بْنِ رَاشِدٍ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ ثَوْبَرِ بْنِ أَبِي فَاخْتَةَ قَالَ كُنْتُ أَنَا وَيُونُسُ بْنُ ظَبْيَانَ وَالْمُفَضَّلُ بْنُ عَمْرٍو وَأَبُو سَلَمَةَ

السَّرَاحُ جُلُوساً عِنْدَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ كَانَ الْمُتَكَلِّمُ يُؤَنَسُ وَ كَانَ أَكْبَرَ مِنَّا سِتَانًا - فَقَالَ لَهُ جُعِلْتُ فِدَاكَ إِنِّي أَحْضَرُ مَجَالِسَ هَوَاءٍ لِي الْقَوْمِ يَعْنِي وُلْدِ سَابِعٍ - فَمَا أَقُولُ قَالَ إِذَا حَضَرْتَهُمْ وَ ذَكَرْتَنَا فَقُلِ اللَّهُمَّ أَرِنَا الرَّخَاءَ وَ السُّرُورَ - فَإِنَّكَ تَأْتِي عَلَيَّ كُلَّ مَا تُرِيدُ فَقُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ إِنِّي كَثِيرًا مَا أَذْكَرُ الْحَسَيْنِ (عليه السلام) فَأَيَّ شَيْءٍ أَقُولُ قَالَ قُلِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ تُعِيدُ ذَلِكَ ثَلَاثًا فَإِنَّ السَّلَامَ يَصِلُ إِلَيْهِ مِنْ قَرِيبٍ وَ مِنْ بَعِيدٍ ثُمَّ قَالَ إِنَّ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) لَمَّا مَضَى بَكَتْ عَلَيْهِ السَّمَاوَاتُ السَّبْعُ وَ الْأَرْضُونَ السَّبْعُ وَ مَا فِيهِنَّ وَ مَا بَيْنَهُنَّ وَ مَنْ يَتَّقَلُّبُ فِي الْجَنَّةِ وَ النَّارِ مِنْ خَلْقِ رَبَّنَا وَ مَا يُرَى وَ مَا لَا يُرَى - بَكَى عَلَيَّ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) إِلَّا ثَلَاثَةً أَشْيَاءَ لَمْ تَبْكْ عَلَيْهِ قُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ مَا هَذِهِ الثَّلَاثَةُ أَشْيَاءَ قَالَ لَمْ تَبْكْ عَلَيْهِ الْبُصِيرَةَ وَ لَا دِمَشْقَ وَ لَا آلَ عُثْمَانَ قَالَ قُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ أَزُورَهُ فَكَيْفَ أَقُولُ وَ كَيْفَ أَصْنَعُ قَالَ إِذَا أَتَيْتَ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فَاعْتَسِلْ عَلَيَّ شَاطِئِ الْفَرَاتِ ثُمَّ الْبَسْ ثِيَابَكَ الطَّاهِرَةَ ثُمَّ امْشِ حَافِيًا فَإِنَّكَ فِي حَرَمٍ مِنَ حَرَمِ اللَّهِ وَ حَرَمِ رَسُولِهِ وَ عَلَيْكَ بِالتَّكْبِيرِ وَ التَّهْلِيلِ وَ التَّمْجِيدِ وَ التَّعْظِيمِ لِلَّهِ كَثِيرًا وَ الصَّلَاةِ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ أَهْلِ بَيْتِهِ حَتَّى تَصِيرَ إِلَى بَابِ الْحَائِرِ [الْحُسَيْنِ (عليه السلام)] ثُمَّ قُلِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ وَ ابْنَ حُجَّتِهِ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا مَلَائِكَةَ اللَّهِ وَ رُؤَاةَ قَبْرِ ابْنِ نَبِيِّ اللَّهِ ثُمَّ احْطُ عَشْرَ حُطَا فَكَبِّرْ ثُمَّ قِفْ فَكَبِّرْ ثَلَاثِينَ تَكْبِيرَةً ثُمَّ امْشِ حَتَّى تَأْتِيَهُ مِنْ قِبَلِ وَجْهِهِ - وَ اسْتَقْبِلْ بِوَجْهِكَ وَجْهَهُ وَ اجْعَلِ الْقِبْلَةَ بَيْنَ كَتِفَيْكَ ثُمَّ تَقُولُ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ وَ ابْنَ حُجَّتِهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا قَتِيلَ اللَّهِ وَ ابْنَ قَتِيلِهِ - السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ثَارَ اللَّهِ وَ ابْنَ ثَارِهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَثِرَ اللَّهِ الْمُؤْتَوِّرَ - فِي السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ أَشْهَدُ أَنَّ دَمَكَ فِي الْخُلْدِ وَ اقْشَعَرَّتْ لَهُ أَظْلَةُ الْعَرْشِ وَ بَكَى لَهُ جَمِيعُ الْخَلَائِقِ وَ بَكَتْ لَهُ السَّمَاوَاتُ السَّبْعُ وَ الْأَرْضُونَ السَّبْعُ وَ مَا فِيهِنَّ وَ مَا بَيْنَهُنَّ وَ مَنْ يَتَّقَلُّبُ فِي الْجَنَّةِ وَ النَّارِ - مِنْ خَلْقِ رَبَّنَا وَ مَا يُرَى وَ مَا لَا يُرَى أَشْهَدُ أَنَّكَ حُجَّةُ اللَّهِ وَ ابْنُ حُجَّتِهِ - وَ أَشْهَدُ أَنَّكَ قَتِيلُ اللَّهِ وَ ابْنُ قَتِيلِهِ وَ أَشْهَدُ أَنَّكَ ثَارُ اللَّهِ فِي الْأَرْضِ وَ ابْنُ ثَارِهِ وَ أَشْهَدُ أَنَّكَ وَثِرُ اللَّهِ الْمُؤْتَوِّرُ فِي السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ وَ أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ بَلَغْتَ وَ نَصَحْتَ وَ وَفَيْتَ وَ وَافَيْتَ وَ جَاهَدْتَ فِي سَبِيلِ رَبِّكَ وَ مَضَيْتَ عَلَيَّ بِصِدْقٍ لِلَّذِي كُنْتُ عَلَيْهِ شَهِيدًا - وَ مُسْتَشْهِدًا وَ شَهِيدًا وَ مُشْهُودًا أَنَا عَبْدُ اللَّهِ وَ مَوْلَاكَ وَ فِي طَاعَتِكَ - وَ الْوَأْفِدُ إِلَيْكَ أَلْتَمِسُ كَمَالَ الْمَنْزِلَةِ عِنْدَ اللَّهِ وَ ثَبَاتَ الْقَدَمِ فِي الْهَجْرَةِ إِلَيْكَ وَ السَّبِيلَ الَّذِي لَا يُخْتَلَجُ دُونَكَ مِنَ الدُّخُولِ فِي كَفَالَتِكَ الَّتِي أُمِرْتُ بِهَا مِنْ أَرَادَ اللَّهُ يَدًا بِكُمْ [مَنْ أَرَادَ اللَّهُ يَدًا بِكُمْ مِنْ أَرَادَ اللَّهُ بَدَأَ بِكُمْ] - [بِكُمْ يُبَيِّنُ اللَّهُ الْكُذْبَ وَ بِكُمْ يُبَاعِدُ اللَّهُ الزَّمَانَ الْكَلْبَ وَ بِكُمْ فَتَحَ اللَّهُ وَ بِكُمْ يَخْتِمُ اللَّهُ وَ بِكُمْ يَمُوتُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَ بِكُمْ يُثْبِتُ وَ بِكُمْ يَفْصَلُ الدُّلَّ مِنْ رِقَابِنَا وَ بِكُمْ يُدْرِكُ اللَّهُ تَرَةً كُلَّ مَوْءٍ مِنْ يَطْلُبُ - [تَطْلُبُ وَ بِكُمْ تُثْبِتُ الْأَرْضُ أَشْجَارَهَا وَ بِكُمْ تُخْرِجُ الْأَرْضُ [الْأَشْجَارَ] أَنْثَمَارَهَا وَ بِكُمْ تُنْزِلُ السَّمَاءُ فَطْرَهَا وَ رِزْقَهَا - وَ بِكُمْ يَكْشِفُ اللَّهُ الْكُؤُوبَ وَ بِكُمْ يُنْزِلُ اللَّهُ الْغَيْثَ وَ بِكُمْ تَسْبِيحُ اللَّهُ الْأَرْضَ الَّتِي تَحْمِلُ أَبْدَانَكُمْ وَ تَسْتَقِيلُ جِبَالَهَا عَلَيَّ مَرَّاسِيهَا إِرَادَةُ الرَّبِّ فِي مَقَادِيرِ أُمُورِهِ تَهْبِطُ إِلَيْكُمْ وَ تَصِيدُ مِنْ بِيُوتِكُمْ وَ الصَّادِقُ عَمَّا فَضَّلَ مِنْ أَحْكَامِ الْعِبَادِ لِعَنْتِ أُمَّةٌ قَتَلْتَكُمْ وَ أُمَّةٌ خَالَفَتْكُمْ وَ أُمَّةٌ جَحَدَتْ وَ لَأَيَّتَكُمْ وَ أُمَّةٌ ظَاهَرَتْ عَلَيْكُمْ وَ أُمَّةٌ شَهِدَتْ وَ لَمْ تُسْتَشْهِدْ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي جَعَلَ النَّارَ مَأْوَاهُمْ وَ بَسَّسَ وَرْدَ الْوَارِدِينَ وَ بَسَّسَ الْوَرْدَ الْمَوْرُودَ - الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَ تَقُولُ ثَلَاثًا صَلِّ عَلَى اللَّهِ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ أَيْضًا ثَلَاثًا إِنَّا إِلَى اللَّهِ مِمَّنْ خَالَفَكَ بَرِيءٌ ثُمَّ تَقُومُ فَتَأْتِي ابْنَهُ عَلِيًّا وَ هُوَ عِنْدَ رِجْلَيْهِ فَتَقُولُ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ - السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ الْحَسَنِ وَ الْحُسَيْنِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ خَدِيجَةَ الْكُبْرَى وَ فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ صَلِّ عَلَى اللَّهِ عَلَيْكَ ثَلَاثًا لَعَنَ اللَّهُ مَنْ قَتَلَكَ ثَلَاثًا إِنَّا إِلَى اللَّهِ مِنْهُمْ بَرِيءٌ - ثَلَاثًا ثُمَّ تَقُومُ فَتَقُولُ بِيَدِكَ إِلَى الشُّهُدَاءِ وَ تَقُولُ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ - ثَلَاثًا فُزْتُمْ وَ اللَّهُ ثَلَاثًا فَلَيْتَ أَنِّي مَعَكُمْ فَأَفُوزُ فَوْزًا عَظِيمًا ثُمَّ تَدُورُ فَتَجْعَلُ قَبْرَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) بَيْنَ يَدَيْكَ وَ أَمَامَكَ فَتُصَلِّي سِتَّ رَكَعَاتٍ وَ قَدْ تَمَّتْ زِيَارَتُكَ فَإِنْ شِئْتَ أَقِمْ وَ إِنْ شِئْتَ فَانصَرِفْ

بنام خداوند بخشنده مهربان

پدرم و علی بن الحسین رحمه الله عليهم جملگی از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از قاسم بن یحیی، از حسن بن راشد، از حسین بن ثویر بن ابی فاخته، وی گفت:

من و یونس بن ظبیان و مفضل بن عمر و ابو سلمه سراج محضر حضرت ابو عبد الله عليه السلام نشستند بودیم و متکلم و سخنگو یونس که از همه ما عمر بیشتری داشت بود، یونس محضر مبارک امام علیه السلام عرض کرد: فدایت شوم من در مجلس این

جماعت یعنی بنی عباس حاضر می‌شوم چه بگویم؟

حضرت فرمودند:

وقتی در مجلس ایشان حاضر شدی و آنها ما را یاد کردند تو بگو:

بار خدایا فراخی و سرور و شادی را به ما بنمایان، چه آنکه تو آنچه اراده بکنی را می‌دهی. V عرض کردم: فدایت شوم: بسیار

می‌شود که من نام حضرت امام حسین علیه السلام را می‌برم، در ارتباط به آن حضرت چه بگویم؟

حضرت فرمودند: بگو:

سلام و درود بر تو ای ابا عبد الله (این درود را سه بار بگو) چه آنکه درود به آن حضرت خواهد رسید چه از نزدیک بوده و چه از راه دور باشد.

سپس حضرت فرمودند:

هنگامی که حضرت ابا عبد الله علیه السلام از این عالم ارتحال نمودند آسمانهای هفت گانه و هفت طبقه زمین و آنچه در آنها و بینشان بود بر آن حضرت گریستند چنان که کل موجودات در بهشت و جهنم مرئی‌ها و نامرئی‌ها بر آن جناب گریه کردند مگر سه چیز که گریه نکردند.

عرض کردم: فدایت شوم آن سه چیز کدامند؟

حضرت فرمودند:

بصره و دمشق و آل عثمان بر آن حضرت گریه نکردند.

محضرش عرض کردم: فدایت شوم: قصد دارم آن حضرت را زیارت کنم، در زیارتش چه بگویم و چه کار بکنم؟

حضرت فرمودند: وقتی به زیارت ابا عبد الله الحسین علیه السلام رفتی، اول کنار فرات غسل کن، سپس لباسهای پاک خود را بپوش بعد پای برهنه بطرف قبر مطهرش حرکت کن زیرا در آن مسافت داخل در حریمی از حرم‌های خدا و حرم رسولش می‌باشی و بر تو است که تکبیر (الله اکبر) و تهلیل (لا إلهَ إِلَّا اللهُ) و تمجید و تعظیم خدا را زیاد بنمائی و نیز صلوات بر محمد و اهل بیتش بفرستی تا به درب حائر برسی.

سپس بگو:

سلام بر تو ای حجّت خدا و فرزند حجّت خدا، سلام بر شما ای فرشتگان خدا و زائرین قبر فرزند پیغمبر خدا، سپس ده قدم بردار و پس از آن بایست و سی تکبیر بگو و بعد از آن بطرف قبر حرکت کن تا به آن برسی و آنگاه رو به قبر بایست و قبله را بین دو کتف خود قرار بده و بگو:

سلام بر تو ای حجّت خدا و فرزند حجّت خدا، سلام و درود بر تو ای کشته شده در راه خدا و فرزند کشته شده در راه خدا، سلام بر تو ای خون خدا و فرزند خون خدا، سلام بر تو ای کسی که در آسمانها و زمین خدا طلب می‌کند، شهادت می‌دهم که خون تو در بهشت ساکن و آرام گشت و موجودات فوق عرش را لرزاند و تمام خلایق بر آن گریستند، و آسمانهای هفت گانه و طبقات هفت گانه زمین و آنچه از موجودات در آنها و بین آنها هستند بر آن گریستند، و تمام مخلوقات پروردگار که در بهشت و جهنم قرار دارند بر آن گریه کردند، آنچه از موجودات دیده شده و آنچه دیده نمی‌شود بر آن اشک ریختند، شهادت می‌دهم که تو حجّت خدا و فرزند حجّتش می‌باشی، شهادت می‌دهم که تو کشته شده در راه خدا و فرزند کشته شده در راه خدا می‌باشی، و شهادت می‌دهم که تو خون خدا و فرزند خون خدا هستی، و شهادت می‌دهم که تو در آسمانها و زمین کسی هستی که خدا طلب خون تو را می‌کند و شهادت می‌دهم که رسالت خود را ابلاغ کرده و مصلحت بندگان را بیان نموده و به عهد خود وفاء کرده و برای اعلامه کلمه حق در مقابل گروه مخالف و منکر از خود ایستادگی نشان دادی و در راه پروردگارت جهاد نمودی، و شهادت

می‌دهم که تو گذشتی و عبور نمودی در طریق حق در حالی که عاقبت امر تو به شهادت منجر شد و خود به آن آگاه و عالم بودی و نیز شاهد آنچه از این امت صادر شد بوده و خدا و رسولش و فرشتگان و اهل ایمان شهادت می‌دهند که تو بر حق و طریق مستقیم بودی، و من بنده خدا و عبد تو و در اطاعت بوده و به سوی تو کوچ و سفر نموده‌ام، و بواسطه این هجرت بسوی تو از خدا التماس دارم که نزد خودش به من کمال منزلت و ثبات قدم را عنایت فرماید و نیز بواسطه هجرت مزبور از خدا در خواست دارم که طریقی را که نزد تو اضطراب و لغزش نداشته باشد را به من عنایت کند زیرا من در کفالت تو داخل شده‌ام آن کفالتی که به آن امر شده‌ای قبولش نمائی.

کسی که اراده کند خدا را، به شما آغاز می‌کند، کسی که اراده کند خدا را به شما آغاز می‌کند، بواسطه شما خداوند غیر واقع‌ها را بر طرف می‌کند، و به توسط شما شدائد و سختی‌ها را خدا دور می‌نماید، بواسطه شما خداوند می‌گشاید و افتتاح می‌کند، و ختم و تمام می‌نماید، و بواسطه شما آنچه را که بخواهد محو کرده و ثابت می‌نماید، بواسطه شما ذلت و خواری را از ما برمی‌دارد، بواسطه شما خداوند متعال خون خواهی هر خون موءمنی را می‌کند که استحقاق خون خواهی را داشته باشد، بواسطه شما زمین درختانش را می‌رویاند، بواسطه شما درختان میوه می‌دهند، بواسطه شما آسمان باران می‌بارد، بواسطه شما غم و اندوه را خداوند بر طرف می‌کند، بواسطه شما خداوند باران رحمتش را می‌بارد، بواسطه شما زمینی که ابدان شما را در خود دارد مستقر می‌باشد، و بواسطه شما کوهها بر پایه‌های خود مستقر و مستحکم هستند، اراده حق تعالی در تقدیر امور بر شما فرود می‌آید، و از بیوت شما صادر می‌گردد، تفصیل احکام عباد از بیوت شما صادر می‌گردد، امت و گروهی که شما را کشتند ملعون هستند، و امتی که با شما مخالفت نمودند از رحمت واسع‌الهی به دور هستند، و امتی که ولایت شما را انکار کردند مورد لعن قرار گرفتند، و امتی که علیه شما تظاهر نمودند به لعن الهی گرفتار شدند و امتی که در معرکه قتال شما حاضر شده ولی شما را کمک نکرده و حاضر به شهادت در راه شما نشدند ملعون شدند، حمد سزاوار خداوندی است که آتش را (دوزخ) مأوی و مسکن این امتها قرار داد، و آن بد جایگاهی است برای ایشان، حمد و سپاس مر خداوندی را است که پروردگار عالمیان می‌باشد.

و سه مرتبه بگو: صَلَّی اللَّهُ عَلَیْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ وَ أَنَا إِلَى اللَّهِ مَمَّنْ خَالَفَكَ بَرَىء.

یعنی درود و رحمت خدا بر تو ای ابا عبد الله و من به سوی خدا بیزار می‌جویم از کسانی که با تو مخالفت کردند. سپس بایست و نزد فرزند حضرت یعنی علی بن الحسین علیهما السلام که پائین پای حضرت دفن است برو و بگو:

سلام و درود خدا بر تو ای فرزند رسول خدا، سلام بر تو ای فرزند امیر موءمنان، سلام بر تو ای فرزند امام حسن و امام حسین، سلام بر تو ای فرزند خدیجه کبری و فاطمه زهراء، رحمت خدا بر تو باد (سه مرتبه).

خدا لعنت کند کسی را که تو را کشت (سه مرتبه) من بسوی خداوند از ایشان بی‌زاری می‌جویم (سه مرتبه).

سپس بایست پس با دست به شهداء اشاره کن و بگو:

سلام علیکم (سه مرتبه) رستگار شدید بخدا سوگند (سه مرتبه) کاش من نیز با شما می‌بودم پس می‌رسیدم به این رستگاری عظیم سپس دور بزن و قبر حضرت ابی عبد الله الحسین علیه السلام را مقابل و جلو خود قرار بده و شش رکعت نماز بخوان و زیارت در اینجا به اتمام می‌رسد حال اگر خواستی بایست و اگر خواستی برگرد.

*** **

*** **

۳- حَدَّثَنِي أَبِي وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي بَانَ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنِ فَصَّالَةَ بْنِ أَيُّوبَ عَنِ نُعَيْمِ بْنِ الْوَلِيدِ عَنِ يُوسُفَ الْكُنَّاسِيِّ عَنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِذَا أَتَيْتَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَأَتَيْتَ الْفُرَاتَ وَ اغْتَسَلْتَ بِحِجَالِ قَبْرِهِ وَ تَوَجَّهْتَ إِلَيْهِ

وَ عَلَيْكَ السَّكِينَةُ وَالْوَقَارُ حَتَّى تَدْخُلَ الْحَائِرَ [الْحَيْرَ] مِنْ جَانِبِهِ الشَّرْقِيِّ وَقُلْ حِينَ تَدْخُلُهُ السَّلَامُ عَلَى مَلَائِكَتِهِ اللَّهُ الْمُقَرَّبِينَ السَّلَامُ عَلَى مَلَائِكَةِ اللَّهِ الْمُتَزَلِّينَ السَّلَامُ عَلَى مَلَائِكَةِ اللَّهِ الْمُزْدَفِينَ السَّلَامُ عَلَى مَلَائِكَةِ اللَّهِ الْمُسَوِّمِينَ - السَّلَامُ عَلَى مَلَائِكَةِ اللَّهِ الَّذِينَ هُمْ فِي هَذَا الْحَائِرِ بِإِذْنِ اللَّهِ مُقِيمُونَ فَإِذَا اسْتَقْبَلْتَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقُلِ السَّلَامُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ أَمِينِ اللَّهِ عَلَى رُسُلِهِ وَعَزَائِمِ أَمْرِهِ الْحَاتِمِ لِمَا سَبَقَ - وَالْفَاتِحِ لِمَا اسْتَقْبَلَ وَالْمُهَيِّمِ عَلَى ذَلِكَ كُلِّهِ وَالسَّلَامُ عَلَيْهِ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ - ثُمَّ تَقُولُ السَّلَامُ عَلَى أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَبْدِكَ وَ أَخِي رَسُولِكَ الَّذِي انْتَجَبْتَهُ بِعِلْمِكَ وَ جَعَلْتَهُ هَادِيًا لِمَنْ شِئْتَ مِنْ خَلْقِكَ وَ الدَّلِيلَ عَلَى مَنْ بَعَثْتَهُ بِرِسَالَاتِكَ وَ دِيَانَ الدِّينِ بِعَدْلِكَ وَ فَضْلِ قَضَائِكَ بَيْنَ خَلْقِكَ وَ الْمُهَيِّمِ عَلَى ذَلِكَ كُلِّهِ وَالسَّلَامُ عَلَيْهِ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ -

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ عَبْدِكَ وَابْنِ رَسُولِكَ الَّذِي انْتَجَبْتَهُ بِعِلْمِكَ - إِلَى آخِرِ مَا صَلَّيْتَ عَلَى أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ ثُمَّ تَسَلَّمْ عَلَى الْحُسَيْنِ وَ سَائِرِ الْأَيْمَةِ كَمَا صَلَّيْتَ وَ سَلَّمْتَ عَلَى الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ ثُمَّ تَأْتِي قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَتَقُولُ - السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ رَحِمَكَ اللَّهُ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ بَلَّغْتَ عَنِ اللَّهِ مَا أَمَرَكَ بِهِ وَ لَمْ تَحْشَ أَحَدًا غَيْرَهُ وَ جَاهِدْتَ فِي سَبِيلِهِ وَ عَبْدتَهُ صَادِقًا مُخْلِصًا حَتَّى أَتَاكَ اليَقِينُ أَشْهَدُ أَنَّكُمْ كَلِمَةُ التَّقْوَى - وَ بَابُ الْهُدَى وَ الْعُرْوَةُ الْوُثْقَى وَ الْحُجَّةُ عَلَى مَنْ يَبْقَى وَ مَنْ تَحْتَ الثَّرَى - أَشْهَدُ أَنَّ ذَلِكَ لَكُمْ سَابِقٌ فِيمَا مَضَى وَ ذَلِكَ لَكُمْ فَاتِحٌ فِيمَا بَقِيَ أَشْهَدُ أَنَّ أَرْوَاحَكُمْ وَ طِينَتَكُمْ طِينَةُ طَابِثٍ وَ طَهَّرْتُمْ هِيَ بَعْضُهَا مِنْ بَعْضٍ - مَنْأً مِنَ اللَّهِ وَ [مِنْ] رَحِمَتِهِ فَأَشْهَدُ اللَّهُ وَ أَشْهَدُكُمْ أَنِّي بِكُمْ مُؤَمِّنٌ وَ بِيَايَبِكُمْ مُوقِنٌ وَ لَكُمْ تَابِعٌ فِي ذَاتِ نَفْسِي وَ شَرَائِعِ دِينِي وَ خَاتِمَةٌ عَمَلِي وَ مُنْقَلَبِي وَ مَثْوَايَ فَاسْأَلُ اللَّهَ الْبَرَّ الرَّحِيمَ أَنْ يُتِمَّمَ لِي ذَلِكَ وَ أَشْهَدُ أَنَّكُمْ قَدْ بَلَّغْتُمْ عَنِ اللَّهِ مَا أَمَرَكَ بِهِ حَتَّى لَمْ تَحْشَوْا أَحَدًا غَيْرَهُ وَ جَاهِدْتُمْ فِي سَبِيلِهِ وَ عَبْدتُمُوهُ حَتَّى أَتَاكُمْ اليَقِينُ فَلَعَنَ اللَّهُ مَنْ قَتَلَكُمْ وَ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ أَمَرَ بِهِ - وَ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ بَلَّغَهُ ذَلِكَ فَرضَى بِهِ أَشْهَدُ أَنَّ الَّذِينَ انْتَهَكُوا حُرْمَتَكَ وَ سَفَكُوا دَمَكَ مُلْعُونُونَ عَلَى لِسَانِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ ثُمَّ تَقُولُ - اللَّهُمَّ الْعَنِ الَّذِينَ يَدُلُّوْا نِعْمَتَكَ وَ خَالَفُوا مِلَّتِيكَ وَ رَغِبُوا عَنْ أَمْرِكَ - وَ اتَّهَمُوا رَسُولَكَ وَ صَدُّوْا عَنْ سَبِيلِكَ اللَّهُمَّ احْشُ قُبُورَهُمْ نَارًا وَ اجْوَافَهُمْ نَارًا وَ احْشُرْهُمْ وَ اتَّبَاعَهُمْ إِلَى جَهَنَّمَ زُرْقًا اللَّهُمَّ الْعَنَّهُمْ

لَعْنَا يَلْعَنُهُمْ بِهِ كُلُّ مَلَكٍ مُقَرَّبٍ وَ كُلُّ نَبِيٍّ مُرْسَلٍ وَ كُلُّ عَبْدٍ مُؤَمِّنٍ امْتَحَنَتْ قَلْبَهُ لِلْإِيمَانِ اللَّهُمَّ الْعَنَّهُمْ فِي مُسْتَسِرِّ السَّرِّ وَ ظَاهِرِ الْعَلَانِيَةِ - اللَّهُمَّ الْعَنِ جَوَابِيَتَ هَذِهِ الْأُمَّةِ وَ طَوَاغِيَتَهَا وَ الْعَنِ فِرَاعِيَتَهَا وَ الْعَنِ قَتْلَةَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَ الْعَنِ قَتْلَةَ الْحَسَنِ وَ الْحُسَيْنِ وَ عَذْبُهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا - لَا تُعَذِّبْ بِهِ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ اللَّهُمَّ اجْعَلْنَا مِمَّنْ تَنْصِرُهُ وَ تَنْصِرُهُ بِهِ - وَ تَمُنُّ عَلَيْهِ بِنَصْرِكَ لِديْنِكَ فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ ثُمَّ اجْلِسْ عِنْدَ رَأْسِهِ (صلى الله عليه و آله) فَقُلِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ أَشْهَدُ أَنَّكَ عَبْدُ اللَّهِ وَ أَمِينُهُ بَلَّغْتَ نَاصِحًا وَ أَدَيْتَ أَمِينًا وَ قَتَلْتَ صَدِيقًا وَ مَضَيْتَ عَلَى يَقِينٍ - لَمْ تُوَئِزْ عَمِّي عَلَى هُدَى وَ لَمْ تَمِلْ مِنْ حَقِّ إِلَى بَاطِلٍ أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ أَقَمْتَ الصَّلَاةَ وَ آتَيْتَ الزَّكَاةَ وَ أَمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ وَ نَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَ اتَّبَعْتَ الرُّسُولَ وَ تَلَوْتَ الْكِتَابَ حَقَّ تِلَاوَتِهِ وَ دَعَوْتَ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَ الْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ وَ سَلَّمَ تَسْلِيمًا كَثِيرًا أَشْهَدُ أَنَّكَ كُنْتَ عَلَى بَيْنِيهِ مِنْ رَبِّكَ قَدْ بَلَّغْتَ مَا أَمَرْتَ بِهِ وَ قَمْتَ بِحَقِّهِ وَ صَدَّقْتَ مَنْ قَبْلَكَ غَيْرَ وَاهِنٍ وَ لَا مُوهِنٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ وَ سَلَّمَ تَسْلِيمًا فَجَزَاكَ اللَّهُ مِنْ صَدِيقٍ خَيْرًا عَنْ رِعْيَتِكَ أَشْهَدُ أَنَّ الْجِهَادَ مَعَكَ جِهَادٌ وَ أَنَّ الْحَقَّ مَعَكَ وَ إِلَيْكَ وَ أَنْتَ أَهْلُهُ وَ مَعْدِنُهُ وَ مِيرَاثُ الثُّبُوهِ عِنْدَكَ - وَ عِنْدَ أَهْلِ بَيْتِكَ (عليهم السلام) أَشْهَدُ أَنَّكَ صَدِيقٌ عِنْدَ اللَّهِ وَ حُجَّتُهُ عَلَى خَلْقِهِ وَ أَشْهَدُ أَنَّ دَعْوَتَكَ حَقٌّ وَ كُلُّ دَاعٍ مَنْصُوبٍ غَيْرِكَ فَهُوَ بَاطِلٌ مِدْحُوضٌ وَ أَشْهَدُ أَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ الْمُبِينُ ثُمَّ تَحَوَّلْ عِنْدَ رَجُلَيْهِ - وَ تَخَيَّرْ مِنَ الدُّعَاءِ وَ تَدْعُو لِنَفْسِكَ ثُمَّ تَحَوَّلْ عِنْدَ رَأْسِ عَلِيٍّ بْنِ الْحُسَيْنِ (عليهما السلام) وَ تَقُولُ - سَلَامٌ مِنَ اللَّهِ وَ سَلَامٌ مَلَائِكَتِهِ الْمُقَرَّبِينَ وَ أَنْبِيَائِهِ الْمُرْسَلِينَ عَلَيْكَ يَا مَوْلَايَ وَ ابْنَ مَوْلَايَ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ وَ عَلَى أَهْلِ بَيْتِكَ وَ عِزَّةُ آبَائِكَ الْأَخْيَارِ الْأَبْرَارِ الَّذِينَ أَذْهَبَ اللَّهُ عَنْهُمْ الرُّجْسَ وَ طَهَّرَهُمْ تَطْهِيرًا ثُمَّ تَأْتِي قُبُورَ الشُّهَدَاءِ وَ تَسَلِّمُ عَلَيْهِمْ وَ تَقُولُ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ أَيُّهَا الرِّبَاثِيُّونَ أَنْتُمْ لَنَا فَرَطٌ وَ سِلْفٌ وَ نَحْنُ لَكُمْ أَتْيَاعٌ وَ أَنْصَارٌ أَشْهَدُ أَنَّكُمْ أَنْصَارُ اللَّهِ كَمَا قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى فِي كِتَابِهِ - وَ كَأَيِّنْ مِنْ نَبِيٍّ قَاتَلَ مَعَهُ رِثْيُونًا كَثِيرًا فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَ مَا ضَعُفُوا وَ مَا اسْتَكَانُوا فَمَا وَهَنْتُمْ وَ مَا ضَعُفْتُمْ وَ مَا اسْتَكَنْتُمْ - حَتَّى لَقِيتُمْ اللَّهَ عَلَى سَبِيلِ الْحَقِّ وَ نُصِرَهُ كَلِمَةَ اللَّهِ التَّامَّةَ صَلَّى اللَّهُ عَلَى أَرْوَاحِكُمْ وَ أَبْدَانِكُمْ وَ سَلَّمَ تَسْلِيمًا أَبْشِرُوا بِمَوْعِدِ اللَّهِ الَّذِي لَا خُلْفَ لَهُ - إِنَّهُ لَا يَخْلِفُ الْمِيعَادَ اللَّهُ مُدْرِكٌ لَكُمْ نَارَ

مَا وَعَدَكُمْ أَنْتُمْ سَادَةَ الشُّهَدَاءِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ أَنْتُمْ السَّابِقُونَ وَالْمُهَاجِرُونَ وَالْأَنْصَارُ أَشْهَدُ أَنْكُمْ قَدْ جَاهَدْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَاتَلْتُمْ عَلَىٰ مِنْهَاجِ رَسُولِ اللَّهِ وَابْنِ رَسُولِ اللَّهِ الْحَمِيدِ لِلَّهِ الَّذِي صَدَقَكُمْ وَعَدَهُ وَأَرَاكُمْ مَا تُحِبُّونَ - ثُمَّ تَقُولُ أَتَيْتُكَ يَا حَبِيبَ رَسُولِ اللَّهِ وَابْنَ رَسُولِهِ وَإِنِّي لَكَ عَارِفٌ وَبِحَقِّكَ مُقِرٌّ وَبِفَضْلِكَ مُسْتَبِصِرٌ وَبِضَمَالِهِ مَنْ خَالَفَكَ مُوقِنٌ عَارِفٌ بِالْهُدَى الَّذِي أَنْتَ عَلَيْهِ بِأَبِي أَنْتَ وَ أُمِّي وَنَفْسِي اللَّهُمَّ إِنِّي أُصِلِّي عَلَيْكَ كَمَا صَلَّيْتُ أَنْتَ عَلَيْهِ وَرُسُلِكَ وَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ صَلَاةً مُتَّابِعَةً مُتَوَاصِلَةً مُتَرَادِفَةً يَتَّبِعُ بَعْضُهَا بَعْضًا لَا انْقِطَاعَ لَهَا - وَلَا أَمَدَ وَلَا أَبَدَ وَلَا أَجَلَ فِي مَحْضَرِنَا هَذَا وَإِذَا غَبْنَا وَشَهِدْنَا وَالسَّلَامُ عَلَيْهِ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

بنام خداوند بخشنده مهربان پدرم و محمد بن حسن، از حسین بن الحسن بن ابان، از حسین بن سعید، از فضاله بن ایوب، از نعیم بن الولید از یوسف بن کناسی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

وقتی به زیارت قبر مطهر امام حسین علیه السلام می‌روی، ابتداء به فرات برو و در مقابل قبر آن حضرت غسل کن و سپس متوجه قبر بشو و بر تو لازم است که آرام و با وقار حرکت کنی تا از جانب شرقی داخل حائر گردی و وقت داخل شدن بگو:

درود بر فرشتگان مقرب خدا، درود بر فرشتگان خدا که از آسمان به زمین نازل می‌گردند، درود بر فرشتگان خدا که در ردیف هم به زمین نزول می‌کنند، درود بر فرشتگان زیبا منظر خدا، درود بر فرشتگان خدا که به اذن حق تعالی در این حائر اقامه کرده‌اند.

و هنگامی که مقابل قبر حضرت ابا عبد الله الحسین علیه السلام قرار گرفتی بگو:

درود بر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم، رحمت خدا بر محمد که امین خدای رسولان و امور لازمه او از قبیل احکام واجبه و محرمه می‌باشد خاتمه دهنده انبیاء گذشته و بازکننده و گشاینده اوصیاء بعد از خود می‌باشند و شاهد و گواه است بر تمام اینها و درود بر او و رحمت و برکات خدا بر آن جناب باد.

سپس بگو:

درود بر امیر مومنان بنده تو و برادر رسالت، کسی که تو به علم خودت او را برگزیدی و برای هر کس از مخلوقات که خواستی هادی و راهنما قرار دادی، و نیز او را دلیل بر کسی که تو او را به رسالات خودت برانگیختی قرارش داده‌ای، سلام بر کسی که در دین با عدالت تو حکم می‌کند، و سلام بر کسی که از حکم تو بین خلائق به عنوان فیصله دهنده منازعات و جدا کردن حق از باطل استفاده می‌کند، و سلام بر کسی که گواه و شاهد بر تمام اینها است، سلام و رحمت و برکات خدا بر او باد، بار خدایا رحمتت را بر حسین بن علی که بنده تو و فرزند رسول تو بوده و کسی است که تو با علم خودت او را برگزیدی ... تا آخر مضامینی که در سلام و تحیت بر امیر المومنین علیه السلام عنقریب گذشت.

سپس بر حضرت امام حسین و سائر ائمه علیهم السلام سلام داده و درود بفرست همان طوری که بر حسن بن علی علیهما السلام سلام داده و درود فرستادی سپس به نزد قبر مطهر امام حسین علیه السلام برو و بگو:

سلام بر تو ای ابا عبد الله، سلام بر تو ای فرزند رسول خدا، ای ابا عبد الله خدا

رحمتش را بر تو بفرستند، ای ابا عبد الله خدا تو را رحمت کند، شهادت می‌دهم که تو آنچه را که از جانب حق تعالی مأمور به ابلاغش بودی ابلاغ نمودی، و از احدی غیر خود وحشت و ترس نداشتی و در راهش مجاهدت نمودی، و او را صادقانه و مخلصانه عبادت کردی تا هنگامی که اجل تو را دریافت، شهادت می‌دهم که کلمه تقوی تو هستی، و باب هدایت مردم تو می‌باشی و دستگیره محکم توئی، و حجت بر تمام موجودات هستی و حجت بر تمام موجودات تحت زمین می‌باشی، شهادت می‌دهم که این صفات و خصوصیات و فضائل برای ائمه قبل نیز حاصل و ثابت بوده، و آن سبب است برای گشودن ابواب در ما بین ائمه باقی، شهادت می‌دهم که ارواح و حقیقت شما حقیقی پاک می‌باشد، حقیقت و خمیره شما پاک و پاکیزه بوده بعضی از برخی ایجاد شده و این منتی است از جانب حق تعالی و ناشی از رحمت و واسع‌اش می‌باشد، خدا و شما را شاهد می‌گیرم که به شما ایمان داشته و به رجعت شما یقین دارم و پیرو شما می‌باشم در اموری که متعلق به نفسم و شرایع دینم و پایان کارم و بازگشتم به خدا و اقامتم در قبر

می‌باشد، پس از خدای نیک رفتار و مهربان می‌خواهم که این امور را برایم حاصل کند، و شهادت می‌دهم که شما آنچه را خدا امرتان نمود به دیگران رساندید و از احدی غیر او خوف و هراس نداشتید، و در راهش مجاهدت کرده و او را پرستیدید تا هنگامی که اجل شما را دریافت، پس خدا لعنت کند کسانی را که شما را کشتند و لعنت کند کسانی را که فرمان به قتل شما را دادند، و خدا لعنت کند کسانی را که وقتی خبر کشتن شما را شنیدند راضی به آن شدند، شهادت می‌دهم آنهایی که هتک حرمت شما نموده و خون شما را ریختند در زبان پیامبر امی صلی الله علیه و آله و سلم مورد لعن قرار گرفته‌اند.

سپس بگو:

خدایا لعنت کن کسانی را که نعمت تو را تبدیل نمودند، و با ملت و گروه طرف‌دار تو مخالفت کردند، و از امر و دستور تو روی بتافتند، و رسول تو را مورد آتھام

قرار دادند و راه به سوی تو را بستند، خدایا قبور ایشان را پر از آتش کن، و در بطون و دل‌هایشان آتش بریز، و ایشان و تابعین آنها را محشور کن و به جهنم ببر در حالی که کور و نابینا هستند، خدایا ایشان را لعنت کن آنچنان لعنتی که هر فرشته مقرب تو آنان را لعنت می‌کند، و هر نبی فرستاده شده زبان به لعنشان می‌گشاید و هر بنده با ایمانی که تو دلش را برای قبول ایمان آزموده‌ای، خداوند ایشان را در پنهان‌ترین پنهانها و ظاهرترین ظاهرها لعنت نما، خداوند ستمگران این امت و باطلهای آن را لعنت کن و فرعونها را از رحمتت به دور دار، خدایا کشتندگان امیر الموءمنین و کشتندگان حسن و حسین را لعنت نما و آنها را به عذاب دردناکی که احدی از عالمیان را تا به حال به آن عذاب نکردی معذب گردان، خدایا ما را از کسانی قرار بده که تو ایشان را یاری کرده و از آنها طلب یاری کرده‌ای و بر آنها منت گذارده و برای دینت در دنیا و آخرت آنان را کمک کرده‌ای.

سپس نزد سر مبارک آن حضرت صلوات الله علیه بنشین و بگو:

درود و رحمت خدا بر تو، شهادت می‌دهم که تو بنده خدا و امین او هستی، مأموریت خود را ابلاغ کرده در حالی کهناصح و مصلحت‌اندیش بودی، و امانتی را که نزد تو بود اداء نمودی، کشته شدی در حالی که بسیار بسیار راستگو بودی و از این دنیا گذشتی در حالی که بر یقین بودی، انتخاب نکردی کوری را بر هدایت، از حق به باطل میل نمودی، شهادت می‌دهم که تو نماز را به پا داشتی و زکات را اداء نمودی، و به معروف امر کرده و از منکر زشتی نهی کردی، و از رسول پیروی نمودی، و آن طور که باید و شاید قرآن را تلاوت کردی، و به راه پروردگارت دیگران را از طریق مصلحت و موعظه حسنه دعوت نمودی، درود خدا بر تو و تحیت او بسیار بر تو باد، شهادت می‌دهم که تو حجت آشکار پروردگارت هستی، آنچه را مأمور به ابلاغش بودی ابلاغ نمودی، و به حق پروردگارت قیام نمودی، و تمام حج و بیئات پیش از خود را تصدیق کردی، در این مضمار نه سستی از خود نشان داده و نه ایجاد سستی کردی، درود خدا بر تو و تحیت او بسیار بر تو باد، پس خداوند پاداش نیک از طرف رعیتش به تو عطاء فرماید، و شهادت می‌دهم که جهاد در همراه و در رکاب تو جهادی است عظیم و حق با تو و به سوی تو می‌باشد، و تو اهل حق و مرکز آن هستی، میراث نبوت نزد تو و اهل بیت تو علیهم السلام می‌باشد، شهادت می‌دهم که تو نزد خدا بسیار بسیار راستگو بوده، و حجّتش بر مخلوقات می‌باشی، شهادت می‌دهم که دعوت مردم را حق و صواب بوده، و هر دعوت‌کننده نصب‌شده‌ای که غیر از تو باشد باطل و فاسد می‌باشد، و شهادت می‌دهم که خدا حق و آشکار می‌باشد.

سپس به پائین پا برو و هر دعائی را که خواستی بخوان و برای خود نیز دعاء کن، سپس به بالا سر حضرت علی بن الحسین علیهما السلام برو و بگو:

درود خدا و درود فرشتگان مقربین خدا و درود انبیاء فرستاده شده خدا بر تو ای سرور من و فرزند سرور من و رحمت خدا و برکاتش بر تو باد، تحیت خدا بر تو و بر اهل بیت تو و بر دودمان نیک و خوب پدرت آن کسانی که خداوند متعال پلیدی را از آنها به دور داشت و پاک و منزّه داشت ایشان را.

سپس به نزد قبور شهداء برو و سلام بر ایشان بده و بگو:

درود بر شما ای راسخین در علم و دین، شما مقدم و سابق بر ما هستید و ما پیرو و یاور شما می‌باشیم، شهادت می‌دهم که شما یاوران خدا هستید همان طوری که حق تبارک و تعالی در کتابش فرموده:

وَ كَأَيُّنْ مِنْ نَبِيِّ قَاتَلَ مَعَهُ رَبِّيُونَ كَثِيرٌ...»

یعنی بسا اتفاق افتاده که گروهی از پیروان و یاران پیامبری که از راسخین در علم و دین هستند در جنگ کشته شده و با این حال اهل ایمان سستی از خود نشان نداده و با سختی‌هایی که در راه خدا به آنها رسیده مقاومت کرده و هرگز ضعفی در آنها دیده نشده و در مقابل دشمن سر عجز فرود نیاورده‌اند.

پس شما نیز سست نشده و ضعف و ناتوانی در شما راه نیافت و هرگز در مقابل دشمن زبون و خوار سر تسلیم فرود نیاوردید تا خدا را در راه و هدف حقی که داشتید ملاقات کردید و در طریق نصرت کلمه تاّمه خدا یعنی حجت کامله باری تعالی (وجود مقدّس حضرت سید الشهداء سلام الله تعالی علیه) جان سپردید، درود خدا بر ارواح طاهره و اجسام مطهّر شما و تحیت خدا بر شما باد، بشارت باد شما را به وعده‌های پسندیده حق تعالی که خلافی در آنها نیست چه آنکه خدا وعده‌هایی که داده مخالفت نخواهد نمود، خداوند متعال طلب می‌کند برای شما خونی را که وعده‌اش را داده است، شما سرور شهداء هستید در دنیا و آخرت، شما سابقون و مهاجرون و انصار می‌باشید، شهادت می‌دهم که شما در راه خدا مجاهدت نمودید، و بر طریق رسول خدا و فرزندان آن حضرت مقاتله و منازعه نمودید، حمد و سپاس برای خدائی است که وعده‌اش را در حق شما صادق قرار داد و آنچه شما دوست دارید را به شما نشان داد.

سپس بگو:

به زیارت آدمم ای دوست و محبوب رسول خدا و ای فرزند رسول خدا، من عارف هستم به شما، و به حق شما مقرّ می‌باشم، و به فضل شما بینا و مستبصر هستم، و به گمراهی کسی که با شما مخالفت نموده یقین دارم، به هدایت کسی که بر طریق شما است آگاهم، پدر و مادر و خودم فدای تو شویم، بار خدایا من بر او درود می‌فرستم همان طوری که تو و رسولانت و امیر المومنین علیه السّلام بر او درود می‌فرستید، درودهایی پشت سر هم و متصل و ردیف هم، برخی تابع و به دنبال بعضی دیگر می‌باشند، این درودها انقطاع و ابتداء و انتها و زمان نداشته، در مجلس و محضر ما بوده و زمانی که غائب شویم نیز بوده چنانچه بعد از غیبت ما و حاضرشدنمان هم می‌باشند، سلام و درود بر او و رحمت و برکات حق تعالی بر او باد.

۴- حَدَّثَنِي أَبِي وَمَحْمَدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدِ الطَّيَالِسِيِّ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ فَضْلِ بْنِ عُثْمَانَ الصَّائِعِ عَنْ مُعَاوِيَةَ بْنِ عَمَّارٍ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَا أَقُولُ إِذَا أَتَيْتُ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ قُلِ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ رَحِمَكَ اللَّهُ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ قَتَلَكَ وَ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ شَرِكَ فِي دِمِكَ وَ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ بَلَغَهُ ذَلِكَ فَرَضِيَ بِهِ إِنَّا إِلَى اللَّهِ مِنْ ذَلِكَ بَرِيءٌ

پدرم و محمّد بن عبد الله، از عبد الله بن جعفر حمیری، از عبد الله بن محمّد ابن خالد طیالسی، از حسن بن علی، از پدرش، از فضل بن عثمان صائغ، از معاویه بن عمّار، وی گفت:

محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السّلام عرض کرد: هر گاه به زیارت قبر مطهّر حضرت امام حسین علیه السّلام رفتم در زیارت آن حضرت چه بگویم؟

امام صادق علیه السّلام فرمودند: بگو:

سلام و درود بر تو ای ابا عبد الله، خدا درود بر تو فرستد ای ابا عبد الله، خدا رحمت فرستد بر تو ای ابا عبد الله، خدا لعنت کند کسانی را که تو را کشتند، و لعنت کند آنان را که در خون تو شریک شدند و لعنت کند آنهایی را که خبر قتل تو را شنیدند و به

آن راضی شدند، من به سوی خدا از این امر بیزاری می‌جویم.

۵- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الرَّازِي عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي حَمْزَةَ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الْكَرِيمِ أَبِي عَلِيٍّ عَنِ الْمُفَضَّلِ بْنِ عُمَرَ عَنْ جَابِرِ الْجَعْفِيِّ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) لِلْمُفَضَّلِ كَمْ بَيْنَكَ وَبَيْنَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قُلْتُ يَا أَبِي أَنْتَ وَ أُمِّي يَوْمٌ وَ بَعْضُ يَوْمٍ آخَرَ قَالَ فَتَزُورُهُ فَقَالَ نَعَمْ قَالَ فَقَالَ أَلَا أُبَشِّرُكَ أَلَا أُفْرِحُكَ بِبَعْضِ ثَوَابِهِ قُلْتُ بَلَى جُعِلْتُ فِدَاكَ قَالَ فَقَالَ إِنَّ الرَّجُلَ مِنْكُمْ لِيَأْخُذُ فِي جِهَارِهِ- وَيَتَهَيَّأُ لِرِيَارَتِهِ فَيَتَبَاشَرُ بِهِ أَهْلُ السَّمَاءِ فَإِذَا خَرَجَ مِنْ بَابِ مَنْزِلِهِ رَاكِبًا أَوْ مَاشِيًا- وَكَلَّ اللَّهُ بِهِ أَرْبَعَةَ آلَافٍ مَلَكٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ يُصَلُّونَ عَلَيْهِ حَتَّى يُوَفِّيَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) يَا مُفَضَّلُ إِذَا أَتَيْتَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) فَفَقِّ بِالْبَابِ وَقُلْ هَذِهِ الْكَلِمَاتُ فَإِنَّ لَكَ بِكُلِّ كَلِمَةٍ كِفْلًا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ فَقُلْتُ مَا هِيَ جُعِلْتُ فِدَاكَ قَالَ تَقُولُ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ آدَمَ صِفْوَةَ اللَّهِ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ نُوحِ نَبِيِّ اللَّهِ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلِ اللَّهِ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ مُوسَى كَلِيمِ اللَّهِ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ عِيسَى رُوحِ اللَّهِ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ مُحَمَّدٍ حَبِيبِ [نَبِيِّ] اللَّهِ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ عَلِيٍّ وَصِيِّ رَسُولِ اللَّهِ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ الْحَسَنِ الرَضِيِّ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ فَاطِمَةَ بِنْتِ رَسُولِ اللَّهِ السَّلَامَ عَلَيْكَ أَيُّهَا الصَّادِقُ الشَّهِيدُ السَّلَامَ عَلَيْكَ أَيُّهَا الْوَصِيُّ الْبَارِئُ التَّقِيُّ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ وَابْنَ حُجَّتِهِ السَّلَامَ عَلَى الْأَرْوَاحِ الَّتِي حَلَّتْ بِفَنَائِكَ- وَ أَنَاخْتُ بِرَحْلِكَ السَّلَامَ عَلَى مَلَائِكَةِ اللَّهِ الْمُحَدِّقِينَ بِكَ أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ أَقَمْتَ الصَّلَاةَ وَآتَيْتَ الزَّكَاةَ وَآمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ- وَعَبَدْتَ اللَّهَ مُخْلِصًا حَتَّى أَتَاكَ الْيَقِينُ السَّلَامَ عَلَيْكَ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ ثُمَّ تَدْعَى فَلَكَ بِكُلِّ قَدَمٍ رَفَعْتَهَا وَوَضَعْتَهَا كِتَابٌ الْمُتَشَحُّطِ بِدَمِهِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَإِذَا سَلِمْتَ عَلَى الْقَبْرِ فَالْتَمِسْهُ بِيَدِكَ وَقُلِ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ فِي سَمَائِهِ وَأَرْضِهِ ثُمَّ تَمَضِّي إِلَى صِلَاتِكَ وَ لَكَ بِكُلِّ رَكْعَةٍ رَكْعَتَهَا عِنْدَهُ كِتَابٌ مِنْ [حَرَجِ] أَلْفِ حُجَّةٍ وَاعْتَمَرَ أَلْفَ عُمْرَةٍ [حَرَجِ] وَاعْتَمَرَ أَلْفَ مَرَّةٍ وَاعْتَقَ أَلْفَ رَقِيَةٍ وَكَانَمًا وَقَفَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَلْفَ مَرَّةٍ مَعَ نَبِيِّ مُرْسَلٍ فَإِذَا انْقَلَبْتَ مِنْ عِنْدِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ نَادَاكَ مُنَادٍ لَوْ سَمِعْتَ مَقَالَتَهُ لَأَقَمْتَ عُمْرَكَ عِنْدَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَهُوَ يَقُولُ طُوبَى لَكَ أَيُّهَا الْعَبْدُ قَدْ غَنِمْتَ وَ سَلِمْتَ قَدْ غَفِرَ لَكَ مَا سَلَفَ- فَاسْتَأْنِفِ الْعَمَلَ فَإِنْ هُوَ مَاتَ مِنْ عَامِهِ أَوْ فِي لَيْلَتِهِ أَوْ يَوْمِهِ لَمْ يَلِ قَبْضَ رُوحِهِ إِلَّا اللَّهُ وَتَقْبِلُ الْمَلَائِكَةُ مَعَهُ وَ يَسْتَغْفِرُونَ لَهُ وَيَصَلُّونَ عَلَيْهِ حَتَّى يُوَفِّيَ مَنْزِلَهُ- وَ تَقُولُ الْمَلَائِكَةُ يَا رَبِّ هَذَا عَبْدُكَ قَدْ وَافَى قَبْرَ ابْنِ نَبِيِّكَ ص- وَقَدْ وَافَى مَنْزِلَهُ فَأَيْنَ نَذَهَبُ فَيُنَادِيهِمُ النَّدَاءُ مِنَ السَّمَاءِ يَا مَلَائِكَتِي قِفُوا بِنَابِ عَبْدِي فَسَبِّحُوا وَقَدِّسُوا وَ اكْتُبُوا ذَلِكَ فِي حَسَنَاتِهِ إِلَى يَوْمِ يُتَوَفَّى قَالَ فَلَا يَزَالُونَ بِبَابِهِ إِلَى يَوْمِ يُتَوَفَّى يُسَبِّحُونَ اللَّهَ وَيَقْدِّسُونَهُ وَيَكْتُبُونَ ذَلِكَ فِي حَسَنَاتِهِ- فَإِذَا تَوَفَّى شَهِدُوا جَنَازَتَهُ وَ كَفَّنُوهُ وَ غَسَلُوهُ وَ الصَّلَاةَ عَلَيْهِ وَ يَقُولُونَ رَبَّنَا وَكَلَّمْنَا بِبَابِ عَبْدِكَ وَقَدْ تَوَفَّى فَأَيْنَ نَذَهَبُ فَيُنَادِيهِمْ يَا مَلَائِكَتِي قِفُوا بِقَبْرِ عَبْدِي فَسَبِّحُوا وَقَدِّسُوا وَ اكْتُبُوا ذَلِكَ فِي حَسَنَاتِهِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ عَنْ سَلَمَةَ بْنِ الْخَطَّابِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الرَّازِي الْجَامُورَانِيِّ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي حَمْزَةَ بِإِسْنَادِهِ مِثْلُهُ

بنام خداوند بخشنده مهربان

پدرم از سعد بن عبد الله، از ابی عبد الله رازی، از حسن بن علی بن ابی حمزه از حسن بن محمد بن عبد الکریم ابی علی از مفضل بن عمر، از جابر جعفی، وی گفت:

حضرت ابو عبد الله علیه السلام، به مفضل فرمودند:

فاصله بین شما تا قبر مطهر امام حسین علیه السلام چه مقدار است؟

وی عرض کرد: پدر و مادرم فدایت شوند یک روز و مقداری از یک روز.

حضرت فرمودند:

آیا قبر آن حضرت را زیارت می‌کنی؟

عرض کردم: بلی.

فرمودند:

آیا بشارت بدهم تو را؟ آیا شاد و مسرور بنمایم تو را به واسطه پاره‌ای از ثواب‌های آن؟

عرض کردم: بلی فدایت شوم.

مفضّل گفت: حضرت به من فرمودند:

هر گاه یک نفر از شما اثاثیه سفرش را بر می‌داد و آماده می‌شود برای زیارت قبر امام حسین علیه السلام اهل آسمان به او بشارت می‌دهند و وقتی از درب خانه‌اش بیرون رفت چه سواره و چه پیاده خداوند مَنان چهار هزار فرشته را بر او موکّل می‌فرماید که بر وی تحیت و درود فرستند تا به قبر مطهر حضرت امام حسین علیه السلام برسد.

ای مفضّل: هنگامی که به قبر امام حسین علیه السلام رسیدی، درب حرّمش بایست و این کلمات را بگو، زیرا در مقابل هر یک کلمه‌ای که می‌گویی نصیب و بهره‌ای از رحمت عائدت می‌شود.

عرض کردم: آن کلمات چیست؟

حضرت فرمودند: بگو:

سلام و درود بر تو ای وارث آدم که برگزیده خدا است، سلام و درود بر تو ای وارث نوح که پیامبر خدا است، سلام و درود بر تو ای وارث ابراهیم که خلیل خدا است، سلام و درود بر تو ای وارث موسی که کلیم خدا است، سلام و درود بر تو ای وارث عیسی که روح خدا است، سلام و درود بر تو ای وارث محمد صلی الله علیه و آله و سلم که حبیب خدا است، سلام و درود بر تو ای وارث علی علیه السلام که جانشین رسول خدا است، سلام و درود بر تو ای وارث حسن علیه السلام که رضی و پسندیده است، سلام و درود بر تو ای وارث فاطمه علیها السلام که دختر رسول خدا است، سلام و درود بر تو ای شهیدی که بسیار بسیار راستگو بودی، سلام بر تو ای وصی و جانشین پیغمبر که نیکوکار و پرهیزکار می‌باشی، سلام بر تو ای حجّت خدا و فرزند حجت خدا، سلام بر ارواحی که گرداگرد تو فرود آمده و در مسکن و مکان تو قرار و آرام گرفته‌اند، سلام بر فرشتگان خدا که اطراف تو را گرفته‌اند، شهادت می‌دهم که تو نماز را به پا داشتی و زکات را اداء کردی و به معروف و اعمال پسندیده امر کردی و از افعال زشت و ناپسند نهی نمودی، و خدا را مخلصا پرستیدی تا اجل تو را دریافت، سلام بر تو و رحمت و برکات خدا بر تو باد.

سپس از درب حرّم حرکت کن و به طرف قبر برو که برای هر قدمی که از زمین برداشته و بر روی آن می‌گذاری ثوابی همچون ثواب کسی که در راه خدا به خون خود آغشته شده می‌باشد و وقتی بر قبر سلام دادی دست خود را به آن بکش و بگو: سلام بر تو ای حجّت خدا در آسمان و زمین.

سپس به نماز بایست چه آنکه هر رکعتی از نماز نزد قبر آن حضرت ثواب هزار حجّ و عمره و هزار بنده‌ای که آزاد نموده باشند را داشته و گویا نماز گزار هزار مرتبه با پیغمبر فرستاده شده در راه خدا جهاد کرده است، به هر صورت وقتی از زیارت قبر برگشتی منادی تو را نداء می‌کند به طوری که اگر مقاله و سخن او را می‌شنیدی تمام عمرت را نزد قبر آن حضرت می‌ماندی، منادی می‌گوید:

ای بنده خوشا به حال تو! غنیمت بردی و سلام دادی، تمام گناهان گذشته‌ات آمرزیده شد، پس عمل را از ابتداء شروع کن، پس اگر وی در همان سال یا همان

شب یا همان روز زیارت فوت کند احدی قبض روحش را به عهده نگرفته مگر خداوند متعال، و فرشتگان با او پیش آمده و طلب آمرزش برایش می‌کنند و رحمت بر او می‌کنند تا وی به منزلش برسد، و فرشتگان می‌گویند:

ای پروردگار این بنده تو است و به زیارت فرزند پیغمبرت صلی الله علیه و آله و سلم آمده و اکنون برگشته و به منزلش رسیده حال ما به کجا برویم؟

پس از آسمان نداء آید:

ای فرشتگان من درب منزل بنده من بایستید و تسبیح و تقدیس نموده و آن را در نامه حسنات وی بنویسید تا زمانی که فوت کند. امام علیه السلام فرمودند:

پیوسته فرشتگان درب منزل او بوده تا روزی که وی فوت کند، طول این مدت ایشان به تسبیح خداوند و تقدیسش مشغول بوده و تمام این تسبیحات و تقدیسات را در زمره حسنات وی قرار می‌دهند و وقتی وی فوت کند بر جنازه و مراسم تکفین و تغسیل و خواندن نماز بر او حاضر شده و می‌گویند:

پروردگارا ما را موکل نمودی که بر درب منزل بندهات بایستیم، اکنون او فوت کرده حال کجا برویم؟
حق تعالی نداء داده و می‌فرماید:

ای فرشتگان من بایستید بر سر قبر بندهام، پس تسبیح و تقدیس نمائید من را و آن را در زمره حسنات او تا روز قیامت ثبت و ضبط کنید.

حکیم بن داود بن حکیم، از سلمه بن الخطاب، از ابی عبد الله رازی جامورانی از حسن بن علی بن ابی حمزه به اسنادش مثل حدیث مزبور را نقل کرده‌اند.

۶- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ أَبِي الْبَلَادِ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) مَا تَقُولُ فِي زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقَالَ لِي مَا تَقُولُونَ أَنْتُمْ فِيهِ فَقُلْتُ بَعْضُ مَا يَقُولُ حِجَّةٌ وَبَعْضُ مَا يَقُولُ عُمْرَةٌ قَالَ فَأَيُّ شَيْءٍ تَقُولُ إِذَا أَتَيْتَ فَقُلْتُ أَقُولُ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ أَقَمْتَ الصَّلَاةَ وَآتَيْتَ الزَّكَاةَ وَأَمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَدَعَوْتَ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحِكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَأَشْهَدُ أَنَّ الَّذِينَ سَفَكُوا دَمَكَ وَاسْتَحْلَوْا حُرْمَتَكَ مَلْعُونُونَ مُعَذَّبُونَ عَلَى لِسَانِ دَاوُدَ وَعَيْسَى ابْنِ مَرْيَمَ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ

حسن بن عبد الله بن محمد بن عیسی، از پدرش، از جدش محمد بن عیسی ابن عبد الله، از ابراهیم بن ابی البلاد، وی گفت: محضر مبارک حضرت ابی الحسن علیه السلام (امام هفتم علیه السلام) عرض کردم: در زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام چه می‌فرمائید؟

حضرت به من فرمودند:

شما در باره زیارت آن حضرت چه می‌گوئید؟

عرضه داشتم: برخی از ما معتقدیم که زیارت آن جناب به منزله حج بوده و بعضی دیگر می‌گوئیم ثواب عمره را دارد. حضرت فرمودند:

در وقت زیارت آن حضرت چه می‌گوئید؟

عرض کردم: می‌گوئیم:

سلام و درود بر تو ای ابا عبد الله، سلام و درود بر تو ای پسر رسول خدا، شهادت می‌دهم که تو نماز را به پا داشتی و زکات را اداء نمودی، و به کار خیر امر و از عمل زشت نهی فرمودی، و با بیانی مشتمل بر حکمت و با موعظه‌ای پسندیده مردم را به راه پروردگارت دعوت نمودی، و شهادت می‌دهم کسانی که خون تو را ریختند و هتک حرمت تو را حلال دانستند با زبان حضرت داود و عیسی بن مریم علیهما السلام مورد لعن و عذاب الهی واقع شده‌اند، و این به خاطر عصیان و تجاوز آنها می‌باشد.

۷- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ مُوسَى بْنِ جَعْفَرِ الْبَغْدَادِيِّ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ أَبِي الْبَلَادِ قَالَ قَالَ لِي أَبُو الْحَسَنِ (عليه السلام) كَيْفَ السَّلَامُ عَلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قُلْتُ أَقُولُ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ أَقَمْتَ الصَّلَاةَ وَآتَيْتَ الزَّكَاةَ وَأَمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَدَعَوْتَ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحِكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَأَشْهَدُ أَنَّ الَّذِينَ سَفَكُوا دَمَكَ وَاسْتَحْلَوْا حُرْمَتَكَ - مَلْعُونُونَ مُعَذَّبُونَ عَلَى لِسَانِ دَاوُدَ وَعَيْسَى ابْنِ مَرْيَمَ ذَلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ قَالَ نَعَمْ هُوَ هَكَذَا

پدرم از موسی بن جعفر بغدادی از کسی که برایش حدیث گفته، از ابراهیم ابن ابی البلاد، وی گفت:

حضرت ابو الحسن علیه السلام (امام هفتم علیه السلام) به من فرمودند:

چگونه بر حضرت ابا عبد الله الحسین علیه السلام سلام می‌دهی؟

وی می‌گوید: عرضه داشتیم: می‌گوییم:

سلام و درود بر تو ای ابا عبد الله، سلام بر تو ای فرزند رسول خدا ...

مترجم گوید:

فقرات این زیارت عینا همان زیارت ششم است با این فرق که پس از عرضه داشتن راوی امام علیه السلام در این زیارت‌نامه فرموده‌اند:

بلی سلام بر آن حضرت چنین می‌باشد.

۸- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ عَنْ سَلْمَةَ بْنِ الْخَطَّابِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِهِ عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ حَفْصِ الْمَرْوَزِيِّ عَنِ الرَّجُلِ قَالَ تَقُولُ عِنْدَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَلَيكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ فِي أَرْضِهِ وَ شَاهِدَهُ عَلَى خَلْقِهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ عَلِيٍّ الْمُرْتَضَى السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ أَقَمْتَ الصَّلَاةَ وَ آتَيْتَ الزَّكَاةَ وَ أَمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ وَ نَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَ جَاهَدْتَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ حَتَّى أَتَاكَ الْيَقِينُ وَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ حَيًّا وَ مَيِّتًا ثُمَّ ضَعَّ خَدَّكَ الْأَيْمَنَ عَلَى الْقَبْرِ وَقُلْ أَشْهَدُ أَنَّكَ عَلَى بَيْتِهِ مِنْ رَبِّكَ جِئْتِكَ مُقَرًّا بِالذُّنُوبِ اشْفَعْ لِي عِنْدَ رَبِّكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ ثُمَّ اذْكُرِ الْأَيْمَةَ وَاحِدًا وَاحِدًا وَقُلْ أَشْهَدُ أَنَّهُمْ حُجَجُ اللَّهِ ثُمَّ قُلْ اكْتُبْ لِي عِنْدَكَ عَهْدًا وَ مِيثَاقًا بَأَنِّي أَتَيْتُكَ مُجَدِّدًا الْمِيثَاقَ فَاشْهَدْ لِي عِنْدَ رَبِّكَ أَنَّكَ أَنْتَ الشَّاهِدُ حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ، از سلمه بن الخطاب، از علی بن محمد، از برخی اصحابش، از سلیمان بن حفص مروزی، از آن مرد بزرگ، آن جناب فرمودند:

در نزد قبر حضرت امام حسین علیه السلام بگو:

سلام و درود بر تو ای ابا عبد الله، سلام و درود بر تو ای حجت خدا در زمین، و سلام بر تو ای شاهد خدا بر خلق او، سلام بر تو ای پسر رسول خدا، سلام بر تو ای فرزند علی مرتضی، سلام و درود بر تو ای فرزند فاطمه زهراء، شهادت می‌دهم که نماز را بپاداشته و زکات را اداء کرده‌ای، و به کار خیر امر و از عمل زشت نهی فرموده‌ای، و در راه خدا جهاد کردی تا مرگ تو را دریافت، و درود و رحمت خدا بر تو باد چه در حال حیات و چه در حال ممات.

سپس طرف راست صورت را بر قبر بگذار و بگو:

شهادت می‌دهم که تو حجت آشکار پروردگارت می‌باشی، به نزد تو آمده‌ام در حالی که به گناهانم اقرار دارم، نزد پروردگارت شفاعت من را بنما ای فرزند رسول خدا.

سپس ائمه علیهم السلام را یکی یکی یاد کن و بگو:

شهادت می‌دهم که شما حجت‌های خدا هستید.

سپس بگو:

بنویس برای من که نزد شما میثاق و عهدی داشته و آمدم به محضر در حالی که آن میثاق را تجدید می‌کنم پس شاهد من باش نزد پروردگارت که تو شاهد می‌باشی.

۹- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ عَنْ سَلْمَةَ بْنِ الْخَطَّابِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ زَكَرِيَّا عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ حَفْصِ الْمَرْوَزِيِّ عَنِ الْمُبَارَكِ قَالَ تَقُولُ عِنْدَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ فِي أَرْضِهِ وَ شَاهِدَهُ عَلَى خَلْقِهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ عَلِيٍّ الْمُرْتَضَى السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ أَقَمْتَ الصَّلَاةَ وَ آتَيْتَ الزَّكَاةَ- وَ

أَمَرْتُ بِالْمَعْرُوفِ وَ نَهَيْتُ عَنِ الْمُنْكَرِ وَ جَاهِدْتُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ حَتَّى أَتَاكَ الْبَيْقِينَ فَصَلَّى لِي اللَّهُ عَلَيْكَ حَيًّا وَ مَيِّتًا ثُمَّ ضَعَّ خَدَّكَ الْأَيْمَنَ عَلَى الْقَبْرِ وَقَالَ أَشْهَدُ أَنَّكَ عَلَى بَيْتِهِ مِنْ رَبِّكَ جِئْتِكَ مُقَرًّا بِالذُّنُوبِ لِتُسْفَعَ لِي عِنْدَ رَبِّكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ ثُمَّ أَذْكَرُ الْأَيْمَةَ بِأَسْمَائِهِمْ وَاحِدًا بَعِيدًا وَاحِدٍ وَقَالَ أَشْهَدُ أَنَّهُمْ حُجَّجُ اللَّهِ ثُمَّ قُلْ أَكْتُبْ لِي عِنْدَكَ مِيثَاقًا وَ عَهْدًا إِنَّي أَتَيْتُكَ مُجَدِّدًا الْمِيثَاقَ فَاشْهَدْ لِي عِنْدَ رَبِّكَ إِنَّكَ أَنْتَ الشَّاهِدُ

حکیم بن داود بن حکیم، از سلمه بن الخطاب، از حسین بن زکریا، از سلیمان ابن حفص مروزی، از مبارک، وی گفت:
در زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام می گوئی:

سلام بر تو ای ابا عبد الله، سلام بر تو ای حجت خدا در زمینش، و شاهد او بر خلقش، سلام بر تو ای فرزند رسول خدا، سلام بر تو ای فرزند علی مرتضی، سلام بر تو ای فرزند فاطمه زهراء، شهادت می دهم که تو نماز را به پا داشتی، و زکات را اداء نمودی، و به کارهای نیک امر و از اعمال و افعال زشت نهی نمودی، و در راه خدا سخت کوشیدی تا اجل تو را دریافت، پس رحمت خدا بر تو باد در زنده و مرده بودن.

سپس طرف راست صورت را بر قبر بگذار و مضامین در زیارت قبل (زیارت هشتم) را که با ترجمه اش گذشت بگو.

۱۰- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الْجَبَّارِ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي نَجْرَانَ عَنْ عَامِرِ بْنِ جُدَاعَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِذَا أَتَيْتَ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) فَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ النَّبِيِّ وَ آلِهِ - وَ السَّلَامُ عَلَيْهِ وَ عَلَيْهِمْ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ قَتَلَكَ وَ مَنْ شَارَكَ فِي دَمِكَ وَ مَنْ بَلَغَهُ ذَلِكَ فَرَضِي بِهِ إِنَّا إِلَى اللَّهِ مِنْهُمْ بَرِيءٌ ثَلَاثًا

محمد بن الحسن بن احمد بن ولید، از محمد بن الحسن بن الصیفار، از محمد ابن عبد الجبار، از عبد الرحمن بن ابی نجران، از عامر بن جداعه، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

هر گاه به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام رفتی بگو:

سپاس و حمد برای خدا است و درود و تحیت خدا بر محمد که نبی او است و بر آل و دودمانش، و سلام بر او و بر آتش و رحمت و برکات الهی بر این ذوات باد، درود خدا بر تو ای ابا عبد الله، خدا لعنت کند کسانی را که تو را کشتند، و کسانی را که در خون تو شرکت نمودند، و کسانی را که وقتی خبر کشته شدن تو به ایشان رسید راضی به آن شدند، من از ایشان به سوی خدا بیزار می جویم، این عبارت را سه بار بگوید:

۱۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي نَجْرَانَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي عَمِيرٍ عَنْ عَامِرِ بْنِ جُدَاعَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِذَا أَتَيْتَ الْحَائِرَ فَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ أَهْلِ بَيْتِهِ وَ السَّلَامُ عَلَيْهِ وَ عَلَيْهِمْ السَّلَامُ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ عَلَيْكَ السَّلَامُ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ قَتَلَكَ وَ مَنْ شَارَكَ فِي دَمِكَ وَ مَنْ بَلَغَهُ ذَلِكَ فَرَضِي بِهِ إِنَّا إِلَى اللَّهِ مِنْهُمْ بَرِيءٌ

پدرم رحمه الله علیه، از سعد بن عبد الله از احمد بن محمد، از عبد الرحمن ابن ابی نجران، از محمد بن ابی عمیر، از عامر بن جداعه از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

هر گاه به حائر رفتی پس بگو:

حمد و سپاس برای خداست و درود و تحیت خدا بر محمد و اهل بیت او ...

تا آخر مضامین زیارت قبل که با ترجمه ذکر شد.

۱۲- حَدَّثَنِي أَبِي عَيْنِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ وَ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْجَمْرِيِّ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ فَضَالٍ عَنْ عَمْرِو بْنِ سَعِيدِ الْمِدَائِنِيِّ عَنْ مُصَدِّقِ بْنِ صَدَقَةَ عَنْ عَمَّارِ بْنِ مُوسَى السَّيَّاطِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ تَقُولُ إِذَا أَتَيْتَ [انْتَهَيْتَ] إِلَى قَبْرِهِ

السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا سَيِّدَ شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ وَ رَحْمَةَ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا مَنْ رَضَاهُ مِنْ رَضَى الرَّحْمَنِ وَ سَيَّخَطُهُ مِنْ سَخَطِ الرَّحْمَنِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَمِينَ اللَّهِ وَ حُجَّتَهُ وَ بَابَ اللَّهِ وَ الدَّلِيلَ عَلَى اللَّهِ وَ الدَّاعِيَ إِلَى اللَّهِ أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ حَلَلْتَ حَلَالَ اللَّهِ وَ حَرَّمْتَ حَرَامَ اللَّهِ وَ أَقَمْتَ الصَّلَاةَ وَ آتَيْتَ الزَّكَاةَ وَ أَمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ وَ نَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَ دَعَوْتَ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ - بِالْحُكْمِ وَ الْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَ أَشْهَدُ أَنَّكَ وَ مَنْ قُتِلَ مَعَكَ شُهَدَاءُ - أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّكُمْ تُزْزَقُونَ وَ أَشْهَدُ أَنَّ قَاتِلَيْكَ فِي النَّارِ أَدِينُ اللَّهِ بِالْبِرَاءَةِ مِمَّنْ قَاتَلَكَ وَ مِمَّنْ قَاتَلَكَ وَ شَايَعَ عَلَيْكَ وَ مِمَّنْ جَمَعَ عَلَيْكَ - وَ مِمَّنْ سَمِعَ صَوْتَكَ وَ لَمْ يُجِبْكَ [وَ لَمْ يُعِنِكَ إِلَّا لِيَتَنِي كُنْتُ مَعَكُمْ فَأَفُوزَ فَوْزًا عَظِيمًا

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله و عبد الله بن جعفر حمیری، از احمد ابنالحسن بن علی بن فضال، از عمرو بن سعید مدائنی، از مصدق بن صدقه، از عمار بن موسی ساباطی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

هر گاه به زیارت قبر امام حسین علیه السلام رفتی بگو:

سلام بر تو ای فرزند رسول خدا، سلام بر تو ای فرزند امیر المومنین، سلام بر تو ای ابا عبد الله، سلام بر تو ای سرور جوانان اهل بهشت و رحمت خدا و برکاتش بر تو باد، سلام بر تو ای کسی که رضایت رضایت خدا است، و غضب و نارضايت غضب و نارضايتی خدا می باشد، سلام بر تو ای امین و حجت و باب خدا و راهنما و نشان دهنده خدا و دعوت کننده بسوی خدا، شهادت می دهم که تو حلال خدا را بیان کرده و حرامش را روشن نموده و نماز را به پا داشتی و زکات را پرداختی و به کارهای نیک امر و از اعمال زشت و قبیح نهی فرمودی، و با بیان مصلحت و پند و اندرز نیک دیگران را به راه خدا دعوت نمودی، و شهادت می دهم که تو و آنان که در رکاب ظفر قرینت شهید شده‌اید شهیدانی بوده که نزد خدا زنده بوده و روزی می خورید، و شهادت می دهم که کشنده تو در آتش جهنم است، به واسطه بیزاری از کسانی که با تو محاربه نموده و آنان که تو را کشته و علیه تو با یک دیگر هم داستان شدند، و بیزاری می جویم از کسانی که

قصد سوء علیه تو نمودند و براءت و بیزاری می جویم از آنان که صدای تو را شنیده ولی اجابت نکردند، کاش با تو بودم پس به رستگاری عظیمی نائل می شدم.

۱۳- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنْ أَبِيهِ عَنِ ابْنِ أَبِي نَجْرَانَ عَنْ يَزِيدَ بْنِ إِسْحَاقَ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَطِيَّةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ تَقُولُ عِنْدَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) مَا أُحِبُّتَ عَلِيَّ بْنَ الْحُسَيْنِ، از علی بن ابراهیم بن هاشم، از پدرش، از ابی نجران، از یزید بن اسحاق، از حسن بن عطیه، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

نزد قبر امام حسین علیه السلام هر چه را که دوست داشتی می توانی به عنوان زیارت بخوانی.

۱۴- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ صَالِحِ بْنِ عَقْبَةَ زُرْتَهُ يَا بَا سَعِيدٍ فَسَبِّحْ عِنْدَ رَأْسِهِ تَسْبِيحَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) أَلْفَ مَرَّةٍ وَ سَبِّحْ عِنْدَ رِجْلَيْهِ تَسْبِيحَ فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ عَلَيْهَا السَّلَامُ أَلْفَ مَرَّةٍ ثُمَّ صَلِّ عِنْدَهُ رَكَعَتَيْنِ تَقْرَأُ فِيهِمَا يَسَ وَ الرَّحْمَنَ فَإِذَا فَعَلْتَ ذَلِكَ كَتَبَ اللَّهُ لَكَ تَوَابَ ذَلِكَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى قَالَ قُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ عَلَّمَنِي تَسْبِيحَ عَلِيٍّ وَ فَاطِمَةَ (عليها السلام) قَالَ نَعَمْ يَا بَا سَعِيدٍ تَسْبِيحَ عَلِيٍّ (عليه السلام) سُبْحَانَ الَّذِي لَا تَنْفُذُ خَزَائِنُهُ سُبْحَانَ الَّذِي لَا تَبِيدُ مَعَالِمُهُ سُبْحَانَ الَّذِي لَا يَفْنَى مَا عِنْدَهُ سُبْحَانَ الَّذِي لَا يُشْرِكُ أَحَدًا فِي حُكْمِهِ سُبْحَانَ الَّذِي لَا اضْمِحْخَالَ لِفَخْرِهِ سُبْحَانَ الَّذِي لَا انْقِطَاعَ لِمُدَّتِهِ سُبْحَانَ الَّذِي لَا إِلَهَ غَيْرُهُ - وَ تَسْبِيحَ فَاطِمَةَ (عليها السلام) سُبْحَانَ ذِي الْجَلَالِ الْبَازِخِ الْعَظِيمِ - سُبْحَانَ ذِي الْعِزِّ الشَّامِخِ الْمُنِيفِ سُبْحَانَ ذِي الْمُلْكِ الْفَاخِرِ الْقَدِيمِ - سُبْحَانَ ذِي الْبَهْجَةِ وَ الْجَمَالِ سُبْحَانَ مَنْ تَرَدَّى بِالنُّورِ وَ الْوَقَارِ سُبْحَانَ مَنْ يَرَى أَثَرَ النَّمْلِ فِي الصَّفَا وَ وَقَعَ الطَّيْرِ فِي الْهَوَاءِ مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ، از محمد بن الحسين، از محمد بن اسماعیل، از صالح بن عقبه، از ابی سعید مدائنی، وی می گوید محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السلام مشرف شده عرض کردم: فدایت شوم به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام بروم؟

حضرت فرمودند:

بلی، ای ابا سعید به زیارت قبر حسین علیه السلام برو و به زیارت پاکیزه‌ترین پاکیزه‌ها و پاک‌ترین پاکان و نیک‌ترین نیکان. ای ابا سعید هنگامی که آن حضرت را زیارت کردی بالای سر آن جناب تسبیح امیر المومنین علیه السلام را هزار مرتبه بگو و پائین پای آن حضرت تسبیح حضرت زهراء علیها السلام را هزار مرتبه بگو، سپس نزد قبر مطهرش دو رکعت نماز بخوان و در آن دو رکعت سوره یس و الرحمن را قرائت کن.

و وقتی چنین نمودی خداوند متعال ثواب زیارت حضرت را برای تو خواهد نوشت.

راوی می‌گوید: محضر مبارکش عرض کردم: فدایت شوم تسبیح امیر المومنین علی علیه السلام و تسبیح حضرت فاطمه سلام الله علیها را آیا به من تعلیم می‌فرمائید؟

حضرت فرمودند:

بلی یا ابا سعید، تسبیح امیر المومنین علیه السلام عبارت است از ذکر این اذکار:

منزه است کسی که خزاننش تمام‌شدنی نیست، منزه است کسی که نشانه‌هایش کهنه و فرسوده نمی‌شوند، منزه است کسی که آنچه نزد او است فانی نمی‌گردد، منزه است کسی که احدی در حکم با او شریک نیست، منزه است کسی که آنچه زوالی برای فخر و بزرگی او نمی‌باشد، منزه است کسی که بر انقطاع و فنائی برای زمان سلطنتش نمی‌باشد، منزه است کسی که معبودی غیر از او وجود ندارد.

و تسبیح حضرت فاطمه سلام الله علیها عبارتست از:

منزه است صاحب جلالی که متکبر و بزرگ می‌باشد، منزه است صاحب عزّتی که بلند مرتبه و مرتفع الشّان می‌باشد، منزه است صاحب سلطنتی که دارای

فخر و قدمت می‌باشد، منزه است صاحب حسن و جمال، منزه است کسی که به نور و سنگینی و وقار آراسته است، منزه است کسی که اثر و نشانه‌های پای مورچه را روی سنگ صاف و شفاف دیده و افتادن طیور و پرندگان را روی درختان و لانه‌ها می‌نگرد.

۱۵- حَدَّثَنِي أَبِي وَ غَيْرُ وَاحِدٍ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ مُوسَى الْوَرَّاقِ عَنْ يُونُسَ عَنْ عَامِرِ بْنِ جَدَاعَةَ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ إِذَا أَتَيْتَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقُلِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) لَعَنَّ اللَّهُ مَنْ قَتَلَكَ وَ لَعَنَّ اللَّهُ مَنْ بَلَغَهُ ذَلِكَ فَرَضِي بِهِ إِنَّا إِلَى اللَّهِ مِنْهُمْ بَرِيءٌ

پدرم و گروهی دیگر، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از عباس بن موسی وراق، از یونس، از عامر بن جداعه، وی می‌گوید: شنیدم حضرت ابو عبد الله علیه السلام می‌فرمودند:

وقتی به زیارت قبر امام حسین علیه السلام رفتی بگو:

سلام و درود بر تو ای فرزند رسول خدا، سلام و درود بر تو ای ابا عبد الله، خدا لعنت کند کسانی که تو را کشتند و خدا لعنت کند کسانی را که وقتی خبر

شهادت تو را شنیدند خشنود و راضی شدند، من به سوی خدا از ایشان بیزاری می‌جویم.

*** **

*** **

۱۶- حَدَّثَنِي الْحُسَيْنُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ عَامِرٍ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ إِسْحَاقَ بْنِ سَعْدِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَدَّانَ بْنِ مُسْلِمٍ قَائِدِ أَبِي بَصِيرٍ قَالَ حَدَّثَنَا بَعْضُ أَصْحَابِنَا عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِذَا أَتَيْتَ الْقَبْرَ بَدَأْتَ فَأَتَيْتَ عَلَى اللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ وَ صَلَّيْتَ عَلَى النَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) وَ اجْتَهَدْتَ فِي ذَلِكَ ثُمَّ تَقُولُ:

سَلَامُ اللَّهِ وَ سَلَامُ مَلَائِكَتِهِ فِيمَا تَرَوُحُ وَ تَغْدُو الزَّائِكِيَاتُ الطَّاهِرَاتُ لَكَ وَ عَلَيْكَ وَ سَلَامُ اللَّهِ وَ سَلَامُ مَلَائِكَتِهِ الْمُقَرَّبِينَ وَ الْمُسَيَّلِينَ لَكَ بِقُلُوبِهِمْ وَ النَّاطِقِينَ بِفَضْلِكَ وَ الشُّهَدَاءِ عَلَى أَنَّكَ صَادِقٌ صِدْقٌ صِدْقٌ وَ نَصِيحَةٌ فِيمَا أَتَيْتَ بِهِ وَ أَنَّكَ نَارُ اللَّهِ فِي الْأَرْضِ وَ الدَّمُ الَّذِي لَا يُدْرِكُ نَارَهُ [تَرْتَهُ] أَحَدٌ مِنْ أَهْلِ الْأَرْضِ وَ لَا يُدْرِكُهُ إِلَّا اللَّهُ وَ حُدَّهُ جِثَّتَكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ وَافِدًا إِلَيْكَ وَ اتَّوَسَّلُ إِلَى اللَّهِ بِكَ فِي جَمِيعِ حَوَائِجِي مِنْ أَمْرِ دُنْيَايَ وَ آخِرَتِي وَ بِحُكِّ يَتَوَسَّلُ الْمُتَوَسِّلُونَ إِلَى اللَّهِ فِي حَوَائِجِهِمْ وَ بِحُكِّ يُدْرِكُ أَهْلَ التَّرَاتِ مِنْ عِبَادِ اللَّهِ طَلَبَتُهُمْ

حسین بن محمد بن عامر، از احمد بن اسحاق بن سعد، وی می گوید:

سعدان بن مسلم، از قائد ابی بصیر نقل نموده که وی گفت:

برخی از اصحاب ما از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده‌اند که آن حضرت فرمودند:

وقتی به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام رفتی ابتداء بر خداوند عزّ و جلّ ثناء بگو و سپس بر پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم صلوات و درود بفرست و در فرستادن صلوات بر آن حضرت کوشش و مبالغه نما و پس از آن بگو:

درود خدا و درود فرشتگان در هر شام و بامداد برای تو و بر تو باد آن درودهایی که پاک و پاکیزه می‌باشند، و درود خدا و درود فرشتگان مقرب و ملائکه‌ای که قلبا تسلیم تو هستند بر تو باد، درود فرشتگانی که فضل تو را بازگو می‌کنند بر تو باد، درود آنان که شهادت می‌دهند بر اینکه تو راستگویی و راست هستی بر تو باد، در آنچه خبر دادی و بازگو نمودی راست گفتی و مردم را نصیحت کردی، تو خون خدا در زمین هستی، تو خونی هستی که احدی از اهل زمین نمی‌تواند آن را تقاص کند و کسی غیر از خداوند متعال قادر بر خونخواهی آن نیست، ای پسر رسول خدا به نزد تو آمده‌ام در حالی که از سرزمین خود به سوی تو کوچ کرده‌ام، و به واسطه تو در تمام نیازمندی‌هایم چه امور دنیائی و چه امور اخروی به خدا متوسل می‌شوم، و به واسطه تو تمام نیازمندان در نیازهایشان به خداوند متان متوسل می‌شوند، و به توسط تو اولیاء دماء از بندگان خدا طلب خود را می‌گیرند.

دنباله زیارت نامه حضرت

ثُمَّ امْسِ قَلِيلًا ثُمَّ تَسْتَقْبِلُ الْقَبْرَ - وَ الْقَبْلَةَ بَيْنَ كَتِفَيْكَ فَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْأَحَدِ الْمُتَوَحِّدِ بِالْأُمُورِ كُلِّهَا خَالِقِ الْخَلْقِ فَلَمْ يَغْرُبْ عَنْهُ شَيْءٌ مِنْ أَمْرِهِمْ وَ عَالِمِ كُلِّ شَيْءٍ بِمَا [بِغَيْرِ] تَعْلِيمٍ - ضَمَّنَ الْأَرْضَ وَ مَنْ عَلَيْهَا دَمِكَ وَ تَارَكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ أَشْهَدُ أَنَّ لَكَ مِنَ اللَّهِ مَا وَعَدَكَ مِنَ النَّصْرِ وَ الْفَتْحِ وَ أَنَّ لَكَ مِنَ اللَّهِ الْوَعْدَ الْحَقَّ - فِي هَلَاكِ عَدُوِّكَ وَ تَمَامِ مَوْعِدِهِ إِيَّاكَ أَشْهَدُ أَنَّهُ قَاتِلٌ مَعَكَ رِيْبُونَ كَثِيرٌ كَمَا قَالَ اللَّهُ تَعَالَى - وَ كَأَيِّنْ مِنْ نَبِيٍّ قَاتَلَ مَعَهُ رِيْبُونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ

سپس اندکی قدم بردار و پس از آن قبر را مقابل خود و قبله را بین دو کتف قرار داده و بگو:

حمد و سپاس برای خداوند واحدی است که در تمام امور مستقل می‌باشد، آفریننده مخلوقات بوده پس هیچ امری از امور خلائق از او مخفی و پنهان نمی‌باشد، بدون اینکه تعلیم گرفته باشد به تمام اشیاء عالم و دانا است، ای فرزند رسول الله خداوند متان زمین و تمام موجودات روی آن را تاوان خون تو قرار داده است، شهادت می‌دهم نصرت و فتحی را که خدا به تو وعده داده برایت منجز و فراهم فرموده، و نیز شهادت می‌دهم وعده راست و حقی را که خدا در ارتباط با هلاک نمودن دشمن تو داده و نیز تمام وعده‌هایش به تو به وقوع پیوسته است، شهادت می‌دهم که همراه تو جماعت بسیاری مقاتله و کارزار کردند چنانچه حق تعالی در قرآن فرموده:

و چه بسا پیامبر که گروه زیادی از پیروانش همراه او کارزار کرده و کشته شدند ولی هیچ سستی و رخنه‌ای از این رهگذر در آنها پیدا نشد.

دنباله زیارت نامه حضرت ابا عبد الله الحسين علیه السلام

ثُمَّ كَبِّرْ سَبْعَ تَكْبِيرَاتٍ ثُمَّ امْسِ قَلِيلًا وَ اسْتَقْبِلِ الْقَبْرَ ثُمَّ قُلِ - الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ صَاحِبَةً وَ لَا وَلَدًا وَ لَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ -

خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَرَهُ تَقْدِيرًا أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ بَلَّغْتَ عَنِ اللَّهِ مَا أَمَرْتَ بِهِ وَوَفَيْتَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَتَمَّتْ بِكَ كَلِمَاتُهُ وَجَاهَدْتَ فِي سَبِيلِهِ حَتَّى أَتَاكَ الْيَقِينُ لَعَنَ اللَّهُ أُمَّةً قَتَلَتْكَ وَأُمَّةً خَدَلَتْكَ وَلَعَنَ اللَّهُ أُمَّةً خَدَلَتْ عَنْكَ اللَّهُمَّ إِنِّي أَشْهَدُ بِالْوَلَايَةِ لِمَنْ وَالَيْتَ وَوَالْتَ رُسُلُكَ وَأَشْهَدُ بِالْبِرَاءَةِ مِمَّنْ بَرَّتَ مِنْهُ وَبَرَّتَ مِنْهُ رُسُلُكَ اللَّهُمَّ الْعَنِ الَّذِينَ كَذَّبُوا رَسُولَكَ وَهَيَّأُوا كَعْبَتَكَ وَحَرَّفُوا كِتَابَكَ وَسَيَّفَكُوا دِمَاءَ أَهْلِ بَيْتِ نَبِيِّكَ وَأَفْسَدُوا عِيَادَكَ وَاسْتَدْلَوْهُمُ اللَّهُمَّ ضَاعِفْ لَهُمُ اللَّعْنَةَ فِيمَا جَرَتْ بِهِ سَيِّئَتِكَ فِي بَرِّكَ وَبَحْرِكَ اللَّهُمَّ الْعَنَّهُمْ فِي سَمَائِكَ وَأَرْضِكَ - اللَّهُمَّ وَاجْعَلْ لِي لِسَانَ صِدْقٍ فِي أَوْلِيَائِكَ وَحَبِّبْ إِلَيَّ مَشَاهِدَهُمْ - حَيَّتِي تَلْحِقْنِي بِهِمْ وَتَجْعَلْهُمْ لِي فَرَطًا وَتَجْعَلْنِي لَهُمْ تَبَعًا فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

سپس هفت تا تکبیر بگو و پس از آن اندکی جلو برو و قبر را روبروی خود قرار داده و بگو:

حمد و سپاس مر خدائی را سزد که همراه و فرزند برای خود نگرفت و در سلطنت و پادشاهی برایش شریکی نمی باشد، تمام اشیاء را آفرید پس آنها را متناسب و معین نمود، شهادت می دهیم که تو آنچه را مأمور به ابلاغش بودی ابلاغ نمودی و بعهدی که با خدا نموده بودی وفاء کردی، و به واسطه تو کلمات خدا و نعمت هایش تمامیت و کمال پیدا می کنند، و شهادت می دهیم که در راه او مجاهدت و کوشش نموده تا اجل تو را دریافت، خدا لعنت کند جماعتی را که تو را کشتند و گروهی را که یاری تو را نمودند، و خدا لعنت کند آن دسته از مردمی را که دیگران را به ترک یاری تو واداشتند، خدایا من شهادت می دهیم آنان را که تو و رسولانت را دوست دارند من دوست دارم، و شهادت می دهیم که بی زارم از کسانی را که تو و رسولانت از آنها بیزار می باشید، بار خدایا لعنت کن کسانی را که پیغمبرت را تکذیب کرده، و کعبه تو را منهدم و خراب نموده، و کتابت را سوزانده، و خونهای اهل بیت پیغمبرت را ریخته، و بنده گانت را فساد کرده و خوار نمودند، خداوند لعنت ایشان را مضاعف و دو چندان نما در آنچه سنت تو بر آن جاری شده در خشکی و دریا، خداوندا ایشان را در آسمان و زمین لعنت نما، بار خدایا قرار بده برای من زبانی راست در دوستان و محبوب من نما مشاهده ایشان را، تا به آنها ملحقم نمائی، و قرار بده ایشان را رهبران من و من را در دنیا و آخرت تابع ایشان.

دنباله زیارت نامه حضرت ابا عبد الله الحسین علیه السلام

ثُمَّ امْشِ قَلِيلًا فَكَبِّرْ سَبْعًا وَ هَلِّلْ سَبْعًا وَ اِحْمَدِ اللَّهَ سَبْعًا وَ سَبِّحْ اللَّهَ تَعَالَى سَبْعًا وَ اَجْبُدْهُ سَبْعًا وَ تَقُولُ لَبَّيْكَ دَاعِيَ اللَّهِ لَبَّيْكَ دَاعِيَ اللَّهِ لَبَّيْكَ دَاعِيَ اللَّهِ إِنَّكَ دَانَ لَمْ يُجِبِكَ يَدِنِي فَقَدْ أَجَابَكَ قَلْبِي وَ شَعْرِي وَ بَشْرِي وَ رَأْيِي وَ هَوَايَ - عَلَى التَّسْلِيمِ لِخَلْفِ النَّبِيِّ الْمُرْسَلِ وَ السَّبْطِ الْمُتَّجِبِ وَ الدَّلِيلِ الْعَالِمِ وَ الْأَمِينِ الْمُسْتَحْزَنِ وَ الْمَرْضِيِّ الْبَلِيغِ [الْوَصِيِّ الْمُبْلَغِ] أَوْ الْمَظْلُومِ الْمُهْتَضَمِ جُنْتُ انْقِطَاعًا إِلَيْكَ وَ إِلَى وَ لَدِكَ وَ وَ لَدِكَ الْخَلْفِ مِنْ بَعْدِكَ عَلَى بَرَكَةِ الْحَقِّ - فَقَلْبِي لَكُمْ مَسْلَمٌ وَ أَمْرِي لَكُمْ مُتَّبِعٌ وَ نَصْرِي لَكُمْ مُعَدَّةٌ - حَتَّى يَحْكُمَ اللَّهُ وَ هُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ لِتَدِينِي وَ يَبْعَثَكُمْ مَعَكُمْ لَأَمَّعَ عَدُوَّكُمْ إِنِّي مِنَ الْمُؤْمِنِينَ بِرَجْعَتِكُمْ لَأُنَكِّرَنَّ لِلَّهِ قُدْرَةً وَ لَأُكْذِبَنَّ لَهُ مَشِيئَةً وَ لَأُزْعِمَنَّ أَنْ مَا شَاءَ لَأَيُكُونُ

سپس اندکی جلو برو و هفت مرتبه تکبیر و هفت مرتبه لا اله الا الله گفته و هفت بار حمد خدا را نموده و هفت مرتبه حق تعالی را تسبیح کرده و هفت مرتبه حق تعالی را اجابت نموده (یعنی بگو: لبیک) و بعدا بگو: اجابت می کنم تو را ای خواننده خدا، اجابت می کنم تو را ای خواننده خدا، اگر بدنم تو را اجابت نکند پس قطعا قلب و موی و پوست و فکر و خواست نفسم بر تسلیم شدن و اطاعت نمودن از فرزند نبی مرسل اجابت می کنند، و نیز اجابت دختر زاده پیامبر که برگزیده و راهنما و آگاه می باشد را می نمایند، و همچنین اجابت می کنند امین و خزینه دار و پسندیده و بلیغ و مظلوم و ستم کشیده را، آمدم به سوی تو و فرزند تو و فرزند فرزندت که بعد از تو جانشین تو می باشد، پس دلم تسلیم شما است و امر و کارم تابع شما بوده، و نصرت و یاری من آماده برای شما است، یا خدا حکم کند در حالی که او بهترین حکم کنندگان برای دین من بوده و شما را برمی انگیزد، پس کسی که با شما باشد با شما است نه با دشمن شما، من از کسانی هستم که به رجعت شما ایمان و اعتقاد دارم، نه قدرت خدا و نه مشیت او را انکار

می‌کنم، و گمان ندارم که آنچه را خدا بخواهد وجود پیدا نکند.

دنباله زیارت‌نامه حضرت ابا عبد الله حسین علیه السلام

ثُمَّ امشِ حَتَّى تَنْتَهِيَ إِلَى الْقَبْرِ وَقُلْ وَأَنْتَ قَائِمٌ - سُبْحَانَ اللَّهِ الَّذِي يُسَبِّحُ لَهُ ذِي الْمَلَكِ وَالْمَلَكُوتِ وَيَقْدَسُ بِأَسْمَائِهِ جَمِيعَ خَلْقِهِ
 سُبْحَانَ اللَّهِ الْمَلِكِ الْقُدُّوسِ رَبِّنا وَرَبِّ الْمَلَائِكَةِ وَالرُّوحِ - اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي فِي وَفْدِكَ إِلَى خَيْرِ بَقَاعِكَ وَخَيْرِ خَلْقِكَ اللَّهُمَّ الْعَنِ الْجَبْتِ
 وَالطَّاغُوتِ ثُمَّ ارْزُقْ يَدَيْكَ حَتَّى تَضَعَهُمَا مَمْدُودَتَيْنِ عَلَى الْقَبْرِ ثُمَّ تَقُولُ أَشْهَدُ أَنَّكَ طَهَّرْتَ طَاهِرًا مِنْ طَهْرٍ طَاهِرٍ قَدْ طَهَّرْتَ بِكَ الْبِلَادَ وَ
 طَهَّرْتَ أَرْضَ أَنْتَ فِيهَا وَأَنَّكَ تَمَارُ اللَّهُ فِي الْأَرْضِ حَتَّى يَسْتَبِيرَ لَكَ مِنْ جَمِيعِ خَلْقِهِ ثُمَّ ضَعْ خَدَيْكَ وَ يَدَيْكَ جَمِيعًا عَلَى الْقَبْرِ ثُمَّ
 اجْلِسْ عِنْدَ رَأْسِهِ وَ اذْكُرِ اللَّهَ بِمَا أَحْبَبْتَ وَ تَوَجَّهْ إِلَيْهِ وَ اسأَلْ حَوَائِجَكَ ثُمَّ ضَعْ يَدَيْكَ وَ خَدَيْكَ عِنْدَ رِجْلَيْهِ وَقُلْ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ وَ
 عَلَى رُوحِكَ وَ يَدَيْكَ - فَلَقَدْ صَدَقْتَ وَ صَبَرْتَ وَ أَنْتَ الصَّادِقُ الْمُصَدَّقُ قَتَلَ اللَّهُ مَنْ قَتَلَكَ بِالْأَيْدِي وَاللُّسُنِ ثُمَّ تَقُومُ إِلَى قَبْرِ وَلَدِهِ وَ
 تُثْنِي عَلَيْهِمْ بِمَا أَحْبَبْتَ وَ تَسأَلُ رَبَّكَ حَوَائِجَكَ وَ مَا يَدَا لَكَ ثُمَّ تَسْتَقْبِلُ قُبُورَ الشَّهَدَاءِ قَائِمًا فَتَقُولُ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ أَيُّهَا الرِّبَابِيُّونَ أَنْتُمْ لَنَا
 فَرَطٌ وَ نَحْنُ لَكُمْ تَبَعٌ وَ أَنْصَارٌ أَنْبَشَرُوا بِمَوْعِدِ اللَّهِ الَّذِي لِمَا خُلِفَ لَهُ - وَ أَنَّ اللَّهَ مُدْرِكُكُمْ بِكُمْ تَارِكُمْ وَ أَنْتُمْ سَادَةُ الشَّهَدَاءِ فِي الدُّنْيَا وَ
 الْآخِرَةِ - ثُمَّ اجْعَلِ الْقَبْرَ بَيْنَ يَدَيْكَ وَ صَلِّ مَا يَدَا لَكَ وَ كَلِّمَا دَخَلْتَ الْحَائِرِ [الْحَيْرِ] أَسَلِمْتَ ثُمَّ امشِ حَتَّى تَضَعَ يَدَيْكَ وَ خَدَيْكَ جَمِيعًا
 عَلَى الْقَبْرِ فَإِذَا أَرَدْتَ أَنْ تَخْرُجَ فَاصْنَعْ مِثْلَ ذَلِكَ وَ لَا تُقَصِّرْ عِنْدَهُ مِنَ الصَّلَاةِ مَا أَقَمْتَ وَ إِذَا أَنْصَرَفْتَ مِنْ عِنْدِهِ فَوَدِّعْهُ وَقُلْ سَلَامٌ اللَّهُ وَ
 سَلَامٌ مَلَائِكَتِهِ الْمُقَرَّبِينَ وَ أَنْبِيَائِهِ الْمُرْسَلِينَ وَ عِبَادِهِ الصَّالِحِينَ عَلَيْكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ وَ عَلَى رُوحِكَ وَ بَدَنِكَ وَ ذُرِّيَّتِكَ وَ مَنْ حَضَرَكَ
 مِنْ أَوْلِيَائِكَ

سپس به جلو برو تا به قبر منتهی شوی و پس از آن در حالی که ایستاده‌ای بگو:

منزه است خدا، تمام مخلوقات و آفریده‌گان تسبیح خدا را می‌گویند آن خدائی که دارای ملک (عالم ماده) ملکوت (عالم معنا) می‌باشد و نیز تمام مخلوقات او را با اسمانش تقدیس می‌نمایند، منزه است خدائی که فرمان فرما و بسیار منزه است، او پروردگار ما و پروردگار فرشتگان و روح الامین می‌باشد، خداوند ما را در میان مسافران قرار بده بطرف بهترین سرزمین‌هایت و به سوی بهترین مخلوقات، خداوند جبت (باطل) و طاغوت (ستم‌کار) را لعنت نما.

سپس دو دست را بلند کن تا به حالت کشیده آنها را روی قبر بگذاری و سپس بگو:

شهادت می‌دهم که تو عین پاکی و پاک بوده و از عین پاکی و پاک متولد شده‌ای، شهرها و سرزمینها بواسطه تو پاکیزه شده‌اند و شهادت می‌دهم زمینی که تو در آن هستی پاکیزه می‌باشد، شهادت می‌دهم که تو خون خدا در زمین می‌باشی تا حق تعالی برای تو از تمام مخلوقاتش خونخواهی نماید، سپس صورت و دست‌هایت را روی قبر بگذار و پس از آن بالای سر نشسته و هر ذکر که خواستی بگو و به آن حضرت توجه نما و حوائج خود را سوال نما.

سپس دو دست و صورت را پائین پای قبر بگذار و بگو:

خدا بر تو بر جان و بدنت درود بفرستد، پس همانا راست گفته و صبر نمودی، و تو راست گو و تصدیق شده می‌باشی، خدا بکشد کسانی را که تو را با دستها و زبانهایشان کشتند. سپس بالای قبر فرزندان آن حضرت بایست و بر ایشان ثناء گفته و هر چه خواستی بگو و بعد از خداوند حوائج خود و آنچه می‌خواهی را طلب نما سپس در حالی که ایستاده‌ای رو به قبور شهدا کن و بگو:

سلام بر شما ای اهل الله، شما رهبران ما و ما تابعین و یاران شما هستیم، بشارت باد شما را به وعده‌هایی که حق تعالی راجع به شما داده و تخلفی در آنها نمی‌باشد، و خداوند متعال خون خواهی شما را خواهد نمود، شما سروران شهداء هستید در دنیا و آخرت.

سپس قبر آن حضرت را در مقابل قرار داده و هر دعائی که خواستی بخوان.

و هر گاه داخل حائر شدی ابتداء سلام کن و سپس بطرف قبر به قدری حرکت کن که دو دست و دو گونه‌های خود را جمیعا بر روی قبر بتوانی گذارد و وقتی خواستی خارج شوی باز همین عمل را انجام بده (یعنی دو دست و دو طرف صورت خود را روی قبر

بگذار) و از خواندن نماز نزد قبر تا زمانی که آنجا هستی کوتاهی مکن، و وقتی از محضر امام علیه السلام مرخص شدی پس آن جناب را وداع کرده و بگو:

درود خدا و درود فرشتگان مقربش و درود انبیاء مرسلش و درود بندگان صالحش بر تو ای فرزند رسول خدا و بر جان و جسمت و بر اولاد تو و بر تو و دوستدارانت که با تو حاضر گردیدند.

۱۷- حَدَّثَنِي بِهِذِهِ الزِّيَارَةَ أَحْمَدُ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ سَهْلٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ عَنْ مُوسَى بْنِ الْحَسَنِ بْنِ عَامِرٍ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ هَلَالٍ قَالَ حَدَّثَنَا أُمِّيَةُ بْنُ عَلِيٍّ الْقَيْسِيُّ الشَّامِيُّ عَنْ سَعْدَانَ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ رَجُلٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مِثْلَهُ وَزَادَ فِي آخِرِهِ مِنْ عِنْدِ مَنْ حَضَرَكَ مِنْ أَوْلِيَائِكَ فَإِذَا بَلَغْتَ الرِّوَاخَ فَقُلْ هَذَا الْكَلَامَ مِنْ أَوْلِيٍّ إِلَى آخِرِهِ كَمَا قُلْتَ حِينَ دَخَلْتَ الْحَائِرَ [الْحَيْرَ] فَإِذَا دَخَلْتَ مَنْزِلَكَ فَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي سَلَّمَنِي وَ سَلَّمَ مِنِّي الْحَمْدُ لِلَّهِ فِي الْأُمُورِ كُلِّهَا وَعَلَى كُلِّ حَالٍ - الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ثُمَّ كَبِّرْ إِحْدَى وَعِشْرِينَ تَكْبِيرَةً مُتَّابِعَةً وَسَهْلٌ وَلَا تُعَجِّلْ فِيهَا إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى وَ الْبَاقِي مِثْلَهُ

احمد بن محمد بن الحسن بن سهل همین زیارت را برای من از پدرش و او از جد وی و او از موسی بن الحسن بن عامر و او از احمد بن هلال نقل نمود، وی گفت:

امیه بن علی قیسی شامی، از سعدان بن مسلم و او از شخصی و او از حضرت ابی عبد الله علیه السلام مثل همین زیارت نامه را نقل نمود منتهی در آخر آن بعد از «من حضرک من اولائک» این عبارت را اضافه کرده:

پس هنگامی که شب فرارسید این کلام را از ابتداء تا آخر همان طوری که در وقت دخول حائر خواندی بخوان و وقتی به منزلت رسیده و وارد آن شدی بگو:

حمد و سپاس خدائی را که من را از آزار دیگران بر حذر داشت و دیگران را نیز از شر من محفوظ نمود، حمد در تمام امور و در هر حالی برای خدا است، حمد برای پروردگار عالمیان است، سپس بیست و یک بار پشت سر هم تکبیر بگو و با تائی و آهسته آنها را گفته و ان شاء الله در آن عجله نمی کنی، و باقی الفاظ این زیارت مثل همان زیارت مذکور می باشد.

۱۸- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمَغِيرَةِ عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ عَامِرٍ عَنْ أَبَانَ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَطِيَّةِ أَبِي نَابٍ عَنِ بِيَّاعِ السَّابِرِيِّ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَهُوَ يَقُولُ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) كَتَبَ اللَّهُ لَهُ حَبَّةً وَ عُمْرَةً أَوْ عُمْرَةً وَ حَبَّةً

قال قلت جعلت فداك فما اقول اذا اتيته ؟

قال: تقول :

السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَوْمَ وُلِدْتَ وَ يَوْمَ تَمُوتُ وَ يَوْمَ تُبْعَثُ حَيًّا أَشْهَدُ أَنَّكَ حَيٌّ شَهِيدٌ تُرْزَقُ عِنْدَ رَبِّكَ وَ أَنْتَ الْوَالِي وَ لِيكَ وَ أَجْرُ مَنْ عَدَاكَ وَ أَشْهَدُ أَنَّ الَّذِينَ قَاتَلُوكَ وَ أَنْتَهُكُمَا حُرْمَتِيكَ مَلْعُونُونَ عَلَى لِسَانِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ وَ أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ أَقَمْتَ الصَّلَاةَ وَ آتَيْتَ الزَّكَاةَ وَ أَمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ وَ نَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَ جَاهَدْتَ فِي سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحِكْمَةِ وَ الْمُوعِظَةِ الْحَسَنَةِ أَسْأَلُ اللَّهَ وَلِيَّكَ وَ وَلِيَّنَا أَنْ يَجْعَلَ تَحْفَتَنَا مِنْ زِيَارَتِكَ الصَّلَاةَ عَلَى نَبِيِّنَا وَ الْمَغْفِرَةَ لِدُنُوبِنَا اشْفَعْ لِي يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ عِنْدَ رَبِّكَ

پدرم رحمه الله عليه از سعد بن عبد الله، از حسن بن علی بن عبد الله بن مغیره، از عباس بن عامر، از ابان، از حسن بن عطیه ابی ناب، از بیاع سابری (عمر ابن یزید)، وی گفت:

از حضرت ابی عبد الله علیه السلام شنیدم که می فرمودند:

کسی که به زیارت قبر مطهر حضرت امام حسین علیه السلام برود خداوند برایش ثواب یک حج و یک عمره (یا ثواب یک عمره و یک حج) منظور می کند.

راوی می‌گوید: محضر مبارکش عرضه داشتم: فدایت شوم وقتی به زیارتش رفتم در زیارت آن حضرت چه بگویم؟ حضرت فرمودند: بگو:

درود بر تو ای ابا عبد الله، درود بر تو ای فرزند رسول خدا، درود بر تو در روزی که متولد شدی و روزی که از این دنیا رحلت نمودی و روزی که زنده برانگیخته می‌شوی شهادت می‌دهم که تو زنده و شهید می‌باشی، نزد پروردگارت روزی می‌خوری، من دوستدار شما را دوست دارم، و از دشمنت بی‌زاری می‌جویم، و شهادت می‌دهم آنان که با تو کارزار کرده و حرمت تو را هتک نمودند به زبان پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم ملعون می‌باشند، و شهادت می‌دهم که تو نماز را به پا داشتی و زکات را پرداختی، و به کار خیر امر و از عمل زشت و قبیح نهی فرمودی، و در راه خدا با بیان حکمت و دادن پند و موعظه پسندیده مجاهدت نمودی، از خدا که ولی تو و ولی ما است می‌خواهم که حظ ما را از زیارت تو درود بر پیامبر و آمرزش گناهان ما قرار دهد، ای پسر رسول خدا شفاعت من را نزد پروردگارت بنما.

زیارت‌نامه حضرت ابا عبد الله الحسین علیه السلام

۱۹- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمُغِيرَةِ عَنِ عَبَّاسِ بْنِ عَامِرٍ عَنْ جَابِرِ الْمَكْفُوفِ عَنْ أَبِي الصَّامِتِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ مَنْ أَتَى الْحُسَيْنَ (عليه السلام) مَا شِئَا كَتَبَ اللَّهُ لَهُ بِكُلِّ خُطْوَةٍ أَلْفَ حَسَنَةٍ وَمَحَا عَنْهُ أَلْفَ سَيِّئَةٍ وَرَفَعَ لَهُ أَلْفَ دَرَجَةٍ فَإِذَا أَتَيْتَ الْفَرَاتَ فَاعْتَسِلْ وَاعْلُقْ نَعْلَيْكَ وَامْشِ حَافِيًا وَامْشِ بِمَشْيِ [مَشْيِ] الْعَبْدِ الدَّلِيلِ فَإِذَا أَتَيْتَ بَابَ الْحَائِرِ [الْحَيْرِ] أَكْبَرَ اللَّهُ أَرْبَعًا وَصَلِّ عِنْدَهُ وَاسْأَلْ [سَلِّ] اللَّهَ [إِحَاجَتَكَ]

علی بن الحسین، از سعد بن عبد الله، از حسن بن علی بن عبد الله بن مغیره، از عباس بن عامر، از جابر مکفوف، از ابی الصامت، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، راوی گفت: شنیدم امام علیه السلام می‌فرمودند:

کسی که پیاده به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام برود در مقابل هر قدمی که بر می‌دارد خدا اجر هزار حسنه برایش نوشته و هزار گناه از نامه عملش محو کرده و هزار درجه مقامش را بالا می‌برد.

و هر گاه به فرات رسیدی، غسل کن و کفش‌هایت را بدست گیر و پای برهنه همچون بنده ذلیل و خوار حرکت کن و وقتی به درب حائر رسیدی چهار مرتبه تکبیر بگو و صلوات بفرست و سپس حاجتت را از خدا بخواه.

زیارت مختصر دیگر زیارت نامه نوزدهم حضرت ابا عبد الله علیه السلام الحسین علیه السلام
زیارة خفیه

حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ فَضَّالٍ عَنْ صِهْفَوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنْ أَبِي الصَّبَّاحِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) أَوْ عَنْ أَبِي بَصْتِيرٍ عَنْهُ (عليه السلام) قَالَ قُلْتُ كَيْفَ السَّلَامُ عَلَى الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) قَالَ تَقُولُ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ قَتَلَكَ وَ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ أَعَانَ عَلَيْكَ وَ مَنْ بَلَغَهُ ذَلِكَ فَرَضِي بِهِ إِنَّا إِلَى اللَّهِ مِنْهُمْ بَرِيءٌ

محمد بن الحسن، از محمد بن الحسن الصفار، از احمد بن محمد بن عیسی، از حسن بن علی بن فضال، از صفوان بن یحیی، از ابی الصباح، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، از ابو بصیر از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، راوی گفت: محضر امام علیه السلام

عرض کردم: سلام بر حسین بن علی علیه السلام چگونه است؟

حضرت فرمودند:

بگو:

درود بر تو ای ابا عبد الله، درود بر تو ای پسر رسول خدا، خدا لعنت کند کسی که تو را کشت، و لعنت کند کسی را که دشمنانت را بر علیه تو کمک کرد، و کسی را که وقتی خبر قتل تو به او رسید راضی گشت، من به سوی خدا از ایشان بی‌زاری می‌جویم.

۲۰- زیارة خفیفه

وَ يَاسِيَنَادِهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ أَبَانَ بْنِ عُثْمَانَ عَنْ أَبِي هَمَّامٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِذَا أَتَيْتَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقُلِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ قَتَلَكَ وَ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ شَرِكَ فِي دَمِكَ وَ مَنْ بَلَغَهُ ذَلِكَ فَرَضِي بِهِ وَ إِنَّا إِلَى اللَّهِ مِنْهُمْ بَرِيءٌ

محمد بن الحسن به اسنادش، از احمد بن محمد، از محمد بن اسماعیل، از ابان بن عثمان، از ابی همام، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام حضرت فرمودند:

هر گاه به زیارت قبر امام حسین علیه السلام رفتی بگو:

درود بر تو ای ابا عبد الله، خدا کسی را که تو را کشت لعنت کند، و کسی که در خون تو شریک گردید را لعنت نماید، و کسی که خبر قتل تو به او رسید و راضی گشت را لعنت کند و من بسوی خدا از ایشان بیزار می جویم.

۲۱- زیارة آخری

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حَدَّثَنِي أَبُو عَبْدِ الرَّحْمَنِ مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ الْحُسَيْنِ الْعَسْكَرِيُّ وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ مَهْرِيَّارَ عَنْ أَبِيهِ عَلِيِّ بْنِ مَهْرِيَّارَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي عَمِيرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مَرْوَانَ عَنْ أَبِي حَمْزَةَ الثَّمَالِيِّ قَالَ قَالَ الصَّادِقُ (عليه السلام) إِذَا أَرَدْتَ الْمَسِيرَ إِلَى قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَصُمْ يَوْمَ الْأَرْبَعَاءِ وَ الْخَمِيسِ وَ الْجُمُعَةِ فَإِذَا أَرَدْتَ الْخُرُوجَ فَاجْمَعْ أَهْلَكَ وَ وُلْدَكَ - وَ ادْعُ بِدُعَاءِ السَّفَرِ وَ اغْتَسِلْ قَبْلَ خُرُوجِكَ وَ قُلْ حِينَ تَغْتَسِلُ اللَّهُمَّ طَهِّرْنِي وَ طَهِّرْ قَلْبِي وَ اشْرَحْ لِي صِدْرِي وَ اجْرِ عَلَيَّ لِسَانِي ذِكْرَكَ وَ مَدْحَتَكَ وَ الثَّنَاءَ عَلَيْكَ فَإِنَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِكَ وَ قَدْ عَلِمْتُ أَنَّ قَوَامَ دِينِي التَّسْلِيمُ لَأَمْرِكَ وَ الْإِتْبَاعُ لِسُنَّتِهِ نَبِيِّكَ وَ الشَّهَادَةُ عَلَى جَمِيعِ أَنْبِيَائِكَ وَ رُسُلِكَ إِلَى جَمِيعِ خَلْقِكَ اللَّهُمَّ اجْعَلْهُ نُورًا وَ طَهُورًا وَ حِزْزًا وَ شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَ سَقَمٍ وَ آفَةٍ وَ عَاهَةٍ وَ مِنْ شَرِّ مَا أَخَافُ وَ أَخْذَرُ فَإِذَا خَرَجْتَ فَقُلْ - اللَّهُمَّ إِنِّي إِلَيْكَ وَجَّهْتُ وَجْهِي وَ إِلَيْكَ فَوَضْتُ أَمْرِي وَ إِلَيْكَ أَسَلْتُ نَفْسِي وَ إِلَيْكَ أَلْجَأْتُ ظَهْرِي وَ عَلَيْكَ تَوَكَّلْتُ لَا مَلْجَأَ وَ لَا مَنْجَى إِلَّا إِلَيْكَ - تَبَارَكْتَ وَ تَعَالَيْتَ عَزَّ جَارُكَ وَ جَلَّ ثَنَاؤُكَ

ابو عبد الرحمن محمد بن احمد بن الحسين العسكري، و محمد بن الحسن بن علي بن مهزيار، از پدرش علی بن مهزيار، از محمد بن ابی عمیر، از محمد بن مروان، از ابی حمزه ثمالی، وی گفت:

امام صادق علیه السلام فرمودند:

هنگامی که خواستی به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام بروی روز چهارشنبه و پنجشنبه و جمعه را روزه بگیر سپس هنگام خروج همسر و فرزندان را جمع کن و دعاء سفر را بخوان و پیش از خارج شدن غسل کن و در وقت غسل بگو:

خدا یا من را پاکیزه گردان، قلب و دلم را طاهر نما، سینه‌ام را بگشا، ذکر خود و ثنات را بر زبانم جاری کن، ثناء و دعاء بر تو باد، زیرا هیچ قوه و نیروئی وجود ندارد مگر بواسطه تو است، همانا دانستم که استحکام دینم به این است که تسلیم امر تو بوده، و از سنت پیامبرت پیروی نموده، و شهادت دهم بر پیامبران و رسولانت بسوی تمام خلایق خداوندا قرار بده آن را (غسل را) نور و طهور (پاک و پاک کننده) و شفاء دهنده هر درد و مرض و بلا و عیبی و نگهدارنده از شر آنچه از آن خوف داشته و بر حذر می باشم.

و هر گاه از منزلت خارج شدی بگو:

بار خدایا من روی خود را به طرف تو متوجه ساختم، و کارهایم را به تو واگذار نموده‌ام، و خود را به تو تسلیم کرده‌ام، و پشت و پناهم را تو قرار داده‌ام، و بر تو توکل کرده‌ام، هیچ پناهگاه و امید نجاتی نیست مگر توجه به تو، منزّه و بلند مرتبه‌ای، تضرع و زاری برای تو کم و ثناء و ستودنت بسیار می باشد.

ثُمَّ قُلْ بِسْمِ اللَّهِ وَ بِاللَّهِ وَ مِنَ اللَّهِ وَ إِلَى اللَّهِ وَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَ عَلَى مِلَّةِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) عَلَى اللَّهِ تَوَكَّلْتُ وَ إِلَيْهِ أُنَبِّتُ

فَاطِرَ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَالْأَرْضِينَ السَّبْعِ وَرَبَّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَاحْفَظْنِي فِي سَفَرِي وَاخْلُفْنِي فِي أَهْلِي بِأَحْسَنِ الْخَلْفِ اللَّهُمَّ إِلَيْكَ تَوَجَّهْتُ وَإِلَيْكَ حَرَجْتُ وَإِلَيْكَ وَفَدْتُ وَلِخَيْرِكَ تَعَرَّضْتُ وَبِرِيبَاةِ حَبِيبِ حَبِيبِكَ تَقَرَّبْتُ اللَّهُمَّ لَا تَمْنَعْنِي خَيْرٌ مَّا عِنْدَكَ بِشَرِّ مَا عِنْدِي - اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي ذُنُوبِي وَكُفْرَ عَنِّي سَيِّئَاتِي وَحُطَّ عَنِّي خَطَايَايَ وَأَقْبَلْ مِنِّي حَسَنَاتِي - وَتَقُولُ اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي فِي دَرَجَتِكَ الْخَصِيصَةِ الَّتِي تَجْعَلُ فِيهَا مَنْ تُرِيدُ - اللَّهُمَّ إِنِّي أَبْرَأُ إِلَيْكَ مِنَ الْحَوْلِ وَالْقُوَّةِ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ وَأَقْرَأُ فَاتِحَةَ الْكِتَابِ وَالْمُعَوِّذَتَيْنِ وَقُلُّهُ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ وَإِنَّا أَنْزَلْنَاهُ وَأَيُّهُ الْكُرْسِيُّ وَيَسٌ وَآخِرُ سُورَةِ الْحَشْرِ لَوْ أَنْزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ وَلَا تَدَّهِنُ وَلَا تَكْتَحِلُ حَتَّى تَأْتِيَ الْفُرَاتَ وَأَقْلَمَ مِنَ الْكَلَامِ وَالْمِزَاحِ وَأَكْثَرَ مِنْ ذِكْرِ اللَّهِ تَعَالَى وَإِيَّاكَ وَالْمِزَاحِ وَالْخُصُومِيَّةِ - فَإِذَا كُنْتَ رَاكِبًا أَوْ مَاشِيًا فَقُلِّ اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ سَيِّئَاتِ النَّكَالِ وَعَوَاقِبِ الْوَبَالِ وَفِتْنَةِ الضَّلَالِ وَمِنْ أَنْ تُلْقَانِي بِمَكْرُوهٍ وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ الْحَبْسِ وَاللَّبْسِ وَمِنْ وَسْوَسةِ الشَّيْطَانِ وَطَوَارِقِ السُّوءِ - وَمِنْ شَرِّ كُلِّ ذِي شَرٍّ وَمِنْ شَرِّ شَيَاطِينِ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ وَمِنْ شَرِّ مَنْ يَنْصِبُ لِأَوْلِيَاءِ اللَّهِ الْعَدَاوَةَ وَمِنْ أَنْ يُفْرِطُوا عَلَيَّ وَأَنْ يَطْعُوا وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ عُيُونِ الظُّلْمَةِ وَمِنْ شَرِّ كُلِّ ذِي شَرِّ كَيْفَ إِبْلِيسَ وَمَنْ يَرُدُّ عَنِ الْخَيْرِ بِاللِّسَانِ وَالْيَدِ

سپس بگو:

ابتداء می‌کنم به اسم خدا و ذات او، و از او کمک خواسته و به سوی او توجّه نموده و در راه او گام برمی‌دارم، و بر شریعت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم می‌باشم، بر خدا توکل داشته و بسویش باز می‌گردم، خدائی که آفریننده آسمانهای هفت‌گانه و طبقات هفت‌گانه زمین و پروردگار عرش عظیم می‌باشد، خداوندا درود بر محمد و آل محمد بفرست، و من را در این سفر حفظ نما، و در بین اهل و فرزندانم بهترین جانشین من باش، خداوندا به سوی تو توجّه داشته، و بسوی تو از خانام خارج گشته، و به سوی تو کوچ کرده‌ام و معترض خیر تو شده‌ام، و به واسطه زیارت حبیب حبیبیت به تو تقرب می‌جویم، بار خدایا خیری که نزد تو هست را به واسطه بدی آنچه نزد من است از من منع مکن، خداوندا گناهانم را بیامرز و لغزش‌ها و بدی‌هایم را ببخش و جبران نما، و خطاهایم را محو بفرما، و خوبی‌ها و نیکی‌هایم را از من قبول نما.

و بگو:

خداوندا من را در آن پوششی که از هر بلا و آفتی حفظ می‌کند و هر کسی را که بخواهی در آن قرار می‌دهی قرار بده، خداوندا بسوی تو بی‌زاری می‌جویم از هر حول و قوه‌ای مگر حول و قوه تو (این فقره را سه مرتبه بخوان)، بعد سوره فاتحه کتاب و معوذتین (قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ وَقُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ) و سوره قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ و سوره إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ وَآيَةُ الْكُرْسِيِّ و سوره یس و این چند آیه آخر سوره حشر یعنی:

قِرَاءَتِ كُنْ وَرُغْنِ بِهٖ خُودِ نَمَالِ وَ سَرْمِهٖ مَكْشِ تَا بِهٖ فِرَاتِ وَارِدِ شُؤِ وَ سَخْنِ اَنْدَكِ بَگُو وَ مِزَاحِ وَ شُؤْخِ كَمْتَرِ كُنْ وَ ذِكْرِ خُدَايِ تَعَالَى زِيَادِ بَگُو وَ الْحِذْرِ اَزْ جِدَالِ وَ خِصُومَتِ.

و هنگامی که سواره یا پیاده بودی بگو:

خدایا به تو پناه می‌برم از قهر و صولت عقوبت‌هایت، و از عواقب اعمالی که منتهی به وبال و عذاب می‌شوند، و از فتنه گمراهی، و از اینکه من را ملاقات کنی در حالی ناپسند و زشت، و به تو پناه می‌برم از حبس و اشتباه، و از وسوسه شیطان، و از اتفاقات سوء و بد، و از شرّ هر صاحب شرّی، و از شرّ شیاطین جنّی و انسی و از شرّ کسی که عداوت و دشمنی با دوستان می‌ورزند و از شرّ آنان که در بدی و بر من اسراف کرده و طغیان و تجاوز می‌نمایند، و به تو پناه می‌برم از شرّ ستمکاران و از شرّ هر صاحب شرّی و از وسوسه ابلیس و شرّ کسی که با زبان و دست دیگران را از کار خیر باز می‌دارد.

فَإِذَا خِفْتَ شَيْئًا فَقُلْ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ بِهِ اِخْتَجَبْتُ وَ بِهِ اِعْتَصِمْتُ اللَّهُمَّ اعِصِمْنِي مِنْ شَرِّ خَلْقِكَ فَإِنَّمَا أَنَا بِكَ وَأَنَا عَبْدُكَ فَإِذَا أَتَيْتَ الْفُرَاتَ فَقُلْ قَبِيلَ أَنْ تَعْبِرَهُ اللَّهُمَّ أَنْتَ خَيْرٌ مَنْ وَفَدَ إِلَيْهِ الرِّجَالُ وَأَنْتَ يَا سَيِّدِي أَكْرَمُ مَا تَبِيَّ وَأَكْرَمُ مَزُورٍ وَقَدْ جَعَلْتَ لِكُلِّ زَائِرٍ

كَرَامِيَّةً وَ لِكُلِّ وَ اِفِدِ تُحْفَةً وَ قَدْ اَتَيْتُكَ زَائِرًا قَبْرَ ابْنِ نَبِيِّكَ - صَيَلَوَاتُكَ عَلَيْهِ فَاجْعَلْ تُحْفَتَكَ اِيَّايَ فَكَأَنَّكَ رَقَبَتِي مِنَ النَّارِ وَ تَقَبَّلْ مِنِّي عَمَلِي وَ اشْكُرْ سَيِّئِي وَ ارْحَمْ مَسِيرِي اِلَيْكَ بِغَيْرِ مَنِّ مِنِّي يَلُ لَكَ الْمُنُّ عَلَيَّ - اِذْ جَعَلْتَ لِي السَّبِيلَ اِلَى زِيَارَتِهِ وَ عَرَّفْتَنِي فَضْلَهُ وَ حَفِظْتَنِي حَتَّى بَلَغْتَنِي قَبْرَ ابْنِ وَلِيِّكَ وَ قَدْ رَجَوْتُكَ فَصَلِّ عَلَي مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ لَمَّا تَقَطَّعَ رَجَائِي وَ قَدْ اَتَيْتُكَ فَلَمَّا تُحَيَّبَ اَمَلِي وَ اجْعَلْ هَذَا كَفَّارَةً لِمَا كَدَانُ قَبْلَهُ مِنْ ذُنُوبِي وَ اجْعَلْنِي مِنْ اَنْصَارِهِ يَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ ثُمَّ اغْبِرِ الْفُرَاتَ وَ قُلِ - اَللّهُمَّ صَلِّ عَلَي مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ اجْعَلْ سَيِّئِي مَشْكُورًا وَ ذَنْبِي مَغْفُورًا وَ عَمَلِي مَقْبُولًا وَ اغْسِلْنِي مِنَ الْخَطَايَا وَ الذُّنُوبِ وَ طَهِّرْ قَلْبِي مِنْ كُلِّ آفَةٍ تَمَحَّقُ دِينِي - اَوْ تُبْطِلْ عَمَلِي يَا اَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ ثُمَّ تَأْتِي النَّيَّوِي فَتَضَعُ رَحْلَكَ بِهَا وَ لَا تَدْهِنُ وَ لَا تَكْتَحِلُ وَ لَا تَأْكُلُ اللَّحْمَ مَا دُمْتَ مُقِيمًا بِهَا ثُمَّ تَأْتِي الشَّطَّ بِحِذَاءِ نَخْلِ الْقَبْرِ وَ اغْتَسِلُ وَ عَلَيْكَ الْوَقَارُ وَ قُلْ وَ اَنْتَ تَغْتَسِلُ اَللّهُمَّ طَهِّرْنِي وَ طَهِّرْ لِي قَلْبِي وَ اشْرَحْ لِي صَدْرِي وَ اجْرِ عَلَي لِسَانِي مَحَبَّتِكَ وَ مَدْحَتِكَ - وَ الشَّيْءَ عَلَيْكَ فَاِنَّهُ لَمَّا حَوْلَ وَ لَمَّا قُوَّةٌ اِلَّا بِكَ وَ قَدْ عَلِمْتُ اَنَّ قِيَامَ دِينِي التَّسْلِيمُ لَأَمْرِكَ وَ الشَّهَادَةُ عَلَي جَمِيعِ اَنْبِيَائِكَ وَ رُسُلِكَ بِالْاَلْفَةِ بَيْنَهُمْ - اَشْهَدُ اَنْهُمْ اَنْبِيَاءُكَ وَ رُسُلُكَ اِلَى جَمِيعِ خَلْقِكَ اَللّهُمَّ اجْعَلْهُ لِي نُورًا وَ طَهُورًا وَ حِزْرًا وَ شِفَاءً مِنْ كُلِّ سُقْمٍ وَ دَاءٍ وَ مِنْ كُلِّ آفَةٍ وَ عَاهِيَةٍ وَ مِنْ شَرِّ مَا اَخَافُ وَ اخْذِرْ اَللّهُمَّ طَهِّرْ بِهِ قَلْبِي وَ جَوَارِحِي - وَ عِظَامِي وَ لَحْمِي وَ دَمِي وَ شَعْرِي وَ بَشْرِي وَ مَخِي وَ عَصَبِي وَ مَا اَقَلَّتِ الْاَرْضُ مِنِّي وَ اجْعَلْهُ لِي شَاهِدًا يَوْمَ فِقْرِي وَ فَاقَتِي ثُمَّ الْبَسْ اَطْهَرَ ثِيَابِكَ فَاِذَا لَبَسْتَهَا فَقُلِ - اَللّهُ اَكْبَرُ ثَلَاثِينَ مَرَّةً وَ تَقُولُ الْحَمْدُ لِلّهِ الَّذِي اِلَيْهِ قَصَدْتُ فَبَلَّغْنِي وَ اِيَّاهُ اَرَدْتُ فَقَبِلْنِي وَ لَمْ يَقْطَعْ بِي وَ رَحْمَتُهُ ابْتِغَيْتُ فَسَلِّمْنِي اَللّهُمَّ اَنْتَ حِصْنِي وَ كَهْفِي وَ حِزْرِي وَ رَجَائِي وَ اَمَلِي لَا اِلَهَ اِلَّا اَنْتَ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ

پس هر گاه از چیزی خوف و هراس داشتی بگو: لا- حول و لا- قوه الا بالله، به واسطه این ذکر خود را مستور و پوشیده نموده و به توسط آن از گناه خود را کناره می گیرم، خداوندا من را از شر مخلوقات حفظ نما، من به تو متوسل شده و بنده تو می باشم. و وقتی به فرات وارد شدی پیش از آنکه از آن عبور کنی بگو:

خدایا تو بهترین کسی هستی که مردان بسویش کوچ می کنند، و ای سرور من تو کریم ترین افرادی هستی که دیگران بر او وارد شده و زیارتش می نمایند، تو خود را برای هر زیارت کننده ای کرامتی و برای هر کوچ کننده ای تحفه ای قرار داده ای، من به نزد تو آمده ام در حالی که قبر مطهر فرزند پیغمبرت که رحمت تو بر او باد را زیارت می کنم، خدایا تحفه ای که به من می دهی این را قرار بده که من را از آتش دوزخ برهان، و عمل من را از من قبول فرما، و سعی و کوشش من را قبول کن و بپذیر، و این سیر و سفرم به سوی خودت را مورد ترحم و تلطف قرار بده بدون اینکه از ناحیه من متنی باشد، بلکه تو بر من منت داری زیرا این راه را طریق برای زیارت آن حضرت قرار دادی، و فضیلت آن را به من شناساندی، و من را محفوظ نگاه داشتی تا به قبر فرزند ولی خودت رساندی من را، و من امیدوار به تو هستم پس درود بفرست بر محمد و آل محمد، و امید من را قطع مکن، همانا نزد تو آمده ام پس آرزوی من را به ناامیدی مبدل مکن، و این زیارت را کفاره و جبران گناهایی که قبلا مرتکب شده ام قرار بده، و من را از یاران آن حضرت قرار بده ای ارحم الراحمین. سپس از فرات عبور کن و بگو:

خدایا بر محمد و آل محمد درود بفرست، و سعی و کوشش من را مقبول و گناهم را آمرزیده و عملم را پذیرفته قرار بده، و پاک کن من را از لغزشها و گناهان، و دل من را از هر آفت و بلائی که دینم را زائل کرده یا عملم را باطل نموده پاک گردان ای ارحم الراحمین.

سپس به نینوی برو و اثاثیه و اسباب را در آنجا بگذار، روغن به خود نمال و سرمه نکش و تا زمانی که در آنجا مقیم هستی گوشت نخور، سپس به شط که در مقابل محل قبر است برو در حالی که لنگی به کمر بسته ای در آن غسل کن و در حال غسل بگو: خداوندا من را پاک گردان و دل و قلبم را پاکیزه نما و سینه ام را بگشا، و بر زبانم محبت و مدح و ثناء خود را جاری گردان، هیچ جنبش و نیروئی نمی باشد مگر بواسطه تو، همانا می دانم که قوام و پابرجائی دینم در سایه تسلیم امر تو و شهادت دادن بر جمیع انبیاء

و فرستادگانت به وجود الفت بینشان می‌باشد، شهادت می‌دهم که ایشان انبیاء و فرستادگان تو به سوی تمام مخلوقات می‌باشند. خدایا این غسل را نور و مطهر و حفظ‌کننده و شفاء از هر مرض و درد و آفت و بلا قرار بده، و نیز آن را حافظ از هر بدی که نسبت به آن خوف داشته و در حذر می‌باشم قرار بده، بار خدایا به واسطه آن قلب و اعضاء و استخوان و گوشت و خون و موی و پوست و مغز و رگ و آنچه که زمین از من حمل می‌کند را پاک و طاهر قرار بده و آن را شاهد برای من در روز فقر و تهی‌دستیم قرار بده، سپس پاکیزه‌ترین لباس‌هایت را بپوش و وقتی آن را پوشیدی بگو:

اللّٰهُ اَكْبَرُ (سی مرتبه) و بعد بگو:

حمد سزاوار خداوندی است که بسویش قصد نمودم، پس من را رساند، و او را اراده کردم پس من را پذیرفت و درمانده‌ام نگذاشت، در رحمتش را طلب کردم پس به من تسلیم نمود، خداوندا تو قلعه و پناهگاه و حافظ و امید و آرزوی من هستی، نیست معبودی غیر از تو ای پروردگار عالمیان.

فَإِذَا أَرَدْتَ الْمَسِيَّ فَقُلْ اللَّهُمَّ إِنِّي أَرَدْتُكَ فَأَرِدْنِي وَإِنِّي أَقْبَلْتُ بِوَجْهِهِ إِلَيْكَ فَلَا تُعْرِضْ بِوَجْهِكَ عَنِّي فَإِن كُنْتَ عَلَيَّ سَاحِطًا فَتَبَّ عَلَيَّ وَارْحَمْ مَسِيرِي إِلَى ابْنِ حَبِيبِكَ أَتَبِعِيكَ بِذَلِكَ رِضَاكَ عَنِّي فَارْضَ عَنِّي وَلَا تُخَيِّبْنِي يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ ثُمَّ امْشِ حَافِيًا وَعَلَيْكَ السَّكِينَةُ وَالْوَقَارُ بِالتَّكْبِيرِ وَالتَّهْلِيلِ وَالتَّمْجِيدِ وَالتَّحْمِيدِ وَالتَّعْظِيمِ لِلَّهِ وَرَسُولِهِ (صلی الله علیه و آله) وَقُلْ أَيْضًا الْحَمْدُ لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْمُتَوَحِّدِ بِالْأُمُورِ كُلِّهَا خَالِقِ الْخَلْقِ لَمْ يَغْزُبْ عَنْهُ شَيْءٌ مِنْ أُمُورِهِمْ وَعَالِمِ كُلِّ شَيْءٍ بِغَيْرِ تَعْلِيمٍ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَصَلَوَاتُ مَلَائِكَتِهِ الْمُقَرَّبِينَ وَأَنْبِيَائِهِ الْمُرْسَلِينَ وَرُسُلِهِ أَجْمَعِينَ - عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَأَهْلِ بَيْتِهِ الْأَوْصِيَاءِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَنْعَمَ عَلَيَّ وَعَرَّفَنِي فَضْلَ مُحَمَّدٍ وَأَهْلِ بَيْتِهِ (صلی الله علیه و آله) ثُمَّ امْشِ قَلِيلًا وَقَصِّرْ خَطَاكَ فَإِذَا وَقَفْتَ عَلَى التَّلِّ فَاذْكُرْ تَقَبُلَ التَّجَرُّعِ فَقِفْ وَقُلْ اللَّهُ أَكْبَرُ ثَلَاثِينَ مَرَّةً وَتَقُولُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ فِي عِلْمِهِ مُنْتَهَى عِلْمِهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ بَعْدَ عِلْمِهِ مُنْتَهَى عِلْمِهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مَعَ عِلْمِهِ مُنْتَهَى عِلْمِهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ فِي عِلْمِهِ مُنْتَهَى عِلْمِهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ بَعْدَ عِلْمِهِ مُنْتَهَى عِلْمِهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ مَعَ عِلْمِهِ مُنْتَهَى عِلْمِهِ وَسُبْحَانَ اللَّهِ بَعْدَ عِلْمِهِ مُنْتَهَى عِلْمِهِ وَسُبْحَانَ اللَّهِ مَعَ عِلْمِهِ مُنْتَهَى عِلْمِهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ بِجَمِيعِ مَحَامِدِهِ عَلَى جَمِيعِ نِعَمِهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ وَحَقُّ لَهُ ذِكْرُكَ لِمَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ لِمَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ لِمَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ نُورُ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ - وَنُورُ الْأَرْضِينَ السَّبْعِ وَنُورُ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ - وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ وَابْنَ حُجَّتِهِ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا مَلَائِكَةَ اللَّهِ وَزُورَ قَبْرِ ابْنِ نَبِيِّ اللَّهِ وَوَقْتِي خَوَاسْتِي حَرَكَتِي كُنِّي بَگُو:

خدایا من تو را اراده کرده‌ام پس تو نیز من را اراده نما، و من به تو روی آورده‌ام پس رو از من مگردان، پس اگر بر من غضبناکی توبه‌ام را بپذیر، و این سیر و سفرم به سوی فرزند حبیب را مورد ترحم و تلطّف قرار بده، با این زیارت می‌خواهم که از من خشنود شوی پس راضی شو از من و ناامیدم مکن ای کسی که ارحم الراحمین هستی.

سپس پای برهنه حرکت کن در حالی که با وقار و آرامش می‌باشی و در این حال تکبیر (الله اکبر) و تهلیل (لا إله إلا الله) و تمجید (خدا را با مجد و بزرگی یاد کردن نظیر گفتن لا حول و لا قوة الا بالله گفتن) و تحمید (الحمد لله) گفته و نیز عباراتی که بر تعظیم حق تعالی و رسول گرامیش صلی الله علیه و آله و سلم دلالت دارند را بکار ببر و نیز بگو:

حمد سزاوار خداوند واحدی است که تمام امور مختص به او بوده و او در جمیع آنها مستقل است، آفریننده مخلوقات بوده و هیچ چیزی از او پنهان نیست، به تمام اشیاء آگاه و عالم بوده بدون اینکه تعلیم گرفته باشد، درود و رحمت خدا و درود فرشتگان مقرب و انبیاء مرسلش و تحیت تمام فرستادگانش بر محمد و اهل بیت آن حضرت که جانشینانش می‌باشند، حمد و سپاس خدائی را که بر من نعمت داد و برتری و فضیلت محمد و اهل بیتش صلی الله علیه و آله و سلم را به من شناساند.

سپس اندکی حرکت کن و قدم‌هایت را کوتاه بردار و وقتی به تل و تپه رسیدی و قبر در مقابلت قرار گرفت بایست و بگو:

اللّٰهُ اَكْبَرُ (سی مرتبه) و سپس بگو:

نیست معبودی مگر خداوند متعال آن طوری که خودش می‌داند، و نیست معبودی مگر خداوند متعال و این تهلیل در حالی است که حق تعالی می‌داند از من صادر شده و نهایت و انتهائی ندارد، و نیست معبودی مگر حق تعالی و این تهلیل مقرون با علم او است و ازلا و ابدان و نهایت و انتهائی ندارد، و حمد و سپاس مختص به خداوند است آن طوری که خودش می‌داند و نهایت و انتهائی ندارد، و حمد و سپاس مختص به خداوند است و این تحمید مقرون با علم او است ازلا و ابدان و نهایت و انتهائی ندارد.

و منزّه است خداوند متعال آن طوری که خودش می‌داند و نهایت و انتهائی ندارد، و منزّه است خداوند متعال و این تنزیه در حالی است که حق تعالی می‌داند از من صادر شده و انتهائی ندارد، و منزّه است خداوند متعال و این تنزیه مقرون با علم او است ازلا و ابدان و نهایت و انتهائی ندارد، و حمد و سپاس مختص به حق تعالی است با تمام ستایشها در مقابل جمیع نعمت‌هایش، و نیست معبودی غیر از حق تعالی و او بزرگتر از هر چیزی است، و این مقام حق او است، نیست معبودی غیر از حق تعالی که صاحب حلم و کرم می‌باشد، نیست معبودی غیر از حق تعالی که بلند مرتبه و بزرگ می‌باشد، نیست معبودی غیر از حق تعالی که نور آسمانهای هفت گانه و نور طبقات هفتگانه زمین و نور عرش بزرگ می‌باشد، و حمد و سپاس مختص به پروردگار عالمیان است، درود بر تو ای حجت خدا و فرزند حجت خدا، درود بر شما ای فرشتگان خدا و زائران قبر مطهر فرزند نبی و پیغمبر خدا.

ثُمَّ امْسُ عَشْرَ خُطُوبَاتٍ وَ كَبِّرْ ثَلَاثِينَ تَكْبِيرَةً وَقُلْ وَ أَنْتَ تَمْشِي لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ تَهْلِيلًا لَا يُخْصِيهِ غَيْرُهُ قَبْلَ كُلِّ وَاحِدٍ [أَحَدٍ] وَ بَعْدَ كُلِّ وَاحِدٍ وَ مَعَ كُلِّ وَاحِدٍ وَ عَدَدَ كُلِّ وَاحِدٍ وَ سُبْحَانَ اللَّهِ وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ اللَّهُ أَكْبَرُ قَبْلَ كُلِّ وَاحِدٍ وَ بَعْدَ كُلِّ وَاحِدٍ - وَ مَعَ كُلِّ وَاحِدٍ وَ عَدَدَ كُلِّ وَاحِدٍ أَبَدًا أَبَدًا اللَّهُمَّ إِنِّي أَشْهَدُكَ وَ كَفَى بِحُكِّ شَهِيدًا فَاشْهَدْ لِي أَنِّي أَشْهَدُ أَنَّكَ حَقٌّ وَ أَنَّ رَسُولَكَ حَقٌّ وَ أَنَّ حَبِيبَكَ حَقٌّ وَ أَنَّ قَضَاءَكَ حَقٌّ وَ أَنَّ قَدْرَكَ حَقٌّ وَ أَنَّ فِعْلَكَ حَقٌّ وَ أَنَّ حَشْرَكَ حَقٌّ - وَ أَنَّ نَارَكَ حَقٌّ وَ أَنَّ جَنَّتَكَ حَقٌّ وَ أَنَّكَ مُمِيتُ الْأَحْيَاءِ وَ مُحْيِي الْمَوْتَى - وَ أَنَّكَ يَا عِثُّ مَنْ فِي الْقُبُورِ وَ أَنَّكَ جَامِعُ النَّاسِ لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيهِ وَ أَنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ وَ ابْنَ حُجَّتِهِ السَّلَامَ عَلَيْكُمْ يَا مَلَائِكَةَ اللَّهِ وَ يَا زُورًا قَبْرِ أَبِي عَيْدٍ اللَّهِ (عليه السلام) ثُمَّ امْسُ قَلِيلًا وَ عَلَيْكَ السَّكِينَةُ وَ الْوَقَارُ بِالتَّكْبِيرِ وَ التَّهْلِيلِ وَ التَّمْجِيدِ وَ التَّحْمِيدِ وَ التَّعْظِيمِ لِلَّهِ وَ لِرَسُولِهِ (صلى الله عليه و آله) وَ قَصْرُ خُطَاكَ فَإِذَا أُتِيَتِ الْبَابَ الَّذِي يَلِي الْمَشْرِقَ فَقِفْ عَلَى الْبَابِ وَ قُلْ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَ أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا (صلى الله عليه و آله) عَبْدُهُ وَ رَسُولُهُ آمِينَ اللَّهُ عَلَى خَلْقِهِ وَ أَنَّهُ سَيِّدُ الْأَوَّلِينَ وَ الْآخِرِينَ وَ أَنَّهُ سَيِّدُ الْأَنْبِيَاءِ وَ الْمُرْسَلِينَ - سَلَامٌ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَ مَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْ لَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلٌ رَبَّنَا بِالْحَقِّ اللَّهُمَّ إِنِّي أَشْهَدُ أَنَّ هَذَا قَبْرُ ابْنِ حَبِيبِكَ وَ صَفْوَتِكَ مِنْ خَلْقِكَ وَ أَنَّهُ الْفَائِزُ بِكَرَامَتِكَ أَكْرَمَتُهُ بِكِتَابِكَ وَ خَصَصْتَهُ وَ ائْتَمَّتْهُ عَلَى وَحْيِكَ وَ أَعْطَيْتَهُ مَوَارِيثَ الْأَنْبِيَاءِ وَ جَعَلْتَهُ حُجَّةً عَلَى خَلْقِكَ مِنَ الْأَصْفِيَاءِ فَأَعْذَرَ فِي الدَّعَاءِ وَ بَدَّلَ مُهْجَتَهُ فِيكَ لِيَسْتَنْقِذَ عِبَادَكَ مِنَ الضَّلَالَةِ وَ الْجَهَالَةِ وَ الْعَمَى وَ الشُّكِّ وَ الْإِزْتِيَابِ إِلَى بَابِ الْهُدَى مِنَ الرَّدَى وَ أَنْتَ تَرَى وَ لَا تُرَى وَ أَنْتَ بِالْمَنْظَرِ الْأَعْلَى حَتَّى تَارَ عَلَيْهِ مِنْ خَلْقِكَ مَنْ عَرَفَهُ الدُّنْيَا وَ بَاعَ الْآخِرَةَ بِالْثَمَنِ الْأَوْكَسِ الْأَذْنَى وَ أَشْخَطَكَ وَ أَشْخَطَ رَسُولَكَ وَ أَطَاعَ مِنْ عِبَادِكَ مِنْ أَهْلِ الشَّقَاقِ وَ النَّفَاقِ وَ حَمَلَهُ الْأَوْزَارَ مِنْ اسْتَوْجَبَ النَّارَ لَعَنَ اللَّهُ قَاتِلِي وَ لِدِ رَسُولِكَ وَ ضَاعَفَ عَلَيْهِمُ الْعَذَابَ الْأَلِيمَ

سپس ده قدم بردار و سی مرتبه تکبیر گفته و در حالی که راه می‌روی بگو:

نیست معبودی مگر حق تعالی تهلیل می‌گویم تهلیلی که غیر از او احدی نمی‌تواند آن را بشمارد، او پیش از هر کسی و بعد از هر کسی و با هر کسی و عدد تمام کسان می‌باشد، و منزّه است خدا و حمد برای خدا است و نیست معبودی مگر خدا و خدا بزرگتر از هر چیز بوده، پیش از هر کسی و بعد از هر کسی و با هر کسی و عدد تمام کسان است برای همیشه، برای همیشه، برای همیشه، خداوندا من تو را شاهد می‌گیرم و تو برای شاهد بودن کافی هستی پس شهادت بده برای من که شهادت می‌دهم تو حق بودی و رسولت حق بوده و گفتارت حق، و حکمی که می‌کنی حق بوده و تقدیرت حق و فعلت حق و بهشتت حق می‌باشد، و شهادت

می‌دهم که تو زنده‌ها را می‌میرانی و مردگان را زنده می‌کنی و مرده‌های در قبور را مبعوث می‌فرمائی، و شهادت می‌دهم که تو مردم را در روزی که شکی در آن نیست جمع می‌نمائی، و شهادت می‌دهم که وعده‌ای را که داده‌ای مخالفت نمی‌کنی، درود بر تو ای حجت خدا و فرزند حجت خدا، درود بر شما ای فرشتگان خدا و ای زائرین قبر ابی عبد الله علیه السلام.

سپس اندکی حرکت کن، در حالی که با آرامش و سنگینی راه می‌روی تکبیر و تهلیل گفته و حق تعالی را به مجد و بزرگی یاد نما و به تحمید و تعظیم حق تعالی و رسول اکرم صلی الله علیه و آله و سلم پرداز و قدم‌هایت را کوچک بردار و وقتی به درب شرقی حرم رسیدی بایست و بگو:

شهادت می‌دهم که معبودی غیر از خداوند متعال نبوده در حالی که تنها است و شریکی برای او نمی‌باشد، و شهادت می‌دهم که محمد صلی الله علیه و آله و سلم بنده و فرستاده او و این خدا بر مخلوقاتش می‌باشد، و شهادت می‌دهم که او سرور اولین و آخرین (گذشتگان و آیندگان) است، و شهادت می‌دهم که آن حضرت آقای انبیاء و فرستادگان حق تعالی است، درود بر رسول خدا، حمد و سپاس خدائی را که ما را به این امر هدایت نمود و اگر او ما را هدایت نمی‌کرد هرگز به آن راه نمی‌یافتیم، همانا فرستادگان پروردگار ما حق را آورده‌اند، خداوند من شهادت می‌دهم که این قبر فرزند حبیب و فرزند اختیار شده از مخلوقات می‌باشد، و او است که به کرامت تو رسیده، تو او را بواسطه کتابت (قرآن) مورد اکرام خود قرار داده‌ای، و اختصاصش داده و بر وحی خود امینش نموده‌ای، و موارث انبیاء را به او اعطاء فرموده‌ای و بر خلائق حجت کرده‌ای، پس در دعوت خلائق به تو مبالغه نمود و جانش را در راه تو بدل و ایثار کرد تا بندگانت را از گمراهی و نادانی و تاریکی و شک و شبهه نجات داده و به طرف هدایت و رهائی از هلاکت بکشاند در حالی که تو می‌بینی در عین اینکه دیده نمی‌شوی و در حالی که در دیدگاهی بلند و مرتفع بوده و بر تمام اعمال و حرکات خلائق مشرف هستی بهر صورت آن حضرت برای نجات بشر قیام نمود ولی کسانی که مغرور دنیا واقع شده و آخرت را به بهاء اندکی فروختند بر آن جناب هجوم آورده و بدین ترتیب تو و رسولت را به غضب آورده و بندگانی را که اهل شفاق و نفاق و حاملین زر و وبال و مستوجب و مستحق دوزخ هستند را اطاعت و پیروی کردند، خدا لعنت کند کشتندگان فرزندان رسولت را و عذاب دردناک را بر ایشان مضاعف و دو چندان کند.

*** **

*** **

ثُمَّ تَدْنُو قَلِيلًا وَقُلِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ آدَمَ صِبْغَةَ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ نُوحٍ نَبِيِّ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ مُوسَى كَلِيمِ اللَّهِ - السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ عِيسَى رُوحِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ مُحَمَّدٍ حَبِيبِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ وَصِيِّ رَسُولِ اللَّهِ وَوَلِيِّ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ الزَّكِيِّ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الصِّدِّيقُ الشَّهِيدُ السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الْوَصِيُّ الرَّضِيُّ الْبَارُّ التَّقِيُّ السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الْوَفِيُّ التَّقِيُّ أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ أَقَمْتَ الصَّلَاةَ وَآتَيْتَ الزَّكَاةَ وَأَمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَعَبَدْتَ اللَّهَ مُخْلِصًا حَتَّى أَتَاكَ الْيَقِينُ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ وَرَحِمَهُ اللَّهُ وَبَرَكَاتُهُ - السَّلَامُ عَلَيْكَ وَ عَلَى الْأَرْوَاحِ الَّتِي حَلَّتْ بِفِنَائِكَ وَ أَنْأَحَتْ بِرَحْلِكَ - السَّلَامُ عَلَى مَلَائِكَةِ اللَّهِ الْمُحَدِّثِينَ بِكَ السَّلَامُ عَلَى مَلَائِكَةِ اللَّهِ وَ زُورِ قَبْرِ ابْنِ نَبِيِّ اللَّهِ ثُمَّ ادْخُلِ الْحَائِرَ [الْحَيْرَ] أَوْ قُلْ حِينَ تَدْخُلُ السَّلَامُ عَلَى مَلَائِكَةِ اللَّهِ الْمُقَرَّبِينَ السَّلَامُ عَلَى مَلَائِكَةِ اللَّهِ الْمُتَزَلِّينَ السَّلَامُ عَلَى مَلَائِكَةِ اللَّهِ الْمُسَوِّمِينَ السَّلَامُ عَلَى مَلَائِكَةِ اللَّهِ الَّذِينَ هُمْ مُقِيمُونَ فِي هَذَا الْحَائِرِ بِإِذْنِ رَبِّهِمُ السَّلَامُ عَلَى مَلَائِكَةِ اللَّهِ الَّذِينَ هُمْ فِي هَذَا الْحَائِرِ يَعْمَلُونَ - وَ لِأَمْرِ اللَّهِ مُسْلِمُونَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ وَ ابْنَ أَمِينِ اللَّهِ وَ ابْنَ خَالِصِيهِ اللَّهُ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ إِنْ أَلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ مَا أَعْظَمَ مُصِيبَتَكَ عِنْدَ جَدِّكَ [أَبِيكَ] رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَ مَا أَعْظَمَ مُصِيبَتَكَ عِنْدَ مَنْ عَرَفَ اللَّهَ عَزَّ وَ جَلَّ - وَ أَجَلُ مُصِيبَتِكَ عِنْدَ الْمَلَأِ الْأَعْلَى وَ عِنْدَ أَنْبِيَاءِ اللَّهِ وَ رُسُلِهِ [عِنْدَ رُسُلِ اللَّهِ] السَّلَامُ مِنِّي إِلَيْكَ وَ التَّحِيَّةُ مَعَ عَظِيمِ الرَّزِيَّةِ عَلَيْكَ كُنْتُ نُورًا فِي الْأَضْيَابِ السَّامِيحَةِ وَ نُورًا فِي ظُلُمَاتِ

الْأَرْضِ وَنُوراً فِي الْهَوَاءِ وَنُوراً فِي السَّمَاوَاتِ الْعُلَى كُنْتَ فِيهَا نُوراً سَاطِعاً لَّا يُطْفَأُ وَأَنْتَ النَّاطِقُ بِالْهُدَى
سپس اندکی نزدیک شو و بگو:

درود بر تو ای وارث حضرت آدم برگزیده خدا، سلام بر تو ای وارث حضرت نوح پیغمبر خدا، سلام بر تو ای وارث حضرت ابراهیم خلیل خدا، سلام بر تو ای وارث حضرت موسی، کلیم خدا، سلام بر تو ای وارث حضرت عیسی روح خدا، سلام بر تو ای وارث حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم حبیب خدا، سلام بر تو ای وارث حضرت امیر المومنین علی بن ابی طالب علیه السلام وصی و جانشین رسول خدا، سلام بر تو ای وارث حضرت حسن بن علی پاک و پاکیزه، سلام بر تو ای وارث حضرت فاطمه زهرا سرور زنان عالمیان و صدیقه طاهره، سلام بر تو ای راستگو و ای شهید، سلام بر تو ای جانشین پیامبر که پسندیده و نیکوکار و پرهیزکار می باشی، درود بر تو ای وفاء کننده به عهد و پاکیزه، شهادت می دهیم که تو نماز را به پا داشته و زکات را پرداخته و به کار نیک امر، از عمل زشت نهی فرمودی و عبادت خدا را مخلصاً انجام داده تا وقتی که مرگ تو را دریافت، سلام بر تو ای ابا عبد الله و رحمت خدا و برکاتش بر تو باد، سلام بر تو و ارواحی که در اطراف فرود آمده، و رحل اقامت افکنده اند، درود بر فرشتگان خدا که اطراف تو را گرفته اند، درود بر فرشتگان خدا و زائرین قبر مطهر فرزند پیغمبر خدا.

سپس داخل حائر بشو و در وقت داخل شدن بگو:

درود بر فرشتگان مقرب خدا، درود بر فرشتگان خدا که از آسمان به زمین نازل می شوند، درود بر فرشتگان معلوم و معین خدا، درود بر فرشتگان خدا، آنان که به اذن پروردگارشان در این حائر مقیم شده اند، درود بر فرشتگان خدا آنان که در این حائر به عمل مشغول بوده و تسلیم امر خدا می باشند، درود بر تو ای فرزند رسول خدا و ای فرزند امین خدا و فرزند اختیار و برگزیده خدا، درود بر تو ای ابا عبد الله ما از آن خدا بوده و به سویش بر می گردیم، چه قدر مصیبت شما نزد جدتان رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم بزرگ است، و چه قدر مصیبت شما نزد کسی که خدا را می شناسند عظیم می باشد، و چه قدر مصیبت شما در ملاء اعلی با عظمت است، و چه قدر مصیبت شما نزد انبیاء خدا و فرستادگان او بزرگ می باشد، درود من به تو و تحیت و تهنیت من در حالی که مصیبت شما عظیم است بر شما، شما نوری بودی در صلب های عالی مقام، و نور بودی در تاریکی های زمین و هواء، و نور بودی در آسمانهای مرتفع، شما در آسمانها نور درخشانی بودی که خاموش شدنی نبود و شما به هدایت و رشد مردم سخن می گوئید.

ثُمَّ امْسِ قَلِيلاً وَقُلِ اللَّهُ أَكْبَرُ سَبْعَ مَرَّاتٍ وَهَلَلَهُ سَبْعاً وَاحْمَدُهُ سَبْعاً وَسَبَّحَهُ سَبْعاً وَقُلِ لَّيْلِكَ دَاعِيَ اللَّهِ لَيْلِكَ سَبْعاً وَقُلْ - إِنْ كَانَ لَمْ يُجِبْكَ بَدَنِي عِنْدَ اسْتِعَاثَتِكَ وَ لِسَانِي عِنْدَ اسْتِنصَارِكَ - فَقَدْ أَجَابَكَ قَلْبِي وَ سَمْعِي وَ بَصْرِي وَ رَأْيِي وَ هَوَايَ عَلَى التَّسْلِيمِ لِخَلْفِ النَّبِيِّ الْمُرْسَلِ وَ السَّبْطِ الْمُتَنَجِّبِ وَ الدَّلِيلِ الْعَالِمِ وَ الْأَمِينِ الْمُسْتَحْزَنِ وَ الْمُوَدَّى الْمُبْلَغِ وَ الْمَظْلُومِ الْمُضْطَهَدِ جِئْتُكَ يَا مَوْلَايَ انْقِطَاعاً إِلَيْكَ - وَ إِلَى حِدِّكَ وَ أَيْبِكَ وَ وُلْدِكَ الْخَلْفِ مِنْ بَعْدِكَ فَ قَلْبِي لَكُمْ مَسْلُومٌ وَ رَأْيِي لَكُمْ مُتَّبِعٌ وَ نَصْرِي لَكُمْ مُعَدَّةٌ حَتَّى يَحْكُمَ اللَّهُ بِعَدِينِهِ وَ يَبْعَثَكُمْ - وَ أَشْهَدُ اللَّهُ أَنَّكُمْ الْحُجَّةُ وَ بَكُمْ تُرْجَى الرَّحْمَةُ فَمَعَكُمْ مَعَكُمْ لَمَّا مَعَ عِدْوِكُمْ - إِنْ بَكُم مِّنَ الْمُوَدِّينَ لَمَّا أَنْكَرَ لِلَّهِ قُدْرَهُ وَ لَمَّا أُكْذِبَ مِنْهُ بِمَشِيئِهِ. ثُمَّ امْسِ وَ قَصِرْ خَطَاكَ حَتَّى تَسْتَقْبِلَ الْقَبْرَ وَ اجْعَلِ الْقَبْلَةَ بَيْنَ كَتِفَيْكَ وَ اسْتَقْبِلْ بَوَجهَكَ وَ جِهَهُ وَقُلِ السَّلَامُ عَلَيْكَ مِنَ اللَّهِ وَ السَّلَامُ عَلَى مُحَمَّدٍ أَمِينِ اللَّهِ عَلَى رُسُلِهِ وَ عَزَائِمِ أَمْرِهِ الْخَاتِمِ لَمَّا سَبَقَ وَ الْفَاتِحِ لَمَّا اسْتَقْبِلَ وَ الْمُهَيِّمِ عَلَى ذَلِكَ كُلِّهِ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ

سپس اندکی حرکت کن و بعد هر کدام از:

تکبیر و تهلیل و تسیح و ذکر «لَيْلِكَ دَاعِيَ اللَّهِ»، را هفت مرتبه گفته و بعد بگو:

اگر در هنگام استغاثه و طلب پناه، بدن و جسم تو را اجابت و زبانم هنگام طلب نصرت تو را یاری نکرده است پس همانا قلب و گوش و چشمم تو را اجابت می نمایند، و فکر و هوای من فرمان بردار و تسلیم فرزند نبی مرسل و سبط پیامبر برگزیده و مطیع راهنمای آگاه و امین نگاهدار و اداکننده رساننده و مظلوم مقهور می باشد، ای آقای من به نزد تو آمدم در حالی که از همه قطع و

به تو و جد و پدر و فرزندان که جانشینان بعد از تو هستند خود را وصل نموده‌ام، پس قلبم تسلیم تو و رأی و فکرم تابع تو، و کمکم برای تو آماده بوده تا زمانی که خدا حکم برای دینش نموده و شما را برانگیزد، و خدا را شاهد می‌گیرم که شما حجت او هستید، و به سبب شما امید رحمت می‌باشد، پس کسی که با شما است با شما بوده نه با دشمنانتان، همانا من از کسانی هستم که به شما ایمان دارم، قدرت خدا را انکار نداشته و مشیتش را تکذیب نمی‌کنم، سپس حرکت کن و قدم‌هایت را کوچک بردار، مقابل قبر برسی و قبله را بین دو شانها قرار بده و صورتت را مقابل و روبروی قبر نما و بگو:

درود از طرف خدا بر تو، درود خدا بر حضرت محمد که امین او بر فرستادگان و بر احکام شریعتش بوده و پایان بخش انبیاء و گشاینده آیندگان (اوصیاء) می‌باشد، فرمان روا است بر تمام، و درود و رحمت خدا و برکاتش بر تو، خدایا درود فرست بر محمد که صاحب پیمان تو بوده و خاتمه بخش فرستادگان و سرور بندگانت می‌باشد، امین تو است در شهرها، و بهترین مردمان بوده زیرا از کتاب تو پیروی نمود، و با دشمنان مبارزه نمود تا هنگامی که مرگ او را دریافت، بار خدایا درود بفرست بر امیر مومنان که بنده تو و برادر رسالت بوده و تو او را به علم خودت برگزیدی، و وی را راهنمای مخلوقات و دلیل و برهان بر کسی که به رسالت خود او را برانگیختی قرارش دادی وی را حاکمی قرار دادی که به عدالت حکم می‌نمود، و بین خلق تو با حکم تو اختلافات و منازعات را فیصله می‌داد، سیاستمدار و حکم فرما بود بر تمام این امور، درود و رحمت و برکات تو بر او باد، خداوندا وعده‌هایی را که در یاری نمودن دینت داده‌ای بواسطه آن حضرت عملی نما و به دست پرتوانش آنها را منجز فرما، و دشمنان را به وسیله آن حضرت هلاک نما و ما را در زمره دوست داران او محسوب نما، خدایا ما را شیعه و ناصر و مددکارش قرار بده تا در راه طاعت تو و رسالت و آنچه به او واگذارده‌ای و کسانی را که جانشینانش نموده‌ای گام برداریم ای پروردگار عالمیان، خدایا درود فرست بر فاطمه دختر پیامبرت، و همسر ولایت، و مادر دو سبط رسول گرامی حضرت امام حسن و امام حسین، او که پاک و پاکیزه، بسیار راستگو و لایق و شایسته، سرور تمام زنان اهل بهشت است، درودی که غیر از تو کسی قادر بر احصاء و شمارش آن نباشد، خدایا درود فرست بر حسن بن علی بنده‌ات و فرزند برادر رسالت، که به علم خویش انتخابش نمودی، و وی را راهنمای مخلوقات و دلیل و برهان بر کسی که به رسالت خود او را برانگیختی قرار دادی، و او را حاکمی قرار دادی که به عدالت حکم می‌نمود، و بین خلق تو با حکم تو اختلافات و منازعات را فیصله می‌داد، سیاستمدار و حکم فرما بود بر تمام این امور، درود و رحمت و برکات تو بر او باد، خداوندا درود بر حسین بن علی که بنده تو و فرزند برادر رسالت که با علم خودت او را انتخاب نموده بوده و وی را راهنمای مخلوقات و دلیل و برهان بر کسی که بر رسالت خود او را برانگیختی قرار دادی و او را حاکمی نصب کردی که به عدالت حکم می‌نمود و بین خلق تو با حکم تو اختلافات و منازعات را فیصله می‌داد، و سیاستمدار و حکم فرما بود بر تمام این امور، درود و رحمت و برکات تو بر او باد.

وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ وَتَحِيَّاتُهُ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ صَاحِبِ مِيثَاقِكَ وَخَاتِمِ رُسُلِكَ وَسَيِّدِ عِبَادِكَ وَأَمِينِكَ فِي بِلَادِكَ [عِبَادِكَ] وَخَيْرِ بَرِيَّتِكَ كَمَا تَلَّمَا كِتَابَكَ وَجَاهِدَ عِدُوَّكَ حَتَّى أَتَاهُ الْيَقِينُ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَبْدِكَ وَأَخِي رَسُولِكَ الَّذِي انْتَجَبْتَهُ بِعِلْمِكَ وَجَعَلْتَهُ هَادِيًا لِمَنْ شِئْتَ مِنْ خَلْقِكَ وَالِدَّلِيلَ عَلَى مَنْ بَعَثْتَهُ بِرِسَالَتِكَ - وَدَيَانَ الدِّينِ بِعَدْلِكَ وَفَضَلَ قَضَائِكَ بَيْنَ خَلْقِكَ وَالْمُهَيِّمِينَ عَلَى ذَلِكِ كُلِّهِ وَالسَّلَامُ عَلَيْهِ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ اللَّهُمَّ أَنْتُمْ بِهِ كَلِمَاتِكُمْ وَأَنْجَزْتَهُ بِهِ وَعَدَيْتَهُ وَأَهْلَيْتَهُ بِهِ عِدُوَّكَ وَآكْتَبْتَنَا فِي أَوْلِيَائِهِ وَأَحْبَائِهِ اللَّهُمَّ اجْعَلْنَا لَهُ شَيْعَةً وَأَنْصَارًا وَأَعْوَانًا عَلَى طَاعَتِكَ وَطَاعَةِ رَسُولِكَ وَمَا وَكَلْتَهُ بِهِ وَاسْتَخْلَفْتَهُ عَلَيْهِ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ - اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى فَاطِمَةَ بِنْتِ نَبِيِّكَ وَزَوْجَتِهِ وَلِيِّكَ وَأُمَّ السَّبْطَيْنِ الْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ الطَّاهِرَةِ الْمُطَهَّرَةِ الصِّدِّيقَةَ الزَّكِيَّةَ سَيِّدَةَ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ [أَهْلِ الْجَنَّةِ أَجْمَعِينَ] - [صَلِّ لَهَا لَا يَقْوَى عَلَى إِحْصَائِهَا غَيْرُكَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ عَبْدِكَ - وَابْنِ أَخِي رَسُولِكَ الَّذِي انْتَجَبْتَهُ بِعِلْمِكَ وَجَعَلْتَهُ هَادِيًا لِمَنْ شِئْتَ مِنْ خَلْقِكَ وَالِدَّلِيلَ عَلَى مَنْ بَعَثْتَهُ بِرِسَالَتِكَ وَدَيَانَ الدِّينِ بِعَدْلِكَ - وَفَضَلَ قَضَائِكَ بَيْنَ خَلْقِكَ وَالْمُهَيِّمِينَ عَلَى ذَلِكِ كُلِّهِ وَرَحْمَةَ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ عَبْدِكَ وَابْنِ أَخِي

رَسُولِكَ الَّذِي اُنْتَجِبْتَهُ بِعِلْمِكَ وَ جَعَلْتَهُ هَادِيًا لِمَنْ شِئْتَ مِنْ خَلْقِكَ وَ الدَّلِيلَ عَلٰى مَنْ بَعَثْتَهُ بِرِسَالَاتِكَ وَ دَيَّانَ الدِّينِ بِعَدْلِكَ وَ فَضِيلَ قَضَائِكَ بَيْنَ خَلْقِكَ وَ الْمُتَمَيِّنَ عَلٰى ذَلِكَ كُلِّهِ وَ رَحْمَتُهُ اللّٰهَ وَ بَرَكَاتُهُ وَ تَصِيْلِي عَلٰى الْاَيْمَةِ كُلِّهِمْ كَمَا صَيَّيْتُ عَلٰى الْحَسَنِ وَ الْحُسَيْنِ (عليهما السلام) وَ تَقُولُ اللّٰهُمَّ اَتِمِّمْ بِهِمْ كَلِمَاتِكَ وَ اَنْجِزْ بِهِمْ وَعِدَّتَكَ وَ اَهْلِكَ بِهِمْ عِدْوَتَكَ وَ عَيْدُوهُمْ - مِنْ الْجَنِّ وَ الْاِنْسِ اَجْمَعِينَ اللّٰهُمَّ اجْزِهِمْ عَنَّا خَيْرَ مَا جَاوَزْتَ نَذِيْرًا عَن قَوْمِهِ اللّٰهُمَّ اجْعَلْنَا لَهُمْ شِيْعَةً وَ اَنْصَارًا وَ اَعْوَانًا عَلٰى طَاعَتِكَ وَ طَاعَةِ رَسُوْلِكَ اللّٰهُمَّ اجْعَلْنَا لَهُمْ مِمَّنْ يَتَّبِعُ النُّوْرَ الَّذِي اُنزِلَ مَعَهُمْ - وَ اَحْيَا مَحْيَاهُمْ وَ اَمْتَنَا مَمَاتَهُمْ وَ اَشْهَدْنَا مَشَاهِدَهُمْ فِي الدُّنْيَا وَ الْاٰخِرَةِ اللّٰهُمَّ اِنَّ هَذَا مَقَامٌ اَكْرَمْتَنِيْ بِهِ وَ شَرَّفْتَنِيْ بِهِ وَ اَعْطَيْتَنِيْ فِيْهِ رَغْبَتِيْ عَلٰى حَقِيْقَتِهِ اِيْمَانِيْ بِكَ وَ بِرَسُوْلِكَ ثُمَّ تَدُنُوْا قَلِيْلًا مِنَ الْقَبْرِ وَ تَقُولُ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ رَسُوْلِ اللّٰهِ وَ سَلَامُ اللّٰهِ وَ سَلَامُ مَلَائِكَتِهِ الْمُقَرَّبِيْنَ وَ اَنْبِيَآئِهِ الْمُرْسَلِيْنَ كُلِّمَا تَرُوْحُ الرَّاغِيَاتُ الطَّاهِرَاتُ لِمَكَ وَ عَلَيْكَ سَلَامُ الْمُؤْمِنِيْنَ لِمَكَ بِقُلُوْبِهِمْ النَّاطِقِيْنَ لَكَ بِفَضْلِكَ بِالْمُسْتَهْتَمِ اَشْهَدُ اَنَّكَ صَادِقٌ صِدِّيْقٌ صَدَقْتَ فِيْمَا دَعَوْتَ اِلَيْهِ وَ صَدَقْتَ فِيْمَا اْتَيْتَ بِهِ وَ اَنَّكَ تَارُ اللّٰهِ فِي الْاَرْضِ - اللّٰهُمَّ اَدْخِلْنِيْ فِيْ اَوْلِيَائِكَ وَ حَبِّبْ اِلَيَّ مَشَاهِدَهُمْ وَ شَهَادَتَهُمْ - فِي الدُّنْيَا وَ الْاٰخِرَةِ - اِنَّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيْرٌ وَ تَقُولُ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا اَبَا عَبْدِ اللّٰهِ رَحِمَكَ اللّٰهُ يَا اَبَا عَبْدِ اللّٰهِ صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْكَ يَا اَبَا عَبْدِ اللّٰهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا اِمَامَ الْهُدٰى السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا عَلَمَ التَّقٰى السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللّٰهِ عَلٰى اَهْلِ الدُّنْيَا السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللّٰهِ وَ ابْنَ حُجَّتِهِ - السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ نَبِيِّ اللّٰهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا تَارَ اللّٰهِ وَ ابْنَ ثَارِهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَثِرَ اللّٰهِ وَ ابْنَ وَثَرِهِ اَشْهَدُ اَنَّكَ قُتِلْتَ مَظْلُوْمًا وَ اَنَّ قَاتِلَكَ فِي النَّارِ وَ اَشْهَدُ اَنَّكَ جَاهَدْتَ فِي اللّٰهِ حَقَّ جِهَادِهِ لَمْ تَأْخُذْكَ [لَمْ تَوْءَخُزْكَ] فِي اللّٰهِ لَوْمَةً لَّئِيْمَةً وَ اَنَّكَ عَبَدْتَهُ حَتٰى اَتَاكَ الْيَقِيْنُ اَشْهَدُ اَنَّكُمْ كَلِمَةُ التَّقْوٰى وَ بَابُ الْهُدٰى وَ الْحُجَّةُ عَلٰى خَلْقِهِ اَشْهَدُ اَنَّ ذَلِكَ لَكُمْ سَابِقٌ فِيْمَا مَضٰى وَ فَاتِحٌ فِيْمَا بَقِيَ وَ اَشْهَدُ اَنَّ اَرْوَاحَكُمْ وَ طِيْنَتَكُمْ طِيْنَةٌ طَيِّبَةٌ طَابَتْ وَ طَهَّرْتَ بَعْضَهَا مِنْ بَعْضِ مِنَ اللّٰهِ وَ مِنْ رَحْمَتِهِ - وَ اَشْهَدُ اللّٰهُ تَبَارَكَ وَ تَعَالٰى وَ كَفٰى بِهِ شَهِيدًا وَ اَشْهَدُ كُمْ اَنِّيْ بِكُمْ مُؤْمِنٌ - وَ لَكُمْ تَابِعٌ فِيْ ذَاتِ نَفْسِيْ وَ شَرَائِعِ دِيْنِيْ وَ حَوَاتِيْمِ [خَاتِمَتِهِ] اَعْمَلِيْ وَ مُتَقَلَّبِيْ وَ مَتَوٰى - فَاَسْأَلُ اللّٰهُ الْبَرَّ الرَّحِيْمَ اَنْ يُتِمَّمَ ذَلِكَ لِيْ اَشْهَدُ اَنَّكُمْ قَدْ بَلَّغْتُمْ وَ نَصَبْتُمْ وَ صَبَرْتُمْ وَ قَاتَلْتُمْ وَ غَضَبْتُمْ وَ اَسٰىءَ اِلَيْكُمْ فَصَبَرْتُمْ لَعَنَ اللّٰهُ اُمَّةً خَالَفَتْكُمْ وَ اُمَّةً جَحَدَتْ وَ لَا يَتَّكُمُ وَ اُمَّةً تَظَاهَرَتْ عَلَيْكُمْ وَ اُمَّةً شَهِدَتْ وَ لَمْ تُسْتَشْهَدْ الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ جَعَلَ النَّارَ مَثْوَاهُمْ - وَ بَسَّسَ الْوَرْدَ الْمُوْرُوْدُ وَ بَسَّسَ الرُّفْدَ الْمَرْفُوْدُ

و سپس بر تمام ائمه عليهم السلام درود بفرست به همان طوری که بر حضرت امام حسن و امام حسین علیهما السلام درود فرستادی و بعد از آن بگو:

بار خدایا وعده‌هائی را که در یاری نمودن دینت داده‌ای به واسطه این حضرات علیهم السلام عملی نما و به دست پرتویشان آنها را منجز فرما، و دشمنان جَنّی و انسی خود و ایشان را جملگی به واسطه این حضرات هلاک فرما، بار خدایا ایشان را از طرف ما جزاء بده، جزاء و پاداش نیکویی که به ترساننده از طرف قومش می‌دهی، خدایا ما را شیعه و ناصر و مددکار ایشان قرار بده تا در راه طاعت تو و رسالت گام برداریم، خدایا ما را از کسانی قرار بده که از نوری که با ایشان قرار داده‌ای تبعیت کنیم، و حیاتی به ما ببخش همچون حیات ایشان، و مماتی نصیبمان گردان مانند ممات ایشان و در دنیا و آخرت ما را در مشاهد ایشان حاضر گردان، خدایا این مقام و مرتبه‌ای است که من را با آن مورد کرامت قرار داده، و شرافتم به آن داده‌ای و بواسطه‌اش در من به حقیقت ایمان به تو و به رسالت میل و رغبت ایجاد نموده‌ای.

سپس اندکی نزدیک به قبر شو و بگو:

سلام و درود بر تو ای فرزند رسول خدا، و درود خدا و درود فرشتگان مقرب و انبیاء مرسلش بر تو باد هر زمانی که نسیم‌های پاک و خوش می‌وزند، و درود قلبی موءمنان بر تو، آنان که زبانشان به فضل تو گویا است، شهادت می‌دهم که تو راستگو و بسیار درستکار بوده و در آنچه مردم را به آن دعوت نمودی راست می‌گفتی، و در آنچه انجام داده‌ای درستکار بوده‌ای، و شهادت می‌دهم که تو خون خدا در زمین هستی، بار خدایا من را در زمره دوستانت قرار بده، و در دنیا و آخرت شهادت و مشاهدشان را محبوب من گردان، همانا تو بر هر چیز قادر هستی. و بگو:

درود بر تو ای ابا عبد الله، خدا رحمت کند تو را ای ابا عبد الله، درود خدا بر تو ای ابا عبد الله، درود بر تو ای پیشوای هدایت، درود بر تو ای نشانه تقوی و پرهیزکاری، درود بر تو ای حجت خدا بر اهل دنیا، درود بر تو ای حجت خدا و فرزند حجت خدا، درود بر تو ای پیغمبر خدا، درود بر تو ای خون خدا و پسر خون خدا، درود بر تو ای خون تنها مانده خدا و پسر خون تنها مانده خدا، شهادت می‌دهم که تو مظلوم کشته شدی، و قاتل تو در دوزخ خواهد بود، و شهادت می‌دهم که تو در راه خدا آن طوری که شایسته است جهاد نمودی، و در راه خدا سرزنش هیچ سرزنش کننده‌ای متوجه تو نگردیده، و محققاً خدا را پرستیدی تا وقتی که مرگ تو را دریافت، شهادت می‌دهم که شما اهل بیت مظهر پرهیزکاری و باب هدایت مردم، و حجت بر مخلوقات می‌باشید، شهادت می‌دهم که این مقام برای شما در گذشته سابقه داشته است، و در آینده گشاینده خواهد بود، و شهادت می‌دهم که ارواح و حقیقت شما پاک می‌باشد، پاک بوده و پاک می‌باشد در حالی که بعضی از برخی دیگر بوده ناشی از ذات اقدس الهی و از رحمت و واسع‌اش می‌باشد، شاهد می‌گیرم حق تبارک و تعالی را بر این گفتارم و او برای شاهد بودن کافی است، و شما را شاهد می‌گیرم که ایمان به شما داشته و در حقیقت نفسم و احکام دینم و پایان کارها و حرکات و منزل آخرم تابع و پیرو شما می‌باشم، پس از خداوند نیک رفتار و مهربان درخواست می‌کنم که این معنا را برایم فراهم و میسور فرماید، شهادت می‌دهم که شما تبلیغ رسالت‌های خود را نموده و زبان به خیر خواهی مردم گشوده و در مشکلات صبر نموده و در پایان امر در راه خدا کشته شده‌اید، حقوق شما غضب شد، اذیت‌ها و بدی‌ها متوجه شما گردید ولی تحمل نمودید، خدا لعنت کند گروهی را که با شما مخالفت نمودند و جمعی را که ولایت شما را انکار کردند، و دسته‌ای را که بر علیه شما تظاهر نمودند، و قومی را که در جنگ با شما حاضر شده و نخواستند که در راه شما شهید شوند، حمد و ستایش خدائی را که جهنم را جایگاهایشان قرار داد و آن بد جایگاه و بد عطائی است که به ایشان اعطاء می‌گردد.

وَ تَقُولُ صَلِّ عَلَى اللَّهِ عَلَيْهِ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ ثَلَاثًا وَعَلَى رُوحِكَ وَعَلَى قَاتِلِكَ وَعَلَى اللَّهِ فَاتْلِكِ وَعَلَى اللَّهِ سَالِيكِ وَعَلَى اللَّهِ خَاذِلِكِ وَعَلَى اللَّهِ مَنْ شَابَعَ عَلَى قَتْلِكَ وَمَنْ أَمَرَ بِقَتْلِكَ وَشَارَكَ فِي دَمِّكَ وَعَلَى اللَّهِ مَنْ بَلَغَهُ ذَلِكَ فَرَضْتَنِي بِهِ أَوْ سَلِمَ إِلَيْهِ أَنَا أَتْرَأُ إِلَى اللَّهِ مِنْ وَلَمَّائِهِمْ وَأَتَوَلَّى اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَآلَ رَسُولِهِ وَأَشْهَدُ أَنَّ الَّذِينَ انْتَهَكُوا حُرْمَتِكَ وَسَفَكُوا دَمَكَ مَلْعُونُونَ عَلَى لِسَانِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ اللَّهُمَّ الْعَنِ الَّذِينَ كَذَّبُوا رُسُلَكَ وَسَفَكُوا دِمَاءَ أَهْلِ بَيْتِ نَبِيِّكَ صَلَوَاتِكَ عَلَيْهِمُ اللَّهُمَّ الْعَنِ قَتْلَةَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَضَاعِفَ عَلَيْهِمُ الْعَذَابَ الْأَلِيمَ اللَّهُمَّ الْعَنِ قَتْلَةَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ وَقَتْلَةَ أَنْصَارِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ وَأَصْدِلِهِمْ حَرَّ نَارِكَ وَذَقِهِمْ [أَذِقَهُمْ بِأَسْكَ وَضَاعِفَ عَلَيْهِمُ الْعَذَابَ الْأَلِيمَ وَالْعَنْهُمْ لَعْنًا وَبِئْسَ اللَّهُمَّ أَحْلَلْ بِهِمْ نَفْمَتَكَ وَأَنْتَهُمْ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُونَ وَخُذْهُمْ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ وَعِذْهُمْ عَذَابًا نُكْرًا وَالْعَنِ أَعْدَاءَ نَبِيِّكَ وَآلِ نَبِيِّكَ لَعْنًا وَبِئْسَ اللَّهُمَّ الْعَنِ الْجَبْتِ وَالطَّاغُوتِ وَالْفِرَاعِنَةَ - إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَتَقُولُ يَا بَابِي أَنْتَ وَامِّي يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ إِلَيْكَ كَانَتْ رِحْلَتِي مَعَ بُعِيدِ شِقَّتِي وَلَكَ فَاضَتْ عَبْرَتِي - وَعَلَيْكَ كَانَ أَسْفِي وَنَحِيْبِي وَصِرَاخِي وَزَفْرَتِي وَشَهِيْقِي وَإِلَيْكَ كَانَ مَجِيْبِي وَبِكَ أَسْتَبْتِرُ مِنْ عَظِيمِ جُزْمِي أَتَيْتَكَ وَإِدَاءً قَدْ أَوْفَرْتُ ظَهْرِي بِأَبِي أَنْتَ وَامِّي يَا سَيِّدِي بِكَيْتِكَ يَا خَيْرَةَ اللَّهِ وَابْنَ خَيْرَتِهِ وَحَقُّ لِي أَنْ أُبْكِيكَ وَقَدْ بَكَتَكَ السَّمَاوَاتُ وَالْأَرْضُونَ وَالْجِبَالُ وَالْبِحَارُ فَمَا عُذْرِي إِنْ لَمْ أُبْكِكَ وَقَدْ بَكَكَ حَبِيبُ رَبِّي وَبَكَتَكَ الْأَنْمَةُ ع - وَبَكَكَ مِنْ دُونَ سِدْرَةِ الْمُنتَهَى إِلَى الثَّرَى جَزَعًا عَلَيْكَ

و سه مرتبه بگو:

درود و رحمت فرستد خدا بر تو ای ابا عبد الله.

بعد بگو:

و بر جان و بدنت، خدا کشندگان تو را لعنت کند، خدا لعنت کند آنان که جامه از بدنت بیرون آوردند، خدا لعنت کند کوبندگان تو را، خدا لعنت کند کسانی را که پی گیر کشتن تو بودند، و کسی که فرمان به کشتن تو داد، و در خونت شرکت کرد، و خدا لعنت کند کسی را که وقتی خبر کشتن تو را شنید راضی به آن شد یا در مقابلش تسلیم گشت و گردن نهاد، ما به سوی خدا پناه

می‌بریم از دوست داشتن این جماعات و دوست داریم خدا و رسول و آل رسولش را، و شهادت می‌دهم آنان که حرمت تو را هتک کرده و خونت را ریختند ملعون و از رحمت واسعہ حق به دور می‌باشند، و این لعنت بر زبان پیامبر امی صلی الله علیه و آله و سلم در حق ایشان جاری شده است، خدایا کشندگان امیر المؤمنین علیه السلام را لعنت کن، و عذاب دردناک را بر ایشان چندان نما، خدایا کشندگان حسین بن علی علیهما السلام را لعنت کن، و نیز کشندگان یاران حسین بن علی علیهما السلام را مورد لعن خود قرار بده، و حرارت آتش جهنم خود را به ایشان برسان، و عذابت را به آنها بچشان، و عذاب دردناک را بر آنها چندان نما، و لعنت کن ایشان را لعنتی سخت و شدید، خدایا نعمت و عقوبت را بر ایشان فرود آور، و از جایی که گمان ندارند عقابت را نصیبشان گردان، و از جایی که شعور و درک آن را نمی‌کنند مورد مآخذ قرارشان بده، و ایشان را عذابی سخت بنما، و لعنت کن دشمنان پیغمبرت را، و دشمنان آل پیغمبرت را لعنتی سخت و شدید، خدایا جبت (باطل) و طاغوت (یاغی و سرکش) و متکبران را لعنت نما، تو بر هر چیزی قدرت داری.

و بگو:

ای ابا عبد الله پدر و مادرم فدایت شوند، با اینکه طی طریق بطرف شما بسیار دور است مع ذلک مرکب من به سوی تو در حرکت است، و اشکهایم برای تو ریزان می‌باشند، و تأسف و گریه شدید من بر تو است، فریاد و جیق و بغض نمودنم بخاطر تو می‌باشد، آمدنم به سوی تو است، به واسطه تو خواهان پوشیده شدن گناهان بزرگم می‌باشم، آمدم نزد تو در حالی که زیارت کننده تو بوده و مسافری هستم که از بار گران سفر پشتم خمیده گشته، پدر و مادرم فدای تو، ای آقای من گریستم بر تو ای برگزیده خدا و فرزند برگزیده حق، و بر من است که بر تو بگریم، همانا آسمانها و زمینها و کوهها و دریاها بر تو گریسته‌اند، پس اگر بر تو گریه نکنم هیچ عذری ندارم، و حیب پروردگارم بر تو گریه کرده و ائمه هدی که درود خداوند بر ایشان باد نیز بر تو گریسته‌اند، و تمام موجوداتی که در طبقه بین سدره المنتهی و کره خاک می‌باشند بر تو گریسته و جزع و ناله نموده‌اند.

ثُمَّ اسْتَلِمَ الْقَبْرَ وَقَالَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ يَا حُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حُجَّجَةَ اللَّهِ وَابْنَ حُجَّجَتِهِ أَشْهَدُ أَنَّكَ عَبْدُ اللَّهِ وَآمِنُهُ بَلَّغْتَ نَاصِحًا وَأَدَيْتَ أَمِينًا وَقُلْتَ صَادِقًا وَقُتِلْتَ صَدِيقًا فَمَضَيْتَ شَهِيدًا وَمَضَيْتَ عَلَيَّ يَقِينٍ لَمْ تُوْءِزْ عَمِّي عَلَى هُدًى وَ لَمْ تَمِلْ مِنْ حَقِّ إِلَى بَاطِلٍ وَلَمْ تُجِبْ إِلَّا اللَّهَ وَحِدَهُ وَأَشْهَدُ أَنَّكَ كُنْتَ عَلَيَّ بَيِّنَةً مِنْ رَبِّكَ بَلَّغْتَ مَا أَمَرْتَ بِهِ وَقَمْتَ بِحَقِّهِ - وَصَدَّقْتَ مَنْ كَانَ قَبْلَكَ غَيْرِ وَاهِنٍ وَلَا مُوهِنٍ فَصَلِّ عَلَى اللَّهِ عَلَيْكَ وَسَلِّمْ تَسْلِيمًا جَزَاكَ اللَّهُ مِنْ صَدِيقٍ خَيْرًا أَشْهَدُ أَنَّ الْجِهَادَ مَعَكَ جِهَادٌ - وَأَنَّ الْحَقَّ مَعَكَ وَالْإِلِيَّكَ وَأَنْتَ أَهْلُهُ وَمَعِيدُهُ وَمِيرَاثُ الثُّبُوَّةِ عِنْدَكَ وَعِنْدَ أَهْلِ بَيْتِكَ وَأَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ بَلَّغْتَ وَنَصِيحَتَ وَوَفَيْتَ وَجَاهَدْتَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ - بِالْحِكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَمَضَيْتَ لِلذِّي كُنْتَ عَلَيْهِ شَهِيدًا [شاهدًا] أَوْ مُسْتَشْهَدًا وَمَشْهُودًا فَصَلِّ عَلَى اللَّهِ عَلَيْكَ وَسَلِّمْ تَسْلِيمًا أَشْهَدُ أَنَّكَ طَهَّرَ طَاهِرٌ مُطَهَّرٌ مِنْ طَهْرٍ طَاهِرٍ مُطَهَّرٍ طَهَّرْتَ - وَطَهَّرْتَ أَرْضَ أَنْتَ بِهَا وَطَهَّرَ حَرَمَكَ وَأَشْهَدُ أَنَّكَ أَمَرْتَ بِالْقِسْطِ [أَمَرْتَ بِالْقِسْطِ وَدَعَوْتَ إِلَيْهِ] - وَالْعَدْلِ وَدَعَوْتَ إِلَيْهِمَا وَأَشْهَدُ أَنَّ أُمَّةً قَتَلَتْكَ أَشْرَارُ خَلْقِ اللَّهِ وَكَفَرْتَهُ وَإِنِّي أَسْتَشْفِعُ بِكَ إِلَى اللَّهِ رَبِّكَ وَرَبِّي مِنْ جَمِيعِ ذُنُوبِي - وَأَتَوَجَّهُ بِكَ إِلَى اللَّهِ فِي جَمِيعِ حَوَائِجِي وَرَغْبَتِي فِي أَمْرِ آخِرَتِي وَدُنْيَايَ

سپس دست به قبر بکش و بگو:

درود بر تو ای ابا عبد الله، ای حسین بن علی، ای پسر رسول خدا، درود بر تو ای حجّت خدا، و پسر حجّت خدا، شهادت می‌دهم که تو بنده خدا و امین او هستی، تبلیغ کردی در حالی که به دیگران اندرز دادی و اداء کردی در حالی که امین بودی، مطالب را گفتی در حالی که راست گو بودی، و کشته شدی در حالی که بسیار راست گو بودی، پس از این جهان عبور کردی و شهید گشتی، در حالی که صاحب یقین بودی، نایبانی را بر هدایت اختیار نکردی، از حقّ به باطل میل نکردی، اجابت نکردی مگر خداوند را به تنهایی، و شهادت می‌دهم که تو بر حجّیت از پروردگارت بودی، آنچه که مأمور به رساندنش شدی را تبلیغ فرمودی، و به حقّ آن قیام نمودی، و حجّت‌های پیش از خود را تصدیق نمودی در حالی که هیچ سستی از خود نشان نداده و ابدًا آنها را توهین نمودی،

پس رحمت فرستاد خدا بر تو و سلام داد سلام دادنی، پاداش خیر دهد خدا به تو، شهادت می‌دهم که جهاد همراه تو جهاد می‌باشد، و حق با تو و به سوی تو می‌باشد، و تو اهل و مرکز آن می‌باشی، و میراث نبوت نزد تو و اهل بیت تو می‌باشد، و شهادت می‌دهم که تو تبلیغ نموده و نصیحت کردی، و به عهدت وفاء نمودی و در راه خدا با بیان حکمت و موعظه حسنه‌ای که نمودی جهاد کردی، و شهادت می‌دهم که تو گذشتی و عبور نمودی بر آن طریق حقی که داشتی در حالی که شاهد آنچه از این امت صادر شده بوده و خدا و رسول و فرشتگان شهادت می‌دهند که تو بر حق و طریق مستقیم بودی.

پس رحمت فرستاد خدا بر تو و سلام داد سلام دادنی، شهادت می‌دهم که تو نفس پاکی و پاک و پاکیزه شده‌ای، از نفس پاکی و پاک و پاکیزه شده می‌باشی، پاک می‌باشی و زمینی که تو در آن هستی نیز پاک می‌باشد، و حرم تو نیز پاک است، شهادت می‌دهم که تو به عدل و میانه‌روی امر نموده و مردم را به این دو دعوت کردی، و شهادت می‌دهم گروهی که تو را کشتند بدترین مخلوقات خدا و از کافرین می‌باشد، و من جهت آموزش تمام گناهانم تو را نزد خدایت و خدای خودم شفیع قرار می‌دهم، و به واسطه تو در تمام نیازمندی‌ها و خواسته‌هایم در ارتباط به امر دنیا و آخرت به طرف خدا روی می‌نمایم.

ثُمَّ ضَعَّ خَدَّكَ الْيَمِينَ عَلَى الْقَبْرِ وَقَالَ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِحَقِّ هَذَا الْقَبْرِ وَمَنْ فِيهِ وَبِحَقِّ هَذِهِ الْقُبُورِ وَمَنْ أَشْرَكْتَهَا أَنْ تَكْتُبَ اسْمِي عِنْدَكَ فِي أَسْمَائِهِمْ حَتَّى تُورِدَنِي مَوَارِدَهُمْ وَتُصَدِّدَنِي مَصَادِرَهُمْ - إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَتَقُولُ رَبِّ أَفْحَمْتَنِي ذُنُوبِي وَقَطَعْتَ مَقَالَتِي - فَلَا حُجَّةَ لِي وَلَا عُدْرَ لِي فَأَنَا الْمُقَرَّرُ بِذُنُوبِي الْأَسِيرُ بِبِلَّتِي الْمُرْتَهِنُ بِعَمَلِي الْمَتَجَلِّدُ فِي خَطِيئَتِي الْمُتَحَيِّرُ عَنِ قَضْدِي الْمُتَقَطِّعُ بِي قَدْ أَوْفَقْتُ نَفْسِي يَا رَبِّ مَوْفَقَ الْأَشْقِيَاءِ الْأَذْلَاءِ الْمُذْنِبِينَ الْمُجْتَرِينَ عَلَيْكَ الْمُسْتَخْفِينَ بِوَعِيدِكَ يَا سُبْحَانَكَ أَيُّ جُرْأَةٍ اجْتَرَأْتُ عَلَيْكَ وَ أَيُّ تَعْرِيرٍ عَزَّرْتُ بِنَفْسِي وَ أَيُّ سَكْرَةٍ أَوْفَقْتَنِي وَ أَيُّ غَفْلَةٍ أَعْطَبْتَنِي مَا كَانَ أَفْبَحَ سُوءِ نَظَرِي وَ أَوْحَشَ فِعْلِي يَا سَيِّدِي فَارْحَمْ كَبُوتِي لِحُرِّ وَجْهِي وَ زَلَّةِ قَلْبِي وَ تَغْفِيرِي فِي التُّرَابِ حُدِّي وَ نِدَامَتِي عَلَى مَا فَرَطَ مِنِّي وَ أَقْلِنِي عَثْرَتِي وَ ارْحَمْ صِدْرَاحِي وَ عَبْرَتِي وَ أَقْبَلْ مَعْدِرَتِي وَ عُدِّ بِحِلْمِكَ عَلَيَّ جَهْلِي - وَ يَا حَسَنانَكَ عَلَى خَطِيئَاتِي وَ بِعَفْوِكَ عَلَيَّ رَبِّ أَشْكُو إِلَيْكَ قَسَاوَةَ قَلْبِي وَ ضَعْفَ عَمَلِي فَامْنَحْ بِمَسْأَلَتِي فَأَنَا الْمُقَرَّرُ بِذُنُوبِي الْمُعْتَرِفُ بِخَطِيئَتِي وَ هَيْدِهِ يَدِي وَ نَاصِيَتِي أَسْتَكِينُ لَكَ بِالْقَوْدِ مِنْ نَفْسِي فَأَقْبَلْ تَوْبَتِي وَ نَفْسَ كُرْبَتِي وَ ارْحَمْ خُشُوعِي وَ خُضُوعِي وَ انْقِطَاعِي إِلَيْكَ سَيِّدِي وَ أَسِيفًا عَلَيَّ مَا كَانَ مِنِّي وَ تَضَرُّعِي وَ تَغْفِيرِي فِي تُرَابِ قَبْرِ ابْنِ نَبِيِّكَ بَيْنَ يَدَيْكَ فَأَنْتَ رَجَائِي وَ ظَهْرِي وَ عُدَّتِي وَ مَعْتَمِدِي لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ

سپس گونه راست خود را روی قبر گذار و بگو:

خدایا از تو درخواست می‌کنم به حق این قبر و کسی که در آن است و به حق این قبور و کسانی که در آنها ساکنشان کردی، اینکه نام من را نزد خودت در اسماء ایشان ثبت و ضبط کرده تا واردم کنی به محل ورودشان و خارجم نمائی از محل خروجشان، همانا تو بر هر چیز قادر و توانائی.

و بگو:

بار خدایا من را در مقابل گناهانم مفحم و بلا جواب قرار داده و گفتارم را قطع کرده در نتیجه هیچ حجتی و عذری برای من نبوده و به گناهانم اقرار دارم، به واسطه بلیه‌ای که خود فراهم کرده‌ام اسیر بوده و در گرو عمل و کردار خویش می‌باشم، نهایت سعی و کوشش خود را گناهان و لغزش‌های خود نموده‌ام، از مقصود و طریق مستقیم و امانده و متحیر می‌باشم، در مانده و راه به رویم بسته شده، پروردگارا خود را در جای اشیاء گمراه و خطاکار قرار داده‌ام، آنان که بر تو جرات کرده و عصیان را کرده، و به وعیدهای تو اعتناء نکرده و آنها را سبک تلقی کرده‌اند، سبحان الله! چه جراتی بر تو از خود نشان داده، و چه ضرری به نفس خویش وارد کرده، و چه مستی من را هلاک نمود و چه غفلت و بی‌خبری من را نابود نمود، چقدر کریه و زشت است بد نظری من و چقدر وحشت‌ناک است کردار من، ای آقای من به خاطر رخسارم بر به روی افتادم، و بر لغزش قدمم، و بر مالیدن صورتم را بر خاک و بر پیشانیم بر آنچه از من صادر شده، رحم فرما، و از گناهم در گذر، و بر فریاد و اشکهای گردان در چشمم ترحم نما، و عذر من را

پذیر، و در مقابل جهل و نادانی من به حلم و بردباری خود برگرد، و در قبال خطاء و اشتباهاتم به احسانت عمل نما، و به عفو و بخششت با من رفتار کن، پروردگارا از سنگ دلی و ضعف کردارم به تو شکایت می‌کنم پس در مقابل سوءال و درخواستم عطاء نما، من به گناهم اقرار دارم، به خطاء خویش معترفم، این دست من و پیشانی من است که در اختیار تو گذارده تا از من قصاص نمائی، پس توبه من را بپذیر و حزن و اندوهم را بر طرف کن، ای آقای من به خشوع و خضوع و جداشدنم از غیر و وصل شدنم به تو ترحم نما، ای اسف و افسوس بر آنچه از من صادر شده و در تربت قبر پسر پیغمبرت در مقابل تو خود را غلطانده و به خاک آلوده نموده‌ام، تو امید و پشت و پناه و تکیه‌گاه من می‌باشی، نیست خدائی غیر از تو.

ثُمَّ كَبُرَ خَمْسًا وَ ثَلَاثِينَ تَكْبِيرَةً ثُمَّ تَزْفَعُ يَدَيْكَ وَ تَقُولُ - إِلَيْكَ يَا رَبِّ صَدَدْتُ مِنْ أَرْضِي وَ إِلَيَّ ابْنِ نَبِيِّكَ قَطَعْتُ الْبِلَادَ - رَجَاءً لِّلْمَغْفِرَةِ فَكُنْ لِي يَا وَلِيَّ اللَّهِ سَكَنًا وَ شَفِيعًا وَ كُنْ بِي رَحِيمًا وَ كُنْ لِي مُنْحَا [مُنْحَا يَوْمَ لَا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ إِلَّا لِمَنِ ارْتَضَى يَوْمَ لَا تَنْفَعُ شَفَاعَةُ الشَّافِعِينَ وَ يَوْمَ يَقُولُ أَهْلُ الصَّلَاةِ - فَمَا لَنَا مِنْ شَافِعِينَ وَ لَا صَدِيقٍ حَمِيمٍ فَكُنْ يَوْمَئِذٍ فِي مَقَامِي بَيْنَ يَدَي رَّبِّي لِي مُنْقِذًا فَقَدْ عَظُمَ جُرْمِي إِذَا ارْتَعِدْتَ فَرَائِصِي وَ أَخَذَ بِسَمْعِي وَ أَنَا مُنْكَسِرٌ رَأْسِي بِمَا قَدَّمْتُ مِنْ سُوءِ عَمَلِي وَ أَنَا عَادٍ كَمَا وَ لَمَدْتَنِي أُمِّي وَ رَبِّي يَسْأَلُنِي فَكُنْ لِي شَفِيعًا وَ مُنْقِذًا فَقَدْ أَعَدَدْتُكَ لِيَوْمِ حَاجَتِي وَ يَوْمِ فَقْرِي وَ فَاقَتِي

سپس سی و پنج مرتبه تکبیر گفته و پس از آن دو دست را بلند کرده و بگو:

ای پروردگارم، از سرزمین خود بسوی تو قصد نمودم، و به سوی پسر پیغمبرت شهرها را پیمودم به امید اینکه گناهانم را بیامیزی، پس ای ولی خدا تکیه‌گاه و شفیع من بوده، و نسبت به من مهربان و در روزی که نزد حق تعالی شفاعت کسی غیر از پسندیدگان در دربارش پذیرفته نمی‌شود همان روزی که خود در قرآن به آن اشاره کرده و فرمود: یوم لا تنفع شفاعة الشافعين، و همان روز که اهل ضلال و گمراهی می‌گویند: فما لنا من شافعين و لا صديق حميم، نجات‌گاه و شفاعت‌کننده من باش، پس در این روز در مقابل پروردگارم برای من نجات دهنده باش چه آنکه وقتی گوشت‌های بدنم بلرزند و گوشتم گرفته شود و بواسطه اعمال زشت که از من صادر شده سرافکننده باشم و جرم و گناه خود را بسیار بزرگ بینم و در آن حال همچون روزی که مادر مرا زائیده لخت و برهنه باشم و پروردگارم من را طرف سوءال و عتاب قرار دهد تو در آن وقت شافع و نجات دهنده من باش، من تو را برای روز احتیاج و هنگام تهی دستی و نیازم برای خود ذخیره کرده‌ام.

ثُمَّ صَعَّ خَدَّكَ الْأَيْسَرَ عَلَى الْقَبْرِ وَ تَقُولُ اللَّهُمَّ ارْحَمْ تَضَرُّعِي فِي تَرَابِ قَبْرِ ابْنِ نَبِيِّكَ فَإِنِّي فِي مَوْضِعِ رَحْمَةٍ يَا رَبِّ وَ تَقُولُ يَا بَابِي أَنْتَ وَ أُمِّي يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ إِنِّي أَبْرَأُ إِلَى اللَّهِ مِنْ قَاتِلِكَ وَ مِنْ سَالِبِكَ يَا لَيْتَنِي كُنْتُ مَعَكَ فَأَفُوزَ فَوْزًا عَظِيمًا وَ أَبْذُلُ مُهْجَتِي فِيكَ وَ أَقِيكَ بِنَفْسِي وَ كُنْتُ فِيمَنْ أَقَامَ بَيْنَ يَدَيْكَ حَتَّى يُسْفِكَ دَمِي مَعَكَ - فَاطْفَر مَعَكَ بِالسَّعَادَةِ وَ الْفَوْزِ بِالْجَنَّةِ وَ تَقُولُ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ رَمَاكَ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ طَعَنَكَ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ اجْتَرَّ رَأْسَكَ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ حَمَلَ رَأْسَكَ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ نَكَتَ بِقَضِيَّةٍ بَيْنَ ثَنَائِكَ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ أَبْكَى نِسَاءَكَ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ أَيْتَمَ أَوْلَادَكَ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ أَعْيَانَ عَلَيْكَ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ سَارَ إِلَيْكَ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ مَنَعَكَ مِنْ مَاءِ الْفُرَاتِ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ غَشَّكَ وَ خَلَاكَ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ سَمِعَ صَوْتَكَ فَلَمْ يُجِبْكَ لَعَنَ اللَّهُ ابْنَ آكَلِهِ الْأَكْبَادِ وَ لَعَنَ اللَّهُ ابْنَهُ وَ أَعْوَانَهُ وَ أَتْبَاعَهُ وَ أَنْصَارَهُ وَ ابْنَ سُمِّيَهُ وَ لَعَنَ اللَّهُ جَمِيعَ قَاتِلِكَ وَ قَاتِلِي أَبِيكَ وَ مَنْ أَعَانَ عَلَى قَتْلِكَمْ وَ حَسَا اللَّهُ أَجْوَاهَهُمْ وَ بَطُونَهُمْ وَ قُبُورَهُمْ نَارًا وَ عَذَابَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا

سپس گونه چپ را روی قبر گزارده و بگو:

خدایا به تضرع من در خاک قبر پسر پیغمبرت رحم فرما چه آنکه من در جای رحمت تو قرار گرفته‌ام ای پروردگار من.

و بعد بگو:

پدر و مادرم فدای تو ای پسر رسول خدا، من از کشنده تو و کسی که جامه از بدنت بدر آورده به سوی خدا بی‌زاری می‌جویم، کاش با تو می‌بودم پس به رستگاری عظیمی نائل می‌شدم و خون قلبم را در راه تو ایثار می‌کردم و با بذل نفس تو را نگه می‌داشتم و کاش در میان کسانی بودم که در مقابل تو به جهاد برخاسته و از تو حمایت نمودند تا خونم با تو به زمین می‌ریخت و بدین

ترتیب با تو به سعادت و رسیدن به بهشت دست می‌یافتم.

و بگو:

خدا لعنت کند کسی که به تو تیر انداخت، خدا لعنت کند کسی را که به تو نیزه زده، خدا لعنت کند کسی را که سر تو را برید، خدا لعنت کند کسی که سر تو را با خود حمل نمود، خدا لعنت کند کسی را که با چوب به وسط دندان‌های ثنایای تو زد، خدا لعنت کند کسی را که زنان تو را گریاند، خدا لعنت کند کسی را که فرزندان را یتیم نمود، خدا لعنت کند کسی را که دشمنان تو را کمک کرد، خدا لعنت کند کسی را که به منظور جنگ با تو سیر و سفر نمود، خدا لعنت کند کسی را که تو را از آب فرات منع کرد، خدا لعنت کند کسی را که به تو خیانت نمود و تنهایت گذارد، خدا لعنت کند کسی را که صدای تو را شنید و جوابت را نداد، خدا لعنت کند پسر خورنده جگرها را، و خدا لعنت کند فرزند و یاران و تابعین و مددکارانش و فرزند سمیه را، و خدا لعنت کند تمام کشتندگان تو و آنان را که بر کشتنت کمک کردند، و خدا درون و دل‌ها و قبرهای ایشان را پر از آتش کند، و ایشان را عذابی دردناک نماید.

ثُمَّ تَسْبُحُ عِنْدَ رَأْسِهِ أَلْفَ تَسْبِيحَةٍ مِنْ تَسْبِيحِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) وَإِنْ أَحْبَبْتَ تَحَوَّلْتَ إِلَى عِنْدِ رَجُلَيْهِ وَتَدْعُو بِمَا قَدْ فَسَّرْتُ لَكَ ثُمَّ تَدُورُ مِنْ عِنْدِ رَجُلَيْهِ إِلَى عِنْدِ رَأْسِهِ فَإِذَا فَرَعْتَ مِنَ الصَّلَاةِ سَبَّحْتَ وَالتَّسْبِيحُ تَقُولُ سُبْحَانَ مَنْ لَا تَيْدُ مَعَالِمُهُ سُبْحَانَ مَنْ لَا تَنْقُصُ خَزَائِنُهُ سُبْحَانَ مَنْ لَا انْقِطَاعَ لِمُدَّتِهِ سُبْحَانَ مَنْ لَا يَنْفَدُ مَا عِنْدَهُ سُبْحَانَ مَنْ لَا اضْمِحَالَالَ لِفَخْرِهِ - سُبْحَانَ مَنْ لَا يُشَاوِرُ أَحَدًا فِي أَمْرِهِ سُبْحَانَ مَنْ لَمَّا إِلَهُ غَيْرُهُ ثُمَّ تَحَوَّلْ عِنْدَ رَجُلَيْهِ وَضَعْ يَدَكَ عَلَى الْقَبْرِ وَقُلْ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ ثَلَاثًا صَبْرًا وَأَنْتَ الصَّادِقُ الْمُصَدِّقُ قَتَلَ اللَّهُ مَنْ قَتَلَكَم بِالْأَيْدِي وَاللُّسُنِ وَتَقُولُ اللَّهُمَّ رَبَّ الْأَرْبَابِ - صَبْرِيخَ الْأَخْيَارِ إِنِّي عُذْتُ مَعَاذًا فَفُكَّ رَقَبَتِي مِنَ النَّارِ جِئْتُكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ وَافْتَدَا إِلَيْكَ أَتَوَسَّلُ إِلَى اللَّهِ فِي جَمِيعِ حَوَائِجِي مِنْ أَمْرِ آخِرَتِي وَدُنْيَايَ وَبِكَ يَتَوَسَّلُ الْمُتَوَسِّلُونَ إِلَى اللَّهِ فِي جَمِيعِ حَوَائِجِهِمْ وَبِكَ يُدْرِكُ أَهْلُ الثَّوَابِ مِنْ عِبَادِ اللَّهِ طَلِبَتُهُمْ - أَسْأَلُ وَلِيِّكَ وَوَلِيْنَا أَنْ يَجْعَلَ حَظِّي مِنْ زِيَارَتِكَ الصَّلَاةَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَ الْمَغْفِرَةَ لِدُنُوبِي اللَّهُمَّ اجْعَلْنَا مِمَّنْ تَنْصُرُهُ وَتَنْصُرُهُ بِه لِدِينِكَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ثُمَّ تَضَعُ خَدَيْكَ عَلَيْهِ وَتَقُولُ اللَّهُمَّ رَبَّ الْحُسَيْنِ اشْفِ صَدْرَ الْحُسَيْنِ اللَّهُمَّ رَبَّ الْحُسَيْنِ اظْلُبْ بَدَمَ الْحُسَيْنِ اللَّهُمَّ رَبَّ الْحُسَيْنِ انْتَقِمْ مِمَّنْ رَضِيَ بِقَتْلِ الْحُسَيْنِ اللَّهُمَّ رَبَّ الْحُسَيْنِ انْتَقِمْ مِمَّنْ خَالَفَ الْحُسَيْنِ اللَّهُمَّ رَبَّ الْحُسَيْنِ انْتَقِمْ مِمَّنْ فَرَحَ بِقَتْلِ الْحُسَيْنِ وَتَبْتَهَلُ إِلَى اللَّهِ فِي اللَّغْنَةِ عَلَى قَاتِلِ الْحُسَيْنِ وَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) وَتَسْبُحُ عِنْدَ رَجُلَيْهِ أَلْفَ تَسْبِيحَةٍ مِنْ تَسْبِيحِ فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ (صلى الله عليه وآله) فَإِنْ لَمْ تَقْدِرْ فَمَا تَهْ تَسْبِيحُهُ وَتَقُولُ سُبْحَانَ ذِي الْعِزِّ الشَّامِخِ الْمُنيفِ سُبْحَانَ ذِي الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ الْفَاخِرِ الْعَظِيمِ [الْعَمِيمِ] - سُبْحَانَ ذِي الْمُلْكِ الْفَاخِرِ الْقَدِيمِ سُبْحَانَ ذِي الْمُلْكِ الْفَاخِرِ الْعَظِيمِ.

سُبْحَانَ مَنْ لَيْسَ الْعِزُّ وَالْجَمَالَ سُبْحَانَ مَنْ تَرَدَّى بِالنُّورِ وَالْوَقَارِ - سُبْحَانَ مَنْ يَرَى أَثَرَ النَّمْلِ فِي الصَّفَا وَخَفَقَانَ الطَّيْرِ فِي الْهَوَاءِ سُبْحَانَ مَنْ هُوَ هَكَذَا وَ لَا هَكَذَا غَيْرُهُ

سپس نزدیک سر مبارک آن جناب هزار مرتبه تسبیح حضرت امیر المومنین علیه السلام را بگو، و اگر خواستی تسبیح حضرت را نگو تا پائین پاهای مبارک برسی و دعاء کن به آنچه بعدا برایت شرح خواهم داد (و محتمل است مراد دعاهائی باشد که قبلا حضرت برای ابو حمزه ثمالی بیان فرمودند) بهر صورت پس از رسیدن به پائین پا و خواندن دعا دور بزن و خود را به نزدیک سر مبارک برسان و پس از فراغت از نماز تسبیح بگو و مراد از تسبیح، تسبیح امیر المومنین علیه السلام است که به آن اشاره شد و آن اینست که بگوئی: منزّه است کسی که معالم و نشانه‌های دالّه بر او کهنه‌شدنی نیست، منزّه است کسی که خزائنش کم‌شدنی نیست، منزّه است کسی که دوران سلطنتش منقرض‌شدنی نیست، منزّه است کسی که آنچه نزدش هست تمام‌شدنی نیست، منزّه است کسی که فخر و بزرگی او زایل‌شدنی نیست، منزّه است کسی که در کارهایش با کسی مشورت نمی‌کند، منزّه است کسی که معبودی غیر از او نمی‌باشد.

سپس به پائین پاهای مبارک منتقل شو و دست بر قبر بگذار و بگو:

درود و رحمت فرستد خدا بر تو ای ابا عبد الله (سه مرتبه) صبر کردی و تو راستگو و تصدیق شده‌ای، خدا بکشد کسانی را که تو را با دست‌ها و زبانهایشان کشتند.

و بعد بگو:

خداوندا ای صاحب صاحب‌ها، و ای پناه دهنده خوب‌ها، من پناه می‌آورم پناه آوردنی، پس من را از آتش دوزخ برهان، آمدم نزد تو ای فرزند رسول خدا در حالی که به سویت سفر نمودم، در تمام نیازمندی‌هایم چه امور اخروی بوده و چه دنیوی به خدا متوسل می‌شوم، و تمام متوسلین به خدا در جمیع نیازمندی‌هایشان تو را واسطه و وسیله قرار می‌دهند، و به واسطه تو بندگانی که اهل پاداش و اجر هستند مطلوب خود را درک می‌کنند، از ولی تو و ولی خود درخواست می‌کنم که بهره من از زیارت تو را صلوات بر محمد و آل محمد و آمرزش گناهان من قرار دهد، خداوندا، ما را از کسانی قرار بده که تو آنها را یاری می‌کنی و بواسطه ایشان دینت را در دنیا و آخرت مدد می‌نمائی.

سپس صورت بر قبر بگذار و بگو:

خداوندا، ای پروردگار حسین، شفا بده سینه حسین را، خدایا، ای پروردگار حسین! خون خواهی خون حسین نما، خداوندا ای پروردگار حسین! از کسی که به قتل حسین راضی شد انتقام بکش، خداوندا ای پروردگار حسین! از کسی که مخالفت حسین را نمود انتقام بگیر، خداوندا، ای پروردگار حسین از کسی که کشته شدن حسین او را شاد و مسرور نمود انتقام بگیر، و در لعن نمودن بر قاتلین امام حسین و امیر المومنین علیهما السلام به خدا التماس و تضرع نما و در پائین پا هزار مرتبه تسبیح حضرت فاطمه زهرا صلی الله علیها را بگو اگر نتوانستی آن را صد مرتبه بگو و آن تسبیح عبارتست از اینکه بگوئی:

منزه است خدائی که صاحب عزت بوده و مقامش رفیع و عالی است، و منزه است خداوندی که صاحب جلال و بزرگی عظیم می‌باشد، منزه است خداوندی که صاحب سلطنت عظیم و قدیم می‌باشد، منزه است خداوندی که صاحب پادشاهی و بزرگی می‌باشد، منزه است کسی که لباس عزت و زیبایی پوشیده، منزه است کسی که با نور و وقار و بردباری آراسته و مزین گردیده، منزه است کسی که اثر پای مور روی سنگ صاف را می‌بیند، منزه است کسی که بال زدن پرندگان را در هوا می‌بیند، منزه است کسی که او این چنین بوده ولی غیرش چنین نمی‌باشد.

ثُمَّ صَرَ إِلَى قَبْرِ عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ فَهُوَ عِنْدَ رِجْلِ الْحُسَيْنِ فَإِذَا وَقَفْتَ عَلَيْهِ فَقُلِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ - وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ وَابْنَ خَلِيفَةِ رَسُولِ اللَّهِ وَابْنَ بِنْتِ رَسُولِ اللَّهِ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ مُضَاعَفَةً كُلَّمَا طَلَعْتَ شَمْسٌ أَوْ غَرَبَتْ السَّلَامُ عَلَيْكَ وَ عَلَى رُوحِكَ وَ يَدَيْكَ بِأَبِي أَنْتَ وَ أُمِّي مِنْ مَذْبُوحٍ وَ مَقْتُولٍ مِنْ غَيْرِ جُزْمِ أَبِي أَنْتَ وَ أُمِّي دَمَكَ الْمُتَّقَى بِهِ إِلَى حَبِيبِ اللَّهِ بِأَبِي أَنْتَ وَ أُمِّي مِنْ مُقَدَّمِ بَيْنِ يَدِي أَبِيكَ يَحْتَسِبُكَ وَ يَبْكِي عَلَيْكَ مُخْتَرِقًا عَلَيْكَ قَلْبُهُ يَوْعُ دَمَكَ بِكَفِّهِ إِلَى أَعْنَانِ السَّمَاءِ - لَا يَزُجُّ مِنْهُ قَطْرَةٌ وَ لَا تَسْكُنُ عَلَيْكَ مِنْ أَبِيكَ زَفْرَةٌ وَ دَعَكَ لِلْفِرَاقِ - فَمَكَانُكُمْ عِنْدَ اللَّهِ مَعَ آبَائِكَ الْمَاضِيَيْنِ وَ مَعَ أُمَّهَاتِكَ فِي الْجَنَانِ مُتَّعَمِينَ - أَجْرًا إِلَى اللَّهِ مِمَّنْ قَتَلَكَ وَ ذَبَحَكَ ثُمَّ انْكَبَّ عَلَى الْقَبْرِ وَ ضَعَّ يَدَيْكَ [يَدَكَ] عَلَيْهِ وَ قُلْ سَلَامٌ مِنَ اللَّهِ وَ سَلَامٌ مَلَائِكَتِهِ الْمُقَرَّبِينَ وَ أَنْبِيَائِهِ الْمُؤَسَّلِينَ وَ عِبَادِهِ الصَّالِحِينَ عَلَيْكَ يَا مَوْلَايَ وَ ابْنَ مَوْلَايَ وَ رَحِمَهُ اللَّهُ وَ بَرَكَاتُهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكَ وَ عَلَى عِتْرَتِكَ وَ أَهْلِ بَيْتِكَ وَ آبَائِكَ وَ أُمَّهَاتِكَ الْأَخْيَارِ الْمَأْبُورِ الَّذِينَ أَذْهَبَ اللَّهُ عَنْهُمْ الرَّجْسَ وَ طَهَّرَهُمْ تَطْهِيرًا السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ وَ ابْنَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَ ابْنَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ لَعَنَ اللَّهُ قَاتِلَكَ وَ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ اسْتِخَفَّ بِحَقِّكُمْ وَ قَتَلَكُمْ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ بَقِيَ مِنْهُمْ وَ مَنْ مَضَى نَفْسِي فِدَاؤَكُمْ وَ لِمُضْجِعِكُمْ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكُمْ وَ سَلَّمَ تَسْلِيمًا كَثِيرًا

سپس به طرف قبر علی بن الحسین بگرد، آن جناب پائین امام حسین علیه السلام می‌باشد پس وقتی مقابل قبرش ایستادی بگو:

درود بر تو ای فرزند رسول خدا و رحمت و برکات خدا بر تو باد، درود بر تو ای جانشین رسول خدا و پسر دختر رسول خدا، و

رحمت و برکات خدا چند برابر بر تو باد، مادامی که خورشید طلوع کرده یا غروب می‌نماید درود بر تو و بر روان و بدن تو باد، پدر و مادرم فدای سر بریده و کشته‌ای باد که بدون گناهی او را کشتند، پدر و مادرم فدایت، خون تو بالا رفت و به نظر حبیب خدا رسید، پدر و مادرم فدای تو که در مقابل پدر شهید شده و پدرت تسلیم رضای خدا گشت و بر تو گریست، در حالی که قلب او بر تو آتش گرفت، خونت را به کف گرفت و به آسمان پاشید و قطره‌ای از آن به زمین بر نگشت، و ناله و افغان در سوک تو از پدرت قطع نشد و آن حضرت آنی آرام نگشت، به منظور جدائی با تو وداع نمود، پس جایگاه شما دو نفر نزد خدا با پدران و گذشتگان می‌باشد، و نیز همراه مادرانتان در بهشت به خوشگذرانی مشغولید، به سوی خدا بی‌زاری می‌جویم از کسی که تو را کشت و سر برید.

سپس تکیه بر قبر داده و دو دست را بر آن بگذار و بگو:

درود خدا و فرشتگان مقرب و انبیاء فرستاده و بندگان صالح بر تو ای سرور من و فرزند سرور من، و رحمت و برکات خدا بر تو باد، رحمت فرستد خدا بر تو و بر دودمان و خاندان و پدران و فرزندان و مادران نیک و خوب تو، آنان که خداوند رجس و آلودگی را از ایشان برکنار داشت و پاکشان نمود پاک نمودنی، درود بر تو ای فرزند رسول خدا و فرزند امیر المومنین و فرزند حسین بن علی، و رحمت خدا و برکاتش بر تو باد، خدا لعنت کند کشته تو را، و خدا لعنت کند کسی که حق شما و کشتن شما را سبک شمرد، خدا لعنت کند باقی مانده و گذشتگان ایشان را، جانم فدای شما و فدای قبر شما باد، رحمت خدا و درود فراوانش بر شما باد.

*** **

*** **

ثُمَّ ضَعَّ خَدَّكَ عَلَى الْقَبْرِ وَقُلْ صَلِّ عَلَى اللَّهِ عَلَيْكَ يَا أَبَا الْحَسَنِ ثَلَاثًا بِأَبِي أَنْتَ وَأُمِّي أَتَيْتُكَ زَائِرًا وَاقْتَدًا عَائِدًا مِمَّا جَنَيْتَ عَلَى نَفْسِي وَ اخْتَطَبْتُ عَلَى ظَهْرِي - أَسْأَلُ اللَّهَ وَلِيِّكَ وَوَلِيِّي أَنْ يَجْعَلَ حَظِّي مِنْ زِيَارَتِكَ عِثْقَ رَقَبَتِي مِنَ النَّارِ وَ تَدْعُو بِمَا أَحْبَبْتَ ثُمَّ تَدُورُ مِنْ خَلْفِ الْحَسَنِ (عليه السلام) إِلَى عِنْدِ رَأْسِهِ وَ صَلِّ عِنْدَ رَأْسِهِ رَكَعَتَيْنِ تَقْرَأُ فِي الْأُولَى الْحَمْدَ وَ يَسُ وَ فِي الثَّانِيَةِ الْحَمْدَ وَ الرَّحْمَنَ وَ إِنْ شِئْتَ صَلَّيْتَ خَلْفَ الْقَبْرِ وَ عِنْدَ رَأْسِهِ أَفْضَلُ فَإِذَا فَرَعْتَ فَصَلِّ مَا أَحْبَبْتَ إِلَّا أَنْ رَكَعَتِي الزِّيَارَةِ لَا يُدَّ مِنْهُمَا عِنْدَ كُلِّ قَبْرٍ فَإِذَا فَرَعْتَ مِنَ الصَّلَاةِ فَارْفَعْ يَدَيْكَ وَقُلِ اللَّهُمَّ إِنَّا أَتَيْنَاهُ مَوْءِئِينَ بِهِ مُسْلِمِينَ لَهُ مُعْتَصِمِينَ بِحَبْلِهِ عَارِفِينَ بِحَقِّهِ مُقَرَّبِينَ بِفَضْلِهِ مُسْتَجِبِّينَ بِضَمَالِهِ مَنْ خَالَفَهُ عَارِفِينَ بِالْهُدَى الَّذِي هُوَ عَلَيْهِ اللَّهُمَّ إِنِّي أَشْهَدُكَ وَأَشْهَدُ مَنْ حَضَرَ مِنْ مَلَائِكَتِكَ إِنِّي بِهِمْ مَوْءِئِينَ وَ إِنِّي بِمَنْ قَتَلَهُمْ كَافِرٌ - اللَّهُمَّ اجْعَلْ لِمَا أَقُولُ بِلِسَانِي حَقِيقَةً فِي قَلْبِي وَ شَرِيعَةً فِي عَمَلِي - اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مِمَّنْ لَهُ مَعَ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ قَدَمٌ ثَابِتٌ وَ أَثْبَتْنِي فِيمَنْ اسْتَشْهَدَ مَعَهُ اللَّهُمَّ الْعَنِ الَّذِينَ بَدَلُوا نِعْمَتَكَ كُفْرًا سُبْحَانَكَ يَا حَلِيمٌ - عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ فِي الْأَرْضِ تَبَارَكَ وَ تَعَالَيْتَ يَا عَظِيمٌ - تَرَى عَظِيمَ الْجُزْمِ مِنْ عِيَادِكَ فَلِمَا تَعَجَّلَ عَلَيْهِمْ تَعَالَيْتَ يَا كَرِيمٌ أَنْتَ شَاهِدٌ غَيْرُ غَائِبٍ وَ عَالِمٌ بِمَا أُوتِيَ إِلَى أَهْلِ صِفْوَتِكَ وَ أَحْبَابِكَ مِنَ الْأَمْرِ الَّذِي لَا تَحْمِلُهُ سِمْاءٌ وَ لَمَّا أَرْضٌ وَ لَمَّا شَيْءٌ لَمَّا تَقَمَّتْ مِنْهُمْ وَ لَكِنَّكَ ذُو أَنَاةٍ وَ قَدْ أَهْمَلْتَ الَّذِينَ اخْتَرُوا عَلَيْكَ وَ عَلَى رَسُولِكَ وَ حَبِيبِكَ فَأَسْأَلُكَ أَنْ تَجْعَلَ أَرْضَكَ وَ عَدْوَتَهُمْ بِنِعْمَتِكَ إِلَى أَجَلٍ هُمْ يَالِغُوهُ وَ وَقْتُ هُمْ صَائِرُونَ إِلَيْهِ لِيَسْتَتَكْمِلُوا الْعَمَلَ الَّذِي قَدَّرْتَ وَ الْأَجَلَ الَّذِي أَجَلْتَ لِتُخَلِّدَهُمْ فِي مَحِطٍّ وَ وَثَاقٍ وَ نَارِ جَهَنَّمَ وَ حَمِيمٍ وَ غَسَاقٍ وَ الضَّرْبِ وَ الْإِحْرَاقِ وَ الْأَغْلَالِ وَ الْأَوْثَاقِ وَ غَسِيلِينَ وَ زُقُومٍ وَ صَدِيدٍ مَعَ طُولِ الْمَقَامِ فِي أَيَّامِ لُطَى وَ فِي سَقَرِ التِّي لَا تُبْقَى وَ لَا تَدْرُ وَ فِي الْحَمِيمِ وَ الْجَحِيمِ

سپس صورت بر قبر بگذار و بگو:

خدا تو را رحمت کند ای ابا الحسن (سه مرتبه) پدر و مادرم فدایت، نزد تو آمدم در حالی که زائر و مسافر تو بوده و از جنایات و ستم‌هایی که بر خود کرده‌ام و پشتم را سنگین نموده‌ام به تو پناهنده شده‌ام، از خدا که ولی تو و ولی من است درخواست دارم که بهره من از زیارتت را آزادی من از آتش دوزخ قرار دهد.

بعد هر دعائی که خواستی بکن و سپس از پشت قبر حضرت امام حسین علیه السلام دور بزن و خود را به نزدیک سر مبارک آن حضرت برسان و دو رکعت نماز بالای سر خوانده، در رکعت اول حمد و یس و در رکعت دوم حمد و الرحمن قرائت کن و اگر خواستی نماز را پشت قبر بجا بیاور منتهی بالای سر افضل و بهتر است و پس از تمام شدن نماز هر نماز دیگری خواستی بخوان منتهی دو رکعت نماز زیارت را باید نزد هر قبری بخوانی و وقتی از خواندن نماز فارغ شدی دو دست را بلند کن و بگو:

خداوندا ما به نزد آن حضرت رسیدیم در حالی که به آن جناب ایمان داشته و تسلیمش هستیم، به ریسمان او چنگ زده‌ایم، و به حقش آگاهیم، به فضلش اقرار داریم، به گمراه بودن آنان که مخالفتش را کردند اطلاع داریم، به طریق هدایتی که او بر آن است علم داریم، خداوندا تو و فرشتگان حضرت را شاهد می‌گیرم که من به ایشان ایمان دارم، و به قاتلین ایشان کفر ورزیده و انکارشان می‌کنم، خداوندا برای آنچه به زبان می‌رانم در دلم حقیقت و واقعیتی، و در عملم شریعتی قرار بده و ضبط کن من را در زمره آنان که با آن حضرت شهید شدند، خداوندا کسانی را که نعمت ایمان را به کفر تبدیل کردند لعنت کن، منزهی تو ای حلیم و بردبار از آنچه ستمکاران در زمین مرتکب می‌شوند، با برکت و بلند مرتبه‌ای ای بزرگ، بزرگ گناه را از بندگانت می‌بینی ولی در تأدیبشان شتاب نمی‌کنی، بلند مرتبه‌ای ای با کرامت، تو شاهدی غیر غائب، و آگاهی به آنچه نسبت به برگزیدگان و دوستان انجام شده اعمال و افعالی که لطامت و صدمات ناشی از آنها را نه آسمان و نه زمین نمی‌توانند تحمل کنند، و اگر بخواهی از ایشان (فاعلین و عاملین ظلم) انتقام خواهی گرفت، ولی تو مهلت دهنده‌ای، به کسانی که بر تو و بر رسول و حبیب جرات نموده و ستم کرده‌اند مهلت داده‌ای، ایشان را در زمین خود ساکن گردانیده‌ای و بواسطه نعمت‌هایت پرورششان داده‌ای، و این مهلت هست تا زمانی که ایشان به آن رسیده، و تا هنگامی که به آن منتقل شده، تا بدین وسیله عملی را که تقدیر نموده‌ای کاملاً انجام داده و زمانی را که معین کرده‌ای فرا برسد، آن گاه ایشان را در طبقات پائین و در زیر زنجیرهای آتشی در آتش دوزخ مخدّم نمائی، و نیز آنها را در آب داغ و مایعی متعفن که از چرک و عرق اهل دوزخ جاری است غرقشان کنی، و نیز آنها در مکانی که ضریح (گیاهی است که دارای تیغ‌های بسیار بلند است) در آن روئیده و همراه آن دائم زبانه آتش شعله‌ور است گرفتار نمائی، و در زیر زنجیرها و ریسمانهای آتش محبوس کرده، و از عرق و زرد آبی که از گوشت بدن اهل دوزخ جریان دارد و نیز از زقوم جهنّم به آنها بخورانی، در حالی که اقامتشان در دوزخ طولانی و همراه با شعله‌ور بودن آتش سخت جهنّم می‌باشد، در جهنمی که شراره‌های آن از دوزخیان هیچ باقی نگذاشته و تمام را سوزانده و محو نماید، و در آبی داغ و جهنمی سوزان جایشان دهی.

ثُمَّ تَنْكَبُ عَلَى الْقَبْرِ وَ تَقُولُ يَا سَيِّدِي أَتَيْتَكَ زَائِرًا مُوقِرًا بِالذُّنُوبِ أَتَقَرَّبُ إِلَى رَبِّي بِوُفُودِي إِلَيْكَ وَ بُكَائِي عَلَيْكَ وَ عَوِيلِي وَ حَسْرَتِي وَ أَسْفِي وَ بُكَائِي وَ مَا أَخَافُ عَلَى نَفْسِي رَجَاءَ أَنْ تَكُونَ لِي حِجَابًا وَ سِنْدًا وَ كَهْفًا وَ حِزًّا وَ شَافِعًا وَ وَقَايَةً مِنَ النَّارِ غَدَاً وَ أَنَا مِنْ مَوَالِيكَمُ الَّذِينَ أُعَادِي عِدْوُكُمْ وَ أَوْلِي وَ لِيَكُمُ عَلَى ذَلِكِ أَحْيِي وَ عَلَى ذَلِكِ أَمُوتُ وَ عَلَيْهِ أُبْعَثُ إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى وَ قَدْ أَشْخَصْتُ بِيَدِي وَ وَدَّعْتُ أَهْلِي وَ بَعُدْتُ شَقَّتِي وَ أَوْءَمَلْتُ فِي قُرْبِكُمُ النَّجَاءَ وَ أَرْجُو فِي أَيَّامِكُمُ الْكَرَّةَ وَ أَطْمَعُ فِي النَّظَرِ إِلَيْكُمْ وَ إِلَى مَكَانِكُمْ غَدَاً فِي جَنَاتِ رَبِّي مَعَ آبَائِكُمُ الْمَاضِينَ - وَ تَقُولُ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ يَا حَسَيْنَ ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ جِئْتُكَ مُسْتَشْفِعًا بِكَ إِلَى اللَّهِ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَشْفِعُ إِلَيْكَ بِوَلَدِ حَبِيبِكَ وَ بِالْمَلَائِكَةِ الَّذِينَ يَضَعُونَ عَلَيْهِ وَ يَبْكُونَ وَ يَصِيرُونَ لَاحَةً يَفْتَرُونَ لَاحَةً - يَسْأَلُونَ وَ هُمْ مِنْ خَشْيَتِكَ مُسْتَفِقُونَ وَ مِنْ عَذَابِكَ حَذِرُونَ لَمْ تَغَيِّرْهُمْ الْآيَامُ وَ لَمْ يَنْهَزْهُمْ مِنْ نَوَاحِي الْحَيْرِ يَسْهَقُونَ وَ سَيِّدُهُمْ يَرَى مَا يَصْنَعُونَ وَ مَا فِيهِ يَتَفَلَّبُونَ قَدْ انْهَمَلْتُ مِنْهُمْ الْعِيُونَ فَلَا تَرْقَأُ وَ اسْتَدَّ مِنْهُمْ الْحَزَنُ بِحُزْفَةٍ لَمْ تُطْفِئِ ثُمَّ تَرْفَعُ يَدَيْكَ وَ تَقُولُ - اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مَسْأَلَةَ الْمَسْكِينِ الْمُسْتَكِينِ الْعَلِيلِ الذَّلِيلِ الَّذِي لَمْ يُرِدْ بِمَسْأَلَتِهِ غَيْرَكَ فَإِنْ لَمْ تُدْرِكْهُ رَحْمَتُكَ عَطَبَ أَسْأَلُكَ أَنْ تُدَارِكَنِي بِلُطْفٍ مِنْكَ وَ أَنْتَ الَّذِي لَا يَخِيبُ سَائِلَكَ وَ تُعْطِي الْمَغْفِرَةَ وَ تَغْفِرُ الذُّنُوبَ فَلَا أَكُونَنَّ يَا سَيِّدِي أَنَا أَهْوَنَ خَلْقِكَ عَلَيْكَ وَ لَا أَكُونُ أَهْوَنَ مَنْ وَفَدَ إِلَيْكَ بِإِنِّ حَبِيبِكَ فَإِنِّي أَمَلْتُ وَ رَجَوْتُ وَ طَمَعْتُ وَ زُرْتُ وَ اغْتَرَبْتُ رَجَاءً لَكَ أَنْ تُكَافِنِي إِذْ أَخْرَجْتَنِي مِنْ رَحْلِي فَأَذِنْتَ لِي بِالْمَسِيرِ إِلَى هَذَا الْمَكَانِ رَحْمَةً مِنْكَ وَ تَفَضُّلاً مِنْكَ يَا رَحْمَانُ يَا رَحِيمُ

سپس تکیه بر قبر داده و بگو:

ای سرور من به نزد تو آمدم در حالی که زائر تو هستم و پشته باری از گناه را می‌کشم، سفر خود به سوی تو را وسیله قرار دادم که به پروردگارم نزدیک شوم، و نیز به واسطه گریستن بر تو و با صدای بلند زاری نمودن و حسرت و تأسف خوردن و گریه کردن بر حال خویش به خدا تقرب می‌جویم، بر خود خوف و هراسی نداشته زیرا امیدوارم که تو برای من حجاب و تکیه گاه و پناهگاه، و جایگاه امن و نگاه دارنده از آتش دوزخ بوده و در فردای قیامت حافظ من از جهنم باشی، و من از دوستان شما هستم آنان که با دشمنانتان دشمن و با دوستانتان دوست هستند، بر این طریق زنده بوده و بر آن خواهم مرد، و ان شاء الله بر آن مبعوث شده و پس از مردن زنده خواهم شد، همانا بدن و جسم خویش را به تعب انداخته و با اهل خود وداع نموده و سفرم به درازا کشیده، و در قرب و جوار شما آرزوی نجات دارم، و در آمدن به محضر شما امیدوارم که در زمان رجعت باز گردم و در نظر کردن بر شما و به مکانتان طمع دارم که در فردای قیامت با پدران و سلف گذشته شما در بهشت باشم.

و سپس بگو:

ای ابا عبد الله، ای حسین فرزند رسول خدا، نزد تو آمدم در حالی که شما را شفیع بین خود و خدا قرار دادم، بار خدایا من فرزند حیبت را شفیع خود بسوی تو قرار دادم، و فرشتگان را نیز شفیع خویش نمودم، فرشتگانی که بر آن حضرت ضجه زده و ناله نموده و گریسته و فریاد می‌کنند، و از زاری و گریستن سستی به آنها راه نیافته و از آن بدحال نشده و از ترس تو بیمناک و هراسان هستند، و از عذاب تو بر حذر می‌باشند، گذشت ایام آنها را تغییر نداده، و در حالی که پیوسته جیق می‌زنند از اطراف حیر (حرم سید الشهداء علیه السلام) دور نمی‌شوند، و سرور و آقای ایشان عمل و حرکت آنها را می‌بیند، لا ینقطع چشمهایشان اشک ریخته و خشک نمی‌گردد حزن ایشان شدت پیدا کرده و سوزش و گرمی آن افزون شده و هرگز آرام و خاموش نمی‌شود.

سپس دو دست خود را بلند کن و بگو:

خدایا از تو درخواست می‌کنم درخواست شخص بی‌چیز و ذلیل را، درخواست شخص علیل و خواری را که با درخواستش غیر تو را قصد نمی‌کند، پس اگر رحمت تو شامل حالش نشود هلاک می‌گردد، از تو درخواست می‌کنم که لطف خود را شامل حالم بنمائی، تو کسی هستی که سائل را ناامید نمی‌کنی، مغفرت را شامل بندگان کرده و از گناهان می‌گذری، ای سرور من نیستم صبورترین و نرم‌ترین خلق تو بر تو، و نیستم نرم‌ترین کسی که پسر حیبت را به درگاهت واسطه آورده باشم، من آرزو و امید دارم، طمع داشته و به زیارت آمده و وطن را ترک کرده‌ام، امید به تو دارم که در مقابل جبران می‌کنی زیرا من را از منزل بیرون آورده، پس اذن دادی که به این مکان بیایم و این رحمتی است از تو، و تفضلی است از جانب تو به من ای بخشنده مهربان.

وَاجْتَهِدْ فِي الدُّعَاءِ مَا قَدَرْتَ عَلَيْهِ وَ أَكْثِرْ مِنْهُ إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى ثُمَّ تَخْرُجُ مِنَ السَّقِيْفَةِ وَ تَقِفُ بِجَدَاءِ قُبُورِ الشُّهَدَاءِ وَ تُوْمِئُ إِلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ وَ تَقُولُ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَهْلَ الْقُبُورِ مِنْ أَهْلِ دِيَارِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَوْلِيَاءَ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَنْصَارَ اللَّهِ وَ أَنْصَارَ رَسُولِهِ وَ أَنْصَارَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَ أَنْصَارَ ابْنِ رَسُولِهِ وَ أَنْصَارَ دِينِهِ أَشْهَدُ أَنْكُمْ أَنْصَارُ اللَّهِ كَمَا قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ - وَ كَأَيِّنْ مِنْ نَبِيٍّ قَاتَلَ مَعَهُ رِبِّيُّونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ - وَ مَا ضَعُفُوا وَ مَا اسْتَكَاثُوا فَمَا ضَعُفْتُمْ وَ مَا اسْتَكْتَنْتُمْ حَتَّى لَقِيتُمْ اللَّهَ عَلَى سَبِيلِ الْحَقِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكُمْ وَ عَلَى أَرْوَاحِكُمْ وَ أَيْدَانِكُمْ وَ أَجْسَادِكُمْ - أَبَشِّرُوا بِمَوْعِدِ اللَّهِ الَّذِي لَا خُلْفَ لَهُ وَ لَا تَبْدِيلَ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ وَعْدَهُ وَ اللَّهُ مُدْرِكُكُمْ بِكُمْ ثَارًا مَا وَعَدَكُمْ أَنْتُمْ خَاصَّهُ اللَّهُ اخْتَصَّكُمْ اللَّهُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ أَنْتُمْ الشُّهَدَاءُ وَ أَنْتُمْ السُّعَدَاءُ سِعْدْتُمْ عِنْدَ اللَّهِ وَ فُزْتُمْ بِالذَّرَجَاتِ مِنْ جَنَّاتٍ لَا يَطْعَنُ أَهْلُهَا وَ لَا يَهْرُمُونَ - وَ رَضُوا بِالْمَقَامِ فِي دَارِ السَّلَامِ مَعَ مَنْ نَصَبْتُمْ جَزَاءَكُمْ اللَّهُ خَيْرًا مِنْ أَعْوَانِ جَزَاءَ مَنْ صَبَرَ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) أَنْجَزَ اللَّهُ مَا وَعَدَكُمْ مِنَ الْكِرَامَةِ فِي جَوَارِهِ وَ دَارِهِ مَعَ النَّبِيِّينَ وَ الْمُرْسَلِينَ وَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَ قَائِدِ الْعُرَى الْمُحَجِّجِينَ أَسْأَلُ اللَّهَ الَّذِي حَمَلَنِي إِلَيْكُمْ حَتَّى أَرَانِي مَصِيرًا عَكُمْ أَنْ يُرِيْبِيكُمْ عَلَى الْحَوْضِ رِوَاءَ مَرْوِيِّينَ وَ يُرِيْبِي أَعْيَادَكُمْ فِي أَسْفَلِ دَرْكٍ مِنَ الْجَحِيمِ فَبِأَنَّهُمْ قَتَلُوكُمْ ظُلْمًا وَ أَرَادُوا

إِمَاتَهُ الْحَقِّ وَ سَلَبُوكُمْ لِابْنِ سُمَيْيَةَ وَ ابْنِ آكِلِهِ الْأَكْبَادِ فَاسْأَلُ اللَّهَ أَنْ يُرِيَنِيهِمْ ظَمَاءً مُظْمِئِينَ مُسْلَسِلِينَ مُغْلَغَلِينَ يُسَاقُونَ إِلَى الْجَحِيمِ - السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَنْصِيَارَ اللَّهِ وَ أَنْصِيَارَ ابْنِ رَسُولِهِ مِنْ مَيَا بَقِيَتْ وَ بَقِيَ اللَّيْلُ وَ النَّهَارُ وَ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ دَائِمًا إِذَا فَنِيَتْ وَ بَلِيَتْ لَهْفِي عَلَيْكُمْ أَيْ مُصِيْبِيَّةٍ أَصِيَابَتْ كُلَّ مَيُوْلَى لِمُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ لَقَدْ عَظُمَتْ وَ حُصَّتْ وَ جَلَّتْ وَ عَمَّتْ مُصِيْبِيَّتُكُمْ أَنَا بِكُمْ لَجْرَعٌ وَ أَنَا بِكُمْ لَمُوجِعٌ مَحْزُونٌ - وَ أَنَا بِكُمْ لَمُصَابٌ مَلْهُوفٌ هَنِيئًا لَكُمْ مَا أُعْطِيْتُمْ وَ هَنِيئًا لَكُمْ مَا بِهِ حُسْبِيَّتُمْ - فَلَقَدْ بَكَتْكُمْ الْمَلَائِكَةُ وَ حَفَّتْكُمْ وَ سَكَتَتْ مُعْسَكَرُكُمْ وَ حَلَّتْ مَصَارِعُكُمْ - وَ قَدَّسَتْ وَ صَفَّتْ بِأَجْنِحَتِهَا عَلَيْكُمْ لَيْسَ لَهَا عَنْكُمْ فِرَاقٌ إِلَى يَوْمِ التَّلَاقِ - وَ يَوْمَ الْمَحْشَرِ وَ يَوْمَ الْمُنْشَرِ طَافَتْ عَلَيْكُمْ رَحْمَةٌ مِنَ اللَّهِ وَ بَلَّغْتُمْ بِهَا شَرَفَ الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ أَتَيْتُكُمْ شَوْقًا وَ زُرْتُكُمْ خَوْفًا أَسْأَلُ اللَّهَ أَنْ يُرِيَنِيكُمْ عَلَى الْحَوْضِ وَ فِي الْجَنَانِ مَعَ الْأَنْبِيَاءِ وَ الْمُرْسَلِينَ وَ الشُّهَدَاءِ وَ الصَّالِحِينَ وَ حَسَنَ أَوْلَادِكُمْ رَفِيقًا

و در خواندن دعاء بقدری که قدرت داری سعی کن و زیاد بخوان سپس از آن محوطه سر پوشیده بیرون بیا و در مقابل قبور شهداء بایست و در حالی که به تمامشان اشاره می کنی بگو:

درود بر شما و رحمت خدا و برکاتش بر شما، درود بر شما ای اهل گورها که از دیار اهل ایمان می باشید، درود بر شما بواسطه صبر و بردباری که نمودید پس خوشا به پایان زندگی دنیای شما، درود بر شما ای دوستان خدا، درود بر شما ای یاران خدا و یاران رسول خدا و یاران امیر المومنین، و یاران فرزند رسول خدا و یاران دین خدا، شهادت می دهم که شما یاران خدا هستید همان طوری که خداوند عز و جل فرمود:

وَ كَأَيِّنْ مِنْ نَبِيٍّ قَاتَلَ مَعَهُ رِبِّيُونَ كَثِيرًا فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَ مَا ضَعُفُوا وَ مَا اسْتَكَانُوا، پس شما ضعیف و ناتوان نشدید، تا خدا را بطریق حق که داشتید ملاقات نمودید، رحمت فرستد خدا بر شما و بر روان و بر بدن و جسدهای شما، بشارت باد شما را به وعده‌ای که خدا داده و تخلف و تبدیل در آن نمی باشد، چه آنکه حقتعالی خلف وعده نخواهد نمود، و خدا به سبب شما تقاص خونی را که وعده داده خواهد نمود، شما برگزیده‌های خدا هستید، که اختصاصتان داد به حضرت ابی عبد الله علیه السلام، شما شهیدان و سعادت‌مندان هستید که نزد خدا به سعادت نائل شدید و رسیدید به درجات عالی بهشت «که اهل آن هرگز از آن کوچ نکرده و پیر و فرسوده نمی شوند، و خشنودند به اقامه نمودن در دار السلام» در حالی که با کسی هستید که نصرتش نمودید، خدا به شما یاران و اعوان پاداش خیر دهد پاداش کسانی را که با رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم صبر نمودند، خداوند وفا کرد به آنچه وعده به شما نمود و کرامت در جوارش و سکونت در خانه‌اش با انبیاء و مرسلین و امیر المومنین علیه السلام را که رهبر گروه و امتی است که دست و پا و رویشان سفید و درخشان می باشد نصیب نمود، درخواست می کنم از خدائی که من را بسوی شما واداشت و رهسپار نمود و مزارع و مقتل شما را به من نشان داد اینکه نشان دهد به من شما را بر حوض کوثر در حالی که سیراب می باشید، و نشان دهد دشمنان شما را در پائین ترین درکات جهنم، زیرا ایشان شما را ظالمانه کشتند و قصدشان از این فعل شنیع از بین بردن حق بود، و جامه‌های شما را از تن در آورده و برای فرزند سمیه و پسر خورنده جگرها بردند، پس از خدا درخواست می کنم اینکه ایشان را بمن نشان بدهد در حالی که سخت تشنه بوده و به زنجیر و غل کشیده شده باشند، و بطرف جهنم آنها را بکشانند، درود بر شما دائما هنگامی که فانی و پوسیده شده باشم، حسرت و افسوس می خورم بر شما، چه مصیبتی بر هر یک از نزدیکان و خویشان محمد و آل محمد وارد شد! هر آینه بزرگ و اختصاص و گسترده می باشد مصیبت شما، من برای شما جزع و ناله می کنم، و بخاطر شما دردمند و محزونم، و بواسطه مصیبت‌های وارده بر شما مصیبت زده و در حیرتم، گوارا باد شما را آنچه داده شده‌اید، و گوارا باد بر شما آنچه به آن تحیت گفته شده‌اید، همانا فرشتگان بر شما گریسته و اطراف شما را گرفته و در لشکرگاه شما سکونت اختیار کرده، و در قتلگاه شما فرود آمده، و تقدیستان نموده و بالهایشان را بر شما گسترده‌اند، ایشان تا روز قیامت از شما جدا نخواهند شد، و در روز حشر و نشر بر گرد شما طواف کرده و دور می زنند و این رحمتی است از جانب حق تعالی، و شما به واسطه این رحمت به شرف دنیا و آخرت رسیده‌اید، نزد شما آدمم با شوق و زیارت‌تان کردم با خوف و هراس، از

خدا می‌خواهم که شما را در حوض کوثر به من نشان دهد و در بهشت با انبیاء و مرسلین و شهداء، و صالحین باشید، و نیک رفیقانی هستند ایشان.

ثُمَّ دُرِّ فِي الْجَائِرِ وَأَنْتَ تَقُولُ يَا مَنْ إِلَيْهِ وَفَدْتُ وَإِلَيْهِ خَرَجْتُ وَبِهِ اسْتَجَرْتُ وَإِلَيْهِ قَصِدْتُ وَإِلَيْهِ بَابِنِ نَبِيِّهِ تَقَرَّبْتُ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَمَنْ عَلَى بِالْجَنَّةِ وَفَكَرْتُ رَقِيبَتِي مِنَ النَّارِ اللَّهُمَّ ارْحَمْ غُرَبَتِي وَبُعِيدَ دَارِي وَارْحَمْ مَسِيرِي إِلَيْكَ وَإِلَى ابْنِ حَبِيبِكَ وَأَقْلَبِنِي مُفْلِحًا مُنْجِحًا قَدْ قَبِلْتَ مَعِدْرَتِي وَخُضُوعِي وَخُشُوعِي عِنْدَ إِمَامِي وَسَيِّدِي وَمَوْلَايَ وَارْحَمْ صِرْحَتِي وَبُكَائِي وَهَمِّي وَجَزَعِي وَخُشُوعِي وَحُزْنِي وَمَا قَدْ بَاشَرَ قَلْبِي مِنَ الْجَزَعِ عَلَيْهِ فَبِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ وَبِلُطْفِكَ لِي خَرَجْتُ إِلَيْهِ وَبِتَقْوِيَتِكَ إِيَّايَ وَصِرْفِكَ الْمَخْدُورَ عَنِّي وَكَلَائِكَ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ لِي وَبِحِفْظِكَ وَكَرَامَتِكَ إِيَّايَ وَكُلَّ بَحْرٍ قَطَعْتُهُ وَكُلَّ وَادٍ وَفَلَاءٍ سَلَكَتُهَا - وَكُلَّ مَنْزِلٍ نَزَلْتُهُ فَأَنْتَ حَمَلْتَنِي فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَأَنْتَ الَّذِي بَلَّغْتَنِي وَوَفَّقْتَنِي وَكَفَيْتَنِي وَبِفَضْلِكَ مِنْكَ وَقَائِيهِ بَلَغْتُ وَكَانَتِ الْمِنَّةُ لَكَ عَلَيَّ فِي ذَلِكَ كُلِّهِ وَأَنْتَ أَرَى مَكْتُوبَ عِنْدَكَ وَاسْمِي وَشَخْصِي - فَكَرَّ الْحَمْدُ عَلَيَّ مَا أَبْلَيْتَنِي وَاصْطَنَعْتَ عِنْدِي اللَّهُمَّ فَارْحَمْ قُرْبِي مِنْكَ وَمَقَامِي بَيْنَ يَدَيْكَ وَتَمَلَّقِي وَأَقْبِلِي مِنِّي تَوَسَّلِي إِلَيْكَ بِابْنِ حَبِيبِكَ وَصِفْوَتِكَ وَخَيْرَتِكَ مِنْ خَلْقِكَ وَتَوَجَّهِي إِلَيْكَ وَأَقْلَبِي عَثْرَتِي وَأَقْبِلِي عَظِيمَ مَا سَلَفَ مِنِّي وَلَمَّا يَمْنَعِكَ مَا تَعَلَّمَ مِنِّي مِنَ الْعُيُوبِ وَالذُّنُوبِ وَالْإِسْرَافِ عَلَيَّ نَفْسِي وَإِنْ كُنْتُ لِي مَاقِنًا فَارْضَ عَنِّي وَإِنْ كُنْتُ عَلَيَّ سَاحِطًا فَتُبَّ عَلَيَّ - إِنَّكَ عَلَيَّ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدِي وَارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا وَاجْزِهِمَا عَنِّي خَيْرًا اللَّهُمَّ اجْزِهِمَا بِالْإِحْسَانِ إِحْسَانًا وَبِالسَّيِّئَاتِ غُفْرَانًا اللَّهُمَّ أَذْخِلْهُمَا الْجَنَّةَ بِرَحْمَتِكَ وَحَرِّمْ وَجُوهَهُمَا عَنْ عَذَابِكَ وَبَرِّدْ عَلَيْهِمَا مَصَاجِعَهُمَا وَأَفْسَحْ لَهُمَا فِي قَبْرِئِهِمَا - وَعَرَّفْنِيهِمَا فِي مُسْتَقَرٍّ مِنْ رَحْمَتِكَ وَجِوَارِ حَبِيبِكَ مُحَمَّدٍ ص

سپس به دور حائر بگردد در حالی که می‌گوئی:

ای کسی که به سویس سفر کرده‌ام و به جانبش از شهر خود خارج گشته‌ام و به او پناه آورده‌ام و به طرفش عزم نموده‌ام، و به سویس به واسطه پسر پیامبرش تقرب جسته‌ام، درود بفرست بر محمد و آل محمد با داخل نمودن من به بهشت منت بر من بگذار و از آتش جهنم رهايم نما، بار خدایا به غربت و دور بودن منزلم ترحم فرما، و به واسطه سیر و سفر کردنم به سوی تو و پسر حبیبیت من را مورد مهربانی و ترحم خویش قرار بده، من را رستگار و سعادت‌مند بگردان، عذر من را پذیرفتی و تواضع و فروتنی من نزد امام و سرور و آقايم را مورد قبول قرار بده، به فریاد و گریه و حزن و افغان و تضرع و اندوهم رحم کن، و نیز به جزع و بی‌تابی قلبم ترحم فرما، من به واسطه نعمتی که نصیبم نموده و لطفی که در حقم روا داشتی به سوی تو از منزلم خارج شده‌ام، و نیز سفرم به سوی تو مرهون تقویستی است که تو من را نموده و به من قدرت داده‌ای، و موانع و مشکلات را از من دور کرده‌ای و در شب و روز حفظم کرده‌ای و مورد کرامت قرارم داده‌ای، و هر دیاری را که طی کرده و هر بیابان و خشکی را که پیمودم و هر منزلی را که فرود آمده‌ام به واسطه عنایت و لطف تو بوده، تو من را در خشکی و بیابان و آب و دریا رهبری کردی، و تو من را به مقصد رسانده و توفیق داده و اسباب را در اختیارم نهادی و کفایتم کردی و به واسطه فضل تو و حفاظت از من به مقصد خود رسیدم و در تمام این عنایات و الطاف منت تو بر من ثابت است و فعل و اسم و شخص من نزد تو مکتوب و مضبوط می‌باشد، پس حمد و سپاس تو را است بر نعمتهائی که به من داده و بدین ترتیب من را آزمودی و مورد احسان و کرامت قرار دادی، بار خدایا به دوری من از تو و مرتب‌ام نزدت و چرب زبانیم رحم فرما، متوسل شدنم را به خود به واسطه فرزند حبیب و اختیار شده و برگزیده‌ات از خلق پذیر، خداوندا روی نمودن و توجهم به خودت را قبول نما، خدایا لغزش‌هایم را عفو نما، گناهان بزرگ را که در گذشته از من سرزده بیخش، و عیوب و گناهان و ستم‌هایی که به خود کرده‌ام و تو از آنها آگاهی مانع آمرزش تو نشوند، و اگر از قبایح من در غضب هستی از من راضی شو، و اگر بر من خشمگین هستی توبه‌ام را قبول کن و از من درگذر، همانا تو بر هر چیز قادر هستی، خداوندا من و پدر و مادرم را بیامرز، و به ایشان ترحم فرما همان طوری که ایشان در طفولیت و کودکی به من ترحم کرده و تربیت نمودند و از طرف من به ایشان پاداش نیک عطاء فرما، خداوندا بواسطه احسانشان به من، تو نیز به ایشان پاداش بده و به آنها احسان نما در

مقابل بدی‌هایشان آنها را پیامرز، خداوندا به واسطه رحمت و اسع‌هات ایشان را به بهشت داخل کن و صورتشان را از مقابل شدن با عذابت بر حذر دار و خنک و خوش نما خوابگاهشان را و در قبرشان وسعت بده و به من نشان بده که ایشان را در رحمت مستقر فرموده‌ای و در جوار حبیبیت حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم قرار داده‌ای.

۸۰ - [باب هشتم کیفیت خواندن نماز نزدیک قبر حضرت امام حسین علیه السلام

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدِ الْبُرْقِيِّ وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِيهِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْهَمَيْرِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْبُرْقِيِّ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ نَاجِيَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ صَلَّى عِنْدَ رَأْسِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ ع

پدرم رحمه الله عليه و جماعتی از اساتیدم، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد بن خالد برقی و محمد بن عبد الله، از پدرش عبد الله بن جعفر حمیری، از ابی عبد الله برقی، از جعفر بن ناجیه، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

نزد سر قبر حضرت امام حسین علیه السلام نماز بگذار.

۲- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُوسَى بْنِ عُمَرَ وَ أَيُّوبَ بْنِ نُوحٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمُغِيرَةَ عَنْ أَبِي الْيَسَعِ قَالَ سَأَلَ رَجُلٌ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ أَنَا أَسْمَعُ قَالَ إِذَا أَتَيْتَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) أَجْعَلُهُ قِبْلَةً إِذَا صَلَّيْتَ- قَالَ تَنَحَّ هَكَذَا نَاجِيَةَ

پدرم رحمه الله عليه و علی بن الحسن، و جماعتی از اساتیدم، از سعد بن عبد الله، از موسی بن عمر و ایوب بن نوح از عبد الله بن مغیره، از ابی الیسع وی می گوید:

شخصی از حضرت ابا عبد الله علیه السلام سوال کرد و من می شنیدم، وی عرض کرد:

هر گاه به زیارت قبر امام حسین علیه السلام رفته هنگام نماز آیا قبر را قبله و مقابل خود قرار بدهم؟
حضرت فرمودند:

از قبر فاصله بگیر و دور شو.

۳- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ رَه عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ عَنْ أَبِيهِ عَنِ ابْنِ أَبِي نَجْرَانَ عَنْ يَزِيدَ بْنِ إِسْحَاقَ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَطِيَّةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِذَا فَرَعْتَ مِنَ التَّسْلِيمِ عَلَى الشُّهَدَاءِ أَتَيْتَ [فَأْتِ] قَبْرَ الْحُسَيْنِ ثُمَّ تَجْعَلُهُ بَيْنَ يَدَيْكَ ثُمَّ تُصَلِّي مَا بَدَأَ لَكَ عَلَى بَنِ الْحُسَيْنِ رَحْمَةَ اللَّهِ عَلَيْهِ، از علی بن ابراهیم، از پدرش، از ابن ابی نجران، از یزید بن اسحاق، از حسن بن عطیه، از ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

هر گاه از سلام دادن به شهداء فارغ شدی به نزد قبر حضرت امام حسین علیه السلام برو و آن را در مقابل خود قرار بده سپس هر چه خواستی نماز بخوان.

۴- وَ عَنْهُ عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ عَنْ أَبِيهِ عَنِ ابْنِ فَضَّالٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ عَلِيٍّ الْحَلَبِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قُلْتُ إِنَّا نَزُرُ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَكَيْفَ نُصَلِّي عِنْدَهُ قَالَ تَقُومُ خَلْفَهُ عِنْدَ كَتِفَيْهِ ثُمَّ تُصَلِّي عَلَى النَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) وَ تُصَلِّي عَلَى الْحُسَيْنِ ع

علی بن الحسین، از علی بن ابراهیم، از پدرش، از ابن فضال، از علی بن عقبه، از عبید الله بن علی حلبی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، و می گوید: محضر امام علیه السلام عرض کردم:

ما به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام می رویم چگونه در آنجا نماز بخوانیم؟

حضرت فرمودند:

پشت قبر نزد دو کتف و شانه‌های آن حضرت بایست سپس بر پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم و امام حسین علیه السلام نماز بگذار.

۵- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ أَيُّوبَ بْنِ نُوحٍ وَغَيْرِهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمُغِيرَةِ قَالَ حَدَّثَنِي أَبُو الْيَسَعِ قَالَ سَأَلَ رَجُلٌ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَأَنَا أَسْمَعُ عَنِ الْغُسْلِ إِذَا أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ أَجْعَلُهُ قِبْلَةً إِذَا صَلَّيْتُ قَالَ تَنَحَّ هَكَذَا نَاحِيَةً قَالَ أَخَذُ مِنْ طِينِ قَبْرِهِ وَيَكُونُ عِنْدِي أَطْلُبُ بِرَكَتِهِ قَالَ نَعَمْ أَوْ قَالَ لَا بَأْسَ بِذَلِكَ

محمد بن جعفر، از محمد بن الحسین، از ایوب بن نوح، و غیرش از عبد الله بن مغیره، وی گفت:

ابو الیسع برای ما نقل نمود و گفت:

من می شنیدم که شخصی از حضرت ابا عبد الله علیه السلام راجع به غسل زیارت حضرت ابا عبد الله علیه السلام پرسید و بعد عرضه داشت:

وقتی نماز می گذارم آیا قبر آن حضرت را قبله قرار بدهم؟

حضرت فرمودند:

از قبر دور شو و در ناحیه دیگر نماز بخوان.

عرض کرد: از گل قبر بردارم و به عنوان برکت نگه دارم؟

حضرت فرمودند:

بلی یا فرمودند: اشکالی ندارد.

۶- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِسٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادِ الْبَصْرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ قَالَ حَدَّثَنَا هِشَامُ بْنُ سَالِمٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) أَنَّهُ أَتَاهُ رَجُلٌ فَقَالَ لَهُ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ هَلْ يُزَارُ وَالِدُكَ قَالَ فَقَالَ نَعَمْ وَيُصَلَّى عِنْدَهُ وَقَالَ وَيُصَلَّى خَلْفَهُ وَلَا يُتَقَدَّمُ

محمد بن عبد الله بن جعفر از پدرش، از علی بن محمد بن سالم، از محمد بن خالد، از عبد الله بن حماد بصری، از عبد الله بن عبد الرحمن اصم وی گفت:

هشام بن سالم برایم نقل کرد که شخصی محضر مبارک امام صادق علیه السلام مشرف شد و به آن جناب عرض کرد:

ای پسر رسول خدا آیا پدر شما زیارت شود؟

حضرت فرمودند:

بلی و نزد قبرش نماز نیز خوانده شود.

و حضرت افزودند:

نماز پشت قبر خوانده شود و نباید بر آن تقدم جویند.

مترجم گوید:

مقصود اینست که جلو قبر و مقدم بر امام علیه السلام نباید نماز خواند.

۸۱ - باب هشتماد و یکم قصر شدن نماز واجب و رخصت در خواندن نماز مستحبی در حائر و تمام مشاهد مشرفه

۱- حَدَّثَنِي أَبِي وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ رَهْ عَنْ الْحُسَيْنِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ أَبَانَ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ مُحَمَّدٍ الْجَوْهَرِيِّ عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي حَمْزَةَ قَالَ سَأَلْتُ الْعَبِيدَ الصَّالِحَ عَنْ زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) فَقَالَ مَا أَحَبُّ لَكَ تَزَكُّهُ مَا تَرَى فِي الصَّلَاةِ عِنْدَهُ وَ أَنَا مُقَصِّرٌ قَالَ صَلَّى فِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ مَا شِئْتُ تَطَوُّعًا - وَ فِي مَسْجِدِ الرَّسُولِ مَا شِئْتُ تَطَوُّعًا وَ عِنْدَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَإِنِّي أَحَبُّ ذَلِكَ قَالَ وَ سَأَلْتُهُ عَنِ الصَّلَاةِ بِالنَّهَارِ عِنْدَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) تَطَوُّعًا فَقَالَ نَعَمْ

پدرم و محمد بن الحسن، از حسین بن الحسن بن ابان، از حسین بن سعید، از قاسم بن محمد جوهری، از علی بن ابی حمزه نقل کرده که وی گفت: راجع به زیارت قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام از عبد صالح علیه السلام پرسیدم؟ حضرت فرمودند:

دوست ندارم آن را ترک کنی.

عرض کردم: چه می‌فرمائید راجع به نماز خواندنم در آنجا و حال آنکه نماز شکسته و قصر می‌باشد؟

حضرت فرمودند:

در مسجد الحرام و در مسجد الرسول و نزد قبر حضرت امام حسین علیه السلام آنچه نماز مستحبی خواستی بخوان و من آن را دوست می‌دارم.

وی می‌گوید: از آن حضرت پرسیدم: آیا نزد قبر حضرت امام حسین علیه السلام در روز نماز مستحبی بخوانم؟ حضرت فرمودند: بلی.

۲- حَدَّثَنِي جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ إِبْرَاهِيمَ الْمُوسَوِيِّ عَنْ عُبيدِ اللَّهِ بْنِ نَهَيْكٍ عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنِ أَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) قَالَ سَأَلْتُهُ عَنِ التَّطَوُّعِ عِنْدَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ بِمَكَّةَ وَ الْمَدِينَةَ وَ أَنَا مُقَصِّرٌ قَالَ تَطَوُّعٌ عِنْدَهُ وَ أَنْتَ مُقَصِّرٌ مَا شِئْتُ وَ فِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَ فِي مَسْجِدِ الرَّسُولِ وَ فِي مَشَاهِدِ النَّبِيِّصَ فَإِنَّهُ خَيْرٌ حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنِ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنِ أَبِيهِ عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ وَ إِبْرَاهِيمَ بْنِ عَبْدِ الْحَمِيدِ جَمِيعًا عَنْ أَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) مِثْلَهُ حَدَّثَنِي أَبِي رَهْ عَنْ سَعِيدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مُوسَى الْخَشَّابِ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ حَكِيمِ الْخَثْعَمِيِّ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ عَبْدِ الْحَمِيدِ عَنِ أَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) مِثْلَهُ

جعفر بن محمد بن ابراهیم موسوی، از عبید الله بن نهیک، از ابن ابی عمیر، از حضرت ابی الحسن علیه السلام، وی می‌گوید: از آن جناب پرسیدم: در وقتی که مسافر بوده و نمازهایم را شکسته می‌خوانم آیا در جوار قبر امام حسین علیه السلام و مکه و مدینه می‌توانم نماز مستحبی بخوانم؟

حضرت فرمودند:

در جوار قبر امام حسین علیه السلام و در مسجد الحرام و مسجد الرسول و در مشاهد النبی صلی الله علیه و آله و سلم آنچه نماز مستحبی خواستی بخوان زیرا آن عمل خیر و پسندیده‌ای می‌باشد.

علی بن الحسین، از علی بن ابراهیم بن هاشم، از پدرش، از ابن ابی عمیر و ابراهیم بن عبد الحمید جملگی از حضرت ابی الحسن علیه السلام مثل همین حدیث را نقل کرده‌اند.

پدرم رحمه الله علیه، از سعد بن عبد الله، از حسن بن موسی الخشاب، از جعفر بن محمد بن حکیم خثعمی، از ابراهیم بن عبد الحمید، از حضرت ابی الحسن علیه السلام مثل همین حدیث را روایت کرده‌اند.

۳- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ يَعْقُوبَ الْكِسَائِيَّ قَالَ حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ فَضَالٍ عَنْ عَمْرِو بْنِ سَعِيدٍ عَنْ مُصَيْدِقِ بْنِ صَدَقَةَ عَنْ عَمَارِ بْنِ مُوسَى السَّيَاطِيَّ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) عَنِ الصَّلَاةِ فِي الْحَائِرِ قَالَ لَيْسَ الصَّلَاةُ إِلَّا الْفُرْضُ بِالتَّفْصِيرِ وَ لَا تُصَلِّي

التَّوَائِلُ

علی بن محمد بن یعقوب کسائی می گوید:

علی بن الحسن بن فضال، از عمرو بن سعید، از مصدق بن صدقه، از عمار بن موسی سبابطی نقل کرده که وی گفت: از حضرت ابا عبد الله علیه السلام راجع به خواندن نماز در حائر سوءال کردم؟
حضرت فرمودند:

نماز فریضه را باید صرفا در آنجا شکسته بخوانی و نوافل را هم بجا نیاوری.

۴- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ صَفْوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ عَمَّارٍ عَنْ أَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) قَالَ سَأَلْتُهُ عَنِ التَّطَوُّعِ عِنْدَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَمَشَاهِدِ النَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) وَالْحَرَمَيْنِ وَالتَّطَوُّعِ فِيهِنَّ بِالصَّلَاةِ وَنَحْنُ مُقْصِرُونَ قَالَ نَعَمْ تَطَوُّعٌ مَا قَدَرْتَ عَلَيْهِ هُوَ خَيْرٌ

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از علی بن اسماعیل، از صفوان بن یحیی، از اسحاق بن عمار، از حضرت ابی الحسن علیه السلام، نقل کرده، وی گفت:

از امام علیه السلام راجع به خواندن نماز مستحبی کنار قبر حضرت امام حسین و مشاهد نبی صلی الله علیه و آله و سلم و حرمین در حالی که مسافر بوده و نمازهای واجب را شکسته می خوانیم! سوءال کردم؟
حضرت فرمودند:

بلی، نماز مستحبی آنچه قدرت داری بخوان زیرا آن عمل نیک و پسندیده می باشد.

۵- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ صَفْوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ عَمَّارٍ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) جُعِلَتْ فِدَاكَ - أَتَنْفَلُ فِي الْحَرَمَيْنِ وَعِنْدَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَأَنَا أَقْصِرُ قَالَ نَعَمْ مَا قَدَرْتَ عَلَيْهِ

محمد بن الحسن بن احمد بن ولید، از محمد بن الحسن الصفار، از محمد بن حسین بن ابی الخطاب، از صفوان بن یحیی، از اسحاق بن عمار نقل کرده که گفت:

محضر ابی الحسن علیه السلام عرض کردم: فدایت شوم در وقتی که مسافر بوده و نماز را شکسته می خوانم آیا می توانم در حرمین (مسجد الحرام و مسجد النبی) و در کنار قبر حضرت امام حسین علیه السلام نماز نافله بخوانم؟
حضرت فرمودند:

بلی، تا آنجا که قدرت داری نافله بخوان.

۶- حَدَّثَنِي أَبِي رَهْ وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبَانَ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ مُحَمَّدِ الْجَوْهَرِيِّ عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي حَمْرَةَ عَنْ أَبِي إِبْرَاهِيمَ (عليه السلام) قَالَ سَأَلْتُهُ عَنِ التَّطَوُّعِ عِنْدَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَمَشَاهِدِ النَّبِيِّ وَالْحَرَمَيْنِ فِي الصَّلَاةِ وَنَحْنُ نَقْصِرُ قَالَ نَعَمْ تَطَوُّعٌ مَا قَدَرْتَ عَلَيْهِ

پدرم رحمه الله عليه و محمد بن الحسن، از حسین بن الحسن بن ابان، از حسین بن سعید، از قاسم بن محمد جوهری، از علی بن ابی حمزه از حضرت ابی ابراهیم علیه السلام نقل کرده، وی می گوید:

از حضرت پرسیدم: در وقتی که مسافر بوده و نمازهایمان را شکسته می خوانیم آیا می توانیم در کنار قبر امام حسین و مشاهد نبی صلی الله علیه و آله و سلم و حرمین (مسجد الحرام و مسجد النبی صلی الله علیه و آله و سلم) نماز مستحبی بخوانیم؟
حضرت فرمودند:

بلی، نماز مستحبی بخوان تا آنجا که قدرت داری.

۷- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ سَأَلْتُ أَيُّوبَ بْنَ نُوحٍ عَنْ تَقْصِيرِ الصَّلَاةِ فِي هَذِهِ الْمَشَاهِدِ مَكَّةَ وَالْمَدِينَةَ وَالْكُوفَةَ وَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) الْأَرْبَعَةَ الَّذِي رُوِيَ فِيهَا فَقَالَ أَنَا أَقْصِرُّ وَ كَانَ صَفْوَانُ يُقْصِرُّ وَ ابْنُ أَبِي عَمِيرٍ وَ جَمِيعُ أَصْحَابِنَا يُقْصِرُونَ پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله نقل کرده که وی گفت:

از ایوب بن نوح پرسیدم، آیا در این مشاهد چهار گانه: مکه و مدینه و کوفه و قبر حضرت امام حسین علیه السلام نماز قصر می شود؟ و روایتی که در آن وارد شده چیست؟

وی گفت: من و صفوان و ابن ابی عمیر و تمام اصحاب نمازهایمان را قصر می خوانیم.

[۸۲] - باب هشتماد و دوم تمام خواندن نماز کنار قبر حضرت امام حسین علیه السلام و تمام مشاهد مشرفه

۱- حَدَّثَنِي أَبِي وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَتِيلٍ عَنْ سَهْلِ بْنِ زِيَادِ الْأَدَمِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ صَالِحِ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ أَبِي شَيْبَةَ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) أَزُورُ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ زُرِ الطَّيِّبَ وَ أَتِمَّ الصَّلَاةَ عِنْدَهُ قَالَ أَتَمَّ قُلْتُ فَإِنْ بَعْضَ أَصْحَابِنَا يَزُورِي التَّقْصِيرَ قَالَ إِنَّمَا يَفْعَلُ ذَلِكَ الضَّعْفُ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ رَه عَنْ جَمَاعَةٍ مَشَابِيهِهِ عَنْ سَهْلِ بْنِ زِيَادٍ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ سَوَاءً

پدرم و محمد بن الحسن، از حسن بن متیل، از سهل بن زیاد آدمی، از محمد ابن عبد الله، از صالح بن عقبه، از ابی شبل، وی گفت: محضر مبارک امام صادق علیه السلام عرض کردم: آیا به زیارت قبر مطهر حضرت امام حسین علیه السلام بروم؟ حضرت فرمودند:

زیارت کن قبر پاک و طیب را و نمازت را آنجا تمام بخوان.

وی عرض کرد: آیا نمازم را آنجا تمام بخوانم؟

حضرت فرمودند: تمام بخوان.

وی می گوید: عرضه داشتیم: برخی از اصحاب ما روایت کرده‌اند که نماز را باید شکسته خواند؟

حضرت فرمودند:

ضعفاء نمازشان را شکسته می خوانند.

مترجم گوید:

مقصود از «ضعفاء» شاید کسانی باشند که قادر بر تمام خواندن نبوده یا این فعل بر آنها مشقت داشته باشد و محتمل است مقصود از آنان، جاهلین به احکام شرع باشد.

محمد بن یعقوب رحمه الله علیه از جماعتی از اساتیدش، از سهل بن زیاد باسنادش مثل همین روایت را نقل کرده است.

۲- حَدَّثَنِي أَبُو عَبْدِ الرَّحْمَنِ مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ الْعَسْكَرِيُّ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنْ أَبِيهِ عَلِيِّ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ أَبِي الْبَلَادِ عَنْ رَجُلٍ مِنْ أَصْحَابِنَا يُقَالُ لَهُ الْحُسَيْنُ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ تَتِمُّ الصَّلَاةُ فِي ثَلَاثَةِ مَوَاطِنَ فِي مَسْجِدِ الْحَرَامِ وَ مَسْجِدِ الرَّسُولِ (صلى الله عليه و آله) وَ عِنْدَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ ع

ابو عبد الرحمن محمد بن احمد عسکری، از حسن بن علی بن مهزیار، از پدرش علی، از حسین بن سعید، از ابراهیم بن ابی البلاد، از شخصی از اصحابمان که به او حسین گفته می شد، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند: در سه مکان نماز تمام خوانده می شود:

مسجد الحرام، مسجد الرسول صلی الله علیه و آله و سلم و کنار قبر حضرت امام حسین علیه السلام.

۳- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ أَخِي وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنِ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنِ عَبْدِ الْمَلِكِ الْقَمِيِّ عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ جَابِرٍ عَنْ عَبْدِ الْحَمِيدِ خَادِمِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ جَعْفَرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ تَتِمُّ الصَّلَاةُ فِي أَرْبَعَةِ مَوَاطِنَ فِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَ مَسْجِدِ الرَّسُولِ (صلى الله عليه و آله) وَ مَسْجِدِ الْكُوفَةِ وَ حَرَمِ الْحُسَيْنِ ع

پدرم رحمه الله علیه و برادرم و علی بن الحسین، از سعد بن عبد الله، از احمد ابن محمد بن عیسی، از حسین بن سعید، از عبد الملک قمی از اسماعیل بن جابر، از عبد الحمید خادم اسماعیل بن جعفر، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند: در چهار مکان نماز تمام خوانده می شود:

مسجد الحرام، مسجد الرسول صلی الله علیه و آله و سلم، مسجد الکوفه و حرم حضرت امام حسین علیه السلام.

۴- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْجَمَيْرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْعَبْرَقِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ حَمَّادِ بْنِ عِيسَى عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مِنَ الْأَمْرِ الْمَذْخُورِ إِتْمَامُ الصَّلَاةِ فِي أَرْبَعَةِ مَوَاطِنَ بِمَكَّةَ وَالْمَدِينَةَ وَمَسْجِدِ الْكُوفَةِ وَالْحَائِرِ مُحَمَّدَ بْنَ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ حَمِيرِيٍّ مِنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ بَرَقِيٍّ، مِنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عِيسَى، مِنْ بَرَخِيٍّ مِنْ أَصْحَابِ مَا، مِنْ حَضْرَتِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ، حَضْرَتِ فَرْمُودَنَد:

این امر از اسرار و امور نهانی است که، نماز را در چهار مکان تمام بخوانند:

در مکه، مدینه، مسجد کوفه، و حائر حسینی علیه السلام. ابن قولویه گوید:

حسین بن أحمد بن مغیره بدنبال این حدیث در این باب مضمونی را افزوده که حیدر بن محمد بن نعیم سمرقندی از طریق اجازه به خط خودش به وی خبر داده و گفته:

در مکه زمانی نماز را تمام می‌توان خواند که عبور از آن برای حج باشد.

۵- قَالَ ابْنُ قُوتَيْبَةَ وَزَادَهُ الْحُسَيْنِيُّ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ الْمُغِيرَةِ عَقِبَ هَذَا الْحَدِيثِ فِي هَذَا الْبَابِ بِمَا أَخْبَرَهُ بِهِ حَيْدَرُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ نُعَيْمِ السَّمَرْقَنْدِيِّ بِإِجَازَتِهِ بِخَطِّهِ بِاجْتِزَاؤِهِ لِلْحَجِّ عَنْ أَبِي النَّضْرِ مُحَمَّدِ بْنِ مَسْعُودِ الْعِيَّاشِيِّ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدٍ قَالَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ عَنْ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ النَّعْمَانِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْبُرْقِيِّ وَعَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَّارٍ وَأَبِي عَلِيِّ بْنِ رَاشِدٍ جَمِيعًا عَنْ حَمَّادِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) أَنَّهُ قَالَ مِنْ مَخْزُونِ عِلْمِ اللَّهِ الْإِتْمَامُ فِي أَرْبَعَةِ مَوَاطِنَ حَرَّمَ اللَّهُ وَحَرَّمَ رَسُولُهُ وَحَرَّمَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَحَرَّمَ الْحُسَيْنِ ص مِنْ أَبِي النَّضْرِ مُحَمَّدِ بْنِ مَسْعُودِ عِيَّاشِيٍّ، مِنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدٍ، وَی كَفْت:

محمد بن احمد از حسین بن علی بن النعمان، از ابی عبد الله برقی؛ و علی بن مهزیار؛ و ابی علی بن راشد، جملگی، از حماد بن عیسی، از ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده‌اند که آن حضرت فرمودند:

از علوم نهانی حقتعالی و اسرار مخفی است که در چهار مکان نماز را تمام می‌خوانند:

حرم خدا (مسجد الحرام) حرم رسول خدا (مسجد النبی صلی الله علیه و آله و سلم) و حرم امیر المؤمنین علیه السلام و حرم حضرت امام حسین صلوات الله علیهم اجمعین.

۶- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ هَمَّامِ بْنِ سُهَيْلٍ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ مَالِكِ الْفَزَارِيِّ قَالَ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ حَمْدَانَ الْمَدَائِنِيُّ عَنْ زِيَادِ الْقَنْدِيِّ قَالَ قَالَ أَبُو الْحَسَنِ مُوسَى (عليه السلام) أَحِبُّ لَكَ مَا أَحْبُّ لِنَفْسِي وَأَكْرَهُ لَكَ مَا أَكْرَهُ لِنَفْسِي أَيْمَ الصَّلَاةِ فِي الْحَرَمَيْنِ وَبِالْكَوْفَةِ وَعِنْدَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ ع

محمد بن همّام بن سهیل، از جعفر بن محمد بن مالک فزاری، وی گفت:

محمد بن حمدان مدائنی، از زیاد قندی نقل کرد که وی گفت:

دوست دارم برای تو آنچه را که برای خودم دوست دارم و کراهت دارم برای تو آنچه را که برای خودم کراهت دارم نمازت را در حرمین (حرم خدا و حرم رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم) و کوفه و کنار قبر امام حسین علیه السلام تمام بخوان.

۷- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ حَاتِمِ الْقُرُونِيِّ قَالَ أَخْبَرَنَا مُحَمَّدُ بْنُ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْأَسَدِيُّ قَالَ حَدَّثَنَا الْقَاسِمُ بْنُ الرَّبِيعِ الصَّخَّافُ عَنْ عَمْرِو بْنِ عُثْمَانَ عَنْ عَمْرِو بْنِ مَرْزُوقٍ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا الْحَسَنِ (عليه السلام) عَنِ الصَّلَاةِ فِي الْحَرَمَيْنِ وَفِي الْكُوفَةِ وَعِنْدَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ أَيْمَ الصَّلَاةِ فِيهِمْ

علی بن حاتم قزوینی گفت:

محمد بن ابی عبد الله اسدی به ما خبر داد و گفت: قاسم بن ربیع صحاف از عمرو بن عثمان، از عمرو بن مرزوق نقل نمود که وی گفت: از حضرت ابا الحسن علیه السلام راجع به خواندن نماز در حرمین (حرم الله و حرم رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم) و

در کوفه کنار قبر حضرت امام حسین علیه السلام پرسیدم؟ حضرت فرمودند:

نماز را در این اماکن تمام بخوان.

۸- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي رَه عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ حَدِيثِهِ
بْنِ مَنْصُورٍ قَالَ حَدَّثَنِي مَنْ سَمِعَ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ تَتِمُّ الصَّلَاةُ فِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَ مَسْجِدِ الرَّسُولِ وَ مَسْجِدِ الْكُوفَةِ وَ حَرَمِ
الْحُسَيْنِ

محمد بن یعقوب و جماعتی از اساتیدم رحمه الله عليهم، از محمد بن یحیی عطّار، از محمد بن الحسین، از محمد بن سنان از حدیثه
بن منصور، وی گفت:

کسی که حدیث را از حضرت ابا عبد الله علیه السلام شنیده برایم نقل کرد که آن حضرت فرمودند: نماز را در مسجد الحرام و
مسجد الرسول صلی الله علیه و آله و سلم و مسجد کوفه و حرم حضرت امام حسین علیه السلام تمام بخوان.

۹- وَ مِنْ زِيَادَةِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ الْمُغِيرَةِ مَا فِي حَدِيثِ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ زَكَرِيَا الْقُمِّيِّ قَالَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ
الْجَبَّارِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَمْرٍو عَنْ قَائِدِ [فَائِدِ الْحَنَاطِ عَنْ أَبِي الْحَسَنِ الْمَاضِي (عليه السلام) قَالَ سَأَلْتُهُ عَنِ الصَّلَاةِ فِي
الْحَرَمَيْنِ فَقَالَ تُتِمُّ وَ لَوْ مَرَرْتَ بِهِ مَرًّا

مضمونی را حسین بن احمد بن مغیر در حدیث احمد بن ادریس بن احمد بن زکریا القمی اضافه کرده و گفته است: محمد بن عبد
الجبّار، از علی بن اسماعیل، از محمد بن عمرو، از قائد حنّاط، از حضرت ابی الحسن ماضی علیه السلام (حضرت امام موسی کاظم
علیه السلام)، وی می گوید:

از آن حضرت پرسیدم: نماز را در حرمین (حرم خدا و حرم رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم) چگونه بخوانم؟
حضرت فرمودند:

نماز را تمام بخوان اگر چه از حرم مرور و عبور کرده و در آن اقامت نکنی.

*** **

*** **

۱۰- حَدَّثَنِي أَحْمَدُ بْنُ إِدْرِيسَ قَالَ حَدَّثَنِي أَحْمَدُ بْنُ أَبِي زَاهِرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ الزِّيَّاتِ عَنْ حُسَيْنِ بْنِ عِمْرَانَ عَنْ عِمْرَانَ قَالَ قُلْتُ
لِأَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) أَقْصَرُ فِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ أَوْ أُتِمُّ قَالَ إِنْ قَصُرْتَ فَلَكَ وَ إِنْ أْتَمَمْتَ فَهُوَ خَيْرٌ وَ زِيَادَةٌ فِي الْخَيْرِ خَيْرٌ
احمد بن ادریس می گوید:

احمد بن ابی زاهر، از محمد بن حسین زیّات، از حسین بن عمران، از عمران نقل کرده وی گفت: محضر مبارک حضرت ابی
الحسن علیه السلام عرض کردم: در مسجد الحرام نمازم را قصر خوانده یا تمام بجا آوردم؟
حضرت فرمودند:

اگر قصر خواندی می توانی و اگر تمام هم به جا آوردی خیر است و زیاد نمودن در خیر، خیر می باشد.
مترجم گوید:

مقصود آن است که نماز خیر بوده و نماز قصر را تمام خواندن زیاد نمودن

خیر محسوب شده از این رو نفس این زیادی نیز عملی نیک و کاری پسندیده به حساب می آید.

۸۳] - باب هشتاد و سوم نماز فریضه در حرم امام حسین علیه السلام معادل حج و نماز نافله معادل عمره محسوب می‌شود

۱- حَدَّثَنِي جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنِ إِبْرَاهِيمَ الْمَوْسَوِيُّ عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ نَهَيْكٍ عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ رَجُلٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ قَالَ لِرَجُلٍ يَا فُلَانُ مَا يَمْنَعُكَ إِذَا عَرَضَتْ لَكَ حَاجَةٌ أَنْ تَأْتِيَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَتَصِلَ لِي عِنْدَهُ أَرْبَعَ رَكَعَاتٍ ثُمَّ تَسْأَلَ حَاجَتَكَ فَإِنَّ الصَّلَاةَ الْفَرِيضَةَ عِنْدَهُ تَعْدِلُ حِجَّةً - وَ النَّافِلَةَ تَعْدِلُ عُمْرَةً

جعفر بن محمد بن ابراهیم موسوی، از عبید الله بن نهیک، از ابن ابی عمیر، از شخصی از حضرت ابی الحسن علیه السلام، راوی گفت: حضرت به مردی فرمودند:

فلانی چه تو را باز می‌دارد از اینکه وقتی حاجتی داری به سر قبر مبارک حضرت حسین علیه السلام بروی و چهار رکعت نماز بجا آورده سپس حاجت خود را از خدا بخواهی؟ نماز فریضه در کنار قبر آن حضرت معادل حج و نافله مساوی با عمره می‌باشد.

۲- حَدَّثَنِي أَبِي وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْجَامُورَانِيِّ الرَّازِيِّ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي حَمزَةَ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الْكَرِيمِ أَبِي عَلِيٍّ عَنِ الْمُفَضَّلِ بْنِ عُمَرَ عَنْ جَابِرِ الْجُعْفِيِّ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) لِلْمُفَضَّلِ فِي حَدِيثِ طَوِيلٍ فِي زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) ثُمَّ تَمْضِي إِلَى صَلَاتِكَ وَ لَكَ بِكُلِّ رَكَعَةٍ رَكَعَتَهَا عِنْدَهُ - كَثُوبٍ مَنْ حَجَّ أَلْفَ حِجَّةٍ وَ اعْتَمَرَ أَلْفَ عُمْرَةٍ وَ اعْتَقَ أَلْفَ رَقَبَةٍ وَ كَانَتْهَا وَقَفَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَلْفَ مَرَّةٍ مَعَ نَبِيِّ مُرْسَلٍ وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ

پدرم و جماعتی از اساتیدم، از سعد بن عبد الله، از ابی عبد الله جامورانی رازی، از حسن بن علی بن ابی حمزه از حسن بن محمد بن عبد الکریم ابی علی، از مفضل بن عمر، از جابر جعفی، وی می‌گوید:

حضرت ابو عبد الله علیه السلام به مفضل در ضمن حدیث طولانی راجع به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام فرمودند:

سپس به سراغ نماز برو آن را بخوان که در مقابل هر رکعتی که کنار قبر آن حضرت بجا آوردی گویا ثواب کسی را که هزار حج و هزار عمره انجام داده و هزار بنده آزاد کرده برده‌ای و مانند کسی هستی که هزار مرتبه با نبی مرسل در راه خدا قیام کرده‌ای ...

۳- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مَتِّ الْجَوْهَرِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ عَنْ هَارُونَ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ أَبِي عَلِيٍّ الْحَرَّانِيِّ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَا لِمَنْ زَارَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ مَنْ أَتَاهُ وَ زَارَهُ وَ صَلَّى عِنْدَهُ رَكَعَتَيْنِ أَوْ أَرْبَعَ رَكَعَاتٍ كَتَبَ اللَّهُ [كُتِبَتْ] لَهُ حِجَّةٌ وَ عُمْرَةٌ قَالَ قُلْتُ جُعِلَتْ فِدَاكَ وَ كَذَلِكَ لِكُلِّ مَنْ أَتَى قَبْرَ إِمَامٍ مُفْتَرَضٍ طَاعَتُهُ - قَالَ وَ كَذَلِكَ لِكُلِّ مَنْ أَتَى قَبْرَ إِمَامٍ مُفْتَرَضٍ طَاعَتُهُ حَدَّثَنِي أَبِي رَهَ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِي الْقَاسِمِ عَنْ أَبِي عَلِيٍّ الْخُرَاعِيِّ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ ذَكَرْتُ مِثْلَهُ

علی بن الحسین، از محمد بن یحیی عطّار، از محمد بن احمد، و محمد بن حسین بن متّ الجوهری، از محمد بن احمد، از هارون بن مسلم، از ابی علی حرّانی، وی گفت: محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السلام عرض کردم:

ثواب کسی که قبر حضرت امام حسین را زیارت کند چیست؟

حضرت فرمودند:

کسی که به نزد قبر آن حضرت رفته و زیارتش کرده و دو یا چهار رکعت نماز آنجا بخواند خداوند متعال برای او یک حج و عمره می‌نویسد.

راوی می‌گوید: عرض داشتم: فدایت شوم: هر کسی که به زیارت قبر هر امام مفترض الطاعة برود این اجر و ثواب را دارد؟

حضرت فرمودند:

همچنین است هر کسی که به زیارت قبر هر امام که اطاعتش واجب است برود.

ترجمه:

پدرم رحمه الله علیه، از سعد بن عبد الله، از ابی القاسم، از ابی علی خزاعی نقل کرده که وی گفت: محضر مبارک امام صادق علیه السلام عرضه داشتم و مثل همین حدیث را ذکر نموده.

۴- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنِ الْعَلَاءِ بْنِ رَزِينٍ عَنِ شُعَيْبِ الْعَقْرُقُوفِيِّ عَنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قُلْتُ لَهُ مَنْ أَتَى قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) مَا لَهُ مِنَ الثَّوَابِ وَالْأَجْرِ جُعِلَتْ فِدَاكَ قَالَ يَا شُعَيْبُ مَا صَلَّى عِنْدَهُ أَحَدٌ الصَّلَاةَ إِلَّا قَبِلَهَا اللَّهُ مِنْهُ وَلَا دَعَا عِنْدَهُ أَحَدٌ دَعْوَةً إِلَّا اسْتَجِيبَ لَهُ عَاجِلَةً وَآجَلَةً فَقُلْتُ جُعِلَتْ فِدَاكَ زِدْنِي فِيهِ قَالَ يَا شُعَيْبُ أَيْسَرُ مَا يُقَالُ لِزَائِرِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) قَدْ غُفِرَ لَكَ يَا عَبْدَ اللَّهِ فَاسْتَأْنِفْ عَمَلًا جَدِيدًا

حسن بن عبد الله بن محمد بن عیسی، از پدرش، از حسن بن محبوب، از علاء بن رزین، از شعیب عقرقوفی از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، وی گفت:

محضر مبارک آن حضرت عرضه داشتم: فدایت شوم ثواب و اجر کسی که به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام برود چیست؟

حضرت فرمودند:

ای شعیب احدی کنار قبر آن حضرت نمازی نمی‌خواند مگر آنکه حق تعالی از او می‌پذیرد، و احدی در آنجا دعاء نمی‌کند مگر آنکه خداوند متعال خواسته‌اش را در دنیا و آخرت برآورده می‌نماید.

عرض کردم: فدایت شوم: بیشتر بفرمائید.

حضرت فرمودند:

ای شعیب کمترین چیزی که در باره زائر حسین بن علی علیهما السلام گفته می‌شود این است که به وی خطاب کرده و می‌گویند: ای بنده خدا، حق تعالی تو را آمرزیده، پس امروز عمل جدید تازه‌ای را آغاز نما.

[۸۴] - باب هشتاد و چهارم وداع با قبر حضرت حسین بن علی صلوات الله علیهما

۱- حَدَّثَنِي أَبِي وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ أَبِيهِ وَحَدَّثَنِي أَبِي وَعَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ سَعِيدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ وَحَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ فَضَالَةَ بْنِ أَيُّوبَ عَنْ نَعِيمِ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ يُوْسُفَ الْكُنَاسِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِذَا أَرَدْتَ أَنْ تُودِّعَ الْحُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ (عليه السلام) فَقُلْ - السَّلَامُ عَلَيْكَ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَشِدُّ تَوَدُّعِكَ اللَّهُ وَأَقْرَبُ عَلَيْكَ السَّلَامُ آمَنًا بِاللَّهِ وَبِالرَّسُولِ وَبِمَا جِئْتَ بِهِ وَدَلَّلْتَ عَلَيْهِ - وَابْتَغْنَا الرَّسُولَ فَابْتَغْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْهُ آخِرَ الْعَهْدِ مِنَّا وَمِنَهُ اللَّهُمَّ إِنَّا نَسْأَلُكَ أَنْ تَنْفَعَنَا بِحُبِّهِ اللَّهُمَّ ابْعَثْهُ مَقَامًا مَحْمُودًا تَنْصُرُ بِهِ دِينَكَ وَتَقْتُلُ بِهِ عِدُوكَ وَتُبِيرُ بِهِ مَنْ نَصَبَ حَرْبًا لِأَلِ مُحَمَّدٍ فَإِنَّكَ وَعِدَّتُهُ ذَلِكَ وَأَنْتَ لَا تُخْلِفُ الْمِعَادَ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ أَشْهَدُ أَنَّكُمْ شُهَدَاءُ نُجَبَاءُ جَاهَدْتُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَ قَاتَلْتُمْ عَلَى مِنْهَاجِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَ سَلِمْتُمْ تَسْلِيمًا أَنْتُمْ السَّابِقُونَ وَالْمُهَاجِرُونَ وَالْأَنْصَارُ أَشْهَدُ أَنَّكُمْ أَنْصَارُ اللَّهِ وَأَنْصَارُ رَسُولِهِ فَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي صَدَقَكُمْ وَعَدَّهُ - وَأَرَاكُمْ مَا تَحِبُّونَ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ - اللَّهُمَّ لَا تَشْغَلْنِي فِي الدُّنْيَا عَنْ ذِكْرِ نِعْمَتِكَ لَا يَكْتَارُ تَلْهِينِي عَجَائِبُ بَهْجَتِهَا وَتَفْتِنِي زَهْرَاتُ زِينَتِهَا وَلَا يَاقِلَالٍ يَضُرُّ بِعَمَلِي كَدُّهُ وَ يَمْلَأُ صَدْرِي هُمَةٌ أَعْطِنِي مِنْ ذَلِكَ غِنًى عَنْ شَرَارِ خَلْقِكَ وَبَلَاغًا أَنَالَ بِهِ رِضَاكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى رَسُولِهِ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ وَ عَلَى أَهْلِ بَيْتِهِ الطَّيِّبِينَ الْأَخْيَارِ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

پدرم و محمد بن الحسن، از حسین بن حسن بن ابان، از حسین بن سعید.

و پدرم و علی بن الحسن و محمد بن الحسین، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از حسین بن سعید، از محمد بن الحسن، از محمد بن الحسن الصفار، از احمد بن محمد بن عیسی، از حسین بن سعید، از فضاله بن ایوب، از نعیم بن ولید، از یوسف کناسی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

هر گاه خواستی با حضرت حسین بن علی علیهما السلام وداع کنی بگو:

درود بر تو و رحمت و برکات خدا بر تو، تو را به خدا می سپارم، و می گویم:

خدا حافظ، به خدا و رسولش و به آنچه تو آورده و بر آن دلالت کردی ایمان آوردم، و از رسول تبعیت و پیروی کردم، پس ما را با شاهدین بنویس، خدایا قرار مده این زیارت را آخرین عهد و پیمان، با او، خدایا از تو می خواهیم که بواسطه حبّ و دوستی او به ما نفع دهی، خدایا او را به مقام پسندیده گسیل دار و بواسطه اش دین خود را یاری فرما، و به سبب او دشمنت را نابود نما، و به سببش کسانی را که طرح جنگ با آل محمد را طرّاحی کردند هلاک فرما، زیرا خودت چنین وعده ای داده ای و هرگز خلف وعده نمی کنی، درود بر تو و رحمت و برکات خدا بر تو، شهادت می دهم که شما شهداء و نیک نژادان می باشید، در راه خدا جهاد کرده و بر طریق رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم مقاتله نمودید، شما پیشی گیرندگان و هجرت کنندگان و یاری نمایندگان هستید، شهادت می دهم که شما یاران خدا و یاران رسولش می باشید، پس حمد و سپاس خدائی را که به شما وعده راست داد و نشان داد به شما آنچه را که دوست می دارید و درود و رحمت و برکات خدا بر محمد و آل محمد، خداوندا من را در دنیا از یاد نعمتهایت غافل منما، البتّه نه آنکه مشغولم کنی به نعمتهای زیادی که شگفتی های خوبی و زیبایی آنها من را از تو باز داشته و جلاسه و درخشندگی زینت آنها مفتونم نماید، و نه اینکه مبتلایم کنی به قلت و کمی نعمتها که رنج و تعب کم بود آنها مضرّ به عملم بوده و حزن ناشی از آن سینه ام را پر نماید، از نعمتهایت آن قدر به من اعطاء فرما که از مخلوقات بی نیاز و از بدی آنها در امان باشم، خداوندا به مقدار کفاف به من اعطاء نما تا بواسطه آن به رضایت و خشنودی تو دست یابم، ای مهربان تر از هر مهربانی، و خدا درود و رحمت فرستد بر رسولش حضرت محمد بن عبد الله و بر اهل بیت پاکش که جملگی نیکان و خوبان می باشند.

حدیث دوم: زیارت وداع امام حسین علیه السلام

۲- حَدَّثَنِي أَبُو عَبْدِ الرَّحْمَنِ مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ الْحُسَيْنِ الْعَشْكَرِيُّ بِعَسْكَرِ مُكْرَمٍ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ مَهْرِيَّارَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مَرْوَانَ عَنْ أَبِي حَمْزَةَ الثَّمَالِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِذَا أَرَدْتَ الْوُدَاعَ بَعِيدَ فَرَاغِكَ مِنَ الزِّيَارَاتِ فَأَكْثِرْ مِنْهَا مَا اسْتَطَعْتَ وَ لِيَكُنْ مَقَامُكَ بِالنِّيْتَوَى أَوْ الْغَاضِ رِيَّةٍ وَ مَتَى أَرَدْتَ الزِّيَارَةَ فَاعْتَسِلْ وَ زُرْ زُورَةَ الْوُدَاعِ فَإِذَا فَرَعْتَ مِنْ زِيَارَتِكَ فَاسْتَقْبِلْ بِوَجْهِكَ وَجْهَهُ وَ التَّمَسِ الْقَبْرَ وَ قُلْ - السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَلِيَّ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ اللَّهُ أَنْتَ لِي جُنَّةٌ مِنَ الْعَذَابِ وَ هَذَا أَوْ أَنْ أَنْصَرَ رَافِي عَنْكَ غَيْرَ رَاغِبٍ عَنْكَ وَ لَا مُسْتَبَدِّلٍ بِكَ سِوَاكَ وَ لَا مُؤَثِّرٍ عَلَيْكَ غَيْرَكَ وَ لَا زَاهِدٍ فِي قُورْبِكَ - وَ قَدْ حُدِّثْتُ بِنَفْسِي لِلْحَدَّثَانِ وَ تَرَكْتُ الْأَهْلَ وَ الْأَوْطَانَ فَكُنْ لِي يَوْمَ حَاجَتِي وَ فَقْرِي وَ فَاقَتِي وَ يَوْمَ لَا يُغْنِي عَنِّي وَالِدِي وَ لَا وَلَدِي وَ لَا حَمِيمِي وَ لَا رَفِيقِي وَ لَا قَرِيبِي أَسْأَلُ اللَّهَ الَّذِي قَدَّرَ وَ خَلَقَ أَنْ يُنْفَسَ بِكَ كَرْبِي وَ أَسْأَلُ اللَّهَ الَّذِي قَدَّرَ عَلَيَّ فِرَاقَ مَكَانِكَ أَنْ لَا يَجْعَلَهُ آخِرَ الْعَهْدِ مِنِّي وَ مِنْ رَجَعْتِي وَ أَسْأَلُ اللَّهَ الَّذِي أَبْكَى عَلَيْكَ عَيْنِي أَنْ يَجْعَلَهُ سِنْدًا لِي وَ أَسْأَلُ اللَّهَ الَّذِي تَقَلَّبَنِي إِلَيْكَ مِنْ رَحْلِي وَ أَهْلِي أَنْ يَجْعَلَهُ ذُخْرًا لِي وَ أَسْأَلُ اللَّهَ الَّذِي أَرَانِي مَكَانَكَ وَ هِدَانِي لِلتَّسْلِيمِ عَلَيْكَ وَ لِيَزِيَارَتِي إِيَّاكَ أَنْ يُورِدَنِي حَوْضَ كُمْ وَ يَزُرُقَنِي مُرَافَقَتِكُمْ فِي الْجَنَانِ مَعَ آبَائِكَ الصَّالِحِينَ صِلَى اللَّهُ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا صِفْوَةَ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ حَبِيبِ اللَّهِ وَ صِفْوَتِهِ وَ أَمِينِهِ وَ رَسُولِهِ وَ سَيِّدِ النَّبِيِّينَ السَّلَامُ عَلَى أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَ وَصِيِّ رَسُولِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَ قَائِدِ الْغُرِّ الْمُحَجَّجِينَ السَّلَامُ عَلَى الْأَيْمَةِ الرَّاشِدِينَ الْمُهَدِيِّينَ السَّلَامُ عَلَى مَنْ فِي الْحَائِرِ مِنْكُمْ السَّلَامُ عَلَى مَلَائِكَةِ اللَّهِ الْبَاقِينَ الْمُسَبِّحِينَ الْمُقِيمِينَ الَّذِينَ هُمْ بِأَمْرِ رَبِّهِمْ قَائِمُونَ - السَّلَامُ عَلَيْنَا وَ عَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ - وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَ تَقُولُ - سِلَامُ اللَّهِ وَ سِلَامُ مَلَائِكَتِهِ الْمُقَرَّبِينَ وَ أَنْبِيَائِهِ الْمُزَسَّلِينَ وَ عِبَادِهِ الصَّالِحِينَ عَلَيْكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ وَ عَلَى رُوحِكَ وَ بَدَنِكَ وَ عَلَى ذُرِّيَّتِكَ وَ عَلَى مَنْ حَضَرَكَ مِنْ أَوْلِيَائِكَ أَسْتَوِدُّعَكَ اللَّهُ وَ أَسْتَرْعِيكَ وَ أَفْرَأُ عَلَيْكَ السَّلَامَ آمَنًا بِاللَّهِ وَ بِرَسُولِهِ وَ بِمَا جَاءَ بِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ [عِنْدَهُ] اللَّهُمَّ اكْتَبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ وَ تَقُولُ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ لَا تَجْعَلَهُ آخِرَ الْعَهْدِ مِنْ زِيَارَتِي ابْنَ رَسُولِكَ - وَ ارْزُقْنِي زِيَارَتَهُ أَبَدًا مَا أَبْقَيْتَنِي اللَّهُمَّ وَ أَنْفَعْنِي بِحُبِّهِ يَا رَبِّ الْعَالَمِينَ - اللَّهُمَّ ابْعَثْهُ مَقَامًا مَحْمُودًا إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بَعْدَ الصَّلَاةِ وَ التَّسْلِيمِ أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ أَنْ لَا تَجْعَلَهُ آخِرَ الْعَهْدِ مِنْ زِيَارَتِي إِيَّاهُ فَإِنْ جَعَلْتَهُ يَا رَبِّ فَاحْشُرْنِي مَعَهُ وَ مَعَ آبَائِهِ وَ أَوْلِيَائِهِ وَ إِنْ أَبْقَيْتَنِي يَا رَبِّ فَارْزُقْنِي الْعُودَ إِلَيْهِ ثُمَّ الْعُودَ إِلَيْهِ بَعِيدَ الْعُودِ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ اللَّهُمَّ اجْعَلْ لِي لِسَانَ صِدْقٍ فِي أَوْلِيَائِكَ وَ حَبِّبْ إِلَيَّ مَشَاهِدَهُمُ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ لَا تَسْغَلْنِي عَنْ ذِكْرِكَ يَا كَثِيرَ عَلَيَّ مِنَ الدُّنْيَا تُلْهِبُنِي عَجَائِبَ بَهْجَتِهَا وَ تَقْتِنُنِي زَهْرَاتِ زِينَتِهَا وَ لَا يَاقِلَالٍ يَضُرُّ بِعَمَلِي كَدُّهُ وَ يَمْلَأُ صِدْرِي هُمُّهُ وَ أَعْطِنِي

بِذَلِكَ غَنَى عَنْ شَرَارِ خَلْقِكَ وَ بَلَاغًا أَنَالُ بِهِ رِضَاكَ يَا رَحْمَانُ وَ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا مَلَائِكَةَ اللَّهِ وَ زُورَاقِ قَبْرِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) ثُمَّ ضَعُ خَدَّكَ الْأَيْمَنَ عَلَى الْقَبْرِ مَرَّةً ثُمَّ الْأَيْسَرَ مَرَّةً وَ أَلْحَ فِي الدُّعَاءِ وَ الْمَسْأَلَةِ فَإِذَا خَرَجْتَ فَلَا تَوَلَّ وَجْهَكَ عَلَى الْقَبْرِ حَتَّى تَخْرُجَ

أبو عبد الرحمن محمد بن أحمد بن الحسين العسكري در شهر عسکر مکرّم از حسن بن علی بن مهزیار، از پدرش، از محمد بن ابی عمیر، از محمد بن مروان، از ابی حمزه الثمالی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام حضرت فرمودند:

هر گاه خواستی بعد از فراغت از زیارات وداع نمائی آنچه در قدرت تو است از زیارات را بجا آور، البته مقام و مکان در نینوی و غاضریه باشد و از آنجا به زیارت برو، وقتی قصد زیارت کردی غسل کن و سپس زیارت وداع نما و وقتی از زیارت فارغ شدی رو به صورت قبر کن و از قبر خواهش نموده و بگو:

سلام بر تو ای ولی خدا، سلام بر تو ای ابا عبد الله، تو برای من سپری از عذاب می باشی، این زمان هنگام وداع من با شما و مراجعت از خدمت شما بوده، در حالی که روگردان از شما نبوده، و بجای شما به دیگری رو نمی نمایم، و غیر شما را بر شما اختیار نخواهم نمود، و بی رغبت نیستم از قرب و در جوار شما بودن، نفس و جانم را در معرض خطر حوادث قرار داده، و اهل و وطن خود را ترک نمودم، پس در روز حاجت و نیاز و احتیاجم کمک می باشی، در آن روزی که پدر و فرزند و خویشاوندان و نزدیکانم نفعی

به حالم ندارند، از خدائی که تقدیر و خلق نموده می‌خواهم که بواسطه شما حزن و اندوه من را برطرف کند، و از خدائی که فراق و جدا شدن از مکان تو را مقدر من ساخته در خواست می‌نمایم که این را زیارت آخر من قرار ندهد، و از خدائی که چشم من را بر تو گریاند می‌خواهم که این اشک را سند و تکیه گاه من قرار دهد و از خدائی که من را از خانه و اهل من به سوی تو آورد می‌خواهم که این زیارت را ذخیره آخرتم قرار دهد، و از خدائی که مکان تو را به من نشان داد و هدایت نمود که تسلیم و فرمانبردار تو بوده و زیارت کنم تو را درخواست می‌کنم که من را بر حوض شما وارد نماید، و رفاقت با شما در بهشت را همراه با آباء و پدران صالح و نیکوکار شما صلی الله علیهم اجمعین روزی من فرماید، درود بر تو ای برگزیده خدا و فرزند برگزیده‌اش، درود بر رسول خدا حضرت محمد بن عبد الله، حبیب و برگزیده خدا، و امین و فرستاده او، و سرور انبیاء، درود بر امیر المؤمنان و وصی رسول پروردگار عالمیان، و رهبر دست و روی سفیدان، درود بر ائمه راشدین و مهدیین، درود بر کسی که از شما در حائر می‌باشد، درود بر فرشتگان خدا که کنار قبر باقی مانده و اقامه گزیده‌اند، آنان که به امر پروردگارشان قیام کرده‌اند، درود بر ما و بر بندگان نیکوکار خدا، و حمد و سپاس مر خدائی را که پروردگار عالمیان می‌باشد.

و می‌گوئی:

درود خدا و فرشتگان مقرب و انبیاء مرسل، و بندگان نیکوکارش بر تو ای پسر رسول خدا و بر جان و جسم تو و بر فرزندان و بر کسانی که از اولیاء تو بوده و نزدت حاضر شدند، با تو وداع کرده و تو را به خدا می‌سپارم و درود و خداحافظی با تو می‌گویم، به خدا و به رسولش به آنچه از نزد خدا رسولش آورده ایمان دارم، خداوندا ما را شاهدین و کسانی که در رکاب فرزند رسول خدا حاضر شدند بنویس و نام ما را در طومار ایشان ثبت و ضبط بفرما.

و بگو:

خداوندا بر محمد و آل محمد درود و رحمت فرست و این زیارت را آخرین زیارت من از پسر رسول خودت قرار مده، خداوندا زیارت او را برای همیشه تا مادامی که من زنده هستم نصیب فرما، خداوندا بواسطه حب و دوستی او من را منتفع گردان ای پروردگار عالمیان، خداوندا او را به مقامی پسندیده مبعوث گردان، تو بر هر چیزی قادر و توانا هستی، خداوندا من بعد از نماز و سلام از تو می‌خواهم که بر محمد و آل محمد رحمت را فرستاده و آن را شامل ایشان گردانی و نیز این زیارت را آخرین زیارت من نسبت به فرزند رسول قرار ندهی و اگر آخرین زیارتم مقدر کرده‌ای پس ای پروردگارم من را به او و آباء و دوستانش محشور فرما و اگر من را باقی گذارده و عمرم را طولانی نمودی پس روزی کن دوباره به زیارتش عود کرده و بعد از آن دوباره به زیارتش برگردم به رحمت و واسع‌ات ای مهربان‌تر از هر مهربانی امیدوار می‌باشم، خداوندا برای من زبانی راست را میان دوستانت قرار بده و مشاهد و اماکنی که ایشان حیثاً و میتا حضور دارند را محسوب من نما، خداوندا بر محمد و آل محمد درود و رحمت بفرست، خداوندا بواسطه نعمتهای زیادی دنیا که شگفتی‌های خوبی و زیبایی آنها من را از تو باز داشته و جلاء و درخشندگی زینت آنها مفتونم می‌نماید من را از یاد خودت غافل مکن و نیز من را به قلت و کمی امکانات دنیوی که رنج و تعب کم بود آنها مضرب به عملم بوده و حزن ناشی از آن سینه‌ام را پر می‌نماید مبتلا نفرما از دنیا آن قدر به من اعطاء فرما که از مخلوقات بی‌نیاز و از بدی آنها در امان باشم، خداوندا به مقدار کفاف از دنیا به من اعطاء نما تا بواسطه آن به رضایت و خشنودی تو دست یابم ای خالق مهربان، و درود بر شما ای فرشتگان خدا و ای زائرین قبر حضرت ابی عبد الله علیه السلام. سپس طرف راست صورت خود را یک بار و جانب چپ را بار دیگر بر قبر مطهرش بگذار و در دعاء و درخواست حاجت مبالغه کن و هنگامی که از حرم خارج می‌شوی روی خود را از قبر بر مگردان بلکه همچنان مواجه با آن باش تا از آنجا بیرون روی.

۱۸۵ - [باب هشتماد و پنجم زیارت قبر حضرت عباس بن علی علیهما السلام

۱- حَدَّثَنِي أَبُو عَبْدِ الرَّحْمَنِ مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ الْحُسَيْنِ الْعَسْكَرِيُّ بِالْعَسْكَرِ بِالْعُسْكَرِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنْ أَبِيهِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مَرْوَانَ عَنْ أَبِي حَمْزَةَ الثَّمَالِيِّ قَالَ قَالَ الصَّادِقُ (عليه السلام) إِذَا أُرِدْتَ زِيَارَةَ قَبْرِ الْعَبَّاسِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) وَهُوَ عَلَى شَطِّ الْفُرَاتِ بِحِذَاءِ الْحَائِرِ [الْحَيْرِ] أَفْقِفْ عَلَى بَابِ السَّقِيفَةِ وَقُلْ سَلَامٌ لِلَّهِ وَسَلَامٌ لِمَلَائِكَتِهِ الْمُقَرَّبِينَ وَأَنْبِيَائِهِ الْمُرْسَلِينَ وَعِبَادِهِ الصَّالِحِينَ وَجَمِيعِ الشُّهَدَاءِ وَالصُّدُوقِينَ وَالزَّكَايَاتِ الطَّيِّبَاتِ فِيمَا تَعْتَدِي وَتَرُوحُ عَلَيْكَ يَا ابْنَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ أَشْهَدُ لَكَ بِالتَّسْلِيمِ وَالتَّصَدِيقِ وَالْوَفَاءِ وَالنَّصِيحَةِ لِحَلْفِ النَّبِيِّ الْمُرْسَلِ وَالسَّبْطِ الْمُتَنَجِّبِ وَالِدَلِيلِ الْعَالِمِ وَالْوَصِيِّ الْمُبَلِّغِ وَالْمَظْلُومِ الْمُهْتَضَمِ فَجَزَاكَ اللَّهُ عَنْ رَسُولِهِ وَعَنْ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَعَنْ الْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ (صلى الله عليه وآله) أَفْضَلَ الْجَزَاءِ بِمَا صَبَرْتَ وَاحْتَسَبْتَ وَأَعْنَيْتَ - فِعْمَ عُنُقِي الدَّارِ لَعَنَ اللَّهُ مَنْ قَتَلَكَ وَلَعَنَ اللَّهُ مَنْ جَهَلَ حَقَّكَ وَاسْتَحَفَّ بِحُرْمَتِكَ وَلَعَنَ اللَّهُ مَنْ حَالَ بَيْنَكَ وَبَيْنَ مَاءِ الْفُرَاتِ أَشْهَدُ أَنَّكَ قُتِلْتَ مَظْلُومًا وَأَنَّ اللَّهَ مُنْجِزٌ لَكُمْ مَا وَعَدَكُمْ جِئْتَكُمْ يَا ابْنَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَإِنْدَاءَ إِلَيْكُمْ وَقَلْبِي مُسَلِّمٌ لَكُمْ وَأَنَا لَكُمْ تَابِعٌ وَنُصْرَتِي لَكُمْ مُعَدَّةٌ - حَتَّى يَحْكُمَ اللَّهُ وَهُوَ خَيْرُ الْحَاكِمِينَ فَمَعَكُمْ مَعَكُمْ لَا مَعَ عِدْوِكُمْ إِنِّي بِكُمْ وَبِأَيَابِكُمْ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَبِمَنْ خَالَفَكُمْ وَقَتَلَكُمْ مِنَ الْكَافِرِينَ قَتَلَ اللَّهُ أُمَّهُ قَتَلْتُمْ بِالْأَيْدِي وَالْمَأْسُنِ - ثُمَّ ادْخُلْ وَأَنْكَبْ عَلَى الْقَبْرِ وَقُلِ السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الْعَبْدُ الصَّالِحُ - الْمُطِيعُ لِلَّهِ وَلِرَسُولِهِ وَإِلِىَّ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَالْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ (عليهم السلام) السَّلَامُ عَلَيْكَ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ وَرِضْوَانُهُ وَعَلَى رُوحِكَ وَبَيْدِنِكَ أَشْهَدُ وَأَشْهَدُ اللَّهُ أَنَّكَ مَضَيْتَ عَلَى مَا مَضَى عَلَيْهِ الْيَدْرِيُّونَ - الْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ الْمُنَاصِحُونَ لَهُ فِي جِهَادِ أَعْدَائِهِ الْمُبَالِغُونَ فِي نُصْرَةِ أَوْلِيَائِهِ الدَّابُّونَ عَنْ أَحْبَابِهِ فَجَزَاكَ اللَّهُ أَفْضَلَ الْجَزَاءِ - وَأَكْثَرَ الْجَزَاءِ وَأَوْفَى جَزَاءِ أَحَدٍ مِمَّنْ وَفَى بِنِعْتِهِ - وَاسْتَجَابَ لَهُ دَعْوَتُهُ وَأَطَاعَ وُلَاهُ أَمْرَهُ وَأَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ بَالِغْتَ فِي النَّصِيحَةِ وَأَعْطَيْتَ غَايَةَ الْمَجْهُودِ فَبِعْتِكَ اللَّهُ فِي الشُّهَدَاءِ وَجَعَلَ رُوحَكَ مَعَ أَرْوَاحِ الشُّهَدَاءِ وَأَعْطَاكَ مِنْ جَنَانِهِ أَفْسَحَهَا مَنْزِلًا - وَأَفْضَلَهَا عُرْفًا وَرَفَعَ ذِكْرَكَ فِي عِلِّيِّينَ وَحَشَرَكَ مَعَ النَّبِيِّينَ وَالصُّدُوقِينَ وَالصَّالِحِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسَنَ أَوْلِيَّتِكَ رَفِيقًا أَشْهَدُ أَنَّكَ لَمْ تَهِنْ وَلَمْ تَنْكُلْ وَأَنَّكَ مَضَيْتَ عَلَى بَصِيرَةٍ مِنْ أَمْرِكَ - مُقْتَدِيًا بِالصَّالِحِينَ وَمُتَّبِعًا لِلنَّبِيِّينَ فَجَمَعَ اللَّهُ بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ وَبَيْنَ رَسُولِهِ وَأَوْلِيَائِهِ فِي مَنَازِلِ الْمُخْتَبِينَ فَإِنَّهُ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ

ابو عبد الرحمن محمد بن احمد بن الحسن العسكري در عسکر از حسن بن علی بن مهزیار، از پدرش علی بن مهزیار از محمد بن ابی عمیر از محمد بن مروان، از ابی حمزه ثمالی، وی می گوید: امام صادق علیه السلام فرمودند: هر گاه خواستی زیارت کنی قبر حضرت عباس بن علی علیه السلام را که در کنار شط فرات و در مقابل جابر قرار دارد پس بر در سقیفه بایست و بگو: درود خدا و درود فرشتگان مقرب و انبیاء مرسلش و درود بندگان صالح و نیکو کارش و درود تمام شهداء و صدیقین و پاکان و پاکیزگان در صبح و شام بر تو ای فرزند امیر المؤمنین، شهادت می دهم که تو تسلیم فرزند نبی مرسل و سبط برگزیده پیامبر و راهنما و عالم و جانشین مبلّغ و مظلوم ستم دیده بوده و او را تصدیق داشته و در مقام وفاء و خیر خواهی او بودی پس خدا از طرف رسولش و امیر المؤمنین و حسن و حسین صلوات الله عليهم اجمعین بالاترین پاداش ها را به تو داده و به واسطه صبر و بردباری که در این راه نمودی و آزمایش و امتحانی که دادی و رنج و مشقتی را که متحمل شدی عالی ترین اجرها را نصیب، تو نماید پس خوشا به زندگانی آخرت تو، خدا لعنت کند کسی را که تو را کشت، و لعنت کند کسی را که به حق تو جاهل و ناآگاه بود و لعنت نماید کسی را که حرمت تو را نگاه نداشت و در مقام استخفاف تو بر آمد و خدا لعنت کند کسی را که بین تو و بین آب فرات فاصله شد، شهادت می دهم که تو مظلوم کشته شدی و شهادت می دهم که خدا آنچه به شما وعده کرده است را عملی می سازد ای پسر امیر المؤمنین به نزدت آمده ام در حالی که از سفر آمده ام، دلم تسلیم شما است، و خودم تابع و پیرو شما بوده، آماده ام برای یاری شما تا خدا حکم کند و او بهترین حکم کنندگان است، پس آن کس که با شما است حتما با شما بوده نه با دشمنانتان، من به شما و

رجعت شما ایمان دارم و به کسی که مخالفتتان را می‌نماید و شما را کشته است کافر هستم، خدا بکشد گروهی را که با دست‌ها، و زبان‌هایشان شما را کشتند.

سپس داخل شو و بر قبر تکیه داده و بگو:

درود بر تو ای بنده نیکوکار، بنده‌ای که فرمان بردار خدا و رسولش و امیر المؤمنین و حسن و حسین علیهم السّلام بودی، درود و رحمت و برکات و بهشت خدا برای تو باد، و بر جان و جسد تو باشد، و خدا را شاهد می‌گیرم که تو همان راهی را رفتی که اصحاب بدر رفتند همان کسانی که در راه خدا جهاد کرده، و در جهاد با دشمنان خدا زبان به پند و نصیحت گشوده و خالص آن را بجا آوردند، در نصرت دوستان خدا سعی بلیغ نموده، و از دوستان و محبین حق تعالی دشمنان را دفع کردند، پس خدا برترین و با فضیلت‌ترین و بیشترین جزاءها و پاداش‌ها را به تو عطاء فرماید، و نیز وافر و وافرترین پاداش کسی که به بیعتش وفاء نموده و خدا دعایش را مستجاب کرده و همچنین نیک‌ترین پاداش کسی که از والیان امر اطاعت نموده است را به تو عنایت فرماید، شهادت می‌دهم که تو در نصیحت و خیرخواهی مبالغه کرده و نهایت کوشش و جهد خود را نمودی، پس خدا تو را در شهداء برانگیزد، و روح را با ارواح شهداء قرین گرداند، و از بهشتش وسیع‌ترین منزل و با فضیلت‌ترین غرفه را اعطاء نماید، و ذکر تو را در علین بالا ببرد، و با انبیاء و صدیقین و شهداء، و صلحاء محشورت کند، و ایشان نیکو رفقائی هستند، شهادت می‌دهم که تو از خود سستی نشان نداده و عقب‌گرد نکردی، و نیز شهادت می‌دهم که تو بر بصیرت مشی نموده و به صالحین اقتداء کرده و از انبیاء پیروی نمودی، پس حق تعالی بین ما و بین شما و بین رسول و اولیائش در منازل اشخاص متواضع و فروتن جمع کند زیرا او ارحم الراحمین می‌باشد.

۸۶ - باب هشتاد و ششم وداع با قبر حضرت عباس بن علی علیهما السلام

۱- حَدَّثَنِي أَبُو عَبْدِ الرَّحْمَنِ مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ الْحُسَيْنِ الْعَسْكَرِيُّ بِالْعَسْكَرِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنْ أَبِيهِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنِ مُحَمَّدِ بْنِ مَرْوَانَ عَنِ أَبِي حَمْزَةَ الثَّمَالِيِّ عَنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِذَا دَعَعْتَ الْعَبَّاسَ فَأْتِهِ وَقُلْ أَسْتَودِعُكَ اللَّهُ وَأَسْتَرْعِيكَ وَأَقْرَأُ عَلَيْكَ السَّلَامَ آمَنَّا بِاللَّهِ وَبِرَسُولِهِ وَبِكِتَابِهِ وَبِمَا جَاءَ بِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ اللَّهُمَّ اكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ اللَّهُمَّ لِمَا تَجْعَلُهُ آخِرَ الْعَهْدِ مِنْ زِيَارَةِ قَبْرِ ابْنِ أَخِي نَبِيِّكَ وَارْزُقْنِي زِيَارَتَهُ أَيْدَاءً مَا أَبْقَيْتَنِي وَأَحْشِرْنِي مَعَهُ وَمَعَ آبَائِهِ فِي الْجَنَانِ اللَّهُمَّ وَعَرَّفْ بَيْنِي وَبَيْنَهُ وَبَيْنَ رَسُولِكَ وَأَوْلِيَاكَ اللَّهُمَّ صِلْ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَتَوَفَّنِي عَلَى الْإِيْمَانِ بِكَ وَالتَّصْدِيقِ بِرَسُولِكَ وَالْوَلَايَةِ لِعَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ وَالْأَيْمَةِ مِنْ وُلْدِهِ وَالْبِرَاءَةِ مِنْ عَدُوِّهِمْ - فَإِنِّي قَدْ رَضَيْتُ بِدَلِكِ يَا رَبِّ وَتَدْعُو لِنَفْسِكَ وَلِوَالِدَيْكَ وَالْمُؤْمِنِينَ وَالْمُسْلِمِينَ وَتَحَيَّرَ مِنَ الدُّعَاءِ

ابو عبد الرحمن محمد بن احمد بن الحسن العسكري در عسکر از حسن بن علی بن مهزیار، از پدرش علی بن مهزیار، از محمد بن ابی عمیر، از محمد بن مروان، از ابی حمزه الثمالی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند: هر گاه خواستی با حضرت عباس علیه السلام وداع کنی پس به نزدش برو و بگو:

تو را به خدا می سپارم و از او می خواهم که از تو نگاهبانی نماید و سلام خدا حافظی به تو می دهم، به خدا و رسول و کتابش و به آنچه رسولش از جانب خدا آورده ایمان آورده ایم، خدایا ما را با شاهدین بنویس، خدایا این زیارت را آخرین زیارت ما نسبت به قبر پسر برادر پیغمبرت قرار مده، و تا مادامی که من زنده هستم زیارتش را نصیبم نما، و من را با او و با آباء گرامش در بهشت محشور نما، و بین من و بین او و رسول و دوستان آشنائی بیانداز، خدایا بر محمد و آل محمد درود و رحمت فرست، و من را در حالی که به تو ایمان داشته و رسالت را تصدیق کرده، و علی بن ابی طالب و ائمه بعد از آن حضرت که جملگی فرزندان او هستند را دوست داشته و از دشمنانشان بی زاری می جویم بمیران و از این دنیا ببر، زیرا پروردگار، من به این معنا راضی و خشنود می باشم. و سپس برای خود و پدر و مادرت و مؤمنین و مسلمین دعاء کن و هر دعائی را که خواستی اختیار نما.

[۸۷] - باب هشتماد و هفتم وداع با قبور شهداء عليهم السلام

تَقُولُ اللَّهُمَّ لِمَا تَجْعَلُهُ آخِرَ الْعَهْدِ مِنْ زِيَارَتِي إِيَّاهُمْ وَأَشْرِكُنِي مَعَهُمْ وَأَدْخِلْنِي فِي صَالِحِ مَا أَعْطَيْتَهُمْ عَلَى نَصِيرِهِمْ ابْنَ بِنْتِ نَبِيِّكَ وَ حُجَّتِكَ عَلَى خَلْقِكَ وَ جِهَادِهِمْ مَعَهُ فِي سَبِيلِكَ اللَّهُمَّ اجْمَعْنَا وَ إِيَّاهُمْ فِي جَنَّتِكَ مَعَ الشُّهَدَاءِ وَ الصَّالِحِينَ وَ حَسُنَ أَوْلِيَتُكَ رَفِيقاً أَسْتَوِدُّكُمْ اللَّهُ وَ أَقْرَأُ عَلَيْكُمْ السَّلَامَ اللَّهُمَّ ارْزُقْنِي الْعُودَ إِلَيْهِمْ - وَ احْشُرْنِي مَعَهُمْ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
بگو:

خدایا این زیارت را آخرین زیارت من نسبت به شهداء قرار مده، و من را با ایشان در آنچه به آنها در قبال یاری پسر دختر پیغمبرت و جهادشان با حجت تو بر خلق اعطاء فرموده‌ای شریک گردان، خدایا، ما و ایشان را در بهشت خود با شهداء و صالحین جمع فرما، ایشان نیکو رفقائی هستند، شما را به خدا می‌سپارم و سلام خداحافظی به شما می‌دهم، خدایا روزی من کن که دوباره به ایشان برگردم و من را با ایشان محشور فرما ای مهربان‌تر از هر مهربانی.

*** **

*** **

٨٨ | - باب هشتماد و هشتم فضيلت كربلاء و زيارت امام حسين عليه السلام

حسين بن أحمد بن المغيرة فيه حديث - رواه شيخه أبو القاسم رحمه الله مصنف هذا الكتاب و نقل عنه و هو عن زائدة عن مولانا علي بن الحسين ع ذهب علي شيخنا رحمه الله أن يضمه كتابه هذا و هو مما يليق بهذا الباب و يشتمل أيضا على معان شتى حسن تام الألفاظ - أحببت إدخاله و جعلته أول الباب و جميع أحاديث هذا الباب و غيرها مما يجري مجريها يستدل بها على صحة قبر مولانا الحسين ع بكربلاء لأن كثيرا من المخالفين ينكرون أن قبره بكربلاء كما ينكرون أن قبر مولانا أمير المؤمنين ع بالغرى بظهر نجف الكوفة و قد كنت استفدت هذا الحديث بمصر عن شيخى أبى القاسم على بن محمد بن عبدوس الكوفى رحمه الله مما نقله عن مزاحم بن عبد الوارث البصرى بإسناده عن قدامة بن زائدة عن أبيه زائدة عن علي بن الحسين (عليهما السلام) و قد ذكرت شيخنا ابن قولويه بهذا الحديث بعد فراغه من تصنيف هذا الكتاب ليدخله فيه فما قضى ذلك و عاجلته مئيتته رضى الله عنه و ألحقه بمواليه (عليه السلام) و هذا الحديث داخل فيما أجاز لى شيخى ره و قد جمعت بين الروايتين بالألفاظ الزائدة و النقصان و التقديم و التأخير فيهما حتى صحَّ بجميعه عن حدثى به أولا ثم الآن و ذلك أنى ما قرأته على شيخى ره و لا قرأه على غير أنى أرويه عن حدثى به عنه و هو أبو عبد الله أحمد بن محمد بن عياش قال - حَدَّثَنِي أَبُو الْقَاسِمِ جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنُ قَوْلُوَيْهِ قَالَ حَدَّثَنِي أَبُو عِيْسَى عُبَيْدُ اللَّهِ بْنُ الْفَضْلِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ هِلَالِ الطَّائِيِّ البَصْرِيُّ رَهُ قَالَ حَدَّثَنِي أَبُو عَثْمَانَ سَعِيدُ بْنُ مُحَمَّدٍ قَالَ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ سَلَامٍ بْنُ يَسَارٍ [سَيَّار] الكُوفِيُّ قَالَ حَدَّثَنِي أَحْمَدُ بْنُ مُحَمَّدٍ الْوَاسِطِيُّ قَالَ حَدَّثَنِي عِيْسَى بْنُ أَبِي شَيْبَةَ الْقَاضِي قَالَ حَدَّثَنِي نُوحُ بْنُ دَرَّاجٍ قَالَ حَدَّثَنِي قُدَامَةُ بْنُ زَائِدَةَ عَنْ أَبِيهِ قَالَ قَالَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ (عليهما السلام) بَلَّغْنِي يَا زَائِدَةُ أَنَّكَ تَزُورُ قَبْرَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) أحيانا فَقُلْتُ إِنَّ ذَلِكَ لَكُمْ بَلَّغَكَ فَقَالَ لِي فَلِمَاذَا تَفْعَلُ ذَلِكَ وَ لَكَ مَكَانٌ عِنْدَ سُلْطَانِكَ الَّذِي لَا يَحْتَمِلُ أَحَدًا عَلَى مَحَبَّتِنَا وَ تَفْضِيلِنَا وَ ذِكْرِ فَضَائِلِنَا وَ الْوَاجِبِ عَلَى هَذِهِ الْأُمَّةِ مِنْ حَقِّنَا فَقُلْتُ وَ اللَّهُ مَا أُرِيدُ بِذَلِكَ إِلَّا اللَّهَ وَ رَسُولَهُ وَ لَا أَحْفَلُ بِسَخَطِ مَنْ سَخَطَ وَ لَا يَكْبُرُ فِي صَدْرِي مَكْرُوهٌ يَنَالُنِي بِسَبِّهِ فَقَالَ وَ اللَّهُ إِنَّ ذَلِكَ لَكَذَلِكَ - فَقُلْتُ وَ اللَّهُ إِنَّ ذَلِكَ لَكَذَلِكَ يَقُولُهَا ثَلَاثًا وَ أَقُولُهَا ثَلَاثًا فَقَالَ أَبَشِرْ ثُمَّ أَبَشِرْ ثُمَّ أَبَشِرْ فَلَمَّا خَبَرْتَنِي بِخَبْرِكَ بِخَيْرٍ كَانَ عِنْدِي فِي النَّخْبِ [الْبَحْرِ] الْمَخْرُوزِ - فَإِنَّهُ لَمَّا أَصَابَنَا بِالطَّفِّ مَا أَصَابَنَا وَقُتِلَ أَبِي (عليه السلام) وَ قُتِلَ مَنْ كَانَ مَعَهُ - مِنْ وُلْدِهِ وَ إِخْوَتِهِ وَ سَائِرِ أَهْلِهِ وَ حَمِلَتْ حَرْمَةُ وَ نِسَاؤُهُ عَلَى الْأَقْتَابِ يَزَادُ بِنَا الْكُوفَةَ فَجَعَلْتُ أَنْظُرُ إِلَيْهِمْ صَرَغِي وَ لَمْ يُؤَارَوْا فَعَظُمَ ذَلِكَ فِي صَدْرِي وَ اشْتَدَّ لِمَا أَرَى مِنْهُمْ فَلَقِي فَكَادَتْ نَفْسِي تَخْرُجُ وَ تَبَيَّنْتُ ذَلِكَ مِنِّي عَمَّتِي زَيْنَبُ الْكُبْرَى بِنْتُ عَلِيٍّ (عليهما السلام) فَقَالَتْ مَا لِي أَرَاكَ تَجُودُ بِنَفْسِكَ يَا بَقِيَّةَ حِدْيِ وَ أَبِي وَ إِخْوَتِي فَقُلْتُ وَ كَيْفَ لَا أَجْرَعُ وَ أَهْلَعُ وَ قَدْ أَرَى سَيِّدِي وَ إِخْوَتِي وَ عُمُومَتِي وَ وُلْدَ عَمِّي وَ أَهْلِي مُضِرِّعِينَ بِدِمَائِهِمْ مَرْمَلِينَ بِالْعَرَاءِ مَسْلَبِينَ لَا يَكْفَنُونَ وَ لَا يُؤَارُونَ وَ لَا يُعْرَجُ عَلَيْهِمْ أَحَدٌ وَ لَا يَقْرُبُهُمْ بَشَرٌ كَأَنَّهُمْ أَهْلُ بَيْتٍ مِنَ الدَّيْلَمِ وَ الْخَزَرِ فَقَالَتْ لَا يُعْزِرُ عَنكَ مَا تَرَى فَوَاللَّهِ إِنَّ ذَلِكَ لَعَهْدٌ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ ص إِلَى حَيْدِكَ وَ أَبِيكَ وَ عَمِّكَ وَ لَقَدْ أَخَذَ اللَّهُ المِيثَاقَ [مِيثَاقَ أَنَسٍ مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ لَا تَعْرِفُهُمْ فَرَاعَتُهُ هَذِهِ الْأُمَّةِ وَ هُمْ مَعْرُوفُونَ فِي أَهْلِ السَّمَاوَاتِ أَنَّهُمْ يَجْمَعُونَ هَذِهِ الْأَعْضَاءَ الْمُتَفَرِّقَةَ فَيُؤَارُونَهَا وَ هَذِهِ الْجُسُومَ الْمُضَرَّجَةَ وَ يَنْصُبُونَ لِهَذَا الطَّفِّ عِلْمًا لِقَبْرِ أَبِيكَ سَيِّدِ الشُّهَدَاءِ لَا يَدْرُسُ أَثَرُهُ وَ لَا يَغْمُو رَسِيمُهُ عَلَى كُرُورِ اللَّيَالِي وَ الْأَيَّامِ وَ لَيَجْتَهِدَنَّ أَنِئْمَةُ الْكُفْرِ وَ أَشْيَاعُ الضَّلَالَةِ فِي مَحْوِهِ وَ تَطْمِيسِهِ فَلَا يَزْدَادُ أَثَرُهُ إِلَّا ظُهُورًا وَ أَمْرُهُ إِلَّا عُلُوقًا فَقُلْتُ وَ مَا هَذَا الْعَهْدُ وَ مَا هَذَا الْخَبْرُ فَقَالَتْ نَعَمْ حَدَّثَنِي أُمُّ أَيْمَنَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) زَارَ مَنْزِلَ فَاطِمَةَ (عليها السلام) فِي يَوْمٍ مِنَ الْأَيَّامِ فَعَمِلَتْ لَهُ حَرِيرَةً وَ آتَاهُ عَلِيُّ (عليه السلام) بِطَبَقٍ فِيهِ تَمْرٌ ثُمَّ قَالَتْ أُمُّ أَيْمَنَ فَأَتَيْتُهُمْ بِعُسٍّ فِيهِ لَبَنٌ وَ زُبَيْدٌ فَأَكَلَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) وَ عَلِيُّ وَ فَاطِمَةُ وَ الْحَسَنُ وَ الْحُسَيْنُ (عليهم السلام) مِنْ تِلْكَ الْحَرِيرَةِ - وَ شَرِبَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) وَ شَرِبُوا مِنْ ذَلِكَ اللَّبَنِ ثُمَّ أَكَلُوا وَ أَكَلُوا مِنْ ذَلِكَ التَّمْرِ وَ الزُّبَيْدِ ثُمَّ غَسَلَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) يَدَهُ - وَ عَلِيُّ يَصُبُّ عَلَيْهِ الْمَاءَ فَلَمَّا فَرَّغَ مِنْ غَسْلِ يَدِهِ مَسَحَ وَجْهَهُ ثُمَّ نَظَرَ إِلَى عَلِيٍّ وَ فَاطِمَةَ وَ الْحَسَنَ وَ الْحُسَيْنَ نَظْرًا عَرَفْنَا بِهِ السُّرُورَ فِي وَجْهِهِ ثُمَّ رَمَقَ بِطَرْفِهِ نَحْوَ السَّمَاءِ مَلِيًّا ثُمَّ إِنَّهُ وَجَّهَ وَجْهَهُ نَحْوَ الْقِبْلَةِ وَ بَسَطَ يَدَيْهِ وَ دَعَا ثُمَّ حَرَّ سَاجِدًا وَ هُوَ يُنْشِئُ فَاطَالَ التُّشُوجَ وَ عَلَا

نَحْبِيهِ وَ جَرَتْ دُمُوعُهُ ثُمَّ رَفَعَ رَأْسَهُ وَ أَطْرَقَ إِلَى الْأَرْضِ وَ دُمُوعُهُ تَقَطَّرُ كَأَنَّهَا صَوْبُ الْمَطَرِ فَحَزِنَتْ فَاطِمَةُ وَ عَلِيٌّ وَ الْحَسَنُ وَ الْحُسَيْنُ (عليهم السلام) وَ حَزِنَتْ مَعَهُمْ لِمَا رَأَيْنَا مِنْ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) وَ هِنْبَاهُ أَنْ نَسْأَلَهُ حَتَّى إِذَا طَالَ ذَلِكَ قَالَ لَهُ عَلِيُّ وَ قَالَتْ لَهُ فَاطِمَةُ يَا يُبْكِيكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ لَا أَبْكِيكَ اللَّهُ عَيْنِيكَ فَصَدُّ أَفْرَحَ قُلُوبَنَا مَا نَرَى مِنْ حَالِكَ فَقَالَ يَا أَخِي سِيرَرْتُ بِكُمْ وَ قَالَ مُرَاحِمُ بْنُ عَبْدِ الْوَارِثِ فِي حَدِيثِهِ هَاهُنَا فَقَالَ يَا حَبِيبِي إِنِّي سِيرَرْتُ بِكُمْ سُورًا مَا سِيرَرْتُ مِثْلَهُ قَطُّ - وَ إِنِّي لَأَنْظُرُ إِلَيْكُمْ وَ أَحْمَدُ اللَّهُ عَلَى نِعْمَتِهِ عَلَيَّ فِيكُمْ إِذْ هَبَّطَ عَلَيَّ جَبْرَيْلُ (عليه السلام) فَقَالَ يَا مُحَمَّدُ إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى أَطَّلَعَ عَلَيَّ مَا فِي نَفْسِكَ وَ عَرَفَ سِرُّورَكَ بِأَخِيكَ وَ ابْنَتِكَ وَ سَبَطِيكَ فَأَكْمَلَ لَكَ النِّعْمَةَ وَ هُنَّاكَ الْعَطِيَّةُ بِأَنْ جَعَلَهُمْ وَ ذُرِّيَاتَهُمْ وَ مُحِبِّيَهُمْ وَ شَيْعَتَهُمْ مَعَكَ فِي الْجَنَّةِ لَا يُفَرِّقُ بَيْنَكَ وَ بَيْنَهُمْ يُجِبُّونَ كَمَا تُحِبُّ وَ يُعْطُونَ كَمَا تُعْطَى حَتَّى تَرْضَى وَ فَوْقَ الرِّضَا عَلَى بَلْوَى كَثِيرَةٍ تَنَالَهُمْ فِي الدُّنْيَا وَ مَكَارِهِ تَصْرِيهِمْ بِأَيْدِي أَنْاسٍ يَنْتَحِلُونَ مِلَّتَكَ وَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ مِنْ أُمَّتِكَ بِرَاءٍ مِنَ اللَّهِ وَ مِنْكَ خَبَطًا خَبَطًا وَ قَتْلًا قَتْلًا - شَتَّى مَصَارِعُهُمْ نَائِيَةً قُبُورُهُمْ خَيْرَةٌ مِنَ اللَّهِ لَهُمْ وَ لَكَ فِيهِمْ فَاحْمِدِ اللَّهَ عَزَّ وَ جَلَّ عَلَى خَيْرَتِهِ وَ أَرْضِ بِقَضَائِهِ فَحَمِدْتُ اللَّهَ وَ رَضِيَتْ بِقَضَائِهِ بِمَا اخْتَارَهُ لَكُمْ ثُمَّ قَالَ لِي جَبْرَيْلُ يَا مُحَمَّدُ إِنَّ أَحَاكَ مُصْطَهَدٌ بَعْدَكَ مَعْلُوبٌ عَلَى أُمَّتِكَ مَتَّعُوبٌ مِنْ أَعْدَائِكَ ثُمَّ مَقْتُولٌ بَعْدَكَ يَقْتُلُهُ أَشْرُ الْخَلْقِ وَ الْخَلِيقَةِ - وَ أَشَقَى التُّرْبَةِ يَكُونُ نَظِيرَ عَاقِرِ النَّاقَةِ بَبَلْدٍ تَكُونُ إِلَيْهِ هِجْرَتُهُ وَ هُوَ مَغْرَسٌ شَيْعَتِهِ وَ شَيْعَةُ وُلْدِهِ وَ فِيهِ عَلَى كُلِّ حَالٍ يَكْثُرُ بَلْوَاهُمْ وَ يَعْظُمُ مَصَابِيَهُمْ وَ إِنَّ سَبْطَكَ هَذَا وَ أَوْمًا بِيَدِهِ إِلَى الْحُسَيْنِ (عليه السلام) مَقْتُولٌ فِي عَصَابِهِ مِنْ ذُرِّيَّتِكَ وَ أَهْلِ بَيْتِكَ وَ أَخْيَارٍ مِنْ أُمَّتِكَ بِضِفَةِ الْفَرَاتِ بِأَرْضِ يُقَالُ لَهَا كَرْبَلَاءُ مِنْ أَجْلِهَا يَكْثُرُ الْكَرْبُ وَ الْبَلَاءُ عَلَى أَعْدَائِكَ وَ أَعْدَاءِ ذُرِّيَّتِكَ فِي الْيَوْمِ الَّذِي لَا يَنْقُضِي كَرْبُهُ وَ لَا تَفْنَى حَسْرَتُهُ وَ هِيَ أَطْيَبُ بَقَاعِ الْأَرْضِ وَ أَعْظَمُهَا حُرْمَةً يُقْتَلُ فِيهَا سَبْطُكَ وَ أَهْلُهُ وَ أَنَّهَا مِنْ بَطْحَاءِ الْجَنَّةِ فَإِذَا كَانَ ذَلِكَ الْيَوْمَ الَّذِي يُقْتَلُ فِيهِ سَبْطُكَ وَ أَهْلُهُ وَ أَحَاطَتْ بِهِ كِتَابُ أَهْلِ الْكُفْرِ وَ اللَّعْنَةِ تَزَعْرَعَتِ الْأَرْضُ مِنْ أَقْطَارِهَا وَ مَادَتِ الْجِبَالُ وَ كَثُرَ اضْطِرَابُهَا وَ اضْطَرَفَتِ الْبِحَارُ بِأَمْوَاجِهَا وَ مَا جَتِ السَّمَاوَاتُ بِأَهْلِهَا غَضَبًا لَكَ يَا مُحَمَّدُ وَ لِذُرِّيَّتِكَ - وَ اسْتِعْظَمًا لِمَا يَنْتَهِكُ مِنْ حُرْمَتِكَ وَ لِشَرِّ مَا تُكَافَى بِهِ فِي ذُرِّيَّتِكَ وَ عَثْرَتِكَ وَ لَا يَبْقَى شَيْءٌ مِنْ ذَلِكَ إِلَّا اسْتَأْذَنَ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ فِي نُصْرَةِ أَهْلِكَ - الْمُسْتَضْعَفِينَ الْمَظْلُومِينَ الَّذِينَ هُمْ حُجَّةُ اللَّهِ عَلَى خَلْقِهِ بَعْدَكَ فَيُوحِي اللَّهُ إِلَى السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ وَ الْجِبَالِ وَ الْبِحَارِ وَ مَنْ فِيهِنَّ إِنِّي أَنَا اللَّهُ الْمَلِكُ الْقَادِرُ الَّذِي لَا يَفُوتُهُ هَارِبٌ وَ لَا يُعْجِزُهُ مُمْتَنِعٌ وَ أَنَا أَقْدَرُ فِيهِ عَلَى الْإِنْتِصَارِ وَ الْإِنْتِقَامِ وَ عِزَّتِي وَ جَلَالِي لِأَعْدَابِنَّ مَنْ وَ تَرَّ رَسُولِي وَ صِيْفِي وَ انْتَهَكَ حُرْمَتَهُ وَ قَتَلَ عَثْرَتَهُ وَ نَبَذَ عَهْدَهُ وَ ظَلَمَ أَهْلَ بَيْتِهِ [أَهْلُهُ] عَذَابًا لَا أَعْدَابُهُ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ فَعِنْدَ ذَلِكَ يَضُجُّ كُلُّ شَيْءٍ فِي السَّمَاوَاتِ وَ الْأَرْضِ بَيْنَ بَلْعَيْنَ مَنْ ظَلَمَ عَثْرَتَكَ وَ اسْتَحْلَلَ حُرْمَتَكَ فَإِذَا بَرَزَتْ تِلْكَ الْعِصَابِيَّةُ إِلَى مَصَاحِبِهَا - تَوَلَّى اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ قَبْضَ أَرْوَاحِهَا بِيَدِهِ وَ هَبَطَ إِلَى الْأَرْضِ مَلَائِكَةٌ مِنَ السَّمَاءِ السَّابِعَةِ مَعَهُمْ آيَةٌ مِنَ الْيَاقُوتِ وَ الزُّمُرِّدِ مَمْلُوءَةٌ مِنْ مِيَاءِ الْحَيَاةِ وَ حَلَلٌ مِنْ حَمَلِ الْجَنَّةِ وَ طِيبٌ مِنْ طِيبِ الْجَنَّةِ فَعَسَلُوا جَنَّتَهُمْ بِذَلِكَ الْمِيَاءِ وَ النَّبْسُوحَا الْحَلَّلِ وَ حَنَطُوهَا بِذَلِكَ الطِّيبِ وَ صَدَّتِ الْمَلَائِكَةُ صِفَاً صِفَاً عَلَيْهِمْ ثُمَّ يَبْعَثُ اللَّهُ قَوْمًا مِنْ أُمَّتِكَ لَا يَعْرِفُهُمُ الْكُفَّارُ لَمْ يَشْرِكُوا فِي تِلْكَ الدَّمَاءِ بِقَوْلٍ وَ لَا فِعْلٍ وَ لَا مَاتِيَّةٍ فَيُؤَارُونَ أَجْسَادَهُمْ وَ يُقِيمُونَ رَسِيمًا لِقَبْرِ سَيِّدِ الشُّهَدَاءِ بِنِلْمِكَ الْبَطْحَاءِ يَكُونُ عَلَمًا لِأَهْلِ الْحَقِّ وَ سَيِّبًا لِلْمُؤْمِنِينَ إِلَى الْفُوزِ وَ تَحْفُهُ مَلَائِكَةٌ مِنْ كُلِّ سَمَاءٍ مِائَةٌ أَلْفَ مَلَكٍ فِي كُلِّ يَوْمٍ وَ لَيْلَةٍ - وَ يُصَلُّونَ عَلَيْهِ وَ يَطُوفُونَ عَلَيْهِ وَ يُسَبِّحُونَ اللَّهَ عِنْدَهُ وَ يَسْتَعْفِرُونَ اللَّهَ لِمَنْ زَارَهُ وَ يَكْتُبُونَ أَسْمَاءَهُ مَنْ يَأْتِيهِ زَائِرًا مِنْ أُمَّتِكَ مُتَّقِرًا إِلَى اللَّهِ تَعَالَى وَ إِلَيْكَ بِذَلِكَ وَ أَسْمَاءُ آبَائِهِمْ وَ عَشَائِرِهِمْ وَ بُلْدَانِهِمْ وَ يُوسِمُونَ فِي وُجُوهِهِمْ بِمِيسَمِ نُورِ عَرْشِ اللَّهِ هَذَا زَائِرٌ قَبْرِ خَيْرِ الشُّهَدَاءِ وَ ابْنِ خَيْرِ الْأَنْبِيَاءِ فَإِذَا كَانَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ سَطَعَ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ ذَلِكَ الْمِيسَمِ نُورٌ تُغْشَى مِنْهُ الْأَبْصَارُ - يَدُلُّ عَلَيْهِمْ وَ يَعْرِفُونَ بِهِ وَ كَأَنِّي بِكَ يَا مُحَمَّدُ بَيْنِي وَ بَيْنَ مِيكَائِيلَ وَ عَلَيَّ أَمَامِنَا وَ مَعَنَا مِنْ مَلَائِكَةِ اللَّهِ مَا لَا يُحْصَى عِدَدُهُمْ وَ نَحْنُ نَلْتَقِطُ مِنْ ذَلِكَ الْمِيسَمِ فِي وَجْهِهِ مِنْ بَيْنِ الْخَلَائِقِ حَتَّى يُنْجِيَهُمُ اللَّهُ مِنْ هَوْلِ ذَلِكَ الْيَوْمِ وَ شِدَائِدِهِ وَ ذَلِكَ حُكْمُ اللَّهِ وَ عَطَاؤُهُ لِمَنْ زَارَ قَبْرَكَ يَا مُحَمَّدُ أَوْ قَبْرَ أَخِيكَ أَوْ قَبْرَ سَبْطِيكَ لَا يُرِيدُ بِهِ غَيْرَ اللَّهِ عَزَّ وَ جَلَّ وَ سَيَجْتَهِدُ أَنْاسٌ مِمَّنْ حَقَّتْ عَلَيْهِمُ اللَّعْنَةُ مِنَ اللَّهِ وَ السَّخْطُ - أَنْ يَغْفُوا رَسْمَ ذَلِكَ الْقَبْرِ وَ يَمْحُوا أَثْرَهُ فَلَا يَجْعَلُ اللَّهُ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى لَهُمْ إِلَى ذَلِكَ سَبِيلًا ثُمَّ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) فَهَذَا أَبُوكَانِي وَ أَحْزَنِي قَالَتْ زَيْنَبُ فَلَمَّا ضَرَبَ ابْنُ مُلْجَمٍ لَعْنَةَ اللَّهِ أَبِي (عليه السلام) وَ رَأَيْتُ عَلَيْهِ أَثَرَ الْمَوْتِ مِنْهُ قُلْتُ لَهُ يَا أَبَتِ حَيْدَتْنِي أُمَّ أَيَمَّنَ بِكَذَا وَ كَذَا وَ قَدْ أَحْبَبْتُ أَنْ أَسْمِعَهُ مِنْكَ فَقَالَ يَا بَيْتِي الْحَدِيثُ

كَمَا حَدَّثْتِكَ أُمَّ أَيْمَنَ وَكَأَنِّي بِكَ وَبِنِسَاءِ أَهْلِكَ سَبَايَا بِهَذَا الْبَلَدِ أَذِلَّةً خَاشِعِينَ تَخَافُونَ أَنْ يَخْطَفَكُمُ النَّاسُ فَصَبْرًا صَبْرًا فَوَ الَّذِي فَلَقَ الْحَبَّةَ وَبَرَأَ النَّسِيمَةَ مَا لِلَّهِ عَلَى ظَهْرِ الْأَرْضِ يَوْمَئِذٍ وَلِيُّ غَيْرِكُمْ وَغَيْرِ مُحِبِّكُمْ وَشَيْعَتِكُمْ وَ لَقَدْ قَالَ لَنَا رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) حِينَ أَخْبَرَنَا بِهَذَا الْخَبَرِ - إِنَّ إِبْلِيسَ لَعَنَهُ اللَّهُ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ يَطِيرُ فَرَحًا فَيَجُولُ الْأَرْضَ كُلَّهَا بِشَيْطَانِيهِ وَ عَفَارِيتهِ فَيَقُولُ يَا مَعْشَرَ الشَّيَاطِينِ قَدْ أَدْرَكْنَا مِنْ ذُرِّيَةِ آدَمَ الطَّلَبَةَ وَ بَلَّغْنَا فِي هَلَاكِهِمُ الْغَايَةَ وَ أَوْرَثْنَاهُمُ النَّارَ إِلَّا مَنْ اعْتَصَمَ بِهَذِهِ الْعَصَابَةِ فَاجْعَلُوا شُغْلَكُمْ بِتَشْكِيكِ النَّاسِ فِيهِمْ وَ حَمْلِهِمْ عَلَى عِدَاوَتِهِمْ وَ إِغْرَائِهِمْ بِهِمْ وَ أَوْلِيَائِهِمْ حَتَّى تَشْتَحِكُمُوا ضَلَالَةَ الْخَلْقِ وَ كَفْرَهُمْ وَ لَمَّا يَنْجُو مِنْهُمْ نَاجٍ - وَ لَقَدْ صَدَّقَ عَلَيْهِمْ إِبْلِيسُ وَ هُوَ كَذُوبٌ أَنَّهُ لَا يَنْفَعُ مَعَ عِدَاوَتِكُمْ عَمَلٌ صَالِحٌ وَ لَا يَضُرُّ مَعَ مَحَبَّتِكُمْ وَ مَوَالَاتِكُمْ ذَنْبٌ غَيْرُ الْكِبَائِرِ قَالَ زَائِدُهُ ثُمَّ قَالَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ (عليهما السلام) بَعْدَ أَنْ حَدَّثَنِي بِهَذَا الْحَدِيثِ خُذْهُ إِلَيْكَ مَا لَوْ ضَرَبْتَ فِي طَلَبِهِ آبَاطَ الْأَبْلِ حَوْلًا لَكَانَ قَلِيلًا رَجَعْنَا إِلَى الْأَصْلِ

حسین بن احمد بن مغیره در باره فضل کربلاء و زیارت امام حسین علیه السلام حدیثی دارد، این حدیث را استادش ابو القاسم علیه الرحمه مصنف این کتاب روایت کرده و حسین بن احمد از او و وی از زائنده و او از مولانا علی بن الحسین علیهما السلام نقل نموده.

استاد ما رحمه الله علیه فراموش کرد که این حدیث را به کتابش ضمیمه کند در حالی که سزاوار بود در این باب نقل شود، حدیث مزبور چون بر معانی پسندیده و بسیاری مشتمل بوده و الفاظش تام و زیباست دوست داشتم آن را در این باب بگنجانم. قابل ذکر است که تمام احادیث این باب و احادیث دیگر که با اینها در مضمون مشترک هستند به آنها بر بودن قبر امام حسین علیه السلام در کربلا استدلال شده است زیرا بسیاری از مخالفین انکار دارند که قبر آن حضرت در کربلاء است چنانچه وجود قبر امیر المومنین علیه السلام را در نجف منکر می‌باشند.

این حدیث را در مصر از استاد ابی القاسم علی بن محمد بن عبدوسی کوفی رحمه الله علیه استفاده کرده‌ام، و وی آن را از مزاحم بن عبد الوارث بصری، به اسنادش از قدامه بن زائده، از پدرش زائنده، از علی بن الحسین علیهما السلام نقل کرده. پس از آنکه استاد ما ابن قولویه از تصنیف این کتاب (کامل الزیارة) فارغ گردید با وی راجع به این حدیث مذاکره کرده و به ایشان پیشنهاد نمودم آن را در این کتاب داخل نماید ولی پیش از آنکه ایشان به این کار مبادرت ورزند اجل او را دریافت و او را به موالی او علیهم السلام ملحق کرد خدا از او خوشنود و راضی باشد.

این حدیث در آنچه استاد رحمه الله علیه به من اجازه آنها را داده است داخل بوده منتهی در مقام نقل بین دو روایت را جمع کرده، برخی الفاظ را اضافه و بعضی را حذف نموده، پاره‌ای را مقدم و شطری را موعر کرده‌ام و بدین ترتیب صحیح است بگویم: این حدیث را با تمام الفاظ و عباراتش از کسی نقل می‌کنم که وی آن را برایم اولاً و سپس الان حدیث نموده چه آنکه نه من آن را بر استاد رحمه الله علیه قرائت کرده و نه او بر من قرائت نموده است فقط من آن را از کسی که برایم نقل کرده حکایت می‌کنم و آن حدیث چنین است: ابو عبد الله احمد بن محمد بن عیاش می‌گوید: ابو القاسم جعفر بن محمد بن قولویه برایم نقل کرد و گفت: ابو عیسی عبید الله بن فضل بن محمد بن هلال الطائی البصری برایم نقل نمود و گفت: ابو عثمان سعید بن محمد برایم نقل کرد و گفت: محمد بن سلام بن یسار کوفی برای ما نقل کرد و گفت: احمد بن محمد واسطی برایم نقل نمود و گفت: عیسی بن ابی شیبۀ القاضی برایم نقل کرد و گفت: نوح بن دراج برایم نقل کرد و گفت: قدامه بن زائنده برایم حدیث کرد و از پدرش نقل کرد، پدرش گفت:

حضرت علی بن الحسین علیهما السلام فرمودند:

ای زائنده خبر به من رسیده که گاهی به زیارت قبر ابی عبد الله الحسین علیه السلام می‌روی؟
عرض کردم: همان طور است که خبر به سمع شما رسیده.

حضرت فرمودند:

برای چه مبادرت به چنین فعلی می‌ورزی در حالی که تو نزد سلطان مکانت و منزلتی داشته و وی کسی است که توان این را ندارد بیند شخصی به ما محبت داشته و ما را بر دیگران برتری می‌دهد و فضائل ما را ذکر می‌کند و حقی که از ما بر این امت واجب است را رعایت می‌نماید؟

محضر مبارکش عرض کردم: به خدا سوگند قصدم از این فعل فقط رضایت خدا و رسول خدا بوده و از غضب و سخط کسی که بر من غضب نماید ترس و وحشتی ندارم و امر مکروهی که از ناحیه این فعل به من برسد هرگز در سینه‌ام گران و سنگین نیست و بر من قابل تحمّل می‌باشد.

حضرت فرمودند:

تو را به خدا سوگند امر چنین است؟

عرض کردم: به خدا سوگند امر چنین است.

حضرت سوءالشان را سه بار تکرار فرموده و من نیز جوابم را سه بار بازگو نمودم.

سپس حضرت فرمودند:

بشارت باد ترا، بشارت باد ترا، بشارت باد تو را، لازم شد خبر دهم تو را به حدیثی که نزد من بوده و از احادیث نخبه و برگزیده‌ای است که جزء اسرار مخزونه می‌باشد و آن این است: زمانی که در طف (کربلا) آن مصیبت به ما وارد گشت و پدرم علیه السلام و تمام فرزندان و برادران و جمیع اهلش که با او بودند کشته شدند و حرم و زنان آن حضرت را بر روی شتران بی‌جهاز نشانده و ما را به کوفه برگرداندند پس به قتلگاه ایشان چشم دوختم و ابدان طاهره ایشان را برهنه و عریان دیدم که روی خاک افتاده و دفن نشده‌اند، این معنا بر من گران آمد و در سینه‌ام اثرش را یافته و هنگامی که از ایشان چنین منظره‌ای را مشاهده کردم اضطراب و بی‌آرامی در من شدت یافت به حدی که نزدیک بود روح از کالبدم خارج شود، این هیئت و حالت را وقتی عمه‌ام زینب کبری دختر علی بن ابی طالب علیها السلام از من مشاهده نمود فرمود:

این چه حالی است از تو می‌بینم، ای یادگار جدّ و پدر و برادرم چرا با جان خود بازی می‌کنی؟! من گفتم:

چگونه جزع و بیتابی نکنم در حالی که می‌بینم سرور و برادران و عموها و پسر عموها و اهل خود را در خون خویش طپیده، عریان و برهنه بوده، جامه‌هایشان را از بدن بیرون آورده‌اند، بدون اینکه کفن شده یا دفن گردیده باشند، احدی بالای سرشان نبوده و بشری نزدیکشان نمی‌شود گویا ایشان از خاندان دیلم و خزر می‌باشند؟! عمه‌ام فرمود:

آنچه می‌بینی تو را به جزع نیاورد، به خدا سوگند این عهد و پیمانی بوده که رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم با جدّ (امیر المومنین علیه السلام) و پدر (سید الشهداء علیه السلام) و عمویت (حضرت مجتبی علیه السلام) نموده و خداوند متعال نیز از گروهی از این امت که در عداد ستمکاران و سرکشان نمی‌باشند پیمان گرفته است ایشان در بین اهل آسمان‌ها معروف و مشهورند که این اعضاء قلم شده را جمع کرده و دفن نموده و این ابدان و اجسام خون آلود را به خاک سپرده و در این سرزمین برای قبر پدرت سید الشهداء نشانه‌ای نصب کرده که اثرش هیچ گاه کهنه و مندرس نشده و گذشت شب و روز آن را محو نمی‌کند، و بسیاری از رهبران کفر و الحاد و ابناء ضلالت و گمراهی سعی در نابود کردن آن می‌نمایند ولی به جای اینکه رسم و نشانه آن از بین رود ظاهرتر و آشکارتر می‌گردد.

من پرسیدم:

این چه عهد و میثاقی بوده و این چه حدیث و خبری می‌باشد؟

پس عمه‌ام فرمود:

بلی، ام ایمن برایم نقل نمود که رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم روزی از روزها به منزل حضرت فاطمه علیها السلام نزول اجلال فرمود و حضرت فاطمه علیها السلام برای آن جناب حریره درست کردند و حضرت علی علیه السلام طبقی نزد حضرت آوردند که در آن خرما بود، سپس ام ایمن گفت:

من نیز قدحی که در آن شیر و سر شیر بود را خدمتشان آوردم، رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و امیر المؤمنین و فاطمه و حسنین علیهم السلام از آن حریره میل کرده و سپس همگی آن شیر را آشامیدند و پس از آن رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و به دنبال آن حضرت ایشان از آن خرما و سر شیر تناول نمودند و بعد رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم دست‌های مبارکشان را شستند در حالی که امیر المؤمنین علیه السلام آب به روی دست‌های آن حضرت می‌ریختند و پس از آنکه آن جناب از شستن دست‌ها فارغ شدند دست به پیشانی کشیده آنگاه به طرف علی و فاطمه و حسن و حسین علیهم السلام نظری که حاکی از سرور و نشاط بود نموده سپس با گوشه چشم به جانب آسمان نگریست بعد صورت مبارک به طرف قبله کرده و دست‌ها را گشاد و دعا نمود و پس از آن به حال گریه به سجده رفته و با صدای بلند می‌گریستند و اشک‌هایشان جاری بود.

سپس سر از سجده برداشته و به راه افتادند در حالی که اشک‌های آن حضرت قطره قطره می‌ریخت گویا باران در حال باریدن بود، از این صحنه حضرت فاطمه و علی و حسن و حسین علیهم السلام محزون شده و من نیز متأثر گشته و اندوهگین شدم ولی همگی از سوءال نمودن پرهیز کرده و از آن حضرت نه پرسیدیم که سبب این گریه چیست تا گریستن آن جناب به درازا کشید در این هنگام علی و فاطمه علیهما السلام پرسیدند:

چه چیز شما را گریانده یا رسول الله خدا هرگز چشمان شما را نگریند قلب ما از این حال شما جریحه دار گردیده؟! حضرت فرمودند:

ای برادر من، بواسطه شما مسرور گشتم ...

مزاحم بن عبد الوارث در حدیث خود به اینجا که می‌رسد می‌گوید:

نقل است که پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم در جواب امیر المؤمنین علیه السلام فرمودند:

ای حبیب من به واسطه شما چنان مسرور و شادمان شدم که تا کنون این طور خوشحال نشده بودم و به شما نگرستم و خدا را بر نعمت شما که به من داده حمد و سپاس نمودم، در این هنگام جبرئیل علیه السلام بر من فرود آمد و گفت:

ای محمد صلی الله علیه و آله و سلم خداوند متعال بر آنچه در نهان تو است اطلاع داشته و می‌داند که سرور و شادی تو به واسطه برادر و دختر و دو سبط تو می‌باشد پس نعمتش را بر تو کامل کرده و عطیه‌اش را بر تو گوارا نمود یعنی ایشان و ذریه آنها و دوستان و شیعیان‌شان را در بهشت با تو همسایه نمود، بین تو و ایشان تفرقه و جدائی نمی‌اندازد، ایشان از عطاء بدون منت او منتفع شده همان طوری که تو از آن بهره‌مند می‌شوی و به آنها عطاء می‌شود همان طوری که به تو اعطاء می‌گردد تا آنجائی که راضی و خشنود شده بلکه فوق رضایت ایشان و تو حق تعالی عنایت می‌فرماید و این لطف و عنایت در مقابل آزمایش و ابتلائات بسیاری است که در دنیا متوجه ایشان شده و ناملایماتی که وسیله مردم و آنهائی که از ملت و کیش تو می‌باشند و خود را از امت تو پنداشته در حالی که از خدا و از تو بسیار دور هستند به ایشان می‌رسد، گاهی ضربه‌های شدید و غیر قابل تحمل از ناحیه این گروه متوجه ایشان شده و زمانی با قتل و کشتار ایشان مواجه می‌گردند.

قتلگاه‌ها ایشان مختلف و پراکنده و قبورشان از یک دیگر دور می‌باشد، خیر جوئی نما از خدا برای ایشان و برای خودت، حمد و سپاس خدای عزّ و جلّ و آنها بر خیرش و راضی شو به قضای او پس حمد خدای بجا آورده و راضی شدم به قضایش به آنچه برای شما اختیار فرموده.

سپس جبرئیل به من گفت:

ای محمد برادرت پس از تو منکوب و مغلوب امتت قرار گرفته و از دشمنانت در تعب و رنج واقع می‌شود، و بعد از تو او را بدترین مخلوقات و شقی‌ترین مردم می‌کشد، قاتل آن حضرت نظیر پی‌کننده ناقه صالح است، وی به منظور انجام این کار به شهری هجرت می‌کند که آن شهر محلّ نشو و نمای شیعه و پیروان آن حضرت و فرزندش می‌باشد، در آن شهر ابتلائات ایشان (اهل بیت علیهم السّلام) بسیار مصیبت به ایشان عظیم می‌باشد، و این سبط شما (جبرئیل با دست اشاره به حضرت حسین علیه السّلام نمود) با جماعتی از فرزندان و اهل بیت شما و نیکانی از امتت در کنار فرات واقع در سرزمینی که به آن «کربلا» می‌گویند کشته می‌شود. کربلاء را از این جهت کربلاء گویند که حزن و بلاهایی که از دشمنان شما و دشمنان فرزندان شما در روزی که حزن و اندوهش تمام‌شدنی نبوده و حسرت آن زوال پذیر نیست به عمل می‌آید بسیار و زیاد می‌باشد.

این زمین پاکیزه‌ترین اماکن واقع روی زمین بوده و احترامش از تمام بقاع بیشتر است، در آن سبط تو و اهل بیتش کشته می‌شوند. کربلاء از زمین‌های بهشت است، هر گاه روزی که در آن سبط تو و اهل بیتش کشته می‌شوند فرا برسد و لشکر اهل کفر و لعنت او را احاطه نمایند به جهت غضب به خاطر تو و فرزندان ای محمد و به منظور بزرگ شمردن هتک حرمت و تقبیح نمودن کرداری که نسبت به ذریه و عترت انجام شده زمین بلرزد و کوهها کشیده و اضطراب و جنبششان زیاد شود و امواج دریاها متلاطم گردد و آسمانها اهلسان را به هم بریزند، و از زمین و کوهها و دریاها و آسمانها چیزی باقی نمی‌ماند مگر آنکه از حق تعالی اذن می‌خواهند که اهل تو را که مستضعفین و مظلومین بوده و حجت‌های خدا بعد از تو بر خلائق هستند را نصرت و یاری کنند پس خداوند به آنها و موجودات در آنها وحی کرده و می‌گوید:

منم خداوند متعال، سلطانی که قادر است و کسی نتواند از او بگریزد در توان هیچ خصم و دشمنی نیست که او را عاجز و ناتوان کند، من بر یاری کردن دوستانم قادر و بر انتقام گرفتن از دشمنان متمکن هستم، به عزّت و جلال خود قسم آنان را که رسولم را تنها گذارده و برگزیده‌ام را رها کرده و حرمتش را هتک نموده و فرزندانش را کشته و عهدش را نقض و زیر پای نهاده و به اهل بیتش ستم کرده‌اند عذابی کنم که احدی از عالمیان را چنین عذابی نکرده باشم.

در این هنگام تمام موجودات سماوی و ارضی به ضجه در آمده و آنان که به عترت ستم کرده و هتک حرمت را روا داشته‌اند را لعن و نفرین می‌کنند.

و هنگامی که آن جماعت (فرزندان و اهل بیت و نیکان از امتت) به طرف گورها و قبرهایشان نمایان می‌شوند حق تعالی خودش متولی قبض ارواح آنها به ید قدرتش شده و فرشتگان را از آسمان هفتم به زمین فرو فرستاده در حالی که با ایشان:

۱- ظروفی از یاقوت و زمرد بوده که مملو از آب حیات می‌باشند.

۲- حله‌هایی از حله‌های بهشتی.

۳- عطری از عطرها بهشتی.

می‌باشد، پس فرشتگان بدن‌های ایشان را با آن آبها شستشو داده و حله‌ها را به تن آنها کرده و با آن عطرها حنوطشان نموده و دسته دسته بر ایشان نماز می‌خواند و پس از اتمام نماز حق تعالی گروهی از امتت را که کفار ایشان را نمی‌شناسند و در خون شهداء نه با گفتار و نه با کردار و نه با قصد شرکت کرده‌اند را گسیل داشته تا اجسام و ابدان آنها را دفن کنند و برای قبر سید الشهداء در آن سرزمین اثری نصب کرده تا برای اهل حق نشانه‌ای بوده و برای اهل ایمان سببی برای رستگاری باشد و در هر روز و شب از هر آسمانی صد هزار فرشته گرداگرد آن طواف کرده و بر آن حضرت صلوات فرستاده و نزد قبرش تسبیح خدا گفته و برای زائرین آن جناب طلب آمرزش کرده و اسامی زائرین از امتت را که قریه‌الی‌الله آن حضرت را زیارت می‌کنند و نیز اسماء پدران و خویشاوندان و شهرهای ایشان را می‌نویسند و در صورتهای ایشان بامدادی که از نور عرش الهی است این عبارت را نقش می‌بندند: این شخص زائر قبر بهترین شهداء و زائر قبر فرزند بهترین انبیاء می‌باشد.

در روز قیامت از اثر این مداد نوری ساطع شده که از پرتوش چشم‌ها تار می‌گردد و با این نور ایشان شناخته می‌شوند، و گویا تو ای محمد بین من و میکائیل قرار گرفته و علی جلو ما بوده و همراهان فرشتگانی حرکت می‌کند که از کثرت عدد ایشان معلوم نیست و بوسیله همین نوری که در صورت‌های ایشان هست، آنها را از بین خلایق دریافته و جدا می‌کنیم و بدین ترتیب حق تعالی ایشان را از هول و وحشت آن روز و سختی‌های آنجات می‌دهد و این حکم خدا است در حق کسانی که قبر تو را ای محمد یا قبر برادرت یا قبر دو سبط تو را زیارت کرده و قصدی غیر از خدای عز و جل را نداشته باشند و البته گروهی از مردم که مستحق لعنت و سخط و غضب الهی هستند خواهند آمد که در محو کردن رسم و نشانه این قبر سعی کرده و می‌کوشند آن را از بین ببرند ولی خداوند قادر به ایشان چنین توانی را نخواهد داد.

سپس رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:

این خبر من را گریاند و اندوهگین نمود.

حضرت زینب سلام الله علیها فرمود:

زمانی که ابن ملجم لعنه الله علیه پدرم را ضربت زد و من اثر مرگ را در آن حضرت مشاهده کردم محضرش عرضه داشتم:

ای پدر ام ایمن برایم حدیثی چنین و چنان نقل نمود، دوست دارم حدیث را از شما بشنوم.

پدرم فرمودند:

دخترم، حدیث همان طوری است که ام ایمن نقل کرده، گویا می‌بینم که تو و دختران اهل تو در این شهر به صورت اسیران در آمده، خوار و منکوب می‌گردید، هر لحظه هراس دارید که شما را مردم بربایند، بر شما باد به صبر و شکیبائی، سوگند به کسی که حبه را شکافته و انسان را آفریده روی زمین کسی غیر از شما و غیر از دوستان و پیروانتان نیست که ولی خدا باشد و هنگامی که رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم این خبر را برای ما نقل می‌نمودند و فرمودند.

ابلیس لعنه الله علیه در آن روز از خوشحالی به پرواز درمی‌آید پس در تمام نقاط دستیاران و عفریت‌هایش را فرا خوانده و به آنها می‌گوید:

ای جماعت شیاطین:، طلب و تقاص خود را از فرزند آدم گرفته و در هلاکت ایشان به نهایت آرزوی خود رسیده و آتش دوزخ را نصیب ایشان نمودیم مگر کسانی که به این جماعت مقصود اهل بیت پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم پیوندند از این رو سعی کنید نسبت به ایشان در مردم تشکیک ایجاد کرده و آنها را بر دشمنی ایشان وادارید تا بدین وسیله گمراهی مردم و کفرشان مسلم و محقق شده و نجات دهنده‌ای بر ایشان بهم نرسد، ابلیس با اینکه بسیار دروغ گو و کاذب است این کلام را به ایشان راست گفت، وی به آنها اطلاع داد.

اگر کسی با این جماعت (اهل بیت صلی الله علیه و آله و سلم) عداوت داشته باشد هیچ عمل صالحی برایش نافع نیست چنانچه اگر با ایشان محبت داشته باشد هیچ گناهی غیر از معاصی کبیره ضرری به او نمی‌رساند.

زائده می‌گوید: سپس حضرت علی بن الحسین (علیهما السلام) پس از نقل این حدیث برایم فرمودند:

این حدیث را بگیر و ضبط کن، اگر در طلب آن یک سال شتر می‌دواندی و در کوه و کمر به دنبال آن تفحص می‌کردی محققا کم و اندک بود.

کلام مترجم

مترجم گوید:

روایتی که قبلا نقل شد از اصل این کتاب نبوده و آن را برخی از شاگردان مصنف در آن گنجانده‌اند لذا پس از نقل این حدیث به اصل کتاب رجوع می‌کنیم

رجوع به اصل کتاب

ادامه فضیلت کربلاء و زیارت امام حسین (علیه السلام) حدیث اول

أَخْبَرَنَا أَبُو الْقَاسِمِ جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنِ قَوْلُوَيْهِ الْقُمِيُّ الْفَقِيهُ رَحِمَهُ اللَّهُ قَالَ حَدَّثَنِي أَبِي وَعَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَجَمَاعَةٌ مَشَايِخِي رَحِمَهُمُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي خَلْفٍ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ أَبِي سَعِيدِ الْقَمَّاطِ قَالَ حَدَّثَنِي عَبْدُ اللَّهِ بْنُ أَبِي يَعْفُورٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ لِرَجُلٍ مِنْ مَوَالِيهِ يَا فُلَانُ أَتَزُورُ قَبْرَ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) قَالَ نَعَمْ إِنِّي أَزُورُهُ بَيْنَ ثَلَاثِ سَنِينَ أَوْ سِتِّينَ مَرَّةً فَقَالَ لَهُ وَهُوَ مُصِيفٌ لُجَّةً أَمَّا وَاللَّهِ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَوْ زُرْتَهُ لَكَ أَفْضَلُ لَكَ مِمَّا أَنْتَ فِيهِ - فَقَالَ لَهُ جُعِلْتُ فِدَاكَ أَكُلُّ هَذَا الْفَضْلِ فَقَالَ نَعَمْ وَاللَّهِ لَوْ أَنِّي حَدَّثْتُكُمْ بِفَضْلِ زِيَارَتِهِ وَبِفَضْلِ قَبْرِهِ لَتَرَكْتُمْ الْحَجَّ رَأْسًا وَمَا حَجَّ مِنْكُمْ أَحَدٌ وَيَحْرَجُكَ أَمَّا تَعْلَمُ - أَنَّ اللَّهَ اتَّخَذَ [بِفَضْلِ قَبْرِهِ] كَرْبَلَاءَ حَرَمًا آمِنًا مُبَارَكًا قَبْلَ أَنْ يَتَّخِذَ مَكَّةَ حَرَمًا قَالَ ابْنُ أَبِي يَعْفُورٍ فَقُلْتُ لَهُ قَدْ فَرَضَ اللَّهُ عَلَى النَّاسِ حَجَّ الْبَيْتِ وَلَمْ يَذْكُرْ زِيَارَةَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقَالَ وَإِنْ كَانَ كَذَلِكَ فَإِنَّ هَذَا شَيْءٌ جَعَلَهُ اللَّهُ هَكَذَا أَمَا سَمِعْتَ قَوْلَ أَبِي أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) حَيْثُ يَقُولُ إِنَّ بَاطِنَ الْقَدَمِ أَحَقُّ بِالْمَسْحِ مِنْ ظَاهِرِ الْقَدَمِ وَلَكِنَّ اللَّهَ فَرَضَ هَذَا عَلَى الْعِبَادِ أَوْ مَا عَلِمْتَ أَنَّ الْمُؤَقَّفَ لَوْ كَانَ فِي الْحَرَمِ كَانَ أَفْضَلَ لِأَجْلِ الْحَرَمِ وَلَكِنَّ اللَّهَ صَنَعَ ذَلِكَ فِي غَيْرِ الْحَرَمِ

ابو القاسم جعفر بن محمد بن قولويه القمي رحمه الله عليه به ما خبر داد و گفت:

پدرم، و علی بن الحسین و جماعتی از اساتیدم رحمه الله عليهم از سعد بن عبد الله بن ابی خلف، از احمد بن محمد بن عیسی از محمد بن سنان، از ابی سعید قماط، وی می گوید:

عبد الله ابی یعفور گفت: از حضرت ابا عبد الله علیه السلام شنیدم که به شخصی از دوستانش فرمودند.

فلانی به زیارت قبر ابی عبد الله الحسین علیه السلام می روی؟

آن شخص گفت: بلی من هر سه سال یا دو سال یک مرتبه به زیارتش می روم.

حضرت در حالی که صورتشان زرد شده بود فرمودند:

به خدائی که معبودی غیر از او نیست، اگر او را زیارت کنی برتر است برای تو از آنچه در آن هستی! آن شخص عرض کرد:

فدایت شوم آیا تمام این فضل برای من هست؟

حضرت فرمودند:

بلی به خدا سوگند، اگر من فضیلت زیارت آن حضرت و فضیلت قبرش را برای شما باز گو کنم به طوری کلی حج را ترک کرده

و احدی از شما دیگر به حج نمی رود، وای بر تو آیا نمی دانی خداوند متعال بواسطه فضیلت قبر آن حضرت کربلا را حرم امن و

مبارک قرار داد پیش از آنکه مکه را حرم امن نماید؟

ابن ابی یعفور می گوید: محضرش عرضه داشتم: خداوند متعال حج و زیارت بیت الله را بر مردم واجب کرده ولی زیارت قبر امام

حسین علیه السلام را بر مردم واجب نکرده است پس چطور شما چنین می فرمائید؟

حضرت فرمودند:

اگر چه همین طور است ولی در عین حال خداوند متعال فضیلت زیارت آن حضرت را این گونه قرار داده است.

مگر نشنیده‌ای کلام امیر المؤمنین علیه السلام را که فرمودند:

کف پا سزاوارتر است به مسخ نمودن از ظاهر و روی پا ولی در عین حال حق تعالی مسح روی پا را بر بندگان واجب کرده است؟!

و نیز مگر نمی دانی اگر حق تعالی موقف (محلّ محرم شدن) به خاطر شرافتی که در حرم هست افضل و برتر بود ولی خداوند متعال

آن را در غیر حرم قرار داده است.

حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الْفَرَّاشِيِّ الرَّزَّازُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ أَبِي سَعِيدِ الْقَمَّاطِ عَنْ عُمَرَ بْنِ يَزِيدَ بَيْعِ السَّابِرِيِّ

عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ أَرْضَ الْكَعْبَةِ قَالَتْ مَنْ مِثْلِي وَقَدْ بَنَى اللَّهُ بَيْتَهُ [بَيْنِي بَيْتُ اللَّهِ] عَلَى ظَهْرِي وَيَأْتِنِي النَّاسُ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ وَجُعِلَتْ حَرَمَ اللَّهِ وَأَمْنَهُ فَأَوْحَى اللَّهُ إِلَيْهَا أَنْ كُفِّي وَقَرِي قَوْ عَزَّتِي وَجَلَالِي مَا فَضَّلَ مَا فَضَّلْتُ بِهِ فِيمَا أُعْطِيتُ بِهِ أَرْضَ كَرْبَلَاءَ إِلَّا بِمَنْزِلَةِ الْإِبْرَةِ غُرِسَتْ [عُمِسَتْ] فِي الْبَحْرِ فَحَمَلَتْ مِنْ مَاءِ الْبَحْرِ وَلَوْ لَا تَرْبُهُ كَرْبَلَاءَ مَا فَضَّلْتُكَ وَلَوْ لَا مَا تَضَمَّنَتْهُ أَرْضُ كَرْبَلَاءَ لَمَا خَلَقْتُكَ وَلَمَا خَلَقْتُ الْبَيْتَ الَّذِي افْتَخَرْتَ بِهِ فَقَرِي وَاسْتَقَرِّي وَكُونِي دُنْيَا مُتَوَاضِعًا ذَلِيلًا مَهِينًا غَيْرَ مُسْتَنْكِفٍ وَلَا مُسْتَكْبِرٍ لِأَرْضِ كَرْبَلَاءَ وَإِلَّا سُخِّتُ بِكَ وَهَوِيْتُ بِكَ فِي نَارِ جَهَنَّمَ وَحَدَّثَنِي أَبِي وَعَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ قَالَ حَدَّثَنَا عَبْدُ أَبِي سَعِيدٍ الْعَضْرَفِيُّ عَنْ عُمَرَ بْنِ يَزِيدَ بِيَاعِ السَّابِرِيِّ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ (عليهما السلام) وَذَكَرَ مِثْلَهُ

محمد بن جعفر قرشی رزازی، از محمد بن الحسین، از محمد بن سنان، از ابی سعید قماطی، از عمر بن یزید بیاع سابری از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

زمین کعبه در مقام مفاخرت گفت: کدام زمین مثل من است، و حال آنکه خداوند خداوند خانه‌اش را بر پشت من بنا کرده و مردم از هر راه دوری متوجه من می‌شوند، و حرم خدا و مأمن قرار داده شده‌ام؟! خداوند متعال به سویس وحی کرد و فرمود:

بس کن و آرام بگیر، به عزت و جلال خودم قسم آنچه را که تو برای خود فضیلت می‌دانی در قیاس با فضیلتی که به زمین کربلاء اعطاء نموده‌ام همچون قطره‌ای است نسبت به آب دریا که سوزنی را در آن فرو برند و آن قطره را با خود بر دارد، و اساساً اگر خاک کربلاء نبود این فضیلت برای تو نبود و نیز اگر نبود آنچه که این خاک آن را در بر دارد تو را نمی‌آفریدم و بیتی را که تو به آن افتخار می‌کنی خلق نمی‌کردم بنا بر این آرام بگیر و ساکت باش و متواضع و خوار و نرم باش و نسبت به زمین کربلا استنکاف و استکبار و طغیانی از خود نشان مده و الا تو را فرو برده و در آتش جهنم قرار می‌دهم.

پدرم و علی بن الحسین از علی بن ابراهیم بن هاشم، از پدرش، از محمد بن علی نقل کرده‌اند که وی گفت: عیاد ابو سعید عصفری، از عمر بن یزید که فروشنده جامه‌های سابری بود از حضرت جعفر بن محمد علیه السلام نقل کرده و حدیثی مثل حدیث مذکور را روایت نموده است.

حَدَّثَنِي أَبُو الْعَبَّاسِ الْكُوفِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ أَبِي سَعِيدِ الْعَضْرَفِيِّ عَنْ عَمْرِو بْنِ ثَابِتٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ خَلَقَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى أَرْضَ كَرْبَلَاءَ قَبْلَ أَنْ يَخْلُقَ الْكَعْبَةَ بِأَرْبَعَةِ وَعِشْرِينَ أَلْفَ عَامٍ وَقَدَّسَهَا وَبَارَكَ عَلَيْهَا فَمَا زَالَتْ قَبْلَ خَلْقِ اللَّهِ الْخَلْقَ مُقَدَّسَةً مُبَارَكَةً وَلَا تَزَالُ كَذَلِكَ حَتَّى يَجْعَلَهَا اللَّهُ أَفْضَلَ أَرْضٍ فِي الْجَنَّةِ وَأَفْضَلَ مَنْزِلٍ وَمَسْكَنٍ يُسْكِنُ اللَّهُ فِيهِ أَوْلِيَاءَهُ فِي الْجَنَّةِ

ابو العباس کوفی، از محمد بن الحسین بن ابی الخطاب، از ابی سعید عصفری، از عمرو بن ثابت، از پدرش، از حضرت ابو جعفر علیه السلام، حضرت فرمودند:

خداوند تبارک و تعالی بیست و چهار هزار سال پیش از خلقت کعبه زمین کربلاء را آفرید و آن را مقدس و مبارک قرار داد و پیوسته قبل از خلقت مخلوقات مقدس و مبارک بود تا آن را برترین زمین در بهشت نمود و برترین منزل و مسکنی قرارش داد که اولیاء و دوستانش در بهشت در آن سکنا می‌گیرند.

حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الْقَرَشِيِّ الرَّزَّازُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ عَنْ بَعْضِ رِجَالِهِ عَنْ أَبِي الْجَارُودِ قَالَ قَالَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ (عليهما السلام) اتَّخَذَ اللَّهُ أَرْضَ كَرْبَلَاءَ حَرَمًا آمِنًا مُبَارَكًا قَبْلَ أَنْ يَخْلُقَ اللَّهُ أَرْضَ الْكَعْبَةِ وَيَتَّخِذَهَا حَرَمًا بِأَرْبَعَةِ وَعِشْرِينَ أَلْفَ عَامٍ وَأَنَّهُ إِذَا زَلَّزَلَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى الْأَرْضَ وَسَيَّرَهَا رُفِعَتْ كَمَا هِيَ بُتْرِبَتِهَا نُورَانِيَّةً صَافِيَةً فَجُعِلَتْ فِي أَفْضَلِ رَوْضَةٍ مِنْ رِيَاضِ الْجَنَّةِ وَأَفْضَلِ مَسْكَنٍ فِي الْجَنَّةِ لَا يَسْكُنُهَا إِلَّا النَّبِيُّونَ وَالْمُرْسَلُونَ أَوْ قَالَ أَوْلُوا الْعِزْمَ مِنَ الرُّسُلِ وَإِنَّهَا لَتَرْهَرُ بَيْنَ رِيَاضِ الْجَنَّةِ كَمَا يَزْهَرُ الْكُوكَبُ الدَّرِيُّ بَيْنَ الْكُوكَبِ لِأَهْلِ الْأَرْضِ يَعْنِي نُورَهَا أَبْصَارَ أَهْلِ الْجَنَّةِ جَمِيعًا وَهِيَ تُنَادِي أَنَا أَرْضُ اللَّهِ الْمُقَدَّسَةِ الطَّيِّبَةِ

المُبَارَكَةُ الَّتِي تَضَمَّنَتْ سَيِّدَ الشُّهَدَاءِ وَ سَيِّدَ شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ حَدَّثَنِي أَبِي وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيِّ عَنْ عَبْدِ أَبِي سَعِيدٍ العُصْفَرِيِّ عَنْ رَجُلٍ عَنْ أَبِي الْجَارُودِ قَالَ قَالَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ ذَكَرَ مِثْلَهُ
محمد بن جعفر قرشی رزازی، از محمد بن حسین بن ابی الخطّاب، از ابو سعید، از برخی رجالش، از ابی الجارود وی می گوید:
حضرت علی بن الحسین علیهما السلام فرمودند:

خداوند متعال بیست و چهار هزار سال قبل از اینکه زمین کعبه را خلق کند و آن را حرم قرار دهد زمین کربلاء را آفرید و آن را حرم امن و مبارک گرداند، و هر گاه حق تعالی بخواهد کره زمین را لرزانده و حرکتش دهد (شاید کنایه از قیامت باشد) زمین کربلاء را همراه تربتش در حالی که نورانی و شفاف هست بالا برده و آن را در برترین باغ‌های بهشت قرار داده و بهترین مسکن در آنجا می گردانش و ساکن نمی شود در آن مگر انبیاء و مرسلین (یا بجای این فقره فرمودند: و ساکن نمی شود در آن مگر رسولان اولو العزم) این زمین بین باغ‌های بهشت می درخشد همان طوری که ستاره درخشنده بین ستارگان نورفشانی می نماید، نور این زمین چشم‌های اهل بهشت را تار می کند و با صدائی بلند می گوید:

من زمین مقدس و طیب و پاکیزه و مبارکی هستم که سید الشهداء و سرور جوانان اهل بهشت را در خود دارم.
پدرم رحمه الله علیه و علی بن الحسین و جماعتی از مشایخ و اساتیدم از علی بن ابراهیم، از پدرش، از محمد بن علی از عبّاد ابی سعید عصفری، از شخصی از ابی الجارود نقل کرده که وی گفت: علی بن الحسین علیهما السلام فرمودند:
... و حدیثی مثل حدیث مذکور را ذکر نمودند.

وَ رَوَى قَالَ أَبُو جَعْفَرٍ (علیه السلام) العَاضِرِيَّةُ هِيَ البُقْعَةُ الَّتِي كَلَّمَ اللهُ فِيهَا مُوسَى بَنَ عِمْرَانَ (علیهما السلام) وَ نَاجَى نُوحًا فِيهَا وَ هِيَ أَكْرَمُ أَرْضِ اللهِ عَلَيْهِ وَ لَوْ لَا ذَلِكَ مَا اسْتَوْدَعَ اللهُ فِيهَا أَوْلِيَاءَهُ وَ أَنْبِيَاءَهُ - فزوروا قُبُورَنَا بِالْعَاضِرِيَّةِ
در روایتی آمده است که حضرت ابو جعفر علیه السلام فرمودند:

غاضریه مکانی است که خداوند متعال در آنجا با موسی بن عمران علیه السلام تکلم نمود و با حضرت نوح مناجات کرد، این زمین کریم‌ترین و شریف‌ترین بقاع روی زمین بوده و اگر این معنا نبود هرگز خداوند متعال اولیاء و انبیائش را در آن به ودیعه نمی گذارد، پس بر شما است که قبور ما را در غاضریه زیارت کنید. ۷- وَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللهِ (علیه السلام) العَاضِرِيَّةُ تُرَبُّهُ مِنْ بَيْتِ المَقْدِسِ
حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

غاضریه تربتی است از بیت المقدس ۸- وَ عَنْهُمَا بِهَذَا الْإِسْمِ قَالَ عَنْ أَبِي سَعِيدٍ العُصْفَرِيِّ عَنْ حَمَادِ بْنِ أَيُّوبَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللهِ (علیه السلام) عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَمِيرِ المُوَءِنِينَ (علیه السلام) قَالَ قَالَ رَسُولُ اللهِ (صلی الله علیه و آله) يُقْبَرُ ابْنِي بِأَرْضٍ يُقَالُ لَهَا كَرْبَلَاءُ هِيَ البُقْعَةُ الَّتِي كَانَتْ فِيهَا قُبَّةُ الْإِسْلَامِ الَّتِي نَجَّى اللهُ عَلَيْهَا المُوَءِنِينَ الَّذِيْنَ آمَنُوا مَعَ نُوحٍ فِي الطُّوفَانِ
از پدرم و علی بن الحسین بن بابویه با همان اسناد (اسناد حدیث قبل از شماره، از ابی سعید عصفری از حماد بن ایوب، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، از پدران گرامش، از امیر المومنین علیه السلام:

حضرت فرمودند:
رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمودند:
فرزندم در زمینی دفن می شود که به آن «کربلاء» می گویند:

کربلاء بقعه و مکانی است که در آن قبة الاسلام (مراد بصره است) بوده و این همان مکانی است که حق تعالی در طوفان نوح مومنینی را که به آن حضرت ایمان داشتند همراه، آن جناب نجات داد و از آن مهلکه رها کرد.
۹- وَ بِإِسْنَادِهِ عَنْ مِثْمِ التَّمَّارِ عَنِ الْبَاقِرِ (علیه السلام) قَالَ مَنْ بَاتَ لَيْلَةً عَرَفَهُ فِي كَرْبَلَاءَ وَ أَقَامَ بِهَا حَتَّى يُعَيَّدَ وَ يَنْصَرِفَ وَ فَاهُ اللهُ شَرَّ سِنَةٍ

پدرم به اسنادش از ابن میثم تمّار، از حضرت باقر علیه السلام نقل کرده که آن جناب فرمود:

کسی که شب عرفه در کربلاء بیتوته کرده و آن شب را به عبادت بپاورد تا وقتی که مراجعت کند خداوند مَنان او را از شرّ آن سال حفظ می‌نماید.

۱۰- وَبِهَذَا الْأَسْنَادِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ حَرْبٍ [الْحَارِثِ] عَنِ الْفَضْلِ بْنِ يَحْيَى عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ زُورُوا كَرْبَلَاءَ وَلَا تَقْطَعُوهُ فَإِنَّ خَيْرَ أَوْلَادِ الْأَنْبِيَاءِ ضَمَمْتُهُ أَلَا وَإِنَّ الْمَلَائِكَةَ زَارَتْ كَرْبَلَاءَ أَلْفَ عَامٍ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَشْكُنَهُ جَدِّي الْحُسَيْنُ (عليه السلام) وَمَا مِنْ لَيْلَةٍ تَمْضِي إِلَّا وَجَبْرَائِيلُ وَمِيكَائِيلُ يَزُورَانِهِ فَاجْتَهِدْ يَا يَحْيَى أَنْ لَا تُفْقِدَ مِنْ ذَلِكَ الْمَوْطِنِ

پدرم با همین سند از علی بن حرب از فضل بن یحیی از پدرش از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن جناب فرمودند:

کربلاء را زیارت کنید و آن را ترک نکنید زیرا این سرزمین بهترین فرزندان آدم علیه السلام را در خود گرفته، بدانید و آگاه باشید هزار سال قبل از اینکه جدم حسین علیه السلام در آن ساکن گردد فرشتگان این سرزمین را زیارت کرده‌اند و شبی منقضی نمی‌شود مگر آنکه جبرئیل و میکائیل این مکان را زیارت می‌کنند، بنا بر این ای یحیی (مقصود «یحیی» پدر «فضل» می‌باشد) سعی کن این مکان از تو فوت نشود و از دستت نرود.

حَدَّثَنِي أَبِي وَجَمَاعَةٌ مَشَايِخِي رَجَمَهُمُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عُبَيْدِ اللَّهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَيْمُونِ الْقَدَّاحِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَرَّ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) بِكَرْبَلَاءَ فِي أَنْاسٍ مِنْ أَصْحَابِهِ فَلَمَّا مَرَّ بِهَا اغْرُورَقَتْ عَيْنَاهُ بِالْبُكَاءِ ثُمَّ قَالَ هَذَا مَنَاحُ رِكَابِهِمْ وَهَذَا مُلْقَى رِحَالِهِمْ - وَهَذَا تَهْرَقُ دِمَاؤُهُمْ طُوبَى لَكَ مِنْ تُوْبَةٍ عَلَيْكَ تَهْرَقُ دِمَاءَ الْأَحْبَبِ

پدرم و جماعتی از اساتیدم رحمه الله عليهم، از سعید بن عبد الله، از احمد ابن محمد بن عیسی، از جعفر بن محمد بن عبید الله، از عبد الله میمون قدّاح، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام آن حضرت فرمودند:

وقتی امیر المومنین علیه السلام در بین گروهی از اصحابشان به کربلاء عبور نمودند چشمهای مبارکشان غرق در اشک شد و سخت گریستند سپس فرمودند:

اینجا محل خواباندن مرکب‌هایشان بوده، و اینجا محل گذاردن اثاثشان می‌باشد و اینجا خون‌هایشان می‌ریزد، سپس به زمین خطاب کرده و فرمودند:

خوشا به حالت ای زمین که بر روی تو خون‌های دوستان خدا می‌ریزد.

حَدَّثَنِي أَبِي وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ رَهْ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَتَيْلٍ عَنْ سَهْلِ بْنِ زِيَادٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَسْبَاطٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانَ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ خَرَجَ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) يَسِيرُ بِالنَّاسِ حَتَّى إِذَا كَانَ مِنْ كَرْبَلَاءَ عَلَى مَسِيرَةِ مِيلٍ أَوْ مِيلَيْنِ - تَقَدَّمَ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ حَتَّى صَارَ بِمَصَارِعِ الشُّهَدَاءِ ثُمَّ قَالَ قَبِضْ فِيهَا مَائَتَا نَبِيٍّ وَ مَائَتَا وَصِيٍّ وَ مَائَتَا سَبِطٍ كُلُّهُمْ شُهَدَاءُ بِاتِّبَاعِهِمْ فَطَافَ بِهَا عَلَى بَعْلَتِهِ خَارِجًا رِجْلُهُ مِنَ الرُّكَابِ فَأَنْشَأَ يَقُولُ مَنَاحُ رِكَابٍ وَ مَصَارِعُ الشُّهَدَاءِ لَا يَسْبِقُهُمْ مَنْ كَانَ قَبْلَهُمْ وَ لَا يَلْحَقُهُمْ مَنْ أَتَى بَعْدَهُمْ

پدرم و محمد بن الحسن، از حسن بن متیل، از سهیل بن زیاد، از علی بن اسباط، از محمد بن سنان از کسی که برایش نقل نموده، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، آن حضرت فرمودند:

امیر المومنین علی علیه السلام با جماعتی از مردم از شهر خارج شده تا به یک یا دو میلی کربلاء و به محل افتادن شهداء رسیدند سپس فرمودند:

در این مکان دویست پیغمبر و دویست وصی پیغمبر و دویست سبط پیغمبر قبض روح شده که تمام آنها شهید هستند، پس از این کلام پای مبارک از رکاب بیرون آورده و در حالی که روی قاطر بودند آن مکان را طواف کرده و در حین طواف می‌فرمودند:

محل خواباندن مرکبها، و محل افتادن شهداء، شهداء قبل از ایشان بر آنها سبقت نگرفته‌اند و کسانی هم که بعد از آنها خواهند آمد به ایشان ملحق نخواهند شد.

مترجم می‌گوید:

این عبارت کنایه است از اینکه از بد و خلقت تا انقراض عالم هیچ یک از شهداء مقام و منزلت شهداء کربلاء را ندارند.

*** **

*** **

۱۲- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ عَمْرِو بْنِ ثَابِتٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ خَلَقَ اللَّهُ تَعَالَى كَرْبَلَاءَ قَبْلَ أَنْ يَخْلُقَ الْكَعْبَةَ بِأَرْبَعَةٍ وَعِشْرِينَ أَلْفَ عَامٍ وَقَدَّسَهَا وَ بَارَكَ عَلَيْهَا فَمَا زَالَتْ قَبْلَ أَنْ يَخْلُقَ اللَّهُ الْخَلْقَ مُقَدَّسَةً مُبَارَكَةً وَ لَا تَزَالُ كَذَلِكَ وَ يَجْعَلُهَا أَفْضَلَ أَرْضٍ فِي الْجَنَّةِ

پدرم و جماعتی از اساتیدم رحمه الله عليهم، از محمد بن یحیی العطار، از محمد بن الحسین، از محمد بن سنان، از عمرو بن ثابت از پدرش از حضرت ابی جعفر علیه السلام، آن حضرت فرمودند:

خداوند متعال کربلاء را بیست و چهار هزار سال قبل از کعبه آفرید و آن را مقدس و مبارک قرار داد و پیوسته قبل از خلقت مخلوقات مقدس و مبارک بود و بعد از آفرینش آنها نیز چنین می‌باشد.

حق تبارک و تعالی آن را با فضیلت‌ترین زمین‌های در بهشت قرار داده است.

۱۳- وَ رَوَى هَذَا الْحَدِيثَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخَنَا رَحِمَهُمُ اللَّهُ أَبِي وَ أَخِي وَ عِيَاهُمْ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ عَنْ أَبِي سَعِيدِ الْعُضَيْرِيِّ عَنْ عَمْرِو بْنِ ثَابِتِ أَبِي الْمُقَدَّامِ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) مِثْلَهُ وَ زَادَ فِيهِ وَ أَفْضَلَ مَنَزِلٍ وَ مَسْكَنٍ يُسْكِنُ اللَّهُ فِيهِ أَوْلِيَاءَهُ فِي الْجَنَّةِ حَدَّثَنِي بِهِ أَبِي وَ أَخِي وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ رَهْ عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ قَالَ حَدَّثَنَا عَبَادُ أَبُو سَعِيدِ الْعُضَيْرِيِّ عَنْ عَمْرِو بْنِ ثَابِتِ أَبِي الْمُقَدَّامِ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) وَ ذَكَرَ مِثْلَهُ مَعَ الزِّيَادَةِ

این حدیث را گروهی از اساتید ما رحمه الله عليهم نقل کرده‌اند، ایشان پدرم و برادرم و غیر آنها بوده که از احمد بن ادریس و او از محمد بن احمد و او از محمد بن الحسین و او از محمد بن علی و او از ابو سعید عصفری و او از عمرو بن ثابت ابی المقدام و او از پدرش و او از حضرت ابی جعفر علیه السلام مثل آن را نقل کرده منتهی فقره ذیل را به آن افزوده است:

و برترین منزل و مسکنی است که خداوند متعال دوستانش را در بهشت در آن اسکان می‌دهد.

پدرم و برادرم و علی بن الحسین، از علی بن ابراهیم بن هاشم، از پدرش محمد بن علی، وی می‌گوید: عبّاد ابو سعید عصفری برایم از عمرو بن ثابت ابی المقدام و او از پدرش و او از حضرت ابو جعفر علیه السلام نقل کرده و مثل حدیث گذشته (حدیث دوازدهم) را با زیادی (یعنی همان فقره زائد که بعدا نقل کردیم) ذکر نموده است.

۱۴- حَدَّثَنِي أَبِي رَهْ عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ قَالَ حَدَّثَنَا عَبَادُ أَبُو سَعِيدِ الْعُضَيْرِيِّ عَنْ صَفْوَانَ الْجَمَالِ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى فَضَّلَ الْأَرْضِينَ وَ الْمِيَاهَ بَعْضَهَا عَلَى بَعْضٍ فَمِنْهَا مَا تَفَاخَرَتْ وَ مِنْهَا مَا بَعَثَ فَمَا مِنْ مَاءٍ وَ لَا أَرْضٍ إِلَّا عُوِثَتْ لِتَرْكِبَهَا التَّوَاضِعَ لِلَّهِ حَتَّى سَلَطَ اللَّهُ الْمُشْرِكِينَ عَلَى الْكَعْبَةِ وَ أَرْسَلَ إِلَيَّ زَمْرَمَ مَاءٍ مَالِحًا حَتَّى أَفْسَدَ طَعْمَهُ وَ إِنَّ أَرْضَ كَرْبَلَاءَ وَ مَاءَ الْفُرَاتِ أَوْلُ أَرْضٍ وَ أَوْلُ مَاءٍ قَدَّسَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى فَبَارَكَ اللَّهُ عَلَيْهِمَا- فَقَالَ لَهَا تَكَلَّمِي بِمَا فَضَّلَكَ اللَّهُ تَعَالَى فَقَدْ تَفَاخَرَتِ الْأَرْضُونَ وَ الْمِيَاهُ بَعْضُهَا عَلَى بَعْضٍ قَالَتْ أَنَا أَرْضُ اللَّهِ الْمُقَدَّسَةُ الْمُبَارَكَةُ الشَّفَاءُ فِي تُرْبَتِي وَ مَائِي وَ لَا فَخْرَ بَلْ حَاضِرَةٌ مَعَهُ دَلِيلَةٌ لِمَنْ فَعَلَ بِى ذَلِكْ وَ لَمَّا فَخَرَ عَلَى مَنْ دُونِي بَلْ شُكْرًا لِلَّهِ فَأَكْرَمَهَا وَ زَادَ فِي تَوَاضِعِهَا وَ زَادَهَا لِتَوَاضِعِهَا وَ شَكَرَهَا اللَّهُ بِالْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ أَصْحَابِهِ- ثُمَّ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَنْ تَوَاضَعَ لِلَّهِ رَفَعَهُ اللَّهُ وَ مَنْ تَكَبَّرَ وَضَعَهُ اللَّهُ تَعَالَى

پدرم رحمه الله علیه، از علی بن ابراهیم بن هاشم، از پدرش از محمّد بن علی، وی می گوید: عباد ابو سعید عصفری از صفوان جمال برای ما نقل کرد که او گفت:

شنیدم حضرت ابا عبد الله علیه السّلام می فرمودند:

خداوند تبارک و تعالی برخی از زمین، و آبها را بر بعضی دیگر تفضیل و برتری داد، پاره‌ای تفاخر و تکبر نموده و تعدادی از آنها ستم و تعدی نمودند از این رو آب و زمین نماند مگر آنکه مورد عقاب الهی قرار گرفت زیرا تواضع و فروتنی در مقابل خدا را ترک کردند حتی خداوند متعال مشرکین را بر کعبه مسلط کرد و به زمزم آبی شور وارد نمود تا طعمش فاسد گردید. ولی زمین کربلاء و آب فرات اولین زمین و اولین آبی هستند که خداوند متعال مقدّس و پاکیزه‌شان نمود و برکت به آنها داد و سپس به آن زمین فرمود:

سخن گو به آنچه خدا تو را به آن فضیلت داده مگر نبوده که زمینها و آبها بعضی بر برخی دیگر تفاخر و تکبر نمودند؟! زمین کربلاء عرضه داشت: من زمین خدا بوده که من را مقدّس و مبارک آفرید، شفاء را در تربت و آب من قرار داد، هیچ فخری نکرده بلکه در مقابل آن کس که این فضیلت را به من داده فروتن و ذلیل می باشم، چنانچه بر زمینهای دون خود نیز فخر نمی کنم بلکه خدا را شکر و سپاس می کنم پس خداوند متعال بواسطه حسین علیه السّلام و اصحابش آن سرزمین را مورد اکرام قرار داد و در تواضع و فروتنی و شکرش افزود سپس حضرت ابو عبد الله علیه السّلام فرمودند:

کسی که برای خدا تواضع و فروتنی کند حق تعالی او را بلند کند و کسی که تکبر نماید وی را پست و ذلیل خواهد نمود.

[۸۹] - باب هشتماد و نهم فضیلت حائر حسینی علیه السلام و حرمت آن

۱- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِيهِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ عَمَّارٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ مَوْضِعُ قَبْرِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) مُنْذُ يَوْمٍ دُفِنَ فِيهِ رَوْضَهُ مِنْ رِيَاضِ الْجَنَّةِ وَقَالَ مَوْضِعُ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) تُرَعَةٌ مِنْ تُرَعِ الْجَنَّةِ

حسن بن عبد الله بن محمد بن عیسی، از پدرش عبد الله بن محمد بن عیسی، از حسن بن محبوب، از اسحق بن عمار وی گفت: شنیدم حضرت ابو عبد الله علیه السلام می فرمودند:

محل قبر حسین بن علی علیهما السلام روزی که در آن دفن شدند باغی بود از باغ‌های بهشت و فرمود: موضع قبر حسین علیه السلام باغی مرتفع بود از باغهای مرتفع بهشت.

۲- حَدَّثَنِي أَبِي وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى بْنِ عُبَيْدِ الْيَقْطِينِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ الْبَصْرِيِّ عَمَّنْ رَوَاهُ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ حُزْمَةُ قَبْرِ الْحُسَيْنِ فَرَسَخٌ فِي فَرَسَخٍ مِنْ أَرْبَعَةِ جَوَانِبِهِ

پدرم و جماعتی از اساتیدم، از سعد بن عبد الله، از محمد بن عیسی بن عبید یقطینی، از محمد بن اسماعیل بصری، از کسی که برایش روایت نموده، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

حرم قبر حسین علیه السلام یک فرسخ در یک فرسخ از چهار طرف می باشد.

۳- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَلَمَةَ بْنِ الْخَطَّابِ عَنْ مَنْصُورِ بْنِ الْعَبَّاسِ يَرْفَعُهُ إِلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ حَرَمُ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) خَمْسُ فَرَسَخٍ مِنْ أَرْبَعَةِ جَوَانِبِ الْقَبْرِ

حکیم بن داود بن حکیم رحمه الله علیه، از سلمه بن خطاب، از منصور بن عباس حدیث را تا حضرت ابی عبد الله علیه السلام مرفوعه نقل کرده و گفته است:

حضرت ابی عبد الله علیه السلام فرمودند:

حریم قبر حسین علیه السلام پنج فرسخ از چهار جانب قبر می باشد.

۴- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ عَمَّارٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ إِنَّ لِمَوْضِعِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) حُزْمَةً مَعْلُومَةً - مَنْ عَرَفَهَا وَ اسْتَجَارَ بِهَا أُجِيرَ قُلْتُ فَصِفْ لِي مَوْضِعَهَا جُعِلَتْ فِدَاكَ قَالَ امْسَحْ مِنْ مَوْضِعِ قَبْرِهِ الْيَوْمَ فَاَمْسَحْ خَمْسَةً وَ عَشْرِينَ ذِرَاعاً مِنْ نَاحِيَةِ رِجْلَيْهِ - وَ خَمْسَةً وَ عَشْرِينَ ذِرَاعاً مِمَّا يَلِي وَجْهَهُ وَ خَمْسَةً وَ عَشْرِينَ ذِرَاعاً مِنْ خَلْفِهِ وَ خَمْسَةً وَ عَشْرِينَ ذِرَاعاً مِنْ نَاحِيَةِ رَأْسِهِ وَ مَوْضِعُ قَبْرِهِ مُنْذُ يَوْمٍ دُفِنَ رَوْضَهُ مِنْ رِيَاضِ الْجَنَّةِ وَ مِنْهُ مِعْرَاجٌ يُعْرَجُ فِيهِ بِأَعْمَالِ زُورَارِهِ إِلَى السَّمَاءِ فَلَيْسَ مَلَكٌ وَ لَا نَبِيٌّ فِي السَّمَاوَاتِ إِلَّا وَ هُمْ يَسْأَلُونَ اللَّهَ أَنْ يَأْذَنَ لَهُمْ فِي زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَفَوْجٌ يَنْزِلُ وَ فَوْجٌ يُعْرَجُ

محمد بن جعفر رزازی، از محمد بن الحسین بن الخطاب، از حسن بن محبوب، از اسحق بن عمار، وی می گوید:

از حضرت ابا عبد الله علیه السلام شنیدم که می فرمودند:

برای جای قبر حسین بن علی علیهما السلام حریم معلومی می باشد، کسی که آن را بداند و پناهنده به آن شود پناه داده می شود.

محضرش عرضه داشتم: فدایت شوم مکان حریم قبر را برای من بیان فرمائید:

حضرت فرمودند:

از مکانی که امروز قبر آن است این طور ارزیابی کن:

از هر یک جوانب چهارگانه یعنی: جانب پا و جلو و پشت و سر بیست و پنج ذراع اندازه بگیر و مساحتی که از ملاحظه آن بدست می‌آید حریم قبر می‌باشد.

و مکان قبر روزی که حضرت در آن دفن شدند باغی از باغهای بهشت بوده، و در همان جا نردبانی نصب شده و اعمال زوار آن جناب را بوسیله آن به آسمان می‌برند و هیچ فرشته و پیامبری در آسمان نیست مگر از خدا در خواست می‌کند که به او اذن زیارت قبر حسین علیه السلام داده شود پس دسته‌ای برای زیارت به پائین آمده و گروهی پس از زیارت به بالا می‌روند.

۵- حَدَّثَنِي أَبِي وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي رَه عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ هَارُونَ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ الْأَشْعَثِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادِ الْأَنْصَارِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ سَنَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ قَبْرُ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) عَشْرُونَ ذِرَاعًا فِي عَشْرِينَ ذِرَاعًا مَكْسِرًا رَوْضَةٌ مِنْ رِيَاضِ الْجَنَّةِ وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ وَ عَنْهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ الْوَشَّاءِ عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ عَمَّارٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مِثْلَهُ

پدرم و جماعتی از اساتیدم رحمه الله عليهم، از سعد بن عبد الله، از هارون بن مسلم، از عبد الرحمن اشعث از عبد الله بن حماد انصاری، از عبد الله بن سنان، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، وی گفت: شنیدم که حضرت می‌فرمودند:

قبر حسین علیه السلام به مساحت بیست ذراع در بیست ذراع باغی است از باغهای بهشت و به دنبال آن همان حدیث گذشته را ذکر فرمودند.

و از پدرم، از سعد، از احمد بن محمد، از حسن بن علی و شاء از اسحق بن عمار، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام مثل همان حدیث مذکور نقل شده است.

۹۰ - باب نودم حائر حسینی علیه السلام از مواضعی است که دعاء در آن محبوب خدا می‌باشد

۱- حَدَّثَنِي أَبِي وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَتِيْلٍ عَنْ سَهْلِ بْنِ زِيَادٍ عَنْ أَبِي هَاشِمِ الْجَعْفَرِيِّ قَالَ بَعَثَ إِلَيَّ أَبُو الْحَسَنِ (عليه السلام) فِي مَرَضِهِ وَإِلَى مُحَمَّدِ بْنِ حَمْزَةَ فَسَبَقَنِي إِلَيْهِ مُحَمَّدُ بْنُ حَمْزَةَ فَأَخْبَرَنِي أَنَّهُ مَيَا زَالَ يَقُولُ ابْعَثُوا إِلَيَّ الْحَائِرَ فَقُلْتُ لِمُحَمَّدٍ أَلَا قُلْتُ أَنَا أَذْهَبُ إِلَى الْحَائِرِ ثُمَّ دَخَلْتُ عَلَيْهِ فَقُلْتُ لَهُ جِعَلْتُ فِتْدَاكَ - أَنَا أَذْهَبُ إِلَى الْحَائِرِ فَقَالَ أَنْظِرُوا فِي ذَلِكَ ثُمَّ قَالَ إِنَّ مُحَمَّدًا لَيْسَ لَهُ سِتْرٌ مِنْ زَيْدِ بْنِ عَلِيٍّ وَأَنَا أَكْرَهُ أَنْ يَسْمَعَ ذَلِكَ قَالَ فَذَكَرْتُ ذَلِكَ لِعَلِيِّ بْنِ بِلَالٍ فَقَالَ مَا كَانَ يَصْنَعُ بِالْحَائِرِ وَهُوَ الْحَائِرُ فَقَدِمْتُ الْعَسِيكَرَ فَدَخَلْتُ عَلَيْهِ - فَقَالَ لِي اجْلِسْ حِينَ أَرَدْتُ الْقِيَامَ فَلَمَّا رَأَيْتُهُ أَنَسَ بِي ذَكَرْتُ قَوْلَ عَلِيِّ بْنِ بِلَالٍ فَقَالَ لِي أَلَا قُلْتُ لَهُ إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) كَانَ يَطُوفُ بِالْبَيْتِ وَيَقْبَلُ الْحَجَرَ وَحُزْمَةَ النَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) وَالْمَوْءِ مِنْ أَعْظَمِ مِنْ حُزْمَةِ الْبَيْتِ وَ أَمَرَهُ اللَّهُ أَنْ يُقِفَ بَعْرَفَةَ إِنَّمَا هِيَ مَوَاطِنٌ يُحِبُّ اللَّهُ أَنْ يُذَكَّرَ فِيهَا فَأَنَا أَحَبُّ أَنْ يُدْعَى لِي حَيْثُ يُحِبُّ اللَّهُ أَنْ يُدْعَى فِيهَا وَالْحَائِرُ الْحَيْرُ مِنْ تِلْكَ الْمَوَاطِنِ

پدرم و محمد بن الحسن، از حسن بن متیل، از سهل بن زیاد، از ابی هاشم جعفری، وی می‌گوید: حضرت ابو الحسن علیه السلام در حال بیماری، من و محمد بن حمزه را فرا خواندند، محمد بن حمزه بر من سبقت گرفت و زودتر از من به خدمتش شتافت و بعدا به من خبر داد که آن جناب پیوسته می‌فرمودند:

شخصی را به حائر حسینی بفرستید تا برای من دعاء کند.

من به محمد گفتم: آیا محضرش عرض نکردی، من به حائر می‌روم؟! سپس بر آن حضرت وارد شده و عرضه داشتم: فدایت شوم من به حائر می‌روم.

حضرت فرمودند:

در این عمل دقت و احتیاط کنید کسی مطلع نشود، سپس فرمودند:

محمد (ابن حمزه) سر زید بن علی را نگاه نداشت بلکه فاش کرد در حالی که من کراهت داشتم به سمع دیگران برسد.

ابو هاشم جعفری می‌گوید: این فرموده امام علیه السلام را به علی بن بلال گفتم و به وی رساندم که حضرت می‌فرمودند کسی را به حائر فرستاده تا برای من دعاء کند.

علی بن بلال گفت: حضرت چه کاری با حائر داشتند، خودشان حائر هستند! من به عسکر رفته و بر آن جناب داخل گشته و مقداری که خدمتش بودم خواستم بلند شده و بروم. حضرت به من فرمودند:

بنشین، پس چون عنایت و لطف حضرت را به خود دیدم نشسته و کلام علی بن بلال را محضرش باز گو نمودم.

حضرت فرمودند:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم در اطراف خانه خدا طواف می‌کردند و حجر الاسود را می‌بوسیدند در حالی که حرمت پیامبر و موء من بالاتر از حرمت بیت الله می‌باشد نیز خداوند متعال به حضرتش امر فرمود در عرفه وقوف کنند با اینکه حرمت پیامبر از عرفه بیشتر و بالاتر است و سر آن این است که:

این گونه مواضع، موطن و اماکنی هستند که خدا دوست دارد در آنها یاد شود، پس من نیز دوست دارم برای من در جایی دعا شود که خدا دعا در آنجا را دوست دارد و حائر حسینی علیه السلام نیز از همین گونه مواضع می‌باشد.

۲- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ جَمَاعَةٌ عَنْ سَعِيدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِي هَاشِمِ الْجَعْفَرِيِّ قَالَ دَخَلْتُ أَنَا وَمُحَمَّدُ بْنُ حَمْزَةَ عَلَيْهِ نَعُودُهُ وَهُوَ عَلِيٌّ فَقَالَ لَنَا وَجَّهُوا قَوْمًا إِلَى الْحَائِرِ مِنْ مَالِي فَلَمَّا خَرَجْنَا مِنْ عِنْدِهِ قَالَ لِي مُحَمَّدُ بْنُ حَمْزَةَ الْمُسَيِّرُ يُوجِّهُنَا إِلَى الْحَائِرِ وَهُوَ بِمَنْزِلِهِ مَنْ فِي الْحَائِرِ - قَالَ فَعِدْتُ إِلَيْهِ فَأَخْبَرْتُهُ فَقَالَ لِي لَيْسَ هُوَ هَكَذَا إِنَّ لِلَّهِ مَوَاطِنَ يُحِبُّ أَنْ يُعْبَدَ فِيهَا وَ حَائِرُ الْحُسَيْنِ

(علیه السلام) مِنْ تِلْكَ الْمَوَاضِعِ

علی بن الحسین و جماعتی از سعد بن عبد الله، از محمد بن عیسی، از ابی هاشم جعفری، وی می گوید:

من و محمد بن حمزه بر حضرت عسکری علیه السلام وارد شده و عیادتش کردیم در حالی که آن حضرت بیمار بودند، حضرت به ما فرمودند:

از مال من گروهی را به حائر گسیل دارید.

ما وقتی از خدمتش مرخص شده و بیرون آمدیم، محمد بن حمزه به من گفت:

حضرت ما را به حائر سوق دادند در حالی که خود ایشان به منزله همان کسی است که در حائر می‌باشد (یعنی حضرت سید الشهداء).

ابو هاشم می گوید: دوباره نزد حضرتش رفته مقاله محمد بن حمزه را محضرش گفتم، حضرت فرمودند.

این طور نیست که او می گوید، خداوند متعال مواضعی دارد که می‌خواهد در آنها عبادت شود و حائر حسینی از آنها است.

۳- قَالَ الْحُسَيْنُ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ الْمُغِيرَةَ وَ حَدَّثَنِي أَبُو مُحَمَّدٍ الْحَسَنُ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ عَلِيِّ الرَّازِيِّ الْمَعْرُوفُ بِالْوَهْرِدِيِّ بَنِي شَابُورَ بِهِذَا الْحَدِيثِ وَ ذَكَرَ فِي آخِرِهِ غَيْرَ مَا مَضَى فِي الْحَدِيثَيْنِ الْأَوَّلَيْنِ أَحَبُّتُ شَرْحَهُ فِي هَذَا الْبَابِ لِأَنَّهُ مِنْهُ قَالَ أَبُو مُحَمَّدٍ الْوَهْرِدِيُّ حَدَّثَنِي أَبُو عَلِيٍّ مُحَمَّدُ بْنُ هَمَّامٍ رَه قَالَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ الْحَمِيرِيُّ قَالَ حَدَّثَنِي أَبُو هَاشِمٍ الْجَعْفَرِيُّ قَالَ دَخَلْتُ عَلَى أَبِي الْحَسَنِ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدٍ (عليهما السلام) وَ هُوَ مَحْمُومٌ عَلِيلٌ فَقَالَ لِي يَا أَبَا هَاشِمٍ ابْعَثْ رَجُلًا مِنْ مَوَالِينَا إِلَى الْحَائِرِ يَدْعُو اللَّهَ لِي فَخَرَجْتُ مِنْ عِنْدِهِ فَاشْتَقَبَلَنِي عَلِيُّ بْنُ بِلَالٍ فَأَعْلَمْتُهُ مَا قَالَ لِي وَ سَأَلْتُهُ أَنْ يَكُونَ الرَّجُلَ الَّذِي يَخْرُجُ فَقَالَ السَّمْعُ وَ الطَّاعِيَةُ وَ لَكِنِّي أَقُولُ - إِنَّهُ أَفْضَلُ مِنَ الْحَائِرِ إِذْ كَانَ بِمَنْزِلَةِ مَنْ فِي الْحَائِرِ وَ دُعَاؤُهُ لِنَفْسِهِ أَفْضَلُ مِنْ دُعَائِي لَهُ بِالْحَائِرِ فَأَعْلَمْتُهُ (عليه السلام) مَا قَالَ فَقَالَ لِي قُلْ لَهُ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) أَفْضَلَ مِنَ الْبَيْتِ وَ الْحَجَرِ وَ كَانَ يَطُوفُ بِالْبَيْتِ وَ يَسْتَلِمُ الْحَجَرَ وَ إِنَّ لِلَّهِ تَعَالَى بِقَاعًا يُحِبُّ أَنْ يُدْعَى فِيهَا فَيَسْتَجِيبَ لِمَنْ دَعَاهُ وَ الْحَائِرُ مِنْهَا

حسین بن احمد بن مغیره می گوید:

ابو محمد حسن بن احمد بن علی رازی معروف به «و هوردی» در نیشابور این حدیث را برایم نقل کرد و در پایان آن فقره‌ای غیر از آنچه در دو حدیث اول و دوم گذشت را ذکر نموده که دوست داشتم در این باب شرحش دهم زیرا جزء این باب و توضیح آن چنین است:

ابو محمد و هوردی می گوید:

ابو علی محمد بن همام رحمه الله علیه گفت: محمد حمیری برایم نقل کرد که ابو هاشم جعفری گفت: بر حضرت ابی الحسن علی بن محمد سلام الله علیهما وارد شدم در حال که حضرت تبار و بیمار بودند به من فرمودند:

ای ابا هاشم شخصی از دوستان ما را به حائر بفرست تا برایم دعاء کند، از نزد آن حضرت بیرون آمدم در این هنگام با علی بن بلال مواجه شدم فرموده حضرت را برایش بازگو نموده و از وی راجع به شخصی که حضرت فرموده‌اند درخواست کرده و جو یا شدم. علی بن بلال گفت: شنیدم و اطاعت می‌کنم ولی می‌گویم: حضرت خودشان از حائر افضل و برتر هستند زیرا ایشان به منزله کسی است که در حائر می‌باشد (یعنی حضرت سید الشهداء) و دعاء آن جناب برای خودشان افضل و برتر است از دعاء من برای ایشان در حائر.

من محضر امام علیه السلام مشرف شده و مقاله علی بن بلال را خدمتش عرض کردم، حضرت به من فرمودند: به او بگو: رسول خدا از بیت و حجر الاسود افضل بودند ولی در عین حال دور بیت طواف می‌کرده و حجر را استلام می‌فرمودند، خداوند متعال بقاع و مواضعی دارد که می‌خواهد در آن جاها خوانده شود تا دعاء، دعاکننده را مستجاب فرماید و حائر از جمله این مواضع می‌باشد.

۹۱] - باب نود و یکم شفاء بودن تربت قبر حضرت امام حسین علیه السلام و مقدار مستحب بودن آن

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ فَضَالٍ عَنْ كَرَامِ بْنِ أَبِي يَعْفُورٍ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَأْخُذُ الْإِنْسَانُ مِنْ طِينِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَيَنْتَفِعُ بِهِ وَيَأْخُذُ غَيْرَهُ فَلَا يَنْتَفِعُ بِهِ فَقَالَ لَا وَاللَّهِ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ مَا يَأْخُذُهُ أَحَدٌ وَهُوَ يَرَى أَنَّ اللَّهَ يَنْفَعُهُ بِهِ إِلَّا نَفَعَهُ اللَّهُ بِهِ

محمد بن الحسن از محمد بن الحسن الصفار، از احمد بن محمد بن عیسی، از حسن بن علی بن فضال، از کرام، از ابن ابی یعفور، وی می گوید: محضر حضرت ابی عبد الله علیه السلام عرضه داشتم:

آیا این طور است که شخص تربت قبر امام حسین علیه السلام را وقتی اخذ نمود از آن انتفاع برده ولی تربت غیر آن حضرت را وقتی اخذ کرد نمی تواند از آن نفع ببرد؟

حضرت فرمودند:

نه این طور نیست که مجرد اخذ نمودن تربت این اثر را داشته باشد، به خدائی که معبودی غیر از او وجود ندارد اخذ نمی کند احدی تربت قبر آن حضرت را در حالی که معتقد است خداوند با آن نفع به او می رساند مگر آنکه حتما از آن منتفع می شود.

آنچه از این حدیث استفاده می شود آن است که اثر تربت زمانی است که شخص معتقد به آن باشد و الا صرف اخذ تربت بدون اعتقاد تاثیر البته موءثر نمی باشد.

۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْبَرْقِيِّ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا قَالَ دَفَعْتُ إِلَى امْرَأَةٍ غَزْلًا فَقَالَتْ اذْفَعُهُ إِلَيَّ حَبْبَهُ مَكَّةَ لِيُخَاطَ بِهِ كِسْوَةَ الْكَعْبَةِ قَالَتْ فَكْرِهْتُ أَنْ أذْفَعُهُ إِلَيَّ الْحَبْبَةَ وَأَنَا أَعْرِفُهُمْ فَلَمَّا أَنْ صِرْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ دَخَلْتُ عَلَى أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) فَقُلْتُ لَهُ جُعِلَتْ فِدَاكَ إِنْ امْرَأَةً أَعْطَانِي غَزْلًا فَقَالَتْ اذْفَعُهُ بِمَكَّةَ لِيُخَاطَ بِهِ كِسْوَةَ الْكَعْبَةِ فَكْرِهْتُ أَنْ أذْفَعُهُ إِلَيَّ الْحَبْبَةَ فَقَالَ اشْتَرِ بِهِ عَسَلًا وَزَعْفَرَانَ وَزَعْفَرَانَ- وَخُذْ مِنْ طِينِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَاعْجِنَهُ بِمَاءِ السَّمَاءِ وَاجْعَلْ فِيهِ مِنَ الْعَسَلِ وَالزَّعْفَرَانِ وَفَرِّقْهُ عَلَى الشَّيْعَةِ لِيُدَاؤُوا بِهِ مَرْضَاهُمْ

محمد بن عبد الله، از پدرش از ابی عبد الله برقی، از برخی اصحاب، وی گفت:

زنی پشم ریسیده ای را به من داد و گفت آن را به پرده داران کعبه بده تا با آن برای کعبه پرده درست نمایند، وی گفت: چون پرده داران را می شناختم کراحت داشتم آن را به ایشان بدهم پس وقتی به مدینه رسیدم محضر مبارک حضرت ابی جعفر علیه السلام رسیده به ایشان عرض کردم: فدایت شوم زنی پشمی ریسیده به من داده و گفته که آن را به پرده داران کعبه بدهم تا پرده ای از آن برای کعبه درست کنند، من از دادن پشم به ایشان کراحت دارم تکلیف چیست؟

حضرت فرمودند:

با آن عسل و زعفران خریده و از قبر حسین علیه السلام مقداری تربت بردار و آن را با آب باران عجین نما و در آن عسل و زعفران را بریز و سپس معجون بدست آمده را بین شیعیان تقسیم نما تا با آن مریض های خود را مداوا کنند.

۳- وَحَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعِيدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنِ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ الْبَصْرِيِّ وَلَقَبُهُ فَهْدٌ عَنْ بَعْضِ رِجَالِهِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ طِينُ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) شِفَاءٌ مِنْ كُلِّ دَاءٍ

پدرم از سعد بن عبد الله، از محمد بن عیسی، از محمد بن اسماعیل بصری که لقبش فهد می باشد از برخی رجالش از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

تربت قبر حضرت امام حسین علیه السلام شفاء هر دردی می باشد.

۴- وَعَنْهُ عَنْ سَعِيدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سُلَيْمَانَ الْبَصْرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه)

(السلام) قَالَ فِي طِينِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) الشِّفَاءُ مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَهُوَ الدَّوَاءُ الْأَكْبَرُ

و از پدرم، سعد بن عبد الله، از احمد بن الحسين بن سعيد، از پدرش، از محمد بن >سلیمان بصری، از پدرش، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل شده که آن حضرت فرمودند: در تربت قبر امام حسین علیه السلام شفاء هر دردی بوده و آن دواء اکبر می باشد.

۵- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ شَيْخٍ مِنْ أَصْحَابِنَا عَنْ أَبِي الصَّبَّاحِ الْكِنَانِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ طِينُ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فِيهِ شِفَاءٌ وَإِنْ أُخِذَ عَلَى رَأْسِ مِيلٍ

محمد بن جعفر، از محمد بن الحسين، از بزرگی از اصحاب ما، از ابی الصباح کنانی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

تربت قبر امام حسین علیه السلام در آن شفاء بوده اگر چه به قدر سر میل (میلی که با آن سر مه می کشند) باشد.

۶- وَ رَوَى عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالِ مَنْ أَصَابَتْهُ عِلَّةٌ فَيَدَأُ بِطِينِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) شَفَاهُ اللَّهُ مِنْ تِلْكَ الْعِلَّةِ إِلَّا أَنْ تَكُونَ عِلَّةَ السَّامِ

از حضرت ابی عبد الله علیه السلام

مروی است که فرمودند:

کسی که مرض و بیماری بر او عارض شده اگر قبل از خوردن هر دارویی تربت قبر امام حسین علیه السلام را بخورد خداوند مان او را از آن مرض شفا می دهد مگر از مرگ.

۷- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنِ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَّادِ الْبُصْرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ قَالَ حَدَّثَنَا مُدْلِجٌ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مُسْلِمٍ قَالَ خَرَجْتُ إِلَى الْمَدِينَةِ وَأَنَا وَجَعٌ فَقِيلَ لَهُ مُحَمَّدُ بْنُ مُسْلِمٍ وَجَعٌ فَأَرْسَلَ إِلَيَّ أَبُو جَعْفَرٍ (عليه السلام) شَرَابًا مَعَ غَلَامٍ مُعْطَى بِمَنْدِيلٍ فَنَاولَنِيهِ الْغَلَامُ وَقَالَ لِي اشْرَبْهُ فَإِنَّهُ قَدْ أَمَرَنِي أَنْ لَا أَبْرَحَ حَتَّى تَشْرَبَهُ فَنَاولْتُهُ فَإِذَا رَائِحَةُ الْمَسْكِ مِنْهُ وَإِذَا بِشَرَابٍ طَيِّبٍ الطَّعْمُ بَارِدٍ فَلَمَّا شَرِبْتُهُ قَالَ لِي الْغَلَامُ يَقُولُ لَكَ مَوْلَاكَ إِذَا شَرِبْتَهُ فَتَعَالَ فَفَكَرْتُ فِيمَا قَالَ لِي وَمَا أَقْدِرُ عَلَى النَّهْوِ قَبْلَ ذَلِكَ عَلَى رَجُلِي فَلَمَّا اسْتَقَرَّ الشَّرَابُ فِي جَوْفِي فَكَأَنَّمَا نَشَطْتُ مِنْ عِقَالٍ فَأَتَيْتُ بَابَهُ فَاسْتَأْذَنْتُ عَلَيْهِ فَصَوَّتْ بِي صَاحَ الْجِسْمِ ادْخُلْ فَدَخَلْتُ عَلَيْهِ وَأَنَا بَاكِ فَسَلَّمْتُ عَلَيْهِ وَقَبَلْتُ يَدَهُ وَرَأْسَهُ فَقَالَ لِي وَمَا يُبْكِيكَ يَا مُحَمَّدُ قُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ أَبْكَى عَلَى اعْتِرَابِي وَبُعْدِ الشُّقَّةِ وَقَلْبِ الْقُدْرَةِ عَلَى الْمَقَامِ عِنْدَكَ أَنْظُرْ إِلَيْكَ- فَقَالَ لِي أَمَا قَلْبُ الْقُدْرَةِ فَكَذَلِكَ جَعَلَ اللَّهُ أَوْلِيَاءَنَا وَأَهْلَ مَوَدَّتِنَا وَجَعَلَ الْبَلَاءَ إِلَيْهِمْ سَرِيعًا وَأَمَا مَا ذَكَرْتَ مِنَ الْعُزْبَةِ فَإِنَّ الْمَوْءِجَ فِي هَذِهِ الدُّنْيَا غَرِيبٌ وَفِي هَذَا الْخَلْقِ الْمُنْكَوسِ حَتَّى يَخْرُجَ مِنْ هَذِهِ الدَّارِ إِلَى رَحْمَةِ اللَّهِ وَأَمَا مَا ذَكَرْتَ مِنْ بُعْدِ الشُّقَّةِ فَلَكَ بِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) أُسْوَةٌ بِأَرْضِ نَائِيَةٍ عَنَّا بِالْفَرَاتِ وَأَمَا مَا ذَكَرْتَ مِنْ حُبِّكَ قَرِينًا وَالنَّظَرَ إِلَيْنَا وَأَنَّكَ لَا تَقْدِرُ عَلَى ذَلِكَ فَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي قَلْبِكَ وَجَزَاءُكَ عَلَيْهِ ثُمَّ قَالَ لِي هَلْ تَأْتِي قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قُلْتُ نَعَمْ عَلَى خَوْفٍ وَوَجَلٍ فَقَالَ مَا كَانَ فِي هَذَا أَشَدَّ فَالْتَوَّابُ فِيهِ عَلَى قَدْرِ الْخَوْفِ وَمَنْ خَافَ فِي إِثْمَانِهِ آمَنَ اللَّهُ رُوعَتَهُ- يَوْمَ يَقُومُ النَّاسُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ وَانصَرَفَ بِالْمَغْفِرَةِ وَسَلَّمْتُ عَلَيْهِ الْمَلَائِكَةُ وَزَارَ زَارَهُ وَرَأَى النَّبِيَّ (صلى الله عليه وآله) وَمَا يَصْنَعُ وَدَعَا لَهُ انْقَلَبَ بِنِعْمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ لَمْ يَمَسَّهُ سُوءٌ وَاتَّبَعَ رِضْوَانَ اللَّهِ ثُمَّ قَالَ لِي كَيْفَ وَجَدْتَ الشَّرَابَ فَقُلْتُ أَشْهَدُ أَنَّكُمْ أَهْلُ بَيْتِ الرَّحْمَةِ وَأَنَّكَ وَصِيُّ الْأَوْصِيَاءِ وَقَدْ أَتَانِي الْغَلَامُ بِمَا بَعَثْتُهُ وَمَا أَقْدِرُ عَلَى أَنْ أُسْتَقِلَّ عَلَى قَدَمِي وَلَقَدْ كُنْتُ آيسًا مِنْ نَفْسِي فَنَاولَنِي الشَّرَابَ- فَشَرِبْتُهُ فِيمَا وَجِدْتُ مِثْلَ رِيحِهِ وَلَمَّا أَطَيْبَ مِنْ ذَوْقِهِ وَلا طَعْمِهِ وَلا أَبْرَدَ مِنْهُ فَلَمَّا شَرِبْتُهُ قَالَ لِي الْغَلَامُ إِنَّهُ أَمَرَنِي أَنْ أَقُولَ لَكَ إِذَا شَرِبْتُهُ فَأَقْبِلْ إِلَيَّ وَقَدْ عَلِمْتُ شِدَّةَ مَا بِي فَقُلْتُ لَأَذْهَبَنَّ إِلَيْهِ وَلَوْ ذَهَبْتُ نَفْسِي فَأَقْبَلْتَ إِلَيْكَ فَكَأَنِّي نَشِطْتُ مِنْ عِقَالٍ فَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي جَعَلَكَمُ رَحِمَةً لِيَتَّبِعْتُمْ وَرَحِمَةً عَلَيَّ فَقَالَ يَا مُحَمَّدُ إِنَّ الشَّرَابَ الَّذِي شَرِبْتُهُ فِيهِ مِنْ طِينِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَهُوَ أَفْضَلُ مَا اسْتَشْفِي بِهِ فَلَا تَعْدِلْ بِهِ فَإِنَّا نَسْتَشْفِيهِ صَبِيحَانًا وَنَسَاءً فَتَرَى فِيهِ كُلَّ خَيْرٍ فَقُلْتُ لَهُ جُعِلْتُ فِدَاكَ إِنَّا لَنَأْخُذُ مِنْهُ وَنَسْتَشْفِي بِهِ فَقَالَ يَا خُدَّ الرَّجُلُ فَيَخْرِجُهُ مِنَ الْحَائِرِ وَقَدْ أَظْهَرَهُ فَلَا يَمُرُّ بِأَحَدٍ مِنَ الْجَنِّ بِهِ عَاهِيَةٌ وَلا دَابَّةٌ- وَلا شَيْءٍ فِيهِ آفَةٌ إِلَّا سَدَّمَهُ

فَتَذْهَبُ بَرَكَتُهُ فَيَصِيرُ بَرَكَتُهُ لِعَیْبِهِ وَ هَذَا الَّذِي يَتَعَالَجُ بِهِ لَيْسَ هَكَذَا وَ لَوْ لَا مَا ذَكَرْتُ لَكَ مَا يُمَسَّحُ بِهِ شَيْءٌ - وَ لَا شَرِبَ مِنْهُ شَيْءٌ إِلَّا أَفَاقَ مِنْ سَاعَتِهِ وَ مَا هُوَ إِلَّا كَحَجَرِ الْمَأْسُودِ أَتَاهُ صَاحِبُ الْعَاهَاتِ وَ الْكُفْرِ وَ الْجَاهِلِيَّةِ وَ كَانَ لَا يَتَمَسَّحُ بِهِ أَحَدٌ إِلَّا أَفَاقَ وَ كَانَ كَأَبْيَضِ يَأْفُوتُهُ فَاسْوَدَّ حَتَّى صَارَ إِلَى مَا رَأَيْتَ فَقُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ وَ كَيْفَ أَصْنَعُ بِهِ فَقَالَ تَصْنَعُ بِهِ مَعَ إِظْهَارِكَ إِيَّاهُ مَا يَصْنَعُ غَيْرُكَ تَسْتَخْفُ بِهِ فَتَطْرُحُهُ فِي خُرْجِكَ وَ فِي أَشْيَاءٍ دَنَسَهُ فَيَذْهَبُ مَا فِيهِ مِمَّا تُرِيدُهُ لَهُ فَقُلْتُ صَدَقْتَ جُعِلْتُ فِدَاكَ قَالَ لَيْسَ يَأْخُذُهُ أَحَدٌ إِلَّا وَ هُوَ جَاهِلٌ بِأَخْزِهِ وَ لَمَّا يَكَادُ يَسْلَمُ بِالنَّاسِ فَقُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ وَ كَيْفَ لِي أَنْ آخُذَهُ كَمَا تَأْخُذُهُ فَقَالَ لِي أُعْطِيكَ مِنْهُ شَيْئًا فَقُلْتُ نَعَمْ - قَالَ إِذَا أَخَذْتَهُ فَكَيْفَ تَصْنَعُ بِهِ فَقُلْتُ أَذْهَبُ بِهِ مَعِيَ فَقَالَ فِي أَيِّ شَيْءٍ تَجْعَلُهُ فَقُلْتُ فِي ثِيَابِي - قَالَ فَقَدْ رَجَعْتَ إِلَيَّ مَا كُنْتَ تَصْنَعُ اشْرَبْ عِنْدَنَا مِنْهُ حَاجَتَكَ وَ لَا تَحْمِلْهُ - فَإِنَّهُ لَا يَسْلَمُ لَكَ فَسَقَانِي مِنْهُ مَرَّتَيْنِ فَمَا أَعْلَمُ أَنِّي وَجَدْتُ شَيْئًا مِمَّا كُنْتُ أَجِدُ حَتَّى انْصَرَفْتُ

محمد بن عبد الله جعفر حمیری، از پدرش، از علی بن محمد بن سالم، از محمد بن خالد، از عبد الله بن حماد بصری، از عبد الله بن عبد الرحمن الاصم، وی گفت:

مدلیج برای ما از محمد بن مسلم حدیثی نقل کرد که وی گفت: من به مدینه رفتم در حالی که دردمند بودم محضر امام رساندند که محمد بن مسلم دردمند است، حضرت ابو جعفر علیه السلام شربتی برایم فرستادند آورنده غلامی بود که دستاری به سر بسته بود، بهر صورت غلام شربت را به من داد و گفت:

این را بیاشام زیرا حضرت به من امر فرموده‌اند تا تو این را نیاشامیده‌ای من از نزدت نروم، پس شربت را گرفتم، بوی مشک از آن می‌آمد، شربتی پاکیزه، طعمی خنک داشت وقتی آن را نوشیدم، غلام به من گفت: آقایت فرموده: وقتی شربت را خوردی به نزدش حاضر شو.

من در این گفتار می‌اندیشدم که پیش از نوشیدن شربت قادر نبودم روی پاهایم بایستم حال چطور حرکت کرده و به محضرش بروم، بهر صورت وقتی شربت در جوف من قرار گرفت گویا از بند رها شدم پس درب منزل حضرت آمده از آن جناب اذن خواستم، حضرت با صدای بلند فرمودند:

جسمت بهبودی یافت داخل شو! پس داخل شده در حالی که می‌گریستم، سلام بر آن حضرت کرده و دست و سر آن سرور را می‌بوسیدم.

حضرت به من فرمودند:

ای محمد، چرا گریه می‌کنی؟

عرض کردم: فدایت شوم گریه‌ام بخاطر این چند چیز است:

الف: غریبم.

ب: از شما دور هستم.

ج: قدرتم کم و ضعیف می‌باشم د: قادر نیستم نزد شما رحل اقامت انداخته و به شما بنگرم.

حضرت فرمودند:

اما کم بودن قدرت، البته همین طور است، خداوند دوستان ما را این چنین قرار داده و سریعاً بلاء را بر ایشان نازل می‌کند.

و امّا اینکه گفتم: غریب هستی، موءمن در دنیا و بین این خلق نگونسار غریب می‌باشد تا از این دار فانی به رحمت باری منتقل شود.

و اما اینکه گفتم مکان دور است و از ما فاصله داری، بر تو باد به پیروی نمودن از ابی عبد الله علیه السلام (منظور از ابی عبد الله خود آن حضرت می‌باشد) زیرا ما نیز از زمینی که محبوب و مطلوبمان است (مراد کربلاء می‌باشد) دور بوده و بواسطه فرات بین ما و آن زمین فاصله افتاده است.

و اما اینکه گفتی دوست داری نزدیک ما بوده و بما نظر افکنی و بر این معنا قادر نیستی، خداوند متعال بر آنچه در قلب تو است آگاه بوده و تو را بر همان پاداش و جزا می‌دهد.

سپس حضرت به من فرمودند:

آیا به زیارت قبر حسین علیه السلام می‌روی؟

عرض کردم: بلی، منتهی با خوف و هراس.

حضرت فرمودند:

هر چه در این زیارت شدت و سختی به بینی و خوف و هراس تو بیشتر باشد، ثواب و اجرت بهمان قدر افزون می‌گردد، و کسی که در زیارت آن حضرت خوف داشته و با این حال آن جناب را زیارت کند حق تعالی او را از وحشت روزی که مردم برای حساب در مقابل پروردگار عالمیان می‌ایستند (یعنی روز قیامت) در امان نگه می‌دارد و این شخص از زیارت بر می‌گردد در حالی که حق تعالی گناهانش را آمرزیده و فرشتگان بر او درود و سلام می‌دهند و پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم او و آنچه را بجا آورده دیده و برایش دعاء می‌فرمایند، و وی به نعمت و فضل خدا روی آورده و هیچ رنج و تعبی به او متوجه نشده و رضایت و خشنودی خدا را پی‌گیری می‌نماید.

سپس حضرت به من فرمودند:

شربت را چگونه یافتی؟

عرض کردم: شهادت می‌دهم شما اهل بیت رحمت بوده و شما جانشین جانشینان پیامبر هستید غلامی نزد من آمد و آنچه عنایت کرده بودید به من رساند، قبل از آن قادر نبودم مستقلا روی پا خود بایستم و از خود مایوس شده بودم، وی شربت را که به من داد و من آن را نوشیدم بوئی به آن خوشی تا بحال استشمام نکرده و مزه‌ای تا بحال به آن پاکیزگی نچشیده و طعمی به آن مطبوعی تاکنون حس ننموده و بگواراتر از آن هرگز برنخورده بودم، و هنگامی که آن را نوشیدم، غلام به من گفت:

حضرت به من امر فرموده‌اند به تو بگویم: وقتی نوشیدی نزد من بیا.

من به وخامت حال و شدت درد خود واقف بودم، لذا حدیث نفس نموده و به خود گفتم.

حتما خدمتش مشرف خواهم شد اگر چه جانم را از دست بدهم، پس به سوی شما روی آوردم ولی گویا از بند رها گشتم، پس حمد و سپاس خدائی را که شما را رحمت برای شیعیانتان و رحمت برای من نیز قرار داده است.

حضرت فرمودند:

ای محمد، شربتی که نوشیدی در آن تربت قبر حسین علیه السلام بود و آن بهترین داروئی است که به منظور استشفاء مصرف می‌کنند و با آن هیچ دوائی را برابر و مساوی ندان، ما به اطفال و زنان خود آن را می‌خورانیم و در آن هر خیر و خوبی را دیده‌ایم.

خدمتش عرضه داشتم: فدایت شوم از آن برداشته و استشفاء به آن بجوئیم؟

حضرت فرمودند:

بسا شخصی آن را اخذ کرده و با خود از حائر بیرون می‌برد و بر دیگران اظهار نموده و مخفی نمی‌کند پس مرور به جتی می‌کند که در او مرض و بیماری بوده یا به حیوان و موجودی که دارای آفت است می‌گذرد پس آن را می‌بویند و برکتش زائل گشته و بدین ترتیب برکت آن برای غیر مصرف می‌شود اما تربتی را که ما با آن دردها را معالجه می‌کنیم این طور نیست، و اگر دیگران نیز رعایت کنند و آنچه را که برای گفتم منظور داشته و تربت مأخوذ را از مرای و منظر دیگران بر حذر داشته و در معرض قرار ندهند مسلما با هیچ شیئی تماس پیدا نکرده و هیچ کسی از آن تناول ننموده مگر در همان ساعت از مرض و بیماری که دارد افاقه پیدا می‌کند، و سرگذشت این تربت نظیر سرگذشت حجر الاسود است که صاحب آفات و امراض و کفر و جاهلیت با آن تماس پیدا

می‌کردند و پس از تماس مرض و عیب و نقصی که داشتند برطرف می‌شد.

این سنگ در بدو امر همچون یاقوت سفید و شفاف بود که پس از این تماس‌ها و اصابت این اشیاء آلوده با آن رفته رفته رنگش تیره و سیاه شد و به این صورتی که اکنون می‌بینی درآمد.

این تربت نیز به واسطه تماس با اشیاء آلوده و افراد ناصالح خاصیت و اثرش زائل گردد و آن تاثیری را که باید داشته باشد ندارد لذا تو نمی‌توانی اثر مطلوب را از آن بهره برداری کنی.

محضر مبارکش عرض کردم: مگر بآن چه می‌کنم؟

حضرت فرمودند:

وقتی آن را اظهار کرده و در معرض قرار دادی با آن همان عملی را کرده که دیگران می‌کنند، یعنی آن را مورد استخفاف قرار داده و سبک می‌شماری از این رو بسا آن را در خورجین انداخته و در بین اشیاء آلوده می‌گذاری در نتیجه اثری را که از آن انتظار داری نخواهی دید و آن از تربت زائل گردیده. خدمتش عرضه داشتم: فدایت شوم واقع امر همین است و صحیح می‌فرماید. سپس حضرت فرمودند: احدی آن را اخذ نکرده مگر آنکه جاهل است به کیفیت اخذ و رعایت آداب آن لذا بر ایشان سالم نمی‌ماند.

محضرش عرض کردم: فدایت شوم چگونه آن را بردارم تا اخذ من نظیر اخذ شما باشد؟

حضرت فرمودند:

آیا مقداری از آن را به تو بدهم؟

عرض کردم: بلی.

فرمودند:

وقتی از من گرفتی با آن چه می‌کنی؟

عرض کردم: با خود می‌برم.

فرمودند:

در چه چیز آن را قرار می‌دهی؟

عرض کردم: در لباس‌های خود آن را می‌گذارم.

حضرت فرمودند:

باز این عمل مثل عمل سابق شد و به آنچه قبلاً رفتاری کردی برگشتی، این کار را مکن بلکه، وقتی آن را از من گرفتی تا نزد من هستی تناولش کن که حاجت روا می‌شود و هرگز با خودت حمل مکن زیرا در این صورت اثری نداشته و برایت سالم نمی‌ماند. سپس محمد بن مسلم می‌گوید:

حضرت از آن دو بار به من خوراندند و پس از آن درد و الم و بیماری که داشتم در خود نیافته و به کلی برایم بهبودی حاصل شد و پس از آن به وطن خویش برگشتم.

۸- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مَتِّ الْجَوْهَرِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ يَحْيَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنِ الْخَبْرِيِّ عَنْ أَبِي وَلَادٍ عَنْ أَبِي بَكْرِ الْحَضْرَمِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ لَوْ أَنَّ مَرِيضًا مِنَ الْمَوءَمِنِينَ يَعْرِفُ حَقَّ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَحُزْمَتَهُ وَوَلَايَتَهُ أَخَذَ مِنْ طِينِ قَبْرِهِ مِثْلَ رَأْسِ أَنْمَلَةٍ كَانَ لَهُ دَوَاءٌ

محمد بن الحسین بن مت‌الجوهری از محمد بن احمد بن یحیی، از محمد ابن الحسین، از محمد بن اسماعیل، از خبیری، از ابی ولاد از ابی بکر حضرمی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

اگر مریضی از اهل ایمان که به حق حضرت ابی عبد الله (حضرت سید الشهداء علیه السلام) سلام الله علیه آگاه و عارف است و به حرمت و ولایت آن جناب آشنا است از تربت قبرش به مقدار سر بند انگشت بردارد همان برای او دواء می‌باشد.

[۹۲] - باب نود و دوم تربت قبر حضرت امام حسین علیه السلام شفاء و امان می‌باشند

۱- حَدَّثَنِي أَبِي وَ جَمَاعَةٌ رَه عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ رَجُلٍ قَالَ بَعَثَ إِلَيَّ أَبُو الْحَسَنِ الرَّضَا (عَلَيْهِ السَّلَام) مِنْ خُرَاسَانَ ثِيَابَ رِزْمٍ وَ كَانَ بَيْنَ ذَلِكَ طِينٌ فَقُلْتُ لِلرَّسُولِ مَا هَذَا قَالَ طِينُ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عَلَيْهِ السَّلَام) مَا كَانَ يُوجِّهُ شَيْئًا مِنَ الثِّيَابِ وَ لَا غَيْرِهِ إِلَّا وَ يَجْعَلُ فِيهِ الطِّينَ وَ كَانَ يَقُولُ هُوَ أَمَانٌ بِإِذْنِ اللَّهِ

پدرم و جماعتی رحمه الله عليهم، از سعد بن عبد الله، از محمد بن عیسی از شخصی نقل کرده‌اند که وی گفت: حضرت ابو الحسن الرضا علیه السلام از خراسان بقیچه‌ای برایم فرستادند که در بین آن تربتی بود، به آورنده بقیچه گفتم این تربت چیست؟ گفت: تربت قبر حضرت امام حسین علیه السلام است، حضرت ابو الحسن الرضا علیه السلام جامه یا غیر آن را وقتی به جایی می‌فرستند حتما همراه آن تربت سید الشهداء علیه السلام را قرار داده و می‌فرمایند: این تربت به اذن خدا امان و موجب حفظ مال می‌باشد.

۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُوسَى بْنِ سَعْدَانَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْقَاسِمِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْعَلَاءِ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عَلَيْهِ السَّلَام) يَقُولُ حَنُكُوا أَوْلَادَكُمْ بِتُورِيَةِ الْحُسَيْنِ (عَلَيْهِ السَّلَام) فَإِنَّهُ أَمَانٌ مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ رَزَّازٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ، مِنْ مُوسَى بْنِ سَعْدَانَ، مِنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْقَاسِمِ، مِنْ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْعَلَاءِ، وَ يَمِي كُؤِيد:

از حضرت ابی عبد الله علیه السلام شنیدم که می‌فرمودند:

فرزندانتان را با تربت حسین علیه السلام تحنیک کنید (یعنی تربت را به سقف دهانشان بمالید) زیرا تربت موجب امان و حفظ آنها است.

۳- حَدَّثَنِي أَبِي رَه عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَيُّوبَ بْنِ نُوحٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمُغِيرَةَ قَالَ حَدَّثَنَا أَبُو السَّيِّعِ قَالَ سَأَلَ رَجُلٌ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عَلَيْهِ السَّلَام) وَ أَنَا أَسْمَعُ قَالَ آخِذٌ مِنْ طِينِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ يَكُونُ عِنْدِي أَطْلُبُ بَرَكَتَهُ قَالَ لَا بَأْسَ بِذَلِكَ

پدرم رحمه الله علیه از سعد بن عبد الله، از ایوب بن نوح، از عبد الله بن مغیره نقل کرده که وی گفت: ابو السیج برای ما، حدیثی نقل کرد و گفت:

شخصی از حضرت ابا عبد الله علیه السلام سوال کرد و من می‌شنیدم، وی پرسید: آیا از تربت قبر امام حسین علیه السلام بردارم و با آن طلب برکت کنم؟

حضرت فرمودند: هیچ باکی نیست.

۴- وَ عَنْهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ أَحْمَدَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ مُوسَى الْوَرَّاقِ عَنْ يُونُسَ عَنْ عِيسَى بْنِ سُلَيْمَانَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ زِيَادٍ عَنْ عَمَّتِهِ قُلْتُ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عَلَيْهِ السَّلَام) يَقُولُ إِنَّ فِي طِينِ الْحَائِرِ الَّذِي فِيهِ الْحُسَيْنُ (عَلَيْهِ السَّلَام) شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَ أَمَانًا مِنْ كُلِّ خَوْفٍ

از پدرم، از سعد، از احمد بن محمد بن عیسی از عباس بن موسی وراق، از یونس، از عیسی بن سلیمان از محمد بن زیاد، از عمه‌اش منقول است که وی گفت:

از حضرت ابی عبد الله علیه السلام شنیدم که می‌فرمودند:

تربت حائری که حضرت امام حسین علیه السلام در آن هستند شفاء از هر دردی بوده و امان است از هر خوف و هراسی.

۵- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَه عَنْ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ وَ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى عَنِ الْعُمَرَكِيِّ بْنِ عَلِيِّ الْبُؤُفَكِيِّ عَنْ يَحْيَى وَ كَانَ فِي خِدْمَتِهِ أَبِي جَعْفَرِ الثَّانِي عَنِ عِيسَى بْنِ سُلَيْمَانَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مَيَّارٍ عَنْ عَمَّتِهِ قَالَتْ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عَلَيْهِ السَّلَام) يَقُولُ إِنَّ فِي طِينِ الْحَائِرِ الَّذِي فِيهِ

الْحُسَيْنُ (عليه السلام) شِفَاءٌ مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَ أَمَانًا مِنْ كُلِّ خَوْفٍ

پدرم رحمه الله عليه، از احمد بن ادریس، و محمد بن یحیی، از عمر کی بن علی بوفکی، از یحیی که در خدمت ابی جعفر ثانی بود، از عیسی بن سلیمان، از محمد بن مارد، از عمه اش روی گفت:

از حضرت ابی عبد الله علیه السلام شنیدم که می فرمودند:

بطور قطع و حتم در تربت حائری که در آن حضرت امام حسین علیه السلام می باشد شفاء است از هر دردی و امان است از هر خوف و هراسی.

۶- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنِ الْخَبَرِيِّ عَنْ أَبِي وَلَادٍ عَنْ أَبِي بَكْرِ الْحَضْرَمِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ لَوْ أَنَّ مَرِيضًا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ يَعْرِفُ حَقَّ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ وَ حُرْمَتَهُ وَ وِلَايَتَهُ أَخَذَ لَهُ مِنْ طِينِ قَبْرِهِ عَلَى رَأْسِ مِيلٍ كَانَ لَهُ دَوَاءٌ وَ شِفَاءٌ

محمد بن جعفر، از محمد بن الحسین، از محمد بن اسماعیل، از خیبری، از ابی ولاد، از ابی بکر حضرمی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

اگر مریضی از اهل ایمان که به حق حضرت ابی عبد الله الحسین علیه السلام عارف و آگاه بوده و با حرمت و ولایتش آشنا است.

از تربت قبر حضرتش به مقدار سر میل (میل کحالی یا میل جراحی) بردارد و همان برایش دواء و شفاء می باشد.

*** **

*** **

[۹۳] - باب نود و سوم مکان و کیفیت اخذ تربت قبر حضرت امام حسین علیه السلام

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَه عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ يَعْقُوبَ بْنِ يَزِيدَ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ عَنْ يُونُسَ بْنِ رَفِيعٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِنَّ عِنْدَ رَأْسِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) لَتُورِيَةُ حَمْرَاءَ فِيهَا شِفَاءٌ مِنْ كُلِّ دَاءٍ إِلَّا السَّامَ قَالَ فَأَتَيْتُ الْقَبْرَ بَعِيدَ مَا سَجِعْنَا هَذَا الْحَدِيثَ فَاحْتَفَرْنَا عِنْدَ رَأْسِ الْقَبْرِ فَلَمَّا حَفَرْنَا قَدَرَ ذِرَاعٍ انْحَدَرَتْ عَلَيْنَا مِنْ رَأْسِ الْقَبْرِ مِثْلُ السَّهْلَةِ حَمْرَاءَ قَدَرَ دِرْهَمٍ فَحَمَلْنَاهُ إِلَى الْكُوفَةِ فَمَزَجْنَاهُ وَخَبَبْنَاهُ فَأَقْبَلْنَا نُعْطِي النَّاسَ يَتَدَاوُونَ بِهِ

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله، از يعقوب بن يزيد، از حسن بن علي، از يونس بن ربيع، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

نزد سر مبارک حسین بن علی علیهما السلام تربت قرمزی است که در آن شفاء هر دردی غیر از مرگ می‌باشد یونس بن ربيع می‌گوید: بعد از اینکه، این حدیث را شنیدم نزد قبر حاضر شده و طرف سر قبر را حفر کردیم و چون به قدر یک ذراع کنديم راس قبر خاک‌هائی مثل ریگ‌های ریزی که آب آنها را با خود می‌آورد بر ما ریخت، رنگ آنها قرمز و اندازه‌شان قدر یک درهم بود، آنها را با خود به کوفه آورده پس ممزوج و عجینشان کرده و پنهانشان نمودیم و بعد به تدریج از آن به مردم می‌داده تا با آن مریض‌های خود را مداوا کنند.

۲- حَدَّثَنِي أَبِي رَه وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ سَعْدِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنْ رِزْقِ اللَّهِ بْنِ الْعَلَاءِ عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ عَمْرٍو السَّرَّاجِ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ يَوْمَ خَذَ طِينُ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) مِنْ عِنْدِ الْقَبْرِ عَلَى قَدْرِ سَبْعِينَ بَاعًا

پدرم و محمد بن الحسن و علی بن الحسین، از سعد، از احمد بن محمد بن عیسی، از رزق الله بن علاء، از سلیمان بن عمرو سراج، از برخی اصحابمان، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

تربت قبر حسین علیه السلام را از نزدیک قبر تا فاصله هفتاد باع اخذ می‌کنند.

مترجم گوید:

«باع» عبارت است از فاصله بین سر انگشت دست راست و سر انگشت دست چپ زمانی که دو دست را افقی به طرفین باز کنند.

۳- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ عَلِيٍّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ إِسْحَاقَ النَّهَائِنْدِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادِ الْأَنْصَارِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِذَا تَنَاوَلَ أَحَدُكُمْ مِنْ طِينِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَلْيَقُلْ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِحَقِّ الْمَلِكِ الَّذِي تَنَاوَلَهُ- وَ الرَّسُولِ الَّذِي بَوَّأَهُ وَ الْوَصِيِّ الَّذِي ضَمَّنَ فِيهِ أَنْ تَجْعَلَهُ شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ كَذَا وَ كَذَا وَ يُسَمَّى ذَلِكَ الدَّاءَ

علی بن الحسین، از علی بن ابراهیم، از اسحاق نهاوندی، از عبد الله بن حماد انصاری، از عبد الله بن سنان، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، آن حضرت فرمودند:

هر گاه کسی از شما تربت قبر حسین علیه السلام را تناول کرد بگوید:

بار خدایا از تو سوال می‌کنم به حق فرشته‌ای که آن را اخذ نموده و رسولی که آن را جای داده و وصی که در آن پنهان شده آن را شفاء از هر دردی قرار بده (نام دردهای مورد نظر را ببرند).

۴- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ عَنْ سَلَمَةَ عَنْ عَلِيٍّ بْنِ الرِّيَّانِ بْنِ الصَّلْتِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَسَدٍ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مَصِيَّةَ عَنْ عَمِّهِ عَنْ أَبِي جَعْفَرِ الْمُؤَصِّبِيِّ أَنَّ أَبَا جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ إِذَا أَخَذْتَ طِينِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ فَقُلْ اللَّهُمَّ بِحَقِّ هَذِهِ التُّرْبَةِ وَ بِحَقِّ الْمَلِكِ الْمُؤَكَّلِ بِهَا وَ الْمَلِكِ الَّذِي كَرَّبَهَا وَ بِحَقِّ الْوَصِيِّ الَّذِي هُوَ فِيهَا صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ اجْعَلْ هَذَا الطِّينَ شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَ أَمَانًا مِنْ كُلِّ خَوْفٍ فَإِنَّ فَعَلَ ذَلِكَ كَانَ حَتْمًا شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَ أَمَانًا مِنْ كُلِّ خَوْفٍ

حکیم بن داود، از سلمه، از علی بن ریّان بن صلت، از حسین بن اسد، از احمد بن مصقله، از عمویش، از ابی جعفر موصلی، وی گفت:

حضرت ابو جعفر علیه السلام فرمودند:

هر گاه تربت قبر حسین علیه السلام را اخذ کردی بگو:

خدایا به حق این تربت و بحق فرشته‌ای که موکل بر آن است، و به حق فرشته‌ای که آن را حفر نموده و به حق وصی که در درون آن است، درود بفرست بر محمد و آل محمد و قرار بده این تربت را شفاء از هر دردی و امان از هر خوف و هراسی. سپس حضرت فرمودند:

اگر شخصی چنین کند حتما تربت شفاء از هر دردی خواهد بود و از هر خوفی امان برایش می‌باشد.

۵- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنْ جَدِّهِ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارَ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ قَالَ حَدَّثَنَا أَبُو عَمْرٍو شَيْخٌ مِنْ أَهْلِ الْكُوفَةِ عَنْ أَبِي حَمْرَةَ الثَّمَالِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ كُنْتُ بِمَكَّةَ وَذَكَرْتُ فِي حَدِيثِهِ قُلْتُ جَعَلْتُ فِدَاكَ إِنِّي رَأَيْتُ أَصْحَابَنَا يَأْخُذُونَ مِنْ طِينِ الْحَائِرِ لَيْسْتَشْفُونَ [يَسْتَشْفُونَ بِهِ] - هَلْ فِي ذَلِكَ شَيْءٌ مِمَّا يَقُولُونَ مِنَ الشِّفَاءِ قَالَ قَالَ يُسْتَشْفَى بِمَا بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْقَبْرِ عَلَى رَأْسِ أَرْبَعَةِ أَمْيَالٍ وَكَذَلِكَ قَبْرِ جَدِّي رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَكَذَلِكَ طِينُ قَبْرِ الْحَسَنِ وَ عَلِيٍّ وَ مُحَمَّدٍ فَخُذْ مِنْهَا فَإِنَّهَا شِفَاءٌ مِنْ كُلِّ سَقَمٍ وَ جُنَّةٌ مِمَّا تَخَافُ وَ لَا يَعْدِلُهَا شَيْءٌ مِنَ الْأَشْيَاءِ الَّتِي يُسْتَشْفَى بِهَا إِلَّا الدُّعَاءُ وَ إِنَّمَا يُفْسِدُهَا مَا يُخَالِطُهَا مِنْ أَوْعِيَّتِهَا وَ قَلَّةُ الْيَقِينِ لِمَنْ يُعَالِجُ بِهَا فَأَمَّا مَنْ أَيْقَنَ أَنَّهَا لَهُ شِفَاءٌ إِذَا يُعَالِجُ بِهَا كَفَتَهُ بِإِذْنِ اللَّهِ مِنْ غَيْرِهَا مِمَّا يُعَالِجُ بِهِ وَ يُفْسِدُهَا الشَّيَاطِينُ وَ الْجِنُّ مِنْ أَهْلِ الْكُفْرِ مِنْهُمْ يَتَمَسَّحُونَ بِهَا وَ مَا تَمُرُّ بِشَيْءٍ إِلَّا سَمَّهَا وَ أَمَّا الشَّيَاطِينُ وَ كَفَّارُ الْجِنِّ فَإِنَّهُمْ يَحْسُدُونَ بَنِي آدَمَ عَلَيْهِمْ فَتَمَسَّحُونَ بِهَا لِيَذْهَبَ عَامَةُ طِبِّهَا وَ لَا يُخْرَجُ الطِّينُ مِنَ الْحَائِرِ إِلَّا وَ قَدْ اسْتَعَدَّ لَهُ مَا لَا يُحْصَى مِنْهُمْ وَ أَنَّهُ لَفِي يَدِ صَاحِبِهَا وَ هُمْ يَتَمَسَّحُونَ بِهَا وَ لَا يَقْدِرُونَ مَعَ الْمَلَائِكَةِ أَنْ يَدْخُلُوا الْحَائِرَ وَ لَوْ كَانَ مِنَ التُّرْبَةِ شَيْءٌ يَسْلِمُ مَا عُولَجَ بِهِ أَحَدٌ إِلَّا بَرَأَ مِنْ سَاعَتِهِ فَإِذَا أَخَذَتْهَا فَانْتَمَتْهَا وَ أَكْثَرَ عَلَيْهَا مِنْ ذِكْرِ اللَّهِ تَعَالَى وَ قَدْ بَلَغَنِي أَنَّ بَعْضَ مَنْ يَأْخُذُ مِنَ التُّرْبَةِ شَيْئًا يَسْتَحْفُفُ بِهِ حَتَّى إِنْ بَعْضُهُمْ لِيَطْرُحَهَا فِي مِخْلَافِ الْبُغْلِ وَ الْحِمَارِ وَ فِي وَعَاءِ الطَّعَامِ وَ مَا يُمَسِّحُ بِهِ الْأَيْدِي مِنَ الطَّعَامِ وَ الْخُرُوجِ وَ الْجُودِ فَكَيْفَ يَسْتَشْفَى بِهِ مَنْ هَذَا حَالُهُ عِنْدَهُ وَ لَكِنَّ الْقَلْبَ الَّذِي لَيْسَ فِيهِ يَقِينٌ مِنَ الْمُسْتَحْفَفِ بِمَا فِيهِ صَلَاحُهُ يُفْسِدُ عَلَيْهِ عَمَلَهُ

محمد بن الحسن بن علی بن مهزیار، از پدرش، از جدش علی بن مهزیار، از حسن بن سعید، از عبد الله بن عبد الرحمن اصم، وی می‌گوید:

ابو عمرو که شیخی از اهل کوفه بود برای ما حدیث گفت، وی از ابو حمزه ثمالی و او از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده، وی گفت: من در مکه بودم (... در اثناء حدیثش گفت):

فدایت شوم می‌بینم اصحابمان را که تربت حائر را برای استشفاء اخذ می‌کنند، آیا اینکه می‌گویند در این تربت شفاء هست درست است؟

وی گفت: امام علیه السلام فرمودند:

استشفاء می‌جویند به تربتی که از قبر تا رأس چهار میلی قرار گرفته و شفاء حاصل می‌شود و همچنین است قبر جدّم رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و نیز همین طور است تربت قبر حضرات امام حسن و علی بن حسین و محمد بن علی علیهم السلام، پس از تربت این قبور مطهره اخذ کن که شفاء است برای هر دردی و حافظ است از آنچه خوف و هراسی داری و هیچ دارویی معادل آن نبوده مگر دعاء. و باید توجه داشت اگر فسادی در این تربت دیده می‌شود و احیانا تاثیری ندارد این فساد ناشی از سه چیز است:

الف: آنچه با آنها مخلوط می‌گردد (مراد ظروفی است که تربت‌ها را در آنها می‌ریزند) ب: کسانی که با این تربت استشفاء

می‌جویند اعتقاد و یقینشان به حصول شفاء اندک می‌باشد.

ولی آنان که یقین کامل دارند که در صورت معالجه با آن شفاء بر ایشان حاصل می‌شود و آن را بکار بردند به اذن خدا معالجه شده و این تربت آنها را از داروهای دیگر مستغنی می‌نماید.

ج: شیاطین و جن‌هایی هستند از اهل کفر که تربت را مسح نموده و بدین ترتیب آن را فاسد می‌کنند این موجودات به چیزی مرور نکرده مگر آنکه آن را می‌بویند و بواسطه استشمام اثر تربت را می‌برند.

شیاطین و جن‌های اهل کفر بر بنی آدم حسد برده و این تربت را مسح نموده و بوی آن را از بین می‌برند و اساساً تربت از حائر خارج نمی‌شود مگر آنکه جماعتی از این شیاطین و جن‌ها که تعدادشان قابل احصاء نیست آماده‌اند برای اینکه تربت را اگر چه در دست صاحبش هست مسح نموده و اثرش را زائل کنند و اینکه بیرون حائر هستند و نمی‌توانند به درون آن نفوذ کنند بخاطر وجود فرشتگان در حائر می‌باشد.

و اگر تربتی سالم بوده و از تماس شیاطین و جن‌ها در امان مانده باشد مسلماً احدی با آن معالجه نکرده مگر آنکه در ساعت بهبودی برایش حاصل می‌شود، بنا بر این اگر می‌خواهی تربت سالم بماند وقتی اخذش نمودی پنهانش کن و زیاد اسم خداوند متعال را بر آن بخوان و بدم.

خبر رسیده که برخی از کسانی که تربت را اخذ نموده‌اند آن را مورد استحضاف قرار داده حتی پاره‌ای از ایشان آن را در توبره و علف‌دان شتر و قاطر و درازگوش یا در ظرف طعام انداخته و یا با دست‌های آلوده به طعام و غذا آن را مسح نموده و یا آن را در خورجین می‌نهند و با این حال چگونه با آن شفاء حاصل شود؟! چنانچه قلبی که در آن یقین و اعتقاد به تاثیر تربت نیست و صاحبش به آنچه مصلحت و صلاح خودش در آن است استحضاف می‌ورزد اثر و عمل تربت را قطعاً فاسد می‌نماید.

۶- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ رِزْقِ اللَّهِ بْنِ الْعَلَاءِ عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ عَمْرٍو السَّرَّاجِ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ يُؤْخَذُ طِينٌ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) مِنْ عِنْدِ الْقَبْرِ عَلَى سَبْعِينَ بَاعًا فِي سَبْعِينَ بَاعًا

محمد بن الحسن، از محمد بن الحسن الصفار، از احمد بن محمد بن عیسی، از رزق الله بن العلاء، از سلیمان بن عمرو سراج از برخی اصحابمان، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

تربت قبر حسین علیه السلام را از اطراف قبر به مساحت هفتاد باع در هفتاد باع می‌توان اخذ نمود.

۷- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ رَفَعَهُ قَالَ قَالَ الْخَثَمُ عَلَى طِينِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) أَنْ يُقْرَأَ عَلَيْهِ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ

محمد بن یعقوب، از علی بن محمد، وی حدیث را بطور مرفوعه نقل کرده و گفته است:

ختم بر تربت قبر حسین علیه السلام و متمم فائده آن این است که سوره *إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ* را بر آن خوانده و به آن بدمند.

۸- وَ رَوَى إِذَا أَخَذْتَهُ فَقُلْ اللَّهُمَّ بِحَقِّ هَذِهِ التُّرْبَةِ الطَّاهِرَةِ وَ بِحَقِّ التُّبَعَةِ الطَّيِّبَةِ وَ بِحَقِّ الْوَصِيِّ الَّذِي تَوَارَاهِ وَ بِحَقِّ جَدِّهِ وَ أَبِيهِ وَ أُمِّهِ وَ أَخِيهِ وَ الْمَلَائِكَةِ الَّذِينَ يُحْفُونَ بِهِ وَ الْمَلَائِكَةِ الْعُكُوفِ عَلَى قَبْرِ وَلِيِّكَ - يَنْتَظِرُونَ نَصْرَهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ وَ اجْعَلْ لِي فِيهِ شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَ أَمَانًا مِنْ كُلِّ خَوْفٍ وَ غَمٍّ مِنْ كُلِّ فَقْرٍ وَ عَزًّا مِنْ كُلِّ ذُلٍّ وَ أَوْسَعِ بِهِ عَلَيَّ فِي رِزْقِي وَ أَصِحِّ بِهِ جِسْمِي مَرُورِي

مروی است هر گاه تربت را اخذ نمودید بگوئید:

خدایا، بحق این تربت پاک و به حق این بقعه پاکیزه و به حق وصی که این تربت پنهانش نموده و به حق جد و پدرش، و مادر و برادرش، و فرشتگانی که دورش طواف می‌کنند و به حق فرشتگانی که بر سر قبر ولی تو درنگ و توقف نموده و انتظار کمکش را می‌کشند صلوات الله عليهم اجمعین.

برای من در این تربت شفاء از هر دردی و امان از هر خوف و هراسی و بی‌نیازی از هر فقری و عزت از هر ذلتی را قرار بده و به واسطه‌اش روزی را بر من فراخ و واسع نما، و جسمم را به سببش صحیح و سالم گردان.

۹- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنِ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادٍ الْبُصَيْرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ عَنْ رَجُلٍ مِنْ أَهْلِ الْكُوفَةِ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) حَرِيمٌ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَرَسَخَ فِي فَرَسَخٍ فِي فَرَسَخٍ

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری از پدرش، از علی بن محمد بن سالم، از محمد بن خالد، از عبد الله بن حماد بصری از عبد الله بن عبد الرحمن اصم، از مردی از اهل کوفه، وی گفت: حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند: حریم قبر حسین علیه السلام از چهار جانب محوطه‌ای است به مساحت یک فرسخ در یک فرسخ یعنی مربعی که هر ضلعش یک فرسخ می‌باشد.

۱۰- حَدَّثَنِي جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ إِبْرَاهِيمِ الْمُسَوِّیُّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ [عَبِيدِ اللَّهِ] بْنِ نَهَيْكٍ عَنْ سَعْدِ بْنِ صَالِحٍ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ أَبِي الْمُغِيرَةِ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) إِنِّي رَجُلٌ كَثِيرُ الْعِلَلِ وَالْأَمْرَاضِ وَمَا تَرَكْتُ دَوَاءً إِلَّا وَقَدْ تَدَاوَيْتُ بِهِ فَقَالَ لِي فَأَيُّنَ أَنْتَ عَنْ تَزْيِيهِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَإِنِّ فِيهَا الشِّفَاءُ مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَالْأَمَانُ مِنْ كُلِّ خَوْفٍ وَقُلْ إِذَا أَخَذْتَهُ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِحَقِّ هَذِهِ الطَّيْبَةِ وَبِحَقِّ الْمَلِكِ الَّذِي أَخَذَهَا وَبِحَقِّ النَّبِيِّ الَّذِي قَبَضَهَا وَبِحَقِّ الْوَصِيِّ الَّذِي حَلَّ فِيهَا صَلَّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَأَهْلِ بَيْتِهِ وَاجْعَلْ لِي فِيهَا شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَأَمَانًا مِنْ كُلِّ خَوْفٍ - قَالَ ثُمَّ قَالَ إِنَّ الْمَلِكَ الَّذِي أَخَذَهَا جَبْرَائِيلُ وَأَرَاهَا النَّبِيَّ (صلى الله عليه وآله) فَقَالَ هَذِهِ تَزْبَةُ إِيَّاكَ هَذَا تَقْتُلُهُ أُمَّتُكَ مِنْ بَعْدِكَ وَالنَّبِيُّ الَّذِي قَبَضَهَا فَهُوَ مُحَمَّدٌ (صلى الله عليه وآله) وَأَمَّا الْوَصِيُّ الَّذِي حَلَّ فِيهَا فَهُوَ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ سَيِّدُ الشُّهَدَاءِ قُلْتُ قَدْ عَرَفْتُ الشِّفَاءَ مِنْ كُلِّ دَاءٍ فَكَيْفَ [فَمَا] الْأَمَانُ مِنْ كُلِّ خَوْفٍ قَالَ إِذَا خِفْتَ سُلْطَانًا أَوْ غَيْرَ ذَلِكَ فَلَا تَخْرُجْ مِنْ مَنْزِلِكَ إِلَّا وَمَعَكَ مِنْ طِينِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَقُلْ إِذَا أَخَذْتَهُ اللَّهُمَّ إِنَّ هَذِهِ طَيْبَةُ قَبْرِ الْحُسَيْنِ وَلِيَّكَ وَابْنِ وَلِيِّكَ اتَّخَذْتُهَا حِزًّا لِمَا أَخَافُ وَلِمَا لَا أَخَافُ فَإِنَّهُ قَدْ يَرُدُّ عَلَيْكَ مَا لَا تَخَافُ قَالَ الرَّجُلُ فَأَخَذْتُهَا كَمَا قَالَ فَصَيَّحَ وَاللَّهِ بَدَنِي وَكَانَ لِي أَمَانًا مِنْ كُلِّ مَا خِفْتُ وَمَا لَمْ أَخَفْ كَمَا قَالَ فَمَا رَأَيْتُ بِحَمْدِ اللَّهِ بَعْدَهَا مَكْرُوهًا

جعفر بن محمد بن ابراهیم موسوی، از عبید الله بن نهیک، از سعد بن صالح، از حسن بن علی بن ابی المغیره، از برخی اصحابمان، وی گفت: محضر مبارک ابی عبد الله علیه السلام عرضه داشتیم:

من مردی هستم مبتلا- به بیماری‌های فراوان و هیچ دوائی نیست مگر آن را مصرف کرده و به منظور مداوا خورده‌ام ولی بهبودی برایم حاصل نشده چه باید بکنم؟

حضرت به من فرمودند:

کجائی، و چرا از تربت حسین علیه السلام غافل هستی، در آن شفاء از هر دردی بوده و امن است از هر خوف و هراسی، البته وقتی آن را اخذ می‌کنی بگو:

خدایا از تو می‌خواهم به حق این تربت و به حق فرشته‌ای که آن را اخذ نموده و به حق پیامبری که آن را قبض کرده و به حق وصی که در آن حلول نموده، درود فرست بر محمد و اهل بیتش و قرار بده برای من در آن شفاء از هر دردی و امان از هر خوف و هراسی.

راوی می‌گوید: سپس حضرت فرمودند:

فرشته‌ای که تربت را اخذ کرد جبرئیل علیه السلام بود و آن را به پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم نشان داده و گفت: این تربت فرزندان حسین است، بعد از تو امت او را می‌کشند.

و پیامبری که آن را قبض نمود وجود مبارک حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم می‌باشد.

و اما وصی که در آن حلول کرده عبارت است از حضرت حسین بن علی علیهما السلام که سرور و آقای شهداء است.

محضر مبارکش عرض کردم: شفاء از هر درد را دانستم اما چگونه امان از هر خوف و هراسی است؟
حضرت فرمودند:

هر گاه از سلطانی خوف داشتی یا خوفی دیگر در تو پیدا شد از منزلت بیرون میا مگر آنکه با تو از تربت قبر حسین علیه السلام باشد و هنگامی که می‌خواهی آن را اخذ کرده و برداری بگو:

خدایا این تربت قبر حسین ولی و فرزند ولی تو است، آن را به منظور حفظ از آنچه خوف و از آنچه خوف ندارم برداشته‌ام.
البته این فقره یعنی «از آنچه خوف ندارم» را نیز بگو زیرا گاهی ابتلائات و حوادثی برای تو پیش می‌آید که از آنها خوف و هراسی نداشتی و احتمال پیش آمدنش را نمی‌دادی.

راوی می‌گوید: پس تربت را به همان طوری که حضرت دستور فرموده بودند برداشتم، بخدا سوگند بدنم صحت و بهبودی یافت و برایم امان شد از تمام خوفها و هراسها به او از آنچه خوف و هراسش را نداشتم عینا همان طوری که حضرت فرمودند و پس از آن به حمد الله هیچ امر مکرره و ناگواری برایم پیش نیامد.

۱۱- أَخْبَرَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ عَنْ سَلْمَةَ عَنْ أَحْمَدَ [مُحَمَّدِ بْنِ إِسْحَاقَ الْقُرَوِينِيَّ عَنْ أَبِي بَكَّارٍ قَالَ أَخَذْتُ مِنَ التُّرْبَةِ الَّتِي عِنْدَ رَأْسِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) فَإِنَّهَا طِينَةٌ حَمْرَاءُ فَدَخَلْتُ عَلَى الرَّضَا (عليه السلام) فَعَرَضْتُهَا عَلَيْهِ فَأَخَذَهَا فِي كَفِّهِ ثُمَّ شَمَّهَا ثُمَّ بَكَى حَتَّى جَرَّتْ دُمُوعُهُ ثُمَّ قَالَ هَذِهِ تُرْبَةُ جَدِّي

حکیم بن داود بن حکیم، از سلمه، از احمد بن اسحق قروینی، از ابی بکار، وی گفت:

از تربتی که بالای سر قبر حضرت حسین بن علی علیهما السلام بود مقداری برداشتم، این تربت سرخ رنگ بود، پس بر حضرت رضا علیه السلام وارد شده و آن را به حضرت عرضه داشتم.

آن جناب تربت را در کف دستشان نهاده و بوئیدند، سپس چنان گریستند که اشک‌های مبارک‌شان جاری شد، سپس فرمودند.
این تربت جدم می‌باشد.

۱۲- حَدَّثَنِي أَبُو عَبْدِ الرَّحْمَنِ مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ الْحُسَيْنِ الْعَسْكَرِيُّ بِالْعَسْكَرِ قَالَ حَدَّثَنَا الْحَسَنُ بْنُ عَلِيٍّ بْنِ مَهْزَبَارَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مَرْوَانَ عَنْ أَبِي حَمْرَةَ الثَّمَالِيِّ قَالَ قَالَ الصَّادِقُ (عليه السلام) إِذَا أَرَدْتَ حَمْلَ الطِّينِ مِنْ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَافْرَأْ فَاتِحَةَ الْكِتَابِ وَالْمُعَوِّذَتَيْنِ وَقُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ وَإِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ وَيَسْ وَآيَةَ الْكُرْسِيِّ وَتَقُولُ اللَّهُمَّ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ عَبْدِكَ وَرَسُولِكَ وَحَبِيبِكَ وَنَبِيِّكَ وَأَمِينِكَ وَبِحَقِّ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ عَبْدِكَ وَأَخِي رَسُولِكَ وَبِحَقِّ فَاطِمَةَ بِنْتِ نَبِيِّكَ وَزَوْجَتِهِ وَلِيِّكَ وَبِحَقِّ الْحَسَنِ وَالْحُسَيْنِ وَبِحَقِّ الْأَئِمَّةِ الرَّاشِدِينَ - وَبِحَقِّ هَذِهِ التُّرْبَةِ وَبِحَقِّ الْمَلِكِ الْمُوَكَّلِ بِهَا وَبِحَقِّ الْوَصِيِّ الَّذِي حَلَّ فِيهَا - وَبِحَقِّ الْجَسَدِ الَّذِي تَصَمَّنَتْ وَبِحَقِّ السَّبْطِ الَّذِي ضَمَّنَتْ وَبِحَقِّ جَمِيعِ مَلَائِكَتِكَ وَأَنْبِيَاءِكَ وَرُسُلِكَ صَلَّى عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَاجْعَلْ لِي هَذَا الطِّينَ شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَلِمَنْ يَسْتَشْفِي بِهِ مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَسَقَمٍ وَمَرَضٍ وَأَمَانًا مِنْ كُلِّ خَوْفٍ اللَّهُمَّ بِحَقِّ مُحَمَّدٍ وَأَهْلِ بَيْتِهِ اجْعَلْهُ عِلْمًا نَافِعًا وَرِزْقًا وَاسِعًا وَشِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَسَقَمٍ وَآفَةٍ وَعَاهِيَةٍ - وَجَمِيعِ الْأَوْجَاعِ كُلِّهَا - إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَتَقُولُ اللَّهُمَّ رَبِّ هَذِهِ التُّرْبَةِ الْمُبَارَكَةِ الَّتِي هَبَطَ بِهَا وَالْوَصِيِّ الَّذِي هُوَ فِيهَا صَلَّى عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَ سَلَّمَ وَانْفَعْنِي بِهَا - إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

ابو عبد الرحمن محمد بن احمد بن الحسن العسكري در عسکر گفت:

حسن بن علی بن مهزیار، از پدرش، از محمد بن ابی عمیر، از محمد بن مروان، از ابی حمزه ثمالی نقل کرده که وی گفت: حضرت صادق علیه السلام فرمودند:

هر گاه خواستی تربت از قبر حسین علیه السلام برداری و با خود ببری ابتداء فاتحه کتاب و معوذتین (قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ، وَقُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ) وَقُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ وَإِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ وَيَسْ وَآيَةَ الْكُرْسِيِّ را بخوان و سپس بگو:

بار خدایا به حق محمد که بنده و رسول و حبیب و نبی و امین توست و به حق امیر المومنین علی بن ابی طالب که بنده و برادر رسول تو است و به حق فاطمه که دختر نبی و همسر ولی تو است و به حق حسن و حسین و به حق پیشوایان که هادیان و راهنمایان هستند و به حق این تربت و به حق فرشته‌ای که موکل بر آن است و به حق وصی که در آن حلول کرده و به حق جسم و کالبدی که این تربت آن را در خود گرفته و به حق سبط پیامبر که درون این تربت است و به حق تمام فرشتگان و انبیاء و فرستادگانت، درود فرست بر محمد و آل محمد، و این تربت را برای من و برای هر کس که با آن استشفاء می‌جوید شفاء از هر درد و مرض و امان از هر خوف و هراسی قرار بده، خدایا، به حق محمد و اهل بیتش آن را شاخصی نافع و رزقی واسع و شفاء از هر درد و مرض و آفت و عیب و سبب بهبودی تمام دردها قرار بده، به درستی که تو بر هر چیزی قادر و توانا می‌باشی.

و بعد بگو:

خدایا ای پروردگار این تربت مبارک و میمون و ای پروردگار فرشته‌ای که آن را فرود آورده و ای پروردگار وصی که در آن می‌باشد، درود فرست بر محمد و آل محمد و من را بوسیله آن منتفع گردان، تو بر هر چیزی قادر و توانا می‌باشی.

۹۴ - باب نود و چهارم آنچه شخص هنگام تناول نمودن تربت می‌گوید

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَهَ وَجَمَاعَةٌ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى بْنِ عُبَيْدٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ الْبَصْرِيِّ عَنْ بَعْضِ رِجَالِهِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ طِينُ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) شِفَاءٌ مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَإِذَا أَكَلْتَهُ فَقُلْ بِسْمِ اللَّهِ وَبِاللَّهِ اللَّهُمَّ اجْعَلْهُ رِزْقًا وَاسِعًا وَعِلْمًا نَافِعًا وَشِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله از محمد بن عیسی بن عبید، از محمد بن اسماعیل بصری، از برخی رجالش، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

تربت قبر حسین علیه السلام شفاء هر دردی است و هر گاه آن را تناول می‌کنی بگو: به نام خدا و به کمک او، خدایا آن را روزی فراخ و شاخصی نافع و شفاء هر دردی قرار بده همانا تو بر هر چیزی قادر و توانا هستی.

۲- قَالَ وَ رَوَى لِي بَعْضُ أَصْحَابِنَا يَعْنِي مُحَمَّدَ بْنَ عِيسَى قَالَ نَسِيتُ إِسْنَادَهُ قَالَ إِذَا أَكَلْتَهُ تَقُولُ اللَّهُمَّ رَبِّ هَذِهِ التُّرْبَةُ الْمُبَارَكَةُ وَ رَبِّ هَذَا الْوَصِيِّ الَّذِي وَارَثَهُ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ اجْعَلْهُ عِلْمًا نَافِعًا وَ رِزْقًا وَاسِعًا وَ شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ

سعد بن عبد الله می‌گوید: برخی از اصحاب، که مراد محمد بن عیسی است برایم روایت نمود و گفت:

اسناد این حدیث را فراموش نموده‌ام، حضرت فرمودند:

هر گاه تربت را تناول می‌کنی بگو:

خدایا ای پروردگار این تربت مبارک، و ای پروردگار این وصی که تربت او را پنهان نموده، درود فرست بر محمد و آل محمد، و

قرار بده این تربت را شاخصی نافع و روزی فراخ و شفاء از هر دردی. ۳- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِيهِ عَنْ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنْ مَالِكِ بْنِ عَطِيَّةَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِذَا أَخَذْتَ مِنْ تُرْبَةِ الْمَظْلُومِ وَ وَضَعْتَهَا فِي فَيْكِكَ فَقُلِ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِحَقِّ هَذِهِ التُّرْبَةِ وَ بِحَقِّ الْمَلِكِ الَّذِي قَبَضَهَا وَ النَّبِيِّ الَّذِي حَضَنَهَا وَ الْإِمَامِ الَّذِي حَلَّ فِيهَا أَنْ تُصَلِّيَ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ أَنْ تَجْعَلَ لِي فِيهَا شِفَاءً نَافِعًا وَ رِزْقًا وَاسِعًا وَ أَمَانًا مِنْ كُلِّ خَوْفٍ وَ دَاءٍ فَإِنَّهُ إِذَا قَالَ ذَلِكَ وَهَبَ اللَّهُ لَهُ الْعَافِيَةَ وَ شِفَاءَهُ

حسن بن عبد الله بن محمد بن عیسی، از پدرش، از حسن بن محبوب، از مالک بن عطیه، از پدرش، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

هر گاه از تربت آن مظلوم برداشتی و در دهانت نهادی بگو:

خدایا از تو سوال می‌کنم به حق این تربت، و به حق فرشته‌ای که آن را قبض نموده، و به حق پیامبری که آن را حفظ و محکم کرده و به حق امامی که در آن حلول نموده، درود فرست بر محمد و آل محمد و قراب بده برای من در آن شفائی نافع و روزی فراخ و امان از هر خوف و هراس و درد.

هر گاه شخص این فقرات را بگوید خداوند متعال عافیت و شفا را به وی ارزانی می‌دارد.

۹۵] - باب نود و پنجم حرمت خوردن تمام تربت‌ها مگر تربت قبر امام حسین علیه السلام زیرا شفاء هر دردی می‌باشد

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي رَه عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِي يَحْيَى الْوَاسِطِيِّ عَنْ رَجُلٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ الطَّيْنُ كُلُّهُ حَرَامٌ كَلْحَمِ الْخِنْزِيرِ وَمَنْ أَكَلَهُ ثُمَّ مَاتَ مِنْهُ لَمْ أَصَلِّ عَلَيْهِ إِلَّا طَيْنَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَإِنَّ فِيهِ شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَمَنْ أَكَلَهُ بِشَهْوَةٍ لَمْ يَكُنْ فِيهِ شِفَاءً

محمد بن یعقوب، و جماعتی از اساتیدم، از محمد بن یحیی، از احمد بن محمد بن عیسی، از ابی یحیی واسطی از مردی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

خوردن تمام تربت‌ها حرام است همچون خوردن گوشت خوک و کسی که آن را بخورد و سپس از ناحیه آن بمیرد من بر او نماز نمی‌خوانم مگر تربت قبر

حسین علیه السلام چه آنکه در آن شفاء از هر دردی است و کسی که آن را با میل بخورد نه به عنوان استشفاء البتّه در آن شفاء نمی‌باشد.

۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ عَبَّادِ بْنِ سُلَيْمَانَ عَنْ سَعْدِ بْنِ سَعْدٍ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا الْحَسَنِ (عليه السلام) عَنِ الطَّيْنِ - قَالَ فَقَالَ أَكَلُ الطَّيْنِ حَرَامٌ مِثْلَ الْمَيْتَةِ وَ الدَّمِ وَ لَحْمِ الْخِنْزِيرِ إِلَّا طَيْنَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ فَإِنَّ فِيهِ شِفَاءً مِنْ كُلِّ دَاءٍ وَ أَمْنَا مِنْ كُلِّ خَوْفٍ

محمد بن الحسن، از محمد بن الحسن الصفّار، از عباد بن سلیمان، از سعد ابن سعد، وی گفت: از حضرت ابی الحسن علیه السلام راجع به خوردن تربت پرسیدم؟

حضرت فرمودند:

خوردن تربت حرام است همان طوری که خوردن میتة و خون و گوشت خوک حرام است مگر تربت قبر امام حسین علیه السلام زیرا در آن شفاء از هر دردی و امان از هر خوف و هراسی است.

۳- حَدَّثَنِي أَبُو عَبْدِ اللَّهِ مُحَمَّدُ بْنُ أَحْمَدَ بْنِ يَعْقُوبَ عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ فَضَالٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا عَنْ أَحَدِهِمَا (عليهما السلام) قَالَ إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى خَلَقَ آدَمَ (عليه السلام) مِنْ طَيْنِ فَحَرَّمَ الطَّيْنَ عَلَيَّ وَ لَوْلَاهُ قَالَ فَقُلْتُ مَا تَقُولُ فِي طَيْنِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (صلى الله عليه و آله) فَقَالَ يَحْرُمُ عَلَى النَّاسِ أَكْلُ لُحُومِهِمْ وَ يَحِلُّ عَلَيْهِمْ أَكْلُ لُحُومِنَا - وَ لَكِنَّ الشَّيْءَ الْيَسِيرُ مِنْهُ مِثْلُ الْحَمَّصَةِ

ابو عبد الله محمد بن احمد بن يعقوب، از علی بن الحسن بن علی بن فضال، از پدرش، از برخی اصحاب، از احد الصادقین علیهما السلام، حضرت فرمودند:

خداوند تبارک و تعالی آدم علیه السلام از تربت آفریده پس خوردن تربت را بر فرزندان آدم حرام فرمود.

راوی می‌گوید: محضر مبارکش عرض کردم: چه می‌فرمائید راجع به تربت قبر امام حسین علیه السلام؟

حضرت فرمودند:

بر مردم خوردن گوشت‌های خودشان حرام است ولی خوردن گوشت ما بر ایشان حلال است منتهی قدر کمی اندازه نخود.

۴- وَ رَوَى سَمَاعَةُ بْنُ مِهْرَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ كُلُّ طَيْنٍ حَرَامٌ عَلَيَّ بَنِي آدَمَ مَا خَلَا طَيْنَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) مَنْ أَكَلَهُ مِنْ وَجَعِ شِفَاءُ اللَّهِ تَعَالَى

سماعه بن مهران روایت کرده از حضرت ابی عبد الله علیه السلام که آن جناب فرمودند:

خوردن تمام تربت‌ها بر بنی آدم حرام است مگر تربت قبر امام حسین علیه السلام، زیرا کسی که درد دارد اگر آن را بخورد خداوند متعال او را شفاء می‌دهد.

۵- وَ وَجَدْتُ فِي حَدِيثِ الْحُسَيْنِ بْنِ مِهْرَانَ الْفَارِسِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سَيَّارٍ عَنْ يَعْقُوبَ بْنِ يَزِيدَ يَزْفَعُ الْحَدِيثَ إِلَى الصَّادِقِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) قَالَ مَنْ بَاعَ طِينَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) فَإِنَّهُ يَبِيعُ لَحْمَ الْحُسَيْنِ (عَلَيْهِ السَّلَامُ) وَيَشْتَرِيهِ

در حدیث حسین بن مهران فارسی یافتم از محمد بن سیار، از یعقوب بن یزید که حدیث را بطور مرفوعه از حضرت صادق نقل کرده، حضرت فرمودند:

کسی که تربت قبر امام حسین علیه السلام را بفروشد پس گوشت آن حضرت را فروخته و خریده است.

۹۶] - باب نود و ششم کیفیت زیارت نمودن کسی که منزل و وطنش از قبر حضرت سید الشهداء دور می‌باشد

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَه عَنْ سَعْدٍ وَمُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَمَّنْ رَوَاهُ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) إِذَا بَعُدَتْ بِأَحَدِكُمْ الشُّقَّةُ وَنَأَتْ بِه الدَّارُ فَلْيُعَلِّ أَعْلَى مَنْزِلٍ لَهُ فَيَصِلَ لِي رَكَعَتَيْنِ وَ لِيَوْمٍ بِالسَّلَامِ إِلَى قُبُورِنَا فَإِنَّ ذَلِكَ يَصِيرُ إِلَيْنَا

پدرم رحمه الله عليه از سعد، و محمد بن يحيى، از احمد بن محمد بن عيسى، از محمد بن ابی عمير، از کسی که روایت نموده، وی می‌گوید:

حضرت ابو عبد الله عليه السلام فرمودند:

هر گاه منزل و وطن یکی از شما به ما دور بود بالاترین مکان منزل را انتخاب کند و در آنجا دو رکعت نماز خوانده و با اشاره به قبور ما سلام دهد، سلام وی حتماً به ما خواهد رسید.

۲- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ عَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ قُلُوبِيهِ رَه جَمِيعاً عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ عَنْ حَمْدَانَ بْنِ سَلِيمَانَ النَّيْسَابُورِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ الْيَمَانِيِّ عَنْ مَنِيعِ بْنِ الْحَجَّاجِ عَنْ يُونُسَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ عَنْ حَنَانَ بْنِ سَدِيرٍ عَنْ أَبِيهِ فِي حَدِيثٍ طَوِيلٍ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَا سَدِيرُ وَمَا عَلَيْكَ أَنْ تَزُورَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فِي كُلِّ جُمُعَةٍ خَمْسَ مَرَّاتٍ وَ فِي كُلِّ يَوْمٍ مَرَّةً قُلْتَ جُعِلَتْ فِدَاكَ إِنْ بَيْنَنَا وَ بَيْنَهُ فَرَسِخٌ كَثِيرَةٌ فَقَالَ تَصِيحُ مَعْدُ فَوْقَ سَطْحِكَ ثُمَّ تَلْتَفِتُ يَمَنَةً وَ يَسْرَةً ثُمَّ تَرْفَعُ رَأْسَكَ إِلَى السَّمَاءِ ثُمَّ تَتَحَرَّى نَحْوَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) ثُمَّ تَقُولُ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ السَّلَامَ عَلَيْكَ وَ رَحْمَةَ اللَّهِ وَ بَرَكَاتَهُ يُكْتَبُ لَكَ زُورَةٌ وَ الزُّورَةُ حِجَّةٌ وَ عُمْرَةٌ قَالَ سَدِيرٌ فَرُبَّمَا فَعَلْتُهُ فِي النَّهَارِ أَكْثَرَ مِنْ عَشْرِينَ مَرَّةً

علی بن الحسین و علی بن محمد بن قولویه جمیعاً، از محمد بن یحیی عطاری، از حمران بن سلیمان نیشابوری، از عبد الله بن محمد یمانی از منیع ابن حججاج، از یونس بن عبد الرحمن از حنّان بن سدید، از پدرش در ضمن حدیث طویل می‌گوید:

حضرت ابو عبد الله عليه السلام فرمودند:

ای سدید، این حق بر تو نیست که قبر حسین علیه السلام را در هر جمعه پنج مرتبه و در هر روز یک بار زیارت کنی عرض کردم:

فدایت شوم بین ما و بین آن حضرت فرسخ‌های بسیار فاصله است.

حضرت فرمودند:

بر بام منزل برو سپس بطرف راست و جانب چپ خود توجه کن بعد سر به آسمان بلند کن، سپس سر را بطرف قبر امام حسین علیه السلام برگردان و بعد بگو:

درود بر تو ای ابا عبد الله، درود بر تو و رحمت و برکات خدا بر تو.

هر گاه چنین نمودی ثواب یک زوره برایت منظور می‌شود.

زوره یعنی یک حج و یک عمره.

سدید می‌گوید: بسی روزها بیش از بیست مرتبه حضرت را این طور زیارت می‌کردم.

۳- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ عَنْ سَلَمَةَ بْنِ الْخَطَّابِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْخَطَّابِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ مَنِيعِ بْنِ يُونُسَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ عَنْ حَنَانَ بْنِ سَدِيرٍ عَنْ أَبِيهِ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَا سَدِيرُ تَزُورُ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فِي كُلِّ يَوْمٍ قُلْتَ جُعِلَتْ فِدَاكَ لَا قَالَ مَا أَجْفَاكُمْ أَفْتَزُورُهُ فِي كُلِّ شَهْرٍ قُلْتَ لَا قَالَ فَتَزُورُهُ فِي كُلِّ سَنَةٍ قُلْتَ يَكُونُ ذَلِكَ قَالَ يَا سَدِيرُ مَا أَجْفَاكُمْ بِالْحُسَيْنِ (عليه السلام) [بِمَذَلِكِ] أَمْ مَا عَلِمْتَ أَنَّ لِلَّهِ أَلْفَ أَلْفِ مَلَكًا [مَلِكِكِ] شُعْتًا غَيْرًا يَبْكُونَ وَ يَزُورُونَ لِمَا يَفْتُرُونَ وَ مَا عَلَيْكَ يَا سَدِيرُ أَنْ تَزُورَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فِي كُلِّ جُمُعَةٍ خَمْسَ مَرَّاتٍ وَ ذَكَرَ مِثْلَ الْحَدِيثِ الْأَوَّلِ

حکیم بن داود، از سلمه بن خطاب، از عبد الله بن محمد سنان، از منیع، از یونس بن عبد الرحمن از حنان بن سدید، از پدرش، وی گفت:

حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

ای سدید آیا در هر روز قبر امام حسین علیه السلام را زیارت می‌کنی:

عرض کردم: فدایت شوم، خیر حضرت فرمودند:

چقدر جفا می‌کنی! آیا در هر ماه زیارت می‌کنی:

عرض کردم: خیر.

فرمودند:

آیا در هر سال زیارت می‌کنی:

عرض کردم: این طور است.

حضرت فرمودند:

ای سدید چقدر به حسین علیه السلام جفا می‌کنید، آیا نمی‌دانی خداوند متعال یک میلیون فرشته دارد که جملگی ژولیده و غبار آلود و گریان هستند و با این حال و هیئت حضرت سید الشهداء را زیارت کرده و از آن خسته و سست نمی‌شوند:

ای سدید این حق بر تو نیست که قبر حسین علیه السلام را در هر جمعه پنج بار زیارت کنی. و مانند فقرات حدیث اول را ذکر فرمودند.

۴- وَ رَوَى سُلَيْمَانُ بْنُ عِيسَى عَنْ أَبِيهِ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) كَيْفَ أُرُورُكَ وَ لَمْ أَقْدِرْ عَلَى ذَلِكَ قَالَ قَالَ لِي يَا عِيسَى إِذَا لَمْ تَقْدِرْ عَلَى الْمَجِيءِ فَإِذَا كَانَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ فَاعْتَسِلْ أَوْ تَوَضَّأْ وَ اصْبِعْ إِلَى سَطْحِكَ وَ صَلِّ رَكَعَتَيْنِ وَ تَوَجَّهْ نَحْوِي فَإِنَّهُ مَنْ زَارَنِي فِي حَيَاتِي فَقَدْ زَارَنِي فِي مَمَاتِي وَ مَنْ زَارَنِي فِي مَمَاتِي فَقَدْ زَارَنِي فِي حَيَاتِي
سليمان بن عيسى از پدرش روایت کرده، وی گفت:

محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السلام عرض کردم: وقتی قادر بر زیارت شما نباشم چگونه زیارتتان کنم:
حضرت به من فرمودند:

ای عیسی، وقتی بر آمدن نزد ما قادر نبودی صبر کن تا روز جمعه شود پس غسل کن یا وضوء بگیر و سپس به پشت بام برو و دو رکعت نماز بخوان و سپس به طرف من توجه کن، کسی که من را در حیاتم زیارت کند محققا در ممات من نیز زیارت کرده و کسی که در مماتم زیارت کند محققا در حیاتم من را زیارت کرده.

۵- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ عَنِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ الدَّهْقَانِ [الدَّهَّانِ] عَنْ مَنِيعِ بْنِ الْحَجَّاجِ عَنْ حَنَّانِ بْنِ سَدِيرٍ عَنْ أَبِيهِ قَالَ قَالَ لِي أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَا سَدِيرُ تَكْثُرُ مِنْ زِيَارَةِ قَبْرِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ قُلْتُ إِنَّهُ مِنَ الشُّغْلِ فَقَالَ أَلَا أَعْلَمُكَ شَيْئًا إِذَا أَنْتَ فَعَلْتَهُ كَتَبَ اللَّهُ لَكَ بِذَلِكَ الزِّيَارَةَ فَقُلْتُ بَلَى جُعِلَتْ فِدَاكَ فَقَالَ لِي اغْتَسِلْ فِي مَنْزِلِكَ وَ اصْبِعْ إِلَى سَطْحِ دَارِكَ وَ أَشِرْ إِلَيْهِ بِالسَّلَامِ يُكْتَبَ لَكَ بِذَلِكَ الزِّيَارَةُ

محمد بن جعفر رزازی، از محمد بن حسین بن ابی الخطاب، از عبد الله بن محمد الدهقان، از منیع بن الحججاج، از حنان بن سدید، از پدرش، وی گفت:

حضرت ابو عبد الله علیه السلام به من فرمودند:

ای سدید، آیا زیاد به زیارت قبر ابی عبد الله الحسین علیه السلام می‌روی؟

مراد این است که چرا زیاد به زیارت آن حضرت نمی‌روی؟

محضر مبارکش عرض کردم: این زیاد به زیارت نرفتن ناشی از اشتغالات و گرفتاری‌هایم می‌باشد.

حضرت فرمودند:

آیا چیزی به تو تعلیم بکنم که وقتی انجامش دادی خدا بواسطه آن ثواب زیارت را به تو بدهد؟
عرض کردم: فدایت شوم آری.

حضرت فرمودند:

در منزلت غسل کن و به پشت بام برو و با اشاره به آن حضرت سلام کن، با همین عمل خداوند متعال ثواب زیارت به تو خواهد داد.

۶- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ إِسْمَاعِيلَ بْنِ سَهْلٍ عَنْ أَبِي أَحْمَدَ عَمَّنْ رَوَاهُ قَالَ قَالَ لِي أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) إِذَا بَعِدْتُ عَلَيْكَ الشُّقَّةُ وَنَأَتْ بِكَ الدَّارُ فَلْتَعْلُ عَلَى أَعْلَى مَنْزِلِكَ وَتُصَلِّ رَكَعَتَيْنِ فَلْتَوَمَّ بِالسَّلَامِ إِلَى قُبُورِنَا فَإِنَّ ذَلِكَ يَصِلُ إِلَيْنَا

محمد بن الحسن، از محمد بن حسن الصفار، از احمد بن محمد بن عیسی، از اسماعیل بن سهل، از ابو احمد (محمد بن ابی عمیر) از کسی که این حدیث را نقل نموده می‌گوید:

امام صادق علیه السلام فرمودند:

وقتی که خانه و منزلت دور بود بر بالای بام منزل برو دو رکعت نماز بگذار و با اشاره به قبور و مزار ما سلام بده که سلام تو به ما خواهد رسید.

۷- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيُّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْبُرْقِيِّ عَنْ أَبِيهِ رَفَعَ الْحَدِيثَ إِلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ دَخَلَ حَنَانُ بْنُ سَدِيرٍ الصَّيْرَفِيُّ عَلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَعِنْدَهُ جَمَاعَةٌ مِنْ أَصْحَابِهِ فَقَالَ يَا حَنَانُ بْنُ سَدِيرٍ تَزُورُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي كُلِّ شَهْرٍ مَرَّةً قَالَ لَا قَالَ فِي كُلِّ شَهْرَيْنِ مَرَّةً قَالَ لَا قَالَ فِي كُلِّ سَنَةٍ مَرَّةً قَالَ لَا- قَالَ مَا أَجْفَاكُمْ لِسَيِّدِكُمْ فَصَالَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ قَلَّةَ الزَّادِ وَبُعْدَ الْمَسَافَةِ- قَالَ أَلَا أَدُلُّكُمْ عَلَى زِيَارَةِ مَقْبُولِهِ وَإِنْ بَعِدَ النَّاسِي قَالَ فَكَيْفَ أُرُورُهُ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ قَالَ اغْتَسِلْ يَوْمَ الْجُمُعَةِ أَوْ أَيَّ يَوْمٍ شِئْتَ وَالْبَسْ أَطْهَرَ ثِيَابِكَ وَاصْبِعْ إِلَى أَعْلَى مَوْضِعٍ فِي دَارِكَ أَوْ الصَّخْرَاءِ وَاسْتَقْبِلِ الْقِبْلَةَ بِوَجْهِكَ بَعِيدٍ مَا تَبَيَّنَ أَنَّ الْقَبْرَ هُنَاكَ يَقُولُ اللَّهُ تَبَارَكَ وَتَعَالَى فَأَيُّمَا تَوَلَّوْا فَنَمَّ وَجْهُ اللَّهِ ثُمَّ تَقُولُ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا مَوْلَايَ وَابْنَ مَوْلَايَ وَ سَيِّدِي وَابْنَ سَيِّدِي السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا مَوْلَايَ الشَّهِيدِ وَ الشَّهِيدِ وَ الْقَتِيلِ بْنِ الْقَتِيلِ السَّلَامَ عَلَيْكَ وَ رَحِمَهُ اللَّهُ وَ بَرَكَاتِهِ أَنَا زَائِرُكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ بِقَلْبِي وَ لِسَانِي وَ جَوَارِحِي وَ إِنْ لَمْ أُرْكَ بِنَفْسِي مُشَاهِدَةً لِقَبَّتِكَ فَعَلَيْكَ السَّلَامُ يَا وَارِثَ آدَمَ صَفْوَةَ اللَّهِ وَ وَارِثَ نُوحٍ نَبِيِّ اللَّهِ وَ وَارِثَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلِ اللَّهِ- وَ وَارِثَ مُوسَى كَلِيمِ اللَّهِ وَ وَارِثَ عِيسَى رُوحِ اللَّهِ وَ وَارِثَ مُحَمَّدٍ حَبِيبِ اللَّهِ وَ نَبِيِّهِ وَ رَسُولِهِ وَ وَارِثَ عَلِيِّ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَ وَارِثَ رَسُولِ اللَّهِ وَ خَلِيفَتِهِ وَ وَارِثَ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ وَ وَارِثَ وَصِيِّ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ لَعَنَ اللَّهُ قَاتِلِيكَ وَ حَيْدَكَ عَلَيْهِمُ الْعَذَابُ فِي هَذِهِ السَّاعَةِ وَ فِي كُلِّ سَاعَةٍ- أَنَا يَا سَيِّدِي مُتَقَرَّبٌ إِلَى اللَّهِ جَلَّ وَ عَزَّ وَ إِلَى حَيْدِكَ رَسُولِ اللَّهِ وَ إِلَى أَبِيكَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَ إِلَى أَحَبِّكَ الْحَسَنِ وَ إِلَيْكَ يَا مَوْلَايَ فَعَلَيْكَ السَّلَامُ وَ رَحِمَهُ اللَّهُ وَ بَرَكَاتِهِ زِيَارَتِي لَكَ بِقَلْبِي وَ لِسَانِي وَ جَمِيعِ جَوَارِحِي فَكُنْ لِي يَا سَيِّدِي شَفِيعِي لِقَبُولِ ذَلِكَ مِنِّي وَ أَنَا بِالْبَرَاءَةِ مِنْ أَعْدَائِكَ وَ اللَّعْنَةِ لَهُمْ وَ عَلَيْهِمْ أَتَقَرَّبُ إِلَى اللَّهِ وَ إِلَيْكُمْ أَجْمَعِينَ فَعَلَيْكَ صَلَوَاتُ اللَّهِ وَ رِضْوَانُهُ وَ رَحْمَتُهُ ثُمَّ تَحَوَّلَ عَلَى يَسَارِكَ قَلِيلًا وَ تَحَوَّلَ [تَحَوَّلَ وَجْهَكَ إِلَى قَبْرِ عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ وَ هُوَ عِنْدَ رِجْلِ أَبِيهِ وَ تَسَلَّمَ عَلَيْهِ مِثْلَ ذَلِكَ ثُمَّ ادَّعَى اللَّهُ بِمَا أَحْبَبْتَ مِنْ أَمْرِ دِينِكَ وَ دُنْيَاكَ ثُمَّ تَصَلَّى أَرْبَعَ رَكَعَاتٍ فَإِنَّ صَلَاةَ الزِّيَارَةِ ثَمَانٌ أَوْ سِتٌّ أَوْ أَرْبَعٌ أَوْ رَكَعَتَيْنِ وَ أَفْضَلُهَا ثَمَانٌ ثُمَّ تَسْتَقْبِلُ نَحْوَ قَبْرِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ تَقُولُ أَنَا مُودِّعُكَ يَا مَوْلَايَ وَ ابْنَ مَوْلَايَ وَ يَا سَيِّدِي وَ ابْنَ سَيِّدِي وَ مُودِّعُكَ يَا سَيِّدِي وَ ابْنَ سَيِّدِي يَا عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ مُودِّعُكُمْ يَا سَادَاتِي يَا مَعَاشِرَةَ الشُّهَدَاءِ- فَعَلَيْكُمْ سَلَامُ اللَّهِ وَ رَحْمَتُهُ وَ رِضْوَانُهُ وَ بَرَكَاتُهُ

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری، از پدرش حدیث را مرفوعاً از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده، وی گفت: حنان بن سدیر صیرفی بر ابی عبد الله علیه السلام داخل شد در حالی که گروهی از اصحاب آن حضرت محضرش بودند، حضرت فرمودند:

ای حنان بن سدیر، آیا ماهی یک مرتبه به زیارت ابا عبد الله الحسین علیه السلام می‌روی؟
وی عرض کرد: خیر.

حضرت فرمودند:

آیا در هر دو ماه یک بار آن حضرت را زیارت می‌کنی؟
عرض کرد: خیر حضرت فرمودند:

آیا در هر سال یک بار به زیارت آن جناب می‌روی؟
عرض کرد: خیر.

حضرت فرمودند: چقدر به سرور خود جفا می‌کنید.

عرض کرد: ای پسر رسول خدا هم توشه‌ای کم و اندک است و هم مسافت دور می‌باشد.
حضرت فرمودند:

آیا شما را راهنمایی بکنم بر زیارت مقبولی اگر چه فاصله شما با آن حضرت خیلی زیاد باشد؟ عرض کرد: ای پسر رسول خدا چگونه آن حضرت را زیارت کنم؟
حضرت فرمودند:

روز جمعه یا هر روزی که خواستی غسل کن و پاکیزه‌ترین لباسهات را بپوش و به مرتفع‌ترین مواضع خانهات یا به صحراء برو، پس رو به قبله کن به شرطی احراز کنی قبر مطهر، آن طرف می‌باشد، خداوند تبارک در قرآن می‌فرماید: فَأَيْنَمَا تُوَلُّوا فَثَمَّ وَجْهَ اللَّهِ.
سپس بگو:

درود بر تو ای آقای من و ای فرزند آقا، ای سید و سرور من و فرزند سرورم، درود بر تو ای مولای من که شهید و فرزند شهید می‌باشی، مقتول و فرزند مقتول می‌باشی، درود بر تو و رحمت و برکات خدا بر تو باد، ای فرزند رسول خدا من با قلب و زبان و جوارحم تو را زیارت می‌کنم اگر چه خودم نزدت نبوده تا قبر و بارگاہت را مشاهده کنم، پس درود بر تو ای وارث حضرت آدم که برگزیده خداست، و ای وارث حضرت نوح که پیامبر خداست، و ای وارث ابراهیم که خلیل خداست، و ای وارث حضرت موسی که کلیم خداست، و ای وارث حضرت عیسی که روح خداست، و ای وارث حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم که حبیب و پیامبر و فرستاده خداست، و ای وارث حضرت علی علیه السلام که امیر مومنان و جانشین رسول و خلیفه خداست و ای وارث حضرت حسن بن علی علیهما السلام که جانشین امیر المومنین است، خدا قاتلین تو را لعنت کرده و عذاب را بر ایشان در این ساعت، و در هر ساعتی تجدید کرده و نو به نو نماید، ای سرورم من به سوی خداوند عز و جل، و به جدت رسول خدا و به پدرت امیر مومنان و به برادرت حضرت امام حسن و به سوی تو ای آقای من با این زیارت که با قلب و زبان و جمیع جوارحم انجام میدهم تقرب می‌جویم پس بر تو باد درود و رحمت و برکات، خدا و ای مولای من شفیع باش تا حق تعالی زیارت را از من قبول کند، من از دشمنان تو بیزاری هسته و با این بیزاری و در خواست لعنت بر ایشان به خدا و شما جملگی تقرب می‌جویم، پس بر تو باد صلوات خدا و رضوان و رحمتش.

سپس اندکی به طرف چپ برگرد و صورت را به جانب قبر علی بن الحسین علیهما السلام که پائین پای مبارک واقع شده بگردان و بر او سلام بده بهمان نحوی که بر پدر بزرگوارش سلام دادی سپس برای آنچه از امر دنیا و آخرت که محبوب و مطلوبت هست

دعا کن و از خدا درخواست نما، پس از آن چهار رکعت نماز بخوان چه آنکه نماز زیارت یا هشت و یا شش و یا چهار و یا دو رکعت است منتهی افضل آنها هشت رکعت می‌باشد و پس از فارغ شدن از نماز رو به جانب قبر ابی عبد الله علیه السلام کن و بگو:

من با تو وداع می‌کنم ای مولای من و پسر مولایم، و ای سید و سرور من و پسر سید و سرورم، و با تو نیز ای سرور من و فرزند سرورم ای علی بن الحسین، وداع می‌نمایم، و با شما نیز ای سادات و سرورانم ای گروه شهداء وداع مینمایم، پس بر شما باد درود خدا و رحمت و رضوان و برکاتش.

۹۷] - باب نود و هفتم مکروه بودن جفاء نسبت به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام

۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَكَمِ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِهِ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ كَمْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قُلْتُ سِتَّةَ عَشَرَ فَرَسَخًا قَالَ أَوْ مَا تَأْتُونَهُ قُلْتُ لَا قَالَ مَا أَجْفَأَكُمْ

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از علی بن الحکم، از برخی اصحابش از حضرت ابی جعفر علیه السلام، نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

بین شما و بین قبر حضرت امام حسین علیه السلام چه قدر مسافت است؟

راوی می گوید: عرض کردم: شانزده فرسخ.

حضرت فرمودند:

آیا به زیارت آن حضرت نمی روی؟

عرض کردم: خیر.

حضرت فرمودند:

چه قدر جفا می کنید!

۲- وَعَنْهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ مُوسَى بْنِ الْفَضْلِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَكَمِ عَمَّنْ حَدَّثَهُ عَنْ حَنَانَ بْنِ سَدِيرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قُلْتُ لَهُ مَا تَقُولُ فِي زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَقَالَ زُرَّهُ وَلَا تَجْفَهُ فَإِنَّهُ سَيِّدُ الشُّهَدَاءِ وَ سَيِّدُ شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ وَ شَبِيهَ يَحْيَى بْنِ زَكَرِيَّا وَ عَلَيْهِمَا بَكَتِ السَّمَاءُ وَ الْأَرْضُ

از پدرم، از سعد، از احمد بن محمد بن عیسی، از موسی بن فضل، از علی بن الحکم، از کسی که برایش حدیث گفته، از حنان بن سدير، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام راوی می گوید:

محضر مبارکش عرض کردم: در باره زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام چه می فرمائید؟

حضرت فرمودند:

زیارتش کن و به آن حضرت جفا مکن، زیرا آن وجود مبارک سرور شهداء و سید جوانان اهل بهشت و شبیه حضرت یحیی بن زکریا بوده و بر این دو (امام حسین و حضرت یحیی علیهما السلام) آسمان و زمین گریسته اند.

*** **

*** **

۳- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ أَحْمَدَ بْنِ أَبِي دَاوُدَ عَنْ سَعْدِ بْنِ أَبِي عَمْرِو الْجَلَّابِ عَنِ الْحَرْثِ [الْحَارِثِ الْأَعْوَرِ قَالَ قَالَ عَلِيُّ (عليه السلام) بِأَبِي وَ أُمِّي الْحُسَيْنِ الْمُقْتُولِ بَطْهَرِ الْكُوفَةِ وَ اللَّهُ لَكَأَنِّي أَنْظُرُ إِلَى الْوُحْشِ مَادَّةً أَعْنَقَهَا عَلَى قَبْرِهِ مِنْ أَنْوَاعِ الْوُحْشِ يَبْكُونُهُ وَ يَزُتُونُهُ لَيْلًا حَتَّى الصَّبَاحِ فَإِذَا كَانَ ذَلِكَ فَأَيَّاكُمْ وَ الْجَفَاءَ

محمد بن الحسن، از محمد بن الحسن الصفار، از احمد بن محمد بن عیسی، از احمد بن ابی داود، از سعد بن ابی عمرو الجلاب، از حارث اعور نقل کرده که وی گفت:

حضرت علی علیه السلام فرمودند:

پدر و مادرم فدای حسین که در پشت کوفه کشته می شود، به خدا سوگند گویا می بینم حیوانات وحشی را که گردن به طرف قبرش کشیده و گریه می کنند و شب تا صبح برایش مرثیه می خوانند و وقتی حال چنین است پس از جفا حذر کنید و زیارت آن حضرت را ترک نکنید.

۴- حَدَّثَنِي أَبِي وَ أَخِي وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ عَنْ حَمْدَانَ بْنِ سُلَيْمَانَ النَّيْسَابُورِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدٍ النَّيْزَانِيِّ عَنْ مَنِيعِ بْنِ الْحَجَّاجِ عَنْ يُونُسَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ عَنْ حَنَانِ بْنِ سَدِيرٍ عَنْ أَبِيهِ سَدِيرٍ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَا سَدِيرُ تَزُورُ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فِي كُلِّ يَوْمٍ - قُلْتُ لَأَقَالَ مَا أَجْفَأُكُمْ قَالَ أَتَزُورُهُ فِي كُلِّ جُمُعَةٍ قُلْتُ لَأَقَالَ فَتَزُورُهُ فِي كُلِّ شَهْرٍ قُلْتُ لَأَقَالَ فَتَزُورُهُ فِي كُلِّ سَنَةٍ قُلْتُ قَدْ يَكُونُ ذَلِكَ قَالَ يَا سَدِيرُ مَا أَجْفَأُكُمْ بِالْحُسَيْنِ (عليه السلام) أَمَا عَلِمْتَ أَنَّ لِلَّهِ أَلْفَ مَلَكٍ شُعْنًا غَبْرًا يَبْكُونَهُ وَ يَرْتُونَهُ لَأَيَفْتَرُونَ زُورًا لِقَبْرِ الْحُسَيْنِ وَ ثَوَابُهُمْ لِمَنْ زَارَهُ وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ

پدر و برادرم و علی بن الحسین و محمد بن الحسن، از ابن یحیی العطّار، از حمدان بن سلیمان نیشابوری، از عبد الله بن محمد یمانی، از منیع بن حجّاج، از یونس بن عبد الرحمن، از حنان بن سدید، از پدرش سدید، نقل کرده‌اند که وی گفت: حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

ای سدید آیا قبر حسین علیه السلام را هر روز زیارت می کنی؟
عرض کردم: خیر.

فرمودند: چه قدر جفا می کنید! حضرت فرمودند:

آیا در هر جمعه زیارتش می کنی؟

عرض کردم: خیر.

حضرت فرمودند:

پس در هر ماه زیارتش می کنی؟

عرض کردم: خیر.

حضرت فرمودند:

پس در هر سال زیارتش می کنی؟

عرض کردم: گاهی این طور است.

حضرت فرمودند:

ای سدید چه قدر به حسین علیه السلام جفا می کنید! آیا نمی دانی که هزار فرشته برای خداست که جملگی ژولیده و غبار آلود هستند و برای آن حضرت گریه کرده و مرثیه می خوانند و از زیارت قبر امام حسین علیه السلام خسته و سست نمی شوند و ثواب زیارتشان برای زائرین می باشد ...

۵- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنْ حَنَانِ بْنِ سَدِيرٍ قَالَ كُنْتُ عِنْدَ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) فَمَدَخَلَ عَلَيْهِ رَجُلٌ فَسَلَّمَ عَلَيْهِ وَ جَلَسَ - فَقَالَ أَبُو جَعْفَرٍ (عليه السلام) مِنْ أَيِّ الْبُلْدَانِ أَنْتَ فَقَالَ لَهُ الرَّجُلُ أَنَا رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ الْكُوفَةِ وَ أَنَا مُحِبٌّ لَكَ مُوَالٍ فَقَالَ لَهُ أَبُو جَعْفَرٍ (عليه السلام) أَتَزُورُ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فِي كُلِّ جُمُعَةٍ قَالَ لَأَقَالَ فَفِي كُلِّ شَهْرٍ قَالَ لَأَقَالَ فَفِي كُلِّ سَنَةٍ قَالَ لَأَقَالَ لَهُ أَبُو جَعْفَرٍ (عليه السلام) إِنَّكَ لَمَحْرُومٌ مِنَ الْخَيْرِ وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ

حسن بن عبد الرحمن بن محمد بن عیسی، از پدرش، از حسن بن محبوب، از حنان بن سدید، وی می گوید:

خدمت حضرت ابی جعفر علیه السلام بودم که شخصی وارد شد و سلام کرد و نشست، حضرت ابو جعفر فرمودند از کدام شهر هستی؟

عرض کرد: مردی از اهل کوفه بوده، دوست دار شما می باشم.

حضرت فرمودند:

آیا قبر حسین علیه السلام را در هر جمعه زیارت می کنی؟

عرض کرد: خیر.

حضرت فرمودند:

در هر ماه چطور؟

عرض کرد: خیر.

حضرت فرمودند:

در هر سال چطور؟

عرض کرد: خیر.

حضرت فرمودند:

تو از خیر محروم هستی، و حدیث را ذکر فرمود (مقصود حدیث شماره ۱۲ از باب هشتم می باشد).

۶- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ قَالَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ بَشِيرٍ عَنْ حَمَادِ بْنِ عَيْسَى عَنْ رَبِيعِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ الْفَضِيلِ بْنِ يَسَارٍ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) مَا أَجْفَاكُمْ يَا فَضِيلُ لَأَتَزُورَنَّ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) أَمَا عَلِمْتُمْ أَنَّ أَرْبَعَةَ آلَافٍ مَلَكَ شُعْنًا غُيْبًا يَنْكُونُهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ

محمد بن جعفر می گوید:

محمد بن الحسین، از جعفر بن بشیر، از حماد بن عیسی، از ربیع بن عبد الله، از فضل بن یسار وی می گوید: حضرت ابی عبد الله علیه السلام فرمودند:

ای فضیل چه قدر جفا کار هستید، حسین علیه السلام را زیارت نمی کنید، آیا نمی دانی چهار هزار فرشته که جملگی ژولیده و غبار آلود هستند تا روز قیامت بر آن حضرت گریه می کنند!؟

۷- وَ عَنْهُ عَنِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ بَشِيرٍ عَنْ حَمَادِ بْنِ مُحَمَّدٍ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ زُرَّارَةَ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ قَالَ كَمْ بَيْنَكُمْ وَ بَيْنَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ قُلْتُ سِتَّةَ عَشَرَ فَرَسَخًا أَوْ سَبْعَةَ عَشَرَ فَرَسَخًا قَالَ مَا تَأْتُونَهُ قُلْتُ لَا قَالَ مَا أَجْفَاكُمْ

از محمد بن جعفر، از محمد بن الحسین، از جعفر بن بشیر، از حماد، از محمد بن مسلم، از زراره، از حضرت ابی جعفر علیه السلام. حضرت فرمودند:

بین شما و بین قبر حسین علیه السلام چه قدر مسافت است؟

راوی می گوید: عرض کردم: شانزده یا هفده فرسخ.

حضرت فرمودند:

آیا به زیارتش می روی؟

عرض کردم: خیر.

حضرت فرمودند:

چه قدر جفا کار هستی.

۸- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ أَبَانَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَوْرَمَةَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْمُؤَمِّعِيِّ عَنِ ابْنِ مُسَيْكَانَ عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ خَالِدٍ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ عَجَبًا لَأَقْوَامٍ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ شَبِيعَةٌ لَنَا وَ يُقَالُ إِنَّ أَحَدَهُمْ يَمُرُّ بِهِ دَهْرُهُ وَ لَا يَأْتِي قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) جَفَاءً مِنْهُ وَ [تَهَاوُنًا وَ عَجْزًا وَ كَسَلًا تَهَاوُونَ وَ عَجَزَ وَ كَسَلَ أَمَا وَ اللَّهُ لَوْ يَعْلَمُ مَا فِيهِ مِنَ الْفَضْلِ مَا تَهَاوُونَ وَ لَا كَسَلَ قُلْتُ جُعِلَتْ فِدَاكَ وَ مَا فِيهِ مِنَ الْفَضْلِ قَالَ فَضْلٌ وَ خَيْرٌ كَثِيرٌ أَمَا أَوَّلُ مَا يُصِيبُهُ أَنْ يُعْفَرَ لَهُ مَا مَضَى مِنْ ذُنُوبِهِ وَ يُقَالُ لَهُ اسْتَأْنَفَ الْعَمَلَ

پدرم رحمه الله علیه، از حسین بن حسن بن ابان، از محمد بن اورمه، از ابی عبد الله مؤمعی، از ابن مسکان، از سلیمان بن خالد، وی

می گوید:

از حضرت ابا عبد الله علیه السلام شنیدم که می فرمودند:

تعجب است از گروهی که می پندارند شیعه هستند ولی گفته می شود روزگار بر ایشان می گذرد و احدی از ایشان به زیارت قبر حسین علیه السلام نمی روند، چه از روی جفا بوده و چه تنبلی و سستی کرده و چه عاجز و ناتوان باشند و چه کسلی و بی حالی منشأ آن باشند، به خدا سوگند اگر می دانستند در زیارت آن حضرت چیست هرگز تنبلی و کسلی را به خود راه نمی دادند.

عرض کردم: فدایت شوم: چه فضیلتی در آن می باشد؟

حضرت فرمودند:

فضل و خیر بسیاری در آن می باشد، اولین خیری که به زائر می رسد آن است که گناهان گذشته اش را خداوند آمرزیده و به او خطاب می شود: از ابتداء شروع به عمل بکن.

۹- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ عَنْ سَلْمَةَ بْنِ الْخَطَّابِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْخَطَّابِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَيِّدَانٍ عَنْ مَنِيعِ بْنِ الْحَجَّاجِ عَنْ يُونُسَ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ عَنْ حَنَانَ عَنْ أَبِيهِ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَا سَدِيدُ تَزُورُ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فِي كُلِّ يَوْمٍ قُلْتَ جُعِلَتْ فِدَاكَ لَا قَالَ مَا أَجْفَاكُمْ فَتَزُورُهُ فِي كُلِّ جُمُعَةٍ قُلْتَ لَا قَالَ فَتَزُورُهُ فِي كُلِّ شَهْرٍ قُلْتَ لَا قَالَ فَتَزُورُهُ فِي كُلِّ سَنَةٍ قُلْتَ قَدْ يَكُونُ ذَلِكَ قَالَ يَا سَدِيدُ مَا أَجْفَاكُمْ بِالْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ

حکیم بن داود بن حکیم، از سلمه بن خطاب، از عبد الله بن خطاب، از عبد الله بن محمد بن سنان، از منیع بن حججاج، از یونس بن عبد الرحمن، از حنان، از پدرش، وی می گوید:

حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

می توانند تاخیر بیاندازند ای سدیر، در هر روز قبر حسین علیه السلام را زیارت می کنی؟

عرض کردم: فدایت شوم: خیر.

حضرت فرمودند:

چه قدر جفاکار هستید! پس در هر جمعه زیارتش می کنی؟

عرض کردم: خیر حضرت فرمودند:

در هر ماه آیا زیارتش می کنی؟

عرض کردم: خیر.

حضرت فرمودند:

در هر سال آیا به زیارتش می روی؟

عرض کردم: گاهی این طور است.

حضرت فرمودند:

ای سدیر چه قدر به حسین علیه السلام جفا کرده‌اید و حدیث را ذکر فرمودند:

(مقصود حدیث شماره از باب نود و ششم می باشد).

۱۰- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ وَ جَمَاعَةٌ مَشَائِخِي عَنْ سَعْدِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى بْنِ عُبَيْدٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ نَاجِيَةَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ عَنْ عَامِرِ بْنِ كَثِيرِ السَّرَّاجِ النَّهْدِيِّ عَنْ أَبِي الْجَارُودِ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ قَالَ لِي كَمْ بَيْنَكَ وَ بَيْنَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قُلْتُ يَوْمٌ لِلرَّاكِبِ وَ يَوْمٌ وَ بَعْضُ يَوْمٍ لِلْمَاشِي قَالَ أَفْتَاتِيهِ كُلَّ جُمُعَةٍ قُلْتُ لَا مَا آتِيهِ إِلَّا فِي حِينٍ قَالَ مَا أَجْفَاكُمْ أَمَا لَوْ كَانَ قَرِيبًا مِنَّا لَاتَّخَذْنَا هِجْرَةَ أَى نَهَاجِرُ إِلَيْهِ حَدَّثَنِي جَمَاعَةٌ مَشَائِخِي عَنْ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ نَاجِيَةَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ عَنْ عَامِرِ بْنِ

كَثِيرِ النَّهْدِيِّ السَّرَاجِ عَنْ أَبِي الْجَارُودِ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) مِثْلَهُ

پدرم رحمه الله عليه و جماعتی از اساتیدم، از سعد، از محمد بن عیسی بن عبید، از محمد بن ناجیه، از محمد بن علی، از عامر بن کثیر السراج النهدی، از ابی الجارود، از حضرت ابی جعفر علیه السلام، وی می گوید:
حضرت به من فرمودند:

بین شما و قبر حضرت امام حسین علیه السلام چه قدر مسافت است؟
عرض کردم: اگر کسی سواره رود یک روز و در صورتی که پیاده رود یک روز و مقداری از روز.
فرمودند:

آیا هر جمعه به زیارتش می روی؟
عرض کردم: خیر، به زیارتش گاهی می روم.
حضرت فرمودند:

چه قدر جفا کرده اید! اگر قبر آن حضرت نزدیک ما می بود حتما به سویش هجرت می کردیم.
جماعتی از اساتیدم، از احمد بن ادریس، از محمد بن احمد، از محمد بن ناجیه، از محمد بن علی، از عامر بن کثیر النهدی السراج، از ابی الجارود، از حضرت ابی جعفر علیه السلام مثل همین حدیث را نقل کرده اند.

۹۸] - باب نود و هشتم کمترین مدتی که در آن حضرت امام حسین علیه السلام را می‌باید زیارت کرد و حدّ اکثری که زیارت آن جناب را غنی و فقیر می‌توانند تاخیر بیاندازند

۱- حَدَّثَنِي جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الْمَوْسَوِيُّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ [عَبْدِ اللَّهِ] بْنِ نَهَيْكٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ أَبِي أَيُّوبَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ حَقُّ عَلَى الْغَنِيِّ أَنْ يَأْتِيَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فِي السَّنَةِ مَرَّتَيْنِ وَحَقُّ عَلَى الْفَقِيرِ أَنْ يَأْتِيَهُ فِي السَّنَةِ مَرَّةً

جعفر بن محمد بن ابراهیم بن عبد الله الموسوی، از عبید الله بن نهیک، از محمد بن ابی عمیر، از ابو ایوب از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، آن حضرت فرمودند:

بر عهده غنی است که در سال دو مرتبه و بر فقیر است که در سال یک مرتبه به زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام بروند.

۲- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَكَمِ عَنْ عَامِرِ بْنِ عُمَيْرٍ وَ سَعِيدِ الْأَعْرَجِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ اتُّوا قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فِي كُلِّ سَنَةٍ مَرَّةً

پدرم رحمه الله علیه، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از علی بن الحکم، از عامر بن عمیر، و سعید اعرج، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام: حضرت فرمودند:

در هر سال یک مرتبه به زیارت قبر امام حسین علیه السلام بروید.

۳- حَدَّثَنِي أَبُو الْعَبَّاسِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ بَشِيرٍ عَنْ مُسْلِمٍ عَنْ عَامِرِ بْنِ عُمَيْرٍ وَ سَعِيدِ الْأَعْرَجِ جَمِيعًا عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ اتُّوا قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فِي كُلِّ سَنَةٍ مَرَّةً

ابو العباس، از محمد بن الحسین، از جعفر بن بشیر، از مسلم، از عامر بن عمیر، و سعید اعرج، جملگی از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده‌اند که آن حضرت فرمودند:

در هر سال یک مرتبه به زیارت قبر امام حسین علیه السلام بروید.

۴- حَدَّثَنِي جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ الْمَوْسَوِيُّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ [عَبْدِ اللَّهِ] بْنِ نَهَيْكٍ عَنْ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ حَمَادِ بْنِ الْحَلْبِيِّ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) عَنْ زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (صلى الله عليه وآله) قَالَ فِي السَّنَةِ مَرَّةً إِنِّي أَكْرَهُ الشُّهُرَةَ

جعفر بن محمد بن عبد الله الموسوی، از عبید الله نهیک، از ابن ابی عمیر، از حماد، از حلبی، وی می‌گوید: از حضرت ابی عبد الله علیه السلام راجع به زیارت قبر حسین صلوات الله علیه پرسیدم؟

حضرت فرمودند:

در سال یک مرتبه، زیرا از مشهور شدن کراهت دارم.

مترجم گوید:

شاید مراد این باشد که اگر بیش از یک مرتبه در سال به زیارت آن حضرت روند این امر موجب اشتهار شخص به این عمل می‌شود و آن مکروه است.

۵- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ يَعْقُوبَ بْنِ يَزِيدَ عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا عَنِ ابْنِ أَبِي نَابٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ حَقُّ عَلَى الْفَقِيرِ أَنْ يَأْتِيَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فِي السَّنَةِ مَرَّةً وَحَقُّ عَلَى الْغَنِيِّ أَنْ يَأْتِيَهُ فِي السَّنَةِ مَرَّتَيْنِ

پدرم رحمه الله علیه، از سعد بن عبد الله، از یعقوب بن یزید، از ابن ابی عمیر، از برخی اصحاب، از ابن رثاب، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

این حق بر عهده فقیر است که سالی یک مرتبه و بر غنی است که سالی دو مرتبه به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام بروند.

۶- حَدَّثَنِي أَبِي وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ أَبَانَ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ حَمَادِ بْنِ عُثْمَانَ عَنِ الْحَلْبِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ فِي السَّنَةِ مَرَّةً إِنِّي أَكْرَهُ الشُّهُرَةَ

پدرم رحمه الله عليه و محمد بن الحسن، از حسین بن حسن بن ابان، از حسین بن سعید، از ابن ابی عمیر، از حماد بن عثمان، از حلبی، نقل کرده‌اند، که وی از حضرت ابی عبد الله علیه السلام راجع به زیارت قبر امام حسین علیه السلام روایت کرده که آن جناب فرمودند:

در سال یک مرتبه قبر آن حضرت زیارت شود زیرا از شهرت کراهت دارم.

۷- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمُغِيرَةِ عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ عَامِرٍ قَالَ قَالَ عَلِيُّ بْنُ أَبِي حَمْزَةَ عَنْ أَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) قَالَ لَا تَجْفُوهُ يَأْتِيهِ الْمَوْبِئُ فِي كُلِّ أَرْبَعَةِ أَشْهُرٍ وَالْمُعِيبُ لَا يَكْلِفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا أَوْسَعَهَا قَالَ الْعَبَّاسُ لَا أَدْرِي قَالَ هَذَا لِعَلِّيٍّ أَوْ لِأَبِي نَابٍ

پدر رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله، از حسن بن علی بن عبد الله مغیره، از عباس بن عامر نقل کرده که وی گفت: علی بن حمزه گفت: حضرت ابو الحسن علیه السلام فرمودند:

جفا به آن حضرت نکنید، شخص موسر و غنی هر چهار ماه یک بار به زیارتش رود و فقیر را حق تعالی مکلف نکرده مگر به قدر توان و قدرتش.

عباس می‌گوید: نمی‌دانم حضرت این کلام و مقاله را برای علی (علی بن ابی حمزه) فرمودند یا ابی ناب (حسن بن عطیه).

۸- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ حَمَادِ بْنِ عُثْمَانَ عَنِ الْحَلْبِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَأَلْتُهُ عَنْ زِيَارَةِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ فِي السَّنَةِ مَرَّةً إِنِّي أَخَافُ الشُّهُرَةَ

محمد بن الحسن، از محمد بن الحسن الصفار، از احمد بن محمد بن عیسی، از حسین بن سعید، از ابن ابی عمیر، از حماد بن عثمان، از حلبی، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، وی می‌گوید:

راجع به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام از آن حضرت پرسیدم؟
حضرت فرمودند:

سالی یک مرتبه به زیارتش روند زیرا، در بیشتر از آن خوف شهرت دارم.

۹- حَدَّثَنِي أَبُو الْعَبَّاسِ عَنِ الزِّيَّاتِ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ بَشِيرٍ عَنْ حَمَادِ بْنِ ابْنِ مُسْلِمٍ عَنْ عَامِرِ بْنِ عُمَيْرٍ وَ سَعِيدِ الْأَعْرَجِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ إِتْنَا قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فِي كُلِّ سَنَةٍ مَرَّةً

ابو العباس، از زیات، از جعفر بن بشیر، از حماد، از ابن مسلم، از عامر بن عمیر، و سعید الاعرج از حضرت ابی عبد الله علیه السلام آن حضرت فرمودند:

در سال یک مرتبه به زیارت قبر حسین علیه السلام بروید.

۱۰- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ عِيْسَى عَنْ صَفْوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنِ الْعِيصِ بْنِ الْقَاسِمِ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) هَلْ لِي زِيَارَةُ الْقَبْرِ صَلَاةً مَفْرُوضَةً قَالَ لَيْسَ لَهُ صَلَاةٌ مَفْرُوضَةٌ [شَيْءٌ مَفْرُوضٌ] قَالَ وَ سَأَلْتُهُ فِي كَمْ يَوْمٍ يُزَارُ قَالَ مَا شِئْتَ

پدرم رحمه الله عليه، از سعد، از علی بن اسماعیل بن عیسی، از صفوان بن یحیی، از عیص بن قاسم، وی می‌گوید: از حضرت ابی عبد الله علیه السلام پرسیدم:

آیا برای زیارت قبر حضرت امام حسین علیه السلام نماز واجبی هست؟
حضرت فرمودند:

برای آن نماز واجب و معینی نمی‌باشد.

راوی می‌گوید: پرسیدم: در هر چند روز باید به زیارتش رفت؟

حضرت فرمودند: هر چه خواستی.

۱۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ بِإِسْنَادِهِ رَفَعَهُ إِلَى عَلِيِّ بْنِ مَيْمُونِ الصَّائِغِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ يَا عَلِيُّ بَلَّغْنِي أَنَّ قَوْمًا مِنْ شَيْعَتِنَا يَمُرُّ بِأَحَدِهِمُ السَّنَةُ وَالسَّنَتَانِ لَا يَزُورُونَ الْحُسَيْنَ قُلْتُ جُعِلَتْ فِدَاكَ إِنِّي أَعْرِفُ أَنَا سَأَ كَثِيرَةً بِهَذِهِ الصِّفَةِ قَالَ أَمَا وَاللَّهِ لِحَظِّهِمْ أَخْطَأُوا وَعَنْ ثَوَابِ اللَّهِ زَاغُوا وَعَنْ جِوَارِ مُحَمَّدٍ (صلى الله عليه و آله) تَبَاعَدُوا قُلْتُ جُعِلَتْ فِدَاكَ فِي كَمِ الزِّيَارَةِ قَالَ يَا عَلِيُّ إِنَّ قَدَرْتَ أَنْ تَزُورَهُ فِي كُلِّ شَهْرٍ فَافْعَلْ قُلْتُ لَا أَصِلُ إِلَيْكَ لِأَنِّي أَعْمَلُ بِيَدِي وَأُمُورُ النَّاسِ بِيَدِي وَلَا أَقْدِرُ أَنْ أُغَيِّبَ وَجْهِي عَنْ مَكَانِي يَوْمًا وَاحِدًا قَالَ أَنْتَ فِي عُذْرٍ وَمَنْ كَانَ يَعْمَلُ بِيَدِهِ وَإِنَّمَا عَنَيْتُ مَنْ لَا يَعْمَلُ بِيَدِهِ مِمَّنْ إِنْ خَرَجَ فِي كُلِّ جُمُعَةٍ هَانَ ذَلِكَ عَلَيْهِ أَمَا إِنَّهُ مَا لَهُ عِنْدَ اللَّهِ مِنْ عُذْرٍ وَلَا عِنْدَ رَسُولِهِ مِنْ عُذْرٍ يَوْمَ الْقِيَامَةِ قُلْتُ فَإِنْ أَخْرَجَ عَنْهُ رَجُلًا فَيَجُوزُ ذَلِكَ قَالَ نَعَمْ وَخُرُوجُهُ بِنَفْسِهِ أَكْبَرُ وَأَجْرًا وَخَيْرًا لَهُ عِنْدَ رَبِّهِ يَرَاهُ رَبُّهُ سَيَاهِرَ اللَّيْلِ لَهُ تَعَبُ النَّهَارِ يُنْظَرُ اللَّهُ إِلَيْهِ نَظْرَةً تُوجِبُ لَهُ الْفِرْدَوْسَ الْأَعْلَى مَعَ مُحَمَّدٍ وَأَهْلِ بَيْتِهِ فَتَنَافَسُوا فِي ذَلِكَ وَكُونُوا مِنْ أَهْلِهِ

پدرم رحمه الله عليه، از عبد الله بن جعفر حمیری به اسنادش که تا علی بن میمون الصائغ مرفوعه است از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

ای علی خبر به من رسیده که یک سال یا دو سال بر جماعتی از شیعیان ما می‌گذرد و ایشان به زیارت حضرت امام حسین علیه السلام نمی‌روند؟

عرض کردم: فدایت شوم: مردم زیادی را سراغ دارم که این صفت دارند.

حضرت فرمودند:

به خدا سوگند از حظّ و بهره‌شان بر کنار و از ثواب و اجر خدا محروم و از جوار حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم به دور مانده‌اند.

محضر مبارکش عرض کردم: فدایت شوم: در چه فاصله‌ای از مدّت به زیارت آن حضرت برویم؟

حضرت فرمودند:

ای علی اگر قدرت داری که آن جناب را در هر ماه زیارت کنی، پس این کار را بکن.

عرض کردم: نمی‌توانم به این امر دست یابم زیرا با دست‌هایم کار کرده و امور مردم نیز در دست من است و اساساً قادر نیستم یک روز از محل کارم غیبت نمایم.

حضرت فرمودند:

تو معذور هستی و کسانی هم که مثل تو کار دستی دارند در عذر می‌باشند و مراد من کسانی هستند که این گونه اشتغال نداشته بطوری که اگر در هر جمعه از منزل خارج شده و به زیارت بروند بر ایشان سهل و آسان باشد چه آنکه ایشان در روز قیامت نزد خدا و رسولش عذری ندارند.

محضرش عرض کردم: حال اگر این شخص خود به زیارت نرود ولی کسی را از طرف خود به آنجا بفرستد آیا جایز است؟

حضرت فرمودند:

بلی، جائز است ولی اگر خودش برود اجرش عظیم‌تر بوده و نزد پروردگارش بهتر و مطلوب‌تر است چه آنکه وقتی حق تعالی ببیند که او شب‌ها را به بیداری و روزها را به تعب و رنج بسر می‌برد به او نظر نموده آنچنان نظری که برایش فردوس اعلی و بهشت جاودان را نصیب کرده و او را با محمد و اهل بیتش صلوات الله علیهم اجمعین همراه و هم جوار و قرین می‌گرداند پس تمایل نشان

دهید در این امر و از اهل آن گردید.

۱۲- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدٍ بْنِ عَيْسَى عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنْ صَبَّاحِ الْحَدَّاءِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مَرْوَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ زُورُوا قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ لَوْ كُلَّ سَنَةٍ مَرَّةً وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ حَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى، از پدرش، از حسن بن محبوب، از صباح الحداء، از محمد بن مروان، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، وی گفت: از آن حضرت شنیدم که می‌فرمودند:

قبر حضرت امام حسین علیه السلام را زیارت کنید اگر چه سالی یک بار باشد ...

۱۳- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ وَ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى عَنِ الْعَمْرِكِيِّ بْنِ عَلِيِّ الْبُوفَكِيِّ قَالَ حَدَّثَنَا يَحْيَى وَ كَانَ فِي خِدْمَةِ أَبِي جَعْفَرِ الثَّانِي (عليه السلام) عَنْ عَلِيِّ عَنْ صَيْفَوَانَ بْنِ مِهْرَانَ الْجَمَّالِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي حَدِيثٍ طَوِيلٍ قُلْتُ لَهُ مَنْ يَأْتِيهِ زَائِرًا ثُمَّ يَنْصَرِفُ مَتَى يَعُودُ إِلَيْهِ وَ فِي كَمْ يَوْمٍ يُوَدِّي وَ كَمْ يَسْعُ النَّاسُ تَرْكُهُ قَالَ لَا يَسْعُ أَكْثَرَ مِنْ شَهْرٍ وَ أَمَا بَعِيدُ الدَّارِ فَبِي كُلِّ ثَلَاثِ سِنِينَ فَمَا جَازَ ثَلَاثَ سِنِينَ فَلَمْ يَأْتِهِ فَقَدْ عَقَّ رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَ قَطَعَ حُرْمَتَهُ إِلَّا مِنْ عِلَّةٍ

پدرم رحمه الله عليه، از احمد بن ادریس و محمد بن یحیی، از عمرکی بن علی بوفکی، وی گفت: یحیی که از خادمین ابو جعفر ثانی بود برای ما نقل کرد از علی و او از صفوان بن مهران جمّال و او از حضرت ابی عبد الله علیه السلام در ضمن حدیثی طولانی چنین نقل کرده:

محضر مبارکش عرض کردم: کسی که به زیارت حضرت سید الشهداء برود و سپس برگردد چند وقت بعد دو مرتبه به زیارت عود کند؟ و در چند روزی دیگر به زیارت رود و مردم تا چه مدت می‌توانند زیارت حضرت را ترک کنند؟ حضرت فرمودند:

بیش از یک ماه نمی‌توانند آن را ترک کنند و اما کسانی که منزلشان دور است در هر سه سال یک مرتبه باید به زیارتش بروند و اگر سه سال تجاوز نمود و به زیارت آن حضرت نروند عاق رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم واقع شده و حرمت آن جناب را قطع و هتک نموده مگر علت و سببی داشته باشد.

۱۴- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مُوسَى رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنْ أَبِيهِ عَنِ ابْنِ فَضَالٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ عُقْبَةَ عَنْ عُبَيْدِ اللَّهِ الْحَلْبِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قُلْتُ إِنَّا نَزُورُ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فِي السَّنَةِ مَرَّتَيْنِ أَوْ ثَلَاثًا فَقَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ أَكْرَهُ أَنْ تُكْتَبَرُوا الْقَصْدَ إِلَيَّ زُورُوهُ فِي السَّنَةِ مَرَّةً قُلْتُ كَيْفَ أَصَلَّى عَلَيْهِ قَالَ تَقُومُ خَلْفَهُ عِنْدَ كَيْفِيهِ ثُمَّ تُصَلِّي عَلَى النَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) وَ تُصَلِّي عَلَى الْحُسَيْنِ ع

علی بن الحسین بن موسی رحمه الله علیه، از علی بن ابراهیم بن هاشم، از

پدرش، از ابن فضال، از علی بن عقبه از عبید الله الحلبي، از ابی عبد الله علیه السلام وی می‌گوید:

محضرش عرض کردم: ما در سال دو یا سه مرتبه قبر حضرت امام حسین علیه السلام را زیارت می‌کنیم آیا این عمل چطور است؟ حضرت فرمودند:

من کراهت دارم زیاد آن قبر مطهر را قصد کنید، در سال یک مرتبه به زیارت آن بروید.

عرض کردم: چگونه صلوات بر آن حضرت بفرستم؟

حضرت فرمودند:

پشت قبر در جنب کتفین و شانه‌های آن حضرت بایست، سپس صلوات بر پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم بفرست و بعد از آن بر حسین علیه السلام صلوات و رحمت بفرست.

۱۵- وَقَالَ الْعَمْرِكِيُّ بِإِسْنَادِهِ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) إِنَّهُ يُصَلَّى عِنْدَ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) أَرْبَعَةَ آلَافٍ مَلَكٍ - مِنْ طُلُوعِ

الْفَجْرِ إِلَى أَنْ تَغِيَبَ الشَّمْسُ ثُمَّ يَصْبِحُ مَدُونٌ وَيَنْزِلُ مِثْلَهُمْ فَيَصِلُونَ إِلَى طُلُوعِ الْفَجْرِ فَلَا يَتَّبِعِي لِلْمُسْلِمِ أَنْ يَتَخَلَّفَ عَنْ زِيَارَةِ قَبْرِهِ أَكْثَرَ مِنْ أَرْبَعِ سِنِينَ

عمر کی به اسنادش نقل کرده و می‌گوید: حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

چهار هزار فرشته از طلوع صبح تا غروب آفتاب نزدیک قبر حضرت امام حسین علیه السلام دعاء و طلب رحمت کرده و سپس بالا رفته و چهار هزار فرشته دیگر بجای ایشان قرار گرفته و تا طلوع صبح دعاء و طلب رحمت می‌کنند.

پس بر مسلمان سزاوار نیست که بیش از چهار سال به زیارت قبر آن حضرت نرفته و از آن تخلف کند.

۱۶- وَ يَأْتِيَنَاهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْفَضْلِ عَنْ أَبِي نَابٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَأَلْتُهُ عَنْ زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (صلى الله عليه و آله) قَالَ نَعَمْ تَعْدِلُ عُمْرَةً وَ لَا يَتَّبِعِي التَّخَلُّفُ عَنْهُ أَكْثَرَ مِنْ أَرْبَعِ سِنِينَ

عمر کی به اسنادش از محمد بن فضل، از ابی ناب، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، وی می‌گوید: راجع به زیارت قبر امام حسین صلوات الله علیه از آن حضرت پرسیدم؟

حضرت فرمودند:

بلی، زیارت آن جناب معادل و مساوی با یک عمره است و شایسته نیست بیش از چهار سال به زیارت قبر آن حضرت نرفته و از آن تخلف کند.

۱۷- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَّادِ الْبُصَيْرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ عَنْ صِفْوَانَ الْجَمَّالِ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ نَحْنُ فِي طَرِيقِ الْمَدِينَةِ نُرِيدُ مَكَّةَ فَقُلْتُ لَهُ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ مَا لِي أَرَاكَ كَثِيبًا حَزِينًا مُنْكَسِرًا فَقَالَ لِي لَوْ تَسْمَعُ مَا أَسْمَعُ لَشَعْلَكَ عَنْ مُسَاءِ لَتِي قُلْتُ وَ مَا الَّذِي تَسْمَعُ قَالَ ابْتِهَالُ الْمَلَائِكَةِ إِلَى اللَّهِ عَلَى قَتْلِهِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) وَ عَلَى قَتْلِهِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) وَ نَوْحِ الْجَنِّ عَلَيْهِمَا - وَ بُكَاءِ الْمَلَائِكَةِ الَّذِينَ حَوْلَهُمْ وَ شِدَّةِ حُزْنِهِمْ فَمَنْ يَتَهَنَّأُ مَعَ هَذَا بَطْعَامٍ أَوْ شَرَابٍ أَوْ نَوْمٍ قُلْتُ لَهُ فَمَنْ يَأْتِيهِ زَائِرًا ثُمَّ يَنْصَرِفُ فَمَتَى يَعُودُ إِلَيْهِ وَ فِي كَمْ يَوْمٍ يُؤْتَى وَ فِي كَمْ يَسْعُ النَّاسُ تَزُكُّهُ قَالَ أَمَّا الْقَرِيبُ فَلَا أَقَلَّ مِنْ شَهْرٍ وَ أَمَّا بَعِيدُ الدَّارِ فَفِي كُلِّ ثَلَاثِ سِنِينَ فَمَا جَاَزَ الثَّلَاثِ سِنِينَ فَقَدْ عَقَّ رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) وَ قَطَعَ رَحِمَهُ إِلَّا مِنْ عِلَّةٍ وَ لَوْ يَعْلَمُ زَائِرُ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) مَا يَدْخُلُ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ وَ مَا يَصِلُ إِلَيْهِ مِنَ الْفَرَحِ وَ إِلَى أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَ إِلَى فَاطِمَةَ وَ الْأَيْمَةَ وَ الشَّهَدَاءِ مِنَّا أَهْلِ الْبَيْتِ وَ مَا يَنْقَلِبُ بِهِ مِنْ دُعَائِهِمْ لَهُ وَ مَا لَهُ فِي ذَلِكَ مِنَ النَّوَابِ فِي الْعَاجِلِ وَ الْأَجَلِ وَ الْمَذْخُورِ لَهُ عِنْدَ اللَّهِ لَأَحَبُّ أَنْ يَكُونَ مَا تَمَّ دَارَهُ مَا بَقِيَ وَ أَنَّ زَائِرَهُ لِيُخْرِجُ مِنْ رَحْلِهِ فَمَا يَقَعُ فَيْتُهُ عَلَى شَيْءٍ إِلَّا دَعَا لَهُ فَإِذَا وَقَعَتِ الشَّمْسُ عَلَيْهِ أَكَلَتْ ذُنُوبَهُ كَمَا تَأْكُلُ النَّارُ الْحَطَبَ وَ مَا يُبْقِي الشَّمْسُ عَلَيْهِ مِنْ ذُنُوبِهِ شَيْئًا فَيَنْصَرِفُ وَ مَا عَلَيْهِ ذَنْبٌ وَ قَدْ رُفِعَ لَهُ مِنَ الدَّرَجَاتِ مَا لَا يَنَالُهُ الْمُسْتَحْطُ بِدَمِهِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَ يُوَكَّلُ بِهِ مَلَكٌ يَقُومُ مَقَامَهُ وَ يَسْتَغْفِرُ لَهُ حَتَّى يَرْجِعَ إِلَى الزِّيَارَةِ أَوْ يَمْضِيَ ثَلَاثَ سِنِينَ أَوْ يَمُوتَ وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ بِطَوْلِهِ حَدَّثَنِي أَبِي رَجَمَهُ اللَّهُ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ وَ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى جَمِيعًا عَنْ الْعُمَرَ كِيِّ بْنِ عَلِيٍّ الْبُؤْفَكِيِّ قَالَ حَدَّثَنَا يَحْيَى وَ كَانَ فِي خِدْمَتِهِ أَبِي جَعْفَرِ الثَّانِي (عليه السلام) عَنْ عَلِيٍّ عَنْ صِفْوَانَ بْنِ مِهْرَانَ الْجَمَّالِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ سَأَلْتُهُ فِي طَرِيقِ الْمَدِينَةِ وَ ذَكَرَ الْحَدِيثَ بِطَوْلِهِ

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری، از پدرش از علی بن محمد بن سالم، از محمد بن خالد، از عبد الله بن حماد بصری از عبد الله بن عبد الرحمن الاصم، از صفوان جمال، وی گفت: در راه مدینه قصد مکه داشتیم.

از حضرت ابا عبد الله علیه السلام پرسیدم: ای فرزند رسول خدا چیست که شما را اندوهگین و محزون و شکسته خاطر می‌بینم؟

حضرت فرمودند:

آنچه را من می‌شنوم اگر تو می‌شنیدی این سوال را از من نمی‌کردی.

عرض کردم: چه چیز می‌شنوید؟

حضرت فرمودند:

زاری کردن فرشتگان به درگاه خداوند عزّ و جلّ و اظهار بغض نمودن از کشندگان امیر المومنین و حضرت امام حسین علیهما السّلام و توجه نمودن جن و گریستن فرشتگانی که در اطراف قبر آن حضرت هستند و شدّت حزن ایشان، پس بر چه کسی با این حال طعام یا شراب یا خواب گوارا خواهد بود؟! عرضه داشتم: کسی که به زیارت آن حضرت بیاید و بعد برگردد چه زمانی باز برای زیارت برگردد؟ و ظرف چند روز بعد دوباره محضر امام علیه السّلام برگردد و اساساً مردم تا چند وقت می‌توانند زیارت حضرتش را ترک کنند؟

حضرت فرمودند:

امّا کسانی که قریب و نزدیک قبر مطهر هستند لا اقل ماهی یک بار به زیارت روند و آنان که دور می‌باشند در هر سه سال یک مرتبه و اگر سه سال گذشت و به زیارت آن جناب نرفتند عاق رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلّم شده و قطع رحم آن حضرت را نموده‌اند مگر علت و سببی داشته باشد.

و اساساً زائر حسین علیه السلام اگر بداند که با زیارتش چه سرور و فرحی به رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلّم و امیر المومنین علیه السلام و فاطمه سلام الله علیها و ائمه علیهم السلام و شهداء از ما اهل بیت وارد شده و او نیز مطلع باشد که از ناحیه دعاء ایشان برایش چه حاصل شده و همچنین واقف باشد از اجر و ثواب دنیوی و اخروی و آنچه برای وی نزد خدا ذخیره گشته هر آینه دوست می‌دارد که منزلش نزد آن جناب بوده و از آنجا هیچ گاه مفارقت نکرده و پیوسته در حال زیارت حضرتش باشد.

و زائر حسین علیه السّلام وقتی به قصد زیارت از خانه‌اش خارج شد سایه‌اش به چیزی نمی‌افتد مگر آن چیز برایش دعا می‌نماید، و هنگامی که آفتاب بر او تابید گناهانش را می‌خورد همان طوری که آتش هیزم را می‌خورد، و آفتاب هیچ گناهی را بر او باقی نمی‌گذارد، بنا بر این از زیارت بر می‌گردد در حالی که هیچ گناهی بر او نیست و حق تعالی درجه‌اش را آن قدر مرتفع و عالی می‌گرداند که آنان که در راه خدا به خون خویش آغشته شده‌اند به آن دسترسی نداشته و مقام و منزلتشان در حدّ او نمی‌باشد و خداوند منان فرشته‌ای را قائم مقام وی نموده که تا بار دیگر وی به زیارت حضرت می‌آید برایش طلب آمرزش کند یا سه سال از این زیارت بگذرد یا فوت شود.

پدرم رحمه الله علیه، از احمد بن ادریس و محمّد بن یحیی جمیعا از عمر کی بن علی بوفکی، وی می‌گوید:

یحیی که در خدمت ابی جعفر ثانی بود از علی و او از صفوان بن مهران جمّال و او از حضرت ابی عبد الله علیه السّلام نقل کرده، وی گفت:

در طریق مدینه از حضرت سوءال کردم ... و حدیث را با طول و تفصیل نقل نموده.

۹۹] - باب نود و نهم ثواب زیارت قبر حضرت ابی الحسن موسی بن جعفر و محمد بن علی الجواد علیه السّلام در بغداد

۱- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مُوسَى بْنِ بَابُوَيْهِ رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ الْوَشَاءِ قَالَ سَأَلْتُ الرَّضَا (عليه السلام) عَنْ زِيَارَةِ قَبْرِ أَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) أَمْثَلُ زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ نَعَمْ وَحَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ

علی بن الحسین بن موسی بن بابویه رحمة الله علیه، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از حسن بن علی الوشاء وی گفت: از حضرت رضا علیه السّلام راجع به زیارت قبر ابا الحسن (موسی بن جعفر) علیهما السّلام سوءال کرده و عرض کردم: آیا مثل زیارت قبر حسین علیه السّلام است؟ حضرت فرمودند: بلی.

و محمد بن یعقوب، از محمد بن یحیی، از احمد بن محمد بن عیسی به اسنادش مثل همین حدیث را نقل کرده است.

۲- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنْ أَبِي عَلِيٍّ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ يَسَارِ الْوَاسِطِيِّ قَالَ قُلْتُ لِلرَّضَا (عليه السلام) أَزُورُ قَبْرَ أَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) بِيَعْدَادٍ فَقَالَ إِنْ كَانَ لَا بُدَّ مِنْهُ فَمِنْ وَرَاءِ الْحِجَابِ يَدْرُمُ رَحِمَهُ اللَّهُ عَلَيْهِ، مِنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، مِنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى، مِنْ أَبِي عَلِيٍّ، مِنْ حَسَنِ بْنِ بَشَّارِ الْوَاسِطِيِّ نَقَلَ كَرْدِي عَنْهُ وَكَانَ يَقُولُ: مُحَضَّرٌ مَبَارَكٌ حَضْرَتِ رِضَا عَلَيْهِ السَّلَامُ، عَرَضْتُ كَرْدِي: أَيَا قَبْرِ حَضْرَتِ أَبِي الْحَسَنِ فِي بَغْدَادَ رَأَيْتَ زِيَارَتَهُ بِكُنْمِ؟ حَضْرَتِ فَرَمُودَنَدُ:

اگر چاره‌ای از آن نداشتی پس از پشت حجاب زیارتش بکن. مترجم گوید:

مرحوم مجلسی در بحار فرموده: امر به زیارت از پشت حجاب بخاطر تقیه از مخالفین می باشد.

۳- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْبَرْقِيِّ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ الْوَشَاءِ قَالَ قُلْتُ لِلرَّضَا (عليه السلام) مَا لِمَنْ زَارَ قَبْرَ أَبِيكَ أَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) فَقَالَ زُرُهُ قَالَ فَقُلْتُ فَأَيُّ شَيْءٍ فِيهِ مِنَ الْفَضْلِ قَالَ لَهُ مِثْلُ مَنْ زَارَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ عِ عَلِيٍّ بْنِ الْحُسَيْنِ، مِنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، مِنْ أَحْمَدَ بْنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْبَرْقِيِّ، مِنْ حَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ الْوَشَاءِ نَقَلَ كَرْدِي عَنْهُ، وَكَانَ يَقُولُ: مُحَضَّرٌ مَبَارَكٌ حَضْرَتِ رِضَا عَلَيْهِ السَّلَامُ عَرَضْتُ كَرْدِي:

ثواب کسی که قبر پدر بزرگوارتان حضرت ابی الحسن علیه السّلام را زیارت کند چیست؟ حضرت فرمودند:

آن را زیارت کن.

عرض کردم: فضیلت آن چه قدر است؟

حضرت فرمودند:

ثواب و فضیلت کسی که او را زیارت کند مثل ثواب کسی است که قبر حسین علیه السّلام را زیارت نماید.

۴- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ هَارُونَ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ عَلِيٍّ بْنِ حَسَّانِ الْوَاسِطِيِّ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِنَا عَنِ الرَّضَا (عليه السلام) فِي إِثْيَانِ قَبْرِ أَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) قَالَ صَلُّوا فِي الْمَسَاجِدِ حَوْلَهُ

محمد بن عبد الله بن جعفر، از پدرش، از هارون بن مسلم، از علی بن حسان واسطی، از برخی اصحاب ما، از حضرت رضا علیه السّلام راجع به رفتن و زیارت کردن قبر حضرت ابی الحسن علیه السّلام نقل کرده که آن جناب فرمودند: در مساجدی که اطراف آن قبر مطهر است نماز بگذارید.

۵- حَدَّثَنِي أَبِي وَعَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ رَحِمَهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ يَعْقُوبَ بْنِ يَزِيدَ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَيَّارِ الْوَاسِطِيِّ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا الْحَسَنِ الرِّضَا (عليه السلام) مَا لِمَنْ زَارَ قَبْرَ أَبِيكَ (صلى الله عليه وآله) قَالَ فَقَالَ زُورُوهُ قَالَ قُلْتُ فَأَيُّ شَيْءٍ فِيهِ مِنَ الْفَضْلِ قَالَ فَقَالَ فِيهِ مِنَ الْفَضْلِ كَفَضْلِ مَنْ زَارَ وَالِدَهُ يَعْنِي رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) قُلْتُ فَإِنْ خِفْتُ وَ لَمْ يُمَكِّنْ لِي الدُّخُولَ دَاخِلًا- قَالَ سَلِّمْ مِنْ وَرَاءِ الْجِدَارِ

پدرم و علی بن الحسین، و محمد بن الحسن رحمه الله عليهم جملگی از سعد بن عبد الله، از یعقوب بن یزید، از حسین بن بشار واسطی، نقل کرده‌اند که وی گفت:

از حضرت ابا الحسن الرضا علیه السلام پرسیدند: ثواب کسی که قبر پدر بزرگوارتان را زیارت کند چیست؟
راوی گفت: حضرت فرمودند:

به زیارت ایشان بروید.

عرض کردم: چه فضیلتی در آن می‌باشد؟
حضرت فرمودند:

فضیلت زیارت او همچون فضیلت زیارت پدرش یعنی رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم می‌باشد.

عرض کردم: اگر خوف و هراسی داشته و برایم ممکن نبود که داخل شوم چه کار بکنم؟
حضرت فرمودند:

از پشت حجاب سلام بده.

۶- حَدَّثَنِي أَبُو الْعَبَّاسِ مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الْقُرَشِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَرِيعٍ عَنِ الْخَيْرِيِّ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ مُحَمَّدِ الْأَشْعَرِيِّ الْقُمِّيِّ قَالَ قَالَ لِي الرِّضَا (عليه السلام) مَنْ زَارَ قَبْرَ أَبِي بَبَعْدَادَ كَانَ كَمَنْ زَارَ رَسُولَ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَقَبْرَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ إِلَّا أَنْ لِرَسُولِ اللَّهِ وَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ فَضْلَهُمَا وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بِإِسْنَادِهِ مِثْلَهُ

ابو العباس محمد بن جعفر قرشی، از محمد بن الحسین بن ابی الخطاب، از محمد بن اسماعیل بن بزیع، از خیریی، از حسین بن محمد اشعری قمی نقل کرده که وی گفت:
حضرت رضا علیه السلام به من فرمودند:

کسی که قبر پدرم را در بغداد زیارت کند مثل کسی است که رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و قبر امیر المؤمنین علیه السلام را زیارت کرده منتهی زیارت رسول خدا و امیر المؤمنین سلام الله علیهما افضل می‌باشند.

محمد بن یعقوب، از محمد بن یحیی، از محمد بن الحسین به اسنادش متن همین حدیث را نقل کرده‌اند.

۷- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي نَجْرَانَ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا جَعْفَرَ (عليه السلام) عَنْ زَارِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَ آله قَالَ قَاصِدًا قَالَ لَهُ الْجَنَّةُ وَ مَنْ زَارَ قَبْرَ أَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) فَلَهُ الْجَنَّةُ
پدرم رحمه الله علیه، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از عبد الرحمن بن ابی نجران نقل کرده که وی گفت:
از حضرت ابو جعفر علیه السلام راجع به کسی که رسول خدا را زیارت کند پرسیدم؟
حضرت فرمودند:

بهشت برای او است و کسی که قبر ابی الحسن علیه السلام (امام کاظم علیه السلام) را زیارت کند بهشت برای او می‌باشد.

۸- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ الْوُشَاءِ عَنِ الرِّضَا (عليه السلام) قَالَ زِيَارَةُ قَبْرِ أَبِي مِثْلُ زِيَارَةِ قَبْرِ الْحُسَيْنِ

محمد بن الحسن بن احمد ولید، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد، از حسن بن علی الوشاء، از حضرت رضا علیه السلام نقل کرده که آن جناب فرمودند:

زیارت قبر پدرم مثل زیارت قبر حسین علیه السلام می‌باشد.

۹- وَعَنْهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ عَبْدِ وَاسِ بْنِ الْخَلَنْجِيِّ عَنْ أَبِيهِ رَجِيمٍ قَالَ قُلْتُ لِلرَّضَا (عليه السلام) جُعِلْتُ فِدَاكَ إِنَّ زِيَارَةَ قَبْرِ أَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) بَبَغْدَادَ عَلَيْنَا فِيهَا مَشَقَّةٌ وَإِنَّمَا نَأْتِيهِ فَنَسِيْلُهُ عَلَيْهِ مِنْ وَرَاءِ الْحِيطَانِ فَمَا لِمَنْ زَارَهُ مِنَ الثَّوَابِ قَالَ فَقَالَ لَهُ وَاللَّهِ مِثْلُ مَا لِمَنْ أَتَى قَبْرَ رَسُولِ اللَّهِ ص

از محمد بن الحسن، از سعد، از احمد بن محمد، از احمد بن عبدوس خلنجی، از پدرش رحیم، وی می‌گوید:

محضر مبارک حضرت رضا علیه السلام عرض کردم:

فدایت شوم زیارت قبر حضرت ابی الحسن علیه السلام در بغداد، بر ما مشقت دارد لذا خدمتش رفته و از پشت دیوارها به او سلام می‌دهیم، ثواب کسی که او را زیارت کند چیست؟

حضرت به او فرمودند:

به خدا سوگند ثواب او مثل ثواب کسی است که رسول خدا را زیارت کرده است.

۱۰- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيْسَى عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَكَمِ عَنْ رَجِيمٍ قَالَ قُلْتُ لِلرَّضَا (عليه السلام) إِنَّ زِيَارَةَ قَبْرِ أَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) بَبَغْدَادَ عَلَيْنَا فِيهَا مَشَقَّةٌ فَمَا لِمَنْ زَارَهُ فَقَالَ لَهُ مِثْلُ مَا لِمَنْ أَتَى قَبْرَ الْحَسَنِ (عليه السلام) مِنَ الثَّوَابِ قَالَ وَ دَخَلَ رَجُلٌ فَسَلَّمَ عَلَيْهِ وَ جَلَسَ وَ ذَكَرَ بَغْدَادَ وَ رَدَاءَةَ أَهْلِهَا وَ مَا يَتَوَقَّعُ أَنْ يَنْزَلَ بِهِمْ مِنَ الْحَشِيْفِ وَ الصَّيْحَةِ وَ الصَّوَاعِقِ وَ عَدَّدَ مِنْ ذَلِكَ أَشْيَاءَ قَالَ فَقُمْتُ لِأَخْرُجَ فَسَمِعْتُ أَبَا الْحَسَنِ (عليه السلام) وَ هُوَ يَقُولُ أَمَا أَبُو الْحَسَنِ (عليه السلام) فَلَا

محمد بن الحسن، از محمد بن الحسن الصفار، از احمد بن محمد بن عیسی، از علی بن الحکم از رحیم، وی گفت: محضر امام رضا علیه السلام عرض کردم: فدایت شوم زیارت قبر حضرت ابی الحسن علیه السلام در بغداد بر ما مشقت دارد، ثواب کسی که ایشان را زیارت کند چیست؟

حضرت فرمودند:

ثوابش مثل ثواب کسی است که قبر حسین علیه السلام را زیارت کند.

راوی می‌گوید:

شخصی داخل شد و به آن حضرت سلام داد و نشست و متذکر بغداد و پست بودن مردم آن شد و خاطر نشان کرد که امید می‌رود عذاب خسف (فرو رفتن در زمین) و صیحه آسمانی و صاعقه ... و نام چند عذاب دیگر را برد ...، ایشان را بگیرد.

سپس می‌گوید: وقتی بلند شدم از محضرش مرخص شوم شنید که آن جناب فرمودند:

اما ابو الحسن این طور نیست.

مترجم گوید:

طبق فرموده مرحوم مجلسی مقصود این است که: امّا ابو الحسن علیه السلام: دعاء مکن به اهل بغداد این عذاب‌ها، نازل شود زیرا ایشان بواسطه وجود قبر مطهر حضرت ابو الحسن علیه السلام از آن محفوظ و مصمون می‌باشند.

۱۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى عَنْ حَمْدَانَ الْقَلَانِسِيِّ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ الْخَضِيِّ عَنْ عَلِيِّ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَرْوَانَ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ عُثْبَةَ قَالَ كَتَبْتُ إِلَى أَبِي الْحَسَنِ الثَّالِثِ (عليه السلام) أَسْأَلُهُ عَنْ زِيَارَةِ قَبْرِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ وَاللَّهِ وَ عَنْ زِيَارَةِ قَبْرِ أَبِي الْحَسَنِ وَ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) فَكَتَبَ إِلَيَّ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) الْمُقَدَّمُ وَ هَذَا أَجْمَعُ وَ أَعْظَمُ أَجْرًا

محمد بن یعقوب، از محمّد بن یحیی، از حمدان قلانسی، از علی بن محمد الحضینی، از علی بن عبد الله بن مروان از ابراهیم بن عقبه، وی گفت:

محضرت ابی الحسن الثالث علیه السّلام نامه‌ای نوشته و در آن از زیارت قبر ابی عبد الله و قبر ابی الحسن و قبر ابی جعفر علیهم السّلام پرسیدم؟

حضرت در جواب فرمودند:

زیارت ابی عبد الله الحسین علیه السّلام را مقدّم بجا آور و بعد زیارت این دو امام همما علیهما السّلام را به آن ضمیمه کن که زیارتت جامع تر و اجرت عظیم تر خواهد بود.

۱۲- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي نَجْرَانَ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا جَعْفَرٍ (عليه السلام) عَمَّنْ زَارَ النَّبِيَّ (صلى الله عليه وآله) قَاصِدًا قَالَ لَهُ الْجَنَّةُ وَمَنْ زَارَ قَبْرَ أَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) فَلَهُ الْجَنَّةُ

علی بن الحسین، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از عبد الرحمن بن ابی نجران، وی گفت:

از حضرت ابی جعفر علیه السّلام راجع به زیارت رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم پرسیدم؟

حضرت فرمودند:

بهشت برای او می‌باشد و کسی که قبر ابی الحسن علیه السّلام را نیز زیارت کند بهشت برای او خواهد بود.

*** **

*** **

۱۰۰ - باب صدم در بیان زیارت‌نامه حضرت ابی الحسن موسی بن جعفر و ابی جعفر حضرت محمد بن علی الجواد علیهم السّلام

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ الْكُوفِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى بْنِ عُبَيْدِ عَمَّنْ ذَكَرَهُ عَنْ أَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) قَالَ تَقُولُ بِبَغْدَادِ السَّلَامِ عَلَيْكَ يَا وَلِيَّ اللَّهِ السَّلَامِ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ السَّلَامِ عَلَيْكَ يَا نُورَ اللَّهِ فِي ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ السَّلَامِ عَلَيْكَ يَا مَنْ يَدَا لِلَّهِ فِي شَأْنِهِ أَتَيْتَكَ عَارِفًا بِحَقِّكَ مُعَادِيًا لِأَعْدَائِكَ فَاشْفَعْ لِي عِنْدَ رَبِّكَ يَا مَوْلَايَ- قَالَ وَادْعُ اللَّهَ وَاسْأَلْ حَاجَتَكَ قَالَ وَسَلِّمْ بِهَذَا عَلَيَّ أَبِي جَعْفَرِ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) وَقَالَ إِذَا أَرَدْتَ زِيَارَةَ مُوسَى بْنِ جَعْفَرٍ وَمُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهم السلام) فَاعْتَسِلْ وَتَنَظَّفْ وَابْسُ ثَوْبَيْكَ الطَّاهِرَيْنِ وَزُرْ قَبْرَ أَبِي الْحَسَنِ مُوسَى بْنِ جَعْفَرٍ (عليهما السلام) وَمُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ مُوسَى الرَّضَا (عليهم السلام) وَقُلْ حِينَ تَصْبِرُ عِنْدَ قَبْرِ مُوسَى بْنِ جَعْفَرٍ (عليهما السلام) السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا وَلِيَّ اللَّهِ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا نُورَ اللَّهِ فِي ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا مَنْ بَدَأَ لِلَّهِ فِي شَأْنِهِ أَتَيْتَكَ زَائِرًا عَارِفًا بِحَقِّكَ مُعَادِيًا لِأَعْدَائِكَ مُوَالِيًا لِأَوْلِيَائِكَ- فَاشْفَعْ لِي عِنْدَ رَبِّكَ يَا مَوْلَايَ ثُمَّ سَلِّ حَاجَتَكَ ثُمَّ سَلِّمْ عَلَيَّ أَبِي جَعْفَرِ مُحَمَّدِ الْجَوَادِ بِهَيْدِهِ الْأَحْرُفِ وَابْدَأْ بِالْغُسْلِ وَقُلِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ الْإِمَامِ الْبُرِّ التَّقِيِّ النَّقِيِّ الرَّضِيِّ الْمَرْضِيِّ وَحُجَّتِكَ عَلَيَّ مَنْ فَوْقَ الْأَرْضِينَ وَمَنْ تَحْتَ الثَّرَى صَلَاةً كَثِيرَةً تَامَةً [نَامِيَةً] [زَاكِيَةً] مُبَارَكَةً مُتَوَاصِلَةً مُتَوَاتِرَةً مُتَرَادِفَةً كَأَفْضَلِ مَا صَلَّيْتَ عَلَيَّ أَحَدٍ مِنْ أَوْلِيَائِكَ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا وَلِيَّ اللَّهِ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا نُورَ اللَّهِ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا إِمَامَ الْمُؤْمِنِينَ [يَا إِمَامَ الْمُؤْمِنِينَ] وَوَارِثَ النَّبِيِّينَ [السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا خَلِيفَةَ النَّبِيِّينَ] وَسَيِّدَ الْوَصِيِّينَ السَّلَامَ عَلَيْكَ يَا نُورَ اللَّهِ فِي ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ- أَتَيْتَكَ زَائِرًا عَارِفًا بِحَقِّكَ مُعَادِيًا لِأَعْدَائِكَ مُوَالِيًا لِأَوْلِيَائِكَ- فَاشْفَعْ لِي عِنْدَ رَبِّكَ يَا مَوْلَايَ ثُمَّ سَلِّ حَاجَتَكَ فَإِنَّهَا تُفْضَى إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى قَالَ وَتَقُولُ عِنْدَ قَبْرِ أَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) بِبَغْدَادِ وَيُجْزِي فِي الْمَوَاطِنِ كُلِّهَا أَنْ تَقُولَ السَّلَامَ عَلَيَّ أَوْلِيَاءِ اللَّهِ وَاصْفِيَاءِ السَّلَامِ عَلَيَّ أَمَنَاءِ اللَّهِ وَأَحِبَّائِهِ السَّلَامِ عَلَيَّ أَنْصَارِ اللَّهِ وَخُلَفَائِهِ السَّلَامِ عَلَيَّ مَحَالِّ مَعْرِفَةِ اللَّهِ السَّلَامِ عَلَيَّ مَسَاكِينِ ذِكْرِ اللَّهِ السَّلَامِ عَلَيَّ مَظَاهِرِ أَمْرِ اللَّهِ وَنَهْيِهِ السَّلَامِ عَلَيَّ الدُّعَاةِ إِلَى اللَّهِ السَّلَامِ عَلَيَّ الْمُسْتَقْرِرِينَ فِي مَرْضَاتِ اللَّهِ السَّلَامِ عَلَيَّ الْمُخْلِصِينَ فِي طَاعَةِ اللَّهِ السَّلَامِ عَلَيَّ الْأَدْلَاءِ عَلَى اللَّهِ- السَّلَامِ عَلَى الَّذِينَ مِنْ وَالَاهُمْ فَقَدْ وَالَى اللَّهُ وَمَنْ عَادَاهُمْ فَقَدْ عَادَى اللَّهُ وَمَنْ عَرَفَهُمْ فَقَدْ عَرَفَ اللَّهُ وَمَنْ جَهَلَهُمْ فَقَدْ جَهَلَ اللَّهُ وَمَنْ اعْتَصَمَ بِهِمْ فَقَدْ اعْتَصَمَ بِاللَّهِ وَمَنْ تَخَلَّى مِنْهُمْ فَقَدْ تَخَلَّى مِنَ اللَّهِ أَشْهَدُ اللَّهُ أَنِّي مُسَلِّمٌ لَكُمْ سَلَامًا لِمَنْ سَبَّالَكُمْ وَحَزَبٌ لِمَنْ حَارَبَكُمْ مُؤَمِّنٌ بِسِرِّكُمْ وَعَلَانِيَتِكُمْ مُفَوِّضٌ فِي ذَلِكَ كُلِّهِ إِلَيْكُمْ لَعَنَ اللَّهُ عِدُوَّ آلِ مُحَمَّدٍ مِنَ الْجَنِّ وَالْإِنْسِ وَابْرَأُ إِلَى اللَّهِ مِنْهُمْ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَهَذَا يُجْزِي فِي الْمَشَاهِدِ كُلِّهَا وَتُكْتَبُ مِنَ الصَّلَاةِ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَتُسَمَّى وَاحِدًا وَاحِدًا بِأَسْمَائِهِمْ وَتَبْرَأُ مِنْ أَعْدَائِهِمْ وَتُخَيَّرُ بِنَفْسِكَ مِنَ الدُّعَاءِ وَاللُّمُوءِ مِنْهَا

محمد بن جعفر رزاز کوفی، از محمد بن عیسی بن عبید از کسی که ذکرش نموده، از حضرت ابی الحسن علیهم السّلام، حضرت فرمودند:

در زیارت نامه حضرت ابی الحسن علیهم السّلام در بغداد می‌گویی:

سلام بر تو ای ولی خدا، سلام بر تو ای حجت خدا، سلام بر تو ای نور خدا در تاریکی‌های زمین، سلام بر تو ای کسی که در شأنش بدا برای حق تعالی حاصل شده، به زیارت آمده‌ام در حالی که عارف به حقت بوده، دشمن دشمنانت هستم، پس ای مولای من نزد پروردگارت شفیع من باش سپس حضرت فرمودند:

خدا را بخوان و از او حاجت را در خواست نما.

حضرت فرمودند:

و با همین عبارات بر حضرت ابی جعفر محمد بن علی علیهما السلام، سلام بده.

و فرمودند:

هر گاه اراده زیارت حضرت موسی بن جعفر و محمد بن علی علیهم السّلام را نمودی، غسل کن و خود را نظیف و پاکیزه کن و دو

جامه طاهر و پاک خود را بپوش و قبر ابی‌الحسن موسی بن جعفر و محمّد بن علی بن موسی الرضا علیهم السّلام را زیارت کرده و هنگامی که نزدیک قبر موسی بن جعفر علیهما السّلام رسیدی بگو:

سلام بر تو ای ولیّ خدا، سلام و درود بر تو ای حجت خدا، درود بر تو ای نور خدا در تاریکی‌های زمین، سلام بر تو ای کسی که در شأنش بدا برای حق تعالی حاصل شده، آدمم به نزدت در حالی که زائر تو هستم عارف به حق تو و دشمن دشمنانت و دوست دار دوستانت می‌باشم، ای مولای من نزد پروردگارت شفیع من باش.

پس حاجت را از خدا بخواه و بعد بر حضرت ابی‌جعفر محمّد علی الجواد علیهما السّلام سلام بده و با همین عبارات به محضرش درود و تهنیت بفرست.

و ابتداء کن به غسل و بعد بگو:

خدایا درود و رحمت بفرست بر محمّد بن علی که پیشوائی است پرهیزکار، پاکیزه، راضی و خشنود، پسندیده، حجت تو است بر آنچه روی و زیر زمین می‌باشند، درود و رحمت‌هایی فراوان و تمام و پاک و مبارک و متصل و دنبال و ردیف هم، همچون برترین رحمت‌هایی که بر یکی از اولیاء و دوستانت فرستادی، سلام بر تو ای ولیّ خدا، سلام بر تو ای نور خدا، سلام بر تو ای حجت خدا، سلام بر تو ای پیشوای اهل ایمان، سلام بر تو ای جانشین انبیاء و فرزند اوصیاء، سلام بر تو ای نور خدا در تاریکی‌های زمین، آدمم نزدت در حالی که زائر تو و عارف به حقت و دشمن دشمنانت و دوست دار دوستانت می‌باشم، پس ای مولای من نزد پروردگارت شفیع من باش.

پس از آن حاجت را از خدا بخواه که ان شاء الله بر آورده خواهد شد.

حضرت فرمودند:

و در مقابل قبر حضرت ابی‌الحسن علیه السّلام در بغداد و همچنین در تمام مواطن بگو:

درود بر اولیاء خدا و برگزیدگان، درود بر امین‌های خدا و محبوبانش، درود بر یاران خدا و جانشینانش درود بر محل‌ها و مراکز خداشناسی، درود بر مسکن‌های ذکر و یاد خدا، درود بر مظاهر و نمونه‌های امر و نهی خدا، درود بر داعیان و دعوت‌کنندگان به سوی خدا، درود بر آرام‌گیرندگان در امور پسندیده شده خدا، درود بر کسانی که اخلاص دارند در مقام طاعت خدا، درود بر دلالت‌کنندگان بر خدا، درود بر آنان که هر کس ایشان را دوست بدارد خدا را دوست دارد و آن کس که ایشان را دشمن بدارد خدا را دشمن دارد، و هر کس ایشان را بشناسد خدا را شناخته و کسی که ایشان را نشناسد خدا را نشناخته و هر کس چنگ به ایشان زده و متوسل به آنان شود به خدا چنگ زده و به او متوسل گردیده و هر کس از ایشان کناره گیرد از خدا کناره گرفته است، خدا را شاهد می‌گیرم که من تسلیم شما هستم، صلح دارم با کسی که با شما صلح دارد و ستیز می‌کنم با کسی که با شما ستیز می‌کند، به سرّ و امر نهانی و آشکار شما ایمان و اعتقاد دارم، تمام امور را به شما تفویض و واگذار می‌کنم، خدا لعنت کند دشمنان دودمان آل محمّد را چه از جن و چه از انس، و به سوی خدا بی‌زاری از ایشان می‌جویم و رحمت فرستد خدا بر محمّد و آل محمّد.

این فقره از زیارت را در تمام مشرفه می‌توان خواند و سعی کنند صلوات بر محمّد و آل محمّد زیاد بفرستند.

و نام یک یک از ذوات مقدّسه ائمه طاهریں سلام الله علیهم اجمعین را ببرند و از دشمنانشان تبری و بیزاری بجویند و برای خود و مومنین و مومنات دعاء خیر کنند.

[۱۰۱] - باب صد و یکم ثواب زیارت حضرت ابی الحسن علی بن موسی الرضا علیه السلام در طوس

۱- حَدَّثَنِي جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ سَعْدِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ دَاوُدَ الصَّرْمِيِّ عَنْ أَبِي جَعْفَرِ الثَّانِي (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ مَنْ زَارَ قَبْرَ أَبِي فَلَهُ الْجَنَّةُ

جماعتی از مشایخ و اساتیدم، از سعد، از احمد بن محمد بن عیسی، از داود الصیرامی، از حضرت ابی جعفر ثانی علیه السلام، وی گفت:

از آن حضرت شنیدم که می‌فرمود:

کسی که قبر پدرم را زیارت کند بهشت مال او است.

۲- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِيهِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ دَاوُدَ الصَّرْمِيِّ عَنْ أَبِي جَعْفَرِ الثَّانِي (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ مَنْ زَارَ قَبْرَ أَبِي فَلَهُ الْجَنَّةُ

حسن بن عبد الله، از پدرش عبد الله بن محمد بن عیسی، از داود الصیرمی، از حضرت ابی جعفر ثانی علیه السلام، وی گفت:

از آن حضرت شنیدم که می‌فرمود:

کسی که قبر پدرم را زیارت کند بهشت از آن او است.

۳- حَدَّثَنِي أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ إِبْرَاهِيمَ الْجَعْفَرِيُّ عَنْ حَمِيدَانَ الدَّسَوَائِيَّ قَالَ دَخَلْتُ عَلَى أَبِي جَعْفَرِ الثَّانِي (عليه السلام) فَقُلْتُ مَا لِمَنْ زَارَ أَبَاكَ بِطُوسٍ فَقَالَ (عليه السلام) مَنْ زَارَ قَبْرَ أَبِي بِطُوسٍ غَفَرَ اللَّهُ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ قَالَ حَمْدَانُ فَلَقِيتُ بَعْدَ ذَلِكَ أَيُّوبَ بْنَ نُوحِ بْنِ دَرَّاجٍ فَقُلْتُ لَهُ يَا أَبَا الْحَسَنِ إِنِّي سَمِعْتُ مَوْلَى أَبَا جَعْفَرِ (عليه السلام) يَقُولُ مَنْ زَارَ قَبْرَ أَبِي بِطُوسٍ غَفَرَ اللَّهُ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ فَقَالَ أَيُّوبُ وَ أَرِيدُكَ فِيهِ قُلْتُ نَعَمْ قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ ذَلِكَ يَعْنِي أَبَا جَعْفَرٍ وَ أَنَّهُ إِذَا كَانَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ نُصِبَ لَهُ مِنْبَرٌ بِحِذَاءِ مَنْبَرِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) حَتَّى يَفْرُغَ النَّاسُ مِنَ الْحِسَابِ [حَتَّى يَفْرُغَ اللَّهُ مِنْ حِسَابِ الْخَلَائِقِ]

پدرم رحمه الله عليه، از سعد بن عبد الله نقل کرده که وی گفت:

علی بن ابراهیم الجعفری، از حمدان دیوانی نقل نموده که وی گفت:

داخل شدم بر حضرت ابو جعفر ثانی علیه السلام و محضرش عرض کردم: اجر کسی که پدر شما را در طوس زیارت کند چیست؟ حضرت فرمودند:

کسی که قبر پدرم را در طوس زیارت کند خداوند گناهان سابق و لاحقش را بیامرزد.

حمدان می‌گوید: پس از آن با ایوب بن نوح بن دراج ملاقات کردم و به او گفتم:

ای ابا حسین من از مولای خود حضرت ابا جعفر علیه السلام شنیدم که می‌فرمود:

کسی که قبر پدرم را در طوس زیارت کند خداوند گناهان سابق و لاحقش را می‌آمرزد.

ایوب گفت: می‌خواهی اضافه‌تر از این را برایت بگویم؟

گفتم: آری.

ایوب گفت: شنیدم از آن حضرت که این فقره را می‌فرمودند و اضافه کرده و می‌گفتند: هنگامی که روز قیامت شود منبری برای او (زائر پدرم) در مقابل منبر رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم نصب می‌شود تا مردم از حساب فارغ شوند.

۴- قَالَ أَبِي رَحِمَهُ اللَّهُ قَالَ سَعْدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ النَّيْسَابُورِيِّ الدَّقَاقُ قَالَ حَدَّثَنِي أَبُو صَالِحٍ شُعَيْبُ بْنُ عِيسَى قَالَ حَدَّثَنِي صَالِحُ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ حَدَّثَنِي إِبْرَاهِيمُ بْنُ إِسْحَاقَ النَّهَوَنْدِيُّ قَالَ قَالَ أَبُو الْحَسَنِ الرِّضَا (عليه السلام) مَنْ زَارَنِي عَلَى بُعْدِ دَارِي وَ

شُطُونِ مَزَارِي أَتَيْتُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِي ثَلَاثِ مَوَاطِنَ حَتَّى أَخْلَصَهُ مِنْ أَهْوَالِهَا إِذَا تَطَايَرَتِ الْكُتُبُ يَمِينًا وَ شِمَالًا وَ عِنْدَ الصَّرَاطِ وَ عِنْدَ الْمِيزَانِ
قَالَ سَعْدٌ وَ سَمِعْتُهُ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْ صَالِحِ بْنِ مُحَمَّدِ الْهَمْدَانِيِّ
پدرم رحمه الله عليه گفت:

سعد گفت: علی بن الحسین النیشابوری دقاق گفت:

ابو صالح شعیب بن عیسی برایم حدیث گفت و نقل کرد که صالح بن محمد همدانی گفت:

ابراهیم بن اسحق نهاوندی گفت که حضرت ابو الحسن الرضا علیه السلام فرمودند:

کسی که من را زیارت کند در حالی که خانه‌ام دور و مزارم بعید است من روز قیامت در سه موطن به نزدش آمده تا او را از ترس‌ها و هولهای قیامت برهانم:

الف: هنگامی که کتاب‌ها (نامه‌های اعمال) به دست‌های راست و چپ داده می‌شوند.

ب: در هنگام عبور از صراط.

ج: در وقت نهادن اعمال را در میزان.

سعد می‌گوید: این حدیث را بعد از صالح بن محمد همدانی شنیدم.

۵- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ رِيَّانَ قَالَ حَدَّثَنِي يَحْيَى بْنُ الْحَسَنِ الْحَسِينِيُّ قَالَ حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ قَطْرِبٍ عَنْ أَبِي
الْحَسَنِ مُوسَى (عليه السلام) قَالَ مَرَّ بِهِ ابْنُهُ وَ هُوَ شَابٌّ حَدَّثَ وَ بَنُوهُ مُجْتَمِعُونَ عِنْدَهُ فَقَالَ إِنَّ ابْنِي هَذَا يَمُوتُ فِي أَرْضٍ غُرْبَةٍ فَمَنْ زَارَهُ
مُسْلِمًا لِأَمْرِهِ عَارِفًا بِحَقِّهِ كَانَ عِنْدَ اللَّهِ عَزَّ وَ جَلَّ كَشْهَدَاءِ بَدْرٍ
پدرم رحمه الله عليه، از سعد، از ابراهیم بن ریّان، وی گفت:

یحیی بن حسن حسینی گفت: علی بن عبد الله بن قطرب برایم حدیث گفت از حضرت ابی الحسن موسی علیه السلام وی گفت:
فرزند آن حضرت در حالی که جوان و کم

سن بود به آن جناب مرور کرد و تمام فرزنداناش نزدش جمع بودند، آن حضرت فرمودند:

این پسر (یعنی حضرت رضا) علیه السلام در سرزمینی به حالت غربت از دنیا می‌رود پس کسی که او را زیارت کند و تسلیم امرش
بوده و به حَقِّش عارف و آگاه باشد نزد خدا مقامش همچون مقام شهداء بدر باشد.

۶- حَدَّثَنِي أَبِي وَ مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ عَنْ حَمْدَانَ بْنِ إِسْحَاقَ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا جَعْفَرٍ (عليه السلام) أَوْ حُكَيْ لِي عَنْ
رَجُلٍ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) الشُّكُّ مِنْ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ قَالَ قَالَ أَبُو جَعْفَرٍ (عليه السلام) مَنْ زَارَ قَبْرَ أَبِي بَطُوسَ غَفَرَ اللَّهُ لَهُ مَا
تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ قَالَ فَحَجَّجْتُ بَعِيدَ الزِّيَارَةِ فَلَقِيتُ أَيُّوبَ بْنَ نُوحٍ فَقَالَ لِي أَبُو جَعْفَرٍ (عليه السلام) مَنْ زَارَ قَبْرَ أَبِي بَطُوسَ غَفَرَ
اللَّهُ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَ مَا تَأَخَّرَ وَ بَنَى لَهُ مِئْبَرًا بِجَدَاءِ مِئْبَرِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) وَ عَلِيٍّ (عليه السلام) حَتَّى يَفْرُغَ اللَّهُ مِنْ
حِسَابِ الْخَلَائِقِ فَأُيْتُ أَيُّوبَ بْنَ نُوحٍ بَعْدَ ذَلِكَ وَ قَدْ زَارَ فَقَالَ جِئْتُ أَطْلُبُ الْمِئْبَرِ

پدرم رحمه الله عليه، و محمد بن یعقوب، از علی بن ابراهیم، از حمدان بن اسحاق، وی گفت:

از حضرت ابا جعفر علیه السلام شنیدم یا برایم از شخصی و او از حضرت ابی جعفر علیه السلام نقل نمود (تردید از علی بن ابراهیم
می‌باشد) به هر صورت وی گفت:

حضرت ابو جعفر علیه السلام فرمودند:

کسی که قبر پدرم را در طوس زیارت کند خداوند متعال گناهان سابق و لاحقش را می‌آمرزد، پس بعد از زیارت به حج رفتم و
ایوب بن نوح را ملاقات کردم و به من گفت: حضرت ابو جعفر ثانی فرمودند: کسی که قبر پدرم را در طوس زیارت کند، خداوند
گناهان سابق و لاحقش را بیامرزد و برایش منبری در مقابل منبر رسول خدا و حضرت علی علیهما السلام بنا می‌شود تا خلافت از

حساب فارغ شوند.

بعد از آن ایوب بن نوح را دیدم که آن حضرت را زیارت می‌کرد و می‌گفت:

آمده‌ام به طلب منبر!

۷- حَدَّثَنِي أَبِي وَ مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ جَمِيعًا عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي خَلْفٍ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمُغِيرَةِ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَيْفِ بْنِ عَمِيرَةَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَسْلَمَ الْجَبَلِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سُلَيْمَانَ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا جَعْفَرٍ (عليه السلام) عَنْ رَجُلٍ حَجَّ حِجَّةَ الْإِسْلَامِ - فَدَخَلَ مُتَمَتِّعًا بِالْعُمْرَةِ إِلَى الْحَجِّ فَأَعَانَهُ اللَّهُ عَلَى حَجِّهِ وَ عَلَى عُمْرَتِهِ ثُمَّ أَتَى الْمَدِينَةَ فَسَلَّمَ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ ثُمَّ أَتَاكَ عَارِفًا بِحَقِّكَ يَعْلَمُ أَنَّكَ حُجَّةُ اللَّهِ عَلَى خَلْقِهِ وَ بَابُهُ الَّذِي يُؤْتَى مِنْهُ فَسَلَّمَ عَلَيْكَ ثُمَّ أَتَى أَبَا عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَسَلَّمَ عَلَيْهِ ثُمَّ أَتَى بَغْدَادَ فَسَلَّمَ عَلَى أَبِي الْحَسَنِ مُوسَى بْنِ جَعْفَرٍ (عليهما السلام) ثُمَّ انْصَرَفَ إِلَى بِلَادِهِ فَلَمَّا كَانَ وَقْتُ الْحَجِّ رَزَقَهُ اللَّهُ مَا يَحُجُّ بِهِ فَأَيُّهُمَا أَفْضَلُ لِهَذَا الَّذِي قَدْ حَجَّ حِجَّةَ الْإِسْلَامِ يَرْجِعُ فَيَحُجُّ أَيْضًا أَوْ يَخْرُجُ إِلَى خُرَاسَانَ إِلَى أَبِيكَ عَلِيِّ بْنِ مُوسَى الرَّضَا (عليهما السلام) فَسَلَّمَ عَلَيْهِ قَالَ بَلْ يَأْتِي خُرَاسَانَ فَيَسَلُّمُ عَلَى أَبِي الْحَسَنِ أَفْضَلُ وَ لَيْكُنْ ذَلِكَ فِي رَجَبٍ وَ لَكِنْ لَا يَتَّبِعِي أَنْ يَفْعَلُوا هَذَا الْيَوْمَ فَإِنَّ عَلَيْنَا وَ عَلَيْكُمْ خَوْفًا مِنَ السُّلْطَانِ وَ شُنْعَهُ

پدرم رحمه الله عليه و محمد بن الحسن و علی بن الحسین جملگی از سعد ابن عبد الله بن ابی خلف، از حسن بن علی بن عبد الله بن مغیره، از حسین بن سیف بن عمیره، از محمد بن اسلم الجبلی، از محمد بن سلیمان، وی می‌گوید:

از حضرت ابا جعفر علیه السلام راجع به مردی که حجه الاسلام بجا می‌آورد پرسیدم:

وی برای انجام حج تمتع داخل مکه شد و خداوند بر انجام حج و عمره کمکش کرد، سپس به مدینه رفت و بر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم سلام داد و آن جناب را زیارت کرد پس از آن به زیارت شما آمد در حالی که به حق شما عارف بوده و می‌داند که شما حجت خدا بر خلائق هستید.

و توجه دارد که شما همان بابی هستید که شخص برای توجه الی الله باید از آن باب وارد شود و به شما سلام داده و زیارتتان می‌کند، سپس به زیارت حضرت ابا عبد الله الحسین سلام الله علیه رفته و به آن حضرت سلام می‌دهد آن گاه به بغداد رفته و بر حضرت ابی الحسن موسی بن جعفر علیهما السلام سلام می‌دهد و بعد به شهر خودش مراجعت می‌کند، و پس از رسیدن موسم حج خداوند متعال حج را روزی او می‌کند حال بفرمائید کدامیک از این دو افضل و برتر هستند؟

حجه الاسلامی که بجا آورد و برگشت و دوباره حج روزی او شده یا به خراسان رود و پدر بزرگوارتان حضرت علی بن موسی علیه السلام را سلام داده و زیارت کند؟

حضرت در جواب فرمودند:

بلکه افضل آن است که به خراسان رود و بر پدرم حضرت ابی الحسن سلام داده و آن جناب را زیارت کند و شایسته است که این زیارت را در رجب انجام دهد ولی در این روز به آن مبادرت نکند زیرا هم بر ما و هم بر شما از ناحیه سلطان خوف بوده و ممکن است در معرض تشنیع و بدگویی واقع شویم.

۸- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ مَعْرُوفٍ عَنِ عَلِيِّ بْنِ مَهْرِيَارَ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي جَعْفَرٍ الثَّانِي (عليه السلام) مَا لِمَنْ زَارَ قَبْرَ الرَّضَا (عليه السلام) قَالَ فَلَهُ الْجَنَّةُ وَاللَّهُ

محمد بن الحسن بن احمد، از محمد بن الحسن الصفار، از عباس بن معروف، از علی بن مهزیار، وی گفت:

محضر حضرت ابی جعفر علیه السلام عرض کردم: اجر کسی که قبر حضرت رضا را زیارت کند چیست؟

حضرت فرمودند:

به خدا سوگند بهشت برای او است.

۹- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي نَصْرِ بْنِ نُظَيْرِ الْبَرْزَنْطِيِّ قَالَ قَرَأْتُ فِي كِتَابِ أَبِي الْحَسَنِ الرِّضَا (عليه السلام) أَيْلُغُ شَيْعَتِي أَنْ زِيَارَتِي تَعْدِلُ عِنْدَ اللَّهِ أَلْفَ حَجَّهِ - قَالَ فَقُلْتُ لِأَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) أَلْفَ حَجَّهِ قَالَ إِي وَاللَّهِ وَ أَلْفَ أَلْفِ حَجَّهِ لِمَنْ زَارَهُ عَارِفًا بِحَقِّهِ

محمد بن الحسن، از محمد بن الحسن الصَّفَّار، از احمد بن محمد بن عیسی، از احمد بن محمد بن ابی نصر بزنتی وی گفت: در کتاب حضرت ابی الحسن الرضا علیه السَّلام خواندم که آن حضرت مرقوم فرموده بودند: برسان به شیعیانم که زیارت من نزد خدا معادل با هزار حج است.

می گوید: به حضرت ابی جعفر علیه السَّلام عرض کردم: معادل با هزار حج است؟! حضرت فرمودند:

بلی به خدا قسم بلکه کسی که ایشان را زیارت کند در حالی که عارف به حَقِّش باشد ثواب یک میلیون حج به او داده می شود.

۱۰- حَدَّثَنِي أَبِي وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ عَلِيُّ بْنُ مُحَمَّدِ بْنِ قَوْلَوَيْهِ عَنِ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمٍ عَنْ أَبِيهِ عَنِ ابْنِ أَبِي عُمَيْرٍ عَنْ زَيْدِ النَّرْسِيِّ عَنْ أَبِي الْحَسَنِ مُوسَى بْنِ جَعْفَرٍ (عليهما السلام) قَالَ مَنْ زَارَ ابْنِي هَذَا وَ أَوْمًا إِلَى أَبِي الْحَسَنِ الرِّضَا (عليه السلام) فَلَهُ الْجَنَّةُ

پدرم رحمه الله علیه و علی بن الحسین و علی بن محمد بن قولویه، از علی بن ابراهیم بن هاشم، از پدرش از ابن ابی عمیر، از زید النرسی، از حضرت ابی الحسن موسی بن جعفر علیه السَّلام آن حضرت فرمودند:

کسی که این فرزندم (اشاره به حضرت رضا کردند) علیه السَّلام را زیارت کند بهشت از آن او است.

۱۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ وَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ غَيْرُهُمَا عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مَهْزِيَارَ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) جُعِلَتْ فِدَاكَ زِيَارَةُ الرِّضَا أَفْضَلُ أَمْ زِيَارَةُ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) قَالَ زِيَارَةُ أَبِي أَفْضَلُ - وَ ذَلِكَ أَنَّ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَزُورُهُ كُلُّ النَّاسِ وَ أَبِي لَا يَزُورُهُ إِلَّا الْخَوَاصُّ مِنَ الشَّيْعَةِ

محمد بن یعقوب و علی بن الحسین، و غیر این دو از علی بن ابراهیم، از پدرش، از علی بن مهزیار وی گفت: محضر ابی جعفر علیه السَّلام عرض کردم: فدایت شوم زیارت حضرت رضا علیه السَّلام افضل است یا زیارت ابی عبد الله حسین بن علی علیه السَّلام؟ حضرت فرمودند:

زیارت پدرم افضل است زیرا حضرت ابا عبد الله الحسین علیه السَّلام را هر گروهی از مردم زیارت می کنند ولی پدرم را زیارت نمی کند مگر شیعیان خاص و خالص ما.

۱۲- وَ عَنْهُمْ رَحِمَهُمُ اللَّهُ عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ عَنْ حَمْدَانَ بْنِ إِسْحَاقَ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا جَعْفَرٍ (عليه السلام) أَوْ حَاكِي لِي رَجُلٌ عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) الشُّكُّ مِنْ عَلِيٍّ يَقُولُ وَ ذَكَرَ مِثْلَ حَدِيثِ أَيُّوبَ بْنِ نُوحٍ حَدِيثِ الْمُبْتَرِ

و از محمد بن یعقوب و علی بن الحسین و غیر این دو رحمه الله علیهم از علی بن ابراهیم، از حمدان بن اسحق نقل شده که وی گفت: از حضرت ابو جعفر علیه السَّلام شنیدم یا شخصی از حضرت ابی جعفر علیه السَّلام برایم نقل کرد (شک و تردید از علی بن ابراهیم است) که آن حضرت فرمودند:

... و حدیثی مانند حدیث ایوب بن نوح که به حدیث منبر مشهور است را ذکر فرمود.

۱۳- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ النَّيْسَابُورِيِّ عَنْ إِبْرَاهِيمَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ سَعِيدِ الْمَكِّيِّ عَنْ يَحْيَى بْنِ سُلَيْمَانَ الْمَازِنِيِّ عَنْ أَبِي الْحَسَنِ مُوسَى بْنِ جَعْفَرٍ (عليهما السلام) قَالَ مَنْ زَارَ قَبْرَ وَ لَدَى كَانَ لَهُ عِنْدَ اللَّهِ سَبْعِينَ حَجَّةً مَبْرُورَةً قَالَ قُلْتُ سَبْعِينَ حَجَّةً قَالَ نَعَمْ وَ سَبْعِمَائَةَ حَجَّةً قُلْتُ سَبْعِمَائَةَ حَجَّةً قَالَ نَعَمْ وَ سَبْعِينَ أَلْفَ حَجَّةً قُلْتُ وَ سَبْعِينَ أَلْفَ حَجَّةً قَالَ نَعَمْ وَ رَبُّ حَجَّهِ لَا تُقْبَلُ مِنْ زَارِهِ وَ بَاتَ عِنْدَهُ لَيْلَةً كَانَ كَمَنْ زَارَ اللَّهَ فِي عَرْشِهِ قُلْتُ كَمَنْ زَارَ اللَّهَ فِي عَرْشِهِ قَالَ نَعَمْ إِذَا كَانَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كَانَ عَلَى عَرْشِ اللَّهِ أَرْبَعَةً مِنَ الْمَأُولِينَ وَ أَرْبَعَةً مِنَ الْآخِرِينَ أَمَّا الْأَرْبَعَةُ الَّذِينَ هُمْ مِنَ الْمَأُولِينَ فَنُوحٌ وَ إِبْرَاهِيمُ وَ مُوسَى وَ عَيْسَى (عليهم السلام) وَ أَمَّا الْأَرْبَعَةُ الَّذِينَ هُمْ مِنَ الْآخِرِينَ فَمُحَمَّدٌ وَ عَلِيُّ وَ الْحَسَنُ وَ الْحُسَيْنُ صِلَاوَاتُ اللَّهِ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ ثُمَّ يُمَدُّ

الْمُضْمَارُ فَيَقْعُدُ مَعَنَا مَنْ زَارَ قُبُورَ الْأَيْمَةِ - إِلَّا أَنْ أَعْلَاهُمْ دَرَجَةٌ وَ أَقْرَبُهُمْ حَبْوَةٌ مَنْ زَارَ قَبْرَ وَلَدِي عَلِيٍّ (عليه السلام) حَدَّثَنِي أَبِي رَه عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ قَالَ حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ النَّيْسَابُورِيُّ قَالَ حَدَّثَنِي إِبْرَاهِيمُ بْنُ رِثَابٍ بِهَذَا الْإِسْنَادِ مِثْلَهُ

محمد بن یعقوب، از محمد بن یحیی العطار، از علی بن حسین نیشابوری، از ابراهیم بن محمد، از عبد الرحمن بن سعید المکی، از یحیی بن سلیمان مازنی، از ابی الحسن موسی بن جعفر علیه السلام، حضرت فرمودند:

کسی که قبر فرزندان را زیارت کند برای او نزد خدا ثواب هفتاد حج مقبول می‌باشد.

راوی می‌گوید: محضرش عرضه داشتیم: ثواب هفتاد حج؟! حضرت فرمودند:

بلی، بلکه ثواب هفتصد حج؟! عرض کردم: هفتصد حج؟! فرمودند: بلی، بلکه ثواب هفتاد هزار حج.

عرض کردم: هفتاد هزار حج؟! فرمودند: بلی، از این گذشته بسا حج مقبول واقع نمی‌شود، کسی که آن حضرت را زیارت کند و شب را نزد آن جناب بیتوته کند مثل کسی که است که خدا را در عرش زیارت کرده.

عرض کردم: مثل کسی که خدا را در عرش زیارت کرده؟! حضرت فرمودند:

بلی، هنگامی که قیامت به پا شود چهار تن از اولین و چهار تن از آخرین روی عرش خدا هستند.

اما چهار تن از اولین عبارتند از:

حضرت نوح و ابراهیم و موسی و عیسی علیهم السلام.

و اما چهار تن از متأخرین عبارتند از:

حضرت محمد و علی و حسن و حسین صلوات الله علیهم اجمعین.

سپس مجلس کشیده شده و در آن توسعه داده می‌شود و کسانی که قبور ائمه را زیارت کرده‌اند با ما روی عرش می‌نشینند.

توجه داشته باش کسی که قبر فرزندان علی علیه السلام را زیارت کرده باشد درجه‌اش از دیگران اعلی و عطیه اهدائی او بهتر از سایرین می‌باشد.

پدرم رحمه الله علیه، از سعد بن عبد الله نقل کرده که وی گفت:

علی بن الحسین النیشابوری گفت: ابراهیم بن رثاب حدیثی مثل این حدیث را با همین اسناد نقل نموده است.

[۱۰۲] - باب صد و دوم زیارت قبر حضرت ابی الحسن الرضا علیه السلام

۱- حَدَّثَنِي حَكِيمُ بْنُ دَاوُدَ بْنِ حَكِيمٍ عَنْ سَلْمَةَ بْنِ الْخَطَّابِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَحْمَدَ عَنْ بَكْرِ بْنِ صَالِحٍ عَنْ عَمْرِو بْنِ هِشَامٍ عَنْ رَجُلٍ مِنْ أَصْحَابِنَا عَنْهُ قَالَ إِذَا أَتَيْتَ الرَّضَا عَلِيَّ بْنَ مُوسَى (عليهما السلام) فَقُلِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى عَلِيِّ بْنِ مُوسَى الرَّضَا الْمُزْتَضَى الْإِمَامِ النَّقِيِّ النَّقِيِّ وَحُجَّتِكَ عَلَى مَنْ فَوْقِ الْأَرْضِ وَمَنْ تَحْتَ الثَّرَى الصِّدِّيقِ الشَّهِيدِ صِلَاءً كَثِيرَةً نَامِيَةً زَاكِيَةً مُتَوَاصِلَةً مُتَوَاتِرَةً مُتَرَادِفَةً كَأَفْضَلِ مَا صِلَيْتَ عَلَى أَحَدٍ مِنْ أَوْلِيَائِكَ

حکیم بن داود بن حکیم، از سلمه بن خطاب، از عبد الله بن احمد، از بکر بن صالح، از عمرو بن هاشم، از شخصی از اصحاب ما، وی گفت: هر گاه به زیارت علی بن موسی الرضا علیه السلام رفتی بگو:

خدایا درود و رحمت فرست بر علی بن موسی الرضا که:

پسندیده و پیشوائی پرهیزکار و پاک بوده، حجت تو است بر آنچه فوق و تحت زمین هستند، بسیار راستگو و شهید می‌باشد، درود و رحمت‌های بسیار و عظیم و پاکیزه و متصل و دنبال و ردیف هم همچون برترین رحمت‌هایی که بر یکی از اولیاء و دوستان فرستادی.

۲- وَ رَوَى عَنْ بَعْضِهِمْ قَمَالَ إِذَا أَتَيْتَ قَبْرَ عَلِيِّ بْنِ مُوسَى الرَّضَا بِطُوسٍ فَاعْتَسِلْ عِنْدَ خُرُوجِكَ مِنْ مَنْزِلِكَ وَقُلْ حِينَ تَغْتَسِلُ اللَّهُمَّ طَهِّرْنِي وَ طَهِّرْ لِي قَلْبِي - وَ اشْرَحْ لِي صِدْرِي وَ اجْرِ عَلَى لِسَانِي مَدْحَتَكَ وَ الثَّنَاءَ عَلَيْكَ - فَإِنَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِكَ اللَّهُمَّ اجْعَلْهُ لِي طَهُورًا وَ شِفَاءً وَ نُورًا وَ تَقُولُ حِينَ تَخْرُجُ بِسْمِ اللَّهِ وَ بِاللَّهِ وَ إِلَى اللَّهِ وَ إِلَى ابْنِ رَسُولِهِ حَسْبِيَ اللَّهُ تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ اللَّهُمَّ إِلَيْكَ تَوَجَّهْتُ وَ إِلَيْكَ قَصِدْتُ وَ مَيًّا عِنْدَكَ أَرَدْتُ - فَإِذَا خَرَجْتَ فَقِفْ عَلَى بَابِ دَارِكَ وَقُلِ اللَّهُمَّ إِلَيْكَ وَجَّهْتُ وَجْهِي وَ عَلَيْكَ خَلَفْتُ أَهْلِي وَ مَالِي وَ مَا خَوَّلْتَنِي وَ بِكَ وَثِقْتُ فَلَا تُخَيِّبْنِي يَا مَنْ لَا يَخِيبُ مَنْ أَرَادَهُ وَ لَا يَضِيعُ مَنْ حَفِظَهُ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ احْفَظْنِي بِحِفْظِكَ فَإِنَّهُ لَا يَضِيعُ مَنْ حَفِظْتَ فَإِذَا وَافَيْتَ سَالِمًا إِنْ شَاءَ اللَّهُ فَاعْتَسِلْ وَقُلْ حِينَ تَغْتَسِلُ اللَّهُمَّ طَهِّرْنِي وَ طَهِّرْ قَلْبِي وَ اشْرَحْ لِي صِدْرِي وَ اجْرِ عَلَى لِسَانِي مَدْحَتَكَ وَ مَحَبَّتَكَ وَ الثَّنَاءَ عَلَيْكَ فَإِنَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِكَ وَ قَدْ عَلِمْتُ أَنَّ قُوَّةَ دِينِي التَّسْلِيمُ لِأَمْرِكَ وَ الْإِتْبَاعُ لِسُنَّةِ نَبِيِّكَ وَ الشَّهَادَةُ عَلَى جَمِيعِ خَلْقِكَ - اللَّهُمَّ اجْعَلْهُ لِي شِفَاءً وَ نُورًا - إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ثُمَّ الْبَسْ أَطْهَرَ ثِيَابِكَ وَ امْسُ حَافِيًا وَ عَلَيْكَ السَّكِينَةُ وَ الْوَقَارُ بِالتَّكْبِيرِ وَ التَّهْلِيلِ وَ التَّسْبِيحِ وَ التَّحْمِيدِ وَ التَّمْجِيدِ وَ قَصِّرْ خُطَاكَ وَقُلْ حِينَ تَدْخُلُ بِسْمِ اللَّهِ وَ بِاللَّهِ وَ عَلَى مَلَأَ رَسُولِ اللَّهِ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَ أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَ رَسُولُهُ وَ أَنَّ عَلِيًّا وَلِيُّ اللَّهِ ثُمَّ أَشْرَ عَلَى قَبْرِهِ وَ اسْتَقْبَلْ وَجْهَهُ بِوَجْهِكَ وَ اجْعَلِ الْقَبْلَةَ بَيْنَ كَتِفَيْكَ وَقُلْ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَ أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَ رَسُولُهُ - وَ أَنَّهُ سَيِّدُ الْأَوْلِيَاءِ وَ الْأَخْرِيِّينَ وَ أَنَّهُ سَيِّدُ الْأَنْبِيَاءِ وَ الْمُرْسَلِينَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ عَبْدِكَ وَ رَسُولِكَ وَ نَبِيِّكَ وَ سَيِّدِ خَلْقِكَ أَجْمَعِينَ - صَلَاةً لَا يَقْوَى عَلَى إِحْصَائِهَا غَيْرُكَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ عَبْدِكَ وَ أَخِي رَسُولِكَ الَّذِي انْتَجَبْتَهُ لِعِلْمِكَ وَ جَعَلْتَهُ هَادِيًا لِمَنْ شِئْتَ مِنْ خَلْقِكَ وَ الدَّلِيلَ عَلَى مَنْ بَعَثْتَهُ بِرِسَالَتِكَ - وَ دَيَانَ يَوْمَ الدِّينِ بِعِدْلِكَ وَ فَضْلِ قَضَائِكَ بَيْنَ خَلْقِكَ وَ الْمُهَيِّمَنَ عَلَى ذَلِكَ كُلِّهِ وَ السَّلَامَ عَلَيْهِ وَ رَحْمَةَ اللَّهِ وَ بَرَكَاتِهِ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى فَاطِمَةَ بِنْتِ نَبِيِّكَ وَ زَوْجِهِ وَلِيِّكَ وَ أُمَّ السَّبْطَيْنِ الْحَسَنِ وَ الْحُسَيْنِ سَيِّدَيِ شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ الطَّاهِرَةِ الْمُطَهَّرَةِ النَّقِيَّةِ [النَّقِيَّةِ] الرَّضِيَّةِ الرَّكِيَّةِ سَيِّدَةِ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ وَ سَيِّدَةِ نِسَاءِ أَهْلِ الْجَنَّةِ مِنَ الْخَلْقِ أَجْمَعِينَ صَلَاةً لَا يَقْوَى عَلَى إِحْصَائِهَا غَيْرُكَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى الْحَسَنِ وَ الْحُسَيْنِ سَبْطَيْ نَبِيِّكَ وَ سَيِّدَيِ شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ الْقَائِمِينَ فِي خَلْقِكَ وَ الدَّلِيلِينَ عَلَى مَنْ بَعَثْتَ بِرِسَالَتِكَ وَ دَيَانِي الدِّينِ بِعِدْلِكَ وَ فَضْلِ [فَضْلِي] قَضَائِكَ بَيْنَ خَلْقِكَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ [سَيِّدِ الْعَابِدِينَ] عِبْدِكَ وَ الْقَائِمِينَ فِي خَلْقِكَ وَ خَلِيفَتِكَ عَلَى خَلْقِكَ وَ الدَّلِيلَ عَلَى مَنْ بَعَثْتَ بِرِسَالَتِكَ وَ دَيَانَ الدِّينِ بِعِدْلِكَ وَ فَضْلِ قَضَائِكَ بَيْنَ خَلْقِكَ - اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيِّ عَبْدِكَ وَ وَلِيِّ دِينِكَ وَ خَلِيفَتِكَ فِي أَرْضِكَ بِأَقْرِ عِلْمِ النَّبِيِّينَ الْقَائِمِينَ بِعِدْلِكَ وَ الدَّاعِي إِلَى دِينِكَ وَ دِينَ آبَائِهِ الصَّادِقِينَ - صِلَاءً لَا يَقْوَى عَلَى إِحْصَائِهَا غَيْرُكَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدِ الصَّادِقِ عَبْدِكَ وَ وَلِيِّ دِينِكَ وَ

حُجَّتِكَ عَلَى خَلْقِكَ أَجْمَعِينَ الصَّادِقِ الْبَارِّ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُوسَى بْنِ جَعْفَرِ الْكَاطِمِ الْعَبْدِ الصَّالِحِ وَ لِسَانِكَ فِي خَلْقِكَ النَّاطِقِ بِعِلْمِكَ وَ الْحُجَّةِ عَلَى بَرِيَّتِكَ صَلَاةً لَا يَقْوَى عَلَى إِحْصَائِهَا غَيْرُكَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى عَلِيِّ بْنِ مُوسَى الرُّضَا الرِّضِيِّ الْمُزْتَضَى عَبْدِكَ وَ وَلِيِّ دِينِكَ الْقَائِمِ بِعِدْلِكَ وَ الدَّاعِي إِلَى دِينِكَ وَ دِينَ آبَائِهِ الصَّادِقِينَ - صَلَاةً لَا يَقْدِرُ عَلَى إِحْصَائِهَا غَيْرُكَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ وَ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدٍ الْقَائِمِينَ بِأَمْرِكَ وَ الْمُوَدِّينِ عَنْكَ وَ شَاهِدَيْكَ عَلَى خَلْقِكَ وَ دَعَائِمِ دِينِكَ وَ الْقَوَامِ عَلَى ذَلِكَ صَلَاةً لَا يَقْوَى عَلَى إِحْصَائِهَا غَيْرُكَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ الْعَامِلِ بِأَمْرِكَ وَ الْقَائِمِ فِي خَلْقِكَ وَ حُجَّتِكَ الْمُوَدِّ عَنِ نَبِيِّكَ وَ شَاهِدِكَ عَلَى خَلْقِكَ الْمَخْضُوعِ بِكَرَامَتِكَ الدَّاعِي إِلَى طَاعَتِكَ وَ طَاعِيهِ رَسُولِكَ صَلَوَاتِكَ عَلَيْهِمْ أَجْمَعِينَ صَلَاةً لَا يَقْوَى عَلَى إِحْصَائِهَا غَيْرُكَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى حُجَّتِكَ وَ وَلِيِّكَ وَ الْقَائِمِ فِي خَلْقِكَ صَلَاةً نَامِيَةً بَاقِيَةً تُعَجِّلُ بِهَا فَرْجَهُ وَ تَنْصِرُهُ بِهَا وَ تَجْعَلُهُ مَعَهَا فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ اللَّهُمَّ إِنِّي أَتَقَرَّبُ إِلَيْكَ بِزِيَارَتِهِمْ وَ مَحَبَّتِهِمْ - وَ أَوْلَى وَلِيِّهِمْ وَ أَعَادِي عَدُوَّهُمْ فَارْزُقْنِي بِهِمْ خَيْرَ الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ - وَ اضْرِبْ عَنِّي هَمَّ نَفْسِي فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ وَ أَهْوَالَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ ثُمَّ تَجَلَّسْ عِنْدَ رَأْسِهِ وَ تَقُولُ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَلِيَّ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نُورَ اللَّهِ فِي ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا عُمُودَ الدِّينِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ آدَمَ صَلَوَةَ اللَّهِ - السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ نُوحٍ نَبِيِّ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ مُوسَى كَلِيمِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ عِيسَى رُوحِ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ مُحَمَّدٍ حَبِيبِ اللَّهِ - السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ وَ لِيَّ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ الْحَسَنِ وَ الْحُسَيْنِ سَيِّدِي شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ زَيْنِ الْعَابِدِينَ [سَيِّدِ الْعَابِدِينَ] السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ يَا قَرِيبَ عِلْمِ الْبَاقِينَ وَ الْآخِرِينَ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدِ الصَّادِقِ الْبَارِّ التَّقِيِّ النَّقِيِّ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَارِثَ مُوسَى بْنِ جَعْفَرِ الْكَاطِمِ السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الصَّدِيقُ الشَّهِيدُ السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا الْوَصِيُّ الْبَارُّ التَّقِيُّ أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ أَقَمْتَ الصَّلَاةَ وَ آتَيْتَ الزَّكَاةَ وَ أَمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ وَ نَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَ عَدَدْتَ اللَّهُ مُخْلِصًا حَتَّى أَتَاكَ الْيَقِينُ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أَبَا الْحَسَنِ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ إِنَّهُ حَمِيدٌ مَجِيدٌ ثُمَّ تَكْتُبُ عَلَى الْقَبْرِ وَ تَقُولُ اللَّهُمَّ إِلَيْكَ صَلَوَاتُكَ مِنْ أَرْضِي وَ قَطَعْتَ الْبِلَادَ رِجَاءَ رَحْمَتِكَ فَلِمَا تُخَيَّبِنِي وَ لَا تَرُدُّنِي بِغَيْرِ قَضَاءٍ حَوَائِجِي وَ ارْحَمْ تَقْلِبِي عَلَى قَبْرِ ابْنِ أَخِي نَبِيِّكَ وَ رَسُولِكَ ص - بِأَبِي أَنْتَ وَ أُمِّي أَتَيْتُكَ زَائِرًا وَافِدًا عَائِدًا مِمَّا جَنَيْتُ بِهِ عَلَى نَفْسِي وَ اخْتَطَبْتُ عَلَى ظَهْرِي فَكُنْ لِي شَفِيعًا إِلَى رَبِّكَ يَوْمَ فَقْرِي وَ فِاقَتِي فَإِنَّ لَكَ عِنْدَ اللَّهِ مَقَامًا مَحْمُودًا وَ أَنْتَ وَجِيهٌ فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ ثُمَّ تَرْفَعُ يَدَكَ الْيَمْنَى وَ تَبْسُطُ الْيَسْرَى عَلَى الْقَبْرِ وَ تَقُولُ اللَّهُمَّ إِنِّي أَتَقَرَّبُ إِلَيْكَ بِحُبِّهِمْ وَ بِمَوْلَاتِهِمْ وَ أَتَوَلَّى آخِرَهُمْ بِمَا تَوَلَّيْتُ بِهِ أَوْلَاهُمْ وَ أَبْرَأُ مِنْ كُلِّ وَ لِيحِجِهِ دُوْنَهُمُ اللَّهُمَّ الْعَنِ الَّذِينَ يَدُلُّوْا نِعْمَتَكَ وَ انْتَهَمُوا نَبِيَّكَ وَ جَحَدُوا آيَاتِكَ وَ سَخِرُوا بِإِمَامِكَ وَ حَمَلُوا النَّاسَ عَلَى أَكْتِيافِ آلِ مُحَمَّدٍ اللَّهُمَّ إِنِّي أَتَقَرَّبُ إِلَيْكَ بِاللَّغْنَةِ عَلَيْهِمْ وَ الْبِرَاءَةِ مِنْهُمْ فِي الدُّنْيَا وَ الْآخِرَةِ يَا رَحْمَانُ يَا رَحِيمُ ثُمَّ تَحْوُلُ عِنْدَ رِجْلَيْهِ وَ تَقُولُ صَلِّ عَلَى اللَّهِ عَلَيْهِ يَا أَبَا الْحَسَنِ صَلِّ عَلَى اللَّهِ عَلَيْهِ وَ عَلِيٍّ رُوحِكَ وَ بَدَنِكَ صَبْرَتِ وَأَنْتَ الصَّادِقُ الْمُصِدِّقُ قَتَلَ اللَّهُ مَنْ قَتَلَكَ بِالْأَيْدِي وَ الْأَلْسُنِ ثُمَّ ابْتِهَلْ بِاللَّغْنَةِ عَلَى قَاتِلِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ وَ بِاللَّغْنَةِ عَلَى قَتْلِهِ الْحَسَنِ وَ عَلِيٍّ جَمِيعَ قَتْلِهِ أَهْلَ بَيْتِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) ثُمَّ تَحْوُلُ عِنْدَ رَأْسِهِ مِنْ خَلْفِهِ وَ صَلِّ رَكَعَتَيْنِ تَقْرَأُ فِي إِحْدَاهُمَا يس وَ فِي الْأُخْرَى الرَّحْمَنَ وَ تَجْتَهِدُ فِي الدُّعَاءِ لِنَفْسِكَ وَ التَّضَرُّعِ وَ أَكْثِرْ مِنَ الدُّعَاءِ لِوَالِدَيْكَ وَ لِأَخْوَانِكَ الْمُؤْمِنِينَ وَ أَقِمْ عِنْدَهُ مَا شِئْتَ - وَ لِيَكُنْ صَلَوَاتُكَ عِنْدَ الْقَبْرِ إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى

و از بعضی روایت شده که فرموده:

هر گاه به زیارت قبر علی بن موسی الرضا در طوس رفتی هنگام خروج از منزلت غسل کن و در وقت غسل بگو: خدایا من را پاک و دلم را پاکیزه نما، سینه‌ام را فراخ کن، و مدح و ستایش خودت را بر زبانم جاری کن، زیرا هیچ قوه و نیروئی وجود ندارد مگر به واسطه تو، خدایا این غسل را برای من پاک کننده و شفاء و نور قرار بده.

و در هنگام خروج از منزل بگو:

به کمک اسم «الله» و به کمک «الله» و به سوی «الله» و به سوی فرزند رسول خدا، کفایت می کند من را خدا، توکل می کنم بر خدا، خدایا به سوی تو توجه نمودم و تو را قصد کرده‌ام و آنچه را نزد تو است اراده نمودم.

و هنگامی که از منزل خارج شدی جنب درب بایست و بگو:

خدایا صورتم را به سوی تو متوجه نمودم، و اهل و مالم و آنچه را که به من عطاء کردی پیش تو گذاردم و به تو اطمینان کرده پس من را ناامید مکن ای کسی که هر که را تو اراده کنی او ناامید نمی‌شود و آن کس را که حفظ کنی ضایع نمی‌گردد، درود و رحمت فرست بر محمد و آل محمد، حفظ کن من را به حفظ خودت زیرا شخصی را که تو حفظ کردی ضایع نمی‌شود.

و هنگامی که به مقصود سالما رسیدی غسل کن و در وقت غسل بگو:

خدایا من را پاک نما، و دلم را پاکیزه کن، سینه‌ام را فراخ کرده و مدح و محبت خودت را بر زبانم جاری گردان، زیرا هیچ نیروئی وجود ندارد مگر به واسطه تو، و محققا دانسته‌ام که قوت دینم به این است که تسلیم امر تو بوده و از سنت و شریعت پیغمبرت پیروی کنم و بر جمیع خلق تو شاهد و ناظر باشم، خدایا این غسل را برایم شفاء و نور قرار بده، تو بر هر چیزی قادر و توانا هستی.

سپس جامه‌ات را بپوش و پای برهنه در حالی که با وقار و آرامش حرکت می‌کنی گام بردار و در حال حرکت تکبیر (الله اکبر) و تهلیل (لا إلهَ إِلَّا اللهُ) و تسیح (سبحان الله) و تحمید (الحمد لله) گفته و خدا را به مجد و بزرگی یاد کن.

سعی کن قدم‌هایت را کوتاه برداری و در موقع داخل شدن به روضه منوره آن حضرت بگو:

کمک می‌جویم به نام خدا و ذات اقدسش و شهادت می‌دهم که بر شریعت و ملت رسول خدا، هستم، شهادت می‌دهم که معبودی غیر از خدا نبوده، تنها است و شریک و انبازی ندارد، و شهادت می‌دهم که محمد بنده و فرستاده‌اش می‌باشد و شهادت می‌دهم که علی ولی خدا است.

سپس به طرف قبر مطهرش اشاره کن و رو به صورت قبر کن و قبله را پشت سر بگیر و بگو:

شهادت می‌دهم که معبودی غیر از خدا نبوده و او تنها است و انبازی ندارد، و شهادت می‌دهم که محمد صلی الله علیه و آله و سلم بنده و فرستاده‌اش بوده و سرور اولین و آخرین است، شهادت می‌دهم که او آقای انبیاء و فرستاده‌شدگان است، خدایا رحمت را بر محمد که بنده و رسول و نبی تو و سرور تمام خلایق می‌باشد بفرست، رحمتی که غیر از تو دیگری بر احصاء و تعیین اندازه‌اش قادر نیست.

خدایا رحمت را بر امیر مومنان علی بن ابی طالب که بنده و برادر رسولت بوده و کسی است که او را برگزیدی و راهنما برای هر کس از مخلوقات که بخواهی و دلیل و نشانه بر کسی که او را به رسالت برانگیخته‌ای قرارش دادی بفرست، او در روز قیامت به عدل تو حکم کرده و منازعات بین مخلوقات را فیصله می‌دهد، نگاهبان بر تمام امور است، و درود و رحمت و برکات خدا بر او باد.

خدایا رحمت را بر فاطمه که دختر پیغمبر و همسر ولی تو و مادر دو سبط پیامبرت یعنی حسن و حسین که دو سرور جوانان اهل بهشت هستند می‌باشد بفرست، خدایا رحمت را بر فاطمه که نفس پاکی و پاک و پاکیزه و غیر آورده به آلودگیها است، پسندیده خدا و تزکیه شده و بانوی بانوان عالم و سرور زنان اهل بهشت است بفرست، رحمتی که غیر از تو دیگری بر احصاء و تعیین مقدارش قادر نیست.

خدایا رحمت را بر حسن و حسین که دو سبط پیغمبرت بوده و دو سرور جوانان اهل بهشت هستند بفرست ایشان به پا خاسته‌اند بین خلق تو، نشانه و دلیل هستند بر کسی که او را به رسالت و پیغمبری برانگیخته‌ای به عدل تو در روز قیامت حکم می‌کنند، و منازعات بین مردم را فیصله می‌دهند.

خدایا رحمت را بر علی بن الحسین که سرور عابدین و بنده تو بوده بفرست، بین خلق تو به پا خاسته و جانشین تو بر خلق است، نشانه و دلیل است بر کسی که او را به رسالت و پیغمبری برانگیخته‌ای به عدل تو در روز قیامت حکم می‌کند، و منازعات بین مردم را فیصله می‌دهد.

خدایا رحمت را بر محمّد بن علی که بنده و ولیّ دینت و جانشین تو در زمین هست بفرست، شکافنده و تشریح کننده علم انبیاء است، عدل تو را به پا نموده، و به دینت و دین پدران صادق و راستگوش مردم را دعوت کرده است، خدایا رحمتی بر او بفرست که غیر از تو دیگری بر احصاء و تعیین مقدارش قادر نباشد.

خدایا رحمتت را بر جعفر بن محمّد که صادق و عبد و ولیّ دین و حجت تو بر تمام خلایق است بفرست، راستگو و نیکوکار می باشد.

خدایا رحمتت را بر موسی بن جعفر که کاظم (مسلط بر خشم) و بنده نیکوکار تو است بفرست زبان تو در بین مخلوقات بوده، به علم تو سخن گفته و حجت تو بر مردمان است خدایا رحمتی بر او بفرست که غیر از تو دیگری بر احصاء و تعیین مقدارش قادر نباشد.

خدایا رحمتت را بر علی بن موسی که رضا و خشنود و پسندیده تو است بفرست، بنده تو و ولیّ دینت می باشد، عدل تو را به پا کرده و مردم را به دین تو و دین پدران صادق و راستگوش دعوت کرده خدایا رحمتی بر او بفرست که غیر از تو دیگری بر احصاء و تعیین مقدارش قادر نباشد.

خدایا رحمتت را بر محمّد بن علی و علی بن محمّد که به امر تو به پا خاسته و از طرف تو اداء وظیفه نمودند بفرست، آن دو شاهد و ناظر بر خلق بوده و ستونهای دین و قوام بخش آن هستند خدایا رحمتی بر آنها بفرست که غیر از تو دیگری بر احصاء و تعیین مقدارش قادر نباشد.

خدایا رحمتت را بر حسن بن علیّ که به امر تو عمل نمود و در بین خلق تو بپاخاست بفرست حجت تو است و از طرف پیغمبرت اداء وظیفه نمود و شاهد و ناظر تو است بر خلایق، به کرامت تو اختصاص داده شده و به طاعت تو و طاعت رسالت مردم را دعوت نموده.

خدایا رحمت خود را بر تمام ایشان شامل گردان، رحمتی که غیر از تو دیگری بر احصاء و تعیین مقدارش قادر نباشد.

خدایا رحمتت را بر حجت و ولیّ خود که قائم در بین مردم است بفرست، رحمتی فراوان و غیر قابل زوال، خدایا در فرج حجتت شتاب کن و او را یاری فرما، خدایا در دنیا و آخرت ما را با او قرار بده.

خدایا به واسطه زیارت و محبت ایشان به تو تقرّب می جویم، دوستدارانشان را دوست و دشمنانشان را دشمن دارم، خیر دنیا و آخرت را بواسطه ایشان نصیب من گردان، در دنیا و آخرت غم و اندوهم را به واسطه ایشان برطرف فرما، به واسطه ایشان هول و وحشت های قیامت را از من بر کنار بدار.

سپس بالای سر مبارک بنشین و بگو:

درود بر تو ای حجت خدا، درود بر تو ای ولیّ خدا، درود بر تو ای نور خدا در تاریکی های زمین، درود بر تو ای ستون دین، درود بر تو ای وارث آدم برگزیده، درود بر تو ای وارث نوح پیغمبر خدا، درود بر تو ای وارث ابراهیم خلیل خدا، درود بر تو ای وارث موسی کلیم و سخن گوی با خدا درود بر تو ای وارث عیسی خدا، درود بر تو ای وارث حضرت محمّد صلیّ الله علیه و آله و سلم محبوب خدا، درود بر تو ای وارث حضرت امیر المومنین علی بن ابی طالب علیه السّلام ولیّ خدا، درود بر تو ای وارث حضرت امام حسن و امام حسین علیهما السّلام دو سرور جوانان اهل بهشت، درود بر تو ای وارث حضرت علی بن الحسین علیه السّلام سرور عابدین، درود بر تو ای وارث حضرت محمّد بن علی علیه السّلام شکافنده و تشریح کننده علوم اولین و آخرین، درود بر تو ای وارث حضرت جعفر بن محمّد علیه السّلام صادق و نیکوکار و پرهیزکار و پاکیزه، درود بر تو ای وارث حضرت موسی بن جعفر علیه السّلام مسلط بر خشم و غضب خود، درود بر تو ای راستگو و ای شهید، درود بر تو ای وصیّ و نیکوکار و پرهیزکار، شهادت می دهیم که تو نماز را پیداشتی و زکات را داده و به معروف امر و از منکر و قبیح نهی فرمودی و خدا را مخلصا پرستیدی تا وقتی

که اجل تو را دریافت.

درود بر تو ای ابا الحسن و رحمت و برکات خدا نیز بر تو باد، خدا پسندیده و بزرگ می‌باشد.

سپس تکیه بر قبر کن و بگو:

خدایا از سرزمین خود که حرکت کردم تو را قصد نموده و شهرها را که طی کرده و پشت سر نهاده‌ام به نیت تو حرکت کرده‌ام به امید اینکه رحمت شامل حالم شود پس من را ناامید مکن و بدون اینکه حاجتم را روا کنی به وطنم برمگردان، خدایا به غلطیدن و آمدنم بر قبر پسر برادر پیامبر و رسولت صلی الله علیه و آله و سلم رحم نما و من را مورد عنایت قرار بده، ای علی بن موسی الرضا پدر و مادرم فدایت به نزد آمده در حالی که زائر و مسافر بوده و از جنایت‌هایی که بر نفس خویش کرده و بار سنگینی که به پشت گرفته‌ام به تو پناهنده شده‌ام پس در روز حاجت و نیازمندیم شفیع من نزد پروردگار باش چه آنکه تو نزد خدا مقامی پسندیده داشته و در دنیا و آخرت پیش حق تعالی وجیه و آبرومند می‌باشی.

سپس دست راست را بلند و دست چپ را بر روی قبر پهن کن و بگو:

بار خدایا من بواسطه حبّ و دوستی ایشان به تو تقرّب می‌جویم، خدایا من آخرین نفر ایشان را دوست دارم همان طوری که اولین نفرشان را دوست دار هستم، و بی‌زاری می‌جویم از هر بیگانه‌ای نسبت به آنها، خدایا آنان که نعمت تو را تبدیل کرده و پیامبرت را مورد اتهام قرار داده و آیات تو را انکار نموده و امام و پیشوایت را مورد استهزاء و سخریه قرار داده و مردم را بر شانه‌های آل محمد سوار کرده و آنها را بر این ذوات مقدسه مسلط کرده‌اند لعنت نما، خدایا من به واسطه لعنت بر ایشان و بی‌زاری از آنها در دنیا و آخرت به تو تقرّب می‌جویم ای مهربان و ای صاحب رحم.

سپس به پائین پای مبارک برو و بگو:

یا ابا الحسن رحمت خدا بر تو، رحمت خدا بر تو و بر روح و بر جسم تو، صبر نموده و در مشکلات و ناملازمات شکیبیا بودی، تو راستگو و مورد تصدیق می‌باشی، خدا بکشد کسانی را که تو را با دست‌ها و زبان‌ها کشتند.

سپس در لعنت بر قاتلان امیر المومنین و امام حسین سلام الله علیهما و تمام قاتلین اهل بیت رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم مبالغه نما.

سپس از پشت قبر به بالا سر برگرد و در آنجا دو رکعت نماز به این کیفیت بخوان:

در رکعت اول سوره حمد و یس و در رکعت دوم بعد از حمد سوره الرحمن را قرائت کن.

و پس از فراغت از آن برای خود بسیار دعاء کن و در تضرع و زاری مبالغه نما و برای پدر و مادر و برادران ایمانی خود تا می‌توانی دعاء کن و هر مقداری که خواستی در آنجا اقامت کن.

قابل توجه آنکه دو رکعت نماز را نزدیک قبر مطهر بجا بیاور.

*** **

*** **

۱۰۳ | - باب صد و سوم زیارت نامه حضرت ابی الحسن بن علی بن محمد الهادی و حضرت ابی محمد الحسن بن علی العسکری علیهم السلام در سامراء

رَوَى عَيْنُ بَعْضِهِمْ (علیهم السلام) أَنَّهُ قَالَ إِذَا أَرَدْتَ زِيَارَةَ أَبِي الْحَسَنِ الثَّلَاثِ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدٍ الْجَوَادِ وَأَبِي مُحَمَّدٍ الْحَسَنِ الْعَسْكَرِيِّ (علیهم السلام) تَقُولُ بَعْدَ الْغُسْلِ إِنْ وَصَلْتَ إِلَى قَبْرَيْهِمَا وَإِلَّا أَوْمَأْتَ بِالسَّلَامِ مِنْ عِنْدِ الْبَابِ الَّذِي عَلَى الشَّارِعِ الشُّبَاكِ تَقُولُ - السَّلَامُ عَلَيْكُمَا يَا وَلِيِّيَ اللَّهُ السَّلَامُ عَلَيْكُمَا يَا حُجَّتِي اللَّهُ السَّلَامُ عَلَيْكُمَا يَا نُورِي اللَّهُ فِي ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ السَّلَامُ عَلَيْكُمَا يَا مَنْ يَدَا لِلَّهِ فِي شَأْنِكُمَا - السَّلَامُ عَلَيْكُمَا يَا حَبِيبِي اللَّهُ السَّلَامُ عَلَيْكُمَا يَا إِمَامِي الْهُدَى أَتَيْتُكُمَا عَارِفًا بِحَقِّكُمَا مُعَادِيًا لِأَعْدَائِكُمَا مُوَالِيًا لِأَوْلِيَائِكُمَا مُؤْمِنًا بِمَا آمَنْتُمَا بِهِ كَافِرًا بِمَا كَفَرْتُمَا بِهِ مُحَقِّقًا لِمَا حَقَّقْتُمَا مُبْطِلًا لِمَا أَبْطَلْتُمَا أَشْأَلُ اللَّهُ رَبِّي وَرَبُّكُمَا أَنْ يَجْعَلَ حَظِّي مِنْ زِيَارَتِكُمَا الصَّلَاةَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَأَنْ يَرْزُقَنِي مُرَافَقَتِكُمَا فِي الْجَنَانِ مَعَ آبَائِكُمَا الصَّالِحِينَ وَأَسْأَلُهُ أَنْ يُعْتِقَ رَقَبَتِي مِنَ النَّارِ وَيَرْزُقَنِي شَفَاعَتِكُمَا وَمُصَاحَبَتِكُمَا وَيَعْرِفَ بَنِيَّ وَيَبْنِكُمَا وَلَا يَسْلُبْنِي حُبَّكُمَا وَحُبَّ آبَائِكُمَا الصَّالِحِينَ وَأَنْ لَا يَجْعَلَهُ آخِرَ الْعَهْدِ مِنْ زِيَارَتِكُمَا وَيَحْشُرَنِي مَعَكُمْ فِي الْجَنَّةِ بِرَحْمَتِهِ اللَّهُمَّ ارْزُقْنِي حُبَّهُمَا وَتَوْفِئِي عَلَى مِلَّتِهِمَا اللَّهُمَّ الْعِنِ ظَالِمِي آلِ مُحَمَّدٍ حَقَّهُمْ وَأَنْتَقِمِ مِنْهُمْ - اللَّهُمَّ الْعِنِ الْأَوْلِيَيْنِ مِنْهُمْ وَالْآخِرِينَ وَضَاعِفِ عَلَيْهِمُ الْعِدَابَ - وَبَلِّغْ بِهِمْ وَبِأَشْيَاعِهِمْ وَأَتْبَاعِهِمْ وَمُحِبِّهِمْ وَمُتَّبِعِيهِمْ - أَسْأَلُكَ دَرْكَ مِنَ الْجَحِيمِ - إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ اللَّهُمَّ عَجِّلْ فَرَجَ وَلِيِّكَ وَابْنِ وَلِيِّكَ وَاجْعَلْ فَرَجَنَا مَعَ فَرَجِهِمْ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ وَتَجْتَهِدْ فِي الدُّعَاءِ لِنَفْسِكَ وَلِوَالِدَيْكَ وَتَخَيَّرْ مِنَ الدُّعَاءِ - فَإِنْ وَصَلْتَ إِلَيْهِمَا (صلى الله عليه وآله) فَصَلِّ عِنْدَ قَبْرِهِمَا رَكَعَتَيْنِ وَإِذَا دَخَلْتَ الْمَسْجِدَ وَصَلَّيْتَ دَعَاؤَ اللَّهِ بِمَا أَحْبَبْتَ إِنَّهُ قَرِيبٌ مُجِيبٌ وَهَذَا الْمَسْجِدُ إِلَى جَانِبِ الدَّارِ وَفِيهِ كَانَا يُصَلِّيَانِ ع

از بعضی ائمه علیهم السلام مروی است که فرمودند:

هر گاه خواستی حضرت ابی الحسن الثالث علی بن محمد الحسن بن علی علیهم السلام را زیارت کنی ابتداء غسل کن و بعد اگر توانستی به نزدیک قبر ایشان رفته و به آن دو برسی و در غیر این صورت مقابل پنجره‌ای که باز می‌شود بسوی قبر با اشاره سلام بده و بگو:

درود بر شما ای دو ولی خدا، درود بر شما ای دو حجت خدا، درود بر شما ای دو نور خدا در تاریکی‌های زمین، درود بر شما ای کسانی که خدا در باره شما اراده‌اش را ظاهر ساخت، درود بر شما ای دو محبوب خدا، درود بر شما ای دو پیشوای هدایت، به زیارتتان آمده‌ام در حالی که به حق شما عارف بوده و دشمن دشمنانتان و دوست دار دوستانتان می‌باشم، ایمان دارم به آنچه شما ایمان به آن داشته و منکر هستم آنچه را که شما آن را انکار دارید حق می‌دانم آنچه را که شما حق می‌دانید، و باطل می‌دانم آنچه را که شما باطل می‌دانید، از خدا که پروردگار من و پروردگار شما است می‌خواهم که بهره من از زیارت شما را رحمت بر محمد و آل محمد و نیز رفاقت با شما در بهشت همراه آباء نیکو کارتان قرار دهد، و از او می‌خواهم که من را از آتش دوزخ برهاند و شفاعت شما و مصاحبتتان را نصیب نماید و نیز از حضرتش می‌خواهم که بین من و شما آشنائی برقرار کند، و از من نگیرد دوستی شما و دوستی پدران نیکوکار شما را و همچنین از حضرتش می‌خواهم که این عهد و آشنائی را آخرین بار زیارت شما برایم قرار ندهد، و نیز از او می‌خواهم که به واسطه رحمت واسطه‌اش من را با شما در بهشت محشور گرداند.

خداوندا، حب این دو امام همان را روزی من گردان و من را بر کیش و آئین ایشان از دنیا ببر، خداوندا، ستم کنندگان به آل محمد و آنان که حق ایشان را ندادند لعنت فرما و از آنها انتقام بگیر، خداوندا، اولین و آخرین این گروه ستمگر را لعنت نما و عذابشان را مضاعف کن و برسان ایشان و شیعیان و پیروان و دوستداران و تبعیت کنندگانشان را به پائین‌ترین درک (ته) از آتش دوزخ، تو بر هر چیز قادر و توانائی، خداوندا، در فرج و برپا کردن حکومت ولی خود و فرزند ولی خویش شتاب نما، و قرار بده فرج و توسعه ما را با فرج و فراخی ایشان ای بارحم‌تر از هر صاحب رحمی.

و پس از آن در دعاء برای خود و پدر و مادر خویش جدّ و جهد نما و هر دعائی که خواستی بکن.
و در صورتی که توانستی به نزد قبر ایشان روی و دست‌رسی به آن پیدا کردی نزد قبر ایشان دو رکعت نماز بخوان.
و هر گاه داخل مسجد شدی (مسجد مزبور پهلوی خانه ایشان بوده و این دو امام همام در آن نماز می‌خواندند) و نماز گزاردی هر
دعائی که دوست داشتی بکن که ان شاء الله خداوند متعال عنقریب اجابت فرماید.

۱۰۴ - باب صد و چهارم زیارت نامه جمیع ائمه علیهم السلام «زیارت جامعه»

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مَتِّ الْجَوْهَرِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ يَحْيَى بْنِ عِمْرَانَ عَنْ هَارُونَ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ حَسَّانَ قَالَ سَأَلَ الرَّضَا (عليه السلام) فِي إِثْنَانِ قَبْرِ أَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) فَقَالَ صِلُوا فِي الْمَسَاجِدِ حَوْلَهُ - وَيُجْزَى فِي الْمَوَاضِعِ كُلِّهَا أَنْ تَقُولَ السَّلَامَ عَلَى أَوْلِيَاءِ اللَّهِ وَ أَصْفِيَاءِهِ - السَّلَامَ عَلَى أُمَّتِ اللَّهِ وَ أَحِبَّائِهِ السَّلَامَ عَلَى أَنْصَارِ اللَّهِ وَ خُلَفَائِهِ - السَّلَامَ عَلَى مَحَالِّ مَعْرِفَةِ اللَّهِ السَّلَامَ عَلَى مَسَاكِينِ ذِكْرِ اللَّهِ السَّلَامَ عَلَى مَظَاهِرِ أَمْرِ اللَّهِ وَ نَهْيِهِ السَّلَامَ عَلَى الدُّعَاةِ إِلَى اللَّهِ السَّلَامَ عَلَى الْمُسْتَقِرِّينَ فِي مَرْضَاةِ اللَّهِ السَّلَامَ عَلَى الْمُخْلِصِينَ [الْمُتَّحِصِينَ] فِي طَاعَةِ اللَّهِ - السَّلَامَ عَلَى الَّذِينَ مِنْ وَالَاهُمْ فَقَدْ وَالَى اللَّهُ وَ مَنْ عَادَاهُمْ فَقَدْ عَادَى اللَّهُ وَ مَنْ عَرَفَهُمْ فَقَدْ عَرَفَ اللَّهَ وَ مَنْ جَهَلَهُمْ فَقَدْ جَهَلَ اللَّهَ - وَ مَنْ اغْتَصَمَ بِهِمْ فَقَدْ اغْتَصَمَ بِاللَّهِ وَ مَنْ تَخَلَّى مِنْهُمْ فَقَدْ تَخَلَّى مِنَ اللَّهِ - أَشْهَدُ اللَّهُ أَنِّي سِئِمْتُ لِمَنْ سَيَأْتِيكُمْ وَ حَزْبٌ لِمَنْ حَارَبَكُمْ مَوْءٌ مِنْ بَسْرِكُمْ وَ عَلَانِيَتِكُمْ مُفَوِّضٌ فِي ذَلِكَ كُلِّهِ إِلَيْكُمْ لَعَنَ اللَّهُ عِدُوَّ آلِ مُحَمَّدٍ مِنَ الْجَنِّ وَ الْإِنْسِ وَ أَبْرَأُ إِلَى اللَّهِ مِنْهُمْ وَ صِيَلَى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِهِ - هَذَا يُجْزَى مِنَ الزِّيَارَاتِ كُلِّهَا وَ تَكْتَبُ مِنَ الصَّلَاةِ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِهِ وَ تَسْمَى وَاحِدًا وَاحِدًا بِأَسْمَائِهِمْ وَ تَبْرَأُ مِنْ أَعْدَائِهِمْ وَ تَخْتِيزُ لِنَفْسِكَ مِنَ الدُّعَاءِ لِلْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ

محمد بن الحسين بن مت الجوهري، از محمد بن احمد بن يحيى بن عمران، از هارون بن مسلم از علی بن حسن، وی گفت:
از حضرت امام رضا علیه السلام راجع به زیارت قبر حضرت ابی الحسن علیه السلام (حضرت موسی بن جعفر سلام الله علیها)
سوءال شد:

حضرت فرمودند:

ابتداء در مساجد نزدیک آن نماز خوانده و در تمام اماکن مجزی است بگوئید (یعنی در زیارت تمام حضرات ائمه معصومین علیهم السلام می توان این زیارت را خواند):

درود بر اولیاء خدا و برگزیدگان، درود بر امین های او و محبوبانش، درود بر یاران خدا و جانشینانش، درود بر محل های شناخت خدا و مراکز آن، درود بر مواضع ذکر و یاد خدا، درود بر نمونه های امر و نهی خدا، درود بر دعوت کنندگان بسوی خدا، درود بر قرار گیرندگان در مواضع و امور مورد رضای خدا، درود بر کسانی که اطاعت خدا را خالصانه انجام می دهند، درود بر آنان که هر کس ایشان را دوست داشته باشد خدا را دوست داشته و کسی که با آنان دشمنی کند با خدا دشمنی کرده است، درود بر آنان که هر کس ایشان را شناخت خدا را شناخته و کسی که ایشان را نشناسد پس خدا را نشناخته، درود بر کسانی که هر کس به دامن ایشان چنگ زند به خدا چنگ زده و به او متوسل شده و هر کس از ایشان کناره گیرد از خدا کناره گیری کرده است، خدا را شاهد می گیرم که من در صلح هستم با هر کس که با شما در صلح بوده و نزاع و حرب دارم با هر کس که با شما حرب دارد، خدا را شاهد می گیرم که من به باطن و ظاهر شما ایمان و اعتقاد دارم، تمام امور را به شما واگذار می کنم، خدا لعنت کند دشمنان آل محمد را چه از جن و چه از انس، و به سوی خدا بی زاری می جویم از تمام دشمنان ایشان، و خدا رحمت فرستد بر محمد و دودمان محمد صلوات الله علیهم اجمعین.

این زیارت نامه را در تمام زیارات حضرات معصومین علیهم السلام می توان خواند.

و حتی الامکان صلوات بر محمد و آل محمد زیاد بفرست و نام هر یک از ائمه علیهم السلام را یک یک برده و از دشمنانشان بی زاری بجوی و برای خود و مؤمنین و مؤمنات هر دعائی را که خواستی بکن.

۲- حَدَّثَنِي أَبِي رَهَ وَ جَمَاعَةٌ مَشَايِخِي عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مَتِّ الْجَوْهَرِيُّ جَمِيعًا عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ يَحْيَى بْنِ عِمْرَانَ عَنِ عَلِيِّ بْنِ حَسَّانَ عَنْ عُرْوَةَ بْنِ إِسْحَاقَ ابْنِ أَخِي شُعَيْبِ الْعُقْرُقُوفِيِّ عَمَّنْ ذَكَرَهُ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ تَقُولُ إِذَا أَتَيْتَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) وَ يُجْزِيكَ عِنْدَ قَبْرِ كُلِّ إِمَامٍ ع - السَّلَامُ عَلَيْكَ مِنَ اللَّهِ وَ السَّلَامُ عَلَى

مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ أَمِينٍ اللَّهُ عَلَى وَحْيِهِ وَعَزَائِمِ أَمْرِهِ الْخَاتِمِ لِمَا سَبَقَ وَالْفَاتِحِ لِمَا اسْتَقْبَلَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ عَبْدِكَ وَرَسُولِكَ الَّذِي أَنْتَجَبْتَهُ بِعِلْمِكَ وَجَعَلْتَهُ هَادِيًا لِمَنْ شِئْتَ مِنْ خَلْقِكَ وَالِدَلِيلِ عَلَى مَنْ بَعَثْتَهُ بِرِسَالَتِكَ وَكُتِبَكَ - وَدَيَانَ الدِّينِ بِعَدْلِكَ وَفَضْلِ قَضَائِكَ بَيْنَ خَلْقِكَ وَالْمُهَيَّمِينَ عَلَى ذَلِكَ كُلِّهِ وَالسَّلَامُ عَلَيْهِ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ - وَتَقُولُ فِي زِيَارَةِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ عَبْدِكَ وَآخِي رَسُولِكَ إِلَى آخِرِهِ وَفِي زِيَارَةِ فَاطِمَةَ (عليها السلام) أُمَّتِكَ وَبِنْتِ رَسُولِكَ إِلَى آخِرِهِ پدرم رحمه الله عليه و جماعتی از مشایخ و اساتیدم از محمد بن یحیی العطار.

و محمد بن الحسین بن متّ الجوهری جمیعا، از محمد بن احمد بن یحیی بن عمران، از علی بن حسان از عروه بن اسحق (پسر برادر شعیب عرقوفی) از کسی که ذکرش نموده، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

هر گاه به زیارت قبر حسین بن علی علیهما السلام رفتی این زیارت را بخوان، البته در زیارت قبر هر امامی می توان آن را خواند: درود از خدا بر تو، درود بر محمد بن عبد الله که امین خدا بر وحی او و وسیله حتمی امر او است خاتم انبیاء گذشته و گشاینده سرفصل اوصیاء آینده می باشد، خدایا درود فرست بر محمد که بنده و رسولت هست او را با علم خودت نجیب و راهنمای هر کسی که بخواهی قرار دادی، دلیل و نشان بر کسی قرارش دادی که با پیامها و کتابهای او را برانگیختی، او را سیاستمدار دین و حکم کننده به عدلت نمودی، فیصله دهنده منازعات بین مخلوقات می باشد، او را مسلط بر تمام امور نمودی درود و رحمت و برکات خدا بر او باد.

و در زیارت امیر المؤمنین علیه السلام بگو:

خدایا رحمتت را بر امیر المؤمنین که بنده و برادر رسولت هست بفرست ...

سپس بقیه زیارت را بهمان نحوی که ذکر شد بخوان.

و اگر حضرت فاطمه علیها السلام را زیارت می کنی در زیارت آن حضرت نیز همان فقرات مذکور را بخوان منتهی بجای «عبدک و رسولک» بگو:

دنباله زیارت جامعه دوم

وَ فِي زِيَارَةِ سَائِرِ الْأَئِمَّةِ أَبناءِ رَسُولِكَ - عَلَى مَا قُلْتَ فِي النَّبِيِّ أَوَّلَ مَرَّةٍ حَتَّى تَنْتَهِيَ إِلَى صَاحِبِكَ ثُمَّ تَقُولُ - أَشْهَدُ أَنَّكُمْ كَلِمَةُ التَّقْوَى وَ بَابُ الْهُدَى وَالْعُرْوَةُ الْوُثْقَى وَالْحُجَّةُ الْبَالِغَةُ عَلَى مَنْ فِيهَا وَمَنْ تَحْتَ الثَّرَى وَأَشْهَدُ أَنَّ أَرْوَاحَكُمْ وَطِينَتَكُمْ مِنْ طِينَتِهِ وَاحِدَةٌ طَابَتْ وَ طَهُرَتْ مِنْ نُورِ اللَّهِ وَ مِنْ رَحْمَتِهِ - وَأَشْهَدُ اللَّهُ وَأَشْهَدُكُمْ أَنِّي لَكُمْ تَبِعٌ بِذَاتِ نَفْسِي وَ شَرَائِعِ دِينِي وَ خَوَاتِيمِ عَمَلِي اللَّهُمَّ فَأَتَمِّمْ لِي ذَلِكَ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ - السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا أبا عَبْدِ اللَّهِ أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ بَلَغْتَ عَنِ اللَّهِ مَا أَمَرْتَ بِهِ وَ قُمْتَ بِحَقِّهِ غَيْرَ وَاهِنٍ وَ لَا مُوهِنٍ فَجَزَاكَ اللَّهُ مِنْ صِدْقٍ خَيْرًا عَنْ رَعِيَّتِكَ أَشْهَدُ أَنَّ الْجِهَادَ مَعَكَ جِهَادٌ وَ أَنَّ الْحَقَّ مَعَكَ وَ لَكَ وَ أَنْتَ مَعِدُنُهُ وَ مِيرَاثُ الشُّبُوهِ عِنْدَكَ وَ عِنْدَ أَهْلِ بَيْتِكَ أَشْهَدُ أَنَّكَ قَدْ أَقَمْتَ الصَّلَاةَ وَ آتَيْتَ الزَّكَاةَ وَ أَمَرْتَ بِالْمَعْرُوفِ وَ نَهَيْتَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَ دَعَوْتَ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحِكْمَةِ وَ الْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَ عَيَّدْتَ رَبِّكَ حَتَّى أَتَاكَ الْيَقِينُ ثُمَّ تَقُولُ السَّلَامُ عَلَى مَلَائِكَةِ اللَّهِ الْمُسَوِّمِينَ - السَّلَامُ عَلَى مَلَائِكَةِ اللَّهِ الْمُتَزَلِّينَ السَّلَامُ عَلَى مَلَائِكَةِ اللَّهِ الْمُؤَدِّينَ - السَّلَامُ عَلَى مَلَائِكَةِ اللَّهِ الَّذِينَ هُمْ فِي هَذَا الْحَرَمِ بِإِذْنِ اللَّهِ مُقِيمُونَ - ثُمَّ تَقُولُ اللَّهُمَّ الْعَنِ الَّذِينَ يَدُلُّونَ نِعْمَتِكَ وَ خَالَفُوا كِتَابِكَ وَ جَحَدُوا آيَاتِكَ وَ اتَّهَمُوا رَسُولَكَ أَحْسَنَ قُبُورِهِمْ نَارًا وَ أَعَدَّ لَهُمَا عَذَابًا أَلِيمًا وَ أَحْشَرُهُمْ وَ أَشْيَاعَهُمْ وَ أَتْبَاعَهُمْ إِلَى جَهَنَّمَ زُرْقًا - وَ أَحْشَرُهُمْ وَ أَشْيَاعَهُمْ وَ أَتْبَاعَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَلَى وَجْهِهِمْ عُمِيًّا وَ بُكْمًا وَ صُمًّا - مَا وَاهُمْ جَهَنَّمَ كُلَّمَا خَبَتْ زِدْنَاهُمْ سَعِيرًا اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْهُ آخِرَ الْعَهْدِ مِنْ زِيَارَةِ قَبْرِ ابْنِ نَبِيِّكَ وَ ابْعَثْهُ مَقَامًا مَحْمُودًا تَنْتَصِرُ بِهِ لِديْنِكَ وَ تَقْتُلُ بِهِ عَدُوَّكَ فَإِنَّكَ وَعَدْتَهُ ذَلِكَ وَ أَنْتَ الرَّبُّ الَّذِي لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ وَ كَذَلِكَ تَقُولُ عِنْدَ قُبُورِ كُلِّ الْأَئِمَّةِ ع

و در زیارت سائر ائمه علیهم السلام بجای «رسولک» که در زیارت پیامبر اکرم می گفتمی و به جای «آخی رسولک» که در زیارت امیر المؤمنین و عوض «بنت رسولک» که در زیارت حضرت فاطمه علیها السلام می آوردی بگو: ابناء رسولک.

مترجم گوید:

یعنی در زیارت هر یک از ائمه علیهم السلام عین همان زیارت پیغمبر اکرم را بخوان منتهی بجای: اللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰی مُحَمَّدٍ، بگو اللهم صلِّ علی ... نام امام مورد زیارت را بگو و بعد بجای عبدک و رسولک بگو عبدک و ابن رسولک، پس در زیارت یک یک ائمه علیهم السلام بهمین کیفیت زیارت کن تا در آخر منتهی شوی به وجود حضرت صاحب العصر عجل الله تعالی فرجه الشریف و آن حضرت را نیز بهمین کیفیت زیارت کن و پس از اتمام زیارت جامعه به کیفیتی که ذکر شد بگو:

شهادت می‌دهم که شما کلمه و نمونه تقوی و باب هدایت و ریسمان محکم خدا و حجت بالغه او بر آنچه روی و زیر زمین قرار گرفته می‌باشید، و خدا و شما را شاهد می‌گیرم که به ذات خود و در عمل به شرایع دین و فرجام کار پیرو و تابع شما هستم، خدایا بواسطه رحمت برابم آن را حاصل گردان ای مهربان‌تر از هر مهربانی، درود بر تو ای ابا عبد الله، شهادت می‌دهم که تو آنچه را که مأمور بوده از طرف خدا تبلیغش کردی و حقتش را اقامه کردی بدون اینکه خسته شده یا اظهار خستگی نمائی، پس خدا از طرف رعیت جزاء خیر به تو دهد، شهادت می‌دهم که جهاد در معیت شما جهادی است که عظیم و حق با تو و برای تو است و تو معدن و مرکز آن هستی، و شهادت می‌دهم که میراث نبوت نزد تو و نزد اهل بیت تو است، شهادت می‌دهم که تو نماز را به پاداشتی و زکات را اداء کرده و به معروف امر و از منکر نهی کرده‌ای، و با حکمت و پند دادن نیکو، مردم را به راه پروردگارت دعوت نموده‌ای، و پروردگارت را پرستیدی تا وقتی که مرگ تو را دریافت.

سپس بگو:

درود بر فرشتگان معین و مشخص حق تعالی، درود بر فرشتگانی که بر زمین نازل شدند درود بر ملائکه و فرشتگان خدا که ردیف هم قرار دارند، درود بر فرشتگان خدا که در این حرم به اذن خدا اقامت کرده‌اند.

سپس بگو:

خدایا لعنت کن آن دو نفری را که نعمت را تبدیل و با کتابت مخالفت و آیات را انکار نموده و رسالت را متهم ساختند، خدایا گور ایشان و باطنشان را از آتش پر نما و آماده کن برای ایشان عذابی دردناک و ایشان و دوستان و پیروانشان را در دوزخ محشور نما و ایشان و دوستان و پیروانشان را روز قیامت کور و کر و لال محشور کن.

مسکنشان را دوزخ قرار بده دوزخی که هر گاه آتشش خاموش شود باز آن را شدیدتر سوزان و شعله‌ور می‌نمائی، خدایا این زیارت را آخرین عهد و زیارت من نسبت به قبر پسر پیغمبرت قرار مده، خدایا او را مقامی محمود و شایسته عنایت بفرما که به واسطه‌اش دینت را یاری کرده و به توسطش دشمنانت را نابود نمائی چه آنکه خودت این وعده را داده‌ای و تو خدائی هستی که خلف وعده نمی‌نمائی.

و در زیارت قبور هر یک از ائمه علیهم السلام همین زیارت نامه را می‌توانی بخوانی.

وَقَوْلُ عِنْدَ كُلِّ إِمَامٍ زُرَّتُهُ إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى - السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا وَلِيَّ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا حُجَّةَ اللَّهِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا نُورَ اللَّهِ فِي ظُلُمَاتِ الْأَرْضِ السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا إِمَامَ الْمُؤْمِنِينَ وَوَارِثَ عِلْمِ النَّبِيِّينَ وَ سِلْمَالَةَ الْوَصِيِّينَ وَ الشَّهِيدَ يَوْمَ الدِّينِ - أَشْهَدُ أَنَّكَ وَ آبَاءَكَ الَّذِينَ كَانُوا مِنْ قَبْلِكَ وَ آبَاءَكَ الَّذِينَ مِنْ بَعْدِكَ مِوَالِيٍّ وَ أَوْلِيَاءِيٍّ وَ أُمَّتِي وَ أَشْهَدُ أَنَّكُمْ أَصْفِيَاءُ اللَّهِ وَ خَزَنَتُهُ وَ حُجَّتُهُ الْبَالِغَةُ انْتَجَبَكُمْ بَعْلِمِهِ أَنْصِيَاراً لِدِينِهِ وَ قَوَاماً بِأَمْرِهِ - وَ خُرَّاناً لِعِلْمِهِ وَ حَفَظَةً لِسِرِّهِ وَ تَرَاجِمَةً لَوْحِيهِ وَ مَعِيدِنَا لِكَلِمَاتِهِ وَ أَرْكَاناً لِتَوْحِيدِهِ وَ شُهُوداً عَلَى عِبَادِهِ وَ اسْتِوْدَاعَكُمْ خَلْقَهُ وَ أَوْرَثَكُمْ كِتَابَهُ وَ خَصَّكُمْ بِكَرَائِمِ التَّنْزِيلِ وَ أَعْطَاكُمْ التَّأْوِيلَ وَ جَعَلَكُمْ تَابُوتَ حِكْمَتِهِ وَ مَنَاراً فِي بِلَادِهِ وَ ضَرْبَ لَكُمْ مَثَلاً مِنْ نُورِهِ وَ أَجْرِي فِيكُمْ مِنْ عِلْمِهِ وَ عَصَمَكُمْ مِنَ الزَّلَلِ وَ طَهَّرَكُمْ مِنَ الدَّنَسِ وَ أَذْهَبَ عَنْكُمْ الرَّجْسَ وَ بِكُمْ تَمَّتِ النِّعْمَةُ وَ اجْتَمَعَتِ الْفُرْقَةُ وَ انْتَلَفَتِ الْكَلِمَةُ وَ لَزِمَتِ الطَّاعِيَةُ الْمُفْتَرِضَةَ وَ الْمَوَدَّةُ الْوَاجِبَةَ فَانْتَمَّ أَوْلِيَائُهُ النُّجَبَاءُ وَ عِبَادُهُ الْمُكْرَمُونَ أَتَيْتُكَ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ عَارِفاً بِحَقِّكَ مُشْتَبِهاً بِسَانِكَ مُعَادِياً لِأَعْيَادِكَ مُوَالِياً لِأَوْلِيَائِكَ بِأَبِي أَنْتَ وَ أُمِّي صَلِّ عَلَى اللَّهِ عَلَيْكَ وَ سَلِّمْ تَسْلِيماً أَتَيْتُكَ وَافِداً زائراً

عَائِدًا مُسِيحًا تَجِيرًا مِمَّا جَنَيْتُ عَلَى نَفْسِي وَ اخْتَطَبْتُ عَلَى ظَهْرِي فَكُنْ لِي شَفِيعًا فَإِنَّ لَكَ عِنْدَ اللَّهِ مَقَامًا مَعْلُومًا وَ أَنْتَ عِنْدَ اللَّهِ وَجِيهٌ آمَنْتُ بِاللَّهِ وَ بِمَا أُنزِلَ عَلَيْكُمْ وَ أَتَوَلَّيْكُمْ بِمَا تَوَلَّيْتُمْ بِهِ أَوْلَئِكَمْ وَ أُبْرَأُ مِنْ كُلِّ وَ لِيَحْيَاهُ دُونَكُمْ وَ كَفَرْتُ بِالْحَبِيبِ وَ الطَّاغُوتِ وَ اللَّاتِ وَ الْعُزَّى

و به زیارت هر یک از ائمه علیهم السّلام که رفته باشی بخوان:

درود بر تو ای ولی خدا، درود بر تو ای حجت خدا، درود بر تو ای نور خدا در تاریکی‌های زمین، درود بر تو ای امام اهل ایمان و وارث علم انبیاء و فرزند اوصیاء و شهید و حاضر روز قیامت، شهادت می‌دهم که تو و پدرانت که پیش از تو بوده و فرزندان که بعد از تو هستند سروران و اولیاء و پیشوایان من هستید، شهادت می‌دهم که شما برگزیدگان خدا و نگهبانان او و حجت‌های بالغه او بوده که با علمش شما را یاوران دین خودش قرار داد، به امر او قائم هستید و نگهبانان علم او می‌باشید و حافظ اسرارش بوده و بازگوکننده وحی او و معدن و مرکز کلمات و ارکان و ستون‌های توحیدش و شاهد‌ها بر بندگانش می‌باشید، خداوند مخلوقاتش را به شما سپرده و کتابش را به میراث به شما داده، و اختصاص داد شما را به آیات کریمه و تأویل آنها را به شما اعطاء فرمود، قرار داد شما را صندوق حکمتش و علامت هدایت در شهرهای خودش، برای نورش مثل به شما زده، از علمش در شما جاری نموده، شما را از هر لغزشی باز داشت و از هر آلودگی پاک نمود، رجس و پلیدی را از شما برکنار داشت، بواسطه شما نعمت‌های خود را تحقق داد، بواسطه شما جدائی‌ها را به صورت اجتماع در آورد و به توسط شما بین کلمات تألیف و جمع نمود، و به وساطت شما طاعت واجب لازم شده و مودت و محبت لازم تحقیق یافته، پس شما اولیاء و برگزیدگان او و بندگان با کرمش می‌باشید، ای پسر رسول خدا به زیارتت آمده‌ام در حالی که به حقت عارف و به شأن و مقامت مستبصر هستم، دشمنان‌تان را دشمن داشته و دوستان‌تان را دوست می‌دارم، پدر و مادرم فدایت باد، رحمت خدا و درودش بر تو باد، به نزدت آمده‌ام در حالی که مسافر و زائر، از جنایت‌هایی که بخود کرده و کوله‌بار سنگینی که برای خویش فراهم نموده‌ام به تو پناه آورده‌ام پس شافع من باش زیرا تو نزد خدا مقامی معلوم و مشخص داری و تو نزد خدا وجیه و آبرومند هستی، به خدا و به آنچه نازل بر شما شده ایمان دارم، آخرین نفر شما را دوست دارم همان طوری که اولین نفرتان را دوست می‌دارم و بی‌زاری می‌جویم از هر برگزیده‌ای که غیر شما باشد و به هر باطل و بیهوده و لات و عزّی کفر ورزیده و آنها را انکار دارم.

[۱۰۵] - باب صد و پنجم فضیلت زیارت مومنین و کیفیت آن

۱- حَدَّثَنِي أَبُو الْعَبَّاسِ مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرِ الرَّزَّازِ الْقُرَشِيُّ الْكُوفِيُّ عَنْ خَالِهِ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ عَمْرِو بْنِ عُثْمَانَ الرَّازِيِّ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا الْحَسَنِ الْأَوَّلَ (عليه السلام) يَقُولُ مَنْ لَمْ يَقْدِرْهُ أَنْ يَزُورَنَا فَلْيَزُرْ صَالِحِي مَوَالِينَا- يُكْتَبُ لَهُ ثَوَابُ زِيَارَتِنَا وَمَنْ لَمْ يَقْدِرْ عَلَى صَلَاتِنَا فَلْيَصِلْ عَلَى صَالِحِي مَوَالِينَا يُكْتَبُ لَهُ ثَوَابُ صَلَاتِنَا

ابو العباس بن محمد بن جعفر رزاز قرشی کوفی، از دایی خود محمد بن الحسین بن ابی الخطاب، از عمرو بن عثمان الرازی وی گفت: از ابا الحسن الاوّل علیه السلام شنیدم که می‌فرمودند:

کسی که نمی‌تواند ما را زیارت کند پس دوستان صالح و شایسته ما را زیارت کند که ثواب زیارت ما برایش نوشته می‌شود و کسی که بر احسان به ما قادر نباشد پس به دوستان شایسته و صالح ما احسان کند که ثواب احسان به ما برایش نوشته می‌شود

۲- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ الْوَلِيدِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَتِيلٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مِهْرَانَ عَنْ عَمْرِو بْنِ عُثْمَانَ قَالَ سَمِعْتُ الرَّضَا (عليه السلام) يَقُولُ مَنْ لَمْ يَقْدِرْ عَلَى صَلَاتِنَا فَلْيَصِلْ عَلَى صَالِحِي مَوَالِينَا- يُكْتَبُ لَهُ ثَوَابُ صَلَاتِنَا وَمَنْ لَمْ يَقْدِرْ عَلَى زِيَارَتِنَا فَلْيَزُرْ صَالِحِي مَوَالِينَا- يُكْتَبُ لَهُ ثَوَابُ زِيَارَتِنَا

محمد بن الحسن بن احمد بن الولید، از حسن بن متیل، از محمد بن عبد الله بن مهران، از عمرو بن عثمان، وی می‌گوید: از حضرت رضا علیه السلام شنیدم که می‌فرمودند:

کسی که بر احسان به ما قادر نیست پس به دوستان شایسته و صالح ما احسان کند که ثواب احسان به ما برایش نوشته می‌شود و کسی که بر زیارت ما قادر نیست، دوستان صالح و شایسته ما را زیارت کند که ثواب زیارت ما برایش نوشته می‌شود.

۳- حَدَّثَنِي أَبِي وَمُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ وَجَمَاعَةٌ مَشَايِخِي رَهْ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ يَحْيَى قَالَ كُنْتُ بِفَيْدٍ فَمَشَيْتُ مَعَ عَلِيِّ بْنِ بِلَالٍ إِلَى قَبْرِ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَزِيعٍ قَالَ فَقَالَ لِي عَلِيُّ بْنُ بِلَالٍ قَالَ لِي صَاحِبُ هَذَا الْقَبْرِ عَنِ الرَّضَا (عليه السلام) قَالَ مَنْ أَتَى قَبْرَ أَخِيهِ الْمُوءِ مِنْ تَمَّ وَضَعَ يَدَهُ عَلَى الْقَبْرِ- وَقَرَأَ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ سَبْعَ مَرَّاتٍ أَمِنْ يَوْمِ الْفُرْعِ الْأَكْبَرِ

پدرم، و محمد بن یعقوب، و جماعتی از اساتیدم رحمه الله عليهم از محمد بن یحیی، از محمد بن احمد بن یحیی نقل کرده‌اند که وی گفت: من در «فید» (شهرکی است بین کوفه و مکه) بودم پس با علی بن بلال به طرف قبر محمد بن اسماعیل بن بزیع می‌رفتیم، علی بن بلال به من گفت:

صاحب این قبر از حضرت رضا علیه السلام برایم نقل کرد که آن جناب فرمودند:

دست روی آن گذارده و سوره «اِنَّا انزلناه» را هفت مرتبه بخواند از روز فرع اکبر در امان می‌باشد.

۴- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ مَتِّ الْجَوْهَرِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ يَحْيَى بْنِ عِمْرَانَ قَالَ كُنْتُ بِفَيْدٍ فَقَالَ مُحَمَّدُ بْنُ عَلِيِّ بْنِ بِلَالٍ مَرًّا بِنَا إِلَى قَبْرِ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَزِيعٍ فَذَهَبْنَا إِلَى عِنْدِ قَبْرِهِ فَقَالَ مُحَمَّدُ بْنُ عَلِيِّ بْنِ يَحْيَى صَاحِبُ هَذَا الْقَبْرِ الْمُوءِ مِنْ فَاسْتَقْبَلِ الْقَبْلَةَ وَ وَضَعَ يَدَهُ عَلَى الْقَبْرِ وَقَرَأَ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ سَبْعَ مَرَّاتٍ أَمِنْ مِنَ الْفُرْعِ الْأَكْبَرِ

محمد بن الحسن بن متّ الجوهری، از محمد بن احمد بن یحیی بن عمران، وی گفت:

من در «فید» بودم، محمد بن علی بن بلال گفت: ما را به طرف قبر محمد بن اسماعیل بن بزیع مرور دادند پس به قبر رسیدیم، محمد بن علی گفت: صاحب این قبر از حضرت رضا علیه السلام برایم نقل کرد که آن جناب فرمودند:

کسی که قبر برادر مومنش را زیارت کند پس رو به قبله کرده و دستش را روی قبر گذارد و سوره «اِنَّا انزلناه فی لیلۃ القدر» را هفت مرتبه بخواند از فرع اکبر سالم بماند.

۵- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مَتِّ الْجَوْهَرِيُّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ عَلِيِّ بْنِ إِسْمَاعِيلَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَمْرِو عَنْ أَيَّانٍ عَنْ عَبْدِ

الرَّحْمَنِ بْنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) كَيْفَ أَضْعُ يَدِي عَلَى قُبُورِ الْمُؤْمِنِينَ وَأَشَارَ بِيَدِهِ إِلَى الْأَرْضِ فَوَضَّعَهَا عَلَيْهَا وَهُوَ مُقَابِلُ الْقِبْلَةِ

محمد بن الحسین بن مَتَّ الجوهری، از محمد بن احمد، از علی بن اسماعیل، از محمد بن عمرو، از ابان، از عبد الرحمن بن ابی عبد الله، وی می گوید: از حضرت ابی عبد الله پرسیدم:

چگونه دستم را بر قبور مومنین بگذارم؟

حضرت با دست مبارکشان به زمین اشاره کرده پس آن را بر زمین نهادند در حالی که مقابل قبله قرار داشتند.

۶- وَعَنْهُ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ عَنْ مُوسَى بْنِ عِمْرَانَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ الْحَجَّالِ عَنْ صَفْوَانَ الْجَمَّالِ قَالَ سَجَعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) يَقُولُ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) يَخْرُجُ فِي مَلَأٍ مِنَ النَّاسِ مِنْ أَصْحَابِهِ كُلِّ عَشِيَّةٍ حَمِيسٍ إِلَى بَقِيعِ الْمَدِينِ فَيَقُولُ ثَلَاثًا - السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَهْلَ الدِّيَارِ وَثَلَاثًا رَحِمَكُمُ اللَّهُ ثُمَّ يَلْتَفِتُ أَصْحَابَهُ وَيَقُولُ هُوَ لَاءَ خَيْرٍ مِنْكُمْ فَيَقُولُونَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَلِمَ آمَنُوا وَآمَنَّا وَجَاهَدُوا وَجَاهَدْنَا فَيَقُولُ إِنَّ هُوَ لَاءَ آمَنُوا وَلَمْ يَلْبِسُوا إِيمَانَهُمْ بِظُلْمٍ وَمَضُوا عَلَى ذَلِكَ [وَأَنَا عَلَى ذَلِكَ شَهِيدٌ وَأَنْتُمْ تَبْقَوْنَ بَعْدِي وَلَا أَدْرِي مَا تُحْدِثُونَ بَعْدِي

از محمد بن الحسین، از محمد بن احمد، از موسی بن عمران، از عبد الله الحججال، از صفوان الجمال، وی می گوید:

از امام صادق علیه السلام شنیدم که می فرمودند:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم در هر شب جمعه با گروهی از اصحابشان به قبرستان بقیع در مدینه تشریف می بردند و در آنجا سه مرتبه می فرمودند:

السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَهْلَ الدِّيَارِ (سلام و درود بر شما ای اهل شهرها).

و سه مرتبه می فرمودند: رحمکم الله (خدا شما را رحمت کند).

سپس به اصحابشان توجه نموده و می فرمودند:

این اهل قبور از شما بهتر هستند.

اصحاب عرض می کردند: ای رسول خدا برای چه؟ ایشان ایمان آورده، ما نیز ایمان آورده‌ایم، ایشان جهاد کرده‌اند، ما نیز جهاد کرده‌ایم؟

حضرت فرمودند:

ایشان ایمان آورده ولی ایمانشان را به ظلم و ستم آلوده نکردند و با همین حال از دنیا رفتند و من بر این امر شهادت می دهم و شما پس از من در این دنیا باقی می مانید و نمی دانم پس از من چه خواهید کرد.

مترجم گوید:

این کلام حضرت اشاره است به ارتداد و ستم‌های اصحاب پس از رحلت آن وجود مبارک پس کلمه «لا ادری» نه به معنای نفی علم باشد بلکه کنایه است از حوادث واقعه بعد از آن جناب چنانچه در عرف این نحو تعبیر معمول می باشد.

۷- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ هَارُونَ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ مَسْعَدَةَ بْنِ زِيَادٍ عَنْ جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ آبَائِهِ (عليهم السلام) قَالَ دَخَلَ عَلَيَّ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ مَقْبَرَةً وَمَعَهُ أَصْحَابُهُ فَنَادَى يَا أَهْلَ الثَّرْبَةِ وَيَا أَهْلَ الْغُرْبَةِ وَيَا أَهْلَ الْخُمُودِ وَيَا أَهْلَ الْهُمُودِ أَمَا أَخْبَارُ مَا عِنْدَنَا فَأَمَّا أَمْوَالُكُمْ قَدْ قَسَمَتْ وَنِسَاءُكُمْ قَدْ نَكَحَتْ وَدُورُكُمْ قَدْ سَكَنْتَ فَمَا خَيْرٌ مَا عِنْدَكُمْ - ثُمَّ التَفَّتْ إِلَى أَصْحَابِهِ وَقَالَ أَمَا وَاللَّهِ لَوْ يُوَدُّنَ لَهُمْ فِي الْكَلَامِ لَقَالُوا لَمْ يَتَزَوَّدْ مِثْلَ التَّقْوَى زَادَ خَيْرُ الزَّادِ التَّقْوَى

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری از پدرش از هارون بن مسلم از مسعدة بن زیاد از حضرت جعفر بن محمد از پدران بزرگوارشان علیهم السلام حضرت فرمودند:

حضرت امیر المومنین علی علیه السلام در حالی که اصحابشان همراه بودند وارد قبرستانی شده و با صدای بلند فرمودند: ای اهل خاک، و ای اهل غربت و ای اهل خموشی، و ای مردگان، اما خبرهایی که نزد ما است عبارتند از: اموال شما قسمت شد، زنانان ازدواج کردند، خانه‌هایتان را دیگران ساکن شدند. حال بگوئید اخبار نزد شما چیست؟! سپس به اصحابشان توجه نموده و فرمودند: به خدا سوگند اگر اذن به ایشان داده شود که سخن بگویند خواهند گفت: هیچ توشه‌ای برای این جا مثل تقوی و پرهیزکاری نیست (بهترین توشه تقوا است).

۸- حَدَّثَنِي أَبِي وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَتِيلٍ عَنْ سَهْلِ بْنِ زِيَادٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ سِنَانٍ عَنْ إِسْحَاقَ بْنِ عَمَّارٍ عَنْ أَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) قَالَ قُلْتُ لَهُ الْمَوءُ مِنْ يَغْلَمٍ بِمَنْ يَزُورُ قَبْرَهُ قَالَ نَعَمْ وَ لَا يَزَالُ مُسْتَأْنِسًا بِهِ مَا زَالَ عِنْدَهُ فَإِذَا قَامَ وَ أَنْصَرَفَ مِنْ قَبْرِهِ دَخَلَهُ مِنْ أَنْصَرَفِهِ عَنْ قَبْرِهِ وَ خَشَهُ

پدرم رحمه الله عليه و محمد بن الحسن، از حسن بن متیل، از سهل بن زیاد، از محمد بن سنان، از اسحاق بن عمار، از حضرت ابی الحسن علیه السلام، اسحق می گوید: محضر مبارکش عرضه داشتم.

آیا مومنین آگاه است از کسی که قبر او را زیارت می کند؟
حضرت فرمودند:

بلی، پیوسته تا مادامی که زائر بر سر قبرش هست با او مانوس می باشد و وقتی زائر بلند شده و او سر قبر او بر می گردد از برگشتن وی وحشتی در مومنین پیدا می شود.

۹- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عَيْسَى عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الْمُغِيرَةِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ سِنَانٍ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) كَيْفَ أَسْلَمَ عَلَى أَهْلِ الْقُبُورِ قَالَ نَعَمْ تَقُولُ السَّلَامَ عَلَى أَهْلِ الدِّيَارِ مِنَ الْمَوءِ مَنِ وَ الْمُسْلِمِينَ أَنْتُمْ لَنَا فَرَطٌ وَ نَحْنُ إِنْ شَاءَ اللَّهُ بِكُمْ لِأَحْقُونَ حَدَّثَنِي أَبِي رَهَ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ أَبِي رَهَ عَنْ أَوْرَمَةَ بْنِ أَبِي نَجْرَانَ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ سِنَانٍ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَ ذَكَرَ مِثْلَهُ

حسن بن عبد الله بن محمد بن عیسی، از پدرش، از جدش، از عبد الله بن مغیره، از عبد الله بن سنان، وی می گفت: محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السلام عرض کردم: بر اهل قبور چگونه سلام دهم؟
حضرت فرمودند:

آری، بگو:

السَّلَامَ عَلَى أَهْلِ الدِّيَارِ مِنَ الْمَوءِ مَنِ وَ الْمُسْلِمِينَ (درود بر مومنین و مسلمین که اهل شهرها می باشند).

انتم لنا فرط (شما بر ما سبقت گرفتید) و نحن ان شاء الله بكم لاحقون (ما نیز ان شاء الله پشت سر شما خواهیم آمد). پدرم رحمه الله عليه، از حسین بن حسن بن ابان، از محمد بن اورمه، از عبد الله بن سنان نقل کرده که وی گفت: محضر مبارک حضرت ابی عبد الله علیه السلام عرض کردم ... عین حدیث گذشته را ذکر نموده است.

۱۰- حَدَّثَنِي الْحَسَنُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَبِيهِ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ مَحْبُوبٍ عَنْ عَمْرِو بْنِ أَبِي الْمُقَدَّامِ عَنْ أَبِيهِ قَالَ قَالَ مَرْزُوقُ مَعَ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) بِالْبَيْعِ فَمَرَرْنَا بِقَبْرِ رَجُلٍ مِنْ أَهْلِ الْكُوفَةِ مِنَ الشَّيْعَةِ فَقُلْتُ لِأَبِي جَعْفَرٍ جُعِلَتْ فِدَاكَ هَذَا قَبْرُ رَجُلٍ مِنَ الشَّيْعَةِ قَالَ فَوَقَفَ عَلَيْهِ وَ قَالَ اللَّهُمَّ ارْحَمْ غُرَبَتَهُ وَ صَلِّ وَ خِدِّتَهُ- وَ آنَسْ وَ خَشْتَهُ وَ آمِنْ رُوْعَتَهُ وَ أَسْكِنْ إِلَيْهِ مِنْ رَحْمَتِكَ مَا يُسَدِّتْغْنِي بِهِ عَنْ رَحْمَةِ مَنْ سِوَاكَ وَ أَلْحِقْهُ بِمَنْ كَانَ يَتَوَلَّاهُ

حسن بن عبد الله، از پدرش، از حسن بن محبوب، از عمرو بن ابی المقدام، از پدرش، وی گفت: در خدمت حضرت ابی جعفر علیه

السلام به قبرستان بقیع عبور کردیم،

به قبر مردی از شیعیان که اهل کوفه بود رسیدیم، به حضرت عرض کردم: این قبر یکی از شیعیان است فدایت شوم.
راوی می‌گوید: حضرت درنگ نمود و فرمودند:

بار خدایا به غربتت رحم فرما، وحدت و تنهائیش را به پیوند مبدل کن، در حال وحشتش انس بر قرار فرما، هراس او را بر طرف کن، از رحمت آن قدر نصیبت نما که از رحمت غیر تو بی‌نیاز گردد، و ملحقش کن به آنان که وی ایشان را دوست دارد.

۱۱- حَدَّثَنِي أَبِي رَهَ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ أَبَانَ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ عَنِ النَّضْرِ بْنِ سُوَيْدٍ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ سَلِيمَانَ عَنْ جَرَّاحِ الْمَدَائِنِيِّ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) كَيْفَ التَّسْلِيمِ عَلَى أَهْلِ الْقُبُورِ قَالَ تَقُولُ السَّلَامُ عَلَى أَهْلِ الدِّيَارِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُسْلِمِينَ رَحِمَ اللَّهُ الْمُسْتَقْدِمِينَ مِنْكُمْ وَالْمُسْتَأْخِرِينَ وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ بِكُمْ لَاحِقُونَ وَرَوَاهُ الْبَرْقِيُّ عَنْ أَبِيهِ عَنِ النَّضْرِ بْنِ سُوَيْدٍ عَنِ الْقَاسِمِ بْنِ سَلِيمَانَ عَنْ جَرَّاحِ الْمَدَائِنِيِّ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) وَذَكَرَ مِثْلَهُ
پدرم رحمه الله عليه، از حسین بن حسن بن ابان، از حسین بن سعید، از نصر بن سويد، از قاسم بن سلیمان، از جرّاح مدائنی، وی می‌گوید:

از حضرت ابی عبد الله عليه السلام پرسیدم: سلام دادن به اهل قبور چگونه است؟
حضرت فرمودند: بگو:

السلام علی اهل الدیّار من المومنین و المسلمین (درود بر اهل شهرها که عبارتند از مومنین و مسلمین) رحم الله المستقدمین منکم و المستأخیرین (خدا رحمت کند سابقین و لاحقین ایشان را).

و انا ان شاء الله بكم لاحقون (ان شاء الله ما نیز به شما ملحق خواهیم شد).

برقی از پدرش، از نصر بن سويد، از قاسم بن سلیمان، از جرّاح مدائنی نقل کرده که وی گفت:
از حضرت ابی عبد الله عليه السلام پرسیدم ... و مثل همان حدیث قبلی را ذکر نموده است.

۱۲- وَجَدْتُ فِي بَعْضِ الْكُتُبِ مُحَمَّدُ بْنُ سِنَانٍ عَنِ الْمُفَضَّلِ [الْفَضِيلِ] إِقَالَ قَالَ مَنْ قَرَأَ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ عِنْدَ قَبْرِ مُؤْمِنٍ سَبْعَ مَرَّاتٍ بَعَثَ اللَّهُ إِلَيْهِ مَلَكًا يَعْبُدُ اللَّهَ عِنْدَ قَبْرِهِ وَيَكْتُبُ لَهُ وَ لِلْمَيِّتِ ثَوَابٌ مِمَّا يَعْمَلُ ذَلِكَ الْمَلَكُ فَإِذَا بَعَثَهُ اللَّهُ مِنْ قَبْرِهِ لَمْ يَمُرَّ عَلَى هَوْلٍ إِلَّا صَرَفَهُ اللَّهُ عَنْهُ بِذَلِكَ الْمَلِكِ الْمُوَكَّلِ حَتَّى يُدْخِلَهُ اللَّهُ بِهِ الْجَنَّةَ وَيَقْرَأُ مَعِ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ سُورَةَ الْحَمْدِ وَالْمُعَوِّذَتَيْنِ وَقُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ وَ آيَةَ الْكُرْسِيِّ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ كُلِّ سُورَةٍ وَ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ سَبْعَ مَرَّاتٍ وَ تَقْرَأُ بَعْدَ الْحَمْدِ إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ سَبْعًا وَ الْمُعَوِّذَتَيْنِ وَقُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ وَ آيَةَ الْكُرْسِيِّ ثَلَاثًا ثَلَاثًا
در برخی از کتب چنین یافتم:

محمد بن سنان، از مفضل نقل کرده، وی گفت: فرمود:

کسی که «انا انزلناه» را هفت مرتبه نزد قبر مومنی بخواند خداوند متعال فرشته‌ای را به آنجا فرستاده تا خدا را در همان مکان عبادت کند و برای خواننده و میت ثواب عبادت آن فرشته منظور می‌شود.

و وقتی خداوند میت را از قبر بیرون آورد بواسطه آن فرشته موکل هول و هراس را از او بر طرف می‌کند تا داخل بهشتش نماید.

بعد از حمد سوره «إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ» را هفت بار بخوان سپس «معوذتین» یعنی قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ وَقُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ و «قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ» و «آیة الکرسی» هر کدام را سه بار قرائت نما.

۱۳- حَدَّثَنِي أَبِي رَهَ عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ أَبَانَ عَنِ مُحَمَّدِ بْنِ أَوْرَمَةَ عَنِ النَّضْرِ بْنِ سُوَيْدٍ عَنِ عَاصِمِ بْنِ حُمَيْدٍ عَنِ مُحَمَّدِ بْنِ مُسْلِمٍ عَنِ أَبِي جَعْفَرٍ (عليه السلام) قَالَ سَمِعْتُهُ يَقُولُ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) إِذَا مَرَّ بِقُبُورِ قَوْمٍ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ قَالَ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ مِنْ دِيَارِ قَوْمٍ مُؤْمِنِينَ وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ بِكُمْ لَاحِقُونَ
پدرم رحمه الله عليه، از حسین بن حسن بن ابان، از محمد بن اورمه، از نصر بن سويد، از عاصم بن حمید، از محمد بن مسلم از

حضرت ابی جعفر علیه السلام، وی گفت: شنیدم آن حضرت می فرمودند:

رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم هر گاه به قبور دسته‌ای از مومنین عبور می کردند می فرمودند:

السلام علیکم من دیار قوم مومنین (سلام بر شما که از شهرهای قوم اهل ایمان هستید).

و انا ان شاء الله بکم لاحقون (ما نیز ان شاء الله به شما ملحق خواهیم شد).

۱۴- وَعَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ الْحَسَنِ بْنِ أَبَانَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أُورَمَةَ عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَكَمِ عَنِ ابْنِ عَجَلَانَ قَالَ قَالَ أَبُو جَعْفَرٍ (عليه السلام) عَلَيَّ قَبْرِ

رَجُلٍ فَقَالَ اللَّهُمَّ صَلِّ وَحَدِّثْهُ وَآنَسْ وَحَشْتَهُ وَاسْكِنْ إِلَيْهِ مِنْ رَحْمَتِكَ مَا يَسْتَعْنِي بِهِ عَنْ رَحْمَةِ مَنْ سِوَاكَ

و پدرم از حسین بن حسن بن ابان، از محمد بن ارومه، از علی بن الحکم، از ابن عجلان نقل کرده که وی گفت:

حضرت ابو جعفر علیه السلام بر سر قبر مردی ایستاده و فرمودند:

اللهم صل وحدته (خدایا وحدت و تنهائی او را به پیوند مبدل کن).

و آنس وحشته (در حال وحشتش انس برقرار کن).

و اسکن الیه من رحمتک، یستغنی به عن رحمۃ من سواک (از رحمت آن قدر نصیبت نما که از رحمت و عنایت غیر تو بی نیاز گردد).

۱۵- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَزِيدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْبَرْقِيِّ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيِّ الْوَشَاءِ عَنْ

عَلِيِّ بْنِ أَبِي حَمْزَةَ قَالَ سَأَلْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) كَيْفَ نَسَلُمُ عَلَى أَهْلِ الْقُبُورِ قَالَ نَعَمْ تَقُولُ السَّلَامُ عَلَى

أَهْلِ الدِّيَارِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ وَ الْمُسْلِمِينَ وَ الْمُسْلِمَاتِ أَنْتُمْ لَنَا فَرَطٌ وَ إِنَّا بِكُمْ إِنْ شَاءَ اللَّهُ لَأَحِقُونَ

و محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری، از پدرش، از احمد بن محمد بن عبد الله برقی، از حسن بن علی الوشاء از علی بن ابی حمزه،

وی گفت: از حضرت ابی عبد الله علیه السلام پرسیدم: بر اهل قبور چگونه سلام دهیم؟

حضرت فرمودند:

آری، بگو:

السلام علی اهل الدیار من المومنین و المومنات و المسلمین و المسلمات، انتم لنا فرط و انا بکم ان شاء الله لاحقون.

(درود بر اهل شهرها که مومنین و مومنات و مسلمین و مسلمات باشند، شما بر ما سبقت گرفتید و ما نیز به شما ان شاء الله ملحق خواهیم شد).

۱۶- حَدَّثَنِي أَبِي وَعَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ وَ غَيْرُهُمَا عَنْ سَعْدِ بْنِ عَزِيدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ هَارُونَ بْنِ الْجَهْمِ عَنِ

الْمُفَضَّلِ بْنِ صَالِحٍ عَنْ سَعْدِ بْنِ طَرِيفٍ عَنِ الْأَصْبَغِ بْنِ نُبَاتَةَ قَالَ قَالَ مَرَّ عَلِيُّ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) عَلَى الْقُبُورِ فَأَخَذَ فِي الْجَادَّةِ ثُمَّ

قَالَ عَنْ يَمِينِهِ السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَهْلَ الْقُبُورِ مِنْ أَهْلِ الْقُصُورِ أَنْتُمْ لَنَا فَرَطٌ وَ نَحْنُ لَكُمْ تَبِعٌ وَ إِنَّا إِنْ شَاءَ اللَّهُ بِكُمْ لَأَحِقُونَ ثُمَّ التَفَّتْ عَنْ

يَسَارِهِ فَقَالَ - السَّلَامُ عَلَيْكُمْ يَا أَهْلَ الْقُبُورِ إِلَى آخِرِهِ

پدرم رحمه الله علیه و علی بن الحسین و غیر این دو، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن خالد، از پدرش، از هارون بن جهم،

از مفضل بن صالح، از سعد بن طریف، از اصبع بن نباته، وی گفت:

حضرت امیر المومنین علی علیه السلام بر قبور عبور کردند، پس در وسط راه ایستاده سپس به طرف راست توجه کرده و فرمودند:

السلام علیکم یا اهل القبور من اهل القصور (درود بر شما ای کسانی که در قصرها بوده و اکنون در قبرها خفته‌اید).

انتم لنا فرط و نحن لكم تبع و انا ان شاء الله بکم لاحقون (شما بر ما سبقت گرفتید و ما بدنبال شما بوده و ان شاء الله به شما ملحق

خواهیم شد).

سپس به طرف چپ توجه نموده و فرمودند:

السلام علی اهل القبور ... تا آخر کلمات زیارت.

۱۷- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ الْوَلِيدِ عَمَّنْ ذَكَرَهُ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْبَرْقِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ سَعْدَانَ بْنِ مُسْلِمٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي حَمْزَةَ عَنْ أَبِي بَصِيرٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ يَخْرُجُ أَحَدُكُمْ إِلَى الْقُبُورِ فَيَسَلُّمْ وَيَقُولُ السَّلَامُ عَلَى أَهْلِ الْقُبُورِ السَّلَامُ عَلَى مَنْ كَانَ فِيهَا مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُسْلِمِينَ أَنْتُمْ لَنَا فَرَطٌ وَنَحْنُ لَكُمْ تَبَعٌ - وَإِنَّا بِكُمْ لَمَاحِقُونَ وَإِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ يَا أَهْلَ الْقُبُورِ بَعْدَ سُكْنَى الْقُصُورِ يَا أَهْلَ الْقُبُورِ بَعِيدِ النَّعْمَةِ وَالسُّرُورِ صَبَرْتُمْ إِلَى الْقُبُورِ يَا أَهْلَ الْقُبُورِ كَيْفَ وَحَدَّثْتُمْ طَعَمَ الْمَوْتِ ثُمَّ يَقُولُ وَيَلُّ لِمَنْ صَارَ إِلَى النَّارِ ثُمَّ يُهْرِقُ دَمْعَتَهُ وَيَنْصَرِفُ

محمد بن الحسن بن الولید از کسی که ذکرش نموده، از احمد بن ابی عبد الله برقی، از پدرش، از سعد بن مسلم، از علی بن ابی حمزه از ابی بصیر، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

هر گاه یکی از شما به قبرستان رفتید، و ابتداء به اهل قبور سلام کرده و سپس بگوئید:

درود بر اهل قبور، درود بر مومنین و مسلمین که در قبور می‌باشند، شما بر ما سبقت گرفتید و ما تابع شما بوده و ان شاء الله به شما ملحق خواهیم شد، ما برای خدا بوده و به سوی او برمی‌گردیم، ای کسانی که در قبرها خفته‌اید بعد از آنکه در قصرها بودید، ای کسانی که در قبرها خوابیده‌اید بعد از آنکه اهل نعمت و سرور و شادی بودید، به قبور داخل شدید، ای اهل قبور: مزه مرگ را چگونه یافتید؟! سپس بگوئید:

وای بر کسی که پس از این وادی به دوزخ داخل شود.

سپس اشکهای آن حضرت ریخت و از قبرستان باز گشتند.

۱۸- وَعَنْهُ يَأْسِرُنَادِهِ عَنِ الْبَرْقِيِّ قَالَ حَدَّثَنَا بَعْضُ أَصْحَابِنَا عَنْ عَبَّاسِ بْنِ عَامِرِ الْقَصْبَانِيِّ عَنْ يَقْطِينٍ قَالَ أَخْبَرَنَا رَبِيعُ بْنُ مُحَمَّدٍ الْمُسَلِّيُّ قَالَ كَانَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) إِذَا دَخَلَ الْجَبَانَةَ يَقُولُ - السَّلَامُ عَلَى أَهْلِ الْجَنَّةِ

محمد بن الحسن الولید باسنادش از برقی، وی گفت:

برخی اصحاب از عباس بن عامر قصبانی، از یقطین، گفت:

ربیع بن محمد مسلّی به ما خبر داد و گفت:

حضرت ابی عبد الله علیه السلام هر گاه به قبرستان داخل می‌شدند می‌فرمودند:

درود بر اهل بهشت.

۱۰۶] - باب صد و ششم فضیلت زیارت حضرت فاطمه دختر موسی بن جعفر صلوات الله علیه در شهر قم

۱- حَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مُوسَى بْنِ بَابُوَيْهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ إِبْرَاهِيمَ بْنِ هَاشِمِ بْنِ أَبِيهِ عَنْ سَعْدِ بْنِ سَعْدٍ عَنْ أَبِي الْحَسَنِ الرَّضَا (عليه السلام) قَالَ سَأَلْتُهُ عَنْ زِيَارَةِ فَاطِمَةَ بِنْتِ مُوسَى (عليهما السلام) قَالَ مَنْ زَارَهَا فَلَهُ الْجَنَّةُ

علی بن الحسن بن بابویه، از علی بن ابراهیم بن هاشم، از پدرش از سعد بن سعد، از حضرت ابی الحسن الرضا علیه السلام، وی گفت: از آن حضرت راجع به زیارت حضرت فاطمه دختر موسی بن جعفر سلام الله علیه پرسیدم؟ حضرت فرمودند:

کسی که او را زیارت کند بهشت برایش خواهد بود.

۲- حَدَّثَنِي أَبِي وَأَخِي وَالْجَمَاعَةُ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ إِدْرِيسَ وَعَئِيرِهِ عَنِ الْعُمَرَكَيِّ بْنِ عَلِيٍّ الْبُوفَكِيِّ عَمَّنْ ذَكَرَهُ عَنِ ابْنِ الرَّضَا (عليه السلام) قَالَ مَنْ زَارَ قَبْرَ عَمَّتِي بِقُمْ فَلَهُ الْجَنَّةُ

پدرم رحمه الله علیه و برادرم و جماعتی، از احمد بن ادريس، و غیر او، از عمرکی بن علی البوفکی، از کسی که ذکرش نموده از حضرت ابن الرضا سلام الله علیهما، حضرت فرمودند:

کسی که قبر عمه‌ام را در قم زیارت کند بهشت برایش می‌باشد.

۱۰۷ - باب صد و هفتم فضیلت زیارت قبر حضرت عبد العظیم بن عبد الله الحسنی دری

خَدَّثَنِي عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ مُوسَى بْنِ بَابُوَيْهِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى الْعَطَّارِ عَنْ بَعْضِ أَهْلِ الرَّيِّ قَالَ دَخَلْتُ عَلَى أَبِي الْحَسَنِ الْعَشِيرِيِّ (عليه السلام) فَقَالَ أَتَيْتَ كُنْتَ فَزُرْتُ الْحُسَيْنَ بْنَ عَلِيٍّ (عليه السلام) فَقَالَ أَمَا إِنَّكَ لَوْ زُرْتَ قَبْرَ عَبْدِ الْعَظِيمِ عِنْدَكُمْ لَكُنْتَ كَمَنْ زَارَ الْحُسَيْنَ ع

علی بن الحسین بن موسی بن بابویه، از محمد بن یحیی العطّار، از بعضی اهل ری، وی گفت:

بر حضرت ابی الحسن العسکری علیه السلام داخل شدم، حضرت فرمودند:

کجا بودی؟

عرض کردم: به زیارت حضرت حسین بن علی علیهما السلام رفته بودم.

حضرت فرمودند:

آیا نمی دانی، اگر قبر عبد العظیم را که نزدتان هست زیارت کنی مثل آن است که حسین علیه السلام را زیارت کرده‌ای.

[۱۰۸] - باب صد و هشتم زیارت نادره

۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سُلَيْمَانَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادٍ الْبَصْرِيِّ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قَالَ لِي إِنَّ عِنْدَكُمْ أَوْ قَالَ فِي قُرْبِكُمْ لَفَضِيلَةٌ مَا أُوتِيَ أَحَدٌ مِثْلَهَا وَمَا أَحْسَبُكُمْ تَعْرِفُونَهَا كُنْتُمْ مَعْرِفَتَهَا وَلَا تَحْفَظُونَ عَلَيْهَا وَلَا عَلَى الْقِيَامِ بِهَا وَإِنَّ لَهَا لَأَهْلًا خَاصَّةً قَدْ سَمَّوْا لَهَا وَأَعْطَوْهَا بِلَا حَوْلٍ مِنْهُمْ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا مَا كَانَ مِنْ صُنْعِ اللَّهِ لَهُمْ وَسِعَادَةٌ جَاهَهُمُ اللَّهُ بِهَا وَرَحْمَةٌ وَرَأْفَةٌ وَتَقَدُّمٌ قُلْتُ جَعَلْتُ فِدَاكَ وَمَا هَذَا الَّذِي وَصِفْتُمْ لَنَا وَلَمْ تُسَمِّهِمْ قَالَ زِيَارَةُ حَدِيثِي الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ (عليهما السلام) فَإِنَّهُ غَرِيبٌ بِأَرْضِ غُرَبَةٍ يَبْكِيهِ مَنْ زَارَهُ وَيَحْزَنُ لَهُ مَنْ لَمْ يَزُرْهُ وَيَخْتَرِقُ لَهُ مَنْ لَمْ يَشْهَدْهُ وَيَزْحَمُهُ مَنْ نَظَرَ إِلَى قَبْرِ ابْنِهِ عِنْدَ رِجْلِهِ فِي أَرْضٍ فَلَمَّا لَمَّا حَمِيمٌ قُرْبُهُ وَلَمَّا قَرِيبٌ ثُمَّ مَنَعَ الْحَقَّ وَتَوَازَرَ عَلَيْهِ أَهْلُ الرَّدَّةِ حَتَّى قَتَلُوهُ وَضَعُوهُ وَعَرَّضُوهُ لِلسَّبَاعِ وَمَنَعُوهُ شُرُوبَ مَاءِ الْفُرَاتِ الَّذِي يَشْرَبُهُ الْكِلَابُ وَضَعُوا حَقَّ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَوَصَّيْتَهُ بِهِ وَبِأَهْلِ بَيْتِهِ فَأَمْسَى مَجْفُوفًا فِي حُفْرَتِهِ صَرِيحًا بَيْنَ قَرَابَتِهِ وَشَيْعَتِهِ بَيْنَ أَطْبَاقِ التُّرَابِ قَدْ أُوحِشَ قُرْبُهُ فِي الْوَحْدَةِ وَالتُّبْعِدِ عَنْ جَدِّهِ وَالْمَنْزِلِ الَّذِي لَا يَأْتِيهِ إِلَّا مَنْ ائْتَحَنَ اللَّهُ قَلْبَهُ لِلإِيمَانِ وَعَرَفَهُ حَقًّا فَقُلْتُ لَهُ جَعَلْتُ فِدَاكَ قَدْ كُنْتُ آتِيهِ حَتَّى بُلِّغْتُ بِالسُّلْطَانِ وَفِي حِفْظِ أَمْوَالِهِمْ وَأَنَا عِنْدَهُمْ مَشْهُورٌ فَتَرَكْتُ لِلتَّقِيَّةِ إِتْيَانَهُ وَأَنَا أَعْرِفُ مَا فِي إِتْيَانِهِ مِنَ الْخَيْرِ فَقَالَ هَلْ تَدْرِي مَا فَضْلُ مَنْ أَتَاهُ وَمَا لَهُ عِنْدَنَا مِنْ جَزِيلِ الْخَيْرِ فَقُلْتُ لَا فَقَالَ أَمَّا الْفَضْلُ فَبَيْنَاهُمِ مَلَائِكَةُ السَّمَاءِ وَأَمَّا مَا لَهُ عِنْدَنَا فَالتَّرَحُّمُ عَلَيْهِ كُلِّ صَبَاحٍ وَمَسَاءٍ وَلَقَدْ حَدَّثَنِي أَبِي أَنَّهُ لَمْ يَخُلْ مَكَانَهُ مُنْذُ قُتِلَ مِنْ مُصِيبٍ يُصِيبُ عَلَيْهِ مِنَ الْمَلَائِكَةِ أَوْ مِنَ الْجِنِّ أَوْ مِنَ الْإِنْسِ أَوْ مِنَ الْوَحْشِ وَمَا مِنْ شَيْءٍ إِلَّا وَهُوَ يَغْبِطُ زَائِرَهُ وَيَتَمَسَّحُ بِهِ وَيَرْجُو فِي النَّظَرِ إِلَيْهِ الْخَيْرَ لِنَظَرِهِ إِلَى قَبْرِهِ (عليه السلام) ثُمَّ قَالَ بَلَّغْنِي أَنَّ قَوْمًا يَأْتُونَهُ مِنْ نَوَاحِي الْكُوفَةِ وَنَاسًا [أُنَاسًا] مِنْ غَيْرِهِمْ وَنِسَاءً يَتَدَبَّنَّهُ وَذَلِكَ فِي النَّصْفِ مِنْ شَعْبَانَ فَمِنْ بَيْنِ قَارِيٍّ يَقْرَأُ وَقَاصِّ يَقْصُصُ وَنَادِبٍ يَنْدُبُ وَقَائِلٍ يَقُولُ الْمَرَاثِي فَقُلْتُ نَعَمْ جَعَلْتُ فِدَاكَ قَدْ شَهِدْتُ بَعْضَ مَا تَصِفُ فَقَالَ الْحَمِيدُ لِلَّهِ الَّذِي جَعَلَ فِي النَّاسِ مَنْ يَفْقِدُ الْإِنِّيَا وَيَمْدَحُنَا وَيَزِيئُنَا لَنَا وَجَعَلَ عِدْوَنَا مَنْ يَطْعُنُ عَلَيْهِمْ مِنْ قَرَابَتِنَا وَغَيْرِهِمْ يَهْدُونَهُمْ [يَهْدُونَهُمْ] أَوْ يُقَبِّحُونَ مَا يَصْنَعُونَ

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری، از پدرش، از علی بن محمد بن سلیمان، از محمد بن خالد، از عبد الله بن حماد البصری، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام می گوید: حضرت به من فرمودند:

بدرستی که نزد شما است یا فرمودند: بدرستی که در نزدیکی شما است فضیلتی که به احدی مثل آن اعطاء نشده و گمان نمی کنم که به حقیقت آن پی برده باشید، شما نگهدار آن نبوده و بر آن قیام نمی کنید برای آن افراد خاصی بوده که اهلش هستند و این فضیلت به آنها اعطاء شده بدون اینکه از ایشان حرکت و فعالیت سرزده باشد بلکه صرفاً از ناحیه حق تعالی ایشان مورد رحمت و رأفت قرار گرفته و این عطیه الهی به آنها عنایت شده است.

عرض کردم: فدایت شوم این فضیلتی که توصیف فرموده و نامش را نبردید چیست؟
حضرت فرمودند:

زیارت جدّم حسین بن علی علیهما السلام، چه آنکه او در سرزمین دور دست غریب می باشد هر کس به زیارتش رود بر او می گرید و اندوهگین می شود و آن کس که بر سر مزارش حاضر نشود می سوزد و آن کس که به پائین پای آن حضرت به قبر فرزندش بنگرد و ملاحظه کند که در آن زمین فلات دفن شده است بر آن حضرت ترحم می کند، نه خویشی در نزدیکی آن جناب بوده و نه اقربایش آن جا می باشند، او را از حقّ مسلمش منع نموده و اهل ظلم و ستم و گروه مرتد با هم توافق کرده و بر علیه آن حضرت قیام کرده تا جایی که او را کشته و بدن مبارکش را در آن بیابان انداخته و در معرض درندگان گذاردند، از نوشیدن آب فرات که سگ ها از آن می آشامیدند او را منع کردند و بدین ترتیب حق رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم را ضایع نموده و عمل به وصیت و سفارشی که آن وجود مبارک راجع به حضرتش به سایر افراد اهل بیتش نموده بود را ترک نمودند، عصر آن

روزی که حضرت شهید شدند در حالی که ستمها به آن جناب شده بود در بین اقرباء و پیروانش در گودال روی خاک‌ها افتاده بودند، اهل بیتش در آن بیابان تنها و دور از جدّ و منزل و کاشانه‌شان به حالتی غمگین و اندوه بودند، این آزمایش برای احدی اتفاق نمی‌افتد مگر آنان که خداوند امتحانشان کرده و قلبی ملامال از ایمان داشته و به حقّ ما عارف و آگاه می‌باشند.

محضرش عرض کردم: فدایت شوم قبلا- من به زیارت آن حضرت می‌رفتم تا وقتی که مبتلا- به سلطان شده و من را مستحفظ اموالشان قرار دادند و چون من نزد ایشان مشهور و معروف بودم از این روز زیارت آن جناب را تقیه ترک کردم در حالی که به ثواب و اجر زیارت آن حضرت کاملا واقف و آگاه هستم.

حضرت فرمودند:

آیا فضل و برتری کسی که به زیارت آن حضرت رود را می‌دانی؟ و آیا خیر عظیم و جزیلی که برای او نزد ما هست را آگاهی؟ عرضه داشتیم: خیر.

حضرت فرمودند:

اما فضل او: تمام فرشتگان آسمان به او مباحثات می‌کنند.

و اما خیر عظیمی که برای او نزد ما است: هر صبح و شام بر او رحمت می‌شود.

سپس مصنف کتاب رحمه الله می‌فرماید:

پدرم برایم نقل نمود که از زمان شهادت آن حضرت آن مکان یک آن از نماز گزار خالی نمانده بلکه از آن تاریخ تا حال یا فرشتگان و یا جنّ و یا انس و یا وحوش در آن مکان مقدّس به عبادت و نماز اشتغال داشته‌اند، و هیچ موجودی نیست مگر آنکه به حال زائر آن حضرت غبطه می‌خورد و او را مسح کرده و به او نظر کرده و در این نظر امید خیر دارد زیرا شخصی که وی به او نگریسته به قبر آن حضرت نظر افکنده است.

سپس حضرت فرمودند:

خبر به من داده‌اند که از نواحی کوفه گروهی از غیر اهل کوفه و زمانی به زیارتش رفته و بر آن حضرت ندبه و زاری نموده‌اند و این زیارت در نیمه شعبان صورت گرفته، از این گروه بعضی به قرائت قرآن مشغول بوده و برخی قضایا و حوادث واقعه کربلاء را برای دیگران بازگو کرده و جماعتی به ندبه و زاری سرگم شده و پاره‌ای به خواندن مرثی مبادرت نموده‌اند.

عرض کردم: بلی فدایت شوم من شاهد برخی از این توصیفات می‌فرمائید بوده‌ام.

حضرت فرمودند:

حمد و سپاس خدائی را که در میان مردم کسانی را گذارده که بطرف ما کوچ و سفر کرده و مدح و مرثی ما را می‌گویند و در مقابل دشمن ما را کسانی قرار داده که از اقرباء ما بوده و آن گروه اول را مورد طعن قرار می‌دهند ولی دیگران ایشان را هلاک کرده و کار و عملشان را تقیح می‌نمایند.

۲- وَبِهَذَا الْأَسْبَابِ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ الْأَصَمِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ بَكْرِ الْأَرَجَانِيِّ قَالَ صَحِبْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) فِي طَرِيقِ مَكَّةَ مِنَ الْمَدِينَةِ فَنَزَلْنَا مَنْزِلًا يُقَالُ لَهُ عَسْفَانُ ثُمَّ مَرَرْنَا بِجَبَلِ أَسْوَدَ عَنْ يَسَارِ الطَّرِيقِ مُوحِشٍ فَقُلْتُ لَهُ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) مَا أَوْحَشَ هَذَا الْجَبَلَ مَا رَأَيْتُ فِي الطَّرِيقِ مِثْلَ هَذَا فَقَالَ لِي يَا ابْنَ بَكْرٍ أَتَدْرِي أَيُّ جَبَلٍ هَذَا قُلْتُ لَا قَالَ هَذَا جَبَلٌ يُقَالُ لَهُ الْكَمَدُ وَهُوَ عَلَى وَادٍ مِنْ أَوْدِيَةِ جَهَنَّمَ وَفِيهِ قَتْلَةُ أَبِي الْحَسَنِ (عليه السلام) اسْتَوْدَعَهُمْ فِيهِ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمْ مِيَاهُ جَهَنَّمَ مِنَ الْغَسَلِينَ وَالصَّيْدِ وَالْحَمِيمِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْ جَبِّ الْجَوِي وَمَا يَخْرُجُ مِنَ الْفَلَقِ مِنْ أَثَامٍ وَمَا يَخْرُجُ مِنْ طِينِهِ الْخَيَالِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْ جَهَنَّمَ وَمَا يَخْرُجُ مِنْ لُطَى وَمِنْ الْخَطْمَةِ- وَمَا يَخْرُجُ مِنْ سِقَرٍ وَمَا يَخْرُجُ مِنَ الْحَمِيمِ وَمَا يَخْرُجُ مِنَ الْهَؤُويَةِ وَمَا يَخْرُجُ مِنَ السَّعِيرِ- وَمَا مَرَّزْتُ بِهِذَا الْجَبَلِ فِي سَفَرِي فَوَقَفْتُ بِهِ إِلَّا رَأَيْتُهُمَا يَسْتَعِينَانِ إِلَيَّ وَ إِنِّي لَأَنْظُرُ إِلَى قَتْلَةِ أَبِي وَ أَقُولُ لَهُمَا إِنَّمَا هُوَ لَاءِ فَعَلُوا مَا أَسْأَلْتُمَا لَمْ تَرْحَمُونَا إِذْ وُلِّيتُمْ- وَ قَتَلْتُمُونَا وَ

حَرَمْتُمُونَا وَ وَبَّيْتُمْ عَلَيَّ قَتَلْنَا [حَقْنَا] أَوْ اسْتَبَدَدْتُمْ بِالْأَمْرِ دُونَنَا فَلَمَّا رَحِمَ اللَّهُ مَنْ يَزْحَمَكُمَا دُوقًا وَبَالَ مَا قَدَّمْتُمَا وَ مَا اللَّهُ بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ وَ أَشَدُّهُمَا تَضَرُّعًا وَ اسْتِيكَانَةً الثَّانِي فَرَبَّمَا وَفَقْتُ عَلَيْهِمَا لِيَتَسَلَّمَا عَلَيَّ عَنِّي بَعْضُ مَا فِي قَلْبِي - وَ رَبَّمَا طَوَيْتُ الْجَبَلَ الَّذِي هُمَا فِيهِ وَ هُوَ جَبَلُ الْكَمِيدِ قَالَ قُلْتُ لَهُ جُعِلْتُ فِدَاكَ فَإِذَا طَوَيْتُ الْجَبَلَ فَمَا تَسْمِعُ قَالَ أَسْمِعُ أَصْوَاتَهُمَا يَنَادِيَانِ عَرَّجَ عَلَيْنَا نُكَلِّمُكَ فَإِنَّا نَتُوبُ وَ أَسْمِعُ مِنَ الْجَبَلِ صَارِحًا يَصْرُخُ بِي أَجْبَهُمَا وَ قُلْ لَهُمَا أَحْسَوْهُمَا فِيهَا وَ لَا تُكَلِّمُونِ قَالَ قُلْتُ لَهُ جُعِلْتُ فِدَاكَ وَ مَنْ مَعَهُمْ قَالَ كُلُّ فِرْعَوْنَ عَنَّا عَلَى اللَّهِ وَ حَكَى اللَّهُ عَنْهُ فِعَالَهُ وَ كُلُّ مَنْ عَلَّمَ الْعِبَادَ الْكُفْرَ فَقُلْتُ مَنْ هُمْ قَالَ نَحْوُ بُولِسَ الَّذِي عَلَّمَ الْيَهُودَ أَنَّ يَدَ اللَّهِ مَغْلُوبَةٌ وَ نَحْوُ نَسِطُورَ الَّذِي عَلَّمَ النَّصَارَى أَنَّ عِيسَى الْمَسِيحَ ابْنُ اللَّهِ وَ قَالَ لَهُمْ هُمْ ثَلَاثَةٌ وَ نَحْوُ فِرْعَوْنَ مُوسَى الَّذِي قَالَ - أَنَا رَبُّكُمْ الْأَعْلَى وَ نَحْوُ نَمْرُودَ الَّذِي قَالَ فَهَرَّتْ أَهْلِيلُ الْمَارِضِ وَ قَتَلْتُ مَنْ فِي السَّمَاءِ وَ قَاتِلِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) وَ قَاتِلِ فَاطِمَةَ وَ مُحَسِّنِ وَ قَاتِلِ الْحَسَنِ وَ الْحُسَيْنِ (عليهما السلام) فَأَمَّا مُعَاوِيَةُ وَ عَمْرُوهُمَا فَمَا يَطْمَعَانِ فِي الْخُلَاصِ وَ مَعَهُمْ كُلُّ مَنْ نَصَبَ لَنَا الْعِدَاوَةَ وَ أَعَانَ عَلَيْنَا بِلِسَانِهِ وَ يَدِهِ وَ مَالِهِ قُلْتُ لَهُ جُعِلْتُ فِدَاكَ فَأَنْتَ تَسْمِعُ ذَا كَلِّهِ وَ لَمَّا تَفْرَعُ قَالَ يَا ابْنَ بَكْرٍ إِنْ قُلُوبُنَا غَيْرُ قُلُوبِ النَّاسِ إِنَّا مُطِيعُونَ مُضِيءٌ مُؤَنٌ مُضِيءٌ طَفُونٌ نَرَى مَا لَا يَرَى النَّاسُ وَ نَسْمِعُ مَا لَا يَسْمِعُ النَّاسُ وَ إِنَّ الْمَلَائِكَةَ تَنْزِلُ عَلَيْنَا فِي رِحَالِنَا وَ تَتَقَلَّبُ فِي فُرْشِنَا وَ تَشْهَدُ طَعَامَنَا وَ تَحْضُرُ مَوْتَانَا وَ تَأْتِينَا بِأَخْبَارِ مَا يَخْدُثُ قَبْلَ أَنْ يَكُونَ وَ تَصَلِّيَ مَعَنَا وَ تَدْعُو لَنَا وَ تَلْقَى عَلَيْنَا أَجْنِحَتَهَا وَ تَتَقَلَّبُ عَلَى أَجْنِحَتِهَا صَبِيحَانَا وَ تَمْنَعُ الدَّوَابَّ أَنْ تَصِلَ إِلَيْنَا وَ تَأْتِينَا مِمَّا فِي الْأَرْضِ مِنْ كُلِّ نَبَاتٍ فِي زَمَانِهِ وَ تَسْقِينَا مِنْ مَاءِ كُلِّ أَرْضٍ نَجِدُ ذَلِكَ فِي آيَاتِنَا وَ مَا مِنْ يَوْمٍ وَ لَا سَاعَةٍ وَ لَا وَقْتٍ صِلَاهُ إِلَّا وَ هِيَ تَنْهَيَا لَهَا وَ مَا مِنْ لَيْلَةٍ تَأْتِي عَلَيْنَا إِلَّا وَ أَخْبَارُ كُلِّ أَرْضٍ عِنْدَنَا وَ مَا يَخْدُثُ فِيهَا وَ أَخْبَارُ الْجَنِّ وَ أَخْبَارُ أَهْلِ الْهَوَى مِنَ الْمَلَائِكَةِ وَ مَا مِنْ مَلَكٍ يَمُوتُ فِي الْأَرْضِ وَ يَقُومُ غَيْرُهُ إِلَّا أَنَا خَبِرُهُ وَ كَيْفَ سَبَّرْتُهُ فِي الَّذِينَ قَبْلَهُ وَ مَا مِنْ أَرْضٍ مِنْ سَبْتِهِ أَرْضٍ يَنْزِلُ إِلَيْهَا السَّابِغَةُ إِلَّا وَ نَحْنُ نُوَدِّي بِخَبْرِهِمْ فَقُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ فَأَيْنَ مُنْتَهَى هَذَا الْجَبَلِ قَالَ إِلَى الْأَرْضِ السَّابِغَةِ [السَّادِسَةُ] - وَ فِيهَا جَهَنَّمُ عَلَى وَادٍ مِنْ أَوْدِيَّتِهِ عَلَيْهِ حَفْظَةٌ أَكْثَرُ مِنْ نُجُومِ السَّمَاءِ وَ قَطْرُ الْمَطَرِ وَ عِدَدِ مَا فِي الْبَحَارِ وَ عِدَدِ الثَّرَى قَدِ وَ كُلُّ كُلِّ مَلَكٍ مِنْهُمْ بِشَيْءٍ وَ هُوَ مُقِيمٌ عَلَيْهِ لَا يُفَارِقُهُ قُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا يُلْقُونَ الْأَخْبَارَ قَالَ لَمَّا إِنَّمَا يُلْقِي ذَلِكَ إِلَى صَاحِبِ الْأَمْرِ وَ إِنَّا لَنَحْمِلُ مَا لَا يَقْدِرُ الْعِبَادُ عَلَى الْحُكُومَةِ فِيهِ فَحَكْمٌ فِيهِ فَمَنْ لَمْ يَقْبَلْ حُكُومَتَنَا جَبَرْتَهُ الْمَلَائِكَةُ عَلَى قَوْلِنَا وَ أَمَرْتِ الَّذِينَ يَحْفَظُونَ نَاحِيَةَ أَنْ يَفْسُرُوهُ عَلَى قَوْلِنَا وَ إِنْ كَانَ مِنَ الْجَنِّ مِنْ أَهْلِ الْخِلَافِ وَ الْكُفْرِ أَوْ تَقْتَهُ وَ عِدَّتُهُ حَتَّى يَصِيرَ إِلَى مَا حَكَمْنَا بِهِ قُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ فَهَلْ يَرَى الْإِمَامَ مَا بَيْنَ الْمَشْرِقِ وَ الْمَغْرِبِ فَصَالَ يَا ابْنَ بَكْرٍ فَكَيْفَ يَكُونُ حُجَّةُ اللَّهِ عَلَى مَا بَيْنَ قَطْرَتَيْهَا وَ هُوَ لَا يَرَاهُمْ وَ لَا يَحْكُمُ فِيهِمْ وَ كَيْفَ يَكُونُ حُجَّةً عَلَى قَوْمٍ غُيِّبَ لَهَا يَقْدِرُ عَلَيْهِمْ وَ لَا يَقْدِرُونَ عَلَيْهِ وَ كَيْفَ يَكُونُ مُؤَدِّيًا عَنِ اللَّهِ وَ شَاهِدًا عَلَى الْخَلْقِ وَ هُوَ لَمَّا يَرَاهُمْ وَ كَيْفَ يَكُونُ حُجَّةً عَلَيْهِمْ وَ هُوَ مَحْجُوبٌ عَنْهُمْ وَ قَدْ جَعَلَ بَيْنَهُمْ وَ بَيْنَهُ أَنْ يَقُومَ بِأَمْرِ رَبِّهِ فِيهِمْ وَ اللَّهُ يَقُولُ وَ مَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَذَّابًا لِلنَّاسِ يَعْنِي بِهِ مَنْ عَلَى الْأَرْضِ وَ الْحُجَّةُ مِنْ بَعْدِ النَّبِيِّ (صلى الله عليه و آله) يَقُومُ مَقَامَ النَّبِيِّ (صلى الله عليه و آله) مِنْ بَعْدِهِ وَ هُوَ الدَّلِيلُ عَلَى مَا تَشَاجَرَتْ فِيهِ الْأُمَّةُ وَ الْأَخِذُ بِحُقوقِ النَّاسِ وَ الْقِيَامُ بِأَمْرِ اللَّهِ - وَ الْمُنْصِفُ لِبَعْضِهِمْ مِنْ بَعْضٍ فَإِذَا لَمْ يَكُنْ مَعَهُمْ مَنْ يَنْصُدُّ قَوْلَهُ وَ هُوَ يَقُولُ سَنُرِيهِمْ آيَاتِنَا فِي الْأَفَاقِ وَ فِي أَنْفُسِهِمْ فَأَيُّ آيَةٍ فِي الْأَفَاقِ غَيْرِنَا أَرَاهَا اللَّهُ أَهْلَ الْأَفَاقِ - وَ قَالَ مَا نُرِيهِمْ مِنْ آيَةٍ إِلَّا هِيَ أَكْبَرُ مِنْ أُخْتِهَا فَأَيُّ آيَةٍ أَكْبَرُ مِنَّا وَ اللَّهُ إِنْ بَنَى هَيْاشِمَ وَ قُرَيْشًا لَتَعْرِفَ مَا أَعْطَانَا اللَّهُ وَ لَكِنَّ الْحَسِيدَ أَهْلَكَهُمُ كَمَا أَهْلَكَكَ إِبْلِيسُ وَ إِنَّهُمْ لَيَأْتُونَنَا إِذَا اضْطَرُّوا وَ خَافُوا عَلَى أَنْفُسِهِمْ فَيَسْأَلُونَا فَنُوضِّحُ لَهُمْ فَيَقُولُونَ نَشْهَدُ أَنَّكُمْ أَهْلُ الْعِلْمِ ثُمَّ يَخْرُجُونَ فَيَقُولُونَ مَا رَأَيْنَا أَضَلَّ مِمَّنْ اتَّبَعَ هَوَاءَ لَاءِ وَ يَقْبَلُ مَقَالَتَهُمْ قُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ أَخْبَرْنِي عَنِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) لَوْ نُبَشِّرُ كَانُوا يَجِدُونَ فِي قَبْرِهِ شَيْئًا قَالَ يَا ابْنَ بَكْرٍ مَا أَعْظَمَ مَسَائِلَكَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) مَعَ أَبِيهِ وَ أُمِّهِ وَ أَخِيهِ الْحَسَنِ فِي مَنْزِلِ رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) يُحِبُّونَ كَمَا يُحِبُّ وَ يُزْرَقُونَ كَمَا يُزْرَقُ فَلَوْ نُبَشِّرُ فِي أَيَّامِهِ لَوْجِدَ وَ أَمَّا الْيَوْمَ فَهُوَ حَتَّى عِنْدَ رَبِّهِ يُزْرَقُ وَ يُنْظَرُ إِلَى مُعَسِّكَرِهِ وَ يُنْظَرُ إِلَى الْعَرْشِ مَتَى يُوَدِّعُ أَنْ يَحْمِلَهُ وَ إِنَّهُ لَعَلَى يَمِينِ الْعَرْشِ مُتَعَلِّقٌ يَقُولُ يَا رَبِّ أَنْجِرْ لِي مَا وَعَدْتَنِي وَ إِنَّهُ لَيُنْظَرُ إِلَى زُورِهِ وَ هُوَ أَعْرَفُ بِهِمْ وَ بِأَسْمَاءِ آبَائِهِمْ وَ بِدَرَجَاتِهِمْ وَ بِمَنْزِلَتِهِمْ عِنْدَ اللَّهِ مِنْ أَحَدِكُمْ بَوْلَدِهِ وَ مَا فِي رَحْلِهِ وَ إِنَّهُ لَيَرَى مَنْ يَبْكِيهِ فَيَسْتَعْفِرُ لَهُ رَحْمَةً لَهُ وَ يَسْأَلُ أَبَاهُ الْإِسْتِغْفَارَ لَهُ وَ يَقُولُ لَوْ تَعْلَمُ أَيُّهَا الْبَاكِي مَا أَعَدَّ لَكَ لَفَرِحْتَ أَكْثَرَ مِمَّا جَزَعْتَ فَلْيَسْتَعْفِرْ لَهُ كُلُّ مَنْ سَمِعَ بُكَاءَهُ مِنَ الْمَلَائِكَةِ فِي السَّمَاءِ وَ فِي الْحَاثِرِ وَ يَتَقَلَّبُ وَ مَا عَلَيْهِ مِنْ ذَنْبٍ

و با همین اسناد از عبد الله اصم، از عبد الله بن بکیر ارجانی نقل شده، وی گفت:

با حضرت ابا عبد الله علیه السّلام در راه مکه از مدینه همراه بودم، پس به جایی که «عسفان» نامیده می‌شد فرود آمدیم و سپس از کنار کوهی سیاه که در سمت چپ جاده بود و کوهی وحشت‌ناک به نظر می‌آمد عبور کردیم، محضر آن حضرت عرض کردم: ای پسر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم، چقدر این کوه وحشت‌ناک است! در این راه کوهی مثل این ندیده‌ام. حضرت فرمودند:

ای پسر بکیر، می‌دانی این چه کوهی است؟

عرض کردم: خیر.

فرمودند:

این کوهی است بنام «کمد» و آن در وادی از وادی‌های دوزخ بوده و در آن قاتلین پدرم امام حسین علیه السّلام نگه داشته شده‌اند، در این کوه از زیر قاتلین آب‌های جهنمی جاری می‌باشند، این آب‌ها عبارتند از:

غسلین (آبی که از پوست و گوشت دوزخیان جاری است)، صدید (آبی که ناشی از چرک و زرد آب باشد) حمیم (عرق دوزخیان را گویند) آبی که از چاه جوّی خارج می‌شود و آن آبی است گندیده و متعفن، آبی که از چاه فلق در دوزخ خارج می‌شود و آن آبی است حاصل از چرک و خون مجرمین، آبی که از خبال یعنی چرک بدن دوزخیان جاری است، آبی که از جهنم روان است، آبی که از لظی (وادی از وادی‌های جهنم) بیرون می‌آید، آبی که از حطمه (وادی از وادی‌های جهنم) خارج می‌شود، آبی که از سقر (وادی از وادی‌های جهنم) بیرون می‌آید آبی که از حمیم (وادی از وادی‌های دوزخ) خارج می‌شود، آبی که از هاویه (وادی از وادی‌های دوزخ) بیرون می‌آید، آبی که از سعیر (وادی از وادی‌های دوزخ) خارج می‌شود.

و من در هیچ یک از سفرهایم به این کوه مرور نکرده و نه ایستادم مگر آنکه آن دو را دیدم که به من استغاثه و التماس می‌کردند و نیز قاتلین پدرم را مشاهده نمودم، به آن دو گفته و می‌گویم:

این قاتلین آنچه را که شما تأسیس کرده‌اید انجام داده‌اند، چرا وقتی زمام امور به دستتان بود به ما رحم نکرده و ما را کشتید و از حقوق خود محروممان نمودید و بر قتل و کشتن ما اقدام کرده و استبداد محض و کامل را به اجراء گذاردید خدا رحم نکند به کسی که به شما دو نفر رحم کند بچشید وزر و وبالی را که خود فراهمش نموده‌اید، و خدا نسبت به بندگانش ظالم و ستمکار نیست. البتّه دوّمی تضرّع و اضطرابش شدیدتر از اوّلی است و بسا ایستاده و حالشان را مشاهده کرده تا اندکی از بغض و کینه و ناراحتی که از ایشان در قلب دارم کاهش یافته و کمی تسلّی و آرامش خاطر پیدا کنم، و بسا کوهی که آن دو در آن محبوس هستند را طی کرده و از آن بالا رفته‌ام و آن کوه «کمد» می‌باشد.

راوی گفت: محضرش عرض کردم: فدایت شوم وقتی از کوه بالا رفتید و آن را طی نمودید چه صدائی شنیدید:

حضرت فرمودند:

صدای آن دو را شنیدم که فریاد می‌زدند: ما را بالا بیاور تا با تو صحبت کنیم، ما توبه کرده‌ایم و می‌شنیدم از کوه که فریاد می‌زد و به من می‌گفت: جواب این دو را بده و به ایشان بگو:

پائین روید و صحبت نکنید! راوی می‌گوید: عرضه داشتم: فدایت شوم چه کسانی با این دو می‌باشند؟

حضرت فرمودند:

هر فرعون و متکبری که بر خدا طغیان کرده و خداوند کردارش را بازگو فرموده است و نیز هر کسی که به بندگان کفر تعلیم کرده است.

عرض کردم: ایشان چه کسانی هستند.

حضرت فرمودند:

نظیر «بولس» که به یهود یاد داد که دست خدا بسته است و مثل «نسطور» که به نصاری یاد داد که حضرت عیسی مسیح فرزند خدا است و ایشان سه تا هستند (یعنی معبود سه تا است: اب، ابن و روح القدس).

و مانند: فرعون معاصر با حضرت موسی علیه السّلام که گفت: أَنَا رَبُّكُمْ الْأَعْلَى و بدین ترتیب ادّعی خدائی کرد و همچون: نمرودی که گفت: اهل زمین را مورد قهر خود داده و آنچه در آسمان هست را کشتم و نیز نظیر: قاتل امیر المومنین علیه السّلام و قاتل فاطمه علیها السّلام و محسن و قاتل امام حسن و امام حسین علیهما السّلام و اما معاویه و عمرو بن عاص ابداء طمع و درخواست خلاص شدن از عذاب را نمی‌کنند.

و نیز تمام کسانی که نصب عداوت ما اهل بیت پیغمبر صلّی الله علیه و آله و سلّم را نموده‌اند با ایشان هستند و همچنین کسانی که با زبان و دست و مالشان بر علیه ما اقدام کردند، با ایشان می‌باشند.

عرض کردم: فدایت شوم شما تمام این صداها را می‌شنوید و به فزع نمی‌آئید؟

حضرت فرمودند:

ای پسر بکیر، قلوب و دل‌های ما غیر از دل‌های مردم است، ما مطیع کامل حق تعالی و خالص از هر آلودگی بوده و برگزیده باری تعالی می‌باشیم، می‌بینیم آنچه را که مردم نمی‌بینند، می‌شنویم آنچه را که دیگران نمی‌شنوند فرشتگان در منازل ما فرود می‌آیند و در روی فرش‌های ما حرکت کرده در کنار سفره ما حاضر و شاهد هستند بر مردگان ما حاضر می‌شوند، اخبار حوادثی که هنوز واقع نشده‌اند را به ما می‌رسانند، با ما نماز خوانده و برای ما دعاء می‌کنند، پرها و بال‌هایشان را برای ما پهن می‌کنند، کودکان و اطفال ما روی بال‌های ایشان حرکت می‌کنند، مانع می‌شوند از اینکه جنندگان به ما دست یافته و ایذاء و آزارمان کنند، از تمام گیاهان و نباتاتی که در زمین می‌رویند در فصل و زمانشان برای ما می‌آورند، از آب‌های مختلف روی زمین به ما می‌آشامانند و ما آنها را در ظروف خود می‌یابیم، و هیچ روز و ساعت و وقت نمازی نیست مگر آنکه فرشتگان برای آنها آماده می‌باشند، و هیچ شبی فرا نمی‌رسد مگر آنکه اخبار تمام نقاط زمین را برای ما می‌آورند و نیز آنچه در زمین واقع می‌شود و اخبار جن و ملائکه را برای ما بازگو می‌کنند، و هیچ فرشته‌ای در زمین نمی‌میرد و دیگری جای آن قرار نمی‌گیرد مگر آنکه ما را اطلاع داده و رویه و سیره آن فرشته را با کسانی که قبلش بوده‌اند را برای ما بیان می‌کنند، و هیچ زمینی از شش طبقه زمین تا طبقه هفتم نیست مگر آنکه جز آنها را به ما می‌دهند.

عرض کردم: فدایت شوم انتهای این کوه کجا است؟

حضرت فرمودند:

تا طبقه هفتم زمین ادامه داشته و در آنجا دوزخی است که وادی از وادی‌های جهنم می‌باشد و نگهبانانی که مستحفظ آن هستند از ستارگان آسمان و دانه‌های باران و قطره‌های آب در دریاها و از عدد خاک‌های در کره زمین بیشتر می‌باشند، هر کدام از این فرشتگان موکل بر امری بوده که مراقب آن بوده و از آن تخلف نمی‌کنند.

عرض کردم: فدایت شوم به همه شما اهل بیت این اخبار را می‌دهند؟

حضرت فرمودند:

خیر، تنها به کسی که صاحب امر ولایت است، ما حامل چیزی هستیم که بندگان قدرت حکومت در آن را ندارند، پس ما در آن حکومت می‌نمائیم و کسی که حکومت ما را نپذیرد فرشتگان او را بر آن مجبور می‌کنند و امر می‌کنند به کسانی که حافظ آن ناحیه هستند که بندگان را بر قول و حکومت ما ملزم و مجبور کنند و اگر جنّی از اهل خلاف و کفر باشد او را به بند کشیده و آن قدر عذابش می‌کنند تا بر حکم ما گردن نهد.

عرض کردم: فدایت شوم: آیا امام بین مشرق و مغرب را می‌بیند؟

حضرت فرمودند:

ای پسر بکیر چگونه امام حجّت خدا باشد بر آنچه بین دو نقطه مقابل هم در کره زمین واقع شده‌اند و حال آنکه آنها را ندیده و در میانشان حکم نکند؟! و چگونه بتوان گفت امام حجّت است بر قوم و جماعتی که در نظرش غائب هستند و بر آنها قدرت نداشته و آنها نیز بر دسترسی داشتن به وی جهت رفع نیازمندی‌های خویش قدرت ندارند؟

و چگونه امام احکام و حقائق را از طرف خدا اداء کند و شاهد بر خلق باشد در حالی که آنها را نمی‌بیند؟!

و چگونه حجّت بر ایشان باشد در حالی که آنها از وی محجوب و مستور می‌باشند؟! در حالی که امام علیه السّلام به امر خدا بین مردم نصب شده تا واسطه بین خدا و مخلوق باشد، خدا در قرآن خطاب به پیغمبرش می‌فرماید: **وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ (ما تو را نفرستادیم مگر برای همه مردم).**

مقصود از «كَافَّةً لِّلنَّاسِ» تمام کسانی هستند که روی کره زمین می‌باشند و حجّت بعد از نبی صلی الله علیه و آله و سلّم بعد از آن وجود مبارک قائم مقام او باید باشد پس همان طوری که نبی حجّت است برای تمام مردم روی زمین و باید بر همه تسلّط داشته باشد حجّت بعد از او و قائم مقامش نیز باید چنین باشد و اساساً مناصب امام بعد از پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلّم اموری است که لازمه آن اینست که وی باید به تمام امت و به کافه مردم مسلّط بوده و آنها را ببیند، این مناسب عبارتند از:

الف: راهنما برای حلّ مشاجراتی که بین امت واقع می‌شود.

ب: حقوق مردم را احقاق کردن و گرفتن.

ج: قیام نمودن به امر خدا و فرمانش را بین مردم اجراء کردن.

د: انصاف گرفتن از بعضی برای بعضی دیگر.

در نتیجه باید امام قولش نافذ بین کلّ مردم باشد تا بدین ترتیب نظم عالم محفوظ ماند، و هرج و مرج پیش نیاید، حال اگر با مردم امام و رهبری نباشد که قولش بین آنها نافذ باشد کلام خدا در قرآن کریم بی‌مصدق می‌ماند، حقتعالی در قرآن می‌فرماید: **سَتَرِيهِمْ آيَاتِنَا فِي الْأَفَاقِ وَ فِي أَنْفُسِهِمْ (محققا به ایشان نشان می‌دهیم آیات خود را که در آفاق و انفس می‌باشند)،** با توجّه به این آیه می‌پرسم:

چه آیه‌ای در آفاق غیر از ما وجود دارد که خداوند متعال به آن اهل آفاق را نشان داده است؟ و نیز در جای دیگر فرموده:

مَا نُرِيهِمْ مِنْ آيَةٍ إِلَّا هِيَ أَكْبَرُ مِنْ أُخْتِهَا (ما به ایشان هیچ آیه‌ای را نشان ندادیم مگر آنکه آن آیه از آیه دیگر بزرگتر بود).

چه آیه‌ای را شما بزرگ‌تر از ما سراغ دارید، به خدا سوگند بنی‌هاشم و قریش به آنچه خدا به ما اعطاء فرموده آگاه و عارف هستند ولی حسد ایشان را هلاک کرده همان طوری که حسد ابلیس را هلاک نمود.

ایشان در موارد اضطرار نزد ما می‌آیند و از ما مشکلشان را سوءال می‌کنند و ما برای ایشان توضیح داده و مشکلشان را حلّ می‌کنیم بعد از آن می‌گویند:

شهادت می‌دهیم که شما اهل علم هستید و از نزد ما که خارج شدند پیش دیگران می‌گویند:

ما ندیدیم کسی را گمراه‌تر از آنان که از ایشان تبعیت کرده و گفتار آنها را بپذیرند! عرض کردم: فدایت شوم به من خبر دهید از حضرت ابی عبد الله علیه السّلام: اگر قبر آن حضرت را نبش کنند در آن چیزی می‌یابند؟

حضرت فرمود:

ای پسر بکیر، سوءال بسیار بزرگی نمودی، حسین علیه السّلام با پدر و مادر و برادرش حسن علیهم السّلام در منزل رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلّم بوده به ایشان اعطاء می‌شود همان طوری که به آن جناب اعطاء می‌گردد، روزی می‌خورند همان طوری که

آن حضرت روزی می‌خورد، اگر در همان ایام قبر را نبش می‌کردند، البته آن حضرت را در آن می‌یافتند، اما امروز آن حضرت زنده بوده و نزد پروردگارش روزی می‌خورد و به لشکرش و به عرش می‌نگرد تا چه کسی و در چه وقت امر شود که آن را حمل کند، آن حضرت در سمت راست عرش ایستاده می‌گوید:

پروردگارا، وعده‌ای که به من داده‌ای عملی کن، به زوارش نگرسته و او به ایشان و اسماء پدرانشان و به درجات و مراتب آنها نزد خدا از شما نسبت به فرزندان و آنچه در منزل دارید اعراف و آگاه‌تر است آن حضرت می‌بیند کسانی را که بر او می‌گریند پس از خدا طلب آمرزش برای ایشان می‌کند و از پدر بزرگوارش نیز طلب آمرزش برای ایشان می‌کند و می‌گوید:

ای گریه‌کننده اگر بدانی برای تو چه آماده شده فرح و شادی تو بیش از جزع و ناراحتی تو خواهد بود پس تمام فرشتگانی که در آسمان و حائر بوده و صدای گریه او را می‌شنوند برایش استغفار می‌کنند و وی حرکت می‌کند در حالی که هیچ گناهی بر او نمی‌باشد.

۳- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ عَنْ عِدَّةٍ مِنْ أَصْحَابِهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَكَمِ عَنْ زِيَادِ بْنِ الْجَلَالِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ مَا مِنْ نَبِيٍّ وَلَا وَصِيٍّ نَبِيٍّ يَبْقَى فِي الْأَرْضِ بِأَكْثَرِ مِنْ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ ثُمَّ تُرْفَعُ رُوحُهُ وَعَظْمُهُ وَلَحْمُهُ إِلَى السَّمَاءِ وَإِنَّمَا يُؤَدَّتِي مَوَاضِعَ آثَارِهِمْ وَيُلْغَوْنَهُمْ مِنْ بَعِيدِ السَّلَامِ وَ يُسْمِعُونَهُمْ فِي مَوَاضِعِ آثَارِهِمْ مِنْ قَرِيبٍ وَ حَدَّثَنِي أَبِي وَ مُحَمَّدُ بْنُ يَعْقُوبَ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى وَ غَيْرِهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ عَلِيِّ بْنِ الْحَكَمِ عَنْ زِيَادٍ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ مِثْلَهُ

محمد بن یعقوب، از عده‌ای اصحاب، از احمد بن محمد بن عیسی، از علی بن الحکم، از زیاد بن ابی الحلال، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام، حضرت فرمودند:

هیچ پیغمبر و هیچ جانشین پیغمبری بیش از سه روز روی زمین باقی نمی‌ماند سپس روح و استخوان و گوشت او را به آسمان می‌برند، و مردم به اماکن و مواضعی که آثار ایشان هست (یعنی قبورشان) رفته و از دور به ایشان ابلاغ سلام می‌کنند و از نزدیک در مواضع آثارشان سلامشان را به ایشان می‌شنوند.

پدرم رحمه الله علیه و محمد بن یعقوب، از محمد بن یحیی و غیرش از احمد بن محمد، از علی بن الحکم، از زیاد، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام مثل همین حدیث را نقل کرده.

۴- وَ حَدَّثَنِي أَبِي رَه عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَحْيَى عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَزِيْعٍ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِهِ يَرْفَعُهُ إِلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قُلْتُ تَكُونُ [تَكُونُ] ب مَكَّةَ أَوْ بِالْمَدِينَةِ أَوْ بِالْحَائِرِ أَوْ الْمَوَاضِعِ الَّتِي يُرْجَى فِيهَا الْفَضْلُ فَرُبَّمَا يَخْرُجُ الرَّجُلُ يَتَوَضَّأُ فَيَجِيءُ الْأَخْرَجُ فَيَصِيرُ مَكَانَهُ قَالَ مَنْ سَبَقَ إِلَى مَوْضِعٍ فَهُوَ أَحَقُّ بِهِ يَوْمَهُ وَلَيْلَتَهُ

پدرم رحمه الله علیه از محمد بن یحیی، از احمد بن محمد، از محمد بن اسماعیل بن بزیع، از برخی اصحابش بطور مرفوعه از ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده! وی گفت: محضر مبارک حضرت عرض کردم: ما در مکه یا در مدینه یا در حائر و یا در جاهایی که امید فضل در آن می‌رود می‌باشیم، بسا یکی از ما برای وضوء از مکانش خارج شده دیگری جایش را اتخاذ می‌کند حکم آن چیست؟

حضرت فرمودند:

در آن روز و شب وی احق و اولی به آن مکان می‌باشد.

۵- حَدَّثَنِي أَبُو الْعَبَّاسِ مُحَمَّدُ بْنُ جَعْفَرٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ بْنِ أَبِي الْخَطَّابِ عَنْ مَنِيعٍ عَنْ صَيْفَوَانَ بْنِ يَحْيَى عَنْ صَيْفَوَانَ بْنِ مِهْرَانَ الْجَمَّالِ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ أَهْوَنُ مَا يَكْتَسِبُ زَائِرُ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فِي كُلِّ حَسَنَةٍ أَلْفُ حَسَنَةٍ وَالسَّيِّئَةُ وَاحِدَةٌ وَ أَيْنَ الْوَاحِدَةُ مِنْ أَلْفٍ أَلْفٍ ثُمَّ قَالَ يَا صَيْفَوَانَ أَبَسِّرْ فَإِنَّ لِلَّهِ مَلَائِكَةً مَعَهَا قُضْبَانٌ مِنْ نُورٍ فَإِذَا أَرَادَ الْحَفْظَةَ أَنْ تَكْتَبَ عَلَى زَائِرِ الْحُسَيْنِ

(علیه السلام) سَيِّئَةٌ قَالَتْ الْمَلَائِكَةُ لِلْحَفَظَةِ كُفِّي فَتَكَفَّفَ فَإِذَا عَمِلَ حَسَنَةً قَالَتْ لَهَا اَكْتَبِي أَوْلِيكَ الَّذِينَ يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ ابو العتّاس محمد بن جعفر، از محمد بن الحسين بن ابی الخطّاب، از منیع، از صفوان بن یحیی، از صفوان بن مهران الجمّال، از حضرت ابی عبد الله علیه السلام نقل کرده که آن حضرت فرمودند:

کمترین چیزی که زائر امام حسین علیه السلام بدست می آورد این است که در مقابل هر یک حسنه‌ای که از او صادر شود. حق تعالی هزار هزار حسنه به او پاداش دهد و در قبال هر یک سیئه‌ای که مرتکب شود تنها یک سیئه برایش منظور می کند و یکی کجا و هزار هزار تا کجا؟! سپس حضرت فرمودند:

ای صفوان، بشارت باد تو را، خداوند متعال فرشتگانی دارد که با آنها تازیانه‌ای از نور بود و هر گاه فرشتگان حافظ و نگهبان بخواهند بر زائر امام حسین علیه السلام سیئه‌ای بنویسند، فرشتگان به حافظین می گویند:

از این کار خود داری کنید، آنها خود را از آن باز می دارند و وقتی زائر عمل حسنه‌ای انجام دهد فرشتگان به حافظین می گویند: بنویسید، ایشان کسانی هستند که حق تعالی سیناتشان را به حسنه تبدیل فرموده است.

۶- حَدَّثَنِي أَبِي رَه عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدَ بْنِ عِيسَى عَنْ أَبِي يَحْيَى الْوَاسِطِيِّ عَنْ أَبِي الْحَسَنِ الْحَدَّاءِ قَالَ قَالَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ إِنَّ إِلَيَّ جَانِبِكُمْ مَقْبَرَةٌ يُقَالُ لَهَا بَرَاثًا يُحْشَرُ مِنْهَا عَشْرُونَ وَمِائَةٌ أَلْفٍ شَهِيدٍ كَشَهَدَاءِ بَدْرٍ پدرم رحمه الله علیه، از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از ابی یحیی واسطی، از ابی الحسن الحدّاء وی گفت: حضرت ابو عبد الله علیه السلام فرمودند:

در طرف شما مقبره‌ای است که به آن «براثا» گویند از آن صد و بیست هزار شهید محشور شده همچون شهداء بدر.

۷- وَ رَوَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ مَرْوَانَ قَالَ حَدَّثَنَا مُحَمَّدُ بْنُ الْفَضْلِ قَالَ سَمِعْتُ جَعْفَرَ بْنَ مُحَمَّدٍ (عليهما السلام) يَقُولُ مَنْ زَارَ قَبْرَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فِي شَهْرِ رَمَضَانَ وَمَاتَ فِي الطَّرِيقِ لَمْ يُعْرَضْ وَلَمْ يُحَاسَبْ وَيُقَالُ لَهُ ادْخُلِ الْجَنَّةَ آمِنًا

و از محمد بن مروان روایت شده که گفت:

محمد بن الفضل می گوید: از حضرت جعفر بن محمد علیه السلام شنیدم که می فرمودند:

کسی که قبر حضرت امام حسین علیه السلام را در ماه رمضان زیارت کند و در راه فوت شود در معرض عتاب و خطاب او را نیاورده و نسبت به اعمالش محاسبه

صورت نگرفته بلکه، به او گفته می شود:

داخل بهشت شو در حالی که در امان هستی.

۸- حَدَّثَنِي أَبِي وَمُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ رَحِمَهُمُ اللَّهُ جَمِيعًا عَنِ الْحُسَيْنِ بْنِ سَعِيدٍ قَالَا حَدَّثَنَا عَلِيُّ بْنُ السُّحْتِ الْخَزَّازِ قَالَ حَدَّثَنَا حَفْصُ الْمَزْنِيُّ عَنْ عُمَرَ بْنِ بِيَاضٍ عَنْ أَبَانَ بْنِ تَغْلِبٍ قَالَ قَالَ لِي جَعْفَرُ بْنُ مُحَمَّدٍ يَا أَبَانُ مَتَى عَهْدُكَ بِقَبْرِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قُلْتُ لَا وَاللَّهِ يَا ابْنَ رَسُولِ اللَّهِ مَا لِي بِهِ عَهْدٌ مُنْذُ جِئْتُ فَصَالَ سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ وَأَنْتَ مِنْ رُوءَسَاءِ الشَّيْعَةِ تَتْرُكُ زِيَارَةَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) لَا تَزُورُهُ- مَنْ زَارَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) كَتَبَ اللَّهُ لَهُ بِكُلِّ خُطْوَةٍ حَسَنَةً وَمَا عَنْهُ بِكُلِّ خُطْوَةٍ سَيِّئَةٌ وَغَفَرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ وَمَا تَأَخَّرَ يَا أَبَانَ لَقَدْ قُتِلَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) فَهَبَطَ عَلَى قَبْرِهِ سَبْعُونَ أَلْفَ مَلِكٍ شَعْتُ غُبْرًا يَبْكُونَ عَلَيْهِ وَيُوحُونَ عَلَيْهِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ پدرم و محمد بن الحسن رحمه الله علیهما جمیعا از حسین بن سعید، وی گفت:

علی بن سحت خزّاز برایم نقل نمود و گفت: حفص مزنی، از عمر بن بیاض، از ابان بن تغلب نقل کرد که وی گفت: حضرت جعفر بن محمد علیهما السلام به من فرمودند:

ای ابان چه وقت قبر حسین علیه السلام را زیارت کردی؟

عرض کردم: به خدا سوگند ای پسر رسول خدا تا بحال به زیارت آن حضرت نرفته‌ام.

حضرت فرمودند:

سبحان الله، تو از روءسای شیعه هستی و زیارت امام حسین علیه السلام را ترک می‌کنی، به زیارتش نمی‌روی؟! کسی که حسین علیه السلام را زیارت کند خداوند به هر قدمی که برمی‌دارد یک حسنه برایش می‌نویسد و از او در مقابل هر قدمش یک گناه محو می‌فرماید و تمام گناهان سابق و لاحقش را می‌آمرزد، ای ابان وقتی حسین علیه السلام کشته شد هفتاد هزار فرشته ژولیده و غبار آلود بر قبرش از آسمان هبوط کرده و از آن تاریخ تا ظهور قیامت بر او گریه و نوحه‌سرائی می‌نماید.

۹- حَدَّثَنِي الْحُسَيْنُ بْنُ مُحَمَّدٍ بْنِ عَامِرٍ عَنِ الْمُعَلَّى بْنِ مُحَمَّدٍ الْبَصْرِيِّ عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَشْبَاطٍ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ الْجَهْمِ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي الْحَسَنِ الرَّضَا (عليه السلام) أَيُّهُمَا أَفْضَلُ رَجُلٌ يَأْتِي مَكَّةَ وَلَا يَأْتِي الْمَدِينَةَ أَوْ رَجُلٌ يَأْتِي النَّبِيَّ وَلَا يَأْتِي مَكَّةَ قَالَ فَقَالَ لِي أَيُّ شَيْءٍ تَقُولُونَ أَنْتُمْ قُلْتُ نَحْنُ نَقُولُ فِي الْحُسَيْنِ (عليه السلام) فَكَيْفَ فِي النَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) قَالَ أَمَا لَئِنْ قُلْتَ ذَلِكَ لَقَدْ شَهِدَ أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) عِيدًا بِالْمَدِينَةِ فَأَنْصَرَفَ فَدَخَلَ عَلَى النَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) فَسَلَّمَ عَلَيْهِ ثُمَّ قَالَ لِمَنْ حَضَرَهُ أَمَا لَقَدْ فَضَّلْنَا أَهْلَ الْبُلْدَانِ كُلَّهُمْ مَكَّةَ فَمَنْ دُونَهَا لِسَلَامِنَا عَلَى رَسُولِ اللَّهِ ص

حسین بن محمد بن عامر، از معلی بن محمد البصری، از علی بن اسباط، از حسن بن جهم، وی گفت: محضر ابی الحسن الرضا علیه السلام عرض کردم: کدام یک از این دو عمل افضل است:

اینکه شخصی به مکه رفته و مدینه نرود یا به زیارت نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم در مدینه رفته و به مکه نرود؟
راوی گفت: حضرت به من فرمودند:

شما کدام را افضل می‌دانید؟

عرض کردم: ما در باره زیارت امام حسین علیه السلام زیارت آن جناب را از مکه رفتن افضل می‌دانیم چه رسد به زیارت نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم.

حضرت فرمودند: آگاه باش اگر این کلام را بگوئی صحیح و درست است چه آنکه حضرت ابا عبد الله الحسین علیه السلام در یکی از اعیاد در مدینه حضور بهم رسانده و سپس مراجعت نموده داخل بر نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم شدند و بر آن حضرت سلام کرده و سپس به کسانی که برای زیارت نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم حاضر شده بودند فرمودند:

بدانید ما بر تمام اهل شهرها، مکه و غیر آن تفضیل داده‌ایم زیرا بر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم سلام کرده‌ایم.

۱۰- حَدَّثَنِي أَبِي عَنْ سَعْدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ عَنْ أَحْمَدَ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ عِيسَى عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ إِسْمَاعِيلَ بْنِ بَزِيعٍ عَنْ بَعْضِ أَصْحَابِهِ يَرْفَعُهُ إِلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ قُلْتُ نَكُونُ بِمَكَّةَ أَوْ بِالْمَدِينَةِ أَوْ بِالْحَائِرِ أَوْ الْمَوَاضِعِ الَّتِي يُرْجَى فِيهَا الْفَضْلُ فَرُبَّمَا يُخْرِجُ الرَّجُلُ لِيَتَوَضَّأَ فَيَجِيءُ آخِرُ فَيَصِيرُ مَكَانَهُ قَالَ مَنْ سَبَقَ إِلَيَّ مَوْضِعٍ فَهُوَ أَحَقُّ بِهِ يَوْمَهُ وَ لَيْلَتُهُ

پدرم رحمه الله علیه از سعد بن عبد الله، از احمد بن محمد بن عیسی، از محمد بن اسماعیل بن بزیر ...

مترجم گوید:

این حدیث با ترجمه‌اش تحت رقم شماره از همین باب قبلا نقل شد.

۱۱- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرِ الْحَمِيرِيِّ عَنْ أَبِيهِ عَنْ عَلِيِّ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ سَالِمٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ خَالِدٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ حَمَادٍ الْبَصْرِيِّ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ عَنْ حَمَادِ بْنِ عَثْمَانَ عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) قَالَ لَمَّا أُسْرِيَ بِالنَّبِيِّ (صلى الله عليه وآله) إِلَى السَّمَاءِ قِيلَ لَهُ إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى يَخْتَبِرُكَ فِي ثَلَاثٍ لِيَنْظُرَ كَيْفَ صَبْرُكَ قَالَ أَسَلِمُ لَأَمْرِكَ يَا رَبُّ وَ لَا قُوَّةَ لِي عَلَى الصَّبْرِ إِلَّا بِكَ فَمَا هُنَّ قِيلَ لَهُ أَوْلَهُنَّ الْجُوعُ وَ الْمَأْتَرَةُ عَلَى نَفْسِكَ وَ عَلَى أَهْلِكَ لِأَهْلِ الْحَاجَةِ قَالَ قَبِلْتُ يَا رَبُّ وَ رَضِيْتُ وَ سَلِمْتُ وَ مِنْكَ التَّوْفِيقُ وَ الصَّبْرُ وَ أَمَّا الثَّانِيَةُ فَالتَّكْذِيبُ وَ الْحَوْفُ الشَّدِيدُ وَ يَذُلُّكَ مُهْجَتَكَ فِي مُحَارَبَةِ أَهْلِ الْكُفْرِ بِمَالِكَ وَ نَفْسِكَ وَ الصَّبْرُ عَلَى مَا

يُصَبِّحُكَ مِنْهُمْ مِنَ الْأَذَى وَمِنْ أَهْلِ النَّفَاقِ وَالْأَلَمِ فِي الْحَرْبِ وَالْجِرَاحِ قَالَ قَبِلْتُ يَا رَبِّ وَرَضِيْتُ وَسَلَّمْتُ وَمِنْكَ التَّوْفِيقُ وَالصَّبْرُ وَ
 أَمَّا الثَّلَاثَةُ فَمَا يَلْقَى أَهْلُ بَيْتِكَ مِنْ بَعْدِكَ مِنَ الْقَتْلِ أَمَا أُخَوِّكَ عَلَيَّ فَيَلْقَى مِنْ أُمَّتِكَ الشَّمَّ وَالتَّغْيِيفَ وَالتَّوْبِيخَ وَالْحِرْمَانَ وَالْجَحْدَ [وَالْجُهْدَ] أَوْ الظُّلْمَ وَ آخِرُ ذَلِكَ الْقَتْلُ فَقَالَ يَا رَبِّ قَبِلْتُ وَرَضِيْتُ وَمِنْكَ التَّوْفِيقُ وَالصَّبْرُ وَأَمَّا ابْنُكَ فَتُظْمَرُ وَتُحْرَمُ وَيُؤَدُّ حَقُّهَا
 غَضِبًا الَّذِي تَجْعَلُهُ لَهَا وَتُضْرَبُ وَهِيَ حَامِلٌ وَيَدْخُلُ عَلَيْهَا وَعَلَى حَرِيمِهَا وَمَنْزِلُهَا بَعِيرٌ إِذْنٌ ثُمَّ يَمْسُهَا هَوَانٌ وَ ذُلٌّ ثُمَّ لَا تَجِدُ مَانِعًا وَ
 تَطْرُقُ مَا فِي بَطْنِهَا مِنَ الضَّرْبِ وَتَمُوتُ مِنْ ذَلِكَ الضَّرْبِ قُلْتُ إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ- قَبِلْتُ يَا رَبِّ وَسَلَّمْتُ وَمِنْكَ التَّوْفِيقُ وَالصَّبْرُ
 [لِلصَّبْرِ] أَوْ يَكُونُ لَهَا مِنْ أَحْيَاكَ ابْنَانِ يُقْتَلُ أَحَدُهُمَا غَدْرًا وَيَسْلُبُ وَيَطْعَنُ تَفَعُّلٌ بِهِ ذَلِكَ أُمَّتُكَ قُلْتُ يَا رَبِّ قَبِلْتُ وَسَلَّمْتُ- إِنَّا لِلَّهِ وَ
 إِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ وَمِنْكَ التَّوْفِيقُ لِلصَّبْرِ وَأَمَّا ابْنُهَا الْآخِرُ فَتَدْعُوهُ أُمَّتُكَ لِلْجِهَادِ ثُمَّ يَقْتُلُونَهُ صَبْرًا وَيَقْتُلُونَ وُلْدَهُ وَمَنْ مَعَهُ مِنْ أَهْلِ بَيْتِهِ ثُمَّ
 يَسْلُبُونَ حَرَمِيَهُ فَيَسْتَعِينُ بِي وَقَدْ مَضَى الْقَضَاءُ مِنِّي فِيهِ بِالشَّهَادَةِ لَهُ وَلِمَنْ مَعَهُ وَيَكُونُ قَتْلُهُ حُجَّةً عَلَيَّ مَنْ بَيْنَ قُطْرَيْهَا فَيَبْكِيهِ أَهْلُ
 السَّمَاوَاتِ وَأَهْلُ الْأَرْضِ بَيْنَ جَزَعًا عَلَيْهِ وَتَبْكِيهِ مَلَائِكَةٌ لَمْ يُدْرِكُوا نُصِيرَتَهُ ثُمَّ أُخْرِجُ مِنْ صُلْبِهِ ذَكَرًا بِهِ أَنْصُرُكَ وَإِنْ شَبَّحَهُ عِنْدِي تَحْتَ
 الْعَرْشِ وَفِي نُسْبِحِهِ أُخْرَى- ثُمَّ أُخْرِجُ مِنْ صُلْبِهِ ذَكَرًا أَنْصُرُ لَهُ بِهِ وَإِنْ شَبَّحَهُ عِنْدِي تَحْتَ الْأَرْضِ يَمْلَأُ الْأَرْضَ بِالْعَدْلِ وَيُطَبِّقُهَا بِالْقِسْطِ
 يَسِيرٌ مَعَهُ الرُّعْبُ يَقْتُلُ حَتَّى يُشَكَّ فِيهِ قُلْتُ إِنَّا لِلَّهِ فَقِيلَ ارْزُقْ رَأْسِيكَ فَظَنَنْتُ إِلَى رَجُلٍ أَحْسَنَ النَّاسِ صُورَةً وَأَطْيَبِهِمْ رِيحًا وَالنُّورَ
 يَسْطَعُ مِنْ بَيْنِ عَيْنَيْهِ وَمَنْ فَوْقِهِ وَمَنْ تَحْتَهُ فَدَعَوْتُهُ فَأَقْبَلَ إِلَيَّ وَعَلَيْهِ ثِيَابُ النُّورِ وَسَيَمَاءُ كُلُّ خَيْرٍ حَتَّى قَبَلَ بَيْنَ عَيْنَيَّ وَنَظَرْتُ إِلَى
 الْمَلَائِكَةِ قَدْ حَفُّوا بِهِ لَا يُحْصِيهِمْ إِلَّا اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ فَقُلْتُ يَا رَبِّ لِمَنْ يَغْضَبُ هَذَا وَلِمَنْ أَعْدَدْتَ هُوَاءً وَقَدْ وَعَدْتَنِي النَّصِيرَ فِيهِمْ فَأَنَا
 أَنْظَرُهُ مِنْكَ وَهُوَ لِمَاءِ أَهْلِي وَأَهْلِ بَيْتِي- وَقَدْ أَخْبَرْتَنِي مِمَّا يَلْقَوْنَ مِنْ بَعْدِي وَلَيْنَ [وَلَوْ] شِئْتُمْ لَأَعْطَيْتَنِي النَّصِيرَ فِيهِمْ عَلَى مَنْ بَغَى
 عَلَيْهِمْ وَقَدْ سَلَّمْتُ وَقَبِلْتُ وَرَضِيْتُ وَمِنْكَ التَّوْفِيقُ وَالرِّضَا وَالْعُونُ عَلَى الصَّبْرِ- فَقِيلَ لِي أَمَا أُخَوِّكَ فَجَزَّأُوهُ عِنْدِي جَنَّةَ الْمَأْوَى نُزُلًا
 بِصَبْرِهِ أَفْلَحَ [أَفْلُجَ] حُجَّتَهُ عَلَى الْخَلَائِقِ يَوْمَ الْبُعْثِ وَأَوْلِيهِ حَوْضَكَ يَسْقِي مِنْهُ أَوْلِيَاءُكُمْ وَيَمْنَعُ مِنْهُ أَعْدَاءُكُمْ وَأَجْعَلُ عَلَيْهِ جَهَنَّمَ بَرْدًا وَ
 سَلَامًا يَدْخُلُهَا وَيَخْرُجُ مِنْهَا كَمَا كَانَ فِي قَلْبِهِ مَثْقَالَ ذَرَّةٍ مِنَ الْمِرْوَدَّةِ وَأَجْعَلُ مَنْزِلَتَكُمْ فِي دَرَجَةٍ وَاحِدَةٍ فِي الْجَنَّةِ وَأَمَّا ابْنُكَ الْمَخْذُولُ
 الْمَقْتُولُ وَابْنُكَ الْمَغْدُورُ الْمَقْتُولُ صَبْرًا فَإِنَّهُمَا مِمَّا أَزَيْنُ بِهِمَا عَرْشِي وَلَهُمَا مِنَ الْكِرَامِيَةِ سِوَى ذَلِكَ مِمَّا لَا يَخْطُرُ عَلَى قَلْبِ بَشَرٍ لِمَا
 أَصَابَهُمَا مِنَ الْبَلَاءِ فَعَلَى فَوَكَّلٍ وَلِكُلِّ مَنْ أَتَى قَبْرَهُ مِنَ الْخَلْقِ مِنَ الْكِرَامِيَةِ لِأَنَّ زُورَاهُ زُورَاكَ وَزُورَاكَ زُورَارِي وَعَلَى كِرَامِيَةِ زُورَارِي
 [زَائِرِي] أَوْ أَنَا أُعْطِيهِ مَا سَأَلَ وَأَجْزِيهِ جَزَاءً يَعْطِيهِ مَنْ نَظَرَ إِلَى عَظْمَتِي إِيَّاهُ وَمَا أَعْدَدْتُ لَهُ مِنَ كِرَامِيَةِ وَأَمَّا ابْنُكَ فَإِنِّي أُؤَفِّقُهَا عِنْدَ
 عَرْشِي فَيَقَالُ لَهَا إِنَّ اللَّهَ قَدْ حَكَمَكَ فِي خَلْقِهِ فَمَنْ ظَلَمَكَ وَظَلَمَ وَوَلَدِكَ فَاحْكُمِي فِيهِ بِمَا أَحْبَبْتَ فَإِنِّي أُجِيزُ حُكُومَتَكَ فِيهِمْ فَتَشْهَدُ
 الْعَرْصَةَ فَإِذَا وَقَفَ مَنْ ظَلَمَهَا أَمَرْتُ بِهِ إِلَى النَّارِ فَيَقُولُ الظَّالِمُ وَأَحْسِرَتَاهُ عَلَى مَا فَرَطْتُ فِي جَنْبِ اللَّهِ وَيَتَمَنَّى الْكَرَّةَ وَيَعْصُ الظَّالِمُ عَلَى
 يَدَيْهِ وَيَقُولُ يَا لَيْتَنِي اتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَبِيلًا- يَا وَيْلَتِي لَيْتَنِي لَمْ أَتَّخِذْ فَلَانًا خَلِيلًا وَقَالَ حَتَّى إِذَا جَاءَنَا قَالَ يَا لَيْتَ بَيْتِي وَبَيْتِكَ بَعْدَ
 الْمَشْرِقَيْنِ فَيَنْسُ الْقَرِينُ. وَلَنْ يَنْفَعَكُمْ الْيَوْمَ إِذْ ظَلَمْتُمْ أَنْكُمْ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ فَيَقُولُ الظَّالِمُ أَنْتَ تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِي مَا كَانُوا فِيهِ
 يَخْتَلِفُونَ أَوْ الْحُكْمَ لِغَيْرِكَ فَيَقَالُ لَهُمْ أَلَا- لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ. الَّذِينَ يَصُدُّونَ عَنِ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَعْتُونَهَا عِوَجًا وَهُمْ بِالْآخِرَةِ هُمْ
 كَافِرُونَ وَأَوَّلُ مَنْ يُحْكَمُ فِيهِمْ مُحَسَّنُ بْنُ عَلِيٍّ (عليهما السلام) وَفِي قَاتِلِهِ ثُمَّ فِي قُنُودِ ثِيَابِ هُوَ وَصَاحِبُهُ فَيَضْرَبَانِ بِسَيْطِ مِنْ نَارٍ لَوْ
 وَقَعَ سَوِّطٌ مِنْهَا عَلَى الْبَحَارِ لَعَلَّتْ مِنْ مَشْرِقِهَا إِلَى مَغْرِبِهَا- وَلَوْ وَضِعَتْ عَلَى جِبَالِ الدُّنْيَا لَدَابَّتْ حَتَّى تَصِيرَ رَمَادًا فَيَضْرَبَانِ بِهَا ثُمَّ يَجْتَوَا
 أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) بَيْنَ يَدَيْ اللَّهِ لِلْخُصُومَةِ مَعَ الرَّابِعِ فَيَدْخُلُ الثَّلَاثَةُ فِي جُبِّ فَيَطْبُقُ عَلَيْهِمْ لَا يَرَاهُمْ أَحَدٌ وَلَا يَرُونَ أَحَدًا فَيَقُولُ
 الَّذِينَ كَانُوا فِي وَلَمَاتِيهِمْ- رَبَّنَا أَرْنَا الَّذِينَ أَضَلَّانَا مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ نَجْعَلُهُمَا تَحْتَ أَقْدَامِنَا لِيَكُونَا مِنَ الْأَسْفَلِينَ قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ وَلَنْ
 يَنْفَعَكُمْ الْيَوْمَ إِذْ ظَلَمْتُمْ أَنْكُمْ فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ فَعِنْدَ ذَلِكَ يُبَادُونَ بِالْوَيْلِ وَالسُّبُورِ وَيَأْتِيَانِ الْحَوْضَ فَيَسْأَلَانِ عَنِ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ
 (عليه السلام) وَمَعَهُمْ حَفِظَةٌ فَيَقُولَانِ اغْفُ عَنَّا وَاسْقِنَا وَتَخَلَّصْنَا [خَلَّصْنَا] فَيَقَالُ لَهُمْ فَلَمَّا رَأَوْهُ زُلْفَةً سَيَّتَتْ وَجُوهَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَقِيلَ هَذَا
 الَّذِي كُنْتُمْ بِهِ تَدْعُونَ بِأَمْرِهِ الْمُؤْمِنِينَ ارْجِعُوا ظِلْمَاءَ مُظْمِئِينَ إِلَى النَّارِ- فَمَا شَرَابِكُمْ إِلَّا الْحَمِيمُ وَالْعِشْلِيُّ وَمَا تَنْفَعُكُمْ شَفَاعَةُ الشَّافِعِينَ

محمد بن عبد الله بن جعفر حمیری، از پدرش، از علی بن محمد بن سلیمان، از محمد بن خالد، از عبد الله بن حماد بصری از عبد

اللّٰه بن عبد الرحمن اصم، از حمّاد بن عثمان، از حضرت ابی عبد اللّٰه علیه السّلام حضرت فرمودند:

زمانی که نبی اکرم صلی اللّٰه علیه و آله و سلّم را به آسمان سیر دادند به حضرتش عرض شد:

خداوند تبارک و تعالی می‌خواهد شما را در سه چیز بیازماید تا صبر شما را ببیند، حضرت عرض کرد: پروردگارا من تسلیم امر تو هستم، من توان صبر را ندارم مگر به کمک تو، آن سه چیز کدامند؟

به حضرتش گفته شد:

اول آنها جوع و گرسنگی و ضیق بر خودت و بر اهلت.

حضرت عرض کرد: پروردگارا آن را پذیرفته و راضی شده و تسلیم بوده و از تو توفیق و صبر می‌خواهم.

و اما دوم: آنکه تکذیب شده و خوف شدید بر تو عارض گشته و در محاربه با اهل کفر مال و نفس خویش را بذل کرده و بر اذیت و آزاری که از ناحیه ایشان و اهل نفاق به تو می‌رسد صبر کرده و درد و جراحاتی که در حرب بر تو وارد می‌شود را تحمل کنی. حضرت عرض کرد:

پروردگارا آن را پذیرفته و راضی شده و تسلیم بوده و از تو توفیق و صبر می‌خواهم.

و اما سوم: عبارت است از آنچه بعد از تو به اهل بیت متوجه می‌شود و آن قتل و کشته شدن ایشان است.

اما برادرت علی: از ناحیه امت، فحش و درشتی و سرزنش و حرمان از حق و انکار و ظلم به او متوجه شده و در آخر او را خواهند کشت.

عرض کرد:

پروردگارا آن را پذیرفته و راضی شده و تسلیم بوده و از تو توفیق و صبر می‌خواهم.

و اما دخترت: مورد ستم قرار گرفته، حش را غصب می‌کنند، او را می‌زنند در حالی که حامل و باردار است به حریم و منزلش بدون اذن وی داخل شده و افراد پست و فرومایه او را رنجور می‌نمایند و وی مانع و دافعی نیافته و بدنبال ضرب و کتکی که می‌خورد حملش سقط شده و از ناحیه آن فوت و رحلت می‌کند.

حضرت عرض کرد:

إِنَّا لِلّٰهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ، پذیرفتم و راضی شده و تسلیم آن بوده و از تو توفیق و صبر می‌خواهم سپس به حضرتش گفته شد:

برای دخترت از برادرت دو پسر می‌باشد که یکی از آن دو را امت با حيله و نیرنگ می‌کشند، لباسش را از او سلب نموده و مورد طعن و سرزنش‌ها قرار می‌دهند.

حضرت عرض کرد:

پروردگارا پذیرفتم و تسلیم آن شده و إِنَّا لِلّٰهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ از تو توفیق برای صبر می‌خواهم.

و اما فرزند دیگرش را امت برای جهاد دعوت کرده سپس او را با طرز بد و ناهنجاری می‌کشند، فرزندانش و آنچه از اهل بیتش با او باشند را می‌کشند و سپس حرمش را اسیر می‌کنند، پس از من کمک و استعانت می‌جوید ولی حکم از من صادر شده که وی و تمام آنان که با او هستند شهید شوند، قتل او حجت است بر کسانی که بین دو طرف زمین می‌باشند، اهل آسمان‌ها و سکنه زمین بر او گریسته و جزع و بی‌تابی می‌کنند، و فرشتگانی که نتوانستند او را یاری کنند بر این امر می‌گریند، سپس از صلب و پشت او فرزندی خارج می‌کنم که بواسطه‌اش تو را نصرت و یاری می‌نمایم، شیخ و تمثال آن فرزند نزد من بوده و تحت عرش می‌باشد، به واسطه او زمین را پر از عدل و داد کرده و رعب و وحشت با او سیر و حرکت می‌کند، آن قدر از مردم بکشد که در او شک کنند که آیا حجت خدا است یا نه عرض کردم: انا لله! به آن حضرت گفته شد:

سرت را بالا- کن، پس نظر کردم به مردی که زیباترین مردم از حیث صورت و خوش‌ترین آنها از جهت بو، بود، نور از بین دو

دیدگان و بالای سر و پائین پاهایش ساطع و درخشان بود، پس او را خواندم، به سویم آمد در حالی که بر او جامه‌هایی از نور بود به من رسید تا بین دو چشمم را بوسید نگریستم به فرشتگانی که دور او را حلقه زده بودند و عدد آنها را غیر از خداوند عزّ و جلّ دیگر نمی‌دانست عرض کردم:

پروردگارا، این شخص برای چه کسی غضب کرده و این گروه فرشتگان را برای چه شخصی آماده کرده‌ای؟

به من وعده نصرت در ایشان داده‌ای پس انتظار آن را از تو دارم، ایشان اهل و اهل بیت من بوده، تو خودت از ایذاء و آزادی که بعد از من به ایشان می‌رسد به من خبر دادی و اگر بخواهی حتما می‌توانی بواسطه ایشان آنان را که ظلم و ستم به اهل بیت من کرده‌اند منکوب و ذلیل کرده و بدین وسیله من را نصرت نمائی و من تسلیم تو بوده و پذیرفته و راضی بوده و از تو می‌خواهم که به من توفیق و رضا و خشنودی را اعطاء کرده و بر صبر نمودن کمکم نمائی.

به من گفته شد:

اما برادرت، پاداش او نزد من محفوظ بوده و آن این است که منزل گاهش را بواسطه صبری که نموده بهشت برین قرار می‌دهم، در روز بعثت و قیامت حجّتش بر خلائق ظهور می‌یابد، او را بر حوض کوثر متولّی گردانده تا دوستان شما را سیراب و دشمنانتان را از نوشیدن آب باز دارد، جهنم را بر او خنک و آرام قرار می‌دهم، هر کس که در قلبش به قدر مثقالی از محبت و مودّت او باشد در جهنم داخل شده و بدون اینکه آسیبی به او وارد شود از آن خارج می‌گردد و قرار می‌دهم منزل شما را در یک درجه و یک مرتبه از بهشت.

و اما فرزندان که منکوب و مقتول واقع شد (مقصود حضرت مجتبی علیه السلام است) و آن فرزندان که با طرزی فجیع و ناهنجاری کشته شده (منظور حضرت امام حسین علیه السلام است) عرش خود را با این دو زینت خواهم نمود و چنان کرامتی غیر از این به آن دو دهم که بر قلب هیچ بشری خطور نکرده باشد و آن بخاطر بلا- و مصیبت‌هایی است که به ایشان رسیده، پس بر من اعتماد و توکل کن.

و نیز به کسانی که به زیارتش روند نیز این کرامت را اعطاء می‌کنم چه آنکه زوّار او زوّار تو بوده و زوّار تو زوّار من هستند و بر من حتم و لازم است که به زوّارم این کرامت را عنایت نمایم و نیز آنچه را از من سوال کنند به آنها خواهم داد و جزا و پاداشی به ایشان دهم که دیگران به آن غبطه برند.

و اما دخترت:

او را نزد عرش نگه داشته، پس به او گفته می‌شود: خداوند تو را در میان خلقش حاکم قرار داد، پس کسی که به تو و به فرزندان ظلم نموده در او حکم نما به آنچه خواهی و من حکم تو را بر ایشان اجراء خواهم نمود، آن حضرت در عرصه قیامت حاضر شده و وقتی اشخاصی که به او ظلم و ستم کرده‌اند.

در آنجا ایستادند امر می‌کنم که ایشان را در آتش بیاندازند.

پس ظالم می‌گوید: یا حَسْرَتی عَلٰی مَا فَرَطْتُ فِيْ جَنْبِ اللّٰهِ (فریاد و حسرتا بر آورده و گوید:

ای وای بر من که جانب خدا را فروگذارده و در حق خود ظلم و تفریط کردم) و به دنبال آن آرزوی بازگشت به دنیا را می‌کند و دو دست خود را از ناراحتی و شدت عذاب می‌گرد و می‌گوید: یا لَيْتَنِيْ اتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُوْلِ سَبِيْلًا (ای کاش من در دنیا با رسول حق راه دوستی و طاعت پیش می‌گرفتم).

یا وَيْلَتِيْ لَيْتَنِيْ لَمْ اَتَّخِذْ فُلَانًا حَلِيْلًا (وای بر من کاش فلان کافر و فلان فاسق را دوست خود قرار نمی‌دادم) نیز می‌گوید:

حَتّٰى اِذَا جَاءَنَا قَالْ يَا لَيْتَ بَيْنِيْ وَبَيْنَكَ بُعِدَ الْمَشْرِقَيْنِ فَبِئْسَ الْقَرِيْنُ (تا وقتی که از دنیا به سوی ما باز آید آن گاه با نهایت حسرت می‌گوید: ای کاش میان من و آن شیطان فاصله‌ای به دوری مشرق و مغرب بود که او همنشین بسیار بدی برای من بود). و نیز

می گوید:

وَلَنْ يَنْفَعَكُمْ الْيَوْمَ إِذْ ظَلَمْتُمْ أَنْكُم فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ (وای ستمکاران هرگز در آن روز پشیمانی به حال شما سودی ندارد زیرا در دنیا ظلم کردید و امروز با شیاطین در عذاب دوزخ شریک هستید) و نیز می گوید:

أَنْتَ تَحْكُمُ بَيْنَ عِبَادِكَ فِي مَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ (تو خود میان بندگان در آنچه خلاف و نزاع می کنند حکم فرما) پس به ایشان گفته می شود:

آگاه باشید: لعنت خدا بر ستمکاران باد آنان که بندگان خدا را از راه خدا باز می دارند و راه کج را می طلبند و به عالم آخرت اعتقاد ندارند.

و اولین نفری که در ظالمین حکم نموده و ایشان را محاکمه می فرماید حضرت حسن بن علی علیه السلام است که در قاتل خویش به حکومت می پردازد و سپس قنفذ (قاتل حضرت زهرا سلام الله علیها) را مورد محاکمه قرار می دهد پس قاتل آن حضرت و قنفذ و صاحب قنفذ را آورده سپس با تازیانه‌ئی از آتش ایشان را می زند، اگر یکی از این تازیانه‌ها در دریا بیفتد از شرق تا غرب دریا به غلیان و جوش آمده چنانچه اگر آن را روی کوه‌های دنیا بیاندازند آنها را ذوب کرده تا خاکستر شوند پس با این تازیانه‌ها ایشان را می زند.

سپس امیر المومنین علیه السلام روی انگشت پاها در مقابل حق تعالی برای خصومت و دادخواهی با فلانی که در چاه عذاب است می ایستد، پس چاه را بر ایشان می بندد به طوری که کسی ایشان را ندیده و آنان نیز کسی را نبینند، پس آنان که در ولایت و دوستی این ظالمین بودند می گویند:

پروردگارا به ما نشان بده جن و انسی که ما را گمراه کردند، تا ایشان را زیر قدم‌های خود گذاشته تا از اسفلین باشند.

خداوند عز و جل می فرماید:

وَلَنْ يَنْفَعَكُمْ الْيَوْمَ إِذْ ظَلَمْتُمْ أَنْكُم فِي الْعَذَابِ مُشْتَرِكُونَ در این وقت ایشان با صدای بلند می گویند: وای بر ما هلاک شدیم.

آن دو نفر بر سر حوض کوثر حاضر شده و از امیر المومنین علیه السلام درخواست آب می کنند در حالی که با ایشان نگهبانانی همراه هستند، پس آن دو نفر می گویند: ما را عفو کنید و سیرابمان نموده و رهایمان بنمائید.

به ایشان گفته می شود:

چون کافران آن عذاب سخت را به چشم خود نزدیک دیدند رخسارشان سیاه و زشت شود و به آنها گویند این همان عذابی است که بواسطه ظلمی که به امیر مومنان نمودید مستحقش می باشید، با حالت تشنگی به جهنم برگردید آب شما تنها حمیم (آب سوزان و گرم جهنم که از عرق دوزخیان جاری است) و غسلین (آبی متعفن که از پوست و گوشت اهل دوزخ جریان دارد) می باشد و امروز شفاعت شافعیین نفعی برای شما ندارد.

۱۲- وَ حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ مَعْرُوفٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ عَنْ جَدِّهِ قَالَ قُلْتُ لِأَبِي عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) جُعِلَتْ فِدَاكَ أَيُّمَا أَفْضَلُ الْحَجُّ أَوْ الصَّدَقَةُ قَالَ هَيْدِهِ مَسْأَلَةٌ فِي مَسْأَلَةٍ - قَالَ كَمْ الْمَالُ يَكُونُ مَا يَحْمِلُ صَاحِبَهُ إِلَى الْحَجِّ قَالَ قُلْتُ لَا قَالَ إِذَا كَانَ مَالًا يَحْمِلُ إِلَى الْحَجِّ فَالْصَّدَقَةُ لَا تَعْدِلُ الْحَجُّ أَفْضَلُ وَإِنْ كَانَتْ لَا يَكُونُ إِلَّا الْقَلِيلَ فَالْصَّدَقَةُ قُلْتُ فَالْجِهَادُ قَالَ الْجِهَادُ أَفْضَلُ الْأَشْيَاءِ بَعْدَ الْفَرَائِضِ فِي وَقْتِ الْجِهَادِ وَقَالَ وَ لَا جِهَادَ إِلَّا مَعَ الْإِمَامِ قُلْتُ فَالزِّيَارَةُ قَالَ زِيَارَةُ النَّبِيِّ (صلى الله عليه و آله) وَ زِيَارَةُ الْأَوْصِيَاءِ وَ زِيَارَةُ حَمْرَةَ وَ بِالْعِرَاقِ زِيَارَةُ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قُلْتُ فَمَا لِمَنْ زَارَ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) قَالَ يَخُوضُ فِي الرَّحْمَةِ وَ يَسْتَوْجِبُ الرِّضَا وَ يُصْرَفُ عَنْهُ الشُّؤْمُ وَ يُدْرُ عَلَيْهِ الرِّزْقُ وَ تَشِيْعُهُ الْمَلَائِكَةُ وَ يُلْبَسُ نُورًا تَعْرِفُهُ بِهِ الْحَفَظَةُ فَلَا يَمُرُّ بِأَحَدٍ مِنَ الْحَفَظَةِ إِلَّا دَعَا لَهُ

محمد بن الحسن بن ولید، از محمد بن الحسن الصفار، از عباس بن معروف، از عبد الله بن عبد الرحمن اصم، از جدش، وی گفت:

محضر حضرت ابی عبد الله علیه السلام عرض کردم: فدایت شوم حج افضل است یا دادن صدقه؟

حضرت در جواب فرمودند:

این سؤال مشتمل بر دو سؤال است:

الف: مالی که آن را صدقه می دهند چقدر است؟

ب: آیا به مقداری که صاحبش را به حج برساند می باشد یا نه؟

راوی می گوید: عرض کردم: خیر.

حضرت فرمودند:

اگر مال صاحبش را به حج برساند، صدقه معادل حج نیست یعنی این مال را اگر صرف حج کند افضل است و اگر به این مقدار

نباشد، پس صدقه دادن افضل

می باشد.

عرض کردم: جهاد چه طور است؟

حضرت فرمودند:

پس از فرائض جهاد در وقتش افضل اشیاء است و باید توجه داشت که جهاد مشروع نیست مگر با دستور امام علیه السلام.

عرض کردم: زیارت چه طور است؟

حضرت فرمودند:

زیارات عبارتنند از زیارت نبی اکرم صلی الله علیه و آله و سلم و زیارت اوصیاء و زیارت حمزه و زیارت حسین علیه السلام در

عراق، کدام منظور تو است؟

عرضه داشتم: چه ثوابی برای زیارت حسین علیه السلام است؟

حضرت فرمودند:

زائر حسین علیه السلام در رحمت الهی فرو می رود و زیارتش سبب خشنودی و رضایت حق می باشد، بدی ها از او دفع گشته،

روزی به دنبالش بوده، فرشتگان مشایعتش نموده، نوری او را پوشانده که فرشتگان حافظ و نگهبان بدین وسیله او را می شناسند از

این رو به هیچ یک فرشته نگهبان و حافظی عبور نمی کند مگر آنکه او برایش دعاء می نماید.

۱۳- وَ رَوَى أَحْمَدُ بْنُ جَعْفَرِ الْبَلَدِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ يَزِيدِ الْبَكْرِيِّ عَنْ مَنْصُورِ بْنِ نَصِيرِ الْمَدَائِنِيِّ عَنْ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ مُسْلِمٍ قَالَ دَخَلْتُ

عَلَى الْكَأْظِمِ (عليه السلام) فَقُلْتُ لَهُ أَيُّمَا أَفْضَلُ زِيَارَةُ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ أَوْ أَمِيرِ الْمُؤْمِنِينَ (عليه السلام) أَوْ لِفُلَانٍ [فُلَانٍ وَ فُلَانٍ] وَ سَمَّيْتُ

الْأَيْمَةَ وَاحِدًا وَاحِدًا فَقَالَ لِي يَا عَبْدَ الرَّحْمَنِ مَنْ زَارَ أَوْلَنَا فَقَدْ زَارَ آخِرَنَا وَ مَنْ زَارَ آخِرَنَا فَقَدْ زَارَ أَوْلَنَا وَ مَنْ تَوَلَّى آخِرَنَا

وَ مَنْ تَوَلَّى آخِرَنَا فَقَدْ تَوَلَّى أَوْلَنَا [تَوَلَّى أَوْلَنَا وَ مَنْ قَضَى حَاجَةَ لِأَحَدٍ مِنْ أَوْلِيَانَا فَكَأَنَّمَا قَضَاهَا لِأَجْمَعِنَا يَا عَبْدَ الرَّحْمَنِ أَحِبَّنَا وَ أَحَبَّ مَنْ

يُحِبُّنَا وَ أَحَبَّ فِينَا وَ أَحَبَّ لَنَا وَ تَوَلَّيْنَا وَ تَوَلَّى مَنْ يَتَوَلَّيْنَا وَ أَبْغَضَ مَنْ يُبْغِضُنَا أَلَا وَ إِنَّ الرَّادَّ عَلَيْنَا كَالرَّادِّ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ حَيْدُنَا وَ مَنْ رَدَّ

عَلَى رَسُولِ اللَّهِ (صلى الله عليه و آله) فَقَدْ رَدَّ عَلَى اللَّهِ أَلَمْ يَأْبِغِضْ مَنْ أَبْغَضَ مُحَمَّدًا وَ مَنْ أَبْغَضَ مُحَمَّدًا فَقَدْ

أَبْغَضَ اللَّهَ وَ مَنْ أَبْغَضَ اللَّهَ عَزَّ وَ جَلَّ كَانَ حَقًّا عَلَى اللَّهِ أَنْ يُصَلِّيَهُ النَّارَ وَ مَا لَهُ مِنْ نَصِيرٍ

احمد بن جعفر بلدی روایت کرد از محمد بن یزید بکری، از منصور بن مدائنی، از عبد الرحمن بن مسلم وی گفت: بر حضرت

کاظم علیه السلام داخل شده و محضرش عرض کردم:

زیارت حضرت حسین بن علی علیهما السلام افضل است یا زیارت امیر المؤمنین علیه السلام یا فلان و فلان و یک یک اسامی ائمه

علیهم السلام را بردم؟

حضرت به من فرمودند:

ای عبد الرحمن، کسی که اول نفر ما را زیارت کند پس محققاً آخرین ما را نیز زیارت کرده و بالعکس اگر آخرین نفر ما را زیارت کند اولین نفر از ما را نیز زیارت کرده، و کسی که اولین نفر ما را دوست بدارد قطعاً آخرین ما را نیز دوست داشته و بالعکس اگر آخرین نفر ما را دوست بدارد اولین نفر را نیز دوست دارد و کسی که حاجتی از دوستان ما را روا کند گویا برای جمیع ما حاجتی را برآورده است، ای عبد الرحمن ما را دوست بدار و کسی که محب ما هست را نیز دوست بدار و دوستیت در راه ما باشد، دوست بدار برای ما و بخواه ما را و بخواه کسی را که ما را بخواهد و دشمن بدار کسی که دشمن ما هست، آگاه باش کسی که ما را رد و انکار کند گویا رسول خدا که جد ما است را انکار کرده و کسی که رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم را انکار کند خدا را انکار کرده، آگاه باش ای عبد الرحمن کسی که نسبت به ما بغض و کینه داشته باشد پس نسبت به حضرت محمد بغض دارد و کسی که نسبت به حضرت محمد بغض داشت نسبت به خدا بغض دارد و کسی که خدا را مبعوض داشت بر خدا است که او را به جهنم داخل کرده و برایش یآوری نمی‌باشد.

۱۴- حَدَّثَنِي مُحَمَّدُ بْنُ الْحَسَنِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ الْوَلِيدِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحَسَنِ الصَّفَّارِ عَنِ الْعَبَّاسِ بْنِ مَعْرُوفٍ عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ الْأَصَمِّ عَنِ الْحَسَنِ بْنِ الْحَلْبِيِّ قَالَ قَالَ لِي أَبُو عَبْدِ اللَّهِ (عليه السلام) لَمَّا قُتِلَ الْحُسَيْنُ (عليه السلام) سَمِعَ أَهْلُنَا قَائِلًا يَقُولُ بِالْمَدِينَةِ الْيَوْمَ نَزَلَ الْبَلَاءُ عَلَى هَذِهِ الْأُمَّةِ فَلَا تَرَوْنَ فَرَحًا حَتَّى يَقُومَ قَائِمُكُمْ فَيَسْفِي صُدُورَكُمْ وَيَقْتُلَ عَدْوَكُمْ وَيَنَالُ بِالْوَتْرِ أَوْتَارًا فَفَزِعُوا مِنْهُ وَقَالُوا إِنَّ لِهَذَا الْقَوْلِ لِحَادِثًا قَدْ حَدَّثَ مَا لَا نَعْرِفُهُ فَأَتَاهُمْ خَبْرُ قَتْلِ الْحُسَيْنِ (عليه السلام) بَعْدَ ذَلِكَ فَحَسِبُوا ذَلِكَ فَإِذَا هِيَ تِلْكَ اللَّيْلَةُ الَّتِي تَكَلَّمَ فِيهَا الْمُتَكَلِّمُ فَقَالَ لَهُ جُعِلْتُ فِدَاكَ إِلَى مَتَى أَنْتُمْ وَنَحْنُ فِي هَذَا الْقَتْلِ وَالْحُزْفِ وَالشِّدَّةِ فَقَالَ حَتَّى يَأْتِيَ سَبْعُونَ فَرَجًا أَجَوَابٌ وَيَدْخُلَ وَقْتُ السَّبْعِينَ فَإِذَا دَخَلَ وَقْتُ السَّبْعِينَ أَقْبَلَتِ الرِّيَّاتُ [الآيَاتُ] أَتَتْهَا نِظَامٌ- فَمَنْ أَدْرَكَ ذَلِكَ الْوَقْتَ قَوَّتْ عَيْنُهُ إِنَّ الْحُسَيْنَ (عليه السلام) لَمَّا قُتِلَ أَتَاهُمْ آتٌ وَهُمْ فِي الْعُسْكَرِ فَصَرَخَ فَزَبَرَ فَقَالَ لَهُمْ وَكَيْفَ لَا أَصْرُخُ- وَرَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) قَائِمٌ يَنْظُرُ إِلَى الْأَرْضِ مَرَّةً وَإِلَى حَزْبِكُمْ مَرَّةً وَأَنَا أَخَافُ أَنْ يَدْعُوَ اللَّهُ عَلَى أَهْلِ الْأَرْضِ فَأَهْلِكَ فِيهِمْ- فَقَالَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ هَذَا إِنْسَانٌ مَجْنُونٌ فَقَالَ التَّوَابُونَ يَا لِلَّهِ [تَاللَّهِ] إِمَّا صَبَّغْنَا لَأَنْفُسِنَا- قَتَلْنَا لِابْنِ سَمِيئَةَ سَيِّدَ شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ فَخَرَجُوا عَلَى عُبَيْدِ اللَّهِ بْنِ زِيَادٍ فَكَانَ مِنْ أَمْرِهِمْ مَا كَانَ قَالَ فَقُلْتُ لَهُ جُعِلْتُ فِدَاكَ مَنْ هَذَا الصَّارِخُ قَالَ مَا نَرَاهُ إِلَّا جَبْرَيْلَ (عليه السلام) أَمَا إِنَّهُ لَوْ أَدْنَى لَهُ فِيهِمْ لَصَاحَ بِهِمْ صَيْحَةً يَحْطَفُ بِهِ أَرْوَاحُهُمْ مِنْ أَبْدَانِهِمْ إِلَى النَّارِ- وَ لَكِنْ أُمَهَّلَ لَهُمْ لِيَزِدَادُوا إِثْمًا وَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ قُلْتُ جُعِلْتُ فِدَاكَ مَا تَقُولُ فِيمَنْ يَتْرُكُ زِيَارَتَهُ وَهُوَ يَقْدِرُ عَلَى ذَلِكَ قَالَ إِنَّهُ قَدْ عَقَّ رَسُولُ اللَّهِ (صلى الله عليه وآله) وَ عَقْنَا وَ اسْتَحَفَّ بِأَمْرِ هُوَ لَهُ وَ مَنْ زَارَهُ كَانَ اللَّهُ لَهُ مِنْ وَرَاءِ حَوَائِجِهِ وَ مَا كَفَاهُ مَا أَهَمَّهُ مِنْ أَمْرِ دُنْيَاهُ- وَ إِنَّهُ لَيَجْلِبُ الرُّزْقَ عَلَى الْعَبْدِ وَ يُخْلِفُ عَلَيْهِ مَا أَنْفَقَ وَ يَغْفِرُ لَهُ ذُنُوبَ خَمْسِينَ سَنَةً- وَ يَرْجِعُ إِلَى أَهْلِهِ وَ مَا عَلَيْهِ ذَنْبٌ وَ لَا خَطِيئَةٌ إِلَّا وَ قَدْ مَحِيَتْ مِنْ صِدْقِيهِ فَإِنْ هَلَكَ فِي سَفَرِهِ نَزَلَتْ الْمَلَائِكَةُ فَغَسَلَتْهُ وَ فَتَحَ لَهُ بَابَ إِلَى الْجَنَّةِ حَتَّى يَدْخُلَ عَلَيْهِ رَوْحُهَا حَتَّى يُنْشَرَ وَ إِنْ سَلِمَ فَتُفْتَحُ الْبَابُ الَّذِي يَنْزِلُ مِنْهُ رِزْقُهُ فَيُجْعَلُ لَهُ بِكُلِّ دِرْهَمٍ عَشْرَةُ آلَافٍ دِرْهَمٍ وَ ذُخْرُ ذَلِكَ لَهُ فَإِذَا حُشِرَ قِيلَ لَهُ بِكُلِّ دِرْهَمٍ عَشْرَةُ آلَافٍ دِرْهَمٍ وَ إِنَّ اللَّهَ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى قَدْ ذَخَّرَهَا لَكَ عِنْدَهُ

محمد بن الحسن بن احمد بن وليد، از محمد بن الحسن الصفار، از عباس بن معروف، از عبد الله بن عبد الرحمن اصم، از حسین، از حلبی، وی گفت: حضرت ابو عبد الله عليه السلام به من فرمودند:

هنگامی که حسین عليه السلام کشته شد اهل ما شنیدند قائلی در مدینه می گفت:

امروز بلاء بر این امت نازل شده دیگر سرور و شادی نخواهند دید تا وقتی که قائم شما قیام کند و سینه‌ها را با قیامش شفاء داده و دشمنان را بکشد، و در مقابل آن تنها مانده‌ای که خونش قصاص نشد و به انتقام آن تنها مانده‌هایی را بکشد.

اهل ما از شنیدن این صدا به فرح آمده و گفتند:

گوینده این صدا را ما نمی‌شناسیم کیست، پس بعدا که خبر شهادت حسین عليه السلام به ایشان رسید حساب کردند دقیقاً سخن و

تکلم آن متکلم همان شبی بود که روزش حضرت امام حسین علیه السلام شهید شدند.

عرض کردم: فدایت شوم: تا کی شما و ما در سوز این کشتار و وقوع آن سوخته و در خوف و سختی بسر بریم؟ حضرت فرمودند: تا زمانی که هفتاد مرتبه رخنه و شکاف و فرجه پیدا شده بطوری که بین هر فرجه و فرجه دیگر فاصله بوده و بهم متصل نباشند و وقت فرجه هفتادمین که رسید پرچم‌ها پیدا شده که بترتیب می‌آیند و سپس ایستاده و درنگ می‌کنند گویا مرواریدهایی بوده که برشته کشیده شده‌اند پس کسی که آن وقت را درک کند چشمش روشن باد.

زمانی که حسین علیه السلام کشته شد شخصی در میدان حاضر شد در حالی که لشکریان اهل کفر در جایگاهشان بودند، پس آن شخص فریادی برآورد به طوری که تمام را از هر گونه حرکتی بازداشت، پس به آنها گفت:

چگونه فریاد نکنم و حال آنکه رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم ایستاده گاهی به زمین و گاهی به حرب و جنگ شما نظر می‌کنند و من خوف دارم که خدا را خوانده و اهل زمین را نفرین کرده پس حق تعالی ایشان را هلاک کند.

بعضی از لشکریان به برخی دیگر گفتند: این انسانی دیوانه است.

توبه کنندگان در بین لشکر گفتند: به خدا سوگند ما برای خود این کار را نکرده بلکه بخاطر رضایت و خشنودی پسر سمیه سرور جوانان اهل بهشت را کشتیم.

پس بر عبید الله بن زیاد خروج کرده و کارشان به آنجائی رسید که رسید.

عرض کردم: فدایت شوم: این فریادکننده چه کسی بود؟

حضرت فرمودند:

ما نمی‌بینیم او را مگر جبرئیل علیه السلام و همین قدر بدان اگر از خداوند اذن می‌داشت چنان صیحه می‌زد که جملگی قالب تهی کرده و روحشان به جهنم روانه می‌شد ولی مهلتشان داد تا به گناهان خویش افزوده و عذاب الیم و دردناک را برای خود فراهم کنند.

عرض کردم: فدایت شوم، چه می‌فرمائید راجع به کسی که بر زیارت آن حضرت قدرت دارد ولی مع ذلک آن را ترک می‌کند؟

حضرت فرمودند:

وی عاق رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و عاق ما بوده و به امری که باید به آن توجه می‌کرد استخفاف نموده و کسی که آن حضرت را زیارت کند خداوند متعال ما و راء حوائجش می‌باشد یعنی نیازمندی‌هایش را بر آورده می‌کند و آنچه خواسته‌اش می‌باشد را کفایت می‌کند و نیز زیارت آن حضرت رزق را به بنده جلب کرده و آنچه را که باید وی خرج کند برایش باقی می‌گذارد و گناهان پنجاه سال او را خدا می‌آمرزد و پس از زیارت شخص به اهل خودش باز می‌گردد در حالی که هیچ گناه و لغزشی بر او نیست مگر آنکه تمام از نامه عملش محو می‌شود و اگر در راه فوت کند فرشتگان بر او نازل شده و غسلش می‌دهند و دربی برایش به طرف بهشت گشوده می‌شود و روحش از آن داخل بهشت می‌گردد و اگر سالم ماند دربی که از آن روزی وی فرود می‌آید باز می‌شود و به هر یک درهمی که در این سفر و زیارت صرف کرده ده هزار درهم برایش منظور شده و آنها را برای او ذخیره می‌کنند و وقتی پس از مرگ محشور شد به او گفته می‌شود:

در مقابل هر یک درهم، ده هزار درهم داری که حق تعالی برای تو آنها را ذخیره کرده است.

پایان کتاب

ترجمه کامل الزیارات تصنیف ابی القاسم جعفر بن محمد بن جعفر بن موسی بن قولویه القمی قدس سره بدست ناتوان سید محمد جواد ذهنی تهرانی در روز یکشنبه هفتم ماه ذی حجه الحرام سنه یک هزار و چهار صد و هیجده هجری قمری نزیل قم المشرفه و از خداوند متعال تقاضا دارم که آن را خالصا لوجه قبول فرماید بحق محمد و آله الطاهرين آمین یا رب العالمین.

درباره مرکز

بسم الله الرحمن الرحيم

جَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (سوره توبه آیه ۴۱)

با اموال و جانهای خود، در راه خدا جهاد نمایید؛ این برای شما بهتر است اگر بدانید حضرت رضا (علیه السلام): خدا رحم نماید بنده‌ای که امر ما را زنده (و برپا) دارد ... علوم و دانشهای ما را یاد گیرد و به مردم یاد دهد، زیرا مردم اگر سخنان نیکوی ما را (بی آنکه چیزی از آن کاسته و یا بر آن بیفزایند) بدانند هر آینه از ما پیروی (و طبق آن عمل) می کنند

بنادر البحار-ترجمه و شرح خلاصه دو جلد بحار الانوار ص ۱۵۹

بنیانگذار مجتمع فرهنگی مذهبی قائمیه اصفهان شهید آیت الله شمس آبادی (ره) یکی از علمای برجسته شهر اصفهان بودند که در دلدادگی به اهل بیت (علیهم السلام) بخصوص حضرت علی بن موسی الرضا (علیه السلام) و امام عصر (عجل الله تعالی فرجه الشریف) شهره بوده و لذا با نظر و درایت خود در سال ۱۳۴۰ هجری شمسی بنیانگذار مرکز و راهی شد که هیچ وقت چراغ آن خاموش نشد و هر روز قوی تر و بهتر راهش را ادامه می دهند.

مرکز تحقیقات قائمیه اصفهان از سال ۱۳۸۵ هجری شمسی تحت اشراف حضرت آیت الله حاج سید حسن امامی (قدس سره الشریف) و با فعالیت خالصانه و شبانه روزی تیمی مرکب از فرهیختگان حوزه و دانشگاه، فعالیت خود را در زمینه های مختلف مذهبی، فرهنگی و علمی آغاز نموده است.

اهداف: دفاع از حریم شیعه و بسط فرهنگ و معارف ناب ثقلین (کتاب الله و اهل البیت علیهم السلام) تقویت انگیزه جوانان و عامه مردم نسبت به بررسی دقیق تر مسائل دینی، جایگزین کردن مطالب سودمند به جای بلوتوث های بی محتوا در تلفن های همراه و رایانه ها ایجاد بستر جامع مطالعاتی بر اساس معارف قرآن کریم و اهل بیت علیهم السلام با انگیزه نشر معارف، سرویس دهی به محققین و طلاب، گسترش فرهنگ مطالعه و غنی کردن اوقات فراغت علاقمندان به نرم افزار های علوم اسلامی، در دسترس بودن منابع لازم جهت سهولت رفع ابهام و شبهات منتشره در جامعه عدالت اجتماعی: با استفاده از ابزار نو می توان بصورت تصاعدی در نشر و پخش آن همت گمارد و از طرفی عدالت اجتماعی در تزریق امکانات را در سطح کشور و باز از جهتی نشر فرهنگ اسلامی ایرانی را در سطح جهان سرعت بخشید.

از جمله فعالیتهای گسترده مرکز :

الف) چاپ و نشر ده ها عنوان کتاب، جزوه و ماهنامه همراه با برگزاری مسابقه کتابخوانی

ب) تولید صدها نرم افزار تحقیقاتی و کتابخانه ای قابل اجرا در رایانه و گوشی تلفن همراه

ج) تولید نمایشگاه های سه بعدی، پانوراما، انیمیشن، بازیهای رایانه ای و ... اماکن مذهبی، گردشگری و ...

د) ایجاد سایت اینترنتی قائمیه www.ghaemiyeh.com جهت دانلود رایگان نرم افزار های تلفن همراه و چندین سایت مذهبی

دیگر

ه) تولید محصولات نمایشی، سخنرانی و ... جهت نمایش در شبکه های ماهواره ای

و) راه اندازی و پشتیبانی علمی سامانه پاسخ گویی به سوالات شرعی، اخلاقی و اعتقادی (خط ۲۳۵۰۵۲۴)

ز) طراحی سیستم های حسابداری، رسانه ساز، موبایل ساز، سامانه خودکار و دستی بلوتوث، وب کیوسک، SMS و ...

ح) همکاری افتخاری با دهها مرکز حقیقی و حقوقی از جمله بیوت آیات عظام، حوزه های علمیه، دانشگاهها، اماکن مذهبی مانند

مسجد جمکران و ...

ط) برگزاری همایش‌ها، و اجرای طرح مهد، ویژه کودکان و نوجوانان شرکت کننده در جلسه
 ی) برگزاری دوره‌های آموزشی ویژه عموم و دوره‌های تربیت مربی (حضور و مجازی) در طول سال
 دفتر مرکزی: اصفهان/خ مسجد سید/ حد فاصل خیابان پنج‌رمضان و چهارراه وفائی / مجتمع فرهنگی مذهبی قائمیه اصفهان
 تاریخ تأسیس: ۱۳۸۵ شماره ثبت: ۲۳۷۳ شناسه ملی: ۱۰۸۶۰۱۵۲۰۲۶

وب سایت: www.ghaemiyeh.com ایمیل: Info@ghaemiyeh.com فروشگاه اینترنتی:
www.eslamshop.com

تلفن ۲۵-۲۳۵۷۰۲۳-(۰۳۱۱) فکس ۲۳۵۷۰۲۲ (۰۳۱۱) دفتر تهران ۸۸۳۱۸۷۲۲ (۰۲۱) بازرگانی و فروش ۰۹۱۳۲۰۰۰۱۰۹ امور
 کاربران (۰۳۱۱)۲۳۳۳۰۴۵

نکته قابل توجه اینکه بودجه این مرکز؛ مردمی، غیر دولتی و غیر انتفاعی با همت عده‌ای خیر اندیش اداره و تامین گردیده ولی
 جوابگوی حجم رو به رشد و وسیع فعالیت مذهبی و علمی حاضر و طرح‌های توسعه‌ای فرهنگی نیست، از اینرو این مرکز به فضل
 و کرم صاحب اصلی این خانه (قائمیه) امید داشته و امیدواریم حضرت بقیه الله الاعظم عجل الله تعالی فرجه الشریف توفیق
 روزافزونی را شامل همگان بنماید تا در صورت امکان در این امر مهم ما را یاری نمایند انشاءالله.

شماره حساب ۶۲۱۰۶۰۹۵۳، شماره کارت: ۶۲۷۳-۵۳۳۱-۳۰۴۵-۱۹۷۳ و شماره حساب شبا: IR۹۰-۰۱۸۰-۰۰۰۰-۰۰۰۰-۰۶۲۱
 ۵۳-۰۶۰۹ به نام مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان نزد بانک تجارت شعبه اصفهان - خیابان مسجد سید
 ارزش کار فکری و عقیدتی

الاحتجاج - به سندش، از امام حسین علیه السلام: - هر کس عهده دار یتیمی از ما شود که محنت غیبت ما، او را از ما جدا کرده
 است و از علوم ما که به دستش رسیده، به او سهمی دهد تا ارشاد و هدایتش کند، خداوند به او می‌فرماید: «ای بنده بزرگوار
 شریک کننده برادرش! من در کرم کردن، از تو سزاوارترم. فرشتگان من! برای او در بهشت، به عدد هر حرفی که یاد داده است،
 هزار هزار، کاخ قرار دهید و از دیگر نعمت‌ها، آنچه را که لایق اوست، به آنها ضمیمه کنید».

التفسیر المنسوب إلى الإمام العسکری علیه السلام: امام حسین علیه السلام به مردی فرمود: «کدام یک را دوست‌تر می‌داری: مردی
 اراده کشتن بینوایی ضعیف را دارد و تو او را از دستش می‌رهانی، یا مردی ناصبی اراده گمراه کردن مؤمنی بینوا و ضعیف از
 پیروان ما را دارد، اما تو دریچه‌ای [از علم] را بر او می‌گشایی که آن بینوا، خود را بدان، نگاه می‌دارد و با حجت‌های خدای متعال،
 خصم خویش را ساکت می‌سازد و او را می‌شکند؟».

[سپس] فرمود: «حتماً رهاندن این مؤمن بینوا از دست آن ناصبی. بی‌گمان، خدای متعال می‌فرماید: «و هر که او را زنده کند، گویی
 همه مردم را زنده کرده است»؛ یعنی هر که او را زنده کند و از کفر به ایمان، ارشاد کند، گویی همه مردم را زنده کرده است، پیش
 از آن که آنان را با شمشیرهای تیز بکشد».

مسند زید: امام حسین علیه السلام فرمود: «هر کس انسانی را از گمراهی به معرفت حق، فرا بخواند و او اجابت کند، اجری مانند
 آزاد کردن بنده دارد».

مرکز تحقیقات و ترجمه

اصفهان

گامگاه

WWW

برای داشتن کتابخانه های تخصصی
دیگر به سایت این مرکز به نشانی

www.Ghaemiyeh.com

www.Ghaemiyeh.net

www.Ghaemiyeh.org

www.Ghaemiyeh.ir

مراجعه و برای سفارش با ما تماس بگیرید.

۰۹۱۳ ۲۰۰۰ ۱۰۹

